

展昭同人

不会飞的魔女 著
YUJUNTONGLAO

与君似归老

Cùng quân giai lão (Triển Chiêu đồng nghiệp)

Tác giả: Ma nữ không biết bay

Thể loại: đồng nhân Khai Phong phủ, xuyên không

Nhân vật chính: Triển Chiêu, Công Tôn Hiểu Vân

Convert: candy_heart, hanthientuyet

Raw: jjwxc.net, sto2.cc

Edit: lazycatmoon

Đăng tại: <https://lazycatmoon.wordpress.com/>

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

[Văn án. 5](#)

[Mở đầu – Mới đến. 6](#)

[Hồi 1 - Kinh hồn lúc nửa đêm.. 6](#)

[Hồi 2 - Ảo tưởng trở thành sự thật 10](#)

[Hồi 3 - Thích ứng trong mọi hoàn cảnh. 15](#)

[Quyển I – Chiết hoa án. 18](#)

[Hồi 4 – Đi chơi tết Trung thu. 18](#)

[Hồi 5 – Gặp lại dưới ánh trăng. 22](#)

[Hồi 6 - Nghi ngờ. 27](#)

[Hồi 7 - Gọn sóng. 31](#)

[Hồi 8 - Mưa gió sắp đến. 35](#)

[Hồi 9 - Nước sôi lửa bỏng. 39](#)

[Hồi 10 - Thế như chẻ tre. 42](#)

[Hồi 11 - Gió cuốn mây tan. 47](#)

[Hồi 12 – Nói lời thật lòng. 51](#)

[Quyển II – Bao công thật giả. 56](#)

[Hồi 13 - Đê nhất thang bao. 56](#)

[Hồi 14 - Gặp mặt Bát vương. 60](#)

[Hồi 15 – Uống rượu ngắm hoa. 65](#)

[Hồi 16 – Thạch quy truyền tin. 69](#)

[Hồi 17 – Thư phu nhân dâng quạt 74](#)

[Hồi 18 – Mới tới Ích châu. 80](#)

[Hồi 19 – Nhiều chuyện kỳ lạ. 86](#)

[Hồi 20 - Xung đột trực diện. 93](#)

[Hồi 21 - Thiên tử gặp nạn. 101](#)

[Hồi 22 – Cứu người trên pháp trường. 108](#)

[Hồi 23 - Ủy thác trong trách. 116](#)

[Hồi 24 – Con rùa chính nghĩa. 123](#)

[Hồi 25 - Không phu nhờ vả. 130](#)

[Hồi 26 – Bao công thất giả. 135](#)
[Hồi 27 – Chiêu thư sinh tử. 140](#)
[Hồi 28 - Sinh tử chi mê. 146](#)
[Hồi 29 – Án kiên quán thân. 150](#)
[Hồi 30 – Chiu hình trên công đường. 154](#)
[Hồi 31 – Tình cảm cha con. 158](#)
[Quyển III - Ngọc như ý. 164](#)
[Hồi 32 – Chỗ không tiên. 164](#)
[Hồi 33 - Gặp Ngọc Đường. 169](#)
[Hồi 34 – Việc hôn nhân. 177](#)
[Hồi 35 – Sấm rung chớp giạt 184](#)
[Hồi 36 - Không hen mà gặp. 191](#)
[Hồi 37 – Tới Thái Hồ. 197](#)
[Hồi 38 – Trận chiến mèo – chuột 203](#)
[Hồi 39 – Chuột rơi xuống nước. 208](#)
[Hồi 40 – Nghỉ đêm trong rừng. 214](#)
[Hồi 41 - Ôm nhau mà ngủ. 217](#)
[Hồi 42 – Sự việc bất ngờ. 221](#)
[Hồi 43 – Điếm máu chột 226](#)
[Hồi 44 – Nguyên nhân. 231](#)
[Hồi 45 - Đòn cảnh cáo. 235](#)
[Hồi 46 - Người tốt khó làm.. 239](#)
[Hồi 47 - Điều tra manh mối 244](#)
[Hồi 48 - Lô gia có tin mừng. 249](#)
[Hồi 49 – Bóc kén kéo tơ. 254](#)
[Hồi 50 – Từng bước phá án. 259](#)
[Hồi 51 - Lấy mạng đền mạng. 265](#)
[Hồi 52 - Không còn phương pháp. 270](#)
[Hồi 53 – Bày kế nhập cung. 275](#)
[Hồi 54 - Thánh ý khó dò. 280](#)
[Hồi 55 – Sau cơn mưa trời lại sáng. 284](#)
[Quyển IV – Giá y máu. 288](#)
[Hồi 56: Cầu thân không thành. 288](#)
[Hồi 57 – Không như ta muốn. 293](#)
[Hồi 58 - Nguyên soái Dịch Thanh. 299](#)
[Hồi 59 - Hôn kỳ đến gần. 304](#)
[Hồi 60 – Cha con họ Mạnh. 309](#)
[Hồi 61 – Âm khí thất truyền. 315](#)
[Hồi 62 – Nói không nên lời 320](#)
[Hồi 63 - Đại cát đại hung. 324](#)
[Hồi 64 – Hồng y nữ hiệp. 330](#)

[Hội 65 - Hôn phách xuất hiên. 336](#)
[Hội 66 - Tìm cơ hội thăm dò. 342](#)
[Hội 67 - Công Tôn hồ ly. 348](#)
[Hội 68 - Biết vậy chẳng làm.. 354](#)
[Hội 69 – Cưới hay không cưới 360](#)
[Hội 70 - Cười như xuân phong. 367](#)
[Hội 71 – Tới thanh lâu. 375](#)
[Hội 72 – Hiên trường án mạng. 381](#)
[Hội 73 - Khoảnh khắc đông tâm.. 387](#)
[Hội 74 - Sơ bóng sợ gió một hồi 394](#)
[Hội 75 - Từ tội thành sáng. 401](#)
[Hội 76 - Chuột cũng như mèo. 408](#)
[Hội 77 – Tâm sự của Ngọc Đường. 415](#)
[Hội 78 - Luyện ái là gì 422](#)
[Hội 79 - Ôm cây đơi thỏ. 428](#)
[Hội 80 - Ngư miêu gian giáo. 434](#)
[Hội 81 - Ngư miêu nằm liệt giường. 440](#)
[Hội 82 - Một nu hôn định chung thân. 447](#)
[Hội 83 - Ban bè tri kỷ. 452](#)
[Hội 84 – Đùa giỡn trước mặt người khác. 460](#)
[Hội 85 - Hạnh phúc của ai 466](#)
[Hội 86 - Tình thâm duyên ngắn. 472](#)
[Hội 87 - Hoàn toàn tỉnh ngộ. 479](#)
[Quyển V - Bước ngoặt 486](#)
[Hội 88 - Chuyên tốt liên tiếp. 487](#)
[Hội 89 - Thỏ lộ chân tình. 494](#)
[Hội 90 – Ngày hội Nguyên tiêu. 498](#)
[Hội 91 - Biển cỏ bất ngờ. 503](#)
[Hội 92 - Hoàng đế "thất tình". 509](#)
[Hội 93 – Chim nhót trong lòng. 513](#)
[Hội 94 – Giành lại tự do. 516](#)
[Hội 95 - Trái ô mai gây hoa. 520](#)
[Hội 96 - Một trăn hiệu làm.. 525](#)
[Hội 97 - Tứ hôn tặng nhà. 530](#)
[Hội 98 - Kinh trập thủy lô*. 535](#)
[Hội 99 – Vì yêu mà cuồng si 541](#)
[Hội 100 - Cái gọi là tình yêu. 545](#)
[Hội 101 - Tóc như tuyết 550](#)
[Hội 102 - Ước định tam sinh. 553](#)
[Hội 103 - Lãng Ba tiên quân. 559](#)
[Hội 104 - Ly biệt, ly biệt 564](#)

[Quyển VI – Thông phán gặp nan. 565](#)
[Hồi 105 – Vô tình gặp Thông phán. 565](#)
[Hồi 106 – Hiện lộ thân thủ. 573](#)
[Hồi 107 - Vốn là có quen biết 579](#)
[Hồi 108 – Vùng đất nhiều thi phi 587](#)
[Hồi 109 - Từ biệt nhiều năm.. 593](#)
[Hồi 110 – Lời đồn đoan tu. 598](#)
[Hồi 111 - Phát hiện tiền giả. 604](#)
[Hồi 112 - Oan gia đôi đầu. 612](#)
[Hồi 113 – Xông pha tìm chứng cứ. 619](#)
[Hồi 114 - Giỏ trúc múc nước. 626](#)
[Hồi 115 - Tiến triển chậm rãi 631](#)
[Hồi 116 – Ngàn vạn lưu luyến. 635](#)
[Hồi 117 - Trở thành quyền thuộc. 639](#)
[Hồi 118 – Tâm sự của nữ nhi 643](#)
[Hồi 119 – Nàng là của ta. 649](#)
[Hồi 120 - Sai hay là đúng. 656](#)
[Hồi 121 - Nâng chén tiêu sầu. 661](#)
[Hồi 122 – Tình đến lúc nồng đậm.. 666](#)
[Quyển VII – Chấp niệm.. 672](#)
[Hồi 123 - Quảng phúc thiên tư. 672](#)
[Hồi 124 - Thay đổi bất ngờ. 677](#)
[Hồi 125 – Xuân ý đầy trời 683](#)
[Hồi 126 – Yêu quái ăn thịt 690](#)
[Hồi 127 – Muốn vào hang hổ. 696](#)
[Hồi 128 - Chữa bệnh từ thiên ở Lăng Châu. 702](#)
[Hồi 129 - Sống một ngày bằng một năm.. 707](#)
[Hồi 130 – Nghe tin đồn mà tới 712](#)
[Hồi 131 – Thân mật như trước. 719](#)
[Hồi 132 - Thế tử Sài Ngọc. 726](#)
[Hồi 133 – Du giặc vào hang. 731](#)
[Hồi 134 - Khâm sai giá lâm.. 735](#)
[Hồi 135 - Tiền căn hậu quả. 740](#)
[Hồi 136 - Càng ngày càng gần. 745](#)
[Hồi 137 - Bí quá hoá liều. 750](#)
[Hồi 138 – Sấm sét giữa trời quang. 754](#)
[Hồi 139 – Con trai của Vương gia. 760](#)
[Hồi 140 – Ngày nào người về. 765](#)
[Hồi 141 – Đau thấu xương. 771](#)
[Hồi 142 - Nghĩa vô phản cố. 777](#)
[Hồi 143 – Mọi chuyên kết thúc. 783](#)

[Hồi 144 - May mắn sống sót 787](#)

[Hồi 145 – Chương cuối 792](#)

[Hồi 146 – Phiên ngoại \(1\) 797](#)

[Hồi 147 - Phiên ngoại \(hai\) 800](#)

[Hồi 148 - Phiên ngoại \(ba\) 805](#)

[Hồi 149 - Phiên ngoại \(bốn\) 813](#)

[Hồi 150 - Phiên ngoại \(năm\) 819](#)

Văn án

Một Triển Chiêu chính khí lãng nhiên, thanh tao nho nhã.

Một Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường kiệt ngạo bất tuân, tiêu sái nhiệt tình.

Một nữ viên chức bình thường từ thế kỷ 21 xuyên qua ngàn năm tới Tống triều, thành con gái của Công Tôn Sách.

Chuyện xưa của Khai Phong phủ sẽ diễn biến thế nào? Thật đáng mong chờ ~~~~~!

Mở đầu – Mới đến

Hồi 1 - Kinh hồn lúc nửa đêm

Ngày mười lăm tháng bảy, là tết Trung Nguyên.

Ngày này, quan câu suu tuyển người, phân chia thiện ác. Cả này lẫn đêm tụng kinh giảng đạo, thập phương đại thánh cùng tề tựu, là lúc đã quý được giải thoát.

Cũng lúc này vào giữa tháng bảy, quý môn mở ra, một lần mở là mở suốt nửa tháng.

Truyền thuyết kể rằng Diêm Vương vào ngày này mở ra quý môn, cho chúng quỷ ban đêm rời khỏi địa phủ chạy tới dương gian. Chúng quỷ quay lại nhân gian, kiểm tra việc thiện việc ác của mỗi người, hậu nhân cũng nhân cơ hội này để tế bái tổ tiên.

Giữa tháng bảy, cửa quý mở ra, mọi việc đều không nên làm.

Không nên đi xa, chuyển nhà, động thổ; kỵ hôn sự, khai trương, đòi nợ; tránh làm các hoạt động trên nước, như bơi lội, chơi thuyền.

Ngày mười bốn tháng bảy, chúng quỷ ở địa phủ đi du lịch, các quan viên quý nghỉ ngơi, Diêm Vương cùng Phán quan uống rượu, uống đến cả hai đều say.

Công Tôn Hiểu Vân, con gái duy nhất của Công Tôn Sách phủ Khai Phong, năm nay mười sáu tuổi, chết vào giờ Dậu ngày mười bốn tháng bảy.

Năm Bảo Nguyên thứ hai (công nguyên năm 1039), tết Trung Nguyên ngày mười lăm tháng bảy.

Trong thành Biện Lương, trong chợ ngoài đường, các đồ tế phẩm, tiền vàng, hàng mã, hương dây cùng pháo rục rờ muôn màu. Từng căn nhà đều

được quét tước sạch sẽ, trường bàn thờ bày hương án, sắp xếp bài vị tổ tiên, cung phụng cơm rượu thịnh soạn liền mấy ngày, đón cố tổ.

Mấy ngày này, người trong nhà không được cãi vã, không được lộ ra thân thể, ở nhà dù nhìn thấy rắn, ếch hay chim bướm đều không được đánh chết. Ban đêm, lập tế đàn, đốt vàng mã cho tổ tiên đã qua đời.

Trên bờ sông, dưới cầu, đã có người đốt tiền giấy, vàng mã cho cô hồn đã quỷ không ai “nhận”, coi đây là việc thiện, giúp tổ tiên mình dưới âm phủ không bị khó xử.

Nam viên khu nhà ở phủ Khai Phong, sân nhà cha con Công Tôn Sách, ngày thường luôn thanh tĩnh, hôm nay lại tụ tập rất nhiều người.

Triển Chiêu, Vương Triều, Mã Hán, Lô Thanh, Lí Thiết, Lí đại nương, Lí Quý, Trần Phú cùng chục người khác, đều đứng trong đại viện không tính là lớn này, vô cùng im lặng. Có lẽ mọi người vẫn chưa thể chấp nhận chuyện Công Tôn Hiều Vân đột ngột qua đời là sự thật, luôn vô tình mà nhìn nhau, tựa hồ đang hỏi đối phương: “Hiều Vân thật sự cứ vậy chết đi sao? Ngày thường không bệnh không đau, một cô nương còn trẻ tuổi khỏe mạnh như vậy, hôm qua tinh thần còn sang láng, mới qua một đêm, sao đã cùng bọn họ âm dương xa cách chứ?”

Phòng khách được bố trí thành linh đường, trướng màn màu trắng treo quanh. Chính giữa phòng đặt một hương án, trên bày một mâm ngũ cốc, một mâm hoa quả, một đĩa điểm tâm. Chính giữa hương án, bên trên lư hương, cắm vài cây hương không đồng đều. Có cây đã cháy hết, chỉ còn lại chân hương màu đỏ mảnh mai, vì vừa mới tắt không lâu, vẫn còn khói trắng lượn lờ.

Đằng sau hương án, màn trắng từ trên trần buông dài xuống đất, ở giữa là một hoa cầu màu trắng. Trong trướng dẫu một quan tài gỗ liễu hai góc, chữ “phúc” ở chính giữa thấy rất rõ.

Triển Chiêu đứng ở trước linh đường, nhận hương Tiểu Thúy đưa tới, châm lửa từ nến, sau khi vái ba vái, cắm hương vào lư. Nhìn chữ “Phúc” trên quan tài, trong lòng Triển Chiêu một trận thốn thức, tuổi còn trẻ đã hương tiêu ngọc vẫn, phúc ở đâu chứ?

Thờ dài một tiếng, Triển Chiêu đi ra phía trước, đứng bên cạnh Công Tôn Sách.

Qua một đêm, Công Tôn Sách dường như già đi rất nhiều. Khuôn mặt trắng bệch, hai mắt trũng sâu, vẻ mặt tiêu tụy, ngay cả một đầu tóc đen, trong đêm ấy đã chuyển bạc rất nhiều. Trung niên để tang con, mọi người ai mà không đau xót?

Công Tôn Hiều Vân một thân áo trắng, lẳng lặng nằm trong quan tài, vẻ mặt an tường giống như đang ngủ.

“Công Tôn tiên sinh, người đã chết không thể sống lại, xin nén bi thương.” Lúc này, hắn chỉ có thể nói như vậy.

Công Tôn Sách không nói gì, chỉ lẳng lẳng nhìn.

Mười sáu năm trước, thê tử khó sinh mà chết, để lại đứa con gái này, hai người sống nương tựa lẫn nhau đến giờ, nàng là người thân duy nhất của ông, không ngờ đột nhiên lại mất. Công Tôn Sách muốn khóc mà không ra lệ.

"Đại nhân!" Ngoài cửa ồn ào một trận. Bao đại nhân một thân thường phục xanh đen, sắc mặt ngưng trọng đi vào.

Triển Chiêu từ sau linh đường đi ra. Bao đại nhân đã tới trước linh đường, Tiểu Thúy đốt một nén hương dâng lên, Bao đại nhân tiếp nhận vài ba vái, lại trả lại hương cho Tiểu Thúy cắm vào lư.

"Công Tôn tiên sinh."

Công Tôn Sách không đáp, có lẽ lúc này ông không còn nghe thấy âm thanh nào từ bên ngoài nữa.

Bao đại nhân thấy vậy, lo lắng không thôi."Triển hộ vệ."

"Đại nhân." Triển Chiêu ôm quyền trả lời.

Bao đại nhân nhìn Công Tôn Sách, lại nhìn về phía Triển Chiêu.

"Vâng, đại nhân." Triển Chiêu tiên lên vài bước tới bên cạnh Công Tôn Sách, "Công Tôn tiên sinh, đặc tội."

Vừa dứt lời, ngón tay phải cử động rất nhanh. tay phải ngón tay nhanh chóng một chút. Công Tôn Sách lẳng lẽ ngất xỉu, Vương Triều Mã Hán liền tiến lên đỡ ông về phòng.

Bao đại nhân lắc đầu thở dài, "Thật sự là làm khó Công Tôn tiên sinh. Từ hôm qua tới giờ không uống một giọt nước, cũng không nghỉ ngơi, cứ như vậy biết làm thế nào."

"Tiên sinh đau buồn tang con, Triển Chiêu mặc dù không thể cảm nhận được, nhưng cũng có thể hiểu. Lúc này trong lòng liên sinh, tất nhiên là thống khổ thương tâm nói không nên lời." Triển Chiêu chậm rãi nói.

Bao đại nhân gật đầu, "Tiểu Thúy, người ở đây trông giữ cho tiểu thư nhà ngươi."

"Vâng, đại nhân." Nha hoàn Tiểu Thúy bị gọi tên, một thân đồ tang quỳ ở một bên, đầu đội khăn tang, hai mắt đỏ bùng, đã khóc một hồi lâu. Thấy tình cảnh vừa rồi, lại càng thêm đau xót, không khỏi nghẹn ngào, lại ào ào khóc.

Nửa đêm giờ tí, đêm dài trăng tròn.

Trong linh đường ở Nam viện, chỉ còn một mình Tiểu Thúy canh giữ. Gió hơi nổi lên, thổi bay màn trướng; ánh nến lay động, kéo dài bóng hương án cùng quan tài.

Tiểu Thúy đã mệt chết, một ngày qua, ngoại trừ ăn cơm và đi vệ sinh, vẫn luôn ở trong linh đường. Nàng từ tám tuổi đã đi theo bên cạnh Công Tôn Hiểu Vân, cho tới giờ đã bảy năm, Công Tôn Hiểu Vân đối xử với nàng vô cùng tốt, hai người ngày đêm sớm chiều làm bạn, tình cảm không cần nói

cũng biết. Nay tiểu thư nhà nàng ra đi vội vàng như thế, nàng chỉ có thể trông giữ bên cạnh linh đường, làm bạn với tiểu thư mấy ngày cuối cùng. Cho dù là mệt mỏi, vẫn chống đỡ quỳ ở đây đốt tiền vàng.

Đột nhiên, cuồng phong gào thét, thổi tắt nến bên trong, linh đường lập tức tối đen, chỉ còn lại ánh lửa đốt vàng mã.

Tiểu Thúy giật nảy, rùng mình một cái, nhất thời mệt mỏi hoàn toàn tiêu tán.

"Sao bỗng dưng nổi gió lớn như vậy." Tiểu Thúy thì thào tự nói, vừa đứng dậy lấy cây điêm lửa đốt lại nến, rồi quỳ trở lại.

Lúc này, đã không còn gió, màn trướng rủ xuống không nhúc nhích, hơn nữa bên trong có nến cùng tiền vàng, trong linh đường thật ra có chút khô nóng.

Nhưng Tiểu Thúy lại không thấy nóng, ngược lại trong lòng dấy lên một luồng lạnh lẽo. Bởi vì dường như nàng nghe thấy một tiếng nứt vỡ rên rỉ giống như tiếng gió, nhưng mà trong linh đường, đèn cả ánh nến cũng không động, sao lại có tiếng gió?

Nhớ tới hôm nay là tết Trung Nguyên, truyền thuyết chúng quỷ địa phủ đi du lịch, tới nhân gian gặp gỡ người thân. Đã nhiều ngày qua, nhân gian các nơi đều có quỷ hồn du đãng. Chắc không phải có chuyện ma quái chứ? Nếu là quỷ hồn tiểu thư, thật ra không đáng sợ, các nàng có tình tử muội, tiểu thư sẽ không hại nàng. Nhưng nếu không phải tiểu thư, vậy...

Nghĩ đến đây, Tiểu Thúy không khỏi lại rùng mình một cái, lỗ chân lông cả người dựng lên.

"Tiểu thư tiểu thư, người nhất định phải phù hộ Tiểu Thúy, nếu người trở về thăm Tiểu Thúy, xin hãy hiện thân, nếu là, nếu là người nào khác, không không không, là "quỷ" nào khác, xin mau mau đi đi, Tiểu Thúy nhất gan, đừng hù dọa..."

Tiểu Thúy vừa đốt tiền vàng, vừa thấp giọng lầm bầm. Trên thực tế, nàng cũng không biết mình nói cái gì. Chỉ cảm thấy trong lòng còn cào, sau lưng lạnh buốt, đành phải không ngừng nói chuyện, giống như muốn mượn nói chuyện để đuổi sợ hãi trong lòng.

"Ầm ầm "

"A..."

Tiểu Thúy lưng cứng đờ, chỉ cảm thấy đến cả da đầu cũng run lên. Hai tay dùng sức giữ góc áo, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh, khẽ cắn môi rồi mới chậm rãi ngẩng đầu.

Trên mặt tường, ánh lên một bóng đen cực lớn. Tiểu thư nhà nàng đang ngồi thẳng tắp trong quan tài, đưa lưng về phía nàng...

"A..."

Một tiếng kêu bén nhọn vang vọng bầu trời đêm, đánh thức rất nhiều người đang đi vào giấc mộng.

Bùm một tiếng, Tiểu Thúy ngã xuống đất, ngất đi.

Hồi 2 - Áo tưởng trở thành sự thật

"Phi phi phi ", trời ạ, miệng nàng sao lại có gạo. Nóng muốn chết, quần áo này sao giống tang phục thế? Đây là sao? Đây là... quan tài, nàng vậy mà ngủ trong quan tài, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Một hồi lâu sau, Đinh Hiểu Vân trong đầu vẫn trống rỗng, nàng hoàn toàn không hiểu rõ tình hình hiện tại. Mới ngủ một giấc, sao tỉnh lại đã đổi nơi ngủ rồi! Hơn nữa lại còn trong quan tài!

Đang lúc nghi hoặc, bỗng nhiên nghe được một tiếng kêu bèn nhọn, tiếp theo bùm một tiếng, có người ngã quy.

Đinh Hiểu Vân xoa xoa lỗ tai có chút đau, tay chân cùng cử động, từ trong quan tài leo ra.

Màu trắng màu trắng màu trắng, nơi nơi là màu trắng, quan tài, hương án, công phẩm, hương khói, nến trắng, tiền vàng. Đinh Hiểu Vân nhìn quanh bốn phía, mới phát hiện nơi này là một linh đường.

Nhưng mà, vì sao nàng lại ở đây, còn nằm trong quan tài? Chẳng lẽ nàng đã chết? Ngủ một giấc liền chết? Loại chuyện này hình như từng nghe nói qua, ai đó có một ngày buổi tối đi ngủ, không tỉnh lại nữa. Nhưng mà... nàng không xui xẻo như vậy chứ?

Lấy tay sờ sờ mặt, cảm giác rất chân thật. Chẳng lẽ người sau khi chết cũng thế này?

Không thể nào? Hẳn là không phải!

Hay là... hay là có người trêu nàng, cố ý đem nàng tới nơi này?

Có khả năng.

Cũng không biết là tên nào thiếu đạo đức thế, lại làm chuyện ác liệt thế này, để nàng biết được tên nào đứng sau trò đùa giai này, không khiến hấn đẹp mặt là không thể nào!

Đinh Hiểu Vân oán hận nghĩ, đi đến trước hương án, nhìn Tiểu Thúy nằm trên mặt đất.

Người này là ai vậy? Còn mặc đồ tang, vừa rồi thét chói tai là nàng sao? Diễn cũng đủ thật, đề xi ben kia không phải cao bình thường.

"Này!" Đinh Hiểu Vân ngồi xổm trước người nàng, hô một tiếng, không thấy phản ứng.

"Này! Người đứng lên, đừng giả vờ nữa!" Lấy tay đẩy đẩy, vẫn không có phản ứng.

Chắc chưa chết chứ? Tay đặt lên mũi nàng kiểm tra, Đinh Hiểu Vân bị dọa. Thật là không thờ, lại kiểm tra mạch đập, không có.

Tại sao có thể như vậy, không phải mới vừa rồi còn thét chói tai sao, sao lúc này lại chết rồi?

Đinh Hiểu Vân vội vàng chỉnh nàng nằm thẳng lại, mở miệng, nắm mũi nàng, bắt đầu hô hấp cho nàng. Một lần, hai lần.

Kê tiếp lại đặt tay trên ngực nàng, đếm số xương sườn, tìm vị trí rãnh ngực ấn xuống, tay kia chông lên mu bàn tay trước, hai khửu tay duỗi thẳng, lợi dụng sức nặng cơ thể đè tay xuống vuông góc với xương ngực, ép sâu chừng một tấc sau đó thả lỏng.

Một lần, hai lần, ba lần...

Cứ mười lăm lần nhân, lại hai lần hô hấp nhân tạo. Lặp lại ba lượt, Đinh Hiểu Vân đã đổ mồ hôi, có chút thở hổn hển.

Làm xong lượt ép tim, đang định buông tay đôi hô hấp nhân tạo, đột nhiên cảm thấy lồng ngực dưới tay mình nhảy lên vài cái, Đinh Hiểu Vân mừng rỡ: sống lại rồi!

"Oành, loảng xoảng lang lang..."

Một bóng người chạy như bay tới, Đinh Hiểu Vân chỉ cảm thấy trước ngực đau xót, sau đó liền bay ra ngoài, oành một tiếng, không biết sau lưng đụng vào cái gì, chỉ nghe thấy loảng xoảng lang lang một trận, thật nhiều thứ nện lên người mình. Một cổ nóng bỏng từ cổ họng xông lên, vừa tanh vừa ngọt, tiếp theo cảm thấy lục phủ ngũ tạng đau nhói.

Nhưng nàng không cảm thấy đau lâu, chỉ kịp nhìn thấy có bóng người trước mặt lung lay một cái, liền mất đi ý thức.

Công Tôn Sách vội vàng tới nơi, chỉ thấy bên trong linh đường một mảnh hỗn độn, ngũ cốc lư hương đều tan nát, Tiểu Thúy ngã trên mặt đất, hương án cũng đổ, một bên màn trướng bị đốt, bên trong đồng hỗn độn có một người, thê lữa lan nhanh tới bên nàng, đang cháy tới tóc. Triển Chiêu giờ kiềm chém đứt màn trướng đang cháy, lại kéo một mảnh trướng dập tắt lửa.

Công Tôn Sách mắt nhìn cảnh này tràn ngập nghi hoặc: "Triển hộ vệ, xảy ra chuyện gì?"

Triển Chiêu quay đầu nhìn Công Tôn Sách.

"Vừa rồi ta nghe trong này truyền đến tiếng kêu sợ hãi liền chạy tới, thấy..." Triển Chiêu ngừng lại một chút, nhìn người ngã trong đồng hỗn độn.

"Thấy cái gì?"

"Thấy Hiểu Vân cô nương hai tay ấn ngực Tiểu Thúy, gây bất lợi cho Tiểu Thúy, cho nên... Triển Chiêu nhất thời tình thế cấp bách, liền ra tay cứu giúp, làm bị thương xác của Hiểu Vân cô nương, xin tiên sinh tha thứ." Triển Chiêu trả lời, đến mình cũng cảm thấy lời này đặc biệt không được tự nhiên.

Công Tôn Sách trợn mắt há mồm. Hiểu Vân muốn ám sát Tiểu Thúy? Điều này sao có thể, Hiểu Vân đã chết rồi. Làm sao có thể...

Triển Chiêu đi đến bên cạnh người Công Tôn Hiểu Vân, đưa nàng tới

một chỗ trống bên cạnh. Chuyện vừa xảy ra quả thật làm người ta khó hiểu. Chẳng lẽ là truyền thuyết “xác chết vùng dậy”? Trước đó hẳn chưa từng tin thuyết quỷ thần, nhưng lúc này dưới ngón tay truyền tới mạch đập, là chuyện gì đây?

"Tiên sinh, Hiều Vân nàng... Nàng có mạch đập!"

"A..." Đau quá, ngực đau, ót đau, lưng cũng đau, thắt lưng cũng đau. Ngũ tạng lục phủ giống như bị đốt, ta làm sao vậy?

Đinh Hiều Vân nhin không được rên rỉ ra tiếng, tiếp theo chậm rãi mở mắt.

"Tiểu thư!"

Đinh Hiều Vân quay đầu, vừa chuyển động, ngực đau tới hít một hơi.

"Tiểu thư, cô tỉnh rồi." Tiểu Thúy vẽ mặt kinh hãi nhìn nàng, tuy rằng tiểu thư chết mà sống lại, nàng ban đầu có chút sợ hãi, nhưng tiên sinh nói, bởi vì tiểu thư bị nghẹn ở ngực không thở được, nên xuất hiện trạng thái chết giả, hiện khí huyết lưu thông, tiểu thư liền sống lại, thật là sợ bóng sợ gió một hồi. Có điều... Tiểu Thúy nhiu mày, có chút oán giận nói:

"Triển đại nhân kia một cước thật nặng, khiến tiểu thư bị thương, tiên sinh nói tiểu thư phải nằm trên giường dưỡng bệnh một tháng mới có thể khỏe được!"

Đinh Hiều Vân ngây ngốc nhìn bốn phía, nàng phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường có sáu trụ, trên trụ còn điêu khắc tinh xảo, sa trướng nguyệt sắc; đôi diện giường là một bình phong bằng gỗ, vẽ mai lan trúc cúc; một bên giường đặt một ngọn nến, tản ra ánh sáng mờ nhạt. Mấy thứ này nhìn sao lại giống đồ cổ vậy.

Lại nhìn Tiểu Thúy đứng ở bên cạnh, người này hình như vừa rồi chính là người bị ngã trên đất, nhưng không mặc áo tang nữa. Có điều, một đầu búi tóc không được tự nhiên, cùng bộ quần áo màu vàng đất, khiến nàng nhìn không thoải mái, sao lại giống như nha hoàn từ trong phim cổ trang bước ra vậy. Hơn nữa nàng hoàn toàn không hiểu nàng ta đang nói gì.

Nàng có thể đoán bản thân đã xuyên qua không?

Hay là, nàng đang nằm mơ mà thôi? Gần đây đọc văn xuyên không quá nhiều, hơn nữa cơ hồ là mất ăn mất ngủ, rất có xu hướng tẩu hỏa nhập ma, cho nên, nàng nằm mơ cũng mơ mình xuyên qua.

Nhưng mà, đau đớn trên thân thể không phải là giả. Đinh Hiều Vân giật giật tay, kết quả là một trận đau thấu tim, đau đến chảy nước mắt, một chút cũng không giống nằm mơ.

Có lẽ, nàng thật sự đã xuyên qua.

"Người vừa rồi nói cái gì?"

Tiểu Thúy thấy vẻ mặt mờ mịt của nàng, nghĩ rằng nàng không biết nguyên do trong đó, liền cẩn thận giải thích một lần:

"Chiều tối hôm trước, tiểu thư chỉ ở trong phòng đọc sách, không biết

vì sao ngất xỉu, Tiểu Thúy mời tiên sinh đến, tiên sinh nói tiểu thư không thờ nữa, thật làm Tiểu Thúy sợ hãi. Lúc ấy tiên sinh hạ châm cho tiểu thư, nhưng tiểu thư một chút phản ứng cũng không có. Sau đó tiên sinh cứ ngồi đầu giường tiểu thư không nhúc nhích, ngồi suốt một đêm. Mãi tới sáng hôm qua, Bao đại nhân mới gọi Bao Hưng sắp xếp linh đường và quan tài, đưa tiểu thư nhập liệm. Tiểu Thúy luôn giữ tại linh đường, nửa đêm hôm qua lúc Tiểu Thúy thấy tiểu thư ngồi dậy trong quan tài, bị hù sợ muốn chết, nghĩ rằng tiểu thư... Nghĩ rằng tiểu thư là xác chết vùng dậy, liền ngất đi. Lúc tỉnh lại, tiên sinh nói cho em biết, ban đầu tiểu thư vì bị nghẹn khí ở ngực, khí huyết không thông, mới xuất hiện trạng thái chết giả, sau đó thông khí, tiểu thư liền sống lại."

Nghe Tiểu Thúy kể xong, Đinh Hiểu Vân tròn tròn mắt. Cho dù là bị sốc nếu không cứu đúng lúc, ngất cũng thành chết thật, làm sao qua hết một đêm còn sống lại? Xem ra tiểu thư này đã chết, mà nàng cầu huyết... "tá thi hoàn hồn".

Nhưng mà, vấn đề là, nàng không nhớ rõ mình đã chết. Được rồi, có lẽ nàng thật sự ngủ rồi chết luôn, nên tự mình không biết.

Như vậy, tiên sinh gì kia, Bao đại nhân cùng Bao Hưng là ai? Không phải là ai đó mà nàng biết trong tiểu thuyết nào đó chứ?

"Vây... Thương tích này của ta là chuyện gì?" Nàng nhớ rõ hình như có người đập ngực nàng một cước, đập rất mạnh!

"Chuyện này..." Tiểu Thúy có chút khó xử, "Triển đại nhân nghĩ tiểu thư là 'lệ quý', gây bất lợi cho Tiểu Thúy, cho nên liền..."

Nhìn Tiểu Thúy muốn nói lại thôi, Đinh Hiểu Vân đại khái đã hiểu. Tà mắt liếc Tiểu Thúy một cái, thầm nghĩ: lúc ấy là ta cứu người đó, nếu không có ta, phỏng chừng cô gái nhỏ này lúc ấy đã đi gặp Diêm Vương rồi. Thật là lòng tốt không được báo đáp! Vớ lại, cho dù là "Triển đại nhân" kia "nghĩ" nàng gây bất lợi cho nàng ta, cũng hạ thủ quá không lưu tình! Nói thế nào nàng cũng là một nữ hài tử mà! Chẳng có một chút thương hương tiếc ngọc nào. Ngực đau quá...

Tiểu Thúy thấy nàng không nói lời nào, thần sắc liên tục thay đổi, lo lắng giải thích: "Tiểu thư, cô đừng trách Triển đại nhân, Triển đại nhân cũng là tình thế cấp bách, không được đúng mực. Sau này biết tiểu thư sống lại, ngài ấy cũng hối hận không thôi, lúc trước luôn chờ ngoài cửa, mãi tới lúc Bao đại nhân phải thượng triều mới rời đi."

Hiểu Vân nghĩ: nếu "Triển đại nhân" kia là Ngự miêu Triển Chiêu trong truyền thuyết kia, nàng có thể xem xét tha thứ cho hắn. Có điều, "Triển đại nhân" này không thật sự là Triển Chiêu đó chứ!

"Vây... Tiểu Thúy, niên hiệu hiện tại là gì?" Đinh Hiểu Vân suy nghĩ một hồi lâu, mới nghĩ ra một cách hỏi có vẻ ổn thỏa.

"Niên hiệu, hiện tại là năm Bảo Nguyên thứ hai, tiểu thư sao đột nhiên

hỏi tới chuyện này?"

Bảo Nguyên năm thứ hai? Tống triều Bảo nguyên năm thứ hai! Nơi này là Tống triều, nàng thật sự xuyên tới Tống Triều! Hơn nữa vừa vặn là thời điểm Triệu Trinh làm hoàng đế. Bao đại nhân kia chính là Bao Chửng, tiên sinh kia chính là Công Tôn Sách, Bao Hưng kia chính là quản gia của Bao Chửng, mà "Triển đại nhân" kia, chính là Nam hiệp Triển Chiêu "Gió nam nhẹ thổi vào trong mộng; Hiệp khách tung hoành bóng đỏ lay; Quay mắt nhìn về người còn đó; Chiêu Hoa một kiếm rửa trời xanh" nàng vẫn luôn sùng bái!

"Khụ khụ..." Cổ họng có chút ngọt, một cổ chất lỏng từ trong miệng phun ra, Đinh Hiểu Vân còn chưa kịp đau, đã rơi vào bóng tối.

"Tiểu thư, tiểu thư!" Tiểu Thúy thấy tiểu thư nhà mình ói ra thật nhiều máu rồi hôn mê bất tỉnh, nhất thời thất kinh. Nghiêng ngả lão đảo chạy ra ngoài.

"Tiên sinh, tiên sinh, không tốt, tiểu thư lại học máu."

Hồi 3 - Thích ứng trong mọi hoàn cảnh

Địa phủ, Diêm Vương điện.

"Bẩm Diêm Quân, 'Công Tôn Hiểu Vân' đã hoàn hồn." Phán quan cúi đầu, giơ hai tay nắm thành quyền cao quá đầu, lòng bàn tay đỏ mề hôi lạnh.

"Ừ." Diêm vương gật đầu, "Vây là tốt rồi, có điều... Chuyện kể tiếp người không được khinh thường, nhất định phải đưa vận mệnh của nàng nhập lại quỹ đạo."

"Vâng, can tuân ý chỉ Diêm Quân." Phán quan quỳ lễ rồi mới lui ra.

Thấy Phán quan lui xuống, khuôn mặt cau có của Diêm vương mới chùng xuống, trong lòng thầm đỏ mề hôi:

Rượu vàng này mặc dù ngon, nhưng uống nhiều là hỏng việc! Người đáng chết chưa chết, người không nên chết lại thành kẻ chết thay, địa phủ câu nhằm hồn, cũng không phải chuyện đùa, nếu đúng lúc đưa hồn phách trở về hoàn dương là hoàn hảo, có điều lần này người nợ đã đầu thai, rơi vào đường cùng, đành phải mất bò mới lo làm chuồng, dùng kế di hoa tiếp mộc. Chỉ mong mọi chuyện có thể thuận lợi.

Đinh Hiểu Vân nằm trên giường, mắt tròn, kinh ngạc nhìn đỉnh giường.

Thì ra, bản thân, ít nhất là linh hồn của nàng, thật sự đã xuyên qua thời không tới Tống triều, hơn nữa là nơi mình luôn hướng tới, là thời Tống Nhân Tông có Triển Chiêu anh tuấn tiêu sái, tao nhã như ngọc, danh khắp thiên hạ cùng Bao Chửng thiết diện vô tư, không sợ cường quyền, cứu giúp dân lành. Tối hôm trước đá nàng một cước khiến nàng trọng thương, hại nàng nằm trên giường không thể nhúc nhích, chính là Ngự miêu trong truyền

thuyết, không biết “Ngự miêu” này có phải tốt như trong sách miêu tả không. Mà “nàng”, vậy mà là con gái duy nhất của Công Tôn Sách!

Khiến nàng cảm thấy khó tưởng tượng đó là, Công Tôn Hiểu Vân này ngoại hình mười phần giống nàng. Lúc nàng nhìn qua gương đồng thấy mặt “nàng”, nàng thật sự hoảng sợ. Khuôn mặt này, rõ ràng là mặt nàng năm mười sáu tuổi.

Đây là trùng hợp, hay là có mục đích nhất định? Mà nàng cuối cùng là may mắn hay là bất hạnh đây?

Việc này chỉ có thể tưởng tượng, giữa trăm vạn người không nhất định có thể xảy ra với một người, vậy mà lại phát sinh trên nàng! Chuyện này so với trúng giải thưởng lớn năm trăm vạn chỉ sợ còn khó hơn.

Tuy rằng nàng vẫn ảo tưởng bản thân là nhân vật chính xuyên qua tới Tống triều, nhưng đó chỉ là ảo tưởng mà thôi. Lúc chuyện này thật sự xảy ra, lại là chuyện khác.

Nàng là một con người của thế kỷ 21, một không biết ngâm thơ đối câu, hai không biết nữ hồng, ba không biết tam tòng tứ đức; mà nơi đây không có điện, không có đèn, không có máy tính, không có ô tô máy bay, không có toilet, không có tất cả mọi phương tiện sống hiện đại, nàng làm sao bây giờ!

Huống chi, ở đây nữ nhân hoàn toàn không có địa vị, không thể tự chủ trong xã hội, nàng rất khó tưởng tượng một “ngoại tộc” giống như nàng, làm thế nào sống sót được!

Nàng không dám tưởng tượng sau này nàng sẽ ra sao, mới nghĩ tới nhà xí vừa thôi vừa bẩn, nàng đã sắp điên rồi!

Vừa rồi, nàng nhìn thấy Công Tôn Sách. Bỏ qua Triển Chiêu chỉ thấy cái bóng không tính, ông ấy là người thứ hai nàng gặp sau khi tới Tống triều, quả thật giống trong sách kể, mặt rất trắng, đôi mắt mang quầng thâm rõ rệt, chòm râu hơi dài, lúc nói chuyện khẽ động qua động lại, trên đầu búi tóc, không đội mũ, trên người mặc một bộ áo dài màu xanh với viền áo màu đen, áo khoác màu xanh không có tay. Lúc nhìn nàng, mặt mũi hiền lành, trong mắt lộ vẻ quan tâm.

Lúc nàng mở mắt, ông ta đang ngồi ở bên giường, vẻ mặt lo lắng nhìn nàng, thấy nàng tỉnh lại, gần như vui quá mà khóc, nghẹn ngào nói:

"Hiểu Vân, con tỉnh rồi, làm vi phụ thật lo lắng!"

Khi đó, nàng mới biết, thì ra “nàng” là con gái của Công Tôn Sách, thì ra “nàng” cũng tên là Hiểu Vân, nhưng mà “nàng” là Công Tôn Hiểu Vân, mà nàng là Đinh Hiểu Vân.

Đinh Hiểu Vân có thể cảm nhận được quan ái của ông đối với “nàng” cũng như vương bận vì “nàng”, nhưng mà, nàng không phải là “nàng”. Nàng không biết trả lời thế nào, không biết nếu là “nàng”, “nàng” sẽ nói thế nào, nàng đành phải trầm mặc, sau đó nhắm mắt lại, bởi vì nàng thậm chí không

dám nhìn vào mắt ông ấy. Nàng đành phải trốn tránh, trước khi nghĩ rõ ràng rốt cục tiếp theo nên làm thế nào, nàng không muốn nói gì.

Công Tôn Sách thấy nàng nhắm mắt lại ngủ, chỉ giúp nàng dèm chăn, lặng lẽ ngồi đó không nói lời nào. Lúc rời đi, Đinh Hiểu Vân không biết, bởi vì nàng sau đó đã ngủ thật.

Vết thương trên người Đinh Hiểu Vân mười ngày sau mới dần dần bình phục. Mười mấy ngày gần đây, nàng ngoại trừ ngủ chính là uống thuốc. Thuốc kia đen như mực, nồng mùi đông y, khiến nàng vừa nhìn thấy đã xúc động muốn nôn, nhưng nghĩ tới đau đớn trên người, khẽ cắn môi, nín thở mà uống hết. Nàng cũng không muốn lấy thân thể này ra đùa giỡn, cho dù hiện tại thân thể này là của “nàng”.

Mười mấy ngày qua, Công Tôn Sách thường xuyên đến, nhưng nàng nghe thấy có động tĩnh liền giả bộ ngủ, mặc ông ta bắt mạch cho nàng. Ngẫu nhiên lúc nàng uống thuốc ông ta cũng tới, nàng chỉ đơn giản trả lời vài tiếng rồi tiếp tục ngủ.

Nhưng mà nói ra thật kỳ quái, những lúc đó, chỉ cần nàng nhắm mắt lại, liền nhanh chóng ngủ mất, cho dù là ban ngày ngủ đã nhiều, tối muộn vẫn phải ngủ tiếp. Hơn nữa, mỗi ngày đều nằm mơ.

Trong mơ đều có một nữ hài tử, từ lúc nàng ba tuổi đến lúc mười sáu tuổi, từ lúc nàng lần đầu đọc thơ, lần đầu viết chữ, cho đến lúc tự mình viết thi phú; từ lần đầu tiên nàng mở sách thuốc của phụ thân, nghiên cứu bệnh cảm mạo xem dùng cách nào điều trị, tới đọc thuộc sách thuốc, thông hiểu y lý.

Nàng chỉ có phụ thân, không có mẫu thân; bằng hữu đầu tiên của nàng là một nha hoàn tên Tiểu Thúy; từ nhỏ nàng đã không thích nói chuyện, thích nhất đọc sách; nàng thích nghiên cứu y lý, thường xuyên cùng phụ thân thảo luận về y thuật; lần đầu tiên nàng nhìn thấy Triển Chiêu tuổi trẻ tuấn mỹ, liền xoay người bỏ chạy.

Sau đó, nàng bắt đầu nghiên cứu chế thuốc đặc trị vết thương sau khi Triển Chiêu mang theo một thân trọng thương trở về; lại sau đó, nàng bắt đầu nghiên cứu thuốc giải độc sau khi Triển Chiêu trúng độc hôn mê. Nàng có lẽ là thích Triển Chiêu, nhưng mà, Triển Chiêu rất ít khi xuất hiện trước mặt nàng, hoặc là nói, nàng rất ít khi đi tìm Triển Chiêu.

Trong mộng của Đinh Hiểu Vân, tiểu cô nương lớn lên thành đại cô nương duyên dáng yêu kiều, mà ở đó, tình tiết đều diễn ra rất chi tiết, thậm chí ngay cả cô nương kia đọc sách thuốc, nội dung, dược liệu, y lý, phương thuốc các loại đều nhìn thấy. Hơn nữa mỗi khi nàng tỉnh mộng, những chuyện đó nàng đều nhớ vô cùng rõ, giống như khắc vào trong đầu nàng vậy.

Từ lúc Tiểu Thúy bắt đầu xuất hiện trong mộng, Đinh Hiểu Vân đã mơ hồ biết, người này có lẽ chính là Công Tôn Hiểu Vân. Chuyện nàng mơ, đều là chuyện Công Tôn Hiểu Vân từng trải qua. Vì chứng thực suy đoán của

mình, mấy ngày trước, nàng đặc biệt cùng Tiểu Thúy nhắc tới vài chuyện trong mộng của nàng, mà đáp án từ miệng Tiểu Thúy, hoàn toàn chứng minh đó là sự thật.

Nhưng mà, nàng không rõ, vì sao nàng lại ở trong thân thể Công Tôn Hiểu Vân, Công Tôn Hiểu Vân thật sự đi đâu rồi? Nàng vì sao mỗi ngày mơ thấy ký ức của Công Tôn Hiểu Vân, nàng vì sao có thể nhớ kỹ nhiều tri thức y học như vậy, nàng thậm chí cũng không biết bản thân mình, Đinh Hiểu Vân ở thế kỷ 21, có phải đã chết rồi không.

Trước đó, chuyện duy nhất nàng nhớ rõ, chính là mình đang ngủ. Sau đó, giống như mơ một giấc mơ, đến một nơi kỳ quái, gặp phải vài người kỳ quặc, sinh ra một số chuyện không thể tưởng tượng nổi, nhưng nàng không nhớ rõ đó là nơi nào, đó là người nào, đã xảy ra chuyện gì. Sau đó, cảm giác tỉnh lại, chính là đã nằm trong quan tài kia.

Chuyện nàng không rõ rất nhiều, nhưng mà ngoại trừ tiếp tục mơ về Công Tôn Hiểu Vân, nàng không tìm ra, cũng không biết làm sao tìm ra được đáp án. Vì thế nàng cứ như vậy qua ngày, uống thuốc, ăn, ngẫu nhiên ngồi dậy một chút, cùng Tiểu Thúy trò chuyện, ngủ cùng năm mơ cơ hồ trở thành nội dung cuộc sống của nàng. Cứ thế lại qua mười ngày nữa.

Trung thu dần dần tới gần, thân thể dần khỏe lại, mà về chuyện của Công Tôn Hiểu Vân, đêm qua trong mộng, một khắc kia khi “nàng” đọc sách, chính là lúc “nàng” chết đi. Mà nguyên nhân chết, không rõ! Đây có tính là chết bất đắc kỳ tử không? Hay là “nàng” cũng giống nàng, ngủ một giấc là chết. Nàng nghĩ, có phải linh hồn các nàng vì nguyên nhân không rõ đã trao đổi thời không. Nàng thậm chí đoán, có phải đây là kiếp trước của nàng? Nhưng mặc kệ nàng đoán thế nào, cũng không có cách tìm ra đáp án.

Vì thế, Đinh Hiểu Vân dứt khoát không đoán nữa. Sau khi tới Tống triều gần một tháng, nàng quyết định: "Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng". Sống cho thật tốt, bất kể nàng là Đinh Hiểu Vân hay Công Tôn Hiểu Vân, nàng chính là nàng, chính là "Hiểu Vân".

Quyển I – Chiết hoa án

**Chiết: bẻ, hái*

Hồi 4 – Đi chơi tết Trung thu

Hiểu Vân chính thức gặp Triển Chiêu, là trước Trung Thu một ngày. Hôm đó, thời tiết rất tốt.

Bầu trời xanh thăm thẳm, trong veo như đã được gột rửa; từng đụn mây trắng cuộn như sợi bông, phiêu tán trong không trung. Ánh mặt trời ấm áp, gió nhẹ phất phơ lùa qua mặt. Hoa quế trong viện tỏa mùi thơm nhàn nhạt. Đầu thu ở Khai Phong, có thể nói là thời tiết khiến người ta vui vẻ, không khí khiến người ta thư thái.

Hiệu Vân đem bàn ghế ra sân viện ngồi phơi nắng, vừa híp mắt nhìn Tiểu Thúy tỉ mỉ nhặt từng bông hoa quế nhỏ nhỏ rơi trên mặt đất. Tiểu Thúy nói sẽ làm bánh hoa quế cho nàng ăn, bởi vì, tiểu thư nhà nàng rất thích món này. Có điều, đối với nàng mà nói, thứ này chỉ từng nghe nói trong tiểu thuyết và phim truyền hình, chưa từng ăn thử, có thích hay không, ăn xong mới biết. Nghĩ tới đây, không khỏi khẽ cười ra tiếng.

Chính vào lúc này, Tiểu Thúy đang ngồi trên mặt đất bỗng đứng lên, phúc thân ra phía sau nàng, hô lên Triển đại nhân.

Triển Chiêu này quả nhiên là mèo, đi đường một chút thanh âm cũng không có. Lúc ấy, Hiệu Vân chính là nghĩ như vậy.

Hiệu Vân còn chưa quay đầu nhìn, phía sau đã truyền tới tiếng Triển Chiêu. Trong sáng, trầm ổn, có chút từ tính, cực kỳ giống âm sắc đàn violon.

"Hiệu Vân cô nương đã khỏe hơn chưa?"

Hiệu Vân đứng lên quay người lại, thấy một nam tử tuổi còn trẻ đứng phía sau nàng dưới tàng cây.

Chỉ thấy hấn khuôn mặt tuấn lãng, khí vũ hiên ngang. Mày kiếm nghiêng nghiêng, tị nhược huyền đàm, vẻ mặt cương nghị, khóe môi nở nụ cười yêu ớt như có như không, khiến người ta có cảm giác như gió xuân, lại nhìn ánh mắt kia, trong suốt như suối, thâm thúy như đầm nước sâu, khiến người ta nhìn không thấy đáy.

Một thân trường bào màu lam, vạt áo trắng như tuyết, sạch sẽ khoan khoái, mặc trên người hấn vô cùng dễ nhìn; bạch ngọc khảm trên dây búi tóc màu lam, tóc dài thả trên vai; dáng người cao ngất, đứng dưới àng cây, thật sự là ngọc thụ lâm phong.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua lá cây, loang lổ trên người hấn, một chút lại một chút, sáng lấp lánh, càng khiến người ta thần mê hoa mắt.

Nhưng mà...

Hiệu Vân theo bản năng xoa ngực, nhìn nho nhã như vậy, nội liễm như vậy, thế mà cho nàng một cước thô lỗ như vậy, hiện tại nghĩ lại vẫn còn đau. Cho dù hấn là Phan An tái thế, nàng vẫn thấy trong lòng sợ hãi.

Triển Chiêu tất nhiên thấy động tác của nàng, muốn mở miệng xin lỗi lại xấu hổ cười cười, hai tay ôm quyền áy náy nói:

"Ngày ấy Triển Chiêu lỡ mãng, làm sai khiến Hiệu Vân cô nương bị thương, hại cô nương nằm trên giường hơn mười ngày, đúng là Triển Chiêu đã sai, Triển Chiêu lúc này xin cô nương thứ lỗi."

Nói xong, liền cúi mình hành lễ.

Người đá ta thành trọng thương, nói một câu thế là kết thúc? Nói thật, nếu phát sinh cùng loại chuyện này, Hiệu Vân sẽ nói vậy. Nhưng mà, ai bảo nàng là fan của Triển Chiêu, ai bảo nàng thích thương thức người dễ nhìn, mà hấn là một lam nhan họa thủy chứ? Huống chi, hấn giải thích rất thành ý, cúi đầu đạt bốn mươi lăm độ. Vì thế nàng chỉ có thể trong lòng thở dài, sau

đó quyết định bỏ qua chuyện cũ.

"Triển đại nhân nói quá lời, việc đêm đó tôi cũng không nhớ rõ lắm, có điều tôi tin tưởng Triển đại nhân tất nhiên không phải cố ý, nay tôi đã khỏe rồi, Triển đại nhân không cần để mãi trong lòng."

Triển Chiêu thấy thân thể nàng đã không còn trở ngại, nói mấy câu rồi đi. Trước đó để lại cho nàng một bao điếm tâm, nói là tiện việc công mang từ Tô Châu về. Hiểu Vân nghĩ, phỏng chừng hẳn cũng rất áy náy với việc ngộ thương đó, bằng không sẽ không nghĩ tới chuyện mang đồ về cho nàng trong lúc làm việc. Phải biết, việc khiến Triển Chiêu trong đầu toàn công việc quan tâm, rất không dễ dàng.

Có điều hương vị của điếm tâm này không tệ, xốp xốp, vị ngọt tự nhiên, còn có một chút hương hạt dẻ, thật hợp với khẩu vị của Hiểu Vân. Bằng không, thật phí công hẳn mang từ xa về.

Cách một ngày, là Trung thu.

Trung thu, chính là ngày hội truyền thống của Trung Quốc, từ lúc có Trung thu tới nay, dân chúng Trung Quốc đôi với ngày này vô cùng coi trọng. Tống Triều cũng không ngoại lệ, Biện Lương chính là đô thành của Bắc Tống, độ náo nhiệt tất nhiên không thể tầm thường. Trong sáng tác "Đông Kinh mộng hoa lục" của Mạnh Nguyên Lão có một đoạn ghi lại:

" Trước tết Trung Thu, các cửa hàng đều bán rượu mới, trang trí lại mặt tiền. Người trong chợ thi nhau uống rượu, tới giờ Ngọ chưa tan, nhà nào không có rượu thì kéo băng hiệu xuống. Là lúc cua ngao vừa lớn, cây lựu, ớt bột, lê, táo, hạt dẻ, nho khoe sắc, tranh quất đầu vụ đưa ra thị trường. Đêm Trung thu, nhà giàu thì treo đèn kết hoa trên đài cao, dân gian thì tranh nhau chiếm lấy chỗ ở tửu lâu mà ngắm trăng, to nhỏ ồn ào. Bên trong nhà dân thường, đêm sâu còn nghe tiếng nhạc sinh ca, uồn lượn như mây. Ngay cả chốn đồng quê cũng có tiếng tiêu réo rất, chợ đêm chật ních tới tận sáng hôm sau."

Đó chính là cảnh tượng náo nhiệt của thành Biện Lương thời Bắc Tống vào tết Trung thu. Mà lúc này, trong thành Biện Lương chính là cảnh tượng trên, phố lớn ngõ nhỏ, mỗi ngôi nhà, tửu quán đều tràn ngập sắc thái hội họp vui mừng. Nhưng mà, trong đó không bao gồm phủ nha phủ Khai Phong.

Người của phủ Khai Phong, ngoại trừ Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách, từ Triển Chiêu, cho tới một sai dịch bình thường không có phẩm trật, từ sáng sớm hôm nay đã bắt đầu bận rộn. Ngày hội này, nhiều người náo nhiệt, đây là chuyện tốt, nhưng cũng là cơ hội tốt cho bọn đạo chích mượn gió bẻ măng. Vì thế, phủ nha cùng người có liên quan cả ngày đều lo đi bắt trộm.

Về phần Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách, hình như là bị ai đó mời đi dự tiệc. Cũng không biết là đi Nam thanh cung hay là Vương phủ Thừa Tướng. Người nào người nấy đều đi hết, trong phủ nha bỗng nhiên vắng

lặng.

Việc này không cần Hiểu Vân đi hỏi cũng có người kể cho nàng biết. Nữ nhân ở một chỗ không có việc gì làm, lại Đông gia dài Tây gia ngắn, hay còn gọi là bát quái. Hiểu Vân cùng Tiểu Thúy, hai người các nàng tuy theo cách nói hiện đại còn đang vị thành niên, có điều vẫn là hai nữ nhân. Tiểu Thúy nói, nàng nghe, gần đây nàng nghe từ Tiểu Thúy không ít chuyện bên ngoài phủ nha Khai Phong phủ.

Ví dụ như con trai trưởng của Bàng thái sư nạp thêm mấy phòng thiếp thất, Vương thừa tướng bao lâu nữa sẽ có rể đông sàng, hoa khôi nào ở thanh lâu hôm qua được ai mời về phủ, gánh hát nào mới tới Biện Lương biểu diễn, tửu lâu ở phố đông mới ra điếm tâm hương vị mới vv. Nội dung vô cùng phong phú, bao hàm toàn diện, cũng không biết cô gái nhỏ này làm sao nghe được.

"Thúy nhi, hay là chúng ta ra ngoài đi dạo đi!" Hiểu Vân ăn xong quả quýt, vỗ vỗ tay đề nghị. Nói là đề nghị, không khác gì ra lệnh, Tiểu Thúy tất nhiên chỉ có nghe lời.

Một tháng qua nàng chưa từng rời khỏi Nam viện này đây! Theo nàng biết, Bắc Tống dân phong tương đối cởi mở, tết Nguyên Tiêu hay Trung thu, các thiên kim tiểu thư, hào môn phu nhân đều có thể ra ngoài dạo phố du ngoạn. Nghe nói, nếu có nam nữ nhìn trúng nhau ở hội đèn lồng, liền có thể kết bạn du ngoạn tới hai, ba ngày không trở lại. Chuyện này, nàng có thể thừa cơ hội đi khảo chứng xem có thật hay không.

Phố phường của ngàn năm trước, tuy rằng không có cửa hàng tráng lệ trang hoàng tinh xảo, nhưng thứ gì cũng có, trà lâu khách điểm, hàng gạo hàng vải, son phấn bột nước, đồ cổ tranh chữ, các loại đồ ăn đều có. Lại thêm hôm nay là Trung thu, tửu quán các nơi hết sức náo nhiệt.

Sắp tới hoàng hôn, rất nhiều chủ quán bắt đầu thắp đèn lồng đỏ, người đi đường ngày càng nhiều lên, rộn ràng nhộn nháo, hoặc là kết thành một đám đông, hoặc tốp năm tốp ba, cũng không thiếu có đôi có cặp, chàng chàng thiếp thiếp. Bên trong đám đông, không ít tiểu thư hoặc phu nhân ăn mặc tinh xảo, bên cạnh đi theo vài ba nha hoàn, chắc đều là nữ quyền nhà giàu có trong kinh thậm chí còn có tài tử giai nhân ngâm thi đối họa, như hoa mỹ quyền, ca múa thái bình, trêu đùa đuổi nghịch, rất náo nhiệt.

Thấy cảnh này, Hiểu Vân không thể không có chút cảm khái, thành Biện Lương quả thật phồn hoa, có lẽ vì đây là thời kỳ cường thịnh của Bắc Tống.

Đi trong đám đông, Hiểu Vân theo thói quen kéo tay Tiểu Thúy.

"Thúy nhi, hôm nay cũng bán đèn hoa đăng sao?" Nhìn thấy không ít người trong tay cầm nhiều kiêu hoa đăng, Hiểu Vân tò mò hỏi: "Hôm nay là Trung thu, không phải Nguyên tiêu mà."

"Đúng vậy, tiểu thư, chúng ta cũng mua một cái đi, cô xem đèn hoa

sen kia thật đẹp.” Tiểu Thúy hâm mộ nhìn một đôi nam nữ đi ngang qua, trong tay nàng kia cầm một chiếc đèn hình hoa sen hồng nhạt, hai người sánh vai mà đi, vừa nói vừa cười, xem ra rất thân mật.

Hiệu Vân cười cười, trêu tức nói: "Được, chúng ta mua một đôi giống nhau, có điều, tiểu thư ta không thể tìm được lang quân cho em đâu."

Tiểu Thúy đỏ mặt, vừa xấu hổ vừa giận, trừng mắt nhìn nàng, "Tiểu thư!"

"Không được sao? Vậy làm sao bây giờ..." Hiệu Vân ra vẻ khó xử, "Vậy ta giả làm lang quân, em miễn cưỡng chấp nhận vậy nhé?"

Tiểu Thúy mặt càng hồng hơn, lúc này đã nghẹn đỏ, giận dỗi giậm chân: "Tiểu thư! Cô còn như vậy Tiểu Thúy sẽ không theo cô nữa."

Hiệu Vân đùa giỡn Tiểu Thúy thật vui vẻ, thấy nàng như vậy, tâm tình vô cùng sáng khoái, phá lên cười.

Tiểu Thúy chỉ cảm thấy thật mất mặt, chui vào một gian sạp bên đường. Người qua lại đông đúc, đẩy các nàng ra xa nhau dần.

Hồi 5 – Gặp lại dưới ánh trăng

Hiệu Vân thấy các nàng bị chia cách, đang muốn tiến lên từng bước, không ngờ bị người ta đụng phải, lão đảo một chút. Đợi nàng quay đầu muốn tìm Tiểu Thúy, bên kia đã không thấy bóng dáng Tiểu Thúy đâu, liền đi tìm.

Tìm một hồi, đã sắp tới bờ sông Kim Thủy, cũng không thấy Tiểu Thúy, Hiệu Vân không khỏi có chút lo lắng, đứng trong đám người, không biết làm thế nào cho phải.

Chính vào lúc này, một cỗ hương khí nồng đậm như mùi lan tới, theo sau là một đôi tình lữ hương nàng đi tới. Bởi vì hương khí đặc biệt, Hiệu Vân không khỏi nhìn họ nhiều hơn một cái.

Nam tử kia coi như một tài tử anh tuấn có phong độ, mà nàng kia không tính là xinh đẹp, nhưng tư sắc không tầm thường, quần áo cũng vô cùng tinh tế. Nam tử một tay ôm vai nàng kia, giống như thỉnh thoảng thủ thi vài câu nói, nàng kia then thùng vạn phần nhìn hắn, cười đến mê lòng.

Chẳng lẽ đây là một đôi “nhất kiến chung tình” ở hội đèn lồng, sau đó “tài tử giai nhân” cùng nhau du ngoạn?

Cho dù lòng hiếu kỳ Hiệu Vân nổi lên, nàng cũng biết “phi lễ chớ nhìn”, theo dõi chuyện riêng tư của người khác, nàng không làm. Nhưng lần này không biết vì sao, hai chân nàng như vô thức liên động, đợi nàng phản ứng được thì đã đi theo họ nhiều con đường, hơn nữa càng đi càng xa, đã tới chỗ không người.

Đang lúc nàng còn ảo não về hành vi của mình, hai người phía trước lại có động tĩnh. Hiệu Vân phản xạ co mình lại, trốn sau một thân cây. Bị họ phát hiện mình theo dõi phía sau sẽ rất xấu hổ.

Ở đây không có đèn đuốc, chỉ có trăng chiếu sáng rục trên trời, so với đèn còn sáng hơn. Nếu trốn đi, phải đợi bọn họ đi trước đã, Hiểu Vân không dám tùy tiện đi ra, chỉ có thể núp sau thân cây trốn tránh. Đợi bọn họ chàng chàng thiếp thiếp dưới trăng dưới hoa xong rồi, nàng sẽ đi. Nhưng mà, ở đây muỗi thật nhiều, mùa thu muỗi rất độc, còn lại tới cuối cùng chính là “cường giả”. Nếu có nước hoa thì tốt rồi, có thể xịt đuổi muỗi, có điều nàng không thích mùi nước hoa. Giống như mùi trên người hai người kia vậy, quá nồng, nàng không thích.

Không đúng! Mùi kia không đúng! Nàng biết mình vì sao lại theo tới đây rồi, đó là mùi mị hương, đặc biệt dùng để mê loạn lý trí của nữ nhân!

Đợi nàng ý thức được điểm này, đã không còn kịp nữa. Lúc nàng ngó ra, nữ nhân kia đã bị nhét vào bao tải. Không biết từ đâu một người xuất hiện, vác bao tải lên vai rồi bỏ đi.

Hiểu Vân dựa sát vào thân cây, theo bản năng ngừng thở, thu lại góc áo, lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh. Giờ phút này nàng chỉ có thể cầu nguyện trong lòng: chỉ mong bọn họ không nhìn thấy nàng mới được, ông trời phù hộ!

Nhưng mà, trời không chiều lòng người. Nàng không biết mình khi nào lại đập lên một nhánh cây, mà nhánh cây này không biết quá mạnh mẽ hay là không đủ dẻo dai, cố tình vào thời khắc phi thường này lại gãy, phát ra một âm thanh vô cùng thanh thúy, trong màn đêm lạng lẽ rất khiến người ta chú ý.

Ông trời, người muốn diệt ta!

Nàng nghe thấy có tiếng người đi tới.

Không thể cứ vậy chờ chết! Đang lúc nàng tuyệt vọng, đột nhiên linh cơ chợt động.

Chỉ mong người kia không biết bơi, đây chính là cơ hội cuối cùng, Hiểu Vân nghĩ thế, hít sâu một hơi, nhảy mạnh lên, một đầu lao xuống sông.

"Bùm bùm" một tiếng, bọt nước tung lên, một đám quạ đen toán loạn từ trên cây bay ra.

Tuy là đầu thu, nhưng nước sông đã lạnh, trong nháy mắt, nàng cảm thấy trái tim mình cơ hồ không thể chịu nổi hàn ý đang xông vào. Nhưng nàng một khắc cũng không dám dừng lại, cắn chặt hàm răng, lặn trong nước rồi khua tay hướng về phía trước bơi tới. Cho đến lúc không thể nín thở nữa, mới lộ đầu lên mặt nước hít thở, sau đó lại chui xuống nước liều mạng bơi về phía trước. Cứ thế lặp lại vài lần, cuối cùng bơi tới bờ bên kia.

Hiểu Vân vịn bên bờ cỏ dại, giấu mình trong bóng tối, mở to hai mắt nhìn bờ bên kia, lạng lẽ chờ. Khoảng cách hai bờ sông ước chừng bảy trượng, hơn nữa cây cối thấp thoáng, Hiểu Vân không thể thấy rõ động tĩnh ở bờ bên kia, đành phải nằm im không nhúc nhích.

Không biết đã ngâm mình trong nước bao lâu, chỉ biết thân thể mình

đã đông lạnh không còn cảm giác, Hiểu Vân mới dám động một chút, sau đó dùng sức chui trêu hai hồ từ trong nước bò lên. Lúc lên bờ, thờ dốc, cơ hồ là kiệt sức. Hiểu Vân nhìn tay mình, đã phồng trắng lên rồi, bề mặt nhăn nheo như lão bà chín mươi tuổi, tóc đã rối tung không ra bộ dáng, quần áo ướt sũng dính trên người rất không thoải mái, gió lạnh thổi qua, nhịn không được run lên. Muốn chạy một chút cho thân thể ấm áp, lại phát hiện mình căn bản không còn chút khí lực nào. Vì thế đành ôm chặt hai tay, muốn tìm lại một chút cảm giác, kéo hai chân nặng nề thong thả tiến về phía trước.

Lần đầu du ngoạn phủ Khai Phong, còn chưa ra khỏi cổng thành Khai Phong đâu, vậy mà đã xảy ra chuyện này, nàng có phải rất xui xẻo không?

Trăng tròn treo trên trời lả lơi tỏa sáng, bốn phía cây cối tỏa bóng, thoang thoảng mùi hoa, một đêm thật đẹp. Nhưng giờ phút này, nàng không có cảm hứng thưởng thức, chỉ trông mong nhanh chóng gặp được ai đó, chỉ cho nàng đường về phủ nha Khai Phong như thế nào. Có lẽ, lần này lão thiên gia giúp nàng, vì phía trước có bóng người thấp thoáng, vội bước nhanh chân tới gần.

Triển Chiêu từ xa thấy có người đang đi tới. Nhưng bộ dáng người đó khiến hắn nảy sinh nghi hoặc.

Búi tóc tan tác, tóc dài rối tung dính trên mặt, trên người. Quần áo ướt sũng nước, giống như vừa từ dưới sông lao ra vậy. Mặt nàng nhìn không rõ, nhưng từ đường cong cơ thể có thể nhận ra đây là một nữ nhân. Triển Chiêu giật mình, đêm hôm khuya khoắt, vùng hoang vu dã ngoại, sao lại có một nữ tử đơn độc đi lại, bộ dáng lại như vậy.

Lúc này, người đó tăng tốc chạy tới gần.

Triển Chiêu quát một tiếng: "Người nào!"

Hiểu Vân bị lạnh cóng nói không ra lời, đúng lúc này hắt xì vài cái.

Triển Chiêu thấy nàng không đáp, vì thế vận sức dưới chân, bước nhanh vài bước, chốc lát đã tới nơi.

Hiểu Vân thấy hắn đến gần trước mặt liền kích động bật khóc. Là Triển Chiêu, là Triển Chiêu!

"Hiểu Vân cô nương! Người sao lại ở đây?" Lúc Triển Chiêu phát hiện người này là Hiểu Vân rất kinh ngạc, vội bước nhanh hơn.

Hiểu Vân muốn nói, nhưng hàm răng đánh lập cập không không chế được, đành ngẩng đầu đáng thương nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu thấy cả người nàng ướt đẫm, lạnh không nói nên lời, liền cởi ngoại bào đưa cho nàng.

Hiểu Vân nhận ngoại bào của hắn khoác vội lên người, tuy rằng không có cảm giác ấm áp, nhưng trong lòng thoải mái hơn rất nhiều, an tâm hơn rất nhiều. Thời khắc này, khăn trương cùng sợ hãi trong lòng đột nhiên biến mất, ngược lại không thể không chế cảm xúc của mình, oa một cái khóc âm lên.

Triển Chiêu thấy nàng ngồi ở đó, co người lại, khóc thê lương đáng thương, khiến người ta nhìn mà đau lòng, lại không biết an ủi thế nào cho tốt, càng không biết nàng cuối cùng gặp phải chuyện gì, đành ngồi xỏm xuống bên cạnh, nâng tay vỗ nhẹ lưng nàng.

Hiệu Vân khóc một hồi lâu mới dừng lại, cảm xúc cũng dần ổn định. Dùng tay áo lau mặt rồi mới đứng lên.

"Triển, Triển... đại, đại nhân, chúng ta, trở... trở về đi." Khóc đủ mới phát hiện, mình vẫn lạnh như vậy, không quay về sẽ lạnh thành chuyện lớn.

Triển Chiêu gật đầu, hai người liền trở về.

Nhưng trên người Hiệu Vân ướt đầm, cả người lạnh lẽo, mà vừa rồi ngoại bào Triển Chiêu đưa nàng cũng đã ướt phân nửa, nào có tác dụng gì? Triển Chiêu thấy nàng run như lá cây gặp cuồng phong, sắc mặt tái nhợt, môi xanh tái, bộ dáng chật vật thê thảm, không khỏi lo lắng. Nàng bị mình ngộ thương, vừa khỏe lại không lâu, hôm nay lại chịu lạnh, nếu nhiễm phong hàn, chỉ sợ nội thương tái phát, sẽ không thể vãn hồi! Cứ như vậy không được, phải nhanh về phủ Khai Phong thôi.

Triển Chiêu đột nhiên ngừng lại, làm hại Hiệu Vân đi sau thiếu chút đụng phải, Hiệu Vân khó hiểu nhìn Triển Chiêu xoay người lại, lườm hấn một cái, còn không đi ta sắp chết cồng rồi đây!

"Hiệu Vân cô nương, để Triển Chiêu đưa người trở về đi, cứ đi bộ thế này, thân thể cô nương sợ rằng không chịu được." Triển Chiêu nhìn Hiệu Vân chân thành nói.

Đưa thế nào? Gọi xe? Ở đây hoang vắng tìm đâu ra xe? Hiệu Vân khó hiểu nhìn hấn.

Triển Chiêu nhìn nàng một cái, hai tay ôm quyền, nói nhanh "Triển Chiêu thất lễ", hai tay duỗi ra ôm ngang lấy nàng. Hiệu Vân chưa kịp phản ứng, người đã bắt đầu chạy.

Hiệu Vân cố nén không hét âm lên, hai tay phản xạ muốn vòng qua ôm cổ hấn. Trời ạ! Hấn hành động nhanh quá, cho dù hấn có ý tốt muốn cho nàng "đi máy bay", cũng phải nói trước với nàng một câu chứ!

Gió phàn phật thổi qua tai, Hiệu Vân lúc này càng lạnh hơn, chỉ trông ngóng được ngâm mình trong nước ấm. Nguồn nhiệt duy nhất bên cạnh đang ôm mình chạy dù là một nam nhân, lúc này bất kể nam nữ khác biệt gì đó, liền ôm chặt lấy dán mình trong ngực hấn, tìm kiếm chút hơi ấm.

Triển Chiêu bị nàng ôm như vậy liền kinh ngạc, cũng may sắp về tới nhà, không ảnh hưởng tới hấn thi triển kinh công, bằng không... Ôi! Cô gái nhỏ này thật sự là lạnh đến hồ đồ rồi, chỉ khổ cho hấn...

Hồi 6 - Nghi ngờ

Công Tôn Sách, Trương Long, Triệu Hồ, Lý Quý, Lý đại nương trợn

mắt há hốc mồm nhìn hai người trước mặt.

Triển Chiêu chỉ mặc trung y màu trắng, hơn nữa phân nửa người ẩm ướt. Mà nữ nhân hấn ôm trong tay lại mặc ngoại bào của Triển Chiêu. Hơn nữa thoát nhìn cũng ướt đẫm, tóc dài rối loạn, xoa lung tung trên mình hai người.

Triển Chiêu đương nhiên nhìn thấy biểu tình kinh ngạc trên mặt họ, Trương Long Triệu Hồ miệng có thể nhét trứng chim vào rồi, nhưng hấn hiện tại không thể để ý nhiều, vội vàng xuyên qua bọn họ đi tới nam viện, vừa đi vừa gọi:

"Công Tôn tiên sinh, tìm được Hiểu Vân rồi. Lý đại nương, nhanh mang nước ấm tới đây, tiểu thư rơi xuống nước."

Mọi người nghe vậy mới biết người được Triển Chiêu ôm chính là Hiểu Vân bọn họ đang tìm kiếm. Lý đại nương vội vàng chạy tới phòng bếp, Lý Quý cũng chạy theo phía sau: "Nương, để con giúp."

Công Tôn Sách bước vội tới đi bên cạnh Triển Chiêu, tay vén tóc Hiểu Vân, lại sờ tay nàng, chân mày cau lại, vội vàng hỏi:

"Triển hộ vệ, cuối cùng là chuyện gì xảy ra vậy!"

"Triển Chiêu cũng không biết, lúc tìm được Hiểu Vân, nàng đã cả người ướt đẫm, lạnh không nói được, Triển Chiêu sợ nàng chịu lạnh lâu sẽ nhiễm phong hàn, liền ôm nàng dùng khinh công vội vã chạy về."

Đi không bao lâu đã tới nam viện, Triển Chiêu đặt nàng nằm lên giường.

Giờ phút này Hiểu Vân đã thần trí không rõ. Công Tôn Sách tiến lên vỗ vỗ mặt nàng, kêu thế nào nàng cũng không có phản ứng, chỉ thấy mắt nàng nhắm chặt, trong miệng thì thảo gì đó, lại nghe không được, nhất thời trong lòng nóng nảy.

Triển Chiêu thấy vậy, cũng thấy lòng nóng như lửa đốt.

"Tiên sinh, để tôi."

Công Tôn Sách ngẩng đầu nhìn hấn, gật đầu đứng dậy.

Triển Chiêu ngồi lên giường, đỡ Hiểu Vân ngồi dậy, tay trái đỡ vai nàng, tay phải đặt trước ngực nàng, dồn khí đan điền, dẫn chân khí đi quanh cơ thể, tập trung nội lực vào lòng bàn tay phải, sau đó chậm rãi đưa vào trong cơ thể Hiểu Vân.

Công Tôn Sách trong lòng biết Triển Chiêu đang dùng nội lực giúp Hiểu Vân đuổi hàn khí, lúc vận công tới kỳ bên ngoài quấy rầy, vì thế nhẹ bước ra khỏi phòng.

Thấy Trương Long Triệu Hồ đang chờ ngoài cửa, Công Tôn Sách liền nhờ bọn họ đi giúp Lý đại nương chuẩn bị nước ấm, thuận tiện dặn Lý đại nương mang quần áo khô tới thay cho Hiểu Vân. Trương Long Triệu Hồ vội vàng đi, ông ta ở lại đi tới đi lui bên ngoài cửa phòng.

Hiểu Vân cùng Tiểu Thúy cuối cùng là gặp phải chuyện gì, Tiểu Thúy

ở đâu còn chưa rõ, mà trong phủ nha Khai Phong, ngoại trừ Hiều Vân chỉ có hai nữ quyền là Tiểu Thúy và Lý đại nương, lúc này một mình Lý đại nương không biết có thể ứng phó được không.

Hiều Vân dọc đường đi đều là nửa tỉnh nửa mê, muốn ngủ nhưng lại cảm thấy lạnh, ngủ không yên ổn. Không lâu sau bắt đầu mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy mình bị lắc lắc lư lư, giống như ở giữa sóng gió, cả người xương cốt đều đau, đau như muốn rời ra thành từng mảnh. Sau đó không xác nấy nữa, nàng nghĩ có thể ngủ một giấc, nhưng lại có người ở bên tai không ngừng gọi tên nàng.

"Hiều Vân, Hiều Vân, Hiều Vân..."

"Mẹ, con rất lạnh, rất mệt, con muốn ngủ, đừng gọi con..."

"..."

Ừ, rốt cục im lặng rồi.

Mẹ thật tốt, trả lại ổ chăn cho mình, nếu có thể ấm lên một chút thì tốt quá, nàng thật sự rất lạnh...

-0-

Canh ba đã qua, chợ đêm vẫn vô cùng náo nhiệt, mọi người không ai muốn bỏ lỡ bất cứ một phút nào của ngày đặc biệt này, đêm đã rất sâu mà hứng thú đi chơi không hề giảm, không ai chịu về.

Bên trong đám đông vẫn xen kẽ sai dịch của phủ Khai Phong, có điều lúc này nhiệm vụ của bọn họ không chỉ là bắt trộm bắt cướp, mà còn phải tìm một người đi lạc, chính là Tiểu Thúy.

Khu nội viện phủ Khai Phong, trong một gian phòng, vẫn còn một ngọn nến nhỏ đang chiếu sáng. Công Tôn Sách một mình ngồi im lặng, chỉ có ngọn nến thỉnh thoảng phát ra vài âm thanh nhỏ khi bắc nến cháy xuống. Ánh nến mờ nhạt chiếu sáng một góc phòng, kéo bóng của Công Tôn Sách thêm dài, không ngừng lay động, nhưng người không hề nhúc nhích, giống như một pho tượng. Công Tôn Sách lẳng lẳng ngồi trên ghế, hai mắt khép hờ, trên mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng dậy sóng, rất nhiều chuyện đáng nghi quần quanh trong lòng.

Con gái ông vì sao thảng trước vô cớ chết bất ngờ? Vì sao sau một ngày đêm lại kỳ tích sống lại? Ông nói với Tiểu Thúy bọn họ, tiểu thư là vì khí huyết không thông nên ngất đi, nhưng ông biết khi đó nàng thật sự đã chết. Ông ở trước giường một đêm, dùng ngân châm thử đi thử lại vô số lần, châm kim toàn vào chỗ yếu huyết, nàng vẫn không chút phản ứng, sao có thể là chết giả được?

Đêm đó Triển Chiêu vô tình đánh nàng trọng thương, nguyên nhân là thấy người đã chết đột nhiên sống lại, lại còn có vẻ đang gây bất lợi cho người khác, khó tránh khỏi khiến người ta kinh hãi, nhất thời ra tay là có lý. Vấn đề là, đêm đó nàng đã làm gì, khiến Triển Chiêu nghĩ nàng gây bất lợi cho Tiểu Thúy? Lúc nàng tỉnh lại, ông từng hỏi qua, nhưng nàng nói không

nhớ rõ lúc đó xảy ra chuyện gì.

Mà hôm nay nàng gặp phải chuyện gì, Tiểu Thúy đi đâu rồi?

Một đồng bí ẩn, đều xảy ra quanh nàng, mà ông không có đầu mối. Con gái sống lại, ông đương nhiên là kinh hãi, nhưng mà, cũng mang tới bất an cùng nghi hoặc.

Ông nhớ rõ ánh mắt nàng nhìn ông đêm hôm đó sau khi tỉnh lại, xa lạ, bất an, sợ hãi, trốn tránh. Nàng không dám nhìn thẳng vào ông. Mà trong một tháng qua, cha con họ rất ít nói chuyện với nhau. Mỗi khi tới thăm, nàng luôn ngủ mơ màng, ngẫu nhiên đúng lúc Tiểu Thúy cho nàng uống thuốc, nàng cũng rất ít mở miệng nói chuyện, chỉ hưởng ứng vài câu rồi lấy cớ đi ngủ. Ông rõ ràng cảm giác được sự xa lạ và lảng tránh của nàng, giống như bọn họ không phải cha con, mà là đại phu và bệnh nhân vậy. Vì sự cố ý lảng tránh của nàng, giữa bọn họ lúc ấy đã sinh ra khoảng cách khiến lòng ông chua xót. Con gái của ta, đây là làm sao? Vẫn là con gái của ta sao?

Ông cũng từng bí mật tìm Tiểu Thúy, bảo nàng để ý chi tiết cuộc sống của tiểu thư, xem có chỗ nào khác thường không, mấy ngày sau, Tiểu Thúy trả lời: tiểu thư gần đây ngủ rất nhiều, không thích đọc sách, thường xuyên ngồi ngẩn người, ngẫu nhiên cũng cùng nàng trò chuyện, nhưng so với trước kia còn lặng lẽ hơn.

Ông cũng từng hoài nghi, người này không phải Hiểu Vân, nên bảo Tiểu Thúy đi kiểm tra xem nàng có một vết sẹo thật dài trên bụng không, đó là lúc nàng sinh ra bà đỡ cắt cuống rốn không cẩn thận làm bị thương, từ nhỏ đã để lại sẹo, một vết sẹo dài, đó là đặc điểm riêng của Hiểu Vân, ngoại trừ ông và bà đỡ kia, không ai biết. Mà kết quả là: có.

Người đó là thật, vậy, con gái ông bị làm sao?

Nghĩ tới đây, Công Tôn Sách không khỏi nhíu mày, ngón tay dè lên huyệt Thái Dương có chút đau, đứng lên rời khỏi phòng. Ngoài phòng ánh trăng sáng rọi, chiếu xuống sân viện, gió lạnh thổi qua, ông mới cảm thấy thoải mái hơn một chút. Đi dạo chốc lát, mới xoay người tới phòng Hiểu Vân. Lúc này chắc nàng vừa tỉnh.

Hiểu Vân mơ mơ màng màng nghe thấy có tiếng mở cửa, dần dần tỉnh lại, lúc mở mắt, trong phòng đã thấp đèn, Công Tôn Sách ngồi một bên nhìn nàng.

"Tỉnh rồi."

Hiểu Vân gật đầu, muốn nói chuyện, lại phát hiện cổ họng như bị đốt, rất đau đớn, hơn nữa toàn thân mệt mỏi, từng đốt ngón tay đau nhức nhối, nàng biết mình bị cảm lạnh.

"Cha..." Lời nói ra khàn khàn như vệt đục.

Công Tôn Sách đem nước ấm tới, Hiểu Vân ngồi dậy uống mấy ngụm mới thấy đỡ.

"Cha, Thúy nhi đã trở lại chưa?" Lúc trước ở chợ đêm không thấy đâu,

không biết có phải đã về trước không.

Công Tôn Sách lắc đầu, "Vi phụ đang muốn hỏi con đây, một người rơi xuống nước, một người mất tích, hai người gặp phải chuyện gì?"

"Thúy nhi chưa trở về?" Hiều Vân lập tức căng thẳng, đến giờ chưa về, ở đâu không rõ, đừng nói là cũng bị những người đó bắt cóc chứ!

"Vậy thì nguy rồi!"

Công Tôn Sách thấy nàng nhú mày, hai tay nắm chặt chần, cũng vội vã: "Chuyện gì nguy rồi?"

Hiều Vân liền đem việc mình chứng kiến tối nay kể lại, cả việc vì sao rơi xuống nước nói ra hết. Công Tôn Sách nghe xong, thần sắc buồn bã.

"Thế này làm sao bây giờ, Tiểu Thúy nàng... !" Nếu có mệnh hệ gì thì biết làm sao? Bị cưỡng bức, bị bán tới thanh lâu, bị đưa cho lão biến thái làm tiểu thiếp, bị... Giờ phút này trong đầu nàng hiện ra đủ loại cảnh tượng, mọi một cảnh đều khiến nàng đau lòng tới cực điểm.

"Cha..." Hiều Vân không phát hiện, đây là lần đầu tiên nàng gọi ông là cha tự nhiên như vậy.

Công Tôn Sách nhìn ánh mắt của nàng, không có lảng tránh, chỉ có lo lắng bất lực nhìn ông.

"Cha sẽ cho người đi kiểm tra, con nghỉ ngơi trước đi." Nói xong, Công Tôn Sách một khắc cũng không dám trì hoãn, vội gọi người tới sông Kim Thủy tìm người.

Hồi 7 - Gợn sóng

Sắp tới sáng, trời tờ mờ, bầu trời phương đông dần mọc lên một mảnh hồng quang, nhuộm tán cây sáng lên màu đỏ, mặt trời sắp mọc.

Trải qua một đêm cuồng hoan, lúc này thành Biện Lương thật im lặng, im lặng giống như bắt đầu đi vào giấc ngủ.

Nhóm sai dịch phủ Khai Phong lục tục trở lại. Mỗi người đều vô cùng mệt mỏi, đôi mắt xanh đen, mặt mũi phờ phạc. Tuần tra một đêm không ra kết quả, bọn họ vì thất vọng mà phờ phạc. Triển Chiêu thấy ai nấy ngáp liên tục, tinh thần không phấn chấn, nghĩ bọn họ từ sáng qua đã bắt đầu làm việc tới tận giờ, thân mình bằng sắt cũng không thể ép buộc như thế, liền để lại vài người tuổi trẻ tinh tráng ở lại trực ban, còn lại cho về nghỉ ngơi.

"Tới phòng bếp tìm thứ gì ăn đi, hôm nay còn rất nhiều việc phải làm!"

Triển Chiêu ra lệnh một tiếng, mười người còn lại đều đi tới sau viện. Chỉ còn lại một người không nói tiếng nào đi về hướng khác.

"Vương Triều!" Triển Chiêu giữ hấn lại hỏi: "Người đi đâu đó!"

Vương Triều dừng lại, không quay đầu, rầu rĩ nói: "Tôi đi tìm tiếp." Nói xong liền định đi tiếp, lại bị Triển Chiêu ngăn lại.

Vương Triều ngẩng đầu, ánh mắt đỏ quạch trừng Triển Chiêu: "Triển

đại nhân, cho tôi đi."

Triển Chiêu thở dài, hần lo lắng Tiểu Thúy, hần biết, làm sao không lo lắng được đây, nhưng mà...

"Ăn một chút rồi hãy đi, nếu không ăn người làm sao có sức đi tìm người, Tiểu Thúy nếu gặp nguy hiểm, người làm sao có sức cứu người?"

Vương Triều nhìn Triển Chiêu, một hồi lâu mới xoay người đi ra phía sau, đám người Mã Hán theo sát.

Triển Chiêu vội vàng ăn vài thứ, về phòng rửa mặt một hồi, thay quan phục rồi hộ tống Bao đại nhân lên triều. Ngày thường đều là Vương Mã Trương Triệu đi cùng đại nhân, nhưng bốn người bọn họ trắng đêm ở ngoài tìm người, vì thế Triển Chiêu đi thay họ.

Đương kim hoàng đế Triệu Trinh, Tổng Nhân Tông nổi tiếng nhân nghĩa, trong sử sách là vị vua nhân hiếu, cho nên lấy tên là "Nhân Tông". Triệu Trinh không chỉ thực hành nhân chính, chăm lo quốc sự, không ham hưởng thụ, cho dù đêm hôm trước mở gia yến đón Trung thu, ngày tiếp theo cũng chỉ lùi thiết triều một canh giờ.

Bao đại nhân sau khi vào chầu trở về, liền triệu tập đám người Công Tôn Sách vào thư phòng.

Hiểu Vân cảm mạo thế đến thần tốc, lần trước vì bị thương mới ngừng thuốc vài ngày, giờ lại bắt đầu uống thuốc, chẳng qua lần trước uống thuốc trị thương, lần này uống thuốc trị phong hàn, lần trước dứt thuốc cho nàng là Tiểu Thúy, mà lần này là Lý đại nương. Lúc này cách thời điểm thuốc tây xuất hiện ở Trung Quốc còn hơn sáu trăm năm, càng không có kháng sinh penicillin gì đó, quá trình cảm mạo vô cùng lâu, lại thêm thân thể nàng bị thương còn chưa hoàn toàn hồi phục, họa vô đơn chí, nàng ở trên giường nằm suốt ba ngày, mà ba ngày này trên cơ bản là ngủ cả ngày cả đêm, ngủ tới thiên hôn địa ám. Có thể là vì bất kể thuốc đông y hay thuốc tây, thuốc trị cảm mạo luôn làm người bệnh buồn ngủ.

Ba ngày qua, tuy nàng quan tâm Tiểu Thúy, muốn hỗ trợ tìm người, nhưng có lòng mà không có sức, đến nàng còn phải tìm người chăm sóc, có thể giúp được ai chứ? Nhưng mà mỗi lần thấy Lý đại nương đến đưa thuốc, liền nhớ tới trước đây Tiểu Thúy chiếu cố cẩn thận cho nàng, nàng liền không ngừng tự trách, hối hận ngày đó tại sao lại kéo theo Tiểu Thúy ra đường, nếu không, Tiểu Thúy cũng không gặp phải bất trắc! Nay kẻ đầu sỏ gây chuyện lại nằm đây cho người ta hầu hạ, đây là thế nào!

Ba ngày này, Công Tôn Sách mỗi ngày đều tới thăm nàng một lần, thuận tiện báo lại tiến triển sự việc. Khai phong phủ nhận được nhiều nhà báo án, nói trong nhà lạc mất khuê nữ, tuổi từ mười ba tới mười chín, chưa cưới gả. Mà các cô gái này đều từ Trung thu ra ngoài chưa thấy về. Ba ngày qua, nhà tới báo án dần tăng, tới hôm nay đã có mười ba trường hợp, tính cả Tiểu Thúy, đã có mười bốn thiếu nữ mất tích, chẳng biết đi đâu, ngay cả

Tiểu Thúy cũng không hề có tin tức.

Ngày thứ tư, Hiểu Vân cuối cùng ngồi không yên, sáng sớm rửa mặt chải đầu sửa soạn trong phòng. Nàng đã hỏi thăm rồi, Bao đại nhân sau khi hạ triều, bình thường đều ở thư phòng trong nha môn làm việc. Vừa nghe nói Bao đại nhân lâm triều trở lại, nàng liền tới thẳng nha môn.

Dựa vào trí nhớ của Công Tôn Hiểu Vân, nàng thuận lợi tìm được cửa thư phòng. Còn chưa đi vào đã thấy Trương Long Triệu Hồ đứng ở cửa. Hai người thấy Hiểu Vân tới đều kinh ngạc.

"Hiểu Vân cô nương sao lại tới nơi này."

"Hai vị đại nhân, tôi đến tìm Bao đại nhân." Vì bị cảm mạo, lúc Hiểu Vân nói chuyện, thanh âm rất khó nghe.

"Chuyện này..." Trương Long Triệu Hồ liếc nhau, "Tôi vào thông báo một tiếng, mời cô nương chờ một chút."

"Làm phiền hai vị đại nhân." Hiểu Vân đa tạ rồi đứng bên ngoài chờ. Trương Long đẩy cửa đi vào, một lát sau mới trở ra.

"Đại nhân mời cô nương vào."

Hiểu Vân gật đầu, lại nói đa tạ, hít sâu một hơi, rồi mới bước vào trong phòng.

Trong lòng Hiểu Vân có chút khẩn trương, nàng tới giờ còn chưa gặp qua Bao đại nhân. Trong truyền thuyết, Bao đại nhân thiết diện vô tư, làm người nghiêm cẩn, cẩn thận tỉ mỉ, nói thật, nàng có chút sợ hãi. Cho dù như vậy, nàng vẫn nhanh chóng bước qua cửa, đi vào giữa thư phòng.

Thư phòng chia làm hai gian trong ngoài, bên ngoài là phòng khách, đặt ba chiếc ghế gỗ lim cùng bàn trà, bên trong chỉ đặt thư án cùng hai chiếc tủ đặt đồ. Lúc này, Triển Chiêu cùng Công Tôn Sách chia nhau đứng hai bên thư án, phía sau thư án có một người ngồi ngay ngắn, một thân áo dài màu xanh đen, áo khoác màu đen, đầu đội mũ vuông màu đen, mặt vuông chữ điền, hai hàng lông mày thẳng tắp, hai mắt hữu thần, giữa hai lông mày có một vết bớt màu trắng ngà cong cong như trăng non đầu tháng, môi rộng mà đoan chính, khuôn mặt đen ngập tràn chính khí, mâu quang sắc bén, giống như nhìn thấu mọi điều bất chính.

Hiểu Vân mãi nhìn, suýt nữa đã quên cấp bậc lễ nghĩa, ngạc nhiên một hồi mới hơi quỳ gối phúc thân, khàn giọng nói: "Hiểu Vân bái kiến Bao đại nhân."

Bao đại nhân nhìn Hiểu Vân một chút mới mở lời: "Hiểu Vân vì sao không nghỉ ngơi trong phòng, đến thư phòng làm gì?" Giọng nói của Bao đại nhân giống như tiếng chuông, to mà trầm ổn.

Hiểu Vân khẽ cúi đầu, nàng có thể cảm giác được lúc này Bao đại nhân, còn có Triển Chiêu và Công Tôn Sách đều nhìn nàng.

"Đại nhân, Hiểu Vân lo lắng cho Tiểu Thúy, Hiểu Vân muốn biết án này tiến triển tới đâu, Hiểu Vân nếu có thể giúp được gì, xin đại nhân cứ việc

dặn dò. Tuy rằng Hiểu Vân biết tùy tiện tới thư phòng đại nhân rất thất lễ, nhưng mà, Tiểu Thúy vì Hiểu Vân mới gặp họa bất ngờ, Hiểu Vân bất luận thế nào cũng không thể ngồi yên không lo. Huống chi ngày ấy Hiểu Vân cũng thấy kẻ xấu đem một nữ tử đi, Hiểu Vân có trách nhiệm giúp đại nhân tìm ra người ấy."

Thanh âm của Hiểu Vân khàn khàn mà trầm thấp, gần từng tiếng lại khiến mọi người đều nghe rõ. Nói xong, nàng ngẩng đầu lên nhìn Bao đại nhân.

Bao đại nhân cũng nhìn Hiểu Vân, yên lặng. Một hồi lâu sau, mới mở miệng nói chuyện:

"Tốt, nếu đã vậy, Công Tôn tiên sinh, người nói cho nàng biết đi."

Công Tôn Sách thừa vâng, rồi chậm rãi bắt đầu:

"Hết ngày hôm nay, báo án mật tích có tổng cộng mười bốn thiếu nữ. Hôm nay trên triều, Bàng thái sư trước mặt Thánh thượng đã tham tấu đại nhân, nói đại nhân chưởng quản kinh đô trọng địa, lại không thể bảo vệ an toàn cho dân chúng trong kinh, đại án xảy ra tới nay lại không hề có tiến triển, đúng là vô năng. Thánh thượng bất đắc dĩ, hạn đại nhân trong vòng ba ngày phá án, nếu không phải tước quan giáng cấp."

Hiểu Vân nghe xong, không khỏi âm thầm cắn răng, trong lòng mắng mỏ con của thôi kia. Ba ngày, chỉ có ba ngày! Nghe người ta nói án tình tới nay không có tiến triển, lão thất phu kia liền bỏ đá xuống giếng, yêu cầu Bao đại nhân trong ba ngày phá án, căn bản chính là ép buộc, quả là khinh người quá đáng! Con của chết tiệt, ta nhất định không để người như nguyệt, người chờ mà xem.

Có điều, vụ án này sẽ không thật sự không tiến triển như bọn họ nói chứ. Đường đường phủ nha Khai Phong, nếu thật sự như vậy, sao có thể đảm nhận chức trách quan trọng giữ trị an kinh đô. Hiểu Vân ngẩng đầu nhìn Bao đại nhân, nàng phát hiện Bao đại nhân tuy rằng nghiêm túc, nhưng không phải kiểu không nói không cười, bất cận nhân tình như tưởng tượng.

"Đại nhân, thứ cho Hiểu Vân to gan, đã nhiều ngày qua, vụ án thật sự không có gì tiến triển sao?"

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách liếc nhau, sau đó nhìn Hiểu Vân nở nụ cười. Vốn nói với nàng như vậy, là để nàng biết khó mà lui, không ngờ nàng tuyệt đối không có ý lui bước, ngược lại còn nhận ra bọn họ cố ý giấu diếm. Cô gái nhỏ này, thật sự thông minh.

Bao đại nhân gật đầu với Công Tôn Sách, Công Tôn Sách lúc này mới nói tiếp:

"Qua mấy ngày điều tra cẩn thận, chúng ta đã tập trung được vài mục tiêu khả nghi, có thể tham gia bắt cóc thiếu nữ. Nhưng mà, kế hoạch hành động cẩn mật như vậy, tất nhiên không chỉ có mấy người đó, khẳng định còn nhiều người khác, nếu không không thể trong một đêm bắt cóc được mười

bốn người. Hơn nữa, nhất định có một người, là kẻ lập mưu bày ra vụ án này. Cho nên, không thể đánh rắn động cỏ, Khai Phong phủ liền tuyên bố ra ngoài, vụ án không hề tiến triển."

Hiệu Vân nghe xong, trầm tư một lát, lại hỏi: "VẬY... Những cô gái bị bắt cóc này đã ra khỏi thành chưa?"

"Chưa." Triển Chiêu đáp: "Từ lúc xảy ra án, cửa thành vẫn đóng cửa, ngày tiếp theo, tại các cổng thành đều kiểm tra người ra vào, bọn họ không thể đưa nhiều người như vậy ra khỏi thành."

Nếu các nàng chưa bị đưa ra khỏi thành, vậy thì tốt rồi, giấu được nhiều người như vậy không bị phát hiện, trong thành hẳn là không có nhiều chỗ. "VẬY, đại nhân khẳng định cũng đã biết nơi những người đó bị giam."

Bao đại nhân nhìn nàng gật đầu.

Nếu đã nắm giữ nhiều manh mối như vậy, án này sắp phá được rồi, nhưng mà, bọn họ cần phải làm nhanh, không chỉ vì hoàng đế ép buộc, còn bởi vì các cô gái bị bắt, nàng không biết Tiểu Thúy gặp phải chuyện gì, cứu muộn một ngày, nàng sẽ gặp thêm một phần nguy hiểm.

"Đại nhân, Hiệu Vân có một kế, có lẽ có thể giúp đại nhân sớm ngày phá án"

Hồi 8 - Mưa gió sắp đến

Bởi vì đêm hôm đó Hiệu Vân từng thấy một nam tử bắt cóc một cô gái, hơn nữa từng thấy bộ dáng người kia, vì thế Bao đại nhân sắp xếp cho nàng âm thầm đi xác nhận, trong những kẻ bọn họ đang giám thị, có người hôm đó nàng nhìn thấy không.

Để tránh hung thủ nhận ra Hiệu Vân, nàng cải trang thành một gã sai vặt, đi theo bên cạnh Triển Chiêu vụng trộm xem người. Nhưng đáng tiếc là, cả ba người kia đều không phải. Vô cùng thất vọng, đang định dẹp đường hồi phủ, nàng lại ngửi được một mùi hương quen thuộc, tuy rằng rất nhạt, nhưng nàng vẫn nhận ra, hơn nữa còn có thể khẳng định, đây chính là mùi mị hương đặc biệt kia.

Hiệu Vân quay đầu tìm nơi phát ra mùi hương, một người vừa lướt qua nàng, đi lên trà lâu.

Triển Chiêu thấy Hiệu Vân đột nhiên ngừng lại, không khỏi sinh nghi, nhìn theo ánh mắt nàng liền thấy một nam tử mặc áo gấm màu vàng, một tay cầm quạt, một tay mang theo lồng chim đi lên lầu, trong lồng chim có một con hoàng yến đang nhảy lên nhảy xuống vui vẻ. Mà theo sau hắn là hai gia đình cường tráng.

Triển Chiêu liếc mắt một cái, rồi đi theo Hiệu Vân xuống lầu, ở bên cạnh thấp giọng hỏi nàng:

"Là người này sao?"

Hiệu Vân lắc đầu, "Không phải. Nhưng mà, hấn rất khả nghi." Hiệu Vân cũng thấp giọng trả lời, vì cảm mạo, lúc này nàng không cần giả giọng thanh âm cũng rất giống nam nhân.

Triển Chiêu nghi hoặc: "Vì sao khả nghi?"

"Quần áo hấn mặc trên người, cùng loại vải quần áo của nam tử hôm đó tôi nhìn thấy." Hiệu Vân giải thích.

Triển Chiêu cười khẽ: "Loại vải này tuy sang quý, nhưng trong kinh nhiều người giàu có, mặc được loại vải này cũng không ít người."

"Triển đại nhân vừa rồi không ngửi thấy một mùi hương rất đặc biệt sao?"

"Mùi hương đặc biệt?" Triển Chiêu hỏi tưởng lại một lúc mới trả lời: "Triển Chiêu ngoại trừ hương trà, không ngửi thấy mùi nào khác."

"Có lẽ vì mùi quá nhạt, hơn nữa mùi này đặc biệt làm vì nữ nhân, bởi vậy Triển đại nhân không phát hiện ra."

"Ngươi là nói..." Triển Chiêu nghiêng đầu nhìn Hiệu Vân.

"Là mị hương. Mùi mị hương độc đáo khiến nữ nhân mơ hồ, để cho người ta sắp đặt. Quý công tử như hấn, muốn nữ nhân có gì khó, cần gì phải dùng đến loại hương hạ đẳng đó."

Triển Chiêu nhíu mày, "Hấn quả thật khả nghi, nhưng mà cũng không thể khẳng định hấn là một trong số đó. Hiệu Vân chắc không biết, đó là con trai của phú thương số một kinh thành Đàm Điệp, Đàm Cận. Hấn cơm áo không lo, trong túi đầy tiền, vì sao phải dụ dỗ thiếu nữ cho người khác? Về tình về lý đều không hợp."

Hiệu Vân nâng khóe miệng hừ một tiếng, đám người có tiền, ngày tháng an nhàn sẽ tìm việc vui vẻ, kích thích để làm. Ai biết hấn có trò cổ quái hay không. "Bất kể hấn có phải hay không, chúng ta thử một lần sẽ biết."

Triển Chiêu nhìn nàng, vẻ mặt tìm tòi: "Thử thế nào?"

Hiệu Vân đảo mắt nhìn quanh, lúc này bọn họ đang ở trên phố tây, người trên đường đông đúc, người đông miệng nhiều, hơn nữa còn hay tò mò.

"Chúng ta về trước nói sau."

Nói tới dung mạo của Công Tôn Hiệu Vân, tuy rằng không phải chim sau cá lặn, bé nguyệt tu hoa, nhưng cũng có thể coi là một mỹ nhân, mặc dù có chút non nớt, sau khi trang điểm tỉ mỉ, vẫn hút được ánh mắt người ngoài.

Vẽ nhẹ mày ngài, thoa son mỏng, đắp hương phấn, điểm chu sa, khéo tay búi tóc, trâm ngọc cài nghiêng.

Trên thế giới không có phụ nữ xấu, chỉ có phụ nữ lười, xem ra từ xưa tới nay đều đúng. Trải qua một hồi trang điểm, khuôn mặt một khắc trước còn đang bệnh tật xanh xao, lúc này đã trở thành mỹ nhân.

Mày liễu cong cong, hai má hồng nhạt, đôi mắt trong suốt, môi son

khẽ vênh, tóc dài đen nhánh búi kiêu lưu tô đang thịnh hành lúc này, dây buộc tóc màu hồng nhạt, phiêu dật đan xen với mái tóc dài thả sau lưng. Quần áo màu hồng nhạt, dáng người như nước. Cho dù là người bị lé mắt nhìn một cái chỉ sợ cũng không tránh được xuân tâm nhộn nhạo. Thực ra nàng cũng không muốn tốn sức biến mình thành như vậy, ăn mặc thế này hành động rất không tiện. Nhưng mà, ai bảo ngày đó nàng hại Tiểu Thúy bị bắt đi như vậy. Để mình được chú ý trước tiên, đành phải biến thành bộ dáng này.

Trước khi Hiểu Vân ra ngoài, lại dặn dò Triển Chiêu một lần, bảo hẳn trăm ngàn nhớ kỹ lời của nàng, sau đó đùa giỡn nói: “Mạng chúng tôi đều giao vào tay ngài đó.” Sau đó thoải mái rời khỏi đại môn phủ Khai Phong.

Khách nhân trong Phúc Mãn lâu thấy một giai nhân áo hồng, bước đi thong thả, nhẹ nhàng tiến vào. Khuôn mặt xinh đẹp, dáng người yếu điệu, trong bước đi có tiếng ngọc bội đính đang, hấp dẫn không ít ánh mắt xung quanh. Rất nhiều thực khách quay đầu lại nhìn, âm thầm bình phẩm trong lòng.

Tiểu nhị thấy nàng, đầy mặt cười chạy ra đón: “Cô nương mời vào ăn cơm.”

Hiểu Vân nhẹ lay động ngón tay, "Ta đến mua chút điểm tâm, điểm tâm ở Phúc Mãn lâu không phải nổi danh nhất kinh thành sao?"

Vừa nghe nàng mở miệng nói chuyện, mọi người ò lên trong lòng. Một cô nương xinh đẹp như vậy, sao giọng nói lại khó nghe thế.

Tiểu nhị chỉ ngạc nhiên trong chốc lát, nhanh chóng phản ứng đưa nàng tới quầy gọi đồ.

Hiểu Vân dặn chưởng quầy chuẩn bị ít điểm tâm, lại kêu một bình trà rồi đi lên lầu trên.

Trên lầu là nhã phòng, bàn ghế và bài trí đều tinh xảo hơn dưới lầu rất nhiều, khách nhân cũng ít hơn. Vừa lên lầu, Hiểu Vân đã thấy Đàm Cảnh ngồi ở một bàn, dựa vào lan can uống rượu. Hiểu Vân giống như tùy ý kiếm một cái bàn ở ngay cạnh hắn ngồi xuống, hơn nữa, sợ hắn không chú ý nên ngồi đối diện luôn.

Lúc này, tiểu nhị đang bung trà nóng và điểm tâm lên, chuẩn bị đặt xuống bàn. Hiểu Vân lặng lẽ đá một bên ghế, tiểu nhị không cẩn thận, ấm trà từ khay lăn xuống đất, loảng xoảng một tiếng, rơi xuống đất vỡ tan, nước trà nóng bỏng đổ hết ra ngoài.

Một trận xôn xao khiến người xung quanh đều chú ý.

Tiểu nhị vội xin lỗi, "Các vị khách quan, ngại quá, quấy rầy các vị ăn uống." Sau đó quay đầu nói với Hiểu Vân: “Cô nương, xin lỗi, tiểu nhân sẽ chuẩn bị bình trà khác.”

Hiểu Vân trả lời: “Bỏ đi, xem ra hôm này ta không nên đến uống trà, gần đây vận khí luôn không tốt. Thế này đi, ta muốn mang điểm tâm về,

ngươi gói lại cho ta. Trà thì không cần, ta vẫn sẽ trả tiền."

Tiểu nhị nói liên tục: "Điêm tâm sẽ xong ngay, cô nương chờ một lát là lấy được." Nói xong vội vàng chạy đi.

Hiệu Vân ngồi không lâu, đợi một chút cũng đứng dậy.

Triển Chiêu mặc một thân áo lam thường phục, đứng góc đường xa xa nhìn Hiệu Vân vào Phúc Mãn lâu. Chốc lát sau đã ra ngoài, đi tiếp về một hướng khác. Triển Chiêu đợi thêm một chút, thấy hai gia đình vừa rời ở bên cạnh Đàm Căn từ Phúc Mãn lâu đi ra bám theo sau Hiệu Vân. Lúc này Triển Chiêu mới cất bước, theo phía sau bọn họ.

Hai người kia theo Hiệu Vân một đoạn đường, đi tới nơi hẻo lánh, thấy chung quanh không có người, liền đuổi theo bắt giữ nàng, Hiệu Vân không chống đỡ được liền bị đánh hôn mê.

Triển Chiêu ở một góc bí mật gần đó đã thu hết một màn này trong đáy mắt, mặt lạnh như băng, tinh mâu như kiếm, đôi môi mím lại, tay cầm kiếm xiết chặt, ánh mắt giống như xuyên thủng hai người kia, thân hình lại không hề nhúc nhích, vững như Thái Sơn. Bên tai vang lên lời nàng từng nói: nếu bọn họ không muốn giết tôi, trăm ngàn đừng ra tay, mới có thể dẫn kẻ đầu sỏ ra mặt, cứu được mười bốn người kia.

Hiệu Vân bị kéo vào một góc kín, một trong số đó vội vã chạy đi, chốc lát sau đem theo một xe ngựa trở lại. Hiệu Vân cứ vậy bị kéo vào xe ngựa mang đi.

Hồi 9 - Nước sôi lửa bỏng

Màn đêm dần dần buông xuống, cảnh huyền ảo đông đúc ban ngày dần biến mất, nhưng đêm nay không hề yên tĩnh.

"Đại nhân, sao lại không ăn tối."

"Công Tôn tiên sinh cũng chưa ăn."

"Đại nhân nếu lo lắng cho Hiệu Vân cùng Triển hộ vệ..."

"Triển hộ vệ chưa về, chắc là cá đã mắc câu. Nhưng mà, Hiệu Vân là một cô nương, bản phủ thật có chút không yên lòng."

"Đại nhân chớ lo lắng, có Triển hộ vệ, Hiệu Vân tất nhiên không sao, tất nhiên không sao." Bốn chữ này, Công Tôn Sách nói cho Bao đại nhân nghe, cũng là nói với chính mình.

Xe ngựa đi loanh quanh trong thành nửa ngày, mới ngừng lại trước cửa sau một trang viên. Hai gia đình kia đưa Hiệu Vân rời khỏi xe ngựa, vội vã mang vào cửa.

Đây là một trang viên rất lớn, bên trong trang viên đình viện xen kẽ, hoa viên cây cỏ tươi tốt, hành lang khúc khuỷu, đình đài lầu các mái cong như răng lược, vô cùng quý phái, một loạt đèn lồng treo dọc hành lang, trên màu đỏ của lồng đèn viết rõ chữ Đàm.

Một thân ảnh màu lam tranh thủ bóng đêm lặng lẽ nhảy lên mái hiên. Giống như đập vào chân không, vô thanh vô tức, vừa nhanh chóng di động, vừa thu hết đường lối trong đại trạch vào trong mắt, lượn một vòng rồi quay về, dừng trên một mái hiên, cúi người xuống, nhẹ nhàng gỡ một mảnh ngói vụn, chốc lát ánh sáng trong phòng xuyên qua cái lỗ nhỏ hắt lên.

Phòng trong có bốn người, nằm trên mặt đất bất tỉnh nhân sự chính là Hiểu Vân, ba người còn lại, hai người là hai gã gia đình đã bắt Hiểu Vân, một người thân mặc hoa phục, cầm ngọc phiến trong tay, ngồi trên ghế chủ vị, quay lưng về phía Triển Chiêu, không nhìn ra diện mạo, nhưng bộ quần áo kia, Triển Chiêu nhớ rõ, chính là bộ đồ Đàm Cận mặc hôm nay.

Đàm Cận vung tay lên, một trong hai gia đình bung tới một chậu nước hắt lên người Hiểu Vân. Hiểu Vân giật mình một cái liền tỉnh lại. Ý niệm đầu tiên sau khi tỉnh lại, chính là mình thật hữu duyên với nước, lại bị ướt.

Hiểu Vân lau bọt nước trên mặt, run rẩy một chút, sau đó nhìn hai người đứng bên cạnh, lại nhìn Đàm Cận ngồi đối diện.

"Các người là ai, vì sao bắt ta tới đây?"

Đàm Cận đứng dậy, chậm rãi thông thả đi tới bên cạnh nàng, từ trên cao nhìn xuống, sau đó dùng quạt nâng cằm nàng: "Ừ, không tệ. Chí có giọng nói khó nghe một chút."

Hiểu Vân gạt cây quạt của hắn, gượng đứng lên trừng mắt: "Người là ai, muốn làm gì?"

Đàm Cận nở nụ cười, "Tính tình cứng rắn lắm, lá gan cũng lớn, mạnh mẽ như vậy, ta rất tiếc nếu phải giết ngươi."

Hiểu Vân bị hắn cười đến cả người nổi da gà, "Ta với ngươi không oán không cừ, ta thậm chí còn không biết ngươi, ngươi vì sao muốn giết ta?"

Đàm Cận liếc mắt nhìn nàng, cười nói: "Vốn dĩ chúng ta không oán không cừ, nhưng ai bảo ngươi xui xẻo như vậy, hôm đó xuất hiện bên bờ sông Kim Thủy, còn thấy việc không nên thấy?"

"Bờ sông Kim Thủy?" Hiểu Vân nghiêng đầu suy nghĩ, "Bờ sông Kim Thủy! Ngày đó ta thấy... là các người bắt đi cô nương đó, còn có Tiểu Thúy! Nhưng mà, hôm đó ta đâu có thấy ngươi!"

"Tiểu Thúy? Người có mặt ở đó là Tiểu Thúy sao? Ta không rõ lắm, đợi lát nữa người tự mình nhìn xem, có phải có người như vậy không. Về phần người hôm đó ngươi thấy... chẳng qua ta dịch dung thôi, không ngờ không ai nhận ra ta." Nói xong, Đàm Cận đắc ý cười ha hả.

"Ngươi! Thì ra là thế. Người bắt chúng ta, rốt cuộc là muốn làm cái gì!"

"Làm cái gì? Người nói tác dụng lớn nhất của nữ nhân là gì, hả?" Đàm Cận mê đắm nhìn Hiểu Vân, ngón tay nhích lại gần sờ sờ mặt nàng, lại bị nàng gạt ra, nhở hấn một ngụm.

"Phi! Hạ lưu bại hoại, bắt nhiều nữ nhân như vậy, không sợ miệt mài

quá độ tinh tấn thân vong trên giường sao?"

Sắc mặt Đàm Cận nhất thời đen xuống, ba ba hai tiếng, Hiểu Vân chưa kịp phản ứng, hai lòng bàn tay của hắn đã đập lên mặt nàng, đẩy nàng lão đảo ngã xuống đất. Hai má lập tức đỏ tấy lên, Hiểu Vân đau thiếu chút rơi nước mắt. Thế nhưng, nàng lại nở nụ cười:

"Ta nói này, không phải bị ta nói trúng rồi đi. Người không phải là vô năng chứ? Vậy người bắt nhiều nữ nhân tới làm gì, chỉ có thể nhìn, không thể động, chẳng phải trong lòng khó nhin mà bất lực sao? Thật sự quá lãng phí!"

Đàm Cận vẻ mặt căng cứng, mắt trợn trừng nhìn Hiểu Vân, xông tới kéo áo nàng dựng dậy, gằn từng tiếng hung hăng nói: "Ta sẽ khiến người hối hận vì những lời này."

Hiểu Vân nhìn cặp mắt sắp bốc hỏa của hắn, đột nhiên cảm thấy trong lòng sáng khoái. Tốt lắm, người tức giận đi, người càng tức giận, lời nói ra càng sơ hở.

"Ta chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi, có cái gì không đúng sao?" Lúc nói chuyện, Hiểu Vân ho rất nhiều, xem ra cảm mạo còn chưa khỏi giờ đang nặng lên, mặc dù đầu vầng mắt hoa, nàng vẫn cố gắng cong khóe miệng, trào phúng cười nhạo hắn.

Đàm Cận hét lớn một tiếng, tay dùng một chút lực, Hiểu Vân đã bị ném bay ra ngoài, va vào một bên thành ghế. Hiểu Vân hét lớn một tiếng, cổ không kêu đau.

"Dẫn đi cho ta!"

Hiểu Vân mắt thấy cơ hội sắp qua, vội vàng hô: "Tiểu Thúy cũng ở đây phải không! A, cuối cùng ta có thể gặp Tiểu Thúy rồi."

Hai gia đình kia một phải một trái đang định xách Hiểu Vân ra ngoài, lại bị Đàm Cận ngăn lại, nhìn Hiểu Vân cười lạnh:

"Hừ, người nghĩ rằng ta sẽ để người được như nguyện sao? Người muốn tìm Tiểu Thúy trong viện này, có điều, ta sẽ không cho người nhìn thấy ả. Hơn nữa... Ha ha..."

Đàm Cận cười âm trầm khiến Hiểu Vân đột nhiên cảm thấy sợ hãi, nhin không được run lên.

"Mang đến phòng ta. Tối nay ta sẽ dạy cho người biết, thế nào là muốn sống cũng không được!" Hung hăng nói rồi, Đàm Cận phẫn hận phát tay áo rời đi.

Hiểu Vân suy yếu kéo khóe môi, trong lòng khẽ thở ra. Triển Chiêu, người phải mau một chút, bằng không ta sợ không chống đỡ nổi đâu.

Trên nóc nhà Triển Chiêu đã nhìn thấy hết, hai tay nắm chặt, gân xanh nổi lên, nhếch miệng, răng cơ hồ cắn rách cả môi. Hắn chỉ có thể không ngừng nhớ lại câu kia nàng từng nói: "Nếu bọn họ không muốn giết ta, trăm ngàn đừng ra tay, nhất định phải tìm được Tiểu Thúy các nàng trước! Nếu

bọn họ không muốn giết ta, trăm ngàn đừng ra tay, nhất định phải tìm được Tiểu Thúy các nàng trước! ..."

Tới lúc Đàm Cận giận dữ bỏ đi, Triển Chiêu đang muốn xoay người rời khỏi mái hiên, lại thấy có người thi triển khinh công vội vàng chạy tới, liền ẩn thân trở lại vào góc tối.

Người tới một thân trường bào xanh đen, cầm phát trần trong tay, rõ ràng là một đạo sĩ. Hắn báo cho Đàm Cận biết, lão gia ở phòng chính tìm hấn chơi cờ. Đàm Cận dặn người nọ đi kiểm tra đám thiếu nữ mới bắt được trước, rồi mới vội vàng rời đi. Triển Chiêu thấy Đàm Cận đi rồi, thoáng thờ phào nhẹ nhõm. Đối với Hiều Vân mà nói, Đàm Cận là nguy hiểm nhất, chỉ cần Đàm Cận không ở đây, tạm thời nàng sẽ an toàn. Vì thế hắn âm thầm theo dõi đạo sĩ kia, tìm chỗ các thiếu nữ bị giam giữ. Nhưng thấy đạo sĩ kia lúc đi trong hành lang, cước bộ nhẹ nhàng, tốc độ rất nhanh, biết hắn không phải nhân vật đơn giản, Triển Chiêu chỉ đi theo từ xa, không dám tùy tiện tới gần đề phòng bại lộ hành tung.

Mới đi một lát, đạo sĩ kia đã dừng trước một tòa nhà lớn ở tây viện, trong phòng tối đen một mảnh, bên ngoài cũng không có đèn lồng chiếu sáng, chỉ dừng lại một chút liền vội vàng bỏ đi. Triển Chiêu thấy hấn đi xa rồi mới đề khí chạy tới trước tòa nhà, thấy cửa lớn đóng chặt, xích lớn quấn vài vòng. Bảo kiếm rời vỏ, kiếm nâng lên rồi lại hạ xuống, Triển Chiêu thu lại kiếm, nhảy lên mái nhà, nhắc một mảnh ngói ngó vào xem, bên trong tối tăm, nhìn không rõ ràng, nhưng quả thật có không ít người, chắc là các thiếu nữ bị bắt cóc.

Sau khi biết rõ tình hình, Triển Chiêu nhanh chóng chạy tới đông viện. Đàm lão gia tất nhiên là ở sân chính đông viện, hấn qua bên đó để xem tình hình Đàm Cận. Lúc tới nhà chính, thấy ở đó đèn đuốc sáng trưng, cửa sổ mở rộng, Đàm Cận đang cùng một lão già đánh cờ, Triển Chiêu không khỏi khẽ thở ra, bộ pháp di chuyển không dừng lại, đi tìm phòng ngủ của Đàm Cận.

Lúc ngang qua một sân nhỏ, thấy một gã gia đình liền tiến tới không chế hấn, một tay che miệng, một tay khóa cổ họng.

"Không cho phép lên tiếng, nếu không ta giết ngươi!"

Gã gia đình kia bị dọa tới hai tay run rẩy, gật đầu không ngừng.

"Phòng ngủ của Đàm Cận ở đâu?"

Sau khi gã gia đình kia báo ra vị trí cụ thể, Triển Chiêu điềm huyết rồi ném hấn vào bụi cỏ, bản thân xông thẳng tới phòng ngủ của Đàm Cận.

Hồi 10 - Thế như chẻ tre

Lúc Hiều Vân tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trên giường mềm, màn trướng buông lơi, áo ngủ bằng gấm trùng điệp, thật quá xa hoa. Giường này quả nhiên thoải mái, Hiều Vân đối với việc mình còn chú ý được độ thoải mái của giường mà buồn cười. Biết mình đang trong hoàn cảnh nguy hiểm,

nhưng lúc này lại không có kích động, có thể là vì bệnh mà hồ đồ, bệnh mới bệnh cũ, vết thương mới vết thương cũ, khiến nàng không còn cảm giác nữa.

Nằm trên giường đánh giá căn phòng, bài trí trong phòng chỉ có thể dùng bốn chữ đề hình dung, chính là tinh xảo xa xỉ. Kỳ quái là, phòng này không có cửa sổ hay cửa ra vào, bốn vách tường đều là đá, phía chính diện bên trái có một ô cửa hình vuông, có thêm đá từ trên dốc xuống, xem ra là một tầng hầm. Hiểu Vân không tiếng động thở dài, điều kiện cuộc sống thoải mái thế này, khẳng định được giáo dục rất cẩn thận, vì sao không làm người tốt, cho dù không thể gánh vác thiên hạ, cũng không nên làm những chuyện thương thiên hại lý chứ!

Hiểu Vân cảm thấy đầu rất nặng, toàn thân vô lực, chỉ muốn nằm vậy bất động. Nhưng nàng không thể, trừ phi nàng muốn bị Đàm Cận hành cho sống không bằng chết. Cố gắng ngồi dậy từ trên giường, mới phát hiện hai tay chân mình đều bị khóa bằng xích sắt, chỉ hở ra khoảng một ngón tay út, bị mài bóng loáng, nhìn kỹ thậm chí có nơi tản ra ánh sáng màu đỏ sẫm, Trên mỗi sợi xích đều có một chiếc khóa tinh xảo, đầu bên kia lần lượt khóa vào bốn trụ giường, mà trụ giường kia vậy mà không phải gỗ hoa lê hay gỗ lim, mà là sắt.

Nhìn thấy mấy thứ này, Hiểu Vân đột nhiên cảm thấy da đầu run lên, Đàm Cận kia chỉ sợ có chút ham muốn đặc biệt, bằng không giường của người bình thường làm sao lại có kiểu này? Xiềng xích có màu đỏ sẫm, chỉ sợ là vết máu chưa lau hết. Nghĩ đến đây, trong đầu Hiểu Vân lập tức hiện ra vài cảnh tượng, sau đó không tự chủ run lên một chút, trong lòng hoảng hốt.

Triển Chiêu căn cứ theo miêu tả của gia đình, nhanh chóng tìm được phòng ngủ của Đàm Cận, nhưng khi hần nhìn thấy căn phòng không một bóng người, lập tức mê mang. Sao lại không có? Triển Chiêu không dám tin tìm kỹ trong phòng một hồi, thậm chí tới cả tủ áo cũng mở ra xem, nhưng không thấy người. Đang hết sức nóng lòng, đột nhiên nghe được có tiếng vang kỳ quái, hơn nữa hình như đến từ dưới sàn. Triển Chiêu cúi người, nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên nghe thấy phía dưới có động tĩnh, nghĩ rằng dưới sàn nhà phòng này chắc chắn có căn phòng khác, vì thế liền tìm quanh, quả nhiên dưới giường tìm được một cánh cửa.

Hiểu Vân đang dùng sức đập xiềng xích trên tay, hy vọng có thể khiến khóa mở ra, nhưng những chiếc khóa kia không chút sứt mẻ, ngược lại trên cổ tay nàng xuất hiện thêm vết thương. Đang lúc thất vọng căm tức, chợt nghe thấy một trận tiếng động, không khỏi khẩn trương, hai tay vô thức nắm chặt dây xích, không rời mắt nhìn về phía cầu thang. May mắn, bước vào không phải ai khác, chính là Triển Chiêu. Hiểu Vân thở phào nhẹ nhõm.

"Triển đại nhân, ngài đã tới."

Triển Chiêu thấy nàng, cuối cùng có chút yên tâm, thấy bộ dáng chật

vật của nàng, vội bước tới hỏi thăm:

"Hiểu Vân cô nương không sao chứ."

Hiểu Vân cười khỏ, miễn cưỡng xem như không sao. "Triển đại nhân, tình hình thế nào?"

"Đã tìm được các thiếu nữ mất tích, họ bị nhốt ở một chỗ trong trang viện. Hiện giờ chỉ có thể chờ đại nhân phái người tới truy bắt nghi phạm để cứu các nàng ra."

"Ừ, tìm được là tốt rồi, bọn họ khi nào tới?"

"Ước chừng nửa canh giờ sau."

"Vậy Đàm Cảnh đâu?"

"Tạm thời sẽ không tới đây."

"Vậy là tốt rồi." Hiểu Vân gật đầu, sau đó nâng tay lên: "Cái này làm sao bây giờ?"

Triển Chiêu thấy đám dây xích, sắc mặt nhất thời đen lại. Dây xích được làm thật tinh xảo, không lớn hơn cổ tay bao nhiêu, nếu dùng kiếm chém đứt, cổ tay Hiểu Vân sẽ bị kiếm khí gây thương tích. Làm thế nào mới được đây?

Hiểu Vân thấy Triển Chiêu nhíu mày, trong lòng lộ bộ, không phải Cự Khuyết của Triển Chiêu chém sắt như chém bùn sao? Không thể nào! Hiểu Vân có chút xúc động muốn khóc, có điều vẫn nhin xuống.

"Không sao cả, chỉ cần bắt được Đàm Cảnh, chuyện gì cũng giải quyết được."

Triển Chiêu không nói lời nào, tiến lên một bước rút bảo kiếm loạt xoạt vài cái, dây xích liền đứt.

"Vòng xích này đợi chúng ta bắt được Đàm Cảnh rồi mở, rời nơi này trước đã."

Vì thế, Hiểu Vân liền mang theo bốn vòng "xích chân", "xích tay" đi theo Triển Chiêu rời khỏi tầng hầm.

Ra khỏi phòng ngủ của Đàm Cảnh, hai người trốn trong góc tối ngoài hành lang.

"Triển đại nhân, kế tiếp chúng ta làm sao bây giờ?"

"Lúc này ta không có cách nào mang cô ra ngoài, hơn nữa ta còn việc cần xử lý, không tiện mang người theo, trước tiên tìm nơi nào đó an toàn cho cô trốn đã." Triển Chiêu nhìn quanh, trong lòng tính toán xem nơi nào an toàn nhất.

Hiểu Vân cười: "Việc này dễ mà, ta về chỗ cũ là được."

Triển Chiêu sững sốt, kinh ngạc nhìn nàng rồi lập tức cười. Đúng vậy, nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất. Đàm Cảnh sẽ không ngờ Hiểu Vân sau khi trốn đi lại tránh trong phòng hắn. Vì thế, Hiểu Vân liền trốn trong phòng ngủ của Đàm Cảnh.

Bên ngoài Đàm gia trang, Khai Phong phủ Vương Triều cùng Mã Hán

và chúng nha dịch đã chặn kín các cửa trang viên, đợi Triển Chiêu ra lệnh sẽ lập tức vào trong truy bắt nghi phạm. Nhất thời trong Đàm gia trang loạn thành một đoàn. Người đầu tiên nghe được động tĩnh trong trang là tên đạo sĩ kia, một kẻ rất có đầu óc. Hắn biết đại sự không ổn, chân liền như bôi dầu chuẩn bị bỏ đi, đang muốn lao lên nóc nhà phi thân rời khỏi, chợt thấy một thân người trắng tắp đứng trên mái hiên.

Chỉ thấy người này thân hình cao ngất, dáng thẳng như tùng, bảo kiếm đã tuốt khỏi vỏ, dưới bóng đêm lóe lên từng trận hàn quang, kiếm khí bức người, lam y khẽ bay theo gió, mặc dù không thấy rõ mặt, nhưng đôi mắt hiện lên sắc bén như băng, khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo. Nhìn từ xa giống như thần tiên giáng thế, khiến người khác kinh hồn táng đảm.

"Triển Chiêu!" Đợi nhìn rõ thanh kiếm kia, đạo sĩ hô nhỏ thành tiếng. Trên giang hồ ai không biết tên của Nam hiệp, đạo sĩ này cũng từng lăn lộn trên giang hồ nhiều năm, hắn hiểu rõ lấy võ công của hắn, căn bản không thể đánh thắng được, nhưng cũng không thể ngồi im chờ chết, đành dựa vào vận may mà liều chết bỏ chạy, răng cắn chặt, chân giơ lên, phát trần trong tay liền hướng Triển Chiêu đánh tới.

Thì ra bên trong phát trần có giấu một lưỡi dao sắc, giờ phút này liền hiện ra, dưới ánh trăng phát ra ánh sáng xanh lục, rõ ràng có bôi kịch độc. Chỉ thấy Triển Chiêu thân hình chợt lóe, mũi kiếm gẫy một cái, thoắt mái tránh được một chiêu, một kiếm của Mã Phong đâm không trúng, liền thu lại bước chân, nghiêng người một cái, xoay phát trần quay về lại đâm Triển Chiêu một cái, một chiêu lại một chiêu, chiêu nào cũng hướng vào chỗ yếu hại, chỉ thấy Triển Chiêu ứng phó tự nhiên, dao của Mã Phong thậm chí không thể tới gần hắn hơn ba tấc. Không tới mười chiêu, phát trần của Mã Phong rơi xuống, chợt cảm thấy cần cổ lạnh ngắt, một lưỡi kiếm huyền thiết đang kề trên cổ, người nọ bất đắc dĩ, đành nhận mệnh thúc thủ chịu trôi.

Đúng lúc này, Đàm gia trang chủ mang theo gia đình vội vã chạy tới nơi. Gặp phải chuyện này trong lòng không khỏi cả kinh, đang định mở miệng hỏi, Triển Chiêu đã đi trước một bước tới trước mặt hắn, ôm quyền thi lễ: "Tại hạ Khai Phong phủ Triển Chiêu, phụng mệnh Bao đại nhân tới bắt nghi phạm, không kịp báo trước cho Đàm lão gia, đêm khuya còn quấy nhiễu, xin thứ lỗi."

Đàm trang chủ thoáng nhìn đạo sĩ đang bị khống chế, khách khí trả lời: "Triển đại nhân công vụ trong người, lão phu tất nhiên phải phối hợp, đạo sĩ này tên gọi Mã Phong, là bằng hữu của tiểu nhi Đàm Cận, đã ở nhà ta mấy ngày, không biết hắn liên quan tới án gì?"

"Án thiếu nữ mất tích." Triển Chiêu cất cao giọng nói

Đàm trang chủ nghe xong, cũng không ngạc nhiên mà bình tĩnh trả lời:

"Vụ án này lão phu cũng có nghe qua, nếu người này là nghi phạm, mời Triển đại nhân mang người đi. Nhưng mà tiểu nhi Đàm Cận còn trẻ

không biết gì, quen người không tốt, kết giao làm kẻ xấu, thật khiến lão phu đau lòng."

Đàm trang chủ này không hồ là người đứng đầu một trang, khôn khéo lão luyện, không quản người kia có thật sự là thủ phạm hay không, trước tiên phân rõ ranh giới đã. Nhưng mà ông ta không biết, từ lúc bắt đầu, con của ông ta mới là chủ mưu, mà Khai Phong phủ có chứng cứ trong tay.

"Triển mỗ đa tạ Đàm trang chủ. Nhưng mà Triển mỗ còn phải phiền Đàm trang chủ một việc."

"Triển đại nhân khách khí rồi, có gì cần lão phu hỗ trợ, Triển đại nhân cứ việc phân phó."

"Đàm trang chủ mời đi theo ta." Nói xong, liền đi về phía tây viện Đàm gia trang. Đàm trang chủ không hiểu rõ, chỉ biết đi theo sau.

Đàm trang chủ đi sau Triển Chiêu, thấy bọn họ dừng lại ở đại phòng tây viện nhà mình, sân viện này bình thường ít người lui tới, chỉ có hạ nhân định kỳ quét dọn. Lúc này, cửa đại phòng lại có hai quan sai đang đứng.

"Triển đại nhân" Trương Long Triệu Hồ thấy Triển Chiêu, ôm quyền thi lễ.

"Triển đại nhân, không biết đây là..."

"Đàm trang chủ, bên trong cửa này, chính là các thiếu nữ bị mất tích."

Một câu giống như ngũ lôi oanh đỉnh, Đàm trang chủ hoàn toàn không ngờ tới, không hề hiểu vì sao các thiếu nữ mất tích sao lại xuất hiện trong trang viên nhà mình, mà ông ta không biết gì hết. Không khỏi giật mình một cái. Đây thật sự là nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch, liền quát lớn: "Ngô quản gia! Đây là có chuyện gì."

Ngô quản gia chính là người đang xách đèn lồng đi bên cạnh Đàm trang chủ, bị chủ nhân quát một câu, hai tay run lên, cuống quýt đáp: "Ngô Phúc không biết, Ngô Phúc..."

"Người sao lại không biết, trên dưới trong phủ này chuyện nào cũng do người quản lý, chuyện lớn thế này sao người lại không biết?" Đàm trang chủ tức giận khó nhịn, lớn tiếng quát lên.

"Lão gia, là... là thiếu gia nói chỗ này dù sao không có người ở, bảo tiểu nhân không cần để ý, Ngô Phúc chỉ nghe theo chỉ thị của thiếu gia. Lão gia, Ngô Phúc thật sự không biết gì về chuyện này." Nói xong, cạch một tiếng quỳ xuống đất.

"Ngô Phúc, không thể nói bậy!" Đàm trang chủ lớn tiếng quát, tức giận đến cả người phát run.

"Lão gia, Ngô Phúc không dám, mỗi câu của Ngô Phúc đều là thật, nếu có nói dối, Ngô Phúc cam chịu thiên lôi đánh chết!"

Đối với Đàm trang chủ mà nói, chuyện này không thể nghi ngờ là một đả kích rất lớn, có điều, tuy rằng trong lòng ông ta đã biết, nhưng cũng không thể để người ta coi con mình là nghi phạm: "Người đâu, tìm thiếu gia

đến đây."

Vừa nói xong đã có người đáp: "Không cần, người ở đây rồi."

Mọi người quay đầu nhìn lại, thấy hai người áp giải Đàm Cẩn bị trói đang đi tới, theo bên cạnh còn có một cô nương. Đợi bọn họ đến gần, mọi người không khỏi cả kinh, hai má Đàm Cẩn kia đỏ bừng, trên má mơ hồ còn thấy dấu tích vài ngón tay.

"Cẩn nhi, là ai đánh con?"

Hồi 11 - Gió cuốn mây tan

Đàm Cẩn vừa trở lại phòng ngủ, xuống tầng hầm không thấy Hiều Vân đâu, lúc chuẩn bị ra ngoài tìm người, cửa phòng liền bị Vương Triều Mã Hán thô lỗ đá văng.

"Người chính là Đàm Cẩn?"

Đàm Cẩn sững sốt, còn chưa kịp phản ứng, Vương Triều Mã Hán hai người lập tức xông lên, Đàm Cẩn tuy có chút quyền cước công phu, như chung quy không thể địch lại giáo úy Khai Phong phủ, Vương Triều Mã Hán bọn họ đã từng tham gia thi võ cử, khảo nghiệm từ trên xuống, trăm dặm mới tìm được một, không phải loại người ai cũng có thể ứng phó. Lần này không tới ba chiêu đã chế phục được Đàm Cẩn, trói hắn thật chặt.

Hiều Vân tránh ở trong tủ đồ thấy tình hình đã ổn, lập tức từ ngăn tủ chui ra.

Vương Triều Mã Hán vừa nhìn thấy đều sững sốt, "Hiều Vân cô nương sao lại ở đây?"

"Ta ở đây chờ Đàm Cận bị bắt." Nói xong bước đến trước mặt Đàm Cận, lạnh lùng nhìn hắn một cái. Sau đó quay sang Vương Triều bọn họ, chỉ chỉ khuôn mặt sưng đỏ của mình:

"Hai vị đại nhân xem, mặt Hiểu Vân mặt bị hắn đánh thành như vậy, còn nữa, tay chân ta đều bị hắn dùng xích trói lại, hắn dùng cách này khi dễ một thiếu nữ như ta... Hai vị đại nhân không cho ta trả thù hắn sao?"

Hai người sững sốt, thiếu chút nữa bị hù sợ, liếc nhìn nhau rồi tự chuyển bước sang bên: "Hiểu Vân cô nương xin cứ tự nhiên."

Thấy hai người phối hợp, Hiểu Vân không khách khí một cước đá vào xương đùi của Đàm Cận, hắn lão đảo một chút liền quỳ trên mặt đất.

Đàm Cận hung hăng trừng Hiểu Vân, tựa hồ trông mắt cũng rớt ra ngoài: "Người dám!"

Hiểu Vân hừ lạnh một tiếng, nghĩ người hiện tại ở trong tay ta, ta có cái gì không dám, cho dù người trừng tới bay mắt ra khỏi cửa sổ cũng vô dụng.

"Đàm Cận, người làm ra những chuyện táng tận lương tâm, đến chỗ Bao đại nhân, đại nhân tất nhiên sẽ trừng phạt xứng đáng. Có điều, trước đó, ta muốn vì những nữ tử kia, vì bản thân ta, đòi lại chút công đạo." Nói xong, liền giơ cao tay phải, lại bị Vương Triều giữ lại.

Vương Triều mím môi, thấp giọng nói: "Không nhọc Hiểu Vân cô nương động thủ, để ta."

Hiểu Vân nghĩ một chút, liền thu tay đứng sang một bên. "Cũng được, sức ta quá nhỏ, đánh hắn không đau còn làm mình bị thương. Vương đại nhân, ta làm chứng cho các ngài, Đàm Cận chống cự, các ngài bắt đắ dĩ mới đánh hắn thành như vậy."

Vương Triều gương khóe miệng, nhẹ nhàng cười, sau đó nâng tay lên, bàn tay to lớn ba ba đập xuống khuôn mặt đầy thịt của Đàm Cận, chỗ bị đánh lập tức đỏ lên, Hiểu Vân đứng nhìn tâm trạng rất sáng khoái.

"Cận nhi, là ai đánh con?" Đàm trang chủ nhìn con trai đau lòng không thôi.

Đàm Cận không nói được một lời, chỉ hung hăng trừng mắt nhìn Hiểu Vân, Hiểu Vân cũng không lảng tránh, thoải mái cho hắn trừng.

Triển Chiêu trong lòng nghi hoặc nhưng không nói ra, chỉ bước lên nói: "Đàm thiếu gia, thất lễ." Nói xong động thủ trên người hắn tìm kiếm, quả nhiên bên hông hắn tìm được một chùm chìa khóa, Đàm trang chủ thấy Triển Chiêu cầm khóa mở cửa phòng lớn, trước mặt bao người, cho dù ông ta không muốn thừa nhận, nhưng chuyện con hắn tham dự vào vụ án này là chuyện thật hơn cả thật. Nhưng mà trong lòng vẫn không thể tin được, đứa con trước đây luôn hiểu biết lễ nghĩa, vậy mà làm ra loại chuyện này.

Cửa lớn mở rộng, Hiểu Vân chạy lên trước. Bên trong nằm hoặc ngồi hơn mười người, đều là tay chân bị trói không thể cử động, trong miệng bị

nhét khăn không thể nói, quần áo xộc xệch, hình dung tiều tụy, thấy cửa mở, hai mắt họ nhìn chăm chăm vào Triển Chiêu và nàng đang đứng ở cửa, trong ánh mắt kia có chờ đợi, có bồi rối, khiến ai nhìn cũng đau lòng.

"Tại hạ là Khai Phong phủ Triển Chiêu, phụng mệnh Bao đại nhân đến giải cứu các vị cô nương, mời các vị cô nương theo Triển mỗ về Khai Phong phủ, đến lúc đó Bao đại nhân thăng đường thăm vấn, còn cần các vị làm nhân chứng." Nói xong tiến lên cởi dây trói trên người các nàng. Những người đó nghe xong đều cuống quýt gật đầu, nức nở một hồi.

Hiểu Vân nhanh chóng tìm được Tiểu Thúy, mấy bước đã chạy tới nơi, vội vã cởi bỏ khăn bịt miệng rồi ôm lấy cổ nàng.

"Thúy nhi, em thế nào, có việc gì không?"

Tiểu Thúy thấy Hiểu Vân, kích động muốn khóc âm lên, nhưng nấc không thành tiếng, nghẹn ngào nói: "Tiểu thư, tiểu thư..."

Dây trừng trói tay chân buộc rất chặt, Hiểu Vân nhất thời không cởi được, càng cởi càng tức giận, liền buông tay không cởi nữa, từ trong phòng xông ra tới trước mặt Đàm Cận, tay giơ lên giáng cho hắn một cái tát. Âm thanh thanh thúy vang dội, khiến mọi người kinh ngạc.

Đàm trang chủ bất khả tư nghị nhìn nữ tử hai mắt bốc hỏa ôm hận, trong nhất thời quên cả nói, một lúc sau mới phản ứng được.

"Dã nha đầu từ đâu tới, sao dám ở chỗ lão phu tác quái?"

Hiểu Vân quay đầu lạnh lùng nhìn ông ta, "Tác quái? Việc ta làm gọi là tác quái, vậy việc con người làm gọi là gì? Hắn đối xử như vậy với những nữ tử vô tội, có phải là không bằng cảm thú không? Ta chẳng qua tát hắn một cái thôi, những thứ hắn gây ra chỉ một cái tát này có thể bù lại được sao? Người đi nhìn những nữ hài tử kia đi, xem đứa con người nuôi dưỡng làm ra chuyện tốt gì!"

Đàm trang chủ bị một tiểu cô nương như nàng quở trách, mặt mũi mất hết cả, nhưng không tìm được lý do phản bác, chỉ có thể tức giận tới nghẹn đỏ mặt, quay đầu không nhìn nàng.

Lúc này Vương Triều đã cởi dây trừng trên người Tiểu Thúy, đỡ nàng ra ngoài. Hiểu Vân hốt mất hồng hồng, thấy bộ dáng lúc này của Tiểu Thúy đột nhiên không dám nhìn. Đều là nàng hại cô ấy, đều là do nàng!

"Tiểu thư." Tiểu Thúy đứng trước mặt Hiểu Vân thấp giọng gọi.

Hiểu Vân cúi đầu, nước mắt lập tức rơi xuống. "Thúy nhi, là ta có lỗi với em."

Tiểu Thúy lại nở nụ cười, nhẹ nhàng kéo tay Hiểu Vân, "Tiểu thư, nói thế là sao chứ. Tiểu thư chẳng phải đến cứu Tiểu Thúy sao. Mấy ngày không gặp Tiểu Thúy, tiểu thư không nhìn Tiểu Thúy nữa sao?"

Hiểu Vân cuối cùng cũng ngẩng đầu, thấy ánh mắt Tiểu Thúy trong suốt, nụ cười nhợt nhạt, không hề có oán hận, chỉ có ôn nhu.

"Thúy nhi..."

"Tiểu thư, Tiểu Thúy không sao."

"Thúy nhi..." Hiểu Vân ôm cổ Tiểu Thúy khóc lớn.

Triển Chiêu dẫn theo chúng nha dịch Khai Phong phủ áp giải bốn nghi phạm cùng các thiếu nữ chậm rãi trở về phủ Khai Phong. Lúc này đã là nửa đêm, trăng sáng trên trời, dân chúng đã đi vào giấc mộng, chỉ có phủ Khai Phong vẫn đèn đuốc sáng trưng, vô cùng bận rộn.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách vẫn chờ ở thư phòng, nghe ngoài cửa nha môn có động tĩnh, liền biết Triển Chiêu bọn họ đã trở về. Một lát sau, quả nhiên thấy Triển Chiêu bước vào thư phòng, ôm quyền thi lễ với Bao đại nhân: "Đại nhân, thuộc hạ không nhục sứ mệnh, đã đem phạm nhân về quy án, hiện đang giam trong nhà lao, mười bốn thiếu nữ được giải cứu đã an bài ở tây sương phòng nghỉ tạm."

Bao đại nhân nghe xong, khẽ gật đầu cười nói, "Tốt, Triển hộ vệ làm việc, bản phủ yên tâm."

"Đại nhân có thể yên tâm đi dùng bữa rồi. Để thuộc hạ gọi phòng bếp hâm nóng đồ ăn đưa lên cho đại nhân." Công Tôn Sách nói xong, xoay người sắp đi, lại dừng lại quay đầu hỏi: "Hiểu Vân cùng Tiểu Thúy đâu?"

"Các nàng đã về nam viện rồi."

Công Tôn Sách nghe xong mới gật đầu rời khỏi thư phòng.

Hôm sau, Khai Phong phủ thăng đường thẩm án thiếu nữ mất tích, đáng tiếc hôm ấy Hiểu Vân ngủ quá say, không thể lên công đường, chính mắt thấy thủ phạm đền tội. Kẻ gây án tổng cộng tám người: Đàm Cận, Mã Phong, hai gia đình Đàm gia, còn có bốn người khác lấy bạc của Đàm Cận, giúp Đàm Cận dụ dỗ nữ tử.

Chủ mưu Đàm Cận bị phán tội bắt người cướp của, giam cầm, khi nhục nữ tử, bị tử hình, qua mùa thu xử quyết. Mã Phong bị giam ba mươi năm, hai gã gia đình sung quân, bốn người còn lại phán đi đày mười năm.

Tuy Đàm gia giàu có, nhưng cho dù khuynh gia bại sản, chỉ cần là Bao đại nhân, sẽ không có cách nào giúp Đàm Cận không bị xử quyết, huống chi án này đến Hoàng thượng cũng hỏi tới, ai dám làm bậy chứ? Tới đây, án thiếu nữ mất tích coi như kết thúc.

Sau này, phủ Khai Phong phủ xuất ra một ít ngân lượng bồi thường thiệt hại cho các thiếu nữ và gia đình rồi đưa họ về nhà. Vì án này, dân chúng phủ Khai Phong lại thêm một đề tài trà dư tửu hậu. Danh tiếng của Bao thanh thiên cùng khả năng phá án thần tốc lại cao hơn một bậc, lại thêm Triển Chiêu kia, bởi vì anh hùng cứu mỹ nhân, cũng được dân chúng kể qua kể lại, phỏng chừng các cô nương phủ Khai Phong lại càng thêm ái mộ.

Về kỳ hạn ba ngày của Hoàng đế, phủ Khai Phong phá án trong vòng hai ngày, Hoàng đế tất nhiên mười phần vui vẻ, nhưng Bàng thái sư lại trong lòng vừa thất vọng vừa tức giận. Thất vọng vì không thể thành công bỏ đá xuống giếng, tức giận là, trong số các thiếu nữ được giải cứu, vậy mà có một

người là con riêng của hắn, chính là thiếu nữ tối hôm đó Hiểu Vân nhìn thấy. Nhưng hắn lại không chút nào cảm kích, nét mặt già nua của hắn vào lúc này lại xanh đỏ một hồi.

Về phần động cơ gây án của Đàm Cận, Công Tôn Sách nói là: muốn giam cầm các thiếu nữ để thỏa mãn thú vui dâm loạn. Đây là cách nói văn nhã, theo lời Đàm Cận nói với Hiểu Vân đêm đó, cùng với những thứ nàng thấy được trong phòng kín của hắn, không khó suy đoán hắn không phải người bình thường, thậm chí biến thái, tâm lý vặn vẹo, mới lập tức bắt nhiều người như thế.

Với lại việc mà Hiểu Vân “nghe nói” kia: “Thời kỳ Bắc Tống, nếu có nam nữ ở hội đèn lồng nhìn trúng nhau, có thể kết bạn du ngoạn, hai ba ngày không trở về”, chuyện này quả thật có, nhưng không gặp nhiều. Mà ở Tống triều, cho dù dân phong cởi mở, nhưng mọi người trước mắt người khác luôn tuân theo phép tắc, không vượt quá mức. Hôm ấy Hiểu Vân giữa phố xá đông đúc thấy người ta “ôm nhau thân thiết, kết bạn cùng đi”, hoàn toàn là do tác dụng của mị hương khiến nữ tử tâm trí mơ hồ, bị kẻ khác kéo đi mà không biết.

Có điều, Tiểu Thúy là ngoại lệ. Nàng hoàn toàn là bị xui xẻo, giống như Hiểu Vân, không cẩn thận thấy người ta làm chuyện xấu, nhưng nàng không may mắn chạy trốn được, bị người ta phát hiện, trực tiếp bị đánh ngất mang đi. Cho nên sau này Đàm Cận căn bản không tìm nàng gây phiền toái.

Vụ án cuối cùng được giải quyết, tuy nói “trình tiết” của những nữ tử này được bảo vệ, nhưng nhiều ngày bị hoảng hốt cũng để lại bóng ma ám ảnh, chỉ có thể từ từ quên đi, hoặc có lẽ có người cả đời cũng chẳng thể tiêu tan.

Hồi 12 – Nói lời thật lòng

Nhìn bát thuốc đen tuyền trước mặt, Hiểu Vân thật bất đắc dĩ, nàng lại bị bệnh, hoặc là nói, nàng tiếp tục bệnh. Tính ngày tháng, tới đây hơn một tháng rồi, hình như không có mấy ngày không phải uống thuốc. Nhắm mắt lại, ngừng thở, Hiểu Vân uống sạch một hơi hết bát thuốc. Hương vị đắng nóng nhanh chóng tản ra trong miệng, trôi qua yết hầu, mãi cho tới tận xuống dạ dày, mà nhẹn không được nhịu lại.

Công Tôn Sách thấy vậy, nở nụ cười nhàn nhạt, "Thuốc đắng dã tật." Sau đó thu lại bát thuốc.

Nhìn “phụ thân” hiền lành trước mắt, Hiểu Vân đột nhiên cảm thấy vô hạn ám áp trong lòng, thật giống như nhìn thấy cha ruột của mình. Nhưng mà, lại nhẹn không được khổ sở, ông ấy không phải cha của nàng, nàng cũng không phải con gái của ông ấy.

"Cha..." Nàng rất ít chủ động gọi ông, bởi vì rất ngại.

"Ừ?" Công Tôn Sách quay đầu nhìn, thấy nàng không nói gì, lại ngồi

xuống bên giường nhìn nàng.

"Con..." Kỳ thật con không phải con gái của ngài, lời nói đã tới miệng, lại nuốt trở về. Nàng không đành lòng. Có vài lần nàng muốn nói cho ông biết, nàng không phải con gái của ông, mà chỉ là một u hồn ký sinh trong thân thể nàng ấy. Nhưng mỗi lần nói ra tới miệng, lại khó cất thành lời. Nàng sợ ông phải chịu đả kích khi biết con gái đã chết, nàng sợ ông không thể chấp nhận vì con gái không phải con gái của ông.

Nhưng mà, Công Tôn Sách là người thông minh, ông sao lại không cảm nhận được sự khác thường của nàng? Có lẽ, ông có biết một chút, nhưng từ đầu tới giờ đều không nói ra điều gì, hỏi điều gì, trước sau vẫn đối xử với nàng như con gái.

Công Tôn Sách thấy nàng muốn nói lại thôi, trong lòng thâm hiểu nàng muốn nói gì.

"Con có chuyện muốn nói cùng ta, đúng không?" Ông nhìn nàng chân thành, nhẹ giọng hỏi.

Hiệu Vân cúi đầu, ánh mắt của ông khiến nàng bất an, hai tay không tự chủ được vuốt vuốt tóc mai, qua một hồi lâu mới ngẩng đầu lên. Nàng muốn là một người thành thật đơn thuần, cho dù ở xã hội hiện đại luôn vì vậy mà chịu thiệt, nhưng nàng vẫn không muốn gạt người, hiện tại cũng vậy.

"Công Tôn tiên sinh..."

Công Tôn Sách sửng sốt, nhưng không có nhiều kinh ngạc, xoay người nhìn ra bên ngoài, thấp giọng chậm rãi nói: "Người quả nhiên không phải Hiệu Vân."

Thì ra, cả hai người đều không muốn đối mặt với sự thật.

Hiệu Vân nhẹ nhàng gật đầu, "Công Tôn tiên sinh, thật xin lỗi, tôi không biết vì sao lại nhập vào thân thể con gái ngài. Tôi nhớ rõ mình đang ngủ ở nhà, lúc tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trong quan tài. Sau đó tôi mới nhận ra, thân thể này không phải thân thể của tôi, tôi luôn nghĩ, không chừng một ngày tôi tỉnh lại, mọi chuyện sẽ khôi phục bình thường, cho nên, tôi không nói với tiên sinh, hơn nữa... Tôi cũng sợ, sợ tiên sinh không thể tiếp nhận chuyện này."

Hiệu Vân nói xong, Công Tôn Sách trầm mặc một hồi lâu mới quay đầu nhìn nàng.

"Người nói đi, người tên gì?"

"Tôi... tôi cũng tên là Hiệu Vân, có điều tôi họ Đinh, cũng thật kỳ quái, ngoại hình của tôi và con gái của tiên sinh thật ra rất giống nhau."

"Vậy sao?" Công Tôn Sách ngẩn ngơ, "có lẽ, đây là duyên phận, là sự an bài của số mệnh rồi."

"Nhà của người ở đâu? Nếu tìm được nhà người, có lẽ chúng ta có thể tìm được đáp án."

Nàng cũng muốn về nhà, nhưng nàng biết, chỉ bằng sức người không

thể nào làm được.

"Nhà của tôi, nhà của tôi ở một nơi tên gọi là Trung Quốc, tiên sinh biết không?" Nàng cố ý che giấu chuyện nàng tới từ một ngàn năm sau, nàng luôn cảm thấy chuyện này tuyệt đối không thể nói ra.

"Trung Quốc? Chưa bao giờ nghe nói tới. Có lẽ là một tiểu quốc cách xa Tống thổ, không lui tới với chúng ta."

Hiểu Vân cười, "Có lẽ vậy."

"Ta sẽ nhờ người thử xem có thể tìm được nơi đó không. Sau này ngươi có tính toán gì?"

Hiểu Vân mờ mịt lắc đầu, nàng thật sự chưa nghĩ tới.

"Nếu không có dự tính gì thì ở lại đây. Ngươi là một nữ tử đơn độc, muốn sống ở bên ngoài cũng không được, không bằng ở lại đây, cơm áo không lo." Công Tôn Sách nói vậy, ánh mắt nhìn Hiểu Vân lại có chút mơ hồ, tựa như thông qua nàng nhìn con gái của mình.

Ánh mắt cô độc kia, khiến Hiểu Vân vô cùng khổ sở. Tình cảnh này khác gì ông ấy trung niên để tang con gái.

"Công Tôn tiên sinh..." Nếu tiên sinh không chê, cứ coi tôi là con gái của ngài cũng được. Những lời này nàng không thể nói ra, sợ rằng quá mức đường đột.

Công Tôn Sách lúc này lại nở nụ cười, cười đến thật chua xót:

"Việc này không thể để người ngoài biết được, trước mặt người ngoài, ngươi vẫn phải gọi ta một tiếng cha, nào có con gái gọi phụ thân mình là tiên sinh chứ."

Hiểu Vân cũng cười, gật đầu đồng ý.

"Vậy ngươi nghỉ ngơi đi." Nói xong liền đứng dậy định đi.

Hiểu Vân nhìn bóng dáng gầy yếu của ông, nhẹ giọng nói: "Cha, đi thong thả."

Công Tôn Sách dừng chân một chút, nhưng không quay lại, chỉ gật đầu rồi rời khỏi phòng.

Ngoài phòng gió lạnh từng cơn, khuôn mặt ướt sũng kia, chốc lát sau đã khô vì gió thổi.

"Công Tôn tiên sinh, thật như vậy sao? Hiểu Vân kia..." Bao đại nhân kinh ngạc nhìn Công Tôn Sách, tuy tin tưởng lời ông không phải là giả, nhưng chuyện này thật khó tưởng tượng, thật sự là khó tin nổi trên đời này lại có chuyện mượn xác hoàn hồn!

Công Tôn Sách gật đầu, cười khổ. "Chuyện hiếm thấy trên thế gian, lại bị đệ tử gặp phải, đệ tử... Thật không hiểu là tam sinh hữu hạnh, hay nghiệp chương kiếp trước đây!"

"Công Tôn tiên sinh." Bao đại nhân từ chối cho ý kiến, thờ dài lắc đầu nói: "Công Tôn tiên sinh vì sao không đổi góc nhìn sự việc, chắc gì đã là chuyện xấu!"

"Đại nhân sao lại nói như vậy?"

"Công Tôn tiên sinh còn nhớ rõ tình hình lúc nàng đi vào thư phòng ngày ấy không? Bản phủ nhớ rất rõ, hôm ấy nàng..."

"Đại nhân, Hiểu Vân có một kế, không chừng có thể giúp đại nhân sớm ngày phá án." Hiểu Vân nhìn Bao đại nhân nói.

Bao đại nhân thoáng ngần ra, "Hiểu Vân có kế sách gì, không ngại nói ra xem."

"Lấy Hiểu Vân làm mồi, dẫn rắn ra khỏi hang."

Hiểu Vân nói rất bình tĩnh, nhưng người nghe đều cả kinh.

"Hiểu Vân con...!" Công Tôn Sách không dám tin nhìn nàng, Triển Chiêu cũng nhìn theo.

Bao đại nhân nghiêm mặt, trầm giọng nói: "Không thể, bản phủ sẽ không cho người đi mạo hiểm như vậy. Việc này, người không thể nói tiếp, đi ra ngoài đi." Nói xong liền phát tay.

"Đại nhân!" Hiểu Vân không vì vậy mà từ bỏ: "Đại nhân hãy nghe Hiểu Vân nói vài câu rồi hãy buộc Hiểu Vân đi cũng không muộn."

Bao đại nhân nhìn ánh mắt kiên nghị của nàng, nghĩ một chút rồi gạt đầu.

"Đại nhân, Hiểu Vân tuy là nữ tử, nhưng là biết quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách; tuy Hiểu Vân còn nhỏ tuổi, nhưng nếu có thể giúp đỡ người khác, lại không dám làm là bất nghĩa. Việc này liên quan tới chức quan của đại nhân, Hiểu Vân sao có thể không vội? Hiểu Vân không phải lo lắng cho tiền đồ của đại nhân, mà là lo lắng dân chúng Khai Phong, thậm chí là dân chúng Đại Tống mất đi một vị quan tốt như đại nhân, một mảnh thanh thiên trên đầu họ còn có thể xanh được mấy phần? Nếu chúng ta trì hoãn phá án một ngày, những nữ tử kia sẽ phải chịu thêm bao nhiêu đau khổ? Mỗi khi nghĩ đến Tiểu Thúy có thể đang bị tra tấn, Hiểu Vân đều đứng ngồi không yên, hận không thể chịu thay nàng."

"Đại nhân, Hiểu Vân cũng không phải nhất thời xúc động, mà là suy nghĩ rất kỹ, cân nhắc nhiều lần mới ra quyết định này. Hiểu Vân lấy thân làm mồi, có lẽ có chút mạo hiểm, nhưng tôi tin tưởng có Triển đại nhân ở đây, tất nhiên sẽ hữu kinh vô hiểm. Nếu vì chuyện này mà chịu chút thương tích, nhưng có thể cứu được những nữ tử kia sớm một ngày, có thể giúp đại nhân sớm ngày phá án, không cho gian kế của tiểu nhân thành công, Hiểu Vân có sao không làm?"

"Hiểu Vân đã nói hết lời, xin đại nhân... xin đại nhân định đoạt!"

Khảng khái trình bày một phen, ngay cả Hiểu Vân cũng thấy kinh ngạc, không ngờ mình lại có tài ăn nói như vậy, lại còn nói một hơi không dừng! Đến nàng còn bị cảm động, nếu Bao đại nhân còn không đồng ý, vậy nàng chẳng còn lời nào để nói. Nàng luôn cảm thấy, Bao đại nhân không giống như trong sách kể.

Trong thư phòng rất im lặng. Bao đại nhân lẳng lẳng nhìn Hiểu Vân, lúc này nàng đang cúi đầu, hai tay nắm vào nhau, im lặng, không biết đang nghĩ gì. Triển Chiêu cùng Công Tôn Sách cũng nhìn nàng, vẻ mặt khiếp sợ, giống như đang nghĩ tới những lời nàng vừa nói.

Qua hồi lâu, Bao đại nhân mới chậm rãi nói một câu:

"Một khi đã như vậy, cứ theo kế của Hiểu Vân đi."

Hiểu Vân cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, hơi nở nụ cười.

"Có điều, nhất định phải hành động thận trọng, không thể lỗ mãng."

Bao đại nhân đắn đo, sau đó chuyển sang Triển Chiêu: "Triển hộ vệ, cần phải bảo vệ Hiểu Vân an toàn."

"Vâng, đại nhân." Triển Chiêu cao giọng đáp.

"Ngày ấy, ngay cả bản phủ còn nảy sinh kính ý với nàng, một tiểu nữ tử mà có trí tuệ như vậy, không thể không khiến người ta bội phục." Nhớ lại tình hình ngày ấy, Bao đại nhân cảm khái vô hạn: "Có lẽ Đinh Hiểu Vân kia không phải một nữ tử bình thường!"

Công Tôn Sách gật đầu, "Nữ tử như vậy, tất nhiên không có nhiều."

"Công Tôn tiên sinh, nói trở lại, Hiểu Vân vốn dĩ đã nhập liệm chuẩn bị hạ táng, hiện tại người còn ở trước mặt, hơn nữa là một nữ tử nhân hậu, Công Tôn tiên sinh cứ coi nàng là một đứa con gái khác đi. Công Tôn tiên sinh, người thấy thế nào?" Bao đại nhân đi tới, vỗ nhẹ bả vai Công Tôn Sách an ủi.

Công Tôn Sách sững sốt, không khỏi run lên trong lòng. Có lẽ Bao đại nhân nói có lý, nhưng mà... nhưng mà, mặc dù vẫn thân hình kia, nhưng dù sao vẫn không phải nữ nhi của ông! Có lẽ ông nên suy nghĩ lại theo phương diện khác. Nghĩ lại vừa rồi ra cửa, một tiếng "cha" kia của nàng, ông nghe được thật tình trong đó, so với sự miễn cưỡng mấy ngày trước âm áp hơn vạn lần. Lúc nàng gọi ông, giống như ông gặp lại Hiểu Vân, giống như nàng còn sống vậy.

Nghĩ đến đây, Công Tôn Sách trong lòng đau xót, giống như kim châm.

Thôi thôi, chuyện đã như vậy, biết phải làm sao? Có lẽ là thiên ý, ông trời đã an bài mọi chuyện, ông làm sao có thể tranh với trời?

Quyển II – Bao công thật giả

Hồi 13 - Đệ nhất thang bao

** Thang bao: một loại bánh bao có súp nguồn gốc từ Dương Châu, chứa nước súp trong nhân, khi ăn phải uống nước nhân trước rồi mới ăn vỏ.*

Qua đợt này, ngày tháng của Hiểu Vân trôi qua thật thanh nhàn. Cả ngày chỉ ngồi trong viện phơi nắng, ngẫu nhiên gọi Tiểu Thúy làm điểm tâm,

hoặc tới thư phòng Công Tôn Sách tìm ít sách để đọc giết thời gian. Có một lần quá nhàm chán, Tiểu Thúy đề nghị nàng thêu hoa, nàng lắc đầu như trống bỏi, đôi với sở thích tinh tế này, xin miễn cho kẻ bất tài là nàng. Sau đó dứt khoát tập yoga, thuận tiện kéo theo Tiểu Thúy cùng tập.

Có điều, nửa đời trước bận rộn, những ngày thanh nhàn thế này kéo dài quá lâu, thật sự là buồn đến hốt hoảng. Ban đầu ở hiện đại, chỉ có thời điểm nghỉ đông được nghỉ ngơi dài nhất là mười ngày, chưa từng giống như bây giờ, đã không làm gì gần nửa tháng, bảo nàng làm sao chịu được.

Hiểu Vân nhàm chán nhìn mưa ngoài cửa sổ một hồi lâu, đột nhiên xoay người nói với Tiểu Thúy đang thêu khăn tay cho nàng:

"Thúy nhi, hôm nay ta thèm ăn quá, muốn ăn thứ gì đó đặc biệt."

Tiểu Thúy buông việc trong tay nhìn nàng: "Tiểu thư muốn ăn cái gì, Tiểu Thúy đi làm."

"Hôm nay chúng ta đôi vai, ta làm cho em ăn nhé?"

"Tiểu thư làm cho em ăn?" Tiểu Thúy trợn mắt nhìn nàng, bộ dáng không tin nổi.

Hiểu Vân cười không ngừng, em đừng có coi thường ta, đảm bảo sẽ ăn không muốn dừng.

Giờ Thân chưa tới, đầu bếp phủ Khai Phong còn chưa bắt đầu nấu nướng, trong phòng bếp trống không, vừa đúng lúc cho Hiểu Vân thể hiện tay nghề.

Tim quanh một hồi, cũng may nguyên liệu trong bếp coi như đầy đủ, những thứ nàng muốn cơ bản đều có, chỉ thiếu mỗi cua, có điều có thể thay thế bằng tôm.

Đầu tiên đem thịt chân giò và tôm băm nhuyễn làm nhân bánh, bỏ vào bát lớn, bỏ thêm lòng trắng trứng, nước tương, rượu gia vị, gừng, muối, đường trắng. Sau đó bỏ thêm hai chén nước rồi trộn đều, cuối cùng cho vào một ít dầu vừng rồi để sang một bên chờ dùng sau. Đổ bột mì vào trong chậu, cho trước một ít nước và trộn đều lên, tiếp tục cho nước vào cho tới khi bột hòa thành một khối không cứng không mềm. Tiếp theo đem khối bột đó ra khỏi chậu đặt lên thớt, nhồi thêm vài lần, sau đó chia ra thành từng nắm, cán thành lát mỏng lớn nhỏ đều nhau, bỏ vào một lượng nhân bánh vừa đủ rồi gói lại tạo đủ mười chín nếp gấp.

"Một cái hai cái ba cái bốn..." Tiểu Thúy đếm từng chiếc bánh đang nằm ngay ngắn trong lòng hấp, "tiểu thư, đã có tám mươi cái rồi."

"Ừ, còn một cái cuối, tổng cộng là tám mươi một!" Con số này tốt, nàng thích. Bỏ chiếc bánh bao cuối cùng vào lòng hấp, sau đó thổi lửa bắt đầu đun.

"Thúy nhi, phải giữ lửa thật lớn đấy."

"Đã biết, tiểu thư!" Thúy nhi vừa đáp vừa thêm củi vào bếp, không ngừng quạt lửa cháy lớn dần, chiếu đỏ rực một góc tường. Trong nhất thời,

bên trong nhà bếp khói trắng lượn lờ, hơi nóng bốc lên, chốc lát sau đã có một mùi hương nhẹ tựa ra.

"Tiểu thư, thơm quá." Tiểu Thúy hít hà.

"Tất nhiên." Hiểu Vân đắc ý cười nói. "Mau lên mau lên, đến lúc rồi."

Nói xong liền hợp sức cùng Tiểu Thúy, mang ba cái lồng hấp lớn từ trên bếp dỡ xuống: "Đun chín quá cũng không tốt."

Mở nắp lồng hấp, một luồng nhiệt đặc như đám mây hình nấm bay lên. Sau đó lộ ra một đám bánh bao trong suốt căng mọng nằm trong lồng, trông rất đáng yêu, khiến người ta thích.

"Tiểu thư, bánh bao này sao lại nhỏ như vậy?"

"Đây không phải bánh bao, đây là thang bao, là thiên hạ đệ nhất thang bao." Nói xong, Hiểu Vân bắt chập nóng, nhón tay lấy một chiếc đưa cho Tiểu Thúy: "Ném thử xem, cẩn thận nóng."

Sau đó bản thân cũng lấy một cái, đặt trên bàn tay thối thối, thối mấy hơi mới cẩn thận đưa vào miệng, cắn xuống một ngụm, nước ngọt ba một tiếng trào ra, nhất thời vị ngon tràn ngập khoang.

"Nóng quá... Rất rất ngon."

Tiểu Thúy thấy vẻ mặt thỏa mãn của nàng, cũng bắt chước theo, thối thối một hồi rồi cắn xuống. Nước ngọt kia khi tràn vào miệng, nàng xuýt xoa một tiếng, nói đã không rõ: "Tiểu thư, em chưa từng ăn thứ gì ngon thế này."

"Hi hi." Hiểu Vân cười, ta biết mà.

Lúc Tiểu Thúy ăn sang cái thứ hai, Hiểu Vân đã sắp xong một mâm thang bao, đưa vào tay nàng.

"Mau, đưa tới chỗ đại nhân, cái này lạnh sẽ không ăn được nữa."

Tiểu Thúy nhét vội một cái vào miệng, rồi mới bung mâm chạy ra ngoài.

Triển Chiêu làm việc cả một ngày, cơm trưa cũng chưa kịp ăn, lúc này bụng rỗng, đói vô cùng, liền tới phòng bếp định tìm vài thứ để ăn. Phòng bếp còn chưa tới, xa xa đã ngửi thấy từng đợt hương thơm kỳ lạ, khiến hắn càng thêm đói bụng. Đẩy nhanh bước chân, không ngờ tới chỗ rẽ đột nhiên xuất hiện một người, thiếu chút đụng vào hắn, may hắn phản ứng nhanh tránh sang bên.

"Tiểu Thúy!"

"Triển đại nhân, xin lỗi!"

"Trên tay ngươi là gì thế?" Triển Chiêu đối với thứ nho nhỏ có chút giống bánh bao rất tò mò.

"À, cái này à, là thang bao, tôi phải nhanh chóng đưa tới chỗ Bao đại nhân, để nguội không ăn được nữa."

Tay Triển Chiêu đang vươn ra lại rút về. Thì ra là cho Bao đại nhân.

"Triển đại nhân, tôi đi trước nhé. Trong bếp còn rất nhiều, Triển đại nhân qua đó mà lấy." Nói xong vội vàng chạy mất.

Triển Chiêu nghe vậy liền đi tiếp tới phòng bếp.

Trong phòng bếp vẫn còn chút hơi nước vờn quanh, bếp vẫn đỏ lửa, nước trong nồi đang sôi, là cảnh tượng Triển Chiêu khó gặp được.

Hiệu Vân ngồi ở bên bàn, vừa ăn thang bao, vừa lăm bằm gì đó nghe không rõ.

Một bàn tay to vươn tới, lấy một chiếc thang bao trên mâm trước mặt nàng, đưa tới miệng liền cắn. Cắn một miếng mới biết, quá nóng! Có điều, hương vị này thật sự.. rất ngon!

Hiệu Vân quay đầu lại, thấy bên miệng Triển Chiêu đang cắn nửa chiếc thang bao, muốn nhổ mà không nhổ được, đang nghẹn đỏ mặt, liền bật cười.

Triển Chiêu xấu hổ xoay người sang chỗ khác quay lưng về phía nàng, đợi nuốt xong đồ mới xoay người lại.

"Triển đại nhân, thang bao tuy rằng ngon, nhưng không thể ăn quá nhanh. Cẩn thận bỏng lưỡi." Hiệu Vân nói xong, những rõ là đã muộn.

Triển Chiêu chỉ cười không đáp, nhận mâm thang bao nàng đưa qua, ngồi xuống bàn ăn. Nhưng mà lần này không vội như vừa nãy, cầm đũa lên gắp chậm rãi.

Hiệu Vân ngồi ở một bên, một tay chống má, nghiêng đầu nhìn hắn. Nghĩ hắn sao đến cả ăn cũng dễ nhìn như vậy chứ? Thấy bộ dáng ăn uống của hắn, đột nhiên có cảm giác thỏa mãn trong lòng. Thì ra nhìn người khác ăn đồ của mình làm lại hạnh phúc như vậy.

Ăn hết cả mâm thang bao vào bụng, Triển Chiêu lúc này mới buông đũa, lấy khăn tay ra lau miệng.

Hiệu Vân nhìn thấy, kinh ngạc mở to mắt nhìn, thì ra ở cổ đại, nam nhi cũng mang theo khăn tay bên mình à? Nghĩ lại bản thân, ngược lại không hề giống nữ nhân, tìm trên người cả nửa ngày cũng không thấy chiếc khăn nào, nàng căn bản là không mang, làm sao tìm được, vì thế dùng tay vụng trộm lau miệng. Ăn đầy miệng dầu, nếu không lau đi thì rất dọa người.

"Triển đại nhân, thấy thang bao... thế nào?"

Triển Chiêu mỉm cười, gật đầu nói: "Ăn ngon!"

Hiệu Vân thật vui vẻ, thậm chí có chút đắc ý: "Hi, ta đã nói mà! Thang bao đệ nhất thiên hạ không phải là hư danh."

"Thang bao đệ nhất thiên hạ?" Triển Chiêu thắc mắc nhìn nàng.

"À... chuyện này... thang bao là tôi đặc biệt làm cho đại nhân, bởi vì đại nhân là vị quan tốt nhất trên đời, cho nên gọi nó là Thang bao đệ nhất thiên hạ" Lý do này hắn là không gượng ép quá.

Triển Chiêu lại không hề kỳ lạ gật đầu: "Đại nhân quả thật là vị quan tốt nhất thiên hạ, danh tiếng vang xa, nhưng mà, lời này không thể nói trước mặt người ngoài, sẽ mang phiền toái đến cho đại nhân."

Hiệu Vân gật đầu, chuyện này nàng hiểu. Nếu đem lời này truyền ra

ngoài, đôi thủ của Bao đại nhân nếu biết sẽ điều tra. Mà nàng nói ra những lời đại nghịch bất đạo như thế, chỉ sợ không có lợi gì.

Lại nói giữa Hiều Vân và Triển Chiêu, không biết bắt đầu từ lúc nào, dần dần không xa lạ nhau nữa. Hiều Vân ngẫu nhiên sẽ bắt gặp Triển Chiêu tới nam viện, đôi khi Triển Chiêu tới thư phòng Công Tôn Sách mượn sách, đôi khi đến lấy đồ, chẳng hạn thuốc trị thương.

Lúc hần tới, Hiều Vân phần lớn ngồi trong sân, hoặc phơi nắng, hoặc đọc sách, hoặc cùng Tiểu Thúy uống trà nói chuyện phiếm. Lúc đầu khi Triển Chiêu tới, nàng còn khách sáo một chút, đứng lên chào hỏi, hành lễ gì đó. Qua vài lần, lúc hần đến, Hiều Vân vẫn ngồi tại chỗ, cười gọi hần một tiếng "Triển đại nhân", sau đó mời hần tự nhiên. Lúc rảnh rỗi, Triển Chiêu sẽ ngồi lại trong sân một chút, uống chén trà, cùng nàng tán gẫu. Có lần còn mang theo điếm tâm ở Phúc Mãn lâu cho nàng.

Cứ vậy hơn nửa tháng, hai người cũng không giữ nhiều lễ tiết nữa. Bởi vậy vừa rồi hần tới phòng bếp, liền tùy tiện tới bên cạnh nàng lấy thang bao ăn.

Chỉ mới hơn nửa tháng thôi, xem ra bọn họ hữu duyên, có điều, không biết có phải là nghiệt duyên không, buổi tối hôm đó, Triển Chiêu một cước đá vào người nàng, đến nay ký ức vẫn còn mới mẻ. Sau đó ngày Trung thu, chứng kiến sự việc không hay ho kia, hốt hoảng nhảy xuống nước chạy trốn, thời điểm chật vật ấy, hần giống như hoàng tử cưỡi ngựa trắng xuất hiện, nếu không có hần, phỏng chừng lúc này nàng vẫn còn đang bị phong hàn. Lại sau khi mình bị bắt tới Đàm phủ, tuy rằng đó là mưu kế, nhưng nếu không có Triển Chiêu, nàng khó tránh được chịu thêm nhiều đau khổ. Tính lại, Triển Chiêu cứu nàng vài lần, chắc không phải là nghiệt duyên đâu.

Nghĩ vậy, Hiều Vân chợt nở nụ cười.

Hồi 14 - Gặp mặt Bát vương

Đầu bên kia, Triển Chiêu ngồi ở đó, ánh mắt tuy nhìn Hiều Vân, nhưng rõ ràng là không có tiêu cự, không biết đã thần du phương nào. Tiếng cười của Hiều Vân cũng không làm hần hồi phục lại.

Hần đang suy nghĩ một chuyện, chuyện về Hiều Vân.

Còn nhớ hai năm trước, lúc hần lần đầu gặp nàng, lúc đó nàng mười bốn tuổi, còn hần vừa qua *nhược quán**. Không biết vì sao lúc nàng thấy hần, chỉ nhìn một chốc lát, rồi xoay người bỏ chạy. Khi đó trong lòng hần còn nghi hoặc, hần tự nhận mình tướng mạo đoan chính, hoàn toàn không có bộ dáng hung thần ác sát, vì sao sau khi nàng thấy hần lại hoảng sợ bỏ chạy chứ? Sau đó, hần rất hiếm khi nhìn thấy nàng, cho dù có chuyện đến nam viện cũng rất ít gặp, bởi vì nàng phần lớn đều ở trong khuê phòng. Mà nửa tháng nay, số lần hần thấy nàng ở nam viện sắp vượt qua tổng số lần trong

quá khứ rồi.

**Nhược quán: hai mươi tuổi*

Hơn nữa, thái độ của nàng với hắn cũng không giống như trước. Trước kia nàng chưa bao giờ chủ động nói chuyện, cho dù hắn chủ động chào hỏi, nàng cũng chỉ đáp lại đơn giản, hai người chưa từng thật sự nói chuyện với nhau. Mà hiện giờ không giống, nàng sẽ cùng hắn chào hỏi; nàng sẽ thoải mái mời hắn ngồi uống trà; nàng sẽ cùng hắn nói chuyện vu vơ. Lần trước nàng còn hỏi hắn, có phải có chuyện nam nữ gặp nhau trong hội đèn lồng, sau đó hai người cùng kết bạn ngao du mấy ngày không về không. Khi đó hắn rất xấu hổ, mà nàng lại không thấy có chỗ nào không ổn, còn thành thật nhìn hắn, trên mặt lộ rõ vẻ hiếu kỳ. Vì thế hắn đành đáp: “Đúng là có nghe nói chuyện này, nhưng không gặp nhiều.”

Khiến hắn vừa khiếp sợ vừa cảm động, là những lời khẳng khái của nàng nói hôm ấy trong thư phòng của Bao đại nhân, khiến hắn ngập tràn cảm xúc, không khỏi âm thầm kích động. Hắn nghĩ, lúc đó Bao đại nhân cũng như hắn, nếu không phải xúc động vì lý do của nàng, sao có thể đồng ý để nàng đưa thân vào hiểm cảnh?

Tiếp nữa, còn có một việc khiến hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc, chính là chuyện xảy ra ở Đàm phủ. Thân bị giam hãm mà gặp nguy không loạn, bị ức hiếp như vậy lại chưa từng lùi bước, còn kích động Đàm Cận kia thẹn quá hóa giận mà nói năng bừa bãi. Nhưng mà mồm mép của nàng, khiến nàng chịu không ít khổ. Có điều, nàng không để mình chịu khổ vô ích, nghe Vương Triều nói, lúc bắt được Đàm Cận, nàng còn thừa cơ dạy dỗ lại hắn, chỉ là sau đó do Vương Triều động thủ, bởi vì nghĩ tới hắn bắt tiểu thư, lửa giận của Vương Triều không áp chế nổi.

Nhớ tới tình cảnh lúc đó, nhất thời Triển Chiêu cảm thấy cô gái nhỏ này rất khó lường. Còn cả những lời nàng nói với Đàm Cận, thật sự ngoan độc, nhất châm kiến huyết, khó trách Đàm Cận nổi trận lôi đình, nếu đổi lại là hắn, bị người khác nói vậy, không tránh được tức giận trong lòng. Nhưng mà kỳ quái là, một cô nương chưa gả như nàng, cửa lớn không ra, cửa nhỏ không tới, sao lại biết những chuyện đó...?

Đang suy nghĩ, đột nhiên bên tai vang lên tiếng gọi. Hồi phục tinh thần nhìn lại, chợt thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo ở ngay trước mắt mình, vẻ mặt tò mò, ánh mắt chớp chớp:

"Triển đại nhân, ngài làm sao vậy?"

Triển Chiêu ngẩn ra, giống như mình nghịch ngợm gì đó, bị người ta bắt được chuyện xấu tại trận, nhất thời chân tay luống cuống, tim đập nhanh hơn, cảm thấy trên mặt nóng bừng, xấu hổ trả lời: "Không, không có việc gì".

"Nhưng mà, mặt của ngài rất đỏ, Triển đại nhân, không phải ngài bị bệnh chứ? Mùa thu gió lạnh, dễ nhiễm phong hàn, ngài cẩn thận không ốm

đấy." Hiểu Vân vô cùng chân thành nhìn hắn, nàng đã quan sát một thời gian, lâu như vậy hắn vẫn luôn ở trạng thái vô thức, ngay cả nàng đứng trước mặt hắn cũng không phát hiện ra.

Triển Chiêu theo bản năng sờ chóp mũi, hắng giọng nói:

"Ta không sao, Hiểu Vân không cần quan tâm. Ta còn có việc, đi trước nhé." Nói xong đứng dậy bỏ đi như chạy trốn khỏi phòng bếp.

Hiểu Vân nhìn bóng dáng chạy trốn của hắn mà không hiểu. Nàng đã làm chuyện gì kỳ quái sao? Sao Triển Chiêu làm như thấy quỷ vậy.

Lúc này, Trương Long Triệu Hồ Vương Triều Mã Hán từ ngoài đi vào.

"Triển đại nhân thật là kỳ quái, sao mặt lại đỏ như vậy."

"Đúng vậy, gọi cũng không thấy trả lời, đi vội đi vàng."

"Hiểu Vân cô nương, Triển đại nhân làm sao vậy? Mới xảy ra chuyện gì sao?"

Hiểu Vân lắc đầu nhún vai, "Không biết, có lẽ là phòng bếp quá nóng. Đúng rồi, mới ra một lô thang bao, các ngài mau ăn đi, cứ thế này mà ăn thôi. Tôi đi trước."

Bốn người bọn họ nhanh chóng tiếp cận đám thang bao còn lại, Hiểu Vân chậm rãi rời khỏi phòng bếp. Vừa ra ngoài đi chưa được mấy bước liền gặp Tiểu Thúy.

"Tiểu thư, đại nhân gọi tiểu thư mang thêm một mâm thang bao tới."

"Được, chắc vẫn còn, em vào mà lấy." Nói xong Hiểu Vân định về phòng, lại bị Tiểu Thúy ngăn lại.

"Không được, đại nhân gọi tiểu thư cô đưa qua mà! Ở thư phòng nha môn." Không biết bắt đầu từ lúc nào, Tiểu Thúy khi nói chuyện với nàng đã không để ý lớn nhỏ, nói thế nào nàng cũng là "chủ tử" mà!

Hiểu Vân nghi hoặc, "Vì sao nhất định là ta?" Bao đại nhân muốn ăn thang bao, còn chỉ định cả người đưa thang bao?

"Đại nhân chỉ định, Tiểu Thúy nào dám hỏi nhiều!" Tiểu Thúy câu đầu tiên đã đánh trở về.

Hiểu Vân vươn một đầu ngón tay dí trán nàng: "Thúy nhi, ngươi càng ngày càng tiến bộ!" Nói xong lộn trở lại phòng bếp, cứu một mâm thang bao khỏi tay hạ thủ của đám Vương Triều rồi đi tới thư phòng của Bao đại nhân.

Lại nói, Hiểu Vân bụng mâm thang bao, sợ nguội không thể ăn nữa, vì thế chạy vội. Cả quãng đường chỉ mất thời gian mấy chung trà. Phải nói rõ Khai Phong phủ nha nói lớn không lớn, nhưng nói nhỏ cũng không nhỏ. Từ phòng bếp tới thư phòng nha môn vẫn có khoảng cách.

Lâu Thanh cùng Lý Thiết đang canh giữ ở cửa thư phòng, thấy Hiểu Vân tới đều gọi nàng:

"Hiểu Vân cô nương, đại nhân cho mời."

Hiểu Vân gật đầu cười với bọn họ, chỉnh chỉnh vạt áo rồi mới bụng đồ đi vào. Vào tới thư phòng, thấy chủ vị có hai người đang ngồi, người thứ

nhất chính là Bao đại nhân, mà người còn lại, tuổi tác xấp xỉ Bao đại nhân, thậm chí còn lớn tuổi hơn một chút, tuy nhiên sắc mặt hồng nhuận, tinh thần sáng láng, râu dài ba tấc buông trước ngực, đầu đội mũ trên châu hai cánh, mặc triều phục long văn màu bạc, đai ngọc màu đen, chân mang một đôi giày vải đen, một thân khí chất cao quý, nếu không phải hoàng thân quốc thích, cũng là quan lớn trong triều.

Hiệu Vân tránh không được nhìn ông ta nhiều hơn một cái, lúc này mới đặt mâm tới trước bàn, sau đó lui lại hành lễ.

"Hiệu Vân bái kiến đại nhân."

"Hiệu Vân, tới bái kiến Bát vương thiên tuế đi."

Thì ra đây là Bát vương gia trong truyền thuyết! Hiệu Vân vừa nghĩ vừa quỳ xuống, nhưng mà đầu gối quỳ xuống sàn đá cứng rắn, có chút đau, cũng đành chịu đựng, hai tay nắm lại đặt phía trước, quỳ củ nói:

"Dân nữ Hiệu Vân khấu kiến Vương gia thiên tuế thiên tuế."

"Hiệu Vân không cần đa lễ." Giọng nói của Bát vương gia trầm thấp, ôn trọng mà uy nghiêm.

Nói "Tạ Vương gia" xong, Hiệu Vân lui sang một bên, đứng phía sau Công Tôn Sách.

"Bỏn vương nghe nói lần này án thiếu nữ mất tích có thể phá trong ba ngày, không thể không tính công của Hiệu Vân." Bát vương gia nói xong liền đánh giá Hiệu Vân, chỉ thấy khuôn mặt nàng thanh tú không son phấn, mái tóc đen dài tùy ý buông trước ngực, một thân quần áo màu vàng mộc mạc, từ đầu tới chân, ngoại trừ hoa tai, không có chút trang sức nào, sạch sẽ như một đóa hoa cúc, thanh nhã không nói thành lời, lại không mất đi vẻ đáng yêu. Chỉ có trên ống tay áo có chút dấu vết màu trắng, chắc là mới rồi đập bột mỳ làm điếm tâm bị giầy vào.

"Vương gia quá khen, lần này có thể bắt nghi phạm trong thời gian ngắn như vậy, chính là nhờ Bao đại nhân anh minh, cùng với phủ Khai Phòng trên dưới đồng lòng cố gắng, Hiệu Vân không dám kể công." Hiệu Vân cúi đầu, khiêm tốn trả lời.

Bát vương gia thấy Hiệu Vân nói chuyện thông dong khiêm tốn, không kiêu ngạo siểm nịnh, cảm thấy vừa lòng, khẽ cười nói:

"Hiệu Vân thật khiêm cần, không hổ là nữ nhi của Công Tôn tiên sinh. Còn không ngẩng đầu lên để bỏn vương nhìn mặt?"

"Vâng, Vương gia." Hiệu Vân nghe lời ngẩng đầu, trong lòng đối với chuyện này có chút buồn cười, tình huống giống như trong phim truyền hình lúc tám giờ vậy.

Bát vương gia thấy đôi mắt Hiệu Vân đen thẫm nhưng trong sáng, sạch sẽ, bên trong còn ẩn ẩn ý cười, đang nhìn mình chăm chăm, không hề có khiếp ý, không khỏi kinh ngạc trong lòng. Một vương gia như ông, là hoàng thúc của đương kim Thánh thượng, địa vị cao quý, dưới một người trên vạn

người, có bao nhiêu người dám thẳng thắn trực tiếp đối mặt với mình như vậy? Nàng chỉ là một tiểu cô nương, khi nhìn ông có thể không chớp mắt, khiến ông phải nhìn bằng cặp mắt khác. Hơn nữa bên trong đôi mắt kia để lộ ra sự chân thành, khiến ông động lòng. Đây rõ ràng là một người chính trực ngay thẳng!

Bát vương gia nhìn xong, chuyên hướng Công Tôn Sách gật đầu cười nói: "Nữ nhi của Công Tôn tiên sinh quả nhiên không giống người thường."

Công Tôn Sách thi lễ với Bát vương gia: "Vương gia, tiểu nữ tư chất bình thường, được Vương gia khích lệ là vinh hạnh của tiểu nữ." Hiểu Vân chỉ mỉm cười, không nói lời nào.

Bát vương gia cười lớn: "Công Tôn tiên sinh quá khiêm nhường."

Hiểu Vân phát hiện, lúc Bát vương gia cười trông thật hiền lành, hơn nữa biết quan hệ giữa Bát vương gia và Bao đại nhân rất tốt, không khỏi có cảm giác thân thiết với ông.

Hiểu Vân thấy bọn họ không động tới thang bao nàng mang tới, liền nhắc nhở: "Đại nhân, thang bao này phải ăn lúc nóng, để nguội không thể ăn nữa." Đây là tâm huyết của nàng, lãng phí rất đáng tiếc.

Bao đại nhân cười cười, cầm đũa đưa tới trước mặt Bát vương gia: "Mời Vương gia."

Bát vương gia nhận đũa gấp một cái đưa lên miệng, thong thả ăn, động tác cực kỳ tao nhã, khiến Hiểu Vân không thể không cảm khái, Vương gia quả nhiên là Vương gia, ăn thang bao cũng phong độ như vậy.

"Bỏn vương chưa bao giờ ăn loại bánh bao kỳ lạ thế này, nhỏ bé xinh xắn, trắng sáng long lanh, vỏ mỏng nhân nhiều, nước ngon vị ngọt, thật là mỹ vị. Món này tên là thang bao?" Bát vương gia ăn xong vài cái, liền mở miệng tán thưởng.

"Bẩm Vương gia, đúng vậy."

"Gọi là thang bao, đúng là rất cân xứng. Nhưng cảm thấy không đủ văn nhã."

Hiểu Vân thiếu chút nữa bật cười, nghĩ chỉ để ăn, cần gì văn nhã. Tuy nghĩ vậy, vẫn đáp một câu: "Tuy rằng tên này không được văn nhã, nhưng đề mô tả về loại thang bao này, có bốn câu đặc biệt."

"Ồ?" Bát vương gia nhướn mi, "Nói cho bỏn vương nghe một chút."

"Vâng, Vương gia. Hình dạng và đặc tính của thang bao này có thể dùng bốn câu để hình dung: nhắc lên một bó tơ, đặt xuống một viên mỏng, vỏ tựa như hoa cúc, nhân tựa cánh hoa hồng."

"Nhắc lên một bó tơ, đặt xuống một viên mỏng, vỏ tựa như hoa cúc, nhân tựa cánh hoa hồng. Ừ, quả thật như vậy." Nói xong, Bát vương gia nở nụ cười: "Hiểu Vân thật đúng là đa tài đa nghệ, lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, tương lai không biết nam tử nhà ai có phúc khí này đây."

Bát vương gia vừa nói xong, Hiểu Vân không cảm thấy gì, nhưng Công Tôn Sách lại có chút ngưng ngừng, chấp tay đáp lễ: “Vương gia khách lệ.”

Bát vương gia cười: “Công Tôn tiên sinh quá khiêm tốn rồi!” Nói xong, liền bung tách trà lên uống một ngụm, sau đó nói:

“Trà đã uống, điểm tâm cũng đã ăn, người cũng đã gặp, bốn vương phải về thôi.”

Bao đại nhân liền đứng lên chấp tay thi lễ: “Bao Chủng cung tiễn Vương gia.”

Bát vương gia đứng dậy đi phía trước, Bao đại nhân theo phía sau, Hiểu Vân đi theo sau Công Tôn Sách, ba người cũng tiễn Bát vương gia lên kiệu. Tùỵ tùỵ của Bát vương gia hô lớn một tiếng “Khởi kiệu hồi phủ”, chiếc kiệu quan màu lam kia rời mọi người càng lúc càng xa.

Hồi 15 – Uống rượu ngắm hoa

Tết Trùng dương ngày chín tháng chín, đã vào cuối thu, mặt trời chiếu trên cao, cả thành Khai Phong tràn ngập không khí lễ hội. Hoa cúc nở rộ, hương rượu hoa cúc tràn ngập trong không khí, rất nhiều người đem lụa kết thành túi hương trong đựng hoa cúc hoặc thù du đem tặng nhau. Hiểu Vân cũng được Tiểu Thúy tặng một hương bao có chứa thù du và hoa cúc.

Trong tết Trùng cửu vào lúc hoa cúc nở rộ nhất, hội thưởng cúc là một nội dung không thể thiếu. Bát vương gia thiết yến tại Nam Thanh cung, mời Vương thừa tướng cùng Bao đại nhân thưởng cúc uống rượu, Công Tôn Sách tất nhiên là đi theo.

Hiểu Vân cũng tổ chức một tiệc thưởng cúc nho nhỏ ở Nam Viện. Dùng trà hoa cúc, rượu hoa cúc, điểm tâm hoa cúc, còn dùng hoa cúc làm gia vị cho vài món ăn, mời Triển Chiêu bọn họ tới thưởng thức.

Trong tiệc, mọi người nói đủ thứ chuyện, từ lai lịch tết Trùng cửu, tới phong tục ngày Trùng dương, lại còn đọc những bài thơ có liên quan tới ngày Trùng dương. Hiểu Vân không làm thơ, nhưng biết không ít những câu thơ có liên quan tới ngày này, trong đó thơ Đường là nhiều nhất. Triệu Hồ bọn họ lại không có khiếu về mặt này, nhưng Triển Chiêu lại có thể cùng nàng kể xướng người họa.

Mấy bài thơ như “Mùng chín tháng chín nhớ anh em Sơn Đông” của Vương Duy, “Ngày chín lên núi Tề” của Đỗ Mục, “Ngày mùng chín ở đất Thục” của Vương Bột đều bị bọn họ ngâm qua một lượt. Mà thứ vốn không thiếu trong viện là hoa cúc, lúc này đón gió nở rộ, thật hợp với hoàn cảnh. Hiểu Vân thiếu chút đem cả “Túy hoa âm” của Lý Thanh Chiếu ra đọc, may mà dừng lại đúng lúc, bằng không sẽ biến thành trò cười, người ta lại tưởng nàng đang tư xuân, tự dung sinh ra u oán.

Vui vẻ một hồi, thời gian qua thật mau. Tết Trùng Cửu coi như trôi qua náo nhiệt vui vẻ, cúc hoa yến tới giờ Dậu mới tan. Nhưng mà Hiểu Vân lại cảm thấy vui chưa hết ý, hơn nữa có uống chút rượu, lúc này hơi rượu lên, nàng có chút say, hưng phấn khác thường. Trương Long Triệu Hồ bọn họ đều đã đi rồi, Tiểu Thúy cũng đang vội vàng dọn dẹp, nàng không tìm ra ai để nói chuyện, liền giữ chặt Triển Chiêu đang muốn rời đi.

"Triển đại nhân, ngồi thêm một lát nhé?"

Triển Chiêu xoay người lại, thấy tay nàng kéo ống tay áo, ngẩng đầu nhìn mình, ánh mắt mong chờ, giống như đứa nhỏ muốn ăn đường, khó mà cự tuyệt. Vì thế cười gật đầu nói "Được."

Trong viện vốn có hai chiếc ghế dựa và một chiếc bàn nhỏ, đây là Hiểu Vân kê thêm để ngồi phơi nắng, hai người liền ở trong viện ngồi tại đó nói chuyện. Tiểu Thúy thông minh đưa trà tới, Hiểu Vân lại bảo không cần: "Các người chẳng phải nói tết Trùng Cửu chỉ uống rượu hoa cúc thôi sao. Hôm nay không uống trà, chúng ta uống rượu hoa cúc."

Tiểu Thúy thấy nàng bộ dáng vui vẻ như vậy, liền đổi trà thành rượu bung lên.

Bình rượu sứ đơn giản mộc mạc, rượu hoa cúc thơm ngát, rót hai chén đầy, hương rượu tỏa ra bốn phía Hiểu Vân cẩn thận nâng chén với Triển Chiêu: "Triển đại nhân, mời."

Triển Chiêu cười cười, cũng nâng chén lên, "Mời."

Hiểu Vân uống một hơi cạn sạch. Không biết vì sao, nàng luôn cảm thấy, rượu hôm nay rất hấp dẫn, có một cảm giác xúc động muốn uống không say không về. Vì thế, lại tự tay rót thêm hai chén, nhưng lúc này không mời Triển Chiêu mà tự nhắc chén uống một mình.

"Ừ, vị không tệ."

Triển Chiêu thấy vậy khẽ cười một tiếng, "Cô nương đừng uống nhiều, rượu này tuy nhẹ, nhưng uống nhiều cũng say."

"Không đâu, rượu này chẳng khác gì rượu trái cây, tôi không say được." Nói xong lại rót một ly nữa, cầm trong tay thưởng thức một chút, khẽ ngâm:

*"Có rượu không có bạn, một mình chuốc dưới hoa, cất chén mời trăng sáng, mình với bóng là ba."**

Sau đó khẽ cười, ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu.

"Chúng ta như vậy, thật hợp với mấy câu này. Đang tiếc, hôm nay không phải trăng tròn."

Triển Chiêu nhấp rượu trong chén nói, "Ngày tốt cảnh đẹp, không nhất định phải vào lúc trăng tròn."

Nghe hắn nói vậy, Hiểu Vân rất hiểu chuyện gật đầu, "Cũng đúng." Nói xong, lại rót đầy hai chén rượu.

"Vì ngày tốt cảnh đẹp tối nay không có trăng tròn." Lại một chén rượu

thấy đáy.

“Trăng đã không biết uống, bóng chỉ quán theo ta, tạm cùng trăng với bóng, Chơi xuân cho kịp mà.

*Ta hát trăng bồi hồi, ta múa bóng rối loạn, lúc tỉnh cùng nhau vui, say rồi đều phân tán”**

Bài thơ này của Lý Bạch, nàng không thuộc hết, nhưng đối với câu "Ta hát trăng bồi hồi, ta múa bóng rối loạn" thật sự rất thích.

**Bài thơ Nguyệt hạ độc chước – một mình uống rượu dưới trăng của Lý Bạch, bản dịch của Trương Như.*

"Bài thơ này tôi không thuộc hết, nhưng đặc biệt thích hai câu "Ta hát trăng bồi hồi, ta múa bóng rối loạn.""

"Vì sao?"

Hiểu Vân nghĩ một lúc rồi lắc đầu, "Tôi cũng không biết." Nói xong lại cười. Tay vừa định lấy bầu rượu, lại bị Triển Chiêu lấy mất.

"Cô nương không thể uống nữa." Một tiểu cô nương, nếu uống tới say còn ra thể thống gì.

Hiểu Vân nhìn hấn, chớp mắt nói: "Rượu này đã đổ ra, không uống sẽ phải bỏ, rất lãng phí. Chúng ta uống hết đi rồi dừng." Hôm nay không biết gì sao, trong bụng như có sâu rượu, đôi với hương vị này nhớ mãi không quên.

Triển Chiêu mỉm cười, "Chuyện này có gì khó." Nói xong cầm bầu rượu rót vào chén mình, sau đó uống cạn.

Hiểu Vân cứ vậy nhìn hấn hai ba lần liền uống hết bầu rượu. Trong lòng không khỏi oán hận, cho dù Triển Chiêu là người thích rượu đi nữa, nhưng cũng không thể xem thường tiểu nữ tử ta đây!

"Triển đại nhân không phải yêu nhất Trúc Diệp Thanh sao? Sao đối với rượu hoa cúc cũng thích như vậy?"

Triển Chiêu tất nhiên nhận ra oán hận của nàng, nhìn nàng hai má đỏ bừng, thở phì phò trừng mắt nhìn mình, thật quá đáng yêu, nhin không được liền bật cười.

"Chỉ cần là rượu ngon, Triển Chiêu đều thích." Nói xong, đem chén rượu cuối cùng đổ vào miệng. Sau đó ngâm nốt phần sau bài thơ mà Hiểu Vân không nhớ hết kia.

" Ta hát, trăng bồi hồi, ta múa bóng rối loạn, lúc tỉnh cùng nhau vui, say rồi đều phân tán.

Gắn bó cuộc vong tình, hẹn nhau tí Vân Hán.

Nếu trời không thích rượu, sao rượu ở chi trời?

Nếu đất không thích rượu, suối rượu ở chi đời? Trời đất đã thích rượu, thích rượu không thẹn trời.

Đã nghe trong tựa thánh, lại nói đục như hiền, thánh hiền đều uống rượu, cầu mà chi thân tiên?

Ba ly hiểu đạo lớn, một đấu hợp tự nhiên, chỉ mong được thú say, kể

*tình mặc ai khen.”**

**Nguyệt hạ độc chước kỳ 2*

Hiệu Vân ngồi đối diện hắn, một tay đặt tùy ý trên bàn, một tay chống má nhìn hắn.

Đèn lồng treo dưới mái hiên không sáng lắm, nàng nhìn không rõ bộ dáng của hắn, nhưng lại thấy rất rõ ánh mắt đen láy, thâm thúy mà sáng rực, lại có thể vẽ ra lông mày như kiếm, sống mũi thẳng đứng của hắn trong đầu. Sườn mặt của hắn vừa nghiêm nghị, lại có chút nhu hòa dưới ánh đèn mờ nhạt. Môi mỏng tinh xảo, chậm rãi nhẹ nhàng ngâm ra đoạn thơ kia, không khỏi khiến người ta tưởng tượng, có lẽ Lý Bạch chính là như thế này, dưới ánh trăng, trong một tiểu viện, vừa uống rượu, vừa làm thơ.

Hiệu Vân hơi nở nụ cười, mơ hồ thì thầm một câu: “Triển đại nhân, bộ dáng ngài thật đẹp.”

Giọng nói tuy nhỏ, nhưng Triển Chiêu nghe rất rõ, tay nắm chén rượu không khỏi run lên, quay đầu nhìn Hiệu Vân. Thấy nàng một tay chống má nhìn mình, hai má có ánh hồng, nét mặt thanh tú tinh xảo, miệng hé mở kiêu diễm ướt át, khóe miệng hơi giương lên, hai má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, ý cười trong suốt, đôi mắt đen thẫm lúc này có chút hơi sương mờ mịt, mông lung mà xinh đẹp. Lòng hắn đột nhiên không tự chủ được mà rối loạn, lập tức giống như có trống gõ điên cuồng.

Triển Chiêu đưa tay ấn ấn ngực mình, không rõ vì sao lại xao động như vậy.

Đúng lúc này, Hiệu Vân từ ghế đứng lên, lông mi dài khẽ động mấy cái, không nhìn Triển Chiêu nữa.

"Tôi mệt rồi, đi ngủ thôi. Chúc ngủ ngon."

Nhẹ nhàng bỏ lại một câu, chậm rãi bỏ về phòng.

Nghe tiếng đóng cửa, Triển Chiêu lúc này mới bừng tỉnh bất đắc dĩ lắc đầu, cười khổ một tiếng, "Đúng là tiểu cô nương."

Hồi 16 – Thạch quy truyền tin

**Thạch quy: rùa đá*

Thời tiết mùa thu thật dễ thay đổi, ban ngày trời còn quang đãng, tối đến đột nhiên mưa rền gió dữ.

Trời mưa rất lớn, đêm sâu yên tĩnh, một trận sấm rền vang phía chân trời, tia sét như con rồng bạc cắt ngang qua bầu trời đầy mây đen dày đặc. Cuồng phong nổi lên, cuốn theo lá rụng vô số. Đột nhiên, một tia sáng màu đỏ quỷ dị sáng rực lên trong nha môn phủ Khai Phong. Ngay sau đó nổ vang một tiếng, nhất thời phủ nha một trận trời rung đất chuyển, khiến Hiệu Vân đang ngủ say giật mình tỉnh dậy.

Có chuyện gì vậy? Hay là động đất? Nhưng chỉ có một cơn chấn động đó thôi. Thấy sấm nổ ngoài cửa sổ, chớp giật không ngừng, Hiệu Vân mơ hồ

cảm thấy có gì không đúng, giống như chuyện gì đó đã xảy ra, vì thế mặc vào áo khoác, cầm ô ra cửa.

Lúc đi vào đại đường, Triển Chiêu cùng Trương Long Triệu Hồ Vương Triệu Mã Hán bốn người đều đã tới, năm người vây quanh thứ gì đó. Hiểu Vân tới gần, nhìn kỹ mới phát hiện ở giữa đại đường vốn trống rỗng, đang nằm một con rùa đá, không phải dạng rùa bình thường, mà là rùa có đầu rồng.

Hiểu Vân không khỏi thở phào: "Chuyện này..."

Nàng nhớ rõ án Bao công thật giả trong phim truyền hình, bắt đầu chính từ một con rùa đá đầu rồng báo cho Bao đại nhân biết tin Hoàng thượng gặp nguy. Vốn dĩ tưởng rằng con rùa đá đầu rồng đó chỉ xuất hiện cho thêm kịch tính, không ngờ thật sự có chuyện này. Như vậy "ông rùa tiên" đầu lưỡng bóng râu bạc trắng kia cũng có tồn tại thật. Nghĩ tới đây, Hiểu Vân không khỏi tim đập nhanh hơn, mừng rỡ vô cùng. Nếu lão là thần tiên, vậy chắc chắn biết rõ vì sao nàng xuất hiện ở đây thay thế cho Công Tôn Hiểu Vân, tìm được lão, không chừng có thể trở về.

Đang suy nghĩ, Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách cũng đã tới nơi. Mọi người tới vây quanh con rùa đá kia, hai mặt nhìn nhau, đều mang vẻ mặt không dám tin.

"Đại nhân, thạch quy lớn thế này, vậy mà bị cuồng phong cuốn bay, thật sự là khó giải thích nổi." Triển Chiêu nhìn Bao đại nhân, nói.

"Làm gì có gió nào có thể cuốn được tảng đá lớn như vậy. Trời sinh dị tượng, chắc chắn là dự báo." Bao đại nhân trầm ngâm nói: "Công Tôn tiên sinh."

Công Tôn Sách cẩn thận đánh giá thạch quy, nghe Bao đại nhân hỏi mới ngẩng đầu đáp: "Đại nhân, đệ tử cảm thấy rùa này rất quen."

"Ồ?" Bao đại nhân nghi hoặc, "Chắc là vật trong chùa miếu."

Công Tôn Sách suy tư một lát, lắc đầu nói: "Trong thời gian ngắn không xác nhận được!"

Đây là đồ trong hoàng cung đó, Hiểu Vân nghĩ trong lòng, lại không dám nói ra. Đành phải đổi biện pháp diễn đạt, làm sao giúp họ mau chóng ra kết luận.

"Đại nhân, thạch quy này rất kỳ quái."

Mọi người quay đầu, nhìn Hiểu Vân. "Kỳ quái chỗ nào?"

"Thạch quy này không phải rùa bình thường, đầu của nó là đầu rồng, xin hỏi đại nhân, rùa đầu rồng này có phải chuyên dụng của hoàng tộc không?"

Nàng vừa nhắc tới, mọi người bừng tỉnh đại ngộ, "Thì ra là của hoàng tộc."

"Triển hộ vệ, người thường đi lại trong cung, có gặp rùa này bao giờ chưa?" Công Tôn Sách nhìn Triển Chiêu, hỏi.

Triển Chiêu nhìn thạch quy hồi lâu, đột nhiên nhớ ra hình như mình từng nhìn thấy tảng thạch quy này rồi. Là ở...

"Đại nhân, thuộc hạ từng nhìn thấy con rùa này dưới tấm bia đá ở ngự hoa viên!"

Bao đại nhân nghe xong, không khỏi nhú mày, "Là đồ của Thánh Thượng?"

Công Tôn Sách cũng lo lắng: "Mưa rền gió dữ, long quy bay tới tận đây, không phải điềm lành!"

"Hay là, chuyện này có liên quan tới Hoàng thượng? Vương Triều Mã Hán, mau mau đi mời Bát vương gia đến phủ."

"Vâng, đại nhân." Hai người lĩnh mệnh đi mời.

Hai người vừa đi, Công Tôn Sách liền cho Hiểu Vân về nghỉ ngơi. Việc này liên quan tới Hoàng thượng, không thể để người ngoài biết. Hiểu Vân tất nhiên biết cô kỹ của Công Tôn Sách, đành không cam tâm trở về phòng, nằm trên giường trần trọc không thể ngủ tiếp.

Ngoại ô Ích châu, hai người trong bóng đêm đi xuyên qua rừng, một trong hai người mặc áo dài màu vàng, trang phục trên người tinh xảo sang quý, nhưng mà nhiều chỗ bị hỏng, dính bụi bẩn, trông rất chật vật. Người còn lại một thân áo xanh, trên áo nhiễm máu, mặt như màu đất, đôi môi tái nhợt, khóe miệng không ngừng có máu trào ra, nhưng vẫn cố chống đỡ bảo hộ người còn lại, trong bóng đêm mịt mờ tiến về phía trước, muốn tìm một chỗ an toàn.

Lúc Bát vương gia cùng Vương thừa tướng vào tới đại đường Khai Phong phủ, đã là giờ Hợi.

Bát vương gia chỉ liếc mắt nhìn thạch quy đã khẳng định được ngay đây đúng là long quy trong ngự hoa viên. Bia và long quy là do Tổng thái tổ lập ra, Bát vương gia thuở nhỏ đã chơi đùa trên đó, tất nhiên là mười phần quen thuộc. Nhưng mà, tối nay lôi điện đưa long quy tới Khai Phong phủ, quả thật là điềm xấu. Mọi người e Hoàng thượng có chuyện, vì thế Bao đại nhân mời Bát vương gia cùng Vương thừa tướng vào cung thăm hỏi thánh an, ai ngờ, Vương thừa tướng lại nói, Hoàng thượng cải trang đi tuần, không ở trong cung, hơn nữa, cũng không ai biết Hoàng thượng đi tuần nơi nào.

Chính vào lúc này, sấm lại nổ lớn, sét đánh ngang trời. Thạch quy kia hình như có sinh mệnh, hai mắt đỏ máu, rất thê thảm.

"Đại nhân!"

Mọi người thấy vậy đều rất lo lắng.

"Điềm Long quy rơi xuống, Hoàng Thượng chỉ sợ gặp nạn rồi!"

Vì thế, mọi người liền phân công nhau tìm kiếm, quá nửa đêm vẫn không ra manh mối. Rơi vào đường cùng đành gác lại, tới lúc trời sáng, bảy người vẫn chỉ biết nhìn thạch quy mà rầu rĩ trong lòng.

"Ôi... nếu có nơi nào tên là Thạch Quy thì tốt rồi." Trương Long cảm

thấy mờ mịt, lúc nói chuyện không khỏi có chút bất đắc dĩ.

"Tên Thạch Quy thì chưa nghe tới, nhưng tên Quy sơn thật ra có một nơi." Vương Triều bỗng nhớ tới quê nhà mình có một nơi gọi là Quy sơn.

"Nhưng đất đai rộng lớn, địa danh Quy sơn có rất nhiều, biết là chỗ nào!" Triển Chiêu nhíu mày nói.

"Vậy có nơi nào gọi là Quy thành không?" Mã Hán hỏi, thạch quy tới truyền tin, tóm lại là có liên quan tới rùa rồi.

Triển Chiêu suy nghĩ một lát, lắc đầu, "Chưa từng nghe nói."

Công Tôn Sách đứng lúc này lộ ra ý cười: "Có, có Quy thành."

"Quy thành ở đâu, bản phủ chưa từng nghe nói tới."

"Đại nhân, Ích châu có thành cổ Quy thành, đệ tử từng đọc Ích châu huyện chí, trong đó ghi lại: khi Trương Nghi và Tư Mã Thác nhà Tần thời chiến quốc thu phục được đất Thục, xây thành ở Thành Đô, nhiều lần bị sứt không xây được. Lúc ấy có rùa lớn xuất hiện trên sông, bò đi bò lại, bèn theo dấu chân rùa mà xây mới xong được thành. Cho nên Thành đô còn được gọi là Quy thành, sau đó luôn được theo tên này. Mà hiện tại, người chưởng quản Ích châu, chính là Kinh lược sứ Thạch Quốc Trụ, chính là ứng với điềm "Trời giáng thạch quy."

Bao đại nhân gật đầu, lập tức quyết định trước tiên đi Ích châu, tìm kiếm Thánh thượng.

Hiệu Vân không ngủ được, sáng sớm đã rời giường. Trời mờ sáng, Công Tôn Sách vẫn còn đốt đèn trong phòng.

"Tiên sinh." Tuy Công Tôn Sách từng nói hai người coi nhau như phụ tử, nhưng nàng vẫn không quen được. Mà nói là không quen, chi bằng nói là không muốn.

Nàng có cảm giác, mỗi lần nàng gọi "cha", luôn thấy cả người không tự nhiên, giống như mình cảm thứ gì không lên lấy, chiếm cái bản thân không nên chiếm.

Còn nữa, nàng không phải không biết nỗi đau trong lòng Công Tôn Sách, lúc nàng gọi ông là "cha", ông thường xuyên thất thần trong chốc lát, ánh mắt nhìn mình, giống như nhìn xuyên thấu tới người khác. Đúng vậy, ông muốn nhìn thấy người kia, là Công Tôn Hiệu Vân, không phải Đinh Hiệu Vân.

Nỗi đau này, mặc dù nàng không thể cảm nhận được, nhưng có thể hiểu. Bất đắc dĩ, thật vọng, cô đơn, đau đớn. Vì thế, khi không có người, nàng luôn gọi ông là tiên sinh, không muốn chạm tới nỗi đau của ông, không muốn phạm vào địa vị thần thánh của Công Tôn Hiệu Vân trong lòng ông.

Gõ cửa, trong chốc lát Công Tôn Sách đã ra mở cửa.

"Hiệu Vân sao lại dậy sớm như thế?"

"Tiên sinh lúc này còn chưa nghỉ ngơi, con sao có thể yên giấc?" Hiệu Vân vào phòng, thấy bọc hành lý trên bàn, biết ông sắp đi Ích châu.

"Tiên sinh muốn theo Bao đại nhân xuất hành sao?"

Công Tôn Sách gật đầu.

"Tiên sinh, Hiểu Vân có việc muốn cùng ngài thương lượng."

"Ồ? Chuyện gì?"

"Tiên sinh, thạch quy kia thật quý dị, con nghĩ trong đó có thần nhân tương trợ, nếu không, với sức nặng kia của thạch quy, sao có thể bị gió thổi bay tới tận đại đường phủ Khai Phong? Con nghĩ, nếu có thể tìm được thần nhân kia, có lẽ con sẽ biết vì sao mình ở chỗ này, còn nữ nhi của ngài đang ở đâu. Nói không chừng, có thần nhân kia giúp đỡ, tất cả có thể khôi phục lại như trước."

Công Tôn Sách nghe xong, đột nhiên thấy run lên, kinh ngạc nhìn Hiểu Vân. Tay run lên một chút, bình thuốc trắng đang cầm rơi trên bàn, lăn nhanh vài vòng. Hiểu Vân vội tiến lên giữ lại, đặt ngay ngắn trên mặt bàn.

"Công Tôn tiên sinh!"

Công Tôn Sách lúc này mới hồi phục tinh thần, nhìn Hiểu Vân hỏi: "Hiểu Vân có tính toán gì không?"

"Nơi Bao đại nhân tới, tất nhiên là nơi thần nhân chỉ chỗ, vậy thần nhân chắc sẽ ở đó. Hiểu Vân có thể đi cùng không?"

Công Tôn Sách trầm mặc một hồi, không nói lời nào. Hiểu Vân thấy ông không nói gì, trong lòng lo lắng, nhưng chỉ có thể đợi.

"Ta đi thương nghị với đại nhân một chút, trở về sẽ trả lời ngài." Công Tôn Sách để lại một câu, vội vàng đi ra cửa.

Mặt trời mới lên, cửa nha môn Khai Phong phủ, một đoàn người ngựa đã chuẩn bị xong, lúc nào cũng có thể xuất phát. Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách đang rời khỏi cửa, Hiểu Vân theo sát phía sau.

Triển Chiêu nghĩ nàng đến tiễn đưa, không ngờ lại thấy nàng cùng Công Tôn Sách lên xe ngựa, trong lòng nghi hoặc không thôi, Hiểu Vân vì sao lại đi cùng?

"Triển hộ vệ, khởi hành đi." Bao đại nhân từ trong kiệu nô đầu ra nói với Triển Chiêu.

Triển Chiêu gật đầu, hô lớn "Khởi... kiệu".

Hồi 17 – Thư phu nhân dâng quạt

Phố chợ Ích châu, một đôi mẹ con đứng trước hàng cá không chịu rời đi.

"Nương... Con rùa này thật đáng thương. Chúng ta mua nó đi?" Tiểu cô nương nắm tay mẫu thân, ngẩng đầu đáng thương nhìn nàng.

"Tiểu Phương..." Mẫu thân nhìn nữ nhi của mình, có chút bất đắc dĩ.

"Đại ca, rùa này bao nhiêu tiền?"

"Ba mươi văn."

"Ba mươi vắn, một con rùa mà tới ba mươi vắn?" Mẫu thân khó xử: "Tiểu Phương, trên người nương không mang nhiều tiền như vậy. Chúng ta về nhà lấy tiền, đợc lát nữa lại ra mua, đợc không?"

"Đạ!" Tiểu Phương miết miệng, nhìn con rùa kia không rời, mãi mới chịu để mẫu thân kéo rời khỏi chợ.

"Nương... Cha đã về rồi."

"Tiểu Phương. Đến đây, xem cha mua cho con cái gì này?"

"Rùa, là rùa! Nương, cha mua con rùa, hơn nữa chính là con rùa chúng ta muốn mua kia! Con nhớ rõ, trên mặt con rùa này có vạch vàng."

"Phụ tử các người thật là..." Mẫu thân nhìn đôi phụ tử như bị dở hơi này, vừa bực mình vừa buồn cười.

"Trống công, bên ngoài hình như có người, chàng đi xem thế nào."

"Đợc."

"Nương tử, nương tử, nàng mau đến đây xem!"

Từ Khai Phong đến Ích châu, đi đường thủy so với đường bộ nhanh hơn nhiều. Đoàn người Khai Phong phủ liền đi thuyền, dọc theo Biện Hà một đường nam hạ. Mới hai ngày đã đi đợc một nửa lộ trình.

Trời đã nhập thu, hai bờ sông Biện Hà lúa đang mùa chín, từng mảng từng mảng lúa vàng rực rỡ, trong gió thu lay động như sóng triều. Các nông dân đang chuẩn bị gặt lúa mùa, số lương thực đầu tiên đã phơi nắng đóng gói xong, đặt sẵn lên thuyền, chuẩn bị chuyển vào kinh thành.

Biện Hà thuyền qua lại như nước, lớn nhỏ không giống nhau. Tọa thuyền của Bao đại nhân bọn họ chỉ là thuyền gỗ bình thường, không hề bắt mắt, cũng không ai biết trên thuyền chính là phủ doãn phủ Khai Phong.

Lúc này, Trương Long Triệu Hồ Vương Triệu Mã Hán chia nhau đứng ở hai bên sườn thuyền, Lâu Thanh mang theo tám nha dịch chia nhau canh ở các vị trí khác. Mọi người đều mặc thường phục, Triệu Chiêu một thân áo lam, đứng thẳng tắp ở mũi thuyền, khoanh tay nhìn về xa xa phía trước. Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách ở trong khoang thuyền đánh cờ. Hiểu Vân chán muốn chết, liền theo bên cạnh nhìn bọn họ chơi, nhưng nàng không biết gì về cờ vậy, nhìn không ra điều gì, ngồi một chốc liền ra khỏi khoang thuyền, đi tới mũi thuyền ngồi xuống bên mạn thuyền.

"Triển đại nhân."

"Hiểu Vân cô nương."

Hiểu Vân nhìn nước sông chảy róc rách, đột nhiên nghĩ tới một vấn đề.

"Triển đại nhân, ngài nói nếu tôi buông cần câu ở đây, có thể câu đợc cá không?"

Triển Chiêu cười nhẹ ra tiếng: "Nếu cô nương muốn câu đợc cá, chỉ sợ phải dừng thuyền lại mới đợc."

"Ha ha, vậy sao?" Hiểu Vân tùy ý trả lời một câu, rồi không nói gì nữa,

chỉ nhìn ánh mắt trời chiếu xuống mặt nước mà ngăn người. Bọn họ đang ở hướng nam, cách quê hương của nàng ngày càng gần. Nhưng mà, cho dù nàng tới đó, đó cũng không phải quê hương của nàng.

Triển Chiêu thấy nàng không nói gì, liền xoay người đi vào khoang thuyền.

"Đại nhân, Công Tôn tiên sinh."

Bao đại nhân đang cầm một quân cờ trắng chuẩn bị thả xuống bàn cờ, nghe Triển Chiêu tiến vào, ngẩng đầu nhìn hẳn: "Triển hộ vệ, trong khoang thuyền nhỏ hẹp, người cứ ngồi xuống đi." Nói xong, quân cờ trên tay hạ xuống.

"Vâng, đại nhân." Nói xong, Triển Chiêu vén trường bào, quỳ gối trên tấm đệm đặt sẵn trong khoang thuyền.

"Đại nhân, nước cờ hay." Công Tôn Sách vuốt râu nói.

"Triển hộ vệ muốn nói gì sao?" Công Tôn Sách nhìn bàn cờ thế trận quân đen đang suy yếu hỏi. Nghĩ vấn đề này hẳn hẳn đã muốn hỏi từ sớm, nhưng ngại Hiểu Vân luôn có mặt nên không thể nói ra.

"Công Tôn tiên sinh thật sự là thần cơ diệu toán. Triển Chiêu quả thật có một chuyện không rõ."

"Triển hộ vệ muốn hỏi, vì sao chúng ta dẫn Hiểu Vân theo sao?" Lại một quân cờ trắng hạ xuống.

"Đúng vậy."

Công Tôn Sách trầm tư một lát, nói: "Hiểu Vân đi theo là để làm một việc, việc này có liên quan tới tính mạng của nàng, nàng không thể không đi. Về việc cụ thể, hiện tại đệ tử cũng không tiện nói với Triển hộ vệ, mong Triển hộ vệ lượng thứ."

Triển Chiêu mỉm cười, trả lời: "Công Tôn tiên sinh nói quá lời, Triển Chiêu chỉ là tò mò thôi."

Chính vào lúc này, bên ngoài khoang thuyền xôn xao một trận. Triển Chiêu lập tức đứng dậy xông ra.

"Trương Long, Triệu Hồ, xảy ra chuyện gì?"

"Triển đại nhân, có người rơi xuống nước!"

"Rơi xuống nước?" Cái này phiền rồi, hẳn không biết bơi! "Các người có ai biết bơi, nhanh xuống cứu người!"

"Hiểu Vân cô nương đã nhảy xuống rồi." Triệu Hồ trả lời.

Triển Chiêu quay đầu nhìn, quả nhiên không thấy Hiểu Vân ngồi ở mép thuyền nữa, lại nhìn xuống sông, một bóng người đang hướng bờ sông bơi tới, ở đó có một người đang dẩy dựa trong nước, lúc chìm lúc nổi. Triển Chiêu đứng ở đầu thuyền, không khỏi có chút lo lắng.

Chỉ chốc lát sau, Hiểu Vân đã bơi tới bên cạnh người nọ, muốn kéo nàng lên mặt nước, không ngờ khi người đó cầm được tay của Hiểu Vân, giống như túm được cọng cỏ cứu mạng, túm chặt không buông. Hiểu Vân

bất ngờ, bị nàng kia kéo xuống.

Người của phủ Khai Phong trên thuyền nhìn thấy, không khỏi hết hồn.

"Mau, đưa thuyền tới gần đó." Bao đại nhân ra lệnh một tiếng, thuyền phu liền chỉnh lại hướng, đuôi tới gần bờ sông.

Bên này, Hiểu Vân dùng sức đẩy chân cũng không thể ngoi lên mặt nước, tới tận khi người đó sặc nước hôn mê, không dây dựa nữa, lực cản giảm bớt, nàng mới có thể trôi lên, hít mạnh không khí. Sau đó đưa đầu người nọ nhô lên khỏi mặt nước, để nàng ta có thể thở.

Lúc này, thuyền đã chèo tới bên người nàng, Trương Long ghé vào mép thuyền, cúi người kéo người bị rớt xuống nước kia lên. Hiểu Vân cũng theo dây thừng thuyền phu ném xuống mà trèo lên thuyền.

Người được cứu lên là một người phụ nữ khoảng hai sáu, hai bảy tuổi, sắc mặt xanh xám, môi tái nhợt, đã hôn mê.

Trương Long đặt nàng nằm thẳng trên thuyền, vỗ vỗ tay nàng vài cái cũng không thấy tỉnh.

"Đại nhân, nàng không thở."

Công Tôn Sách nghe vậy, vừa định tiến lên khám, đã bị Hiểu Vân tranh trước. Mở miệng nàng ta kiểm tra một chút, rồi đỡ nàng ngồi lên, từ sau lưng giữ bụng nàng, sau đó dùng sức ép chặt.

"Khụ khụ khụ ~" người nọ ho khan vài tiếng, rồi phun ra rất nhiều nước. Hiểu Vân sờ mũi nàng ta, phát hiện đã có hô hấp, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi đứng lên. Vừa đứng vững, liền có một tấm áo khoác trùm lên người nàng. Hiểu Vân nhìn lại, phát hiện Công Tôn Sách không biết từ lúc nào đã lấy áo khoác lên người mình.

Hiểu Vân cảm kích cười, "Cám ơn cha!"

Công Tôn Sách gật đầu, "Vào trong thay quần áo đi."

"Dạ." Hiểu Vân gật đầu, xoay người đi vào khoang thuyền.

Đợi lúc nàng đổi xong bộ quần áo khác trở lại, phụ nhân kia đã tỉnh. Hiểu Vân liền đỡ nàng vào khoang thuyền, bảo nhà dò đem tới một chậu than nóng, lại lấy cho nàng ít nước ấm, Bao đại nhân mới vào khoang thuyền thăm hỏi.

"Vị đại thẩm này, người khỏe chưa?"

Phụ nhân kia gật đầu: "Thiếp thân đa tạ các vị cứu giúp." Sau đó lại nhìn chằm chằm Bao đại nhân một hồi lâu. Có lẽ đặc điểm của Bao đại nhân quá mức rõ ràng, cho nên dù ông mặc thường phục đi nữa, mọi người cũng sẽ vì khuôn mặt đen cùng vết bớt hình ánh trăng kia mà nhận ra ông.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách nhìn nhau, có chút bất đắc dĩ.

"Vị đại thẩm này, người vì sao mà rơi xuống nước?" Công Tôn Sách hỏi.

"Thiếp thân... Thiếp thân...gặp phải thổ phi, không may rơi xuống nước."

"Thỏ phi?!" Mọi người cả kinh, lại có người ban ngày ban mặt dám cướp bóc? Hơn nữa, còn cướp của một phụ nhân thoát nhìn trên người chẳng có bao nhiêu tiền thế này. Thật sự là khó tin. Và lại, lúc nàng nói chuyện, có vẻ không muốn nói thật, có lẽ trong đó có nguyên nhân không thể nói ra.

Công Tôn Sách thấy nàng nhìn Bao đại nhân muốn nói lại thôi, nghĩ nàng không phải có oan khuất trong người chứ. Nàng nhận ra đại nhân, nhưng lại không dám xác định, nên mới có bộ dáng như vậy.

"Vị đại thẩm này, đây là phủ doãn phủ Khai Phong Bao đại nhân, nếu người có gì oan khuất, cứ việc nói ra cho đại nhân nghe, đại nhân nhất định sẽ giúp người tìm được công đạo."

Phụ nhân vừa nghe đây là Bao đại nhân liền sùng sốt, lập tức kích động quỳ xuống hô to một tiếng "Bao đại nhân", rồi khóc không thành tiếng.

Mọi người thấy nàng khóc bi ai như vậy, trong lòng không khỏi sinh ra thương hại. Bao đại nhân bước tới đỡ nàng đứng lên.

"Vị đại thẩm này chớ kích động, người có gì oan khuất, nói cho bản phủ nghe, bản phủ tất nhiên sẽ vì người chủ trì công đạo."

"Đại nhân. dân phụ Thư Vệ thị, là người Ích châu."

Mọi người nghe nàng tự xưng là người Ích châu, không khỏi liếc mắt nhìn nhau. Lại là Ích châu!

"Người là người Ích châu, vì sao lại ở đây?"

"Bẩm đại nhân, dân phụ chính là có việc muốn lên phía bắc, tới kinh thành tìm Bao đại nhân."

"Ồ? Người tới phủ Khai Phong tìm bản phủ kêu oan?"

"Đúng, mà cũng không đúng." Thư Vệ thị gật đầu, lại lắc đầu.

"Xin chỉ giáo?" Bao đại nhân nghi hoặc.

"Bao đại nhân xin nghe dân phụ nói đã. Phu quân của dân phụ Thư Đức Phúc là một tú tài, gia cảnh bần hàn, năm trước bà bà bệnh nặng, mượn Lý viên ngoại năm lượng bạc chữa bệnh cho bà bà, có điều bà bà bệnh nặng qua đời, mà năm lượng bạc kia không cách nào trả được. Lý viên ngoại kia liền nói muốn dẫn con gái mười tuổi của chúng tôi đi trừ nợ, dân phụ không chịu, Lý viên ngoại liền cướp người..."

Nói tới đây, Thư Vệ thị không khỏi đau lòng ghen ngào.

"May mà lúc ấy có quý nhân giúp đỡ, giúp dân phụ trả năm lượng bạc kia. Sau đó có một ngày, trong nhà dân phụ đột nhiên có người đột nhập, hơn nữa trên người có mang đao thương, miệng phun máu tươi, đang hấp hối. Một nhà dân phụ vô cùng hoảng sợ. Nhìn kỹ mới phát hiện đó là ân công từng giúp một nhà dân phụ giải nguy, tướng công nhà tôi đang muốn mời đại phu tới cứu chữa, ân công giữ chặt tướng công, giao cho tướng công một cây quạt, nói nhất định phải mang tới tận tay Bao đại nhân ở phủ Khai Phong. Nói xong ân công qua đời, tướng công nhà tôi an táng ân công xong, định hôm sau mang cây quạt tới kinh thành. Dân phụ lo tướng công chỉ là

một thư sinh, không chịu được đường xa lặn lội, vì thế mang quạt trong đêm xuất phát. Đi được một ngày một đêm, lúc tới được đây, đột nhiên có người bịt mắt cản đường dân phụ, muốn dân phụ giao ra cây quạt, dân phụ nghĩ việc cây quạt này chỉ có trong nhà dân phụ biết được, người này đến cướp quạt, tất nhiên là đã tới nhà dân phụ, dân phụ lo cho an nguy của tướng công cùng tiểu nữ. Quả nhiên, người bịt mắt kia uy hiếp dân phụ, nói nếu không giao quạt ra, sẽ lấy tính mạng tướng công cùng tiểu nữ. Nhờ vả của ân công lúc lâm chung, dân phụ không dám cô phụ. Nhưng tính mạng của tướng công cùng tiểu nữ, dân phụ lại không thể không quan tâm, dân phụ không thể bất nhân, cũng không thể bất nghĩa, dân phụ bất đắc dĩ, đành giao cây quạt ra, sau đó lao mình xuống sông."

Nghe xong trần thuật của nàng, Bao đại nhân giận tái mặt, giờ phút này mặt của ông đen vô cùng.

Ở bên này, Hiểu Vân đại khái trong lòng đã có phán đoán, cây quạt kia chính là manh mối của Hoàng thượng lưu lại.

"Thư Vệ thị, cây quạt trong lời người, có gì kỳ quái, vì sao người bịt mắt kia lấy tính mạng người nhà người ra đe dọa chỉ để lấy cây quạt." Bao đại nhân trầm giọng hỏi.

"Dân phụ không biết, nhưng ân công nói, nếu Bao đại nhân nhìn thấy cây quạt này, tất nhiên sáng tỏ."

"Ồ? Lại có việc này?" Bao đại nhân trầm ngâm.

"Đại nhân, chắc không phải là..." Công Tôn Sách nhìn Bao đại nhân, chắc không phải là Thánh thượng chứ?!

Bao đại nhân khẽ gật đầu, "Không phải không có khả năng, chỉ tiếc cây quạt kia hiện tại đã rơi vào tay kẻ xấu. Bản phủ cũng không tra được." Nói xong, không khỏi thở dài một tiếng.

"Bao đại nhân, kỳ thật, cây quạt dân phụ giao cho người bịt mắt kia chỉ là một cây quạt bình thường, còn cây quạt ân công giao cho dân phụ, dân phụ vẫn mang theo bên người."

Lời này Thư Vệ thị vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc, âm thầm khen ngợi: phụ nhân này thật đúng là không đơn giản. Tiếp theo thấy nàng đưa tay vào ống tay áo, sau đó lấy ra một cây quạt. Cây quạt kia được da dê bọc lấy, mới vừa rồi nàng ở trong nước lâu như vậy cũng không hề bị ướt.

Bao đại nhân nhận được trong tay, mở ra vừa nhìn, không khỏi chấn động.

Chỉ thấy cây quạt kia, nan làm bằng ngọc, mặt làm bằng lụa, chuôi mang một viên ngọc lưu ly trong suốt. Trên mặt quạt một bên là hoa mai, một bên là bốn chữ "Trường hà lạc nhật" màu hồng, giống như máu đỏ tươi, đậm vào mắt khiến lòng người trầm xuống.

"Đây là vật của Thánh thượng!"

Hồi 18 – Mới tới Ích châu

Chúng nhân phủ Khai Phong vội tăng tốc hành trình, đi cả ngày cả đêm, lúc tới Ích châu đã là nửa đêm ngày hôm sau nữa, cửa thành đã đóng. Trên tường đá cao cao ở cửa thành, có hai ngọn đèn lồng, nước sơn tên thành vốn đỏ thắm trải qua mưa nắng phôi pha, đã loang lổ hoàn toàn, cửa thành đóng chặt, đại môn nặng nề ngăn cách trong ngoài thành.

"Đại nhân, có gọi cửa thành không?"

Bao đại nhân là đại thần tam phẩm đương triều, chỉ cần đưa lệnh bài phủ Khai Phong là có thể tùy ý ra vào cổng thành tại Tổng triều.

Bao đại nhân lắc đầu, "Không, chúng ta xem tình hình trước đã, không thể làm việc tùy tiện, tránh đánh rần động cỏ."

"Đại nhân, mời xem." Triển Chiêu đi dạo qua cổng thành một vòng, trở về cầm trên tay một mảnh giấy.

Công Tôn Sách mở giấy ra xem, là bố cáo treo thưởng truy bắt thủy tặc của quan phủ.

"Đây là bố cáo truy nã thủy tặc bình thường, Triển hộ vệ, có vấn đề gì sao?"

"Đại nhân có cảm thấy người được vẽ trên giấy này rất quen mặt không?"

Bao đại nhân nhìn kỹ lại một hồi mới nói: "Bản phủ cũng thấy quen, hình như đã gặp ở đâu."

"Thuộc hạ từng gặp trong hoàng cung mấy lần, hẳn là đại nội thị vệ bên người Hoàng thượng, Tô Đồng."

"Đại nội thị vệ Tô Đồng!?" Mọi người cả kinh.

"Đúng vậy, đây là thị vệ của Hoàng Thượng, sao lại thành tội phạm được?" Công Tôn Sách nhíu mi.

"Thư phủ nhân, người mau tới đây xem, có gặp qua người này chưa?" Công Tôn Sách cầm mảnh giấy giao cho Thư Vệ thị xem, Thư Vệ thị liếc mắt một cái đã nhận ra.

"Đây chính là ân công đã phó thác cây quạt cho tôi mà!"

Trong lòng mọi người lúc này đã hiểu được, trong thành Ích châu, chỉ sợ có điều bí ẩn.

Bao đại nhân nhíu mi trầm tư hồi lâu mới nói:

"Việc cấp bách là phải tìm được hành tung của Thánh thượng."

"Nhưng mà thành Thanh châu lớn thế này, phải tìm từ đâu?" Triển Chiêu khẽ nhíu mày.

Công Tôn Sách cầm quạt trong tay suy nghĩ, "Nếu Tô Đồng giao cho Thư Vệ thị, muốn đem cây quạt này giao cho đại nhân, vậy từ cây quạt này, tất nhiên có thể tìm được Hoàng Thượng. Nhưng mà không biết chỗ huyền bí của cây quạt này là gì, "trường hà lạc nhật" là chỉ cái gì?"

"Trường hà lạc nhật, xuất xứ từ một câu thơ của Vương Duy: Đại mạc cô yên trực, Trường hà lạc nhật viên, mà tương truyền Vương Duy chính là ở chỗ này quy ẩn, liệu có liên quan gì không? Đại nhân, cha, hay là chúng ta tìm người bản địa hỏi một chút, ở đây có chỗ nào liên quan tới bốn chữ này không?"

Hiệu Vân vừa nói xong, Thư phu nhân lập tức tiếp lời: "Bao đại nhân, ở đây có một chỗ gọi là "Lạc Nhật cốc". Từ đây đi về phía tây mười dặm có một con sông, một bên sông chính là Lạc Nhật cốc."

"Vây thì tốt." Bao đại nhân giãn mày ra một chút. "Triển hộ vệ, người mang theo Trương Long Triệu Hồ tới Lạc Nhật cốc tìm kiếm Thánh thượng. Bản phủ vào thành, gặp Kinh lược sứ Thạch Quốc Trụ, xem hấn đến cùng muốn làm gì."

"Đại nhân!" Triển Chiêu vừa nghe Bao đại nhân muốn tới gặp Thạch Quốc Trụ mà không có mình bên cạnh, trong lòng liền không yên.

"Đại nhân, lúc này tình hình trong thành không rõ ràng, Thạch Quốc Trụ kia chỉ sợ có lòng riêng, nếu đại nhân cứ tới như vậy, chỉ sợ bị Thạch Quốc Trụ hãm hại. Đại nhân, xin để thuộc hạ theo đại nhân vào thành. Việc tìm Thánh thượng cứ giao cho Vương Triệu Mã Hán bốn người."

"Triển hộ vệ, người hô đồ! An toàn của Bản phủ quan trọng, chẳng lẽ an toàn của Thánh thượng không quan trọng sao?" Bao đại nhân thờ dãi nói.

"Triển đại nhân thật ra không cần lo lắng, nếu Thạch Quốc Trụ thực sự có lòng mưu nghịch, tất nhiên sẽ không làm khó đại nhân."

"Hiệu Vân chỉ giáo cho?" Công Tôn Sách có chút kinh ngạc, vì sao nàng lại nói vậy.

"Hiệu Vân cho rằng, theo địa vị của Bao đại nhân trong triều, Thạch Quốc Trụ nếu muốn mưu phản, sẽ không ngốc đến mức làm hại đại nhân."

"Ý Hiệu Vân là..."

Bao đại nhân cười nói: "Ý Hiệu Vân là, Thạch Quốc Trụ sẽ muốn lợi dụng uy vọng của bản phủ trong triều, ý đồ mượn sức bản phủ, không phải muốn hại bản phủ. Cho nên, Triển hộ vệ không cần lo lắng cho an toàn của bản phủ."

Nghe Bao đại nhân nói như thế, Triển Chiêu mới tạm an tâm.

"Thuộc hạ lĩnh mệnh." Triển Chiêu ôm quyền với Bao đại nhân, đang muốn cùng Trương Long Triệu Hồ rời đi, lại bị Hiệu Vân gọi lại.

"Triển đại nhân, cẩn thận..." Nàng muốn dặn hấn cẩn thận Mạc Ngôn, nhưng hai chữ Mạc Ngôn lại không thể nói ra. Cho đến giờ bọn họ chưa từng nhắc tới Mạc Ngôn một câu, nếu nàng nói ra, tất nhiên khiến bọn họ hoài nghi.

Mọi người thấy nàng như muốn nói lại thôi, không khỏi có chút nghi hoặc.

"Hiệu Vân muốn nói gì sao?"

Hiệu Vân thấy mọi người nhìn mình chằm chằm, đột nhiên không biết nói tiếp thế nào: “Không, không có, chỉ là... Chỉ là muốn Triển đại nhân bọn họ cẩn thận thôi.”

Triển Chiêu mỉm cười an ủi: “Làm phiền Hiệu Vân cô nương quan tâm, Triển Chiêu sẽ cẩn thận.” Nói xong liền cùng Trương Long Triệu Hồ biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

"Hiệu Vân, Triển hộ vệ võ nghệ cao cường, lần này đi tìm Thánh Thượng, tất nhiên an toàn không nguy hiểm, Hiệu Vân không cần quá bận tâm."

Bao đại nhân nói xong, Hiệu Vân mới kinh ngạc phát hiện việc mình nhìn theo hướng bọn họ rời đi như vậy đã một lúc lâu. Mà bị nhắc nhở, không khỏi có chút ngượng ngùng.

"Đại nhân, giờ chúng ta có vào thành không?" Công Tôn Sách hỏi một câu giải vây cho Hiệu Vân.

Bao đại nhân gật đầu, "Trước tiên, Thư phu nhân, bản phủ sẽ cho người đưa người về nhà xem tướng công và nữ nhi của người có ở nhà không."

"Vâng, Bao đại nhân. Dân phụ đa tạ Bao đại nhân."

"Đại nhân, đại nhân tới phủ Thạch Quốc Trụ trước đi, Hiệu Vân đi theo không thỏa đáng, không bằng để Hiệu Vân đi cùng Thư phu nhân." Hiệu Vân đề nghị.

Bao đại nhân gật đầu, "Như thế cũng được."

"Lâu Thanh, Lý Thiết."

"Có."

"Hai người các người hộ tống Thư phu nhân về nhà."

"Vâng, đại nhân."

Nói xong, bốn người liền rời cổng thành.

Đợi bọn họ đi rồi, Bao đại nhân đi tới dưới cửa thành, nhìn lên một lát.

"Vương Triều Mã Hán."

"Có."

"Gọi mở thành."

"Vâng! Đại nhân."

Hiệu Vân theo sau Thư phu nhân, trong lòng đầy mong chờ, lại có chút sợ hãi bất an. Không biết lần này tới nhà Thư phu nhân, có thể gặp được ông cháu rùa tiên không. Nếu có thể gặp vị “Quy tiên gia gia” kia, lão có thể giúp mình không? Nếu lão nói cho nàng biết, thân thể ở thế kỷ hai mốt của mình đã bị hỏa táng, nàng không thể trở về, vậy phải làm sao bây giờ? Nếu nàng có thể trở về, Công Tôn Hiệu Vân lại chưa trở lại, vậy Công Tôn tiên sinh làm sao bây giờ? Còn chưa thấy Quy Tiên gia gia, nàng đã bắt đầu miên man suy nghĩ.

"Công Tôn cô nương, hai vị đại nhân, chúng ta đến rồi." Không bao lâu, bọn họ liền tới trước một tòa tiểu viện. Thư phu nhân mở cửa sân bước vào trong.

"Tướng công... Tiểu Phương, Tiểu Phương..."

"Nương... Nương..." Thư phu nhân mới đi tới cửa, một tiểu cô nương liền xông ra, Thư phu nhân ngồi xổm xuống đất, ôm lấy bé.

"Tiểu Phương, nương đã trở lại. Tiểu Phương..."

Hiểu Vân vào sân, nhìn xung quanh, quả nhiên thấy một tiểu nam hài mặc áo vải trắng ngồi trong phòng, đầu trọc lóc, chỉ có một dóm tóc giữa trán, khuôn mặt tròn tròn, thật là đáng yêu.

Thấy Hiểu Vân vào phòng, nó liền mở to đôi mắt, không chớp nhìn nàng chăm chăm.

Hiểu Vân cũng không dám chớp mắt, đi tới ngồi cạnh nó.

"Tỷ tỷ, vì sao lại nhìn ta như vậy?" Tiểu nam hài nhìn Hiểu Vân, tò mò hỏi.

Hiểu Vân đột nhiên cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh.

"Tiểu đệ đệ, người... Có phải tên Tiểu Nguyên không?"

Tiểu nam hài giật mình nhìn nàng, "Tỷ tỷ, sao người lại biết tên ta."

"Người thật sự là Tiểu Nguyên, vậy người có phải là..." Hiểu Vân đang muốn hỏi nó có phải là rùa biển ra không, Thư phu nhân cùng Tiểu Phương đúng lúc vào phòng. Hiểu Vân đành tạm thời đem vấn đề này nuốt lại trong bụng.

"Nương... Đây là bằng hữu của con, gọi là Tiểu Nguyên. Lúc nương không có ở đây, đều là Tiểu Nguyên ở cùng con." Tiểu Phương kéo Thư phu nhân đến trước mặt Tiểu Nguyên.

Thư phu nhân ngồi xổm xuống, ôn nhu nói cảm ơn: "Tiểu Nguyên, cảm ơn người mấy ngày nay ở cùng Tiểu Phương."

"Nương của Tiểu Phương, không cần khách khí, các người đã cứu ta, ta đương nhiên muốn giúp các người."

"Chúng ta đã cứu người? Chúng ta cứu người khi nào..." Thư phu nhân khó hiểu hỏi.

Tiểu Nguyên đang định trả lời, ngoài cửa đột nhiên có động tĩnh.

"Tiểu Nguyên..." Theo sau giọng nói là một lão gia gia đầu trọc râu bạc trắng, chống một cây quạt trắng xuất hiện ở cửa.

Hiểu Vân nhìn thấy, trong lòng nhảy dựng lên, tim như muốn từ trong ngực bay ra ngoài.

Đúng rồi đúng rồi, khẳng định đây chính là ông cháu Quy gia gia.

"Quy Tiên gia gia..." Lời nói sắp thốt ra ngoài miệng lại bị ngăn trở về. Không được, nàng không thể gọi như vậy trước mặt nhiều người.

"Gia gia..." Tiểu Nguyên đã chạy qua, giữ chặt tay gia gia. Hiểu Vân

cũng theo sát phía sau.

"Ừ." Quy gia gia vỗ vỗ cái gáy trống trơn của Tiểu Nguyên, cười nói: "Nếu nương của Tiểu Phương đã về, chúng ta cũng nên về nhà thôi." Nói xong, ánh mắt liếc nhìn Hiếu Vân một cái, nha đầu kia sao lại nhìn lão nhân ta như vậy chứ?

"Vậy cha Tiểu Phương đâu?"

"Cha của Tiểu Phương?" Quy gia gia rụt đầu, nghẹn miệng, "Bao đại nhân tới rồi, hẳn tất nhiên sẽ cứu cha Tiểu Phương, chúng ta phải đi thôi."

"Vâng!" Tiểu Nguyên lên tiếng, không quên liếc nhìn Tiểu Phương một cái, "Tiểu Phương, người nghe rồi đây, Bao đại nhân sẽ cứu cha người, người cùng nương ở nhà chờ cha người trở về nhé. Ta phải đi."

Tiểu Phương rời khỏi lòng Thụ phu nhân, chạy tới trước mặt Tiểu Nguyên hỏi: "Người có trở lại thăm ta không?"

Quy gia gia cười không ngừng: "Sẽ. Hữu duyên nhất định sẽ gặp lại."

Tiểu Phương gật đầu, Quy gia gia nắm tay Tiểu Nguyên, xoay người chuẩn bị rời đi, Hiếu Vân vội vàng đuổi theo, vừa rời bọn họ nói chuyện, nàng không chen được miệng, hơn nữa nhiều người ở đây như vậy, nàng không thể nói gì.

"Quy..."

Nhưng mà, tay vươn ra mà không cầm được cái gì, hai người biến thành ánh quang biến mất. Nàng nhất thời đấm ngực dậm chân, hối hận không thôi, vừa rồi vì sao không gọi bọn họ sớm một chút? Cho dù bị hoài nghi, nếu trở về rồi, ai cần quan tâm những chuyện đó nữa! Vì sao không gọi bọn họ sớm hơn chứ!

Bên này, Bao đại nhân suốt đêm vào thành, lúc tới trước cửa Thạch phủ, đột nhiên có một người từ trong phủ của Thạch Quốc Trụ bay ra, Vương Triều Mã Hán tiến lên đỡ hấn. Lập tức, có một đạo sĩ, mang theo một đám quan binh đuổi tới vây quanh bọn họ, đao kiếm tua tủa.

"Bao Chứng lớn mật, dám cướp ngục!"

"Người là người phương nào, sao dám làm càn hô thẳng tặc danh đại nhân." Vương Triều quát chói tai.

"Bao đại nhân không nhìn luật pháp, ban đêm xông vào đại lao kinh lược phủ, mang trọng phạm đi, tại sao không thể gọi thẳng tên."

"Người nói là người này?" Bao đại nhân chỉ người vừa rồi bị đỡ lại.

"Bao đại nhân biết rõ còn hỏi?"

"Bản phủ tới bái phỏng Kinh lược sứ, vừa rồi mới tới đây, thấy người từ trong Kinh lược phủ bay ra, tại sao nói bản phủ cướp ngục?"

Đạo sĩ kia nhìn Bao đại nhân, lại nhìn tù phạm, âm thầm suy tư một lát, mới nói. "Đại nhân đã đi ngủ, không tiện gặp khách, mời Bao đại nhân ngày mai lại đến."

Bao đại nhân nghe vậy, gật đầu với Công Tôn Sách rồi xoay người rời đi.

Mới đi được vài bước, liền nghe có người hô lớn oan uổng. Mọi người Khai Phong phủ nhìn lại, liền thấy quan binh kéo tù phạm muốn mang đi, mà người đó liều chết nằng nặc kêu oan với Bao đại nhân.

"Bao đại nhân, oan uổng quá!"

"Chậm đã!" Bao đại nhân đi rồi lại về, đến trước mặt tù phạm kia. Tù phạm kia nhìn Bao đại nhân, "Bao đại nhân, đệ tử oan uổng!"

Bao đại nhân nhìn tên tù phạm, lập tức hỏi: "Đây là người phương nào?"

"Người này là nghi phạm giết người vượt ngục bỏ trốn."

"Bao đại nhân, đệ tử oan uổng, đệ tử vẫn chưa giết người!"

Bao đại nhân muốn tiến lên hỏi, lại bị đạo sĩ kia ngăn lại, "Bao đại nhân, đây là án do Thạch đại nhân thẩm án, Bao đại nhân không có quyền hỏi đến."

Nói xong, không đợi bọn họ kịp phản ứng, mặc kệ người nọ kêu oan, mạnh mẽ kéo hẳn đi.

Bao đại nhân đứng tại chỗ, hai mắt căm giận nhìn đại môn Kinh lược phủ.

Công Tôn Sách cùng đám người Vương Triều nhìn nhau,

"Đại nhân có đôi sách khác không?"

"Vào!"

Hồi 19 – Nhiều chuyện kỳ lạ

Đêm đã khuya, có chút khí lạnh. Trên trời không có ánh trăng, chỉ có vài ngôi sao lấp lánh, gió thổi qua tán cây sà sạt. Không biết loài chim nào đang kêu, bốn phía tối đen như mực.

"Triển đại nhân, chỗ đó là Lạc Nhật cốc."

Triển Chiêu dựa vào ánh sáng của cây đuốc, nhìn quanh một hồi, chỉ thấy sơn cốc này núi non trùng điệp, thâm cốc quanh co, muốn tìm người ở đây, lại còn trong bóng đêm, e là không thể tìm được ngay.

"Chúng ta chia nhau làm việc. Trương Long, Triệu Hồ, các người một đường. Sáng mai chúng ta gặp lại nhau ở ngôi miếu đồ phía trước."

"Vâng, Triển đại nhân!" Nói xong, ba người liền phân công nhau đi tìm.

Bao đại nhân chờ trong phủ Thạch Quốc Trụ một hồi lâu, mới thấy Thạch Quốc Trụ khoan thai mà đến.

"Bao Chứng phủ doãn phủ Khai Phong, bái kiến Thạch đại nhân."

Thạch Quốc Trụ nhìn ông, có chút giận nói: "Bao đại nhân đêm khuya tới thăm, không biết có chuyện gì?"

"Bản phủ thay thiên tử tuần thú, dọc đường qua đây, đã định ngày mai tới bái phỏng, nhưng chuyện quá khẩn cấp, đêm khuya tới thăm, quấy nhiễu Thạch đại nhân, xin Thạch đại nhân thứ lỗi."

Bao đại nhân chu đáo làm tròn cấp bậc lễ nghĩa, Thạch Quốc Trụ không tiện phát tác, liền mời bọn họ ngồi, gọi dâng trà.

"Không biết chuyện khẩn cấp của Bao đại nhân là gì vậy?"

"Vừa rồi lúc Bao Chứng vào thành, ngoài cửa thành nhìn thấy công văn truy nã thủy tặc, đặc biệt muốn chứng thực với Thạch đại nhân. Bao Chứng nghe nói, dưới sự cai quản của Thạch đại nhân, dân chúng an cư lạc nghiệp, sao lại có thủy tặc hoành hành?"

Thạch Quốc Trụ hừ nhẹ một tiếng, "Việc thủy tặc lão phu đã sớm giải quyết, chẳng qua là cá lọt lưới, không cần nhắc tới. Không nhọc lòng Bao đại nhân quan tâm."

"Nhu vậy rất tốt, nhưng mà..." Bao đại nhân ngừng lại một chút rồi mới nói tiếp: "Nhưng mà Bao Chứng có chỗ không rõ, thủy tặc Thạch đại nhân truy nã, cùng đại nội thị vệ Tô Đồng, Tô công công rất giống nhau, Thạch đại nhân có để ý thấy không?"

"Lão phu rất ít vào kinh, sao có thể quen biết đại nội thị vệ?" Thạch Quốc Trụ điềm nhiên trả lời, "Hơn nữa, người trong thiên hạ rất đông, có vài người dung mạo giống nhau chẳng có gì là lạ."

"Lời của Thạch đại nhân cũng có lý. Vậy... xin hỏi Thạch đại nhân, thủy tặc hiện ở đâu rồi?"

"Đã bị giết."

"Xác chết ở đâu?"

"Đã bị người nhà mang về."

"Vậy Thạch đại nhân có biết nhà hấn ở đâu không?"

Lúc này Thạch Quốc Trụ đã có vẻ không kiên nhẫn nữa: "Một tên thủy tặc nhỏ bé, sao lại nhọc Bao đại nhân tự mình hỏi tới!"

"Vậy, Thạch đại nhân là một Kinh lược sứ, chẳng phải cũng đích thân quản chuyện của một tên thủy tặc nhỏ bé sao?" Bao đại nhân trả lại một câu.

"Chuyện này..." Thạch đại nhân nhất thời nghẹn lời, ngừng trong chốc lát mới nói tiếp: "Hấn vốn là thủy tặc, lưu lạc tứ xứ, bản quan làm sao biết nhà hấn ở đâu!"

Thạch Quốc Trụ thấy không thể thoái thác được nữa, liền trả lời không biết. Bao đại nhân trong lòng âm thầm tính toán một lát, cũng không truy vấn tiếp.

"Bao Chửng còn có một vấn đề muốn hỏi Thạch đại nhân. Vừa mới rồi, Bao Chửng ở cửa phủ Thạch đại nhân gặp một phạm nhân, luôn mồm kêu oan với bản phủ. Xin hỏi Thạch đại nhân, phạm nhân đó phạm tội gì?"

Thạch Quốc Trụ giận tái mặt: "Bao Chửng, đây là Ích châu, những kẻ do Kinh lược phủ giam giữ, chỉ sợ không tới lượt ngài hỏi tới!"

Bao đại nhân không nao núng, "Lời này của Thạch đại nhân sai rồi, Bao Chửng có thượng phương bảo kiếm Thánh Thượng ngự ban, có quyền thay thiên tử tuần thú, chuyện bất bình trong thiên hạ Bao Chửng đều có thể quản, chẳng lẽ không quản được chuyện của một Kinh lược phủ?"

Thạch Quốc Trụ nghe xong, cười khinh miệt, giống như không hề coi lời của Bao đại nhân là đúng.

Bao đại nhân thấy y không đáp, liền nghiêm mặt, trầm giọng nói: "Nếu hấn đã kêu oan với Bao Chửng, Bao Chửng không thể không quản. Hay là, Thạch đại nhân nhất định phải nhìn thấy Thượng phương bảo kiếm của Bao Chửng mới chịu?"

Thạch Quốc Trụ cười cười, "Không cần, nếu Bao đại nhân kiên trì như thế, bản quan sẽ toàn lực phối hợp. Nhưng mà phải mời Bao đại nhân hạ

minh tự tới địa lao.”

Bao đại nhân cũng cười trả lời: “Phải vậy.”

Thạch Quốc Trụ dò hỏi nhìn Bao đại nhân cùng đám người Vương Triều, sau đó mới gọi người: "Người đâu, dẫn đường cho Bao đại nhân."

-0-

Triển Chiêu tìm kiếm trong Lạc Nhật cốc hồi lâu, cuối cùng tìm được hoàng đế trong một sơn động. Lúc này hắn đã hôn mê, không nhúc nhích nằm trên mặt đất.

"Hoàng Thượng!" Triển Chiêu từng bước tới gần, nắm tay Hoàng đế, đặt hai ngón tay lên cổ tay hắn, phát hiện hắn là vì đói khát quá độ mà hôn mê, mới thoáng thở phào.

Đúng lúc này, một cỗ sát khí như gió lao tới, ngay sau đó, kiếm quang ập vào, thế công như sấm sét.

"Buông Hoàng Thượng ra!"

Triển Chiêu quay người, thoát hiểm trong chốc lát, người kia một kiếm trượt lại một kiếm đâm tới, Triển Chiêu lắc tay phải, bảo kiếm trên tay, vờ kiếm tay kia chắn đỡ, hóa giải một chiêu lại một chiêu. Đợi nhìn rõ người vội hô: “Mạc công công, tôi là Triển Chiêu!”

Người nọ ngưng lại cầm kiếm nhìn hắn: "Triển Chiêu?"

"Đúng, tôi tới cứu giá." Triển Chiêu giải thích.

Mạc Ngôn cảnh giác nhìn hắn: “Hoàng thượng giao cho Tô công công một cây quạt, bảo hắn tới giao cho Bao đại nhân, vì sao Bao đại nhân không đến?”

"Bao đại nhân lúc này đang ở trong thành Ích châu, đặc biệt phái Triển Chiêu tới đây tìm Hoàng thượng. Cây quạt ở đây.” Nói xong, Triển Chiêu đem cây quạt trong ngực lấy ra, giao cho Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn đón lấy, mở ra xem, nhẹ nhàng thở phào, trong mắt lại có một tia âm ngoan lóe lên.

"Rốt cục đợi được Bao đại nhân tới. Thánh Thượng đã một ngày chưa

được ăn cơm, không còn đủ sức nên ngắt xiêu. Mạc Ngôn vừa rời ra ngoài một lát, muốn tìm gì đó để ăn, lại sợ có người bất lợi cho Thánh thượng, bởi vậy..."

"Công công yên tâm, có Triển Chiêu ở đây, đợi Triển Chiêu truyền chân khí cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng sẽ nhanh chóng tỉnh lại."

"Như vậy, vất vả cho Triển đại nhân." Mạc Ngôn cảm kích nói.

"Đây là trách nhiệm của Triển Chiêu, công công không cần khách khí." Nói xong, trường bào vén lên, liền ngồi xuống đất xếp bằng. Sau đó đỡ Hoàng thượng ngồi lên, một tay đặt sau lưng Hoàng thượng, vận khí đem nội lực tập trung vào tay phải, hóa thành chân khí đưa vào cơ thể hắn.

Đang làm việc, đột nhiên thấy sau lưng bị đánh một chưởng, nhất thời chân khí thoát ra ngoài, hơi thở hỗn loạn, nội lực không thể khống chế được nữa, một ngụm máu tươi tràn lên cổ họng, hắn chưa kịp phản ứng đã rơi vào bóng tối.

Mạc Ngôn nhìn Triển Chiêu hôn mê ngã xuống đất, cười lạnh một tiếng, "Ngự miêu Triển Chiêu dù công phu cao, nhưng lại tất tin tưởng "người một nhà".” Nói xong rút kiếm ra, vạch ba vết trên tay mình.

Lâu Thanh cùng Lý Thiết hộ tống Thư phu nhân về nhà không lâu đã muốn rời đi, về gặp Bao đại nhân phục mệnh. Hiểu Vân ở lại nơi này, ôm cây đợi rùa. Nàng không biết đi đâu để tìm lão rùa tinh kia, có điều, nàng nghĩ, Tiểu Phương là ân nhân cứu mạng bọn họ, chỉ cần Tiểu Phương gặp nạn, bọn họ nhất định sẽ xuất hiện để tương cứu. Vì thế, nàng ở lại đây chờ.

Trời đã sắp sáng, chân trời dần sáng lên, nhuộm xám những đám mây dày đặc trên tầng không, lấp ló có tia sáng lộ ra.

"Công Tôn cô nương, vì sao một đêm không ngủ?"

Thư phu nhân sau khi đỡ Tiểu Phương đi ra, thấy Hiểu Vân ngồi ở cửa, bước lên cùng nàng nói chuyện.

"Thư phu nhân, bà cũng không ngủ sao?"

Thư phu nhân lắc đầu, "Tướng công chưa rõ sống chết, thiếp thân sao có thể ngủ yên?"

Hiệu Vân hiểu rõ gặt đầu.

"Công Tôn cô nương đang lo lắng chuyện gì?"

Chuyện ta lo lắng thì nhiều, nhưng không thể nói với người được. "Tôi đang lo Triển đại nhân có thuận lợi tìm được Hoàng thượng an toàn trở về không."

Thư phu nhân thấy nàng nhíu mày, nhẹ nhàng cười, "Công Tôn cô nương rất quan tâm tới Triển đại nhân."

Hiệu Vân nghe ra trong lời nàng nói có ý, liền cười: "Tôi đối với mọi người ở Khai Phong phủ đều quan tâm."

Thư phu nhân nghĩ cũng phải, nàng cùng nhóm người Bao đại nhân tất nhiên tình cảm sâu sắc. "Thiếp thân nghe nói Triển đại nhân võ nghệ rất cao, thiên hạ không mấy người địch nổi, thiếp thân tin tưởng Triển đại nhân đi lần này sẽ mã đáo thành công, Công Tôn cô nương cần gì phải lo lắng?"

"Thư phu nhân không biết đó thôi, Triển đại nhân trạch tâm nhân hậu, đối với người quen biết rất ít khi đề phòng, có đôi khi hấn..." Hiệu Vân nói được một nửa, không tự chủ được liền thở dài. Chỉ mong hấn đừng gặp phải Mạc Ngôn, cho dù gặp phải, cũng đừng để hấn làm hại. Hấn không phải kẻ ngốc, nhưng lại rất quan tâm tới người khác, cho nên thường xuyên xem nhẹ bản thân, thường xuyên khiến mình bị thương tổn.

"Tôi thấy trong lòng rất bất an, sợ bọn họ gặp chuyện không may."

"Nếu Công Tôn cô nương lo lắng như vậy, sao không đi tìm xem sao? Còn hơn cứ ngồi đây chờ." Thư phu nhân đề nghị.

Hiểu Vân quay đầu nhìn Thư phu nhân. Phụ nhân này chưa tới ba mươi tuổi, tuy sống ở cổ đại, bị lễ giáo phong kiến tam tòng tứ đức gì đó trói buộc, nhưng rất có đảm lược cùng trí tuệ. Vì phu quân một mình tới kinh thành, vì không phụ nhờ vả của ân công lúc lâm chung mà mạo hiểm tính mạng, vì hai chữ nhân nghĩa mà không để ý tới an nguy của mình, thật khiến người ta bái phục. Dũng khí cùng khí độ của nàng, bao nhiêu nữ nhân ở hiện đại có thể so sánh được?

"Chỉ bằng Thư phu nhân nói cho tôi biết đi đường nào tới Lạc Nhật cốc, tôi đi xem sao."

Thư phu nhân nghĩ một hồi mới nói: "Vẫn là thiếp thân dẫn Công Tôn cô nương đi vậy, cô nương một mình không quen đường, không dễ tìm."

Hiểu Vân rất cảm kích, nhưng mà..."Nhưng mà còn Tiểu Phương..."

"Không sao, dặn dò một tiếng là được."

"Như vậy xin đa tạ Thư phu nhân, Thư phu nhân đại nghĩa, Hiểu Vân khắc sâu trong lòng." Hiểu Vân cảm tạ nàng từ đáy lòng.

Thư phu nhân có chút ngỡ ngàng, mặt hơi đỏ lên."Lời này của Công Tôn cô nương nói quá rồi, thiếp thân không chỉ vì cô nương, người của Hoàng thượng là ân nhân của cả nhà thiếp thân, hơn nữa, nếu sớm ngày tìm được Hoàng thượng, tương công nhà tôi cũng sớm ngày được cứu ra."

Hiểu Vân gật đầu, sau đó bảo nàng chuẩn bị vài thứ. Thư phu nhân nhận lời, vào nhà chuẩn bị. Trời còn chưa sáng hẳn, hai người đã xuất phát.

Hồi 20 - Xung đột trực diện

Bao đại nhân đang ở trong phủ Thạch Quốc Trụ, được hạ nhân dẫn đường tới thẳng địa lao Kinh lược phủ. Sau khi vào nhà lao, thấy người mới rồi kêu oan đang dựa vào cửa lao ngồi, thấy đoàn người bọn họ xuất hiện cũng không phản ứng gì.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách liếc nhìn nhau, sau đó bước tới trước mặt người nọ. Chỉ thấy người nọ hai tay nắm song sắt nhà tù, trán tựa vào cửa, hai mắt vô thần nhìn chăm chú về phía trước. Hai người thấy vậy, không khỏi cảm thấy nghi hoặc, đợi lúc hần lên tiếng, hai người càng cả kinh.

Bao đại nhân chẳng qua hỏi một câu: "Người họ tên là gì, có gì oan khuất."

Người nọ trả lời: "Lão tử Thư Đức Phúc, lão tử đáng chết, lão tử giết người, lão tử nên đền mạng, Bao đại nhân, giết ta đi."

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách cả kinh nhìn nhau, đều khó hiểu, Thư Đức Phúc? Không phải tướng công của Thư Vệ thị sao? Thư Vệ thị nói có người lấy tính mạng tướng công cùng con gái uy hiếp nàng giao ra cây quạt, nhưng Thư Đức Phúc vì sao lại ở trong địa lao Kinh lược phủ? Chẳng lẽ...

"Đại nhân!" Công Tôn Sách kinh hô.

Bao đại nhân gật đầu, xem ra người bịt mặt kia cùng Thạch Quốc Trụ không thoát được có liên quan. Nhưng mà Thư Đức Phúc vừa rồi còn luôn miệng kêu oan, vì sao hiện giờ lại thề thốt nhận tội, khẩn cấp muốn chết chứ? Chuyện này là thế nào?

"Vậy vì sao vừa rồi ngoài cửa phủ người lại kêu oan với bản phủ?"

Người nọ vậy mà vẫn lặp lại một câu kia: "Lão tử Thư Đức Phúc, lão tử đáng chết, lão tử giết người, lão tử nên đền mạng, Bao đại nhân, giết ta đi."

"Người..." Bao đại nhân suýt nữa bỏ cuộc, nhưng thấy bộ dáng khác thường của hần, đoán trong đó còn có duyên cớ khác, trong lòng biết không thể từ hần hỏi ra manh mối gì nữa, đành phải dừng lại. Mọi người rời khỏi địa lao.

Mới ra khỏi địa lao, Thạch Quốc Trụ đã chờ ở bên ngoài. Thấy Bao đại nhân đi ra, đắc ý cười:

"Bao đại nhân có hỏi được oan tình gì không?"

Bao đại nhân bình tĩnh nhìn mặt hắn, trong lòng không khỏi tức giận: "Nếu thật sự là oan tình, bản phủ tất nhiên có thể tra ra manh mối."

"Nếu phạm nhân đã thừa nhận tội ác của mình, Bao đại nhân cần gì cứ nắm chặt không buông, đào bới lại vấn đề?"

"Chẳng lẽ Thạch đại nhân có điều giấu diếm, cố tình không muốn Bao Chứng nhúng tay vào việc này?" Bao đại nhân hỏi vặn.

"Ha ha, lời ấy của Bao đại nhân sai rồi, bản quan không phải cho người đưa đại nhân đến hỏi phạm nhân sao? Nếu Bao đại nhân còn có lòng nghi ngờ, ngày mai lại tới tra hỏi tiếp."

Bao đại nhân nhìn Thạch Quốc Trụ, "Bao Chứng ngày mai sẽ trở lại."

Nói xong, mọi người cùng rời khỏi Kinh lược phủ.

-0-

Lúc Hiểu Vân cùng Thư phu nhân đến Lạc Nhật cốc, đã qua bình minh. Trời sáng choang. Mặt trời lên cao, tuy là ngày mùa thu, nhưng đối với Hiểu Vân vẫn có chút khổ sở, nàng chưa từng đi bộ lâu như vậy, hai chân đã nhũn ra, nhưng nghĩ tới Triển Chiêu, đành cố nén lại. Cũng may trong rừng chỗ nào cũng có bóng cây, có thể che được nắng trên đầu.

Hai người đang trên đường đi, xa xa nhìn thấy có người đi tới. Hiểu Vân nhìn kỹ, thấy có hai người đi cùng một chiếc xe ngựa đi về phía các nàng. Một người đánh xe, người còn lại đi phía trước, đầu đội mũ đen, dáng vẻ thư sinh, trên tay lại cầm kiếm. Đợi tới gần hơn, thấy gương mặt người đó trắng nõn, tuy đã hơn ba mươi tuổi, nhưng vẻ ngoài sạch sẽ, không có một sợi râu nào, khó tránh khiến nàng sinh nghi. Ở cổ đại, qua ba mươi còn chưa để râu, rất không bình thường. Đột nhiên, tên một người nhảy vào trong óc nàng.

Mạc Ngôn!

Vậy trong xe ngựa đó là...

Mắt thấy bọn họ đến gần, Hiểu Vân đột nhiên ngồi xuống, ôm bụng thống khổ rên rỉ.

Thư phu nhân thấy nàng như vậy, cũng ngồi xổm xuống, lo lắng hỏi:

"Công Tôn cô nương, ngươi làm sao vậy?"

"Ta... Ta bụng đau quá, đau quá..."

"Sao lại thế này... làm thế nào bây giờ." Thư phu nhân vỗ lưng Hiểu Vân, gấp đến độ không biết làm thế nào cho phải. Thấy xe ngựa tới gần, liền tiến lên ngăn lại.

"Vị đại gia này, các ngài muốn vào thành sao? Muội tử của ta không khỏe, có thể cho chúng ta đi nhờ một đoạn không?"

Mạc Ngôn thấy Thư phu nhân lao tới, ngạc nhiên một chút. Lập tức liếc mắt nhìn Hiểu Vân đang ngồi trên mặt đất kêu đau không ngừng.

Thư phu nhân thấy Mạc Ngôn mặt lạnh, bộ dáng hung thần ác sát, không khỏi sợ hãi trong lòng, tránh sang một bên đỡ lấy Hiểu Vân.

Mạc Ngôn liếc mắt nhìn các nàng một cái nữa rồi mới bỏ đi. Xe ngựa lọc cọc lọc cọc đi qua bên cạnh các nàng, Hiểu Vân thấy cơ hội đã tới, dùng sức tóm lấy càng xe nhảy lên, còn chưa thấy rõ người trong xe, đã lớn giọng hô,

"Triển đại nhân!"

Triển Chiêu mở choàng mắt, thấy Hiểu Vân giống như một con diều đứt dây bay ra ngoài, Triển Chiêu cả kinh, nín thở dùng sức, dây thừng trên người đều đứt hết, xe ngựa cũng vì hấn vận nội lực mà vỡ tan. Nhưng dù đã thoát cũng không thể cứu kịp Hiểu Vân, đành trơ mắt nhìn nàng bị văng ra thật xa, ngã xấp trên đất.

"Công Tôn cô nương!" Thư phu nhân bị biến cố bất ngờ xảy ra làm hoảng sợ, đợi lúc nhìn thấy Triển Chiêu cùng hoàng đế ngồi trên xe ngựa, mới hiểu được vì sao Hiểu Vân làm như vậy.

"Mạc Ngôn, thì ra là ngươi bán đứng Hoàng thượng, vì sao phải mưu hại Hoàng thượng?" Triển Chiêu trợn mắt, giận dữ chỉ trích.

"Ngự miêu Triển Chiêu quả nhiên thân thủ bất phàm, thân trúng kịch độc còn có thể vận nội lực như vậy, Mạc Ngôn bá phục, đáng tiếc ngươi và ta ai vì chủ nấy, Mạc Ngôn chỉ có thể giết ngươi." Mạc Ngôn không nhanh không chậm nói, Hiểu Vân nghe được giọng nói kia, âm điệu cao không cao,

thấp không thấp, vừa tinh tế vừa bén nhọn, giống như âm thanh dây đàn kéo căng, khiến người ta nghe xong trong lòng không thoải mái. Mà khuôn mặt trắng nhợt của hắn, càng khiến nàng chán ghét.

"Người làm việc cho ai?" Triển Chiêu tất nhiên đoán được tám phần, vẫn muốn từ miệng hắn chứng thực lại.

Mạc Ngôn chỉ nhìn hắn, không trả lời.

"Chẳng lẽ là Kinh lược sứ Thạch Quốc Trụ?"

Mạc Ngôn từ từ nở nụ cười: "Người ta nói Ngự miêu Triển Chiêu cơ trí, quả nhiên không sai."

Triển Chiêu liếc nhìn Hiểu Vân cùng Thư phu nhân một cái, "Hiểu Vân, đưa Hoàng Thượng cùng Thư phu nhân rời khỏi đây."

Hiểu Vân nói được, rồi đi tới gần xe ngựa. Vừa rời may mà rơi xuống bụi cỏ, nên không tổn thương tới gân cốt.

Mạc Ngôn nhìn Hiểu Vân, cười nói: "Muốn mang Hoàng thượng đi, còn phải xem các người có năng lực hay không." Nói xong, tay trái vung lên, mấy đạo phi tiêu lao ra khỏi tay áo. Hiểu Vân vội chạy vài bước, Triển Chiêu đã thả người bay qua, y bào vung lên cuốn hết phi tiêu vào trong, lại dùng lực vung lên, phi tiêu bay ngược trở lại Mạc Ngôn. Trường kiếm của Mạc Ngôn vung lên, đờ đờ toàn bộ, leng keng mấy tiếng, ba đạo phi tiêu đồng loạt găm vào một cái cây gần đó.

Hiểu Vân đã chạy tới bên xa ngựa, cởi dây trói trên người Hoàng thượng, thấy một thanh kiếm nằm cạnh thành xe, liền cầm lên ném ra ngoài.

"Triển đại nhân, tiếp kiếm!"

Triển Chiêu hai mắt vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm Mạc Ngôn, nghe tiếng gió đón lấy trường kiếm, một tay vung lên trực tiếp rút kiếm ra khỏi vỏ. Triển Chiêu cầm Cự Khuyết trong tay, chỉ thẳng vào Mạc Ngôn, trong chốc lát khí phách tăng lên vài phần.

Mạc Ngôn thấy vậy, lại nở nụ cười:

"Năm đó từng ở Diệu Võ lâu tí thí võ nghệ với người, nhưng không sử

dụng binh khí cảm thấy chưa tận ý, hôm nay để ta lĩnh giáo lợi hại của cây Cự Khuyết của ngươi. Có điều, ngươi phải cẩn thận độc trên người, càng vận công dùng sức, độc phát càng nhanh."

"Độc trong người Triển Chiêu, không nhọc ngươi lo lắng. Hiểu Vân, mang Hoàng Thượng đi, phải bảo vệ Hoàng thượng an toàn."

Nhìn tấm lưng gầy gò mà rộng lớn của Triển Chiêu, Hiểu Vân đột nhiên cảm thấy mũi đau xót, cổ nén lệ nóng gật đầu.

"Triển đại nhân, ta sẽ." Nói xong, cùng Thư phu nhân nâng Hoàng đế đứng dậy rời đi.

"Để ta xem ngươi có bao nhiêu năng lực!" Vừa nói chuyện, người đã xông ra, thân ảnh Triển Chiêu cũng như tên rời khỏi cung lao tới, trong nháy mắt chỉ thấy đao quang kiếm ảnh, hai thân ảnh xanh và đen đan vào một chỗ.

Hiểu Vân căn bản không nhìn rõ bọn họ giao thủ thế nào, thì ra trong lúc cao thủ so chiêu cùng cao thủ, người ngoài nghề như nàng hoàn toàn không thể nhìn rõ chiêu thức. Mà nàng cũng không dám ở lại nữa khặc, đỡ Hoàng đế gia tăng cước bộ rời đi.

Triển Chiêu cùng Mạc Ngôn ngôn hai người đánh nhau kịch liệt, chỉ nghe "soạt" một tiếng, hai người tách ra, cánh tay Mạc Ngôn bị Triển Chiêu đâm bị thương, ống tay áo rách nát, máu chảy ròng ròng. Mạc Ngôn nhìn miệng vết thương, lại nhìn đám người Hiểu Vân đi xa dần, cảm thấy căm tức, chân dùng chút lực, bay về hướng Hiểu Vân. Triển Chiêu cũng không chậm trễ, phi thân một cái, bắt lấy cổ chân hắn, ngăn hắn chạy đi.

Chỉ không ngờ hắn còn có hậu chiêu, tay áo dài vung lên, mấy ngọn phi tiêu lao ra ngoài. Triển Chiêu không ngờ Mạc Ngôn còn có chiêu này, tay phải vung lên, ném Cự Khuyết bay ra mới ngăn cản được đám phi tiêu. Mạc Ngôn thấy có khe hở, một kiếm đâm tới, Triển Chiêu thân hình chột lóe, tránh được nguy hiểm.

Nhưng mà trên tay không còn kiếm, hơn nữa thân trúng kịch độc, tay không đối phó với Mạc Ngôn khó tránh được lực bất tòng tâm. Không bao lâu, trên người đã thêm vài vết thương, nhưng vì kéo dài thời gian cho Hiểu Vân tranh thủ trốn đi, hắn chỉ có thể nghiêng răng chống đỡ. Độc tính tràn ra toàn thân, ý thức mơ hồ, khí lực trên người cạn kiệt mới ngã xuống đất.

Mạc Ngôn nhìn Triển Chiêu nằm trên mặt đất rồi mới thu kiếm, ngẩng đầu nhìn đám người Hiều Vân đã không còn bóng dáng.

-0-

Lúc Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách, còn có Vương Triều Mã Hán trở lại phủ Kinh lược sứ, binh sĩ canh cửa cung kính mời họ vào, đưa tới phòng khách, nha hoàn dâng trà đầy đủ.

"Bao đại nhân xin đợi một chút, Thạch đại nhân lập tức sẽ tới." Binh sĩ kia nói xong liền rút ra ngoài.

Bốn người vì thế ngồi chờ, chờ qua một khắc, chưa thấy Thạch Quốc Trụ ra gặp, không khỏi cảm thấy sinh nghi, đúng lúc này Lâu Thanh cùng Lý Quý vội vàng chạy tới.

"Đại nhân, Thư Đức Phúc đang bị áp giải ra pháp trường trăm thủ!"

"Cái gì?" Bao đại nhân cả kinh đứng bật lên.

"Vương Triều Mã Hán, theo bản phủ đi cứu người."

"Vâng, đại nhân!"

Vừa dứt lời, sáu người còn chưa rời khỏi cửa phòng khách, đã bị thủ vệ tướng sĩ ngăn lại, Thạch Quốc Trụ lúc này mới xuất hiện.

"Chỉ sợ Bao đại nhân không thể đi được."

Bao đại nhân quay người lại, thấy vẻ mặt đặc ý của Thạch Quốc Trụ, phần hận không thôi, trợn hai mắt mắng hấn: "Thạch Quốc Trụ, bản phủ có Thượng phương bảo kiếm Hoàng Thượng ngự ban, gặp kiếm như gặp Thánh Thượng, ngươi dám nhốt bản phủ sao?"

"Bao đại nhân, lão phu ngay cả tiểu hoàng đế Triệu Trinh còn không để vào mắt, sợ một thanh kiếm cùn sao?"

"Thạch Quốc Trụ lớn mật, lại dám nói ra lời đại nghịch bất đạo!" Bao đại nhân quát lớn.

Thạch Quốc Trụ cười có chút tùy tiện: "Ý đồ của lão phu, Bao đại nhân chắc cũng đã biết. Có câu: kẻ thức thời là trang tuấn kiệt. Lão phu luôn

tán thưởng kính trọng Bao đại nhân, nếu Bao đại nhân làm việc cho lão phu, lão phu tất nhiên là câu còn không được!"

Bao đại nhân vung tay áo, che mặt không nhìn hắn: "Muốn chém muốn giết tùy ý, Bao Chứng tuyệt đối không phản bội Thánh thượng."

Thạch Quốc Trụ thấy Bao đại nhân không bị hắn chiêu dụ, khó tránh có chút chán nản: "Một khi đã như vậy, ủy khuất Bao đại nhân ở lại đây. Có điều, Bao đại nhân phải nhớ kỹ, Thư Đức Phúc này là vì Bao đại nhân mà chết, nếu không phải Bao đại nhân cầm cây quạt của Thánh thượng, lão phu cũng sẽ không khó xử hắn."

Nói xong, liền nghênh ngang mà đi.

Bao đại nhân trừng mắt cửa ra vào, thấy hơn mười tướng sĩ trang bị đầy đủ đứng canh giữ, tức giận không nói nên lời.

"Đại nhân." Công Tôn Sách tiến lên an ủi: "Triển hộ vệ cùng Trương Long Triệu Hồ còn ở bên ngoài, tin rằng bọn họ sẽ có biện pháp."

Bao đại nhân trầm mặc một hồi mới nói: "Chỉ hy vọng như thế."

Hồi 21 - Thiên tử gặp nạn

Hiệu Vân cùng Thư phu nhân đỡ Hoàng Thượng chạy thực mạng, đầu cũng không dám quay lại. Nàng sợ nhìn thấy Triển Chiêu bị thương, nàng sẽ để ý, sẽ không nhìn được mà quay lại. Vừa chạy, nước mắt vừa chảy ra, tâm thật hoảng loạn, rất sợ hãi, Triển Chiêu không thể có chuyện, Triệu Trinh càng không thể có chuyện! Nàng không thể quay đầu, không thể quay đầu, nàng chỉ có thể mang theo Triệu Trinh liều mạng chạy.

Ba người chạy một lúc, Triệu Trinh thật sự không chạy nổi nữa, Thư phu nhân cũng thở dốc, không thể tiếp tục. Bọn họ lúc này mới ngừng lại. Thư phu nhân thấy mặt Hiệu Vân đầy nước mắt, hoảng sợ hỏi: "Công Tôn cô nương, người làm sao vậy?"

Hiệu Vân lau mặt, lắc đầu nói không sao. "Hoàng Thượng, chúng ta đi tiếp đi, Triển đại nhân trúng độc, chỉ sợ chống đỡ không được bao lâu, nếu Mạc Ngôn đuổi theo, chỉ sợ chúng thần không bảo vệ được Hoàng thượng."

Triệu Trinh ngồi dưới đất, suy yếu gật đầu. Lúc này hắn một thân chật

vật, quần áo rách nát dơ bẩn, búi tóc toán loạn, sắc mặt trắng bệch từng mảng từng mảng ô bẩn, rất chật vật. Cho dù ai nhìn cũng không thể ngờ được đây là bậc cửu ngũ chí tôn.

"Thư phu nhân." Hiểu Vân nhìn Thư phu nhân, "Người còn đi được không?!"

Thư phu nhân gật đầu đứng lên, hai người cùng nhau giúp đỡ Triệu Trinh đi tiếp một đoạn đường, thấy một ngôi miếu đồ nát liền đi vào. Tuy nói nơi này lớn, mục tiêu rõ ràng, nhưng Mạc Ngôn biết rõ điều này, sẽ cho rằng bọn họ không dám ở lại mà không vào điều tra. Hai người đỡ Triệu Trinh tới nấp sau pho tượng thần trong miếu, Thư phu nhân lấy nước trong người ra đưa cho Triệu Trinh.

"Hoàng Thượng, ngài uống chút nước nhé?"

Triệu Trinh nhận túi nước, vội vàng uống mấy ngụm, mãi tới lúc trong bụng đã đầy nước, không còn cảm giác trống rỗng nữa mới ngừng lại.

"Thư phu nhân, vì sao nước này vừa ngọt vừa mặn thế?" Triệu Trinh mân khước miệng, nghi hoặc hỏi.

"Dân phụ bỏ thêm đường và muối trong nước, Công Tôn cô nương nói, uống nước thế này sẽ giúp người có thêm sức lực."

"Ồ?" Triệu Trinh nhìn Hiểu Vân đang đứng một bên, mới vừa rồi cố chạy nên không chú ý, hiện giờ mới có thể đánh giá nàng. Chỉ thấy nàng đứng cách xa mấy trượng, mặt hướng ra cửa, dáng người yêu kiều, một thân quần áo màu vàng, ngay ngắn thanh thoát, tóc dài không búi thành búi như nữ tử bình thường, chỉ buộc gọn buông trước ngực. Bím tóc lúc này có chút hỗn loạn, vài sợi tóc buông lỏng, lại có chút phong tình.

Hiểu Vân ở cửa nhìn trong chốc lát, lúc này mới vào trong, cùng Thư phu nhân quỳ gối xuống:

"Dân nữ Công Tôn Hiểu Vân (dân phụ Thư Vệ thị) khấu kiến Hoàng Thượng."

"Nhị vị không cần đa lễ, mau mau đứng dậy!" Triệu Trinh vội la lên: "Mới vừa rồi là nhờ nhị vị cứu trẫm, trẫm còn phải cảm ơn các người đấy!"

"Hoàng Thượng chính là vua của một nước, gánh vác xã tắc, là con dân Đại Tông, đây là việc phải làm. Huống chi, Hoàng thượng chính là ân nhân cứu mạng cả nhà dân phụ." Thư phu nhân đứng lên trả lời, còn thân thiết hỏi tình trạng sức khỏe của hấn.

Được nàng hỏi, Triệu Trinh mới nhận ra mình đã khỏe hơn nhiều, tuy rằng vẫn cảm thấy đói, nhưng không hư thoát vô lực như trước, liền đáp: "Trẫm đã khỏe hơn, nước đường muối của Công Tôn cô nương đúng là có tác dụng!"

"Hoàng Thượng sợ là lâu chưa ăn gì, phải ăn vài thứ bổ sung thể lực mới được. Để thân đi mua." Hiểu Vân chuẩn bị đi ra cửa, lại bị Thư phu nhân gọi lại.

"Công Tôn cô nương, để thiếp thân đi cho! Công Tôn cô nương không phải người địa phương, chưa quen cuộc sống nơi đây, chỉ sợ có nhiều bất tiện."

Hiểu Vân nghĩ cũng phải, liền gỡ vòng tai giao cho Thư phu nhân, nàng biết nhà bọn họ rất nghèo, hiện tại nàng ấy hấn là không có tiền trong người. Thư phu nhân có chút khó xử nhìn nàng: "Công Tôn cô nương, thế này..."

Hiểu Vân kéo Thư phu nhân ra tới cửa, nhẹ giọng nói: "Thư phu nhân, thứ này không đáng tiền, người cầm đi, mua chút thức ăn, dù sao cũng không thể để Hoàng thượng chịu đói, đúng không?"

Thư phu nhân nghe xong, lòng thấy có lý, liền gật đầu rồi đi.

Thấy Thư phu nhân đã đi xa, Hiểu Vân mới trở vào ngôi miếu đồ nát, quỳ ngò xuống cách Triệu Trinh vài bước. Triệu Trinh tựa vào cột nhà, nhìn cô nương chẳng qua mới hơn mười sáu tuổi. Sự bình tĩnh của nàng khiến hấn cảm thấy kinh ngạc. Hấn nhận ra, nàng rất lo lắng cho Triễn hộ vệ, nhưng lúc dẫn hấn chạy trốn lại không chút do dự. Hơn nữa, dọc đường chưa từng quay đầu nhìn Triễn hộ vệ một lần. Nếu không phải thấy nước mắt trên mặt nàng, hấn sẽ nghĩ nàng không hề quen biết Triễn Chiêu. Nói cho cùng nàng là ai, có quan hệ gì với Triễn hộ vệ, thoát nhìn hai người bọn họ đúng là có quen biết. Nàng tự xưng là Công Tôn Hiểu Vân, chẳng lẽ có quan hệ với Công Tôn tiên sinh? Tại sao nàng lại xuất hiện ở đây?

"Hoàng Thượng, gia phụ chính là Công Tôn Sách, lần này hộ tống Bao

đại nhân cùng nhau tới Ích châu. Đêm qua Triển Chiêu mang theo Trương Long Triệu Hồ đến Lạc Nhật cốc tìm Hoàng Thượng, dân nữ thấy bọn họ trời sáng còn chưa về, không yên lòng, liền cùng Thư phu nhân đi tìm, không ngờ tình cờ lại gặp."

Hiệu Vân thấy Triệu Trinh nhìn nàng dáng vẻ suy nghĩ, trong lòng cũng đoán được nghi ngờ của hắn, liền chủ động giải thích.

Triệu Trinh đầu tiên hơi sững sốt, sau đó cười gật đầu. Thì ra nàng thật sự là con gái của Công Tôn tiên sinh, lại rất biết hiểu ý người, băng tuyết thông minh.

"Hoàng Thượng, thứ cho dân nữ cả gan, hỏi Hoàng Thượng một vấn đề." Hiệu Vân nhìn sân nhà loang lổ bùn đất hỏi.

Triệu Trinh nhìn nàng, giống như muốn suy đoán nàng sẽ hỏi gì, một hồi lâu mới trả lời: "Người nói đi."

"Hoàng Thượng lần này cải trang vi hành, vì sao lại tới Ích châu? Hơn nữa, thân phận Hoàng Thượng quan trọng như vậy, xuất hành lại chỉ mang theo hai tùy tùng, Hoàng thượng làm như thế có phải hơi qua loa không?" Hiệu Vân kỳ thật không muốn nói nhiều, phải biết hiện giờ đối mặt với nàng là Hoàng đế có quyền lực tuyệt đối, nếu nói ra lời vô ý, khiến long nhan đại nộ, sẽ rước lấy họa sát thân, nhưng mà nàng không quản được miệng mình, Hoàng đế này làm việc thật sự là lỗ mãng, khiến Bao đại nhân gặp thêm phiền toái, còn hại Triển Chiêu trúng độc bị thương, thật sự khiến nàng không thể nhìn được.

Triệu Trinh nghe vậy không khỏi ngạc nhiên, nhất thời biến sắc, trong lòng tức giận. Tiểu nữ tử này dám quả trách trẫm. Nhưng mà nghĩ lại, hành động lần này quả thật là nhiều lỗ hỏng. Nếu không phải Mạc Ngôn giật dây, cũng sẽ không mạo muội tới Ích châu, hơn nữa lại chỉ dắt theo Tô Đồng và hắn hai người, sa tới bước này, cũng là tự tìm khổ, còn hại Bao đại nhân vì thế bôn ba, Triển hộ vệ bị thương trúng độc. Tô Đồng, chỉ sợ cũng dữ nhiều lành ít.

Nghĩ đến đây, lửa giận trong lòng cũng tan hết, cười khỏ một hồi, cũng không thể thừa nhận mình không phải với tiểu cô nương này, vì thế chỉ nhìn phía trước, không nói lời nào. Hiệu Vân thấy hắn không đáp, cũng không hỏi lại, nàng vốn không muốn biết, chỉ muốn nói ra cho thoải mái thôi. Cầm một nhánh cây trên tay, vẽ linh tinh trên mặt đất, trong lòng nhớ tới Bao đại nhân

cùng Triển Chiêu bọn họ, không biết bọn họ hiện tại thế nào. Trong ngôi miếu đồ nát nhất thời yên lặng, chỉ có tiếng nhánh cây chà xuống bùn đất trên sàn.

-0-

Trong phòng khách Kinh lược phủ, Bao đại nhân chấp tay sau lưng, thông thả đi lại trong căn phòng không lớn lắm. Công Tôn Sách đứng vững một bên, Vương Triều Mã Hán Lâu Thanh Lý Thiết đều đứng ở cửa, nhìn chăm chăm mười mấy binh sĩ trang bị đầy đủ đứng canh ngoài cửa, hai mắt như muốn bốc lửa thiêu cháy bọn họ.

"Đại nhân, bọn thuộc hạ hộ tống ngài xông ra!" Mã Hán nóng tính nhất không chịu nổi nữa.

"Đúng vậy, đại nhân, bọn thuộc hạ liều chết cũng sẽ hộ tống đại nhân xông ra." Lâu Thanh phụ họa.

"Bốn người các ngươi bình tĩnh một chút, hiện giờ cho dù chúng ta ra ngoài, có thể làm gì chứ? Với lại, bản phủ sao có thể để các ngươi mạo hiểm sinh mệnh chứ?!" Bao đại nhân lắc đầu nói, "Triển hộ vệ bọn họ đang ở bên ngoài, tin rằng bọn họ sẽ có hành động, chúng ta chờ xem sao."

"Vâng, đại nhân." Bốn người cùng đáp. Chính vào lúc này, cửa phòng khách mở ra, hai gã binh sĩ kéo vào một người. Mọi người thấy màu áo lam quen thuộc kia liền biết đó là Triển Chiêu, lúc này đã hôn mê, trên người rất nhiều vết thương, sắc mặt trắng bệch không có chút máu, đôi môi biến thành màu đen, vừa thấy đã biết là bị trúng độc.

"Triển hộ vệ!"

"Triển đại nhân!"

Mọi người kinh hô, Vương Triều Mã Hán bước lên đỡ lấy hắn.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách cũng tới gần, thân thiết nhìn hắn, "Triển hộ vệ, người...!"

Triển Chiêu cố sức mở mắt, nhìn Bao đại nhân: "Hoàng Thượng, Hoàng Thượng... chạy thoát rồi." Vừa dứt lời, lập tức ngất đi.

"Triển hộ vệ!"

"Triển đại nhân!"

"Công Tôn tiên sinh!"

"Vâng, đại nhân." Công Tôn Sách bước lên phía trước chặn trị cho Triển Chiêu.

-0-

Thư phu nhân vào thành, cẩn thận tránh né quan binh Ích châu, tới hiệu cầm đồ bán vòng tai của Hiểu Vân, sau đó mua ít đồ ăn rồi trở về. Lúc đi qua cửa thành, vô tình thoáng nhìn một tờ giấy dán trên tường, nhìn kỹ như bị ngũ lôi oanh đỉnh, nháy mắt mặt tái xanh, vội nhanh cước bộ đi ra ngoài thành.

Hiểu Vân cùng Triệu Trinh hai người trầm mặc hồi lâu, có lẽ thời gian chờ đợi đặc biệt khó khăn, Hiểu Vân luôn cảm thấy trong lòng bất an, vì thế đứng lên ra cửa nhìn, không lâu thấy Thư phu nhân về mặt kích động chạy tới. Hiểu Vân thấy nàng như vậy, trong lòng biết có chuyện xảy ra, vội chạy ra đón hỏi:

"Thư phu nhân, làm sao vậy?"

"Công Tôn cô nương, tướng công nhà ta sắp bị chém đầu rồi!" Thư phu nhân gấp tới bật khóc.

Hiểu Vân kinh ngạc, không tốt, Bao đại nhân bị giam lỏng rồi.

"Hoàng Thượng, van cầu ngài cứu tướng công ta!" Thư phu nhân vội vàng chạy vào, quỳ xuống trước mặt Triệu Trinh.

Triệu Trinh không biết đã phát sinh chuyện gì, không hiểu nhìn Hiểu Vân.

"Thư phu nhân sao thế này?" Triệu Trinh tiến lên muốn đỡ nàng, nhưng Thư phu nhân không đứng nổi.

"Cửa thành dán bố cáo, tướng công nhà ta sắp bị Thạch địa nhân trảm thủ thị chúng, cầu Hoàng thượng cứu tướng công ta!"

Thư phu nhân khóc thương tâm, Triệu Trinh nhìn mà đau lòng, một cổ

tức giận xông lên, trái tim đau tới khó chịu đựng.

"Được, trẫm theo người đi. Thư phu nhân mau mau đứng lên." Nói xong, nâng Thư phu nhân định bước ra ngoài.

Hồi 22 – Cứu người trên pháp trường

"Không được!" Hiểu Vân một bước tiến lên ngăn bọn họ."Hoàng Thượng, người không thể đi!"

"Công Tôn Hiểu Vân, vì sao người ngăn cản trẫm?" Triệu Trinh trừng mắt nhìn Hiểu Vân, lớn tiếng quát.

Hiểu Vân cũng không khách khí trừng mắt trở lại.

"Hoàng Thượng, người có từng nghĩ tới, Thạch Quốc Trụ vì sao lại giết Thư tú tài. Thư tú tài là một thư sinh nghèo, không oán không cừ với hấn, cho dù hấn vì việc Thư phu nhân đưa quạt báo tin mà ghi hận trong lòng, nhưng vẫn có thể âm thầm xuống tay, cần gì giống trống khua chiêng đem người ra trăm thủ thị chúng? Mục đích của Thạch Quốc Trụ đơn giản là dụ Hoàng thượng xuất hiện đó!"

"Vớ lại, người tùy tiện tới đó, có thể cứu được Thư tú tài sao? Hoàng Thượng mà đi, sợ là không cứu không được thư tú tài, hơn nữa là dê vào miệng cọp, đúng ý Thạch Quốc Trụ, Hoàng thượng chẳng lẽ muốn gian kế của chúng được thực hiện sao?" Hiểu Vân nóng vội, nói không giữ miệng, lại gọi thẳng Triệu Trinh là "người".

Triệu Trinh nghe vậy không khỏi sửng sốt, lúc này Thư phu nhân đã như mất hồn, sắc mặt càng trắng, lẩm bẩm trong miệng: "Làm thế nào bây giờ. Làm thế nào bây giờ."

Hiểu Vân nắm bả vai Thư phu nhân, nhìn nàng nói: "Thư phu nhân, người mau dẫn Tiểu Phương tới pháp trường, đến lúc đó Bao đại nhân sẽ tới cứu tướng công người."

"Bao đại nhân, đúng, còn có Bao đại nhân!" Thư phu nhân lúc này mới nhớ tới còn có Bao đại nhân. "Công Tôn cô nương, người nói thật chứ?"

Hiểu Vân nhìn nàng gật đầu, "Người không tin ta, cũng phải tin tưởng Bao đại nhân."

Thư phu nhân nhìn ánh mắt kiên định của Hiếu Vân gật đầu: "Được, ta đi!"

Thư phu nhân lau nước mắt trong khóe mắt, xoay người định rời đi, lại bị Hiếu Vân giữ chặt, nhẹ giọng nói bên tai nàng: "Thư phu nhân, nhìn thấy Bao đại nhân, nhất định phải tìm cách đưa Bao đại nhân tới đây cứu Hoàng thượng."

"Được, ta biết." Thư phu nhân thận trọng gật đầu, vội vàng đi.

Hiếu Vân đứng ở cửa hồi lâu, Bóng Thư phu nhân đã sớm biến mất khỏi tầm mắt, nhưng nàng vẫn đứng ở đó không cử động. Nàng cũng muốn đi theo, vì Quy tiên sẽ giả làm Bao đại nhân tới pháp trường cứu người. Nhưng mà hử... Hiếu Vân quay đầu nhìn Triệu Trinh. Nàng đã đồng ý với Triệu Chiêu sẽ bảo vệ Hoàng Thượng, nàng đã đồng ý rồi. Nếu hiện giờ không thể tới tìm bọn họ, đành phải chờ đợi Thư phu nhân có thể mang bọn họ về.

Sau khi Thư phu nhân rời khỏi miếu đồ, vội vàng về nhà. Về tới nơi, Tiểu Phương đang chơi bên nhà Vương lão bá hàng xóm. Tiểu Phương thấy Thư phu nhân trở về, vui vẻ chạy tới.

"Nương, người đã trở lại."

Thư phu nhân đã chạy muốn đứt hơi, nhưng không dám nghỉ ngơi, lúc này một khắc cũng không thể trì hoãn, dẫn Tiểu Phương đi luôn.

"Tiểu Phương, chúng ta đi tìm cha."

Tiểu Phương bị Thư phu nhân kéo đi vội, chân ngắn không theo kịp bước chân của mẫu thân, thiếu chút vấp ngã.

"Nương, cha ở đâu vậy?"

"Cha ở pháp trường, chúng ta nhanh đi."

Tiểu Phương kỳ thật không biết pháp trường là cái gì, có điều nhìn vẻ mặt của mẫu thân, nàng biết có chuyện không ổn, nhưng mà nàng thật sự không theo kịp, "Nương, người đi nhanh quá, con không theo kịp."

Thư phu nhân dừng lại nhìn Tiểu Phương, vừa vội lại vừa hoảng, đành ngồi xổm uống ôm lấy Tiểu Phương đi tiếp. May mắn pháp trường dựng tại ngoại ô phía tây, cũng là chỗ bọn họ, đường đi không dài lắm. Hai mẹ con cùng nhau chạy, một khắc sau đã tới pháp trường.

Lúc này đã là giờ Ngọ hai khắc, Thư Đức Phúc mặc áo tù, hai tay bị trói sau lưng, quỳ gối trên đài.

"Tướng công..."

"Cha..."

Mẹ con hai người nhìn thấy Thư Đức Phúc, kêu lên xông tới, lại bị binh lính giám trăm ngăn dưới đài một thước bên ngoài.

"Cha..."

"Tướng công..."

Thư Đức Phúc nghe thấy tiếng hét của bọn họ, quay đầu nhìn các nàng, sắc mặt lộ vẻ vui mừng: "Nương tử, Tiểu Phương... Hai người đến rồi, tới cứu ta, thật tốt quá, thật tốt quá! Đại nhân, nương tử ta tới rồi, ngài có thể thả ra rồi, đại nhân..."

Thư phu nhân nghe Thư Đức Phúc nói, lại nhìn vẻ mặt hắn không bình thường, đau lòng không thôi, "Tướng công, chàng làm sao vậy, tướng công..."

Thì ra, lúc Thư Đức Phúc bị nhốt trong địa lao Kinh lược phủ, bị đạo sĩ kia làm phép, trúng phải cổ độc, thần trí không rõ, lúc thì nói năng lung tung không có ý thức, giống như mới rồi. Khi lại hồi phục tỉnh táo như người bình thường, giống như bây giờ vậy.

"Nương tử, vi phu phải đi rồi, nàng chăm sóc Tiểu Phương cho tốt." Thư Đức Phúc nhìn Thư phu nhân, vẻ mặt bi thương cùng bất đắc dĩ.

Thư phu nhân rơi lệ đầy mặt, "Không, tướng công, chàng sẽ không chết, Bao đại nhân sẽ đến cứu chàng. Công Tôn cô nương nói, Bao đại nhân nhất định sẽ đến cứu chàng."

Thư đức phúc cười khổ, "Nương tử, nếu Bao đại nhân sẽ đến cứu ta, vì

sao lúc này còn chưa xuất hiện?"

Thời gian tới lúc hắn bị chém đầu chỉ còn nửa khắc, mà Bao đại nhân đâu rồi? Trong lòng Thư Đức Phúc lúc này chỉ cảm thấy một trận tê lương không nói nên lời. Nghĩ tới hắn là một thư sinh luôn tuân thủ pháp luật, bỗng dưng gặp phải tai ương lao ngục, bây giờ còn phải mất đi tính mạng. Hắn cũng không biết mình vì sao phải chết, cũng không có biện pháp nào. Hắn có thể kêu oan với ai đây? Hắn không có chỗ nào để bày tỏ oan khuất, chỉ có thể chờ, chờ chết dưới tay đao phủ.

Nghĩ tới hắn thường ngày luôn làm điều tốt giúp mọi người, ngay cả một con rùa cũng không nỡ nhìn nó chết dưới dao mổ, mua về phóng sinh, người ta nói lòng tốt tất có báo đáp, nhưng nay có ai tới cứu tính mạng của hắn không?

Thư phu nhân lúc này đã khóc không thành tiếng, đúng vậy, Bao đại nhân vì sao còn chưa tới, tướng công nhà nàng sắp bị hành hình rồi!

"Tướng công, nếu chàng chết, thiếp thân sẽ đi theo, trên đường tới hoàng tuyền, chàng sẽ không cô đơn một mình."

"Cha, chúng ta chết cũng phải chết một chỗ..." Tiểu Phương dùng tay áo lau mặt mình, nhưng nước mắt mãi không hết, lau thế nào cũng không hết."Cha..."

Đúng lúc này, binh lính giám trăm hô lớn: "Thời gian đã đến! ~ "

Âm thanh này, giống như tử thần đập vào lòng bọn họ, đánh vỡ toàn bộ hy vọng.

Quan giám trăm từ trên cao cầm lấy một thẻ sinh tử, ném xuống đất. "Hành hình ~!"

Lệnh ra một tiếng, giống như sấm rền, đánh vào lòng Thư phu nhân. Không cứu, thật sự không cứu. Nàng bỗng nhiên thật hối hận, hối hận nàng không nên nghe lời Công Tôn Hiểu Vân, nàng nên mang Hoàng Thượng tới, như vậy, phu quân nàng sẽ không phải chết, nhưng mà...

Nếu trở lại, nàng thật sự sẽ làm như vậy sao? Nàng sẽ vì phu quân mà đẩy Hoàng Thượng vào hiểm địa sao?

Sẽ không, cho dù làm lại, nàng cũng không làm như vậy, hơn nữa, phu quân của nàng cũng không muốn nàng làm như vậy.

"Tướng công, chàng đi trước, thiếp thân cùng Tiểu Phương sẽ đi sau."

"Cha, người phải đợi Tiểu Phương." Giọng nói non nớt của Tiểu Phương, lộ ra sự bi ai cùng thể lương hoàn toàn không nên có ở con trẻ.

Đao phủ giơ một cái bình lên, trong đó là rượu mạnh nhất bọn họ có thể tìm được. Uống một ngụm, sau đó phun lên đại đao, lưỡi đao thoáng nhìn càng thêm sắc bén, dưới ánh mặt trời làm lóa mắt người nhìn. Một bài cắm sau lưng Thư Đức Phúc bị rút ra, vút trên mặt đất, phát ra một âm thanh trầm đục, lập tức đại đao giơ lên cao.

Thư phu nhân cắn chặt môi dưới, ôm Tiểu Phương vào trong ngực, che mắt nàng lại: "Tướng công, chờ chúng ta."

"Đợi một chút!" Pháp trường im lặng, đột nhiên có một âm thanh vang lên.

Đao phủ giơ đao vẫn chưa hạ xuống, mà bị một sức mạnh vô hình đánh bay ra ngoài, cắm trên mặt đất.

"Kẻ nào quấy rối?" Quan giám trăm võ bàn đứng lên.

Thư phu nhân kinh ngạc nhìn cửa vào pháp trường, Bao đại nhân một thân áo bào màu đen thêu măng xà, Triển Chiêu một thân hồng y, còn có Công Tôn Sách, Trương Long Triệu Hồ Vương Triều Mã Hán bảy người theo thứ tự đi vào.

Bao đại nhân thật sự đến, Công Tôn cô nương nói không sai, Bao đại nhân thật sự đến đây, tướng công được cứu rồi! Thư phu nhân lại khóc, nhưng lần này là quá mừng mà khóc.

"Dân phụ tham kiến Bao đại nhân." Thư phu nhân kéo Tiểu Phương quỳ xuống, Bao đại nhân bước lên nâng họ dậy.

"Nương của Tiểu Phương, không cần như vậy, ha ha." Bao đại nhân nói, còn ha ha nở nụ cười, tiếng cười nghe thật đáng yêu.

Lúc này, quan giám trăm từ trên đài đã xuống tới nơi, tiến lên hành lễ,

sau đó hỏi Bao đại nhân vì sao lại tới đây.

"Ta tới làm gì? Ta tới cứu người!" Bao đại nhân điềm nhiên trả lời.

"Bao đại nhân có khẩu dụ của Thạch đại nhân không?"

"Khẩu dụ của Thạch đại nhân? Khẩu dụ của Thạch đại nhân là cái gì vậy, ta không có."

"Vậy hạ quan không thể thả người."

"Ta nói thả người thì thả đi, sao lại nói nhiều lời vô nghĩa vậy."

Quan giám trăm bất khả tư nghị nhìn Bao đại nhân, cả giận nói: "Nơi này là Ích châu, không phải phạm vi quản hạt của Bao đại nhân, Bao đại nhân không thể vượt quyền."

"Chuyện này..." Bao đại nhân nhìn Công Tôn Sách, lại nhìn xem Triển Chiêu, hai người cùng lắc đầu, Thư phu nhân thấy tình hình không ổn, thấp giọng nói: "Bao đại nhân, ngài không phải có Thượng phương bảo kiếm sao?"

Bao đại nhân không hiểu, hai con mắt đảo đảo tròn, "Thượng phương bảo kiếm, Thượng phương bảo kiếm là cái gì vậy?" Lại nhìn về phía Công Tôn Sách cùng Triển Chiêu, hai người vẫn lắc đầu.

"Đại nhân!" Thư phu nhân nóng nảy, nghĩ Bao đại nhân sao lại kỳ quái như vậy, ngay cả Thượng phương bảo kiếm cũng không biết. "Thượng phương bảo kiếm là bảo kiếm Hoàng Thượng ngự ban cho đại nhân đó!"

"À... Không vấn đề, xem ta." Nói xong, lông mi nhảy lên, một tay thò vào ống tay áo bên kia, lấy ra một thanh bảo kiếm dài ba thước, giơ lên trước mắt mọi người.

"Thượng phương bảo kiếm ở đây."

"Thượng phương bảo kiếm, như trẫm đích thân tới."

Vì thế, quan giám trăm, binh lính, đao phủ, cùng với dân chúng vây xem, cùng quỳ xuống hô vạn tuế. Bái xong, quan giám trăm đứng lên, mặt mày xanh mét. Thế này làm sao giao phó với Thạch đại nhân đây.

Bao đại nhân cười ha ha nói: "Có thể thả người được chưa?"

"Dạ, Bao đại nhân." Quan giám trảm ra hiệu, lập tức có người cởi trói cho Thư Đức Phúc, một nhà ba người Thư thị ôm lấy nhau.

Bao đại nhân nhìn bảo kiếm trong tay, lông mi nháy lên, cổ co rụt lại, "Không ngờ bảo kiếm này lại hay như vậy! Ha ha, chúng ta đi thôi." Nói xong vung tay, bảy người xoay người rời đi, Thư phu nhân theo sát sau đó.

Đi được một đoạn đường, Bao đại nhân liền cùng bọn họ nói lời từ biệt. Thư phu nhân nhớ lời dặn của Hiểu Vân trước khi đi, muốn gọi bọn họ lại, vừa nhắc đầu đã không thấy người đâu.

Bao đại nhân đến vô ảnh đi vô tung như vậy, khó trách Công Tôn cô nương lúc trước dặn dò. Thư phu nhân trong lòng có cảm giác Bao đại nhân này không giống Bao đại nhân nàng gặp được trên thuyền kia, nhưng cũng không nghĩ nhiều, dẫn Thư Đức Phúc cùng con gái về ngôi miếu đồ.

-0-

Thư phu nhân đi rồi, trong miếu đồ chỉ còn lại Triệu Trinh và Hiểu Vân hai người. Bởi vì hấn thân phận đặc biệt, Hiểu Vân cũng không biết nói chuyện gì với hấn. Hai người đều không nói lời nào, trong miếu vô cùng yên tĩnh. Hai người trầm mặc hồi lâu, Triệu Trinh dựa vào cột tranh thủ ngủ. Hiểu Vân nhìn hoàng đế đang nửa ngồi nửa nằm mà ngủ, khẽ cười, vị hoàng đế trẻ tuổi quen sống an nhàn sung sướng này vừa trải qua nhiều ngày vất vả muốn chết, nghĩ đời này hấn hấn sẽ không quên mấy ngày vừa trải qua, mà nhờ đó, hấn sẽ trưởng thành hơn, càng hiểu được làm sao để làm một hoàng đế tốt.

Trong lòng Hiểu Vân nghĩ vậy, liền quay đầu dựa vào bức tường phía sau, nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng cũng không dám ngủ hấn mà luôn dựng lỗ tai nghe ngóng bốn phía.

Qua thời gian thật lâu, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có bước chân người. Hiểu Vân mở choàng mắt đứng lên ra cửa nhìn, thấy một nhà Thư thị đang đi tới. Hiểu Vân kiễng chân nhìn phía sau bọn họ, nhưng không thấy Bao đại nhân hay là hai ông cháu rùa tiên đâu, cảm giác thất vọng nhất thời lộ ra trên mặt. Bọn họ quả nhiên không tới.

Thư phu nhân thấy Hiểu Vân đứng ở cửa, vội vàng chạy đến trước mặt Hiểu Vân. "Công Tôn cô nương."

"Thư phu nhân, chúc mừng Thư phu nhân cả nhà đoàn tụ." Hiểu Vân cười nhìn một nhà bọn họ.

"Cũng nhờ Bao đại nhân tới cứu, Công Tôn cô nương thật sự là liệu sự như thần!" Thư phu nhân cảm kích vỗ tay Hiểu Vân.

"Tôi nào có liệu sự như thần, chẳng qua tin tưởng Bao đại nhân thôi, ông ấy nhất định không ngồi yên không hỏi tới." Hiểu Vân kéo tay Thư phu nhân, "Chúng ta vào trong nói chuyện đi."

Mọi người vào miếu rồi, Thư phu nhân kéo Tiểu Phương cùng Thư Đức Phúc quỳ xuống, hành lễ với Hoàng Thượng. Không ngờ lúc này Thư Đức Phúc lại bắt đầu thần trí không rõ, liên tục lảm bảm gì đó không rõ ràng. Triệu Trinh kinh ngạc nhìn hắn, người này chính là thư sinh tú tài có tri thức hiểu lễ nghĩa hẳn gặp trong phố chợ Ích châu sao? Sao lại trở thành bộ dáng này?

"Hoàng Thượng, tướng công của thần bị hạ thuốc làm điên loạn, thần trí không rõ, hồ ngôn loạn ngữ, thất nghi trước mặt Hoàng Thượng, xin Hoàng Thượng thứ tội." Thư phu nhân nhìn về mặt kinh ngạc của Triệu Trinh, dập đầu tạ tội.

Triệu Trinh bước lên phía trước đỡ nàng lên, "Thư phu nhân không nên như vậy." Đây chính là họa mình gây ra, tạo nghiệt mà. Triệu Trinh trong lòng tự trách.

Thư phu nhân lúc này mới kéo Thư Đức Phúc cùng Tiểu Phương đứng sang một bên.

Triệu Trinh nhìn bên ngoài, lại nhìn Thư phu nhân, có chút nghi hoặc, vì sao không thấy đám người Bao Chứng?

"Thư phu nhân, là Bao Chứng đến pháp trường cứu Thư tú tài sao?"

Thư phu nhân gật đầu, "Đúng là Bao đại nhân tới pháp trường cứu tướng công thần."

Triệu Trinh nghe xong lại khó hiểu: “Vậy vì sao không thấy Bao Chứng tới đây?”

"Bẩm Hoàng Thượng, Bao đại nhân cứu tướng công xong, chẳng biết đã đi đâu."

Triệu Trinh trầm tư, vì sao Bao Chứng không nhanh tới cứu giá, không phải Bao Chứng cũng xảy ra chuyện rồi chứ? Thế này là thế nào? Nghĩ một hồi không khỏi nhăn mày.

"Hoàng Thượng, Bao đại nhân lần này xuất hiện ở pháp trường cứu người, Thạch Quốc Trụ khẳng định sẽ cảnh giác, sau này e Bao đại nhân sẽ gặp phải phiền toái, có lẽ, Bao đại nhân bọn họ đã bị Thạch Quốc Trụ..."
Hiệu Vân thấy Triệu Trinh giần lông mày, biết hắn đã nghĩ ra, liền không nói nữa. Nàng biết Bao đại nhân là rùa tiên giả trang, còn Bao đại nhân thật đã bị Thạch Quốc Trụ giam lỏng trong phủ Kinh lược sứ.

Bao đại nhân bị giam lỏng, Triền Chiêu trúng độc bị thương, chỉ sợ tránh không được vận mệnh. Cũng may Thạch Quốc Trụ trong thời gian ngắn sẽ không giết bọn họ, tạm thời không cần lo lắng cho sống chết của bọn họ. Nhưng mà, cũng không thể chờ lâu, chờ càng lâu càng bất lợi. Bây giờ phải nghĩ ra đôi sách thoát khỏi khốn cảnh bị động này mới được, mà trực tiếp nhất chính là xuất binh trấn áp.

"Chỉ sợ Bao khanh cũng đang chịu không ít khổ!" Nghĩ tới đây, Triệu Trinh lại đau lòng, hồi hận vì đã đi Ích châu lần này! Thở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn Hiệu Vân. Vẻ mặt phức tạp do dự, muốn nói lại thôi khiến Hiệu Vân run lên, không thể không an ủi một chút.

"Hoàng Thượng, việc Bao đại nhân rời kinh tìm kiếm Hoàng Thượng, Bát vương gia cùng Vương thừa tướng đều biết, nếu bọn họ không nhận được tin tức của Bao đại nhân, tất sẽ nghĩ tới có sự cố, sẽ tới đây tìm hiểu, Hoàng Thượng không cần lo lắng quá."

"Chỉ sợ trăm không đợi được tới lúc đó." Triệu Trinh lại thở dài, bên trong giọng nói ẩn chứa bất đắc dĩ và không cam lòng.

"Nếu trăm rơi vào tay kẻ gian, cho dù may mắn thoát chết, cũng không thể tự do nữa, đến lúc đó, Vương thúc cũng không thể không nghe lệnh kẻ xấu! Hơn nữa, đại đội nhân mã rời khỏi kinh thành tới Ích châu, Thạch Quốc Trụ sao có thể không biết. Chỉ sợ..."

"Chuyện này..." Hiểu Vân nhìn hấn đầy mặt u sầu, trong nhất thời cũng không biết nói gì cho phải. Đúng vậy, tình hình khẩn trương, bọn họ sao có thể cứ vậy mà chờ đợi? Hơn nữa, nếu Bát vương gia đem đại quân nam hạ, Thạch Quốc Trụ tất nhiên sẽ có phòng bị trước, chỉ sợ lúc đó Bát vương gia cũng sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng mà...

Hiểu Vân nhìn Triệu Trinh, thấy hấn vẫn đang nhìn mình. Trông về mặt Triệu Trinh, nàng luôn cảm thấy hấn có tính toán gì đó, mà tính toán này nhất định có liên quan tới nàng.

"Hoàng Thượng có tính toán gì không? Nếu Hiểu Vân có thể giúp được việc gì, tất sẽ dốc toàn lực."

Triệu Trinh nhìn Hiểu Vân, nàng cúi đầu đứng cách mình ba bước, mắt nhìn sàn. Đây quả là một nữ tử thông minh, có thể đoán được hấn nghĩ gì. Mà có thể tin được nàng không, có thể giao thứ trọng yếu như vậy cho nàng không?!

Nếu nàng là con gái Công Tôn tiên sinh, mà Bao Khanh đã tới tận đây tìm trẫm, còn mang nàng theo, vậy nàng hấn là đáng tin. Nhưng nàng chỉ là một tiểu nữ tử, có thể bảo vệ được thứ này không? Nếu có sơ suất, không chỉ không thể giúp trẫm sớm thoát khỏi nguy hiểm, ngược lại còn tăng thêm thế lực cho Thạch Quốc Trụ, khiến trẫm càng sớm diệt vong. Nhưng mà... nếu không làm như vậy, cứ thế chờ đợi, khác gì chờ chết. Tiến thoái lưỡng nan, trẫm biết phải quyết định thế nào đây?

Triệu Trinh trầm mặc hồi lâu, cân nhắc đi lại, cuối cùng quyết định đánh cược, liền gọi nàng đến bên cạnh hấn: "Hoàng thượng có gì phân phó?"

Triệu Trinh nhìn vào mắt Hiểu Vân, thận trọng xuống giọng hỏi:

"Trẫm có một chuyện muốn phó thác cho ngươi, việc này quan hệ tới tính mạng của trẫm, quan hệ tới nền tảng xã tắc Đại Tống triều, vô cùng trọng yếu, cũng vô cùng nguy hiểm. Trẫm, không phải lệnh cho ngươi đi làm, mà hỏi ngươi có đồng ý làm hay không. Ngươi, có nguyện vì trẫm, vì Đại Tống triều mà mạo hiểm không?"

Hiểu Vân ngẩng đầu lên, không dám tin nhìn Triệu Trinh, không ngờ hấn lại nói với nàng như vậy. Mà lời hấn nói, chính là gánh nặng ngàn cân đặt lên vai nàng. Hấn đây là muốn đem an nguy của hấn cùng cuộc sống an

ồn của lê dân bá tánh giao vào tay nàng sao? Nàng có tài đức gì mà nhận được trọng trách này?

"Không, Hoàng Thượng..." Hiểu Vân nhìn Triệu Trinh, vội vàng thoái thác, lại nhìn thấy ánh mắt thất vọng của hắn, cuối cùng không thể nói nữa.

Hắn là một hoàng đế tốt, mặc dù trong chuyện này hắn phạm sai lầm, nhưng hắn là người khoan dung, nhân từ, giỏi nghe can gián, là một mệnh thường quân, một trong những hoàng đế nhân hiếu hiếm có trong lịch sử. Chính vì thế, mới có một người như Bao đại nhân nguyện ý trung thành vì hắn; chính vì thế, Nam hiệp Triệu Chiêu xuất thân giang hồ, chỉ thích cuộc sống tiêu sái nhàn vân dã hạc, lại chịu khuất thân làm việc cho triều đình, bảo vệ một mảnh thanh thiên.

Nàng biết trong lịch sử Triệu Trinh chết già, hắn sẽ không chết trong sự kiện này. Nhưng mà nàng không biết, nhân vật máu chốt cứu hắn có phải Công Tôn Hiểu Vân hay không, với lại, nàng không thể thuyết phục bản thân tin vào tình huống trong phim truyền hình: Triệu Trinh bình an vô sự thoát được Thạch Quốc Trụ đuổi giết, đợi được Bát vương gia cứu viện. Thạch Quốc Trụ kia trăm phương ngàn kế, lập mưu mười năm, lại khinh địch mà thất bại như vậy sao? Nếu hắn không chuẩn bị chu toàn, sao dễ dàng động thủ chứ? Hắn sao có thể để Bát vương gia thuận lợi mang binh tới cứu người?

Chuyện này, so với nàng tưởng tượng khó khăn hơn nhiều. Mà nàng, giờ phút này không thể không đếm xỉa tới, nàng không thể làm một người đứng xem, mà là một dòng nước nhỏ đứng giữa dòng lốc xoáy.

Triệu Trinh thấy nàng do dự không biết làm sao, không tiếng động thờ dài quay đầu đi, không nhìn nàng nữa. Đúng vậy, một cô nương trẻ tuổi tay trói gà không chặt, làm sao có thể đẩy nàng vào một cuộc phiêu lưu mạo hiểm như vậy?

"Nếu đã vậy thì thôi."

Hiểu Vân lắc đầu, "Nếu Hoàng Thượng tin tưởng Hiểu Vân, Hiểu Vân tất nhiên sẽ dốc toàn lực, vì Hoàng Thượng phân ưu giải nạn."

Lời của nàng nói không lớn, lại thật giòn giã, kiên định.

Triệu Trinh quay đầu nhìn nàng, ánh mắt lộ ra kinh hỉ cùng vui mừng.

Bất gặp vẻ mặt kiên định của nàng, trong lòng hẳn lại thêm một trận cảm động.

"Nhu vậy, kính nhờ Công Tôn cô nương!"

Duyên phận thật sự rất kỳ diệu.

Có câu nói: "Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng." Có những người, luôn có thể từ trong biển người mờ mịt không hẹn mà gặp, có những người, đau khổ tìm kiếm, lại luôn chỉ thoáng vượt qua nhau.

Hiếu Vân được Triệu Trinh phó thác, rời khỏi ngôi miếu đồ. Chỉ là nàng vừa rời đi, ông cháu rùa tiên liền xuất hiện. Lúc này Thư phu nhân bọn họ đều đang ở trong ngôi miếu đồ nát, chỉ có Tiểu Phương một mình ngồi ở cửa, chán muốn chết.

"Tiểu Phương tử tử, Tiểu Phương tử tử!"

Tiểu Phương vừa nghe đã biết là Tiểu Nguyên tới tìm nàng. Ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy Quy tiên gia gia mang theo Tiểu Nguyên đứng bên ngoài, liền cao hứng chạy qua, giữ chặt tay Tiểu Nguyên.

"Tiểu Nguyên, ngươi đã đến rồi."

Tiểu Nguyên gật đầu, "Ừ. Nương và cha tử có khỏe không?"

"Bọn họ đều khỏe. Tiểu Nguyên, ngươi biết không, vừa rồi Bao đại nhân tới cứu ta cha đó."

Tiểu Nguyên cười thật vui vẻ, "Ta biết, Bao đại nhân là ông nội của ta biến ra mà."

"Thật à?" Tiểu Phương mở to hai mắt nhìn Quy Tiên gia gia.

Quy Tiên gia gia đắc ý rụt lui đầu, sờ sờ chòm râu của mình: "Gia gia lợi hại chứ?"

"Vâng." Tiểu Phương gật đầu, "Cám ơn gia gia!"

"Ha ha, ngoan." Quy Tiên gia gia vỗ đầu Tiểu Phương.

Lúc này, Tiểu Nguyên néo miệng. "Tiểu Phương tử tử, chúng ta tới chào tạm biệt tử."

"A? Các người muốn đi à?"

"Đúng vậy, Tiểu Phương, gia gia cùng Tiểu Nguyên phải về nhà."

"Vậy các người có thể trở lại thăm ta..." Tiểu Phương nói xong, đột nhiên nhớ lần trước cũng nói như vậy, kết quả mới qua một ngày bọn họ đã gặp nhau, vì thế đột nhiên nở nụ cười.

"Tiểu Nguyên, gia gia, các người có rảnh thì tới thăm ta nhé."

Tiểu Nguyên gật đầu nhìn Tiểu Phương lưu luyến: "Chúng ta đi đây."

Quy Tiên gia gia vung gậy chống lên, bọn họ biến thành một luồng sáng trắng, biến mất.

Tiểu Phương nhìn nơi bọn họ biến mất, sửng sốt một hồi lâu, mãi tới lúc Thư phu nhân ra tìm.

"Tiểu Phương, con ở đây nói chuyện với ai thế?"

"Nương, con nói chuyện với rùa. Bọn họ đi rồi." Tiểu Phương chỉ vào chỗ nàng vừa nhìn.

Thư phu nhân nhìn theo hướng nàng chỉ, chỉ thấy một khối đá.

"Rùa?" Thư phu nhân nở nụ cười, "Tiểu Phương, con ngốc à, rùa sao có thể nói được?"

"Nương! Con nói thật mà, vừa rồi Bao đại nhân cứu cha chính là rùa biến thành."

Thư phu nhân nghe nàng nói vậy, đột nhiên thấy cũng có lý.

"Tiểu Phương, con nói thật sao?" Thư phu nhân nhìn Tiểu Phương, nghiêm túc hỏi nàng.

Tiểu Phương gật đầu: "Thật mà."

Thư phu nhân biết Tiểu Phương sẽ không nói dối, khó trách vừa rồi ở pháp trường Bao đại nhân không bình thường như vậy, thì ra là rùa biển ra. Suy nghĩ một chút, không nói gì nữa, đưa Tiểu Phương trở vào trong miếu.

Hồi 24 – Con rùa chính nghĩa

Hiếu Vân sau khi rời khỏi miếu đồ, một đường đi về phía bắc. Đi được một đoạn, trái lo phải nghĩ vẫn cảm thấy không ổn.

Thứ mà Triệu Trinh đưa nàng, là vật tượng trưng cho quyền lực cao nhất trong quân đội. Một khối kim bài nhỏ nhỏ lại khiến nàng cảm thấy nặng vô cùng. Đây là binh phù có thể điều động toàn bộ quân đội của Đại Tống triều đó! Triệu Trinh tuyệt vọng tới mức nào, mới có thể giao thứ này vào tay nàng. Hắn có lẽ không còn lựa chọn nào khác, mới bày ra tình huống được ăn cả ngã về không này, mới có thể tin tưởng nàng như vậy!

Nếu nàng thành công điều binh từ tri châu Tử châu tới Ích châu cứu giá, vậy sẽ là đại công thần của Đại Tống triều; nếu nàng không làm được, vậy nàng chỉ có thể hủy binh phù, lấy thân tuấn táng. Nàng sao lại hồ đồ như thế, nhận lấy công việc khổ sai này, còn thề son sắt cái gì mà “phù còn người còn, phù mất người mất.”

Chuyện của Tống Triều liên quan gì tới nàng? Việc nàng phải làm là tìm được Quy tiên, sau đó bảo lão nghĩ cách đưa nàng trở về! Nhưng hiện nàng đang làm cái gì? Nàng đây là đang ôm bom hẹn giờ, làm xiếc trên dây mà!

Nhưng mà, việc đã tới nước này, chỉ sợ không thể đổi ý nữa. Tên đã lên cung không thể không bắn, nếu đã đáp ứng, chỉ có thể kiên trì mà làm. Nhưng mà, nàng tùy tiện đi thế này, tỉ lệ thành công được mấy phần? Nàng chỉ là một người dân bình thường, mấy vị trọng thần cao cao tại thượng trong triều đình sao có thể dễ dàng nghe lời nàng? Với thực lực của mình, muốn thành công e là vô cùng khó.

Có điều, nàng có thể tìm ai giúp đây? Bao đại nhân hiện đang bị nhốt trong phủ Kinh lược, nàng lại không thể đi cứu bọn họ. Trừ phi nàng đột nhiên biến thành nữ hiệp võ công cao cường, bằng không chỉ toàn là mơ hồ.

Đột nhiên, một ý niệm xuất hiện trong đầu. Hiếu Vân vỗ đầu, sao lại ngốc như vậy, nàng có thể đi tìm Quy tiên mà. Tuy rằng trước sau vẫn chưa

thấy bọn họ, nhưng có thể đi tìm mà! Chỉ cần tìm được lão rùa hỗ trợ, tất cả mọi vấn đề đều không thành vấn đề! Quyết định xong, Hiểu Vân quay đầu trở lại Lạc Nhật cốc.

Lúc này đã là hoàng hôn, trời mùa thu không phải lúc nào cũng thanh sáng khoan khoái, lúc mặt trời đỏ quạch lặn về phía tây, bầu trời cháy rực màu đỏ vàng, cho tới lúc mặt trời lặn xuống, mây vẫn lấp lánh như ngọc, phản chiếu trên mặt sông óng ánh nhiều sắc màu.

Bên bờ Trường hà, bãi đá trải dài, hai rùa một lớn một nhỏ, rùa nhỏ ghé trên lưng rùa lớn, từng bước chậm rãi mà đi.

Hiểu Vân vội vàng đuổi tới bên bờ Trường hà liền hô lớn tìm người.

"Quy Tiên gia gia, Tiểu Nguyên... Quy Tiên gia gia, Tiểu Nguyên..."

"Gia gia, ông có nghe thấy có người gọi chúng ta không?" Rùa nhỏ từ trên lưng lão rùa đen bò xuống, một trận khói trắng bay lên, hai rùa biến thành hai người một già một trẻ, chính là ông cháu rùa Hiểu Vân muốn tìm.

"Đúng vậy! Thật sự có người đang tìm chúng ta." Quy tiên rụt rụt cổ, đứng lên nhìn quanh, phát hiện có người đang tiến tới.

Xa xa , Hiểu Vân cũng nhìn thấy Quy tiên đột nhiên xuất hiện, vui sướng chạy vội qua.

"Quy Tiên gia gia!"

Quy Tiên sững sốt, kinh ngạc nhìn nàng. Sau đó há há miệng, chỉ vào mũi mình: "Người sao lại biết ta?"

"Gia gia, nàng là người đi theo nương của Tiểu Phương trở về đó." Tiểu Nguyên nhớ rõ, lúc ấy nàng đã biết tên của hắn.

Quy Tiên liếc nhìn Tiểu Nguyên, vỗ đầu của hắn, "Ta đương nhiên nhớ rõ, ta là hỏi nàng sao lại biết ta, chúng ta là rùa biến ra mà."

"Quy Tiên gia gia, việc này nói lại rất dài, sau này ta sẽ cho ngài biết. Nhưng mà hiện giờ có chuyện gấp nhất định phải nói trước, Quy tiên gia gia, giúp ta đi!" Hiểu Vân kéo tay áo Quy tiên vội vàng nói.

"Chuyện này..." Quy Tiên sờ sờ hai chòm râu trắng của mình, "Việc của người trần, lão rùa đen ta không tiện nhúng tay. Tiểu Nguyên, chúng ta về nhà!" Nói xong dặt tay Tiểu Nguyên đi xuống sông.

Hiệu Vân bước nhanh tới trước mặt bọn họ, giang tay cản đường.

"Quy Tiên gia gia không phải đã giả làm Bao đại nhân đi cứu Thu tú tài sao? Đây không tính là quản chuyện nhân gian à?"

Quy Tiên sừng sốt, trừng mắt nhỏ nhìn Hiệu Vân: "Ngươi làm sao biết được?"

Hiệu Vân cười hắc hắc, nhìn Quy Tiên: "Ta không chỉ biết chuyện đó, ta còn biết gia gia pháp lực cao cường, luôn để ý tới những chuyện bất công trong thiên hạ, là một quy lão rất thích làm việc chính nghĩa."

Lời khen của Hiệu Vân khiến Quy tiên vô cùng hưởng thụ, đặc ý dạt dào vuốt râu nở nụ cười.

Hiệu Vân thấy lão cao hứng liền nói tiếp, "Cho nên, nay Hoàng Thượng cùng Bao đại nhân gặp nạn, Quy Tiên gia gia nhất định sẽ không ngồi yên không quản. Tiểu Nguyên, ngươi nói đúng không?" Nói xong, còn nháy nháy mắt với Tiểu Nguyên.

"Đúng!" Tiểu Nguyên gật đầu, "Gia gia, chúng ta giúp tỷ tỷ đi!"

Quy Tiên nhìn ánh mắt tha thiết của Hiệu Vân cùng cháu lão, đột nhiên cảm thấy có chút đau đầu. Tiểu tiên bọn họ quả thật có nhúng tay quản chuyện nhân gian, nhưng trên có tiên quy, bị trời biết, cũng không tốt lành gì.

"Quy Tiên gia gia, hoàng đế chính là bậc thiên tử, Bao đại nhân là sao Văn Khúc trên thiên giới hạ phạm. Sự tồn tại của bọn họ là để mang lại phúc âm cho nhân gian. Nay bọn họ lâm vào hiểm cảnh, gia gia giúp bọn họ là chuyện tốt mà! Tiên gia không phải luôn làm việc thiện tích đức sao? Quy Tiên gia gia..." .

"Gia gia..." Tiểu Nguyên ngẩng đầu nhìn Quy Tiên, lắc lắc tay lão.

Quy Tiên nhìn Tiểu Nguyên, lại nhìn Hiệu Vân, bắt đắc dĩ thở dài một tiếng."Được rồi được rồi, ta biết rồi! Ai bảo ta là con rùa thích lo việc bao

đồng chứ? Tiểu cô nương, nói đi, muốn ta giúp người thế nào?"

Hiểu Vân vui vẻ thiếu chút nhảy dựng lên, "Cám ơn Quy Tiên gia gia."
-0-

Tử châu là thủ phủ tứ châu, tiếp giáp giữa Ích châu và Thành Đô. Thành Đô là nơi biên cảnh, bên trái tiếp giáp Thổ Phiên, Đại Lý, vị trí địa lý vô cùng trọng yếu, triều đình vô cùng coi trọng việc phòng ngự nơi này, trong đó Kinh lược sứ là người nắm trọng binh. Đây cũng là điều kiện giúp Thạch Quốc Trụ nảy sinh ý đồ xấu.

Tử châu nằm ở phía bên phải Thành Đô, tiếp giáp Đại Lý, là nơi biên cảnh, lại tiếp giáp Thành Đô, nên phòng ngự tại Tử châu là trách nhiệm vô cùng quan trọng. Trong phạm vi Tử châu, thường trú năm vạn binh, phòng bị bất cứ tình huống nào. Từ Ích châu đến Tử châu, khoải mã mà đi ít nhất cũng mất một ngày. Mà Hiểu Vân dưới sự giúp đỡ của Quy Tiên, chỉ một canh giờ đã tới nơi, là đi đường thủy, có điều không phải ngồi thuyền, mà là “thủy độn”. Có “năng lực đặc biệt”, chuyện dễ làm hơn nhiều!

Đứng trước cửa nha môn Tử châu, nhìn sư tử đá hai bên cửa, còn có hai thủ vệ đứng canh hai bên, Hiểu Vân có chút khẩn trương, lòng bàn tay đổ mồ hôi. Tuy rằng Quy tiên cho nàng mượn ít pháp lực, nhưng nàng chính là lâm trận học phép thuật dở chừng, không biết có dùng được không. Nghĩ lại vẫn là xem trước tình hình thế nào đã. Vì thế liền đi tới, quy củ hành lễ với hai thủ vệ, sau đó cung kính nói:

"Hai vị quan gia, xin thông báo với tri châu đại nhân, dân nữ có chuyện quan trọng muốn tìm tri châu đại nhân."

Hai thủ vệ nhìn nàng một cái, không thêm để ý. Nghĩ tri châu đại nhân là người muốn gặp là gặp được sao? Chúng ta còn chưa chắc đã được gặp kìa!

Hiểu Vân thấy bọn họ không để ý tới nàng, từ trong ngực lấy ra hai đĩnh bạc, nhét vào tay họ. Dù sao bạc này cũng không phải bạc thật, nàng cho đi cũng không đau lòng.

"Phiền hai vị quan gia."

Bọn họ cười kiểm tra bạc, sau đó cất vào túi áo.

"Người chờ ở đây." Nói xong, trong trong hai thủ vệ xoay người đi vào

nha môn.

Hiểu Vân đợi hồi lâu, thủ vệ kia đi ra, theo sau là một thư sinh tuổi trung niên.

"Người nào muốn tìm đại nhân?"

"Lưu sư gia, là vị cô nương này."

Lưu sư gia đi ra cửa, vê vê chòm râu, nhìn Hiểu Vân từ trên xuống, sau đó hỏi:

"Lưu mỗ là sư gia nha môn Tử châu, cô nương có chuyện gì tìm đại nhân vậy?"

"Lưu sư gia, dân nữ Công Tôn Hiểu Vân, có chuyện quan trọng muốn tìm tri châu đại nhân, việc này quan hệ trọng đại, dân nữ muốn nói trực tiếp cùng tri châu đại nhân. Không biết Lưu sư gia có thể mang tiểu nữ đi gặp tri châu đại nhân không." Hiểu Vân khiêm cung trả lời, nàng biết một dân chúng bình thường muốn gặp tri châu khó khăn tới mức nào, cho nên phải cẩn thận, bằng không đừng nói viện binh, cho dù là người cũng không thấy.

Lưu sư gia nhíu mày, vẻ mặt xem thường: "Cái gì? Người còn muốn gặp trực tiếp đại nhân, chỉ bằng người? Người cho nha môn tri châu là nơi thích vào thì vào, tri châu đại nhân là người thích gặp là gặp được sao?"

Thấy bộ dáng của hắn như vậy, Hiểu Vân trong lòng căm tức, nghĩ không phải vì hoàng đế các người, ta thêm mà tới đây chịu đựng cơn giận này. Trong lòng nghĩ vậy, mặc niệm khẩu quyết, tay phải vung lên vung trộm điểm trên người Lưu sư gia.

Lưu sư gia đột nhiên sững sờ, sau đó đổi mặt tươi cười nhìn Hiểu Vân, mang nàng vào nha môn tri châu phủ.

Quy Tiên và Tiểu Nguyên sau khi tách khỏi Hiểu Vân, liền đi thẳng tới miếu đồ, nhưng không nhìn thấy cả nhà Thư tú tài và Triệu Trinh. Vì thế vào rừng tìm, kết quả thấy người của Thạch Quốc Trụ đang đuổi bắt Triệu Trinh cùng Thư phu nhân.

"Gia gia, mau cứu nương của Tiểu Phương!" Tiểu Nguyên ở một bên vội vàng la hét.

"Quy tôn tử, con đừng vội, xem ta đây." Nói xong, vung gậy chống, thi pháp định thân đám binh lính.

Triệu Trinh cùng Thư phu nhân thấy phía sau không có người đuổi theo, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra. Nhưng mà Thư phu nhân vẫn nhíu mày lo lắng, mới rồi lúc chạy trốn, Tiểu Phương vô ý trượt chân rơi xuống sông, chẳng biết đi đâu rồi.

"Thư phu nhân..." Triệu Trinh trong lòng áy náy không thôi, lại thêm một mạng người nữa. Nhớ tới bộ dáng đáng yêu ngây thơ của Tiểu Phương, không khỏi lệ nóng quanh tròng.

"Hoàng Thượng, dân phụ không thể đi cùng Hoàng Thượng nữa, dân phụ phải đi tìm Tiểu Phương." Thư phu nhân buông đầu, thấp giọng nói.

Triệu Trinh mở miệng, khó khăn nói ra ba chữ: "Người đi đi." Sau đó nhìn Thư phu nhân bẻ một nhánh cây bên đường, đi về phía bờ sông.

-0-

Ở bên này, trong phòng khách Kinh lược phủ, chín người của phủ Khai Phong đều có mặt. Triển Chiêu sau khi bị bắt, đem độc phong bế lại một chỗ, định một mình phá vây tìm viện binh, không ngờ lúc đang đấu với người của Thạch Quốc Trụ, đạo sĩ đi theo Thạch Quốc Trụ lại dẫn Trương Long Triệu Hồ tới, hai người bị trói chặt, người trúng kịch độc. Đạo sĩ lấy hai người này uy hiếp, Triển Chiêu lo cho tính mạng huynh đệ, không thể không thúc thủ chịu trói.

Có điều lăn qua lăn lại một hồi, độc bị phong bế lại tràn ra, lan tới lục phủ ngũ tạng, khiến hần đau đớn mà ngất đi. Bất luận Công Tôn Sách thi châm chữa trị cách nào cũng không hiệu quả.

Nhìn người lạng lẽ nằm trên sàn, Công Tôn Sách rơi lệ, tay lau đi vết máu trên khóe miệng hần, run giọng nói: "Đại nhân, đệ tử vô năng, Triển hộ vệ hần..."

Mọi người nghe câu này, giống như trời rung đất chuyển, ngũ lôi oanh đình.

"Triển hộ vệ..."

"Triển đại nhân..."

Hồi 25 - Không phụ nhờ vả

Hiếu Vân sau khi vào phủ nha Tử châu, nhanh chóng gặp được tri châu phủ. Trương đại nhân là một người đã qua bốn mươi tuổi, thân thể khỏe mạnh, khuôn mặt hòa ái, tính nết nghiêm nghị cẩn trọng. Thấy Lưu sư gia mang theo Hiếu Vân vào gặp, lúc đầu có chút giận, nhưng vẫn giữ lại năng nói chuyện.

Hiếu Vân đem binh phù của Triệu Trinh cho ông ta xem, cũng kể lại ngọn nguồn sự tình, Trương đại nhân vô cùng sợ hãi, tuy nhiên nhanh chóng bình tĩnh lại, chăm chú nhìn Hiếu Vân. Lúc đó Hiếu Vân nghĩ, nếu ông ta không tin nàng, đành giở lại trò cũ, trực tiếp khiến ông ta nghe lệnh nàng. Có điều, sức mạnh không phải của mình, cố sử dụng sẽ làm tổn thương thân thể, pháp lực phản phệ rất đau đớn, nàng vừa rồi đã trải nghiệm qua.

Trương đại nhân nhìn Hiếu Vân hồi lâu, lúc Hiếu Vân chuẩn bị động thủ, ông ta lại nói chuyện.

"Công Tôn cô nương, lão phu tạm thời tin người, nhưng nếu người nói dối, người biết kết cục thế nào chứ?"

Hiếu Vân nhìn Trương đại nhân, thành khẩn nói: "Trương đại nhân, Hiếu Vân chỉ là một dân thường, chuyện như vậy sao có thể tới nói đùa với đại nhân?"

Trương đại nhân yên lặng nhìn Hiếu Vân, gật đầu, "Được, vậy lão phu đưa người tới quân doanh."

Nói xong, Trương đại nhân liền gọi gia nhân trong phủ, chuẩn bị xe ngựa, dẫn Hiếu Vân tới thẳng quân doanh Tử châu.

-0-

Trong phòng khách Kinh lược phủ im lặng thần kỳ. Ai nấy đều nhăn mặt nhíu mày, vẻ mặt đau đớn, lẳng lặng nhìn Triển Chiêu nằm trên trường kỷ không nhúc nhích. Triển Chiêu ngày thường luôn tinh thần sáng láng, cười như xuân phong, nay mặt như tro tàn, không còn sinh khí. Hơi thở mỏng manh khó mà nhận biết nổi, nào còn chút sức sống nào?

Đúng vào lúc này, một trận bạch quang hiện lên, trong phòng khách xuất hiện một người, chính là lão Quy tiên kia.

Mọi người đều sửng sốt, sao đột nhiên lại có người từ không khí xuất hiện?

Mã Hán bước lên rút đao: "Người là..."

Kết quả đao chưa vung lên, miệng đã bị che.

"Hừ..." Quy Tiên chỉ chỉ bên ngoài, ý bảo bọn họ chớ có lên tiếng. "Tuy rằng ta có bày thuật che mắt ở đây, nhưng người lớn tiếng như vậy sẽ bị bọn chúng phát hiện."

Mã Hán ngoảnh đầu ra ngoài nhìn, quả nhiên thấy thủ vệ không hề nhúc nhích, giống như trong phòng không hề có chuyện bất thường, vì vậy hiểu rõ gật đầu. Quy tiên lúc này mới buông tay, đi đến trước mặt Bao đại nhân.

Bao đại nhân đánh giá lão giả đột nhiên xuất hiện này, chỉ thấy lão đầu bóng lưỡng râu bạc trắng, một thân vải thô màu trắng, cầm quả trượng trong tay, lúc đứng thẳng hai chân cong hình chữ bát, cổ hơi cong về phía trước, thần thái vô cùng giống rùa.

"Vị lão trượng này xưng hô thế nào, vì sao tới đây?"

"Bao đại nhân, ta chịu ủy thác tới cứu người, về phần ta là ai, Bao đại nhân không cần hỏi nhiều."

"Cứu người?" Bao đại nhân nhướn mi, nhìn về phía Công Tôn Sách, lại nhìn Quy Tiên. "Cứu người nào?"

"Đương nhiên là hần!" Quy Tiên chỉ chỉ Triển Chiêu nằm trên ghế, sau đó bước tới gần, một tay nắm lấy cổ tay Triển Chiêu xem mạch.

Công Tôn Sách thấy vậy, bước lên nói: "Vị lão trượng này, Triển hộ vệ đã độc phát công tâm, ngài có biện pháp giải cứu sao?"

Quy Tiên thu tay, sờ sờ hai chòm râu của mình, cười nói: "Chỉ cần hần mệnh chưa tuyệt, chỉ cần địa phủ chưa tới khóa hồn, ta có thể cứu được hần."

"Vậy, Triển hộ vệ..." Mệnh hần chưa tuyệt chứ? Bao đại nhân tha thiết nhìn Quy tiên hỏi.

Quy Tiên gật đầu, "Yên tâm, mọi chuyện cứ để ta."

Nói xong, vung quả trượng trong tay, soạt soạt vài tiếng, điểm vài đại huyết quan trọng trên người Triển Chiêu, mọi người nhìn thấy từng đợt hồng quang hiện lên. Chỉ trong nháy mắt, Quy tiên thu hồi quả trượng, mà Triển Chiêu phun ra một ngụm máu đen, sau đó mở mắt tỉnh lại, sắc mặt dần dần khôi phục tốt lên.

Mọi người thấy vậy vui sướng không thôi, liên tục nói đa tạ với Quy tiên. Quy tiên ngượng ngùng cong cong cái đầu bóng lưỡng, miệng không ngừng nói "đừng khách khí", trong lòng lại nghĩ, cảm giác làm việc tốt, thật là thích!

"Triển Chiêu đa tạ ơn cứu mạng của tiền bối." Triển Chiêu sau khi biết mình được Quy tiên cứu, ôm quyền thi lễ.

Quy tiên hắc hắc cười, "Không cần cảm tạ, ta cũng chỉ là được người ta nhờ cậy thôi."

"Tiền bối khách khí, có điều không biết ai đã nhờ tiền bối?" Triển Chiêu hỏi ra nghi vấn trong lòng mọi người, là ai mời vị lão nhân thần thông quảng đại này tới giúp họ chứ?

"Là nha đầu Hiếu Vân."

"Hiếu Vân?!"

Mọi người cả kinh.

Quy tiên không để ý bọn họ kinh ngạc: "Ta phải đi rồi, còn có việc chưa làm xong!" Nói rồi xoay người bước đi.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, người đã biến mất. Trong lúc bọn họ còn đang sợ hãi than thở lão đến vô ảnh đi vô tung, lại một trận bạch

quang hiện lên, lão đã trở lại.

Mọi người lại sửng sốt, chín đôi mắt đồng loạt nhìn lão.

"Chuyện là..." Quy Tiên rút cổ, "Bao đại nhân, người có biết binh phù của Thạch Quốc Trụ hình dáng thế nào không?"

"Binh phù của Thạch Quốc Trụ?" Bao đại nhân nhướn mày.

"Đúng vậy, nha đầu kia bảo ta đi trộm binh phù của Thạch Quốc Trụ, như vậy hẳn sẽ không thể điều động quân đội, nhưng mà ta không biết binh phù kia hình dáng thế nào!"

"Lão trượng muốn đi trộm binh phù của Thạch Quốc Trụ?!" Công Tôn Sách cùng Bao đại nhân nhìn nhau, đây quả nhiên là kế sách tốt nhất.

Vì thế, Công Tôn Sách liền tỉ mỉ miêu tả hình dáng của binh phù, Quy tiên vừa nghe vừa gật đầu, sau đó nháy mắt đã không thấy bóng người, làm hại Công Tôn Sách lời đến miệng không có chỗ nói ra.

Lão trượng thần thông quảng đại, sao ngài không cứu chúng ta ra trước đã?

Bao đại nhân nhìn bộ dáng tiếc hận của Công Tôn Sách, trong lòng tất nhiên hiểu được suy nghĩ của ông, liền cười nói: "Công Tôn tiên sinh, lão trượng đã giúp chúng ta rất nhiều, còn lại, chúng ta cần tính toán cho tốt, làm sao hành động cho thỏa đáng."

"Vâng, đại nhân."

-0-

Năm vạn binh Tử châu, đóng cách thành Tử châu mười dặm. Chương quản quân đội là một vị tướng quân tam phẩm tên Trần Tử Hiên. Lần đầu gặp, Hiều Vân bị khuôn mặt đầy râu ria dọa sợ hết hồn, trông không kém gì chòm râu của Lỗ Trí Thâm, một người có cái tên văn nhã như vậy, thật là người không giống tên, có chút không hòa hợp.

Sau khi Trương đại nhân giải thích tình hình, Trần tướng quân kia chăm chú nhìn Hiều Vân một hồi lâu, mắt hắn không lớn nhưng sáng quắc có thần, tròng lên giống như chuông đồng, hơn nữa mặt mũi đầy râu, nhìn sao cũng là bộ dáng hung thần ác sát. Cho dù nàng không đui lý, cũng có chút kinh hồn táng đảm.

"Binh phù lấy ra đây." Trần tướng quân duỗi bàn tay to, giơ tới trước mặt nàng đòi đồ.

Hiều Vân nhìn tay hắn, lại nhìn hắn, sau đó chậm rãi giao ra binh phù, trong lòng tính toán nếu hắn vẫn không tin, nàng sẽ động thủ thi pháp với hắn.

Trần tướng quân tiếp nhận binh phù, cẩn thận nghiên cứu, liếc mắt nhìn Hiều Vân, lại đem binh phù trả lại cho nàng, xoay người hướng ra ngoài trường hô.

"Quách phó tướng ở đâu?"

Vừa dứt lời, liền có một người mặc áo giáp, dáng người cường tráng đi

vào.

"Có thuộc hạ, tướng quân có gì phân phó?"

"Mau chóng điếm quân, một khắc sau theo bản tướng quân xuất phát tới Ích châu."

"Vâng, tướng quân." Quách phó tướng lĩnh mệnh mà đi.

Hiểu Vân luôn căng thẳng lúc này mới thoáng yên lòng.

Binh quý thân tốc, lời này không sai. Nhưng muốn để năm vạn binh trong thời gian ngắn chinh đốn tập kết, không phải chuyện dễ dàng.

Trương đại nhân đã về nha môn chuẩn bị lương thảo, phòng ngừa mọi tình huống, nếu thật có giao chiến, quân lương không thể thiếu.

Hiểu Vân đứng trong trướng, chỉ nghe thấy bên ngoài liên tục có tiếng kèn, tiếng người chạy qua chạy lại, còn có tiếng giáp sắt va chạm, khản trương mà bận rộn. Nhưng những âm thanh chuẩn bị trước khi lên đường này, khô khan mà đơn điệu, lại giống như tiếng chuông reo, không ngừng thúc giục nàng, làm cho nàng cảm thấy lo lắng, một khắc kia lâu vô cùng.

Xóc màn trướng, một đội binh lính chinh tề đi vào, chỉ là trên mặt họ tựa hồ đều có chút khó hiểu, có lẽ bọn họ đang nghi hoặc, đây là tập huấn hay biên cương báo nguy? Bọn họ tới giờ vẫn chưa biết gì.

-0-

"Triển Chiêu thật sự đã chết?" Thạch Quốc Trụ nhìn thi thể trên sà, liếc mắt hỏi Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn gật đầu: "Thích đại nhân, Triển Chiêu quả thật không thờ nữa."

Thạch Quốc Trụ cười lạnh vài tiếng, "Đáng tiếc, có điều, nếu hấn không thể làm việc cho ta, vậy thì chết cũng được. Mang ra ngoài đi." Dứt lời, phát tay lên.

Đạo sĩ vẫn đứng ở một bên trầm mặc, lúc này lại lên tiếng ngăn cản.

"Người làm gì vậy?"

"Đại nhân, nghe giang hồ đồn Triển Chiêu có quy tức đại pháp, chúng ta vẫn nên cẩn thận tốt hơn. Để thuộc hạ bổ thêm mấy đao, đảm bảo vạn vô nhất thất."

Thạch Quốc Trụ nhìn hấn gật đầu, "Cũng được, tùy người."

Đạo sĩ rút đại đao từ sau lưng ra, đi tới trước xác chết của Triển Chiêu, đang định chém đao xuống, đột nhiên Triển Chiêu mở mắt, lúc đao phong còn cách ngực hấn một tấc liền bị ngăn lại. Triển Chiêu xoay người, tránh thoát đao kia, một chưởng đánh lên người đạo sĩ, đạo sĩ kia không phòng ngự, bị ép rút lui vài bước. Đang định tiến lên giao thủ với Triển Chiêu, cương đao đã đặt trên cổ Thạch Quốc Trụ.

"Đại nhân."

"Triển Chiêu, người!" Thạch Quốc Trụ tức giận run người, bất khả tự nghị trừng mắt nhìn Triển Chiêu, thế là thế nào, thế là thế nào!

Triển Chiêu nhìn Thạch Quốc Trụ, lại nhìn đám người Mạc Ngôn đang vây quan họ, trầm giọng nói: “Lùi xuống.”

“Triển Chiêu, người dám!” Mạc Ngôn hung hăng trừng mắt nhìn bả đao trên tay hắn, lưỡi đao sắc bén dí sát vào làn da, chỉ dịch một chút là sẽ cắt ra máu.

Triển Chiêu khẽ cười, tay nhẹ nhàng động, lưỡi đao di một chút, nhất thời máu tươi chảy ra thành một dòng rơi trên cổ Thạch Quốc Trụ: “Người nói Triển Chiêu có dám hay không?”

Thạch Quốc Trụ nhất thời một thân mồ hôi lạnh, "Mau, mau lui lại!"

Mọi người nghe vậy đều thối lui, bọn họ không chỉ lo cho tính mạng của Thạch Quốc Trụ, còn lo nếu mình không lùi lại, bả đao kia sẽ quét tới mình, ngự miêu Triển Chiêu không phải dễ chọc.

Triển Chiêu vừa lòng gật đầu, dẫn Thạch Quốc Trụ tới phòng khách nơi đám người Bao đại nhân nhân đang bị giam.

Binh sĩ thủ vệ thấy chủ tử nhà mình bị Triển Chiêu vừa rồi vẫn là “thi thể” bắt giữ, đều thất kinh nhường đường thả người.

Người của Khai Phong phủ thuận lợi rời khỏi phủ Kinh lược.

-0-

Sáng sớm hôm sau, Trần tướng quân mang theo quân đội, suốt đêm lên đường, cuối cùng lúc mặt trời mọc đã tới ngoại ô Ích châu. Do chưa rõ tình hình, bèn dựng trại tạm thời tại đó, Trần tướng quân mang theo một đội tinh nhuệ đi theo Hiếu Vân tới miếu đồ tìm người. Chỉ là lúc bọn họ tìm tới, đã là người đi nhà trống.

Lúc trở lại quân doanh, theo thám báo vào thành tìm hiểu, cửa thành đưa ra bố cáo: Thạch Quốc Trụ bạo bệnh bỏ mình, Bao Chứng phủ doãn phủ Khai Phong đang tạm trú tại phủ Kinh lược.

Nghe được tin tức này, mọi người đều vui sướng, chỉ mình Hiếu Vân không bớt cau mày, chỉ sợ sự tình không đơn giản như vậy mà chấm dứt.

Hồi 26 – Bao công thật giả

Hiếu Vân nhìn bố cáo ở cửa thành, không nói được một lời.

Thạch Quốc Trụ bạo bệnh mà chết? Một người đang khỏe mạnh, sao có thể vô duyên vô cớ chết bất đắc kỳ tử? Hơn nữa bên trong bố cáo không nói tí mĩ, chỉ ngắn ngủi hai câu. Hay đây là cạm bẫy của Thạch Quốc Trụ, để dẫn dụ Triệu Trinh hiện thân?

Triển Chiêu trúng độc đã giải được chưa? Quy tiên đã trộm được binh phù chưa? Bao đại nhân bọn họ đã thoát vây chưa?

Từng vấn đề xuất hiện trong đầu khiến nàng vô cùng rối rắm. Càng khiến Hiếu Vân bất an là, một chút pháp lực Quy tiên cấp cho nàng, đột nhiên biến mất, chỉ sợ hiện giờ Quy tiên đã gặp phải phiền toái.

Trần tướng quân đứng bên cạnh Hiều Vân, một bên còn có tám binh lính xếp thành hàng trước cửa thành. Bọn họ đã điều tra trong thành, cũng không thấy bóng dáng Triệu Trinh, đành sắp xếp mấy đội nhân mã tìm kiếm bên ngoài thành, còn bản thân mang vài người đứng ở cửa thành chờ. Trong lòng hấn biết, nếu Hoàng thượng biết tin Thạch Quốc Trụ đã chết, nhất định sẽ vào thành, bọn họ chỉ cần chờ ở đây sẽ gặp được. Nhưng mà, nhìn bộ dáng Hiều Vân đọc bộ cáo như có chút suy nghĩ, hấn cảm thấy khó hiểu.

"Cô nương có nghi vấn với bộ cáo này sao?"

Hiều Vân thu hồi ánh mắt, cười lắc đầu."Không có."

Đang nói, liền thoáng thấy Triệu Trinh đang đi về hướng này.

Triệu Trinh tới gần cửa thành Ích châu, hấn từ xa đã nhìn thấy một đội quan binh đứng ở cửa thành, lại không biết là địch hay bạn, đợi tới gần thấy Hiều Vân đứng ở đó, mới khẽ thở ra, nhanh chân tiến tới.

Người còn chưa tới nơi, đám người Trần tướng quân đã quỳ gối xuống tung hô vạn tuế.

"Mặt tướng Trần Tử Hiên khấu kiến Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế, cứu giá chậm trễ, xin Hoàng Thượng thứ tội." Trần Tử Hiên cúi đầu quỳ trên mặt đất, trong lòng hấn lúc này mới kiên định lại. Lựa chọn tin tưởng nàng quả nhiên không sai.

"Trần ái khanh bình thân." Triệu Trinh gọi bọn hấn miễn lễ, lại hàn huyên với nhau một phen rồi mới vào thành, tiến thẳng tới phủ Kinh lược.

Cửa lớn phủ Kinh lược đóng chặt, im lặng kỳ lạ. Đại môn bùng bùng khí thế, nhưng ngay cả một người bảo vệ cũng không có, chỉ có hai con sư tử đá uy vũ đứng canh trái phải.

Mọi người dừng trước cửa, Trần Tử Hiên định lên gõ cửa, cửa lớn đã mở ra, Bao đại nhân dẫn chúng nhân Khai Phong phủ đi ra nghênh giá. Một phen lễ nghĩa hoàn thành, định nghênh đón bọn họ vào trong. Bỗng cách đó không xa, một trận chiêng trống vang giòn. Mọi người quay đầu nhìn lại, thấy một đoàn người đang đi về hướng này.

Bốn người cầm đầu mặc giáp, trong tay nắm đại đao, tiếp theo là bốn người cầm thẻ bộ cáo màu đỏ, trên ghi mấy chữ "Khai Phong", "Phủ doãn", "yên lặng", "tránh xa". Mọi người khó hiểu, đây không phải trang phục và đạo cụ Bao đại nhân dùng khi đi tuần sao?

Lại nhìn tiếp phía sau, thấy Trương Long Triệu Hồ Vương Triều Mã Hán, Triển Chiêu cùng Công Tôn Sách theo thứ tự đứng ở hai bên một cỗ kiệu. Mọi người thấy vậy đều cả kinh, không hẹn mà cùng quay đầu nhìn đám người ở cửa. Hai Trương Long Triệu Hồ Vương Triều Mã Hán, hai Triển Chiêu cùng Công Tôn Sách, vậy, trong kiệu kia, có phải còn một Bao Chửng không?!

Đội nhân mã kia tới trước cửa Kinh lược phủ liền ngừng lại, trong kiệu đi ra một người, đúng là Bao đại nhân.

Chuyện này làm người ta choáng váng, đây là thế nào?!

Thấy tình hình này, Hiểu Vân thật ra không giật mình, vì nàng đã dự đoán từ trước. Chỉ là có chút lo lắng cho Quy tiên, không biết lão bị nhốt ở đâu.

Triệu Trinh còn chưa từ cơn khiếp sợ tỉnh táo lại, những người đó đã quỳ xuống hành đại lễ.

"Chuyện này..." Triệu Trinh nhìn Trần Tử Hiên, lại nhìn Hiểu Vân. "Đây là chuyện gì? Sao lại có hai Bao khanh?"

Hai đội nhân mã, bảy người ở cửa, bảy người trên đường, diện mạo giống nhau, trang phục giống nhau, thật sự khiến người ta nghi hoặc, khó phân thật giả. Hai bên đều nói đối phương là giả mạo, nhất thời không thể xác định thật giả, vì vậy cùng nhau vào Kinh lược phủ.

Công đường Kinh lược phủ, Triệu Trinh ngồi trên cao, Trần Tử Hiên đứng bên trái bảo vệ, Hiểu Vân đứng ở dưới bên phải. Phía dưới hai đoàn người cung kính đứng, giống hệt như nhau. Triệu Trinh nhìn bên trái, lại nhìn bên phải, quả thật là mặt giống hệt nhau, thật là có chút tê đầu.

Vốn tưởng có Công Tôn Hiểu Vân ở đây, chuyện sẽ dễ làm, không nghĩ tới bọn họ đều biết thân thế của nàng, hơn nữa hai Công Tôn Sách đều thuộc lòng ngày sinh tháng đẻ của nàng. Hơn nữa, hỏi các vụ án lớn nhỏ ở Khai Phong phủ, cũng đều biết rõ ràng. Triệu Trinh nhất thời không có cách nào.

"Công Tôn Hiểu Vân, ngươi là con gái của Công Tôn Sách, đôi với người của Khai Phong phủ rất quen thuộc. Ngươi xem xem bên nào là thật bên nào là gì?" Rơi vào đường cùng, Triệu Trinh liền vứt củ khoai bồng này cho Hiểu Vân.

Hiểu Vân nhìn người hai bên, dựa theo tình huống trong phim truyền hình, một trong hai đội hẳn là thật, nhưng mà nàng lúc này không thể dựa vào đó để phân thật giả. Hơn nữa, hai bên quả thật rất giống nhau, nếu trộn lại, chỉ sợ chính bọn họ cũng không biết ai là "người một nhà".

"Hồi Hoàng Thượng, theo ngoại hình, dân nữ thật sự không thể phân biệt được."

"Vậy ngươi có thể hỏi những chuyện riêng giữa ngươi với Công Tôn Sách, ai không biết tất là giả."

Lời này có lý, có một phương pháp cực kỳ hữu hiệu, chính là hỏi xem ai biết nàng "không phải" là Công Tôn Hiểu Vân, kết quả biết ngay. Nhưng chuyện này không thể công khai, mặc dù nàng có thể mượn chuyện này phân biệt thật giả, nhưng làm sao có thể dùng lý do này thuyết phục Triệu Trinh, làm sao lấy lý do này khiến "Bao công giả" tâm phục khẩu phục chứ?

Bất kể thế nào, việc này vạn vạn không thể nói ra, cho dù đưa ra cũng không ai tin.

Với lại chuyện riêng giữa cha con Công Tôn Sách, tuy rằng nàng từng

“mộng” ra rất nhiều chuyện của Công Tôn Hiểu Vân, nhưng nàng làm sao biết cái nào là thật là giả chứ? Nếu sai thì không xong. Có điều, những chuyện xảy ra gần đây có thể hỏi thử.

"Hoàng Thượng, mấy ngày trước đây vào tết Trùng Dương, dân nữ từng cùng Triển đại nhân, Trương giáo úy uống rượu thưởng cúc, từng đọc một bài thơ dân nữ vô cùng thích. Không bằng để họ đọc lại xem sao."

Triệu Trinh gật đầu, đang định ban lệnh, lại nhớ ra cái gì, liền gọi người chuẩn bị giấy bút, cho hai Triển Chiêu tách ra viết xuống bài thơ.

Hai tờ giấy đưa tới trong tay Hiểu Vân trong tay, Hiểu Vân vừa nhìn đã mỉm cười.

"Công Tôn Hiểu Vân, kết quả như thế nào?"

"Bẩm Hoàng Thượng, người viết tên “Nguyệt hạ độc chước” là thật, nói cách khác, Bao đại nhân bên trái là thật!"

"Thật vậy sao?" Triệu Trinh vui sướng, "Người đâu, bắt bọn giả mạo này lại."

Vừa dứt lời, liền có tướng sĩ xông lên, vây quanh đám người Khai Phong phủ ở bên phải, những người đó hơi kinh hoảng. Duy chỉ có Bao Chứng giả vẫn khí định thần nhàn.

"Hoàng Thượng, Bao Chứng không phục. Bao Chứng đường đường là đại quan tam phẩm, sao có thể dựa vào một bài thơ mà phán định Bao Chứng là giả? Vậy nếu Công Tôn Hiểu Vân kia cũng là giả thì sao?"

Hiển nhiên, quả bom này uy lực không nhỏ.

Hiểu Vân bắt khả tư nghị trừng mắt nhìn Bao Chứng giả, lúc này trong lòng nàng đã hiểu được, ai là thật, ai là giả. Nhưng vấn đề là, lúc này ngay cả nàng là thật hay giả cũng bị nghi ngờ.

Hiểu Vân nhìn về phía Triệu Trinh, quả nhiên thấy vẻ mặt do dự của hấn. Trong lòng Hiểu Vân run lên, đây chính là sắp phán nàng thành “bị cáo”. Hơn nữa, nàng không thể tự giải thích, bởi vì Triệu Trinh sẽ không tin. Càng giải thích, chỉ sợ càng tẩy càng đen. Rơi vào đường cùng đành thờ dài.

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nếu không tin tưởng dân nữ, vậy xin mời Bát vương gia cùng Vương thừa tướng và các trọng thần trong triều tới phân biệt, bọn họ làm quan với Bao đại nhân nhiều năm, nhất là Bát vương gia và Vương thừa tướng đối với Bao đại nhân hiểu rất sâu, tất nhiên có thể phân thật giả. Trước đó, hai vị Bao đại nhân cùng tùy tùng đều phải ở lại Kinh lược phủ, không được ra khỏi cửa phòng nửa bước, không thể liên lạc với bên ngoài, như vậy sẽ không có Bát vương gia hay Vương thừa tướng giả xuất hiện. Đến lúc đó, thật giả tự nhiên sẽ rõ ràng."

Hiểu Vân vi cúi đầu, bình tĩnh nói.

Triệu Trinh đối với lời này của Hiểu Vân gật mình không thôi, nàng vậy mà một chút cũng không giải thích?! Tuy rằng trong lòng hấn cảm thấy Hiểu Vân này chắc chắn là thật, nhưng sự tình trọng đại, hấn không thể

không cần trọng, nếu không, có gì sơ suất, hậu quả khôn lường. Vì thế liền gật đầu.

"Cứ như vậy đi, vậy còn người?"

Hiệu Vân nhìn về phía Bao đại nhân, Công Tôn Sách và cả Triển Chiêu bọn họ, thấy bọn họ cười với mình, đột nhiên cảm thấy thật uất ức, liền bước tới cạnh bọn họ: "Dân nữ ở cùng bọn họ."

Triệu Trinh hiểu rõ gật đầu, suy tư một lát mới nói:

"Nhị vị Bao khanh..." Triệu Trinh nhìn hai nhóm người ở dưới, ngừng lại một chút, lời này sao có thể nói tự nhiên được?

"Trẫm tạm thời không thể phân biệt thật giả, để công bằng, đợi Bát vương gia cùng Vương thừa tướng tới mới thương nghị đổi sách. Trước hết các người chịu khó mấy ngày, ở lại phủ Kinh lược, không thể ra ngoài. Các người có gì dị nghị không?"

"Chúng thần xin theo an bài của Hoàng Thượng." Cả hai Bao đại nhân đều không do dự đồng ý.

Trần Tử Hiên liền gọi người đưa bọn họ dẫn xuống.

Hai ngày sau, Bát vương gia, Vương thừa tướng cùng Bàng thái sư đến Kinh lược phủ. Quá trình phân thật giả vô cùng đơn giản. Chỉ cần xác nhận Hiệu Vân là thật hay giả sẽ biết kết quả. Mà khiến Hiệu Vân không ngờ, mấu chốt phân biệt lại là thang bao, Hiệu Vân lại làm một nồi thang bao, Bát vương gia làm chứng, chứng minh nàng chính là Hiệu Vân ngày đó không phải giả. Vì thế việc phân rõ thật giả này cứ vậy rõ ràng.

Lúc này, đám người Bao Chứng giả đã bị bao vây, đột nhiên Bao Chứng giả ném ra một câu:

"Ta hiện tại là Bao Chứng, nếu dân chúng nhìn thấy Bao Thanh Thiên Bao đại nhân bọn họ kính ngưỡng bị trảm thủ, bọn họ sẽ nghĩ gì?"

Thạch Quốc Trụ đáng chết, quả nhiên không sợ hãi. Hiệu Vân trừng mắt với Bao Chứng giả, trong lòng tức giận bất bình, chẳng lẽ hắn không nghĩ Triệu Trinh sẽ bí mật ra tay, trực tiếp ngăm giết hắn?

Hiệu Vân quay đầu nhìn Triệu Trinh, thấy hắn vẻ mặt khó xử, lại nhìn Bát vương gia, Bao đại nhân, sắc mặt đều không tốt lắm. Trong lòng nghĩ, chẳng lẽ không thể ám toán sao?

Đúng vào lúc này, nội đường đột nhiên hiện lên ánh sáng trắng, một bóng người xuất hiện.

"Quy tiên gia gia!" Hiệu Vân kinh hô một tiếng, liền chạy đến bên lão, "Ngài không sao chứ!"

Quy tiên quay đầu cười với nàng, "Không có việc gì không có việc gì, lão rùa đen ta mạng còn rất dài!"

Mọi người đối với việc trong nội đường đột nhiên xuất hiện một người đều cảm thấy kinh ngạc, nhưng người của phủ Khai Phong vừa nhìn rõ người này thì không thể nói gì.

Bao Chứng giả nhìn thấy Quy tiên, thần sắc hốt hoảng. Có điều, bọn họ còn chưa kịp phản ứng, Quy tiên đã vung quải trượng, một trận gió cuốn, một mảnh hồng quang thẳng tắp bay về phía bọn họ, hồng quang hiện lên, bảy người liền bị đánh về nguyên hình.

Mọi người nhìn rõ, đúng là Thạch Quốc Trụ, Mạc Ngôn, đạo sĩ, còn có bốn thuộc hạ của Thạch Quốc Trụ.

Quy Tiên cười, "Vậy là có thể đem các người chém đầu trước mặt mọi người rồi!"

Thạch Quốc Trụ thấy mình đại thế đã mất, đành thúc thủ chịu trời.

"Thắng làm vua, thua làm giặc. Một khi đã như vậy, muốn chém muốn giết, lão phu nhận hết." Nói xong liền chủ động tiến lên. Tướng sĩ vây quanh liền áp giải bọn họ ra ngoài, đúng lúc đi qua cửa thì biến cố xuất hiện.

Triển Chiêu còn chưa kịp nói hết một câu "Tiên sinh cẩn thận", một cây chùy thủ đã đặt trên cổ Công Tôn Sách. Thì ra lúc Mạc Ngôn đi qua cửa, thừa lúc binh sĩ không chuẩn bị, liền kéo Công Tôn Sách về phía bọn họ.

"Cha!"

"Công Tôn tiên sinh!"

Hồi 27 – Chiêu thư sinh tử

"Cha!"

"Công Tôn tiên sinh!"

Mọi người kinh hô ra tiếng. Nhưng bọn họ còn chưa kịp làm gì, một tiếng nổ vang lên, khói vàng tỏa ra nghi ngút, mọi người theo phản xạ bịt mũi xông ra ngoài.

Đội sương khói tan hết, đã không thấy đám người Thạch Quốc Trụ đâu.

Mà Quy tiên cũng lập tức thân hình chột lóe, người đã không thấy tăm hơi.

Hiểu Vân đi tới cửa, nhìn một đoạn gậy trúc còn đang khẽ lẩn trên mặt đất, trên đó còn lưu lại một chút bột phấn màu vàng và ám đen, người thấy mùi này, chính là nitrat kali cùng lưu huỳnh.

Thạch Quốc Trụ sao lại bắt Công Tôn tiên sinh chứ! Làm thế nào bây giờ.

Hiểu Vân ngẩng đầu, nhìn Bao đại nhân xin giúp đỡ. "Đại nhân..."

Một lúc lâu sau, có tin Thạch Quốc Trụ truyền đến.

Dùng chiếu thư đặc xá đám người Thạch Quốc Trụ, đổi một mạng Công Tôn Sách. Đây là chuyện có thể dự kiến được.

Sau khi Thạch Quốc Trụ đào thoát, Trần tướng quân liền phái người đi tìm xung quanh, tìm được họ chỉ là vấn đề thời gian, nhưng khó ở chỗ Công Tôn Sách đang trong tay bọn họ, khiến mọi người có chút ném chuột sợ vỡ

đồ.

Sau khi nhận được tin tức lấy mạng đôi chiếu thư, đám người Triệu Trinh rơi vào cục diện bế tắc tranh cãi không ngừng. Bàng Cát xưa nay chú trọng Khai Phong phủ, tất nhiên chủ trương không cần để ý tính mạng Công Tôn Sách, kiên quyết truy bắt Thạch Quốc Trụ về chấp pháp. Còn Bát vương gia và Vương thừa tướng thì nói mạng người quan trọng, không thể bỏ qua, hưởng chi là Công Tôn Sách, trụ cột của Khai Phong phủ.

Bao đại nhân tuy mặt lộ ra vẻ mặt khó chịu, nhưng không nghị luận gì. Nếu đôi lại là một người ngoài Khai Phong phủ, ông sẽ tận lực bảo vệ, nhưng cố tình đây lại là người của Khai Phong phủ. Ông không thể nói muốn cứu người hay không cứu người, bất kể nói thế nào cũng đều có thể bị người có tâm nói ra nói vào. Hoặc nói ông cố ý thiên vị, hoặc nói ông không đếm xỉa tới mạng người.

Trong lòng Triệu Chiêu hiểu rõ suy nghĩ của Bao đại nhân, nên cũng không nói gì.

Nhưng mà Hiểu Vân không kiên nhẫn được. Bàng Cát luôn miệng nói muốn để Công Tôn Sách “lấy thân tuấn quốc”, trong lòng nàng không nhịn được bốc hỏa. TMD, người sao lại không đi mà lấy thân tuấn quốc!

"Xin hỏi Bàng thái sư, nếu lúc ấy ngài bị bắt đi, ngài chắc cũng muốn ‘lấy thân tuấn quốc’ chứ?"

Hiểu Vân lời vừa ra khỏi miệng, liền bị Bao đại nhân quở trách, "Hiểu Vân, không thể vô lễ với Thái Sư." Rồi bảo nàng thỉnh tội với Bàng Cát, lại nói với Bàng Cát, Hiểu Vân lo lắng cho phụ thân, nói không giữ miệng, xin Bàng Cát đại lượng, chớ nên trách tội...

Bàng thái sư nghe Hiểu Vân nói vậy, sớm đã thổi râu tròng mắt, nghĩ người chỉ là một nữ tử hèn mọn, lại dám đối chọi với lão phu, thật to gan. Nhưng vì Bao đại nhân cầu tình thay nàng, cũng không tiện phát tác, tránh truyền ra ngoài nói hấn đường đường là Quốc Trọng, lại so đo với một tiểu nha đầu, nghĩ nếu nàng xin lỗi thì sẽ bỏ qua.

Nếu là ngày thường, nàng tất nhiên biết đây là hành vi đại bất kính, sẽ bị trị tội, tất nhiên sẽ nhận nhện, quy củ nhận lỗi. Nhưng lúc này trong lòng nàng lo lắng không thôi, vô cùng oán giận, làm sao còn nhớ rõ chuyện này. Tuy rằng Công Tôn Sách không phải cha ruột nàng, nhưng ở chung với ông hơn tháng, mấy ngày qua hai người đều coi nhau như cha con, Hiểu Vân kính ông, Công Tôn Sách cũng coi nàng như con gái, Hiểu Vân đối với ông cũng có tình cảm. Công Tôn Sách đã trở thành người thân nhất với nàng trên thế giới này, hiện ông lâm vào hiểm cảnh, còn có người luôn miệng bảo ông phải chết, nàng sao có thể bình tĩnh được.

"Đại nhân!" Hiểu Vân vừa giận vừa đau nhìn Bao đại nhân.

"Hiểu Vân chẳng lẽ nói sai? Thái sư ngài luôn mồm nói muốn phụ thân ‘lấy thân tuấn quốc’, nhưng ngài có nghĩ tới, nếu ngài gặp phải sự tình như

vậy, ngài sẽ làm thế nào? Xin hỏi Hoàng Thượng, nếu người bị bắt là Bàng thái sư, vậy sẽ làm thế nào? Chẳng lẽ các ngài lúc này còn có thể thương nghị sẽ ứng phó thế nào sao?"

Triệu Trinh bị Hiếu Vân hỏi như vậy, nhất thời không thể trả lời. Nghĩ nếu đổi thành Bàng thái sư bị bắt, chỉ sợ hắn sẽ lập tức hạ chiếu cứu người. Hắn có suy nghĩ lấy một mạng Công Tôn Sách đổi lấy triều đình vô sự, giang sơn bền vững. Dù sao trong mắt hắn, giang sơn quan trọng như vậy, hy sinh một hai người không có quan hệ, không phải là không thể, sau này sẽ truy phong, bồi thường là được. Lại không ngờ Hiếu Vân sẽ hỏi như vậy, trước mặt mọi người nói ra điều này, hắn lại không thể chống đỡ, rất xấu hổ, từ thẹn biến thành giận, trừng mắt nhìn Hiếu Vân.

"Công Tôn Hiếu Vân, ngươi!"

Một tiếng quát chói tai, phong độ vương giả hiển lộ. Người kia cao cao tại thượng, là người có quyền lực tối cao, tạo nên áp lực vô hình đánh về phía Hiếu Vân.

Nhưng Hiếu Vân lửa giận đang lên, lại thêm nàng sinh ra ở xã hội tiên bộ, chịu sự giáo dục nhân loại bình đẳng, nàng làm sao lại biết sợ, chỉ cần thấy có lý, nàng nhất định sẽ cố gắng, cho dù đứng trước tổng thống Mỹ hay bí thư Liên hợp quốc cũng vậy, liền đứng thẳng, ngẩng đầu ưỡn ngực trừng mắt lại.

"Hoàng Thượng, bất luận nghèo hèn hay phú quý, địa vị cao thấp, đều là một mạng người, hay là vì cha không phải hoàng thân quốc thích, không phải nguyên lão trong triều, nên phải vì truy bắt phạm nhân mà chôn vùi tính mạng vô tội? Huống chi, đó là cha ta, chẳng lẽ ngài muốn Hiếu Vân làm con mà trở mặt nhìn phụ thân chịu chết sao? Chư vị đại nhân ở trong triều đình quan tâm tới giang sơn xã tắc, phải lấy đại cục làm trọng, nhưng Hiếu Vân trong lòng có hiếu đạo, Hiếu Vân chỉ biết không thể làm con bất hiếu, cho dù phụ thân trong lòng mang đại nghĩa, nguyện ý xả thân, nhưng ta làm con không thể ngồi yên không quan tâm. Hoàng Thượng xưa nay lấy nhân trị quốc, Hiếu Vân cảm thấy rất kính trọng Hoàng Thượng, nhưng hôm nay nếu Hoàng Thượng để cha ta chết, Hiếu Vân không phục. Cho dù..."

Từ lúc Hiếu Vân trừng lại Triệu Trinh, mọi người đã bị hành vi của nàng dọa tới trợn mắt há mồm, nếu không phải vì quá kinh ngạc mà chưa phản ứng, Hiếu Vân cũng không có cơ hội nói nhiều như vậy. Mãi tới lúc này, mới có người lên tiếng quát bảo ngưng lại.

"Đủ rồi, Công Tôn Hiếu Vân, ngươi vậy mà dám dĩ hạ phạm thượng, còn không quỳ xuống!"

Hiếu Vân quay đầu nhìn Bao Chửng đang gầm lên với mình, ngày thường ông luôn hiền lành với nàng, nay dùng tới khuôn mặt đó, trong đen có xanh, hai mắt trợn lên lộ ra cảnh cáo và bất đắc dĩ, môi nhếch lên dường như vô cùng kìm nén.

Hiệu Vân đột nhiên cảm thấy trong lòng một trận chua xót, một luồng hơi nóng dâng lên trong mắt. Nàng cắn chặt môi, liều mạng ép nước mắt xuống, buông đầu, quỳ xuống. Dưới đầu gối chính là sàn đá, tiếng vang khi đầu gối chạm sàn vang thật rõ ràng, giống như phản ánh sự bất bình trong lòng nàng.

Triệu Trinh ngồi ở trên cao, mặt mày xanh mét, yên lặng trừng mắt nhìn Hiệu Vân quỳ bên dưới, đầy mặt lửa giận, vô cùng nghiêm túc.

Mọi người thấy tình hình như vậy liền hiểu rõ, vị quân chủ này đang nổi cơn thịnh nộ, đều yên lặng đứng một bên không dám lên tiếng, ở trong lòng vì Hiệu Vân đổ mồ hôi lạnh.

Trầm mặc hồi lâu, Triệu Trinh mới mở miệng nói, "Công Tôn Hiệu Vân, ngươi nói đi, nếu trăm kiên trì không cứu phụ thân ngươi, ngươi làm như thế nào?"

Hiệu Vân không ngẩng đầu, cắn chặt răng, kìm nén run rẩy nói: "Hoàng Thượng không cứu, dân nữ tự cứu."

Mọi người cúi đầu, nghe hai người nói chuyện liền ghé mắt nhìn chủ tử, lại nhìn không ra suy nghĩ của hắn.

"Ồ? Ngươi cho là chỉ bằng sức mình ngươi, có thể làm được?"

"Lấy sức mình tôi, tất nhiên không thể cứu. Nếu Hoàng thượng cho phép, xin để Hiệu Vân rời đi, tự tìm cách cứu phụ thân."

"Hoàng Thượng!" Triệu Chiêu vẫn trầm mặc đứng một bên không nói gì, đột nhiên đứng dậy, quỳ một gối: "Vi thần nguyện đi cứu viện Công Tôn tiên sinh, xin Hoàng Thượng ân chuẩn."

Lúc này, Triệu Trinh đột nhiên thay đổi sắc mặt, nở nụ cười. "Một đám các ngươi coi trăm là loại người nào, trăm chỉ nói không thể hạ chiếu đặc xá, khi nào nói không đi cứu người?"

Mọi người nghe vậy đều cả kinh, không khỏi nhìn nhau. Hiệu Vân cũng khiếp sợ ngẩng đầu nhìn Triệu Trinh, trong mắt khó nén được kinh hãi và khó hiểu.

Bao đại nhân dĩ nhiên cúi đầu thi lễ, "Hoàng Thượng anh minh."

Triệu Trinh thoáng nhìn Bao đại nhân rồi lại nhìn Triệu Chiêu.

"Triển hộ vệ, ngươi có nắm chắc không?"

Triển Chiêu hai tay nắm chặt thành quyền: "Vi thần sẽ cố hết sức."

"Nếu đã vậy, ngươi đi đi. Binh mã dưới trướng Trần tướng quân, ngươi có thể tùy tình hình mà điều động."

Hiệu Vân nghe vậy vui sướng không thôi, dập đầu cảm tạ, "Tạ Hoàng Thượng!"

"Được rồi, ngươi cũng theo Triển hộ vệ đi đi, trăm biết ngươi quan tâm phụ thân, tất nhiên không thể ngồi yên chờ đợi."

"Vâng, tạ Hoàng Thượng ân điển!" Nước mắt nhịn hồi lâu, cuối cùng không khống chế được rơi xuống, Hiệu Vân lau bừa rồi theo Triển Chiêu lui

ra ngoài.

Nhìn hai người rời đi, để lại trong phòng mỗi người một tâm sự, nhin không được thở dài trong lòng.

Thở dài nàng cương liệt bất khuất thế gian hiếm thấy, thở dài tiểu cô nương này đảm lượng không tầm thường, nói lời kinh thế. Lại không khỏi lo lắng nàng thẳng thắn như vậy, sẽ gặp phải nhiều phiền toái.

Chỉ có Bàng Cát là có chút vui sướng khi người gặp họa, tính toán nhin Bao đại nhân.

-0-

Hiểu Vân cùng Triển Chiêu sau khi rời khỏi phòng, hai người đều không nói gì. Cho đến lúc rời khỏi Kinh lược phủ, Triển Chiêu mới nghiêng đầu liếc nhìn Hiểu Vân, vốn định nói nàng mấy câu, lại thấy hốc mắt nàng hồng hồng, lời nói đến miệng lại nuốt trở vào. Nghĩ rằng nàng lo lắng cho Công Tôn tiên sinh mới lỗ mǎng như vậy, nên không đành lòng trách cứ. Chuyện này đợi cứu được tiên sinh rồi tính.

Vì thế, liền thương lượng với nàng làm cách nào cứu người, sau khi định xong kế sách liền hành động.

Người của Trần tướng quân đã tìm được nơi ẩn thân của Thạch Quốc Trụ, nhưng bởi Công Tôn Sách ở trong tay họ, bọn họ không dám tùy tiện hành động, cũng không dám tới quá gần, chỉ vây kín từ xa.

Triển Chiêu mang theo Hiểu Vân đuổi tới nơi, Trương Long Triệu Hồ đã đợi từ lâu, thấy bọn họ vội vây quanh.

"Triển đại nhân, Hiểu Vân cô nương."

Triển Chiêu khẽ gật đầu, sau khi chào hỏi xong, Hiểu Vân liền một mình đi vào sâu trong rừng.

Đi được nửa khắc, đã đụng phải nhóm Thạch Quốc Trụ. Công Tôn Sách hai tay bị trói sau lưng, chủ thủ đặt trên cổ, lưỡi dao rung rung, dưới ánh mắt trời thật chói mắt.

Tuy là như vậy, cũng không thấy trên người Công Tôn Sách có vết thương, Hiểu Vân lúc này mới yên lòng, mỉm cười với ông.

Công Tôn Sách kinh ngạc, vì sao nàng một mình tới đây.

Thạch Quốc Trụ thấy Hiểu Vân, cũng có chút ngạc nhiên.

"Người tới làm gì?" Nói xong, trong nháy mắt, Mạc Ngôn tiến lên, Hiểu Vân lập tức ngăn lại.

"Đừng nhúc nhích! Trên tay ta có chiếu thư của Hoàng Thượng, nếu các người hành động thiếu suy nghĩ, ta sẽ phá hủy nó." Nói xong giơ một cuộn vải vàng trong tay lên.

Mạc Ngôn thấy vậy liền dừng bước.

Thạch Quốc Trụ hoài nghi nhìn Hiểu Vân, bắt Công Tôn Sách chỉ là kế sách nhất thời, không nghĩ Triệu Trinh sẽ thật sự lấy chiếu thư đổi người.

"Ta làm sao biết chiếu thư này là thật hay giả."

Hiệu Vân cười, "Chiếu thư này là thật hay giả, người lấy xem chẳng phải biết ngay?"

"Được, người mang qua đây."

"Người thả cha ta trước đã."

Thạch Quốc Trụ thoáng chân chờ.

"Người thả cha ta, ta sẽ đem chiếu thư cho người. Một nữ tử tay không tác sát như ta, người còn sợ gì. Nếu người kiên trì không chịu, ta đành hủy chiếu thư." Nói xong, làm bộ muốn xé cuộn vải vàng kia.

Thạch Quốc Trụ cả kinh, "Chờ một chút."

Hồi 28 - Sinh tử chi mê

Hai tay Hiệu Vân vẫn đặt trên chiếu thư, nàng biết thứ này là ngọn cỏ cứu mạng của Thạch Quốc Trụ, hẳn sẽ không mạo hiểm, mà nàng cùng Công Tôn Sách, chẳng qua là có cũng được không có cũng không sao. Lúc này Hiệu Vân không sợ hãi.

"Người thả cha ta trước."

Thạch Quốc Trụ nhìn chiếu thư, lại nhìn nàng.

"Ta thả cha người, người tới đây, đem chiếu thư giao cho ta."

Công Tôn Sách nghe vậy lắc đầu, "Hiệu Vân, không thể!"

Hiệu Vân quay đầu, nhìn về phía Công Tôn Sách, mỉm cười với ông, ý bảo ông yên tâm, rồi từng bước một tới gần Thạch Quốc Trụ, Công Tôn Sách bị đạo sĩ đẩy, lão đảo vài bước, đành đi về hướng Hiệu Vân.

Giữa đường hai người giao nhau, Hiệu Vân đột nhiên quay người, kéo Công Tôn Sách ngã xuống.

Mạc Ngôn cùng đạo sĩ biết tình hình không ổn, bước lên trước muốn giữ hai người, ai ngờ có người đi trước một bước, thành linh xuất hiện, trường kiếm chỉ thẳng, đập vào mặt bọn họ. Mạc Ngôn tất nhiên không đề phòng, thối lui vài bước. Đạo sĩ cũng bị Quy tiên đuổi tới cuốn lấy.

Hiệu Vân không kịp rời cho Công Tôn Sách, vội đỡ ông chạy đi, tránh xa khỏi vùng "chiến hỏa", để tránh Triển Chiêu bọn họ vì cố kỵ an toàn mà không thể chuyên tâm với kẻ địch.

Không lâu sau, đám người Trương Long Triệu Hồ cũng đuổi tới, Triển Chiêu cùng Quy tiên liền chuyên tâm đối phó với Mạc Ngôn và đạo sĩ kia, mấy tên thủ hạ của Thạch Quốc Trụ chỉ một lát đã bị Trương Long Triệu Hồ Vương Triều Mã Hán bắt, Thạch Quốc Trụ tất nhiên cũng không chạy thoát.

Tuy Mạc Ngôn là cao thủ hàng đầu, nhưng cũng không phải đối thủ của Triển Chiêu, đấu một hồi cũng bại trận, thúc thủ chịu trời.

Đạo sĩ kia thật ra lại rất khó đối phó, có điều Triển Chiêu cùng Quy tiên liên thủ, thiên hạ không ai địch nổi. Hẳn cố chống đỡ không chịu đầu hàng, Triển Chiêu đành một kiếm đưa hắn về trời.

Đám người Thạch Quốc Trụ bị trói giải về thành, Hiểu Vân thấy đại cục đã định, nói với Công Tôn Sách một tiếng, sau đó xoay người đi tìm Quy tiên. Chuyện công đã xong, nàng cũng nên giải quyết việc tư của mình.

Triển Chiêu trong lòng tuy có nghi vấn, nhưng cũng không hỏi gì, chỉ nhìn bóng nàng đi xa dần. Tuy hẳn không biết ý định của nàng, nhưng cũng mơ hồ biết, đây mới là mục đích nàng tới Ích châu lần này.

Thạch Quốc Trụ cùng nghịch đảng liên quan bị bắt, Bao đại nhân nhận lệnh của Triệu Trinh, thăng đường thẩm án trong nha môn Ích châu, Bát vương gia, Vương thừa tướng cùng Bàng thái sư dự thính.

Quá trình thẩm án định tội tất nhiên là thuận lợi. Tội danh mưu nghịch, liên lụy tới cứu tộc, Triệu Trinh nhân từ, chỉ mang nam quyền trực hệ với Thạch Quốc Trụ cùng những kẻ mưu phản xử trảm, còn lại ban chỉ đặc xá, miễn cho họ tội chết, chỉ lưu đày biên ngoại, đời sau không được bước vào trung thổ nửa bước.

Chiêu này đúng là biện pháp hay thu phục lòng người. Nếu là tru di cứu tộc, tất nhiên sẽ sinh linh đồ thán, máu chảy thành sông. Nếu có cá lọt lưới, tất nhiên sẽ sinh ra oán hận, đợi thời cơ trả thù, chính là một tai họa ngầm. Đối với Triệu Trinh mà nói, vẫn là "Lấy ơn báo oán" thỏa đáng hơn, người bị lưu đày tất nhiên có thể giám thị. Được tiếng nhân quân, lại không cần phòng ngừa ám tiễn hại người, quả thật là nhất cử lưỡng tiện.

Việc này xong, tưởng rằng sóng yên bể lặng, Triệu Trinh có thể mang trọng thân của hắn hồi kinh, chỉ là không ngờ, đám tùy tùng thu thập xong hành lý, chuẩn bị theo chủ tử trở về, lại đột nhiên nghe nói, các chủ tử có chuyện đang thảo luận ở phòng khách.

Nghe nói, Bàng thái sư lại tìm tới Bao đại nhân gây phiền toái, hơn nữa, lần này Hoàng Thượng thiên vị cho bên Bàng thái sư. Hình như có quan hệ tới một cô nương trong phủ của Bao đại nhân, cũng không biết cụ thể là thế nào. Tóm lại việc hồi kinh bị trì hoãn lại mấy ngày.

"Công Tôn tiên sinh, người có biết Hiểu Vân đang ở đâu không?" Bao đại nhân nhìn Công Tôn Sách, vẻ mặt lo lắng. Giờ phút này cũng không biết Hiểu Vân thế nào rồi.

"Đại nhân, Hiểu Vân trước khi đi từng nói với đệ tử, bất luận có tin tức gì, nàng định làm gì, cũng sẽ trở về thông báo với đệ tử một tiếng." Công Tôn Sách trả lời, nhưng trong lòng vẫn lo lắng, chỉ sợ nàng thân bất do kỷ, không thể nói trước với ông.

Bao đại nhân gật đầu. Ông cũng không biết nàng nên trở về, hay không nên trở về. Nếu nàng về, tất nhiên không tránh được chịu tội, mặc dù không bị tổng giam, nhưng không tránh được chịu khổ da thịt. Nếu nàng không trở về, vậy thì Khai Phong phủ sẽ gặp phiền toái, nhất là Công Tôn tiên sinh, mà nàng cũng sẽ gánh trên lưng tội danh bất hiếu bỏ trốn.

Tội phạm thượng này, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Nếu

không ai truy cứu thì không sao. Nhưng mà Bàng Cát và ông xưa nay không hòa thuận, liền níu lấy việc này không thả, nhất định phải đưa tiểu cô nương lên công đường trị tội bất kính với Hoàng Thượng. Nói tới việc này, cũng chỉ vì mối hận cũ giữa Bàng Cát và ông. Hiểu Vân à Hiểu Vân, là bản phủ liên lụy người!

Nghĩ tới đây, Bao đại nhân không khỏi thở dài.

Công Tôn Sách thấy Bao đại nhân khó xử như vậy, trong lòng liền tính toán một phen.

"Đại nhân, đệ tử đi tìm Hiểu Vân về."

"Công Tôn tiên sinh, người đây là..." Bao đại nhân vẻ mặt khó xử.

"Đại nhân, bất luận thế nào, vẫn phải tìm nàng về trước đã. "Công Tôn Sách kiên định nhìn Bao đại nhân.

Bao đại nhân thấy vậy, hiểu rõ gật đầu. "Như vậy đành vất vả Công Tôn tiên sinh. Triển hộ vệ, người theo Công Tôn tiên sinh đi đi."

Triển Chiêu luôn đứng một bên trầm mặc không nói. Đối với chuyện của Hiểu Vân, trong lòng hắn có nghi hoặc. Nhưng chuyện này Công Tôn tiên sinh từng nói rõ, trước mắt không tiện cho hắn biết, hắn không thể hỏi nhiều. Nhưng hắn biết, Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh và hắn không có gì là bí mật, việc này bọn họ không nói ra, tất nhiên liên quan mật thiết tới chuyện riêng của Hiểu Vân, hắn không nên biết.

Nhưng mà, Hiểu Vân với hắn mà nói càng ngày càng thần bí. Nàng dường như có rất nhiều chuyện hắn không biết. Mà sự cương liệt của nàng, sự thẳng thắn của nàng, sự chính trực của nàng, trí tuệ của nàng, thiện lương của nàng, bất khuất của nàng, quật cường của nàng, hoạt bát của nàng, nụ cười ung dung của nàng...

Trong lòng Triển Chiêu chợt động, mới phát hiện mình hình như suy nghĩ quá nhiều về nàng, liền thu lại tinh thần, khẽ lắc đầu, xóa đi khuôn mặt mỉm cười quật cường kia. Lúc ngẩng đầu, liền thấy vẻ mặt kinh ngạc của Bao đại nhân và Công Tôn Sách đang nhìn hắn, làm hắn vô cùng khó hiểu.

"Đại nhân, Công Tôn tiên sinh, vì sao lại nhìn Triển Chiêu như thế?"

Bao đại nhân kinh ngạc nhíu mày: "Triển hộ vệ không biết vì sao lo lắng, bản phủ gọi mấy lần đều không nghe thấy, có phải bị thương chưa lành không, hay là quá mức mệt nhọc?"

Triển Chiêu thấy Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách đều mang vẻ mặt lo lắng, không khỏi xấu hổ đỏ mặt: "Thuộc hạ không sao. Chỉ là nhất thời thất thố, xin đại nhân thứ lỗi."

"Triển hộ vệ không phải có bệnh chứ?" Bao đại nhân lo lắng thân thiết nhìn hắn, hỏi lại một lần.

Triển Chiêu liên tục lắc đầu, "Thuộc hạ không sao, đại nhân yên tâm. Đại nhân có chuyện gì dặn dò sao?"

"Không sao thì tốt rồi," Bao đại nhân trấn an vỗ vai hắn, "người theo

Công Tôn tiên sinh đi tìm Hiều Vân đi, một mình nàng bên ngoài, trời sắp tối rồi, không an toàn."

"Hiều Vân cô nương?" Triền Chiêu ngạc nhiên một chút rồi ôm quyền đáp: "Vâng, đại nhân."

"Làm phiền Triền hộ vệ." Công Tôn Sách thi lễ.

"Công Tôn tiên sinh khách khí." Triền Chiêu cười đáp, lập tức hai người rời đi.

Lúc này mặt trời sắp lặn, đột nhiên cuồng phong nổi lên, cuốn theo vô số lá rụng, xoay tròn trong không trung. Gió lớn mang theo đất đá đập vào mặt, quất vào hai gò má, khiến người ta khó mà mở mắt. Không lâu sau trời đổ mưa. Mưa lớn tầm tã, dội xuống mái ngói kêu lộp bộp. Đá xanh trên mặt đường gồ ghề lồi lõm lập tức tích nước thành vũng. Người trên đường đều chạy vội, giơ tay áo che mưa, tìm chỗ tránh.

Triền Chiêu cầm một chiếc ô màu xanh, chỉnh tề tránh né những vũng nước kia, đi một đường cũng không bị ướt.

"May mà tiên sinh xem thiên tượng, bằng không lúc này chúng ta bị mưa ướt hết rồi."

Công Tôn Sách mỉm cười không đáp, tay mang ô, trong lòng lại có chút chua xót. Nếu ông có thể tính toán chuẩn thì tốt rồi. Ví dụ như con gái bỗng nhiên qua đời, ví dụ như chuyện "tá thi hoàn hồn" huyền diệu khó giải thích của Đinh Hiều Vân, còn có việc hôm nay. Ông không ngờ, nàng lại vì ông giằng co với Hoàng Thượng, phạm tội bất kính, không ngừng cố gắng chỉ để dành lấy cơ hội cứu ông. Ông, cũng không phải là phụ thân của nàng mà!

Bên bờ Trường hà, Hiều Vân ngơ ngác ngồi đó. Nhìn nước sông lên xuống, dòng chảy về đông. Nước sông ve vuốt bên bờ, hoa trôi dập dềnh, tràn qua những tảng đá lớn nhỏ, tháng ngày tích lũy, tạo nên góc cạnh cùng oán hận.

Mặt trời đã lặn, mây đen dày đặc, cuồng phong gào thét, gió mưa tầm tã.

Mà nàng chỉ ngồi đó, nhìn những hạt mưa đánh xuống mặt sông, lao xao từng trận, như một bản nhạc vĩnh viễn không dừng lại, mà bản nhạc này, âm thanh này, trong mắt nàng không có vui vẻ, chỉ có nặng nề thê lương. Giống như sinh mệnh luân hồi mang tới sinh ly tử biệt, giống như hưng thịnh suy vong của lịch sử.

Trong óc nàng lúc này một mảnh hỗn loạn. Nàng không biết mình nghĩ cái gì, hay mong muốn cái gì. Cha của nàng, mẹ của nàng, bạn trai, em gái, công việc, người nàng thích, người nàng ghét... Tất cả tất cả những thứ tồn tại ở thế kỷ hai mốt mà nàng có, nhiều thật nhiều, giống như ánh chớp từng thứ từng thứ vụt qua đầu nàng.

Đầu của nàng tràn ngập hình ảnh mà không thể hoạt động, không thể

tiêu hóa được một câu kia của Quy tiên.

"Đinh Hiểu Vân dương thọ đã hết, chết ngày mười lăm tháng bảy năm hai ngàn lẻ chín, do hỏa hoạn."

Hồi 29 – Ân kiện quán thân

Dương thọ đã hết, dương thọ đã hết...

Lão chính là nói Đinh Hiểu Vân không còn tồn tại nữa.

Quy Tiên chỉ biết có vậy. Lão không biết vì sao nàng lại từ ngàn năm sau tới đây, hoàn hồn vào thi thể Công Tôn Hiểu Vân. Lão cũng không biết lúc này Công Tôn Hiểu Vân đang ở nơi nào.

Chỉ có một khẳng định duy nhất đó là: nàng không thể trở về, không thể về được nữa.

Mưa vẫn rơi, không ngừng lại. Bốn phía tối om, trời đất rộng lớn, mà nàng quá nhỏ bé. Trống rỗng, chỉ có một mình nàng. Ngay cả con trùng cũng không kêu, chỉ có tiếng mưa rơi, thật tịch liêu, cô độc.

Mà trong lòng nàng không có vui vẻ, không có mục đích, hoàn toàn bất lực.

Công Tôn Sách cùng Triển Chiêu đạp mưa đi tới bờ Trường giang, nương theo ánh đèn lồng mỏng manh đi tìm. Tìm hồi lâu mới thấy một bóng người ngồi một góc bên bờ sông. Đến gần mới nhận ra đó là Hiểu Vân.

Nàng ngồi đó như một pho tượng, mặc cho mưa xối cũng không nhúc nhích.

"Hiểu Vân!"

"Hiểu Vân cô nương!"

Hai người đi nhanh tới trước mặt nàng, nàng cũng không hề phản ứng.

Công Tôn Sách gọi nàng vài lần, nàng cũng không đáp, chỉ ngơ ngác ngồi như cũ. Mãi cho tới khi ông nắm lấy vai nàng, nàng mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn.

"Tiên sinh..."

Công Tôn Sách thấy vẻ mặt mờ mịt của nàng, hai mắt bất lực nhìn mình, trong lòng chua xót không thôi, mơ hồ đã biết chuyện của nàng không ổn.

"Hiểu Vân, xảy ra chuyện gì?"

Hiểu Vân nhìn ông, vươn tay giữ chặt ống tay áo của ông.

"Tiên sinh, tôi không về được nữa."

Công Tôn Sách cả kinh, trong miệng không tự chủ lắm bầm, "Không trở về được?" Nàng không trở về được? Vậy con gái ông cũng không trở về được...

"Đúng vậy, tôi không về được, không về được nữa!" Hiểu Vân buông đầu, dùng hết khí lực hét lên, giống như muốn buông hết tích tụ trong lòng.

Nước mắt vẫn luôn không chảy ra, lúc này lại trào ra như đê vỡ. Bi thương của nàng lúc này mới tìm được cách để phát tiết. Nàng cầm chặt ống tay áo của Công Tôn Sách, giống như một đứa trẻ bị lạc đường mà gào khóc.

Công Tôn Sách thấy vậy, cũng vô cùng đau lòng, hộc mắt đỏ lên.

Ôm nàng vào trong lòng, để nàng có thể dựa vào mình mà khóc cho cạn, không để ý nước mắt nàng đã tưới ướt đầm áo ông. Chỉ vỗ nhẹ lưng nàng, khẽ giọng an ủi:

"Khóc đi, khóc được ra thì tốt rồi."

Mà khuôn mặt ông, không biết từ lúc nào đã ướt sũng, không biết là mưa hay là nước mắt, chỉ cảm thấy có chút mặn, có chút đắng.

Triển Chiêu đứng cách họ một quãng, lặng lẽ nhìn, thu lấy lời nói hành động của họ, rơi vào trong tai, cũng không nổi quấy rầy, chỉ là càng thêm nghi hoặc.

Nàng vì sao lại gọi Công Tôn tiên sinh là "Tiên sinh", mà không phải "Cha". Nàng vì sao luôn miệng nói không trở về được, nàng phải đi về đâu? Chẳng lẽ nàng thật sự không phải Công Tôn Hiểu Vân trước kia? Mà vì sao nàng lại khóc thương tâm như vậy, khiến hắn nhìn thấy mà đau lòng.

Tới gần nửa đêm, cơn mưa lớn mới tạnh. Không gian được mưa cọ rửa vô cùng sạch sẽ, không khí phiêu tán một mùi thơm dịu nhẹ, là mùi lá cây lẫn với bùn đất. Bầu trời trong sáng, nửa vầng trăng treo cao, lấp lánh vài ngôi sao làm đẹp thêm bầu trời, chiếu sáng con đường họ trở về thành.

Ba người chậm rãi đi song song. Triển Chiêu cùng Công Tôn Sách ngẫu nhiên nói với nhau vài câu, Hiểu Vân hoàn toàn không nói gì, chỉ cúi đầu máy móc đi theo bọn họ. Hai người thấy bộ dáng vô cảm của nàng, trong lòng lo lắng, lại không biết an ủi thế nào. Triển Chiêu không biết tình huống, còn Công Tôn Sách lại biết lúc này cho dù nói gì, đều không an ủi được nàng. Chuyện này quá tàn khốc, cả hai người bọn họ đều phải đôi mắt.

Lúc trở lại phủ nha, Bao đại nhân còn chưa ngủ, nhìn bọn họ về mới hết lo lắng. Thấy tình trạng của Hiểu Vân cũng biết chuyện không được như ý, liền cho người về nghỉ ngơi. Đêm đã sâu, cho tất cả về nghỉ tạm, chỉ để lại một mình Công Tôn Sách trong phòng.

Nữ quản sự ở phủ nha là Trương tâu, mang theo Hiểu Vân tới khu vực riêng của nữ quyến để nghỉ ngơi, cũng thu xếp một thùng nước ấm để nàng tắm rửa. Hiểu Vân rửa mặt chải đầu xong liền đi ngủ.

Hôm sau, thời tiết rất tốt, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng thật ấm áp, để lại chút hơi ấm trong phòng.

Trên giường, Hiểu Vân vẫn im lặng nằm, giống như đang ngủ. Tóc đen dài rối tung trên gối, làn da trắng nõn giờ hơi tái, hai má có chút đỏ, khóe miệng hơi nhếch lên, giống như đang mơ thấy chuyện gì vui vẻ.

Chính vào lúc này, ngoài cửa có người gõ cửa, âm thanh "Cộc cộc cộc" trong sáng sớm im lặng đặc biệt đột ngột.

Hiệu Vân trong giấc mơ nhú nhú mày, có phần không vui vì mộng đẹp bị gián đoạn. Khẽ giọng nói vài câu rồi quay người ngủ tiếp.

Nhưng người ngoài cửa không chịu bỏ qua, tiếng đập cửa không ngừng vang lên.

Trương tẩu ở ngoài phòng gõ cửa hồi lâu, không thấy Hiệu Vân đáp lại, liền bỏ ra sân, vừa vặn thấy Công Tôn Sách đi tới, sắc mặt lộ vẻ vui mừng.

"Tiên sinh, mới rồi nô tỳ đi gõ cửa, không thấy cô nương trả lời."

Công Tôn Sách gật đầu, cảm ơn Trương tẩu rồi tới trước cửa phòng Hiệu Vân. Lại gõ cửa, thấy không có động tĩnh gì liền gọi vài tiếng.

Qua hồi lâu mới nghe trong phòng có tiếng động. Một lát sau cửa liền mở.

Hiệu Vân đã bị tiếng đập cửa đánh thức, mở mắt mới phát hiện tình cảnh của mình. Vốn dĩ nàng đang mộng ở thế kỷ hai một cùng gia đình. Tỉnh mộng, thấy hoàn cảnh lạ lẫm, lại một phen buồn bã thất vọng, không khỏi ngồi ngây trên giường.

Cho đến khi lại có người gõ cửa, nàng nghe ra tiếng Công Tôn Sách đang gọi, mới đứng dậy thay đồ, tùy tiện búi tóc rồi mở cửa.

"Tiên sinh "

Công Tôn Sách thấy nàng bộ dáng có chút không chỉnh tề, khẽ nhíu mày, không nói gì lập tức vào phòng.

Hiệu Vân đóng cửa lại, xoay người rót nước cho Công Tôn Sách.

"Tiên sinh tìm Hiệu Vân có việc sao?"

Công Tôn Sách nhìn Hiệu Vân, trong mắt có quan tâm và lo lắng. Một hồi sau mới mở miệng nói chuyện:

"Đại nhân hôm nay muốn thăng đường thẩm án."

Lúc này, lòng Hiệu Vân không ở đây, đối với chuyện Bao đại nhân muốn thẩm án không có một chút hứng thú nào, chỉ tùy tiện đáp: "Vâng, vụ án Thạch Quốc Trụ sao?"

Công Tôn Sách lắc đầu, "Vụ án Thạch Quốc Trụ đã kết thúc rồi."

"Ồ, vậy thẩm án gì vậy?" Hiệu Vân khó hiểu, thẩm án gì mà phải nói với nàng?

"Bao đại nhân muốn thẩm án..." Công Tôn Sách nhíu chặt hai hàng lông mày, nhìn Hiệu Vân, có chút khó nói.

Hiệu Vân thấy bộ dáng của Công Tôn Sách, trong lòng nhảy dựng, có dự cảm không rõ ràng. Chắc không phải là...

"Bao đại nhân muốn thẩm án người đó."

Quả nhiên!

"Tôi?" Hiệu Vân kinh hô.

"Vì sao lại thẩm án tôi, tôi có phạm tội gì sao?" Hiệu Vân nghĩ thế nào cũng không ra, mình đâu có làm chuyện gì phạm pháp đâu.

"Hôm qua người vì cứu ta, giáp mặt xung đột với Hoàng Thượng, Bàng thái sư muốn Bao đại nhân trị người tội bất kính." Công Tôn Sách trong lòng chua xót, nói ra thật bất đắc dĩ.

"Chuyện..." Hiểu Vân lúc này mới phải ứng được, nàng thiếu chút nữa đã quên, trong xã hội phong kiến, ngay cả liếc mắt nhìn hoàng đế cũng là đại bất kính, huống chi nàng hôm qua cùng Hoàng Thượng chính diện giao phong? Nhưng mà, nói thế nào nàng cũng là nừa ân nhân cứu mạng Triệu Trinh, cho dù có tội, chẳng lẽ không thể đem công bù vào sao? Triệu Trinh này, thật sự là "vong ân phụ nghĩa", không để ý tình cảm.

Hiểu Vân có chút căm giận. Có điều nghĩ lại, cũng bất đắc dĩ. Ai bảo nàng nhất thời xúc động, to gan lớn mật thách thức Hoàng đế chứ? Thôi thôi, trị thì trị. Nhưng mà không biết tội bất kính ngày sẽ dùng hình phạt nào? Ngồi tù? Đánh trượng? Lưu đày? Hay trực tiếp lôi ra chém?

Nghĩ một hồi lại bốc hỏa. Nàng đúng là đen tám đời, ngũ cũng chết cháy, sau đó chẳng hiểu vì sao chạy tới Đại Tổng triều chẳng liên quan gì tới mình này, bây giờ còn vì một lỗi bé tẹo mà trở thành phạm nhân, nàng đây là chọc vào ai chứ!

Công Tôn Sách nhìn vẻ mặt âm tình bất định của nàng, nghĩ nàng đang vì chuyện này mà lo lắng, liền mở miệng an ủi: "Hiểu Vân không cần lo lắng, lần này thẳng đường, người chỉ cần nghe, đừng nói nhiều, ta đã có tính toán."

Hiểu Vân thấy ông nói như vậy, nghĩ tới Công Tôn Sách túc trí đa mưu tất nhiên đã có kế hay, mới thu lại lửa giận trong lòng. Sau khi rửa mặt chải đầu liền theo Công Tôn Sách tới nha môn.

Hồi 30 – Chịu hình trên công đường

Hiểu Vân đi theo Công Tôn Sách tới công đường nha môn, Công Tôn Sách bảo nàng đợi ở ngoài một chút, bản thân vào trước. Một lát sau, nội đường có tiếng người, nhưng Hiểu Vân không nghe rõ bên trong nói gì. Trong chốc lát có sai dịch đi ra truyền người, Hiểu Vân lúc này mới tiến vào.

Trên công đường thật khí thế. Bao đại nhân quan phục màu đen, ngồi ngay ngắn sau bàn. Triệu Chiêu vẫn một thân màu đỏ, đứng bên phải Bao đại nhân. Hai bên phải trái có Bát vương gia, Vương thừa tướng và cả "nguyên cáo" Bàng Cát chia nhau ngồi. Hai bên công đường sai dịch đứng hai hàng, Trương Long Triệu Hồ Vương Triều Mã Hán chia nhau đứng đầu hai bên, một tay chống hông, một tay đặt trên cán đao, thoạt nhìn vô cùng uy phong. Đám sai dịch còn lại đều mặc áo đen, vạt áo và tay áo đỏ, cầm côn trượng trong tay, đứng thẳng lưng, mắt không chớp.

Khiến Hiểu Vân cảm thấy nghi hoặc, là Công Tôn Sách không ngồi ở vị trí sư gia phía sau như bình thường, mà đứng ở một bên.

Lúc Hiếu Vân từ ngoài cửa đi vào, ông vẫn nhìn nàng, mày nhíu chặt, biểu hiện sự lo lắng, miệng há ra như muốn nói, lại không nói lời nào. Hiếu Vân mỉm cười gật đầu với ông, ý bảo ông yên tâm. Sau đó nhìn Bao đại nhân và Triển Chiêu, hai người cũng đang nhìn nàng, trên mặt không có biểu tình gì đặc biệt.

Hiếu Vân trong lòng âm thầm cười khở, người của phủ Khai Phong thiết diện vô tư ai chẳng biết, nhưng chuyện rơi xuống người nàng, lại mang tư vị khác. Không ngờ mình khi còn sống lại có cơ hội tới công đường một chuyến, trở thành bị cáo để Bao Thanh Thiên danh tiếng lừng lẫy thẩm án có tính là may mắn không? Nghĩ như vậy, liền không tiếng động mà cười khở, cúi đầu quỳ xuống hành đại lễ.

"Dân nữ Hiếu Vân, khấu kiến Bao đại nhân."

Bao đại nhân ngồi nghiêm chỉnh, nhìn Hiếu Vân cúi đầu quỳ trên mặt đất, trong lòng ngón ngang trăm mối cảm xúc. Ông không nhìn thấy mặt nàng, nhưng nụ cười nhạt kia ông đã nhìn thấy, đau đớn như vậy, chói mắt như vậy. Nhưng mà, chuyện nên làm vẫn phải làm, luật pháp trên đầu, ông không thể thiên vị.

"Công Tôn Hiếu Vân, hôm qua ngươi xung đột chính diện với Thánh Thượng, bản phủ hôm nay muốn trị tội đại bất kính của ngươi, ngươi có tâm phục khẩu phục không?"

Tâm phục? Nếu dùng lý do này trị tội ta, làm gì có chuyện tâm phục. Đại nhân nếu muốn trị tội thì cứ trị tội đi, nói gì mà tâm phục khẩu phục.

Hiếu Vân rất muốn đứng lên, đứng thẳng lưng mà nhìn Bao đại nhân, đem lời này nói ra. Nhưng nàng không thể. Nàng biết, giờ phút này mà quật cường cùng khí phách, chỉ rước thêm phiền toái, còn liên lụy Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh cùng Triển Chiêu. Trước khi tới đây, Công Tôn Sách ngàn dặn vạn dò, muốn nàng trên công đường nói ít đi, cẩn thận hơn, hết thảy đều nghe theo ông. Huống chi, nàng sao có thể đấu với chế độ phong kiến mấy ngàn năm? Vì thế chỉ có thể cắn môi, nuốt hết mọi bất bình vào trong bụng.

"Vâng."

Bao đại nhân cảm thấy trong lòng chua xót, xót nàng nghĩ một đằng nói một nẻo, xót tấm lưng cương trực của nàng, xót nàng tay nắm chặt mà trở nên trắng bệch.

"Được!" Giọng nói Bao đại nhân có chút run rẩy khó nhận ra, "Một khi đã vậy, ngươi hãy nghe phán quyết."

Nói xong, vỗ kinh đường mộc, âm thanh vang dội quanh quần trong công đường.

"Dựa theo luật lệ Đại Tông, người dĩ hạ phạm thượng, trách phạt một trăm trượng. Bản phủ niệm tình ngươi tuổi còn nhỏ, không biết thế sự, trong lòng vì muốn cứu cha, có hiếu tâm, cũng rất đáng thương. Bản phủ giảm án,

phán người năm mươi trượng."

Hiệu Vân lẳng lẳng nghe, trong lòng không chút gợn sóng. Đánh năm mươi trượng, so với nàng tướng tượng nhẹ hơn nhiều. Có lẽ Bao đại nhân đã cố hết sức rồi. Chỉ không biết con của thôi kia có từ bỏ ý đồ hay chưa.

Quả nhiên, vừa dứt lời, Bàn Cát hừ giọng lên tiếng.

"Bao đại nhân cần nhắc hình phạt như vậy, chỉ sợ có chút bất công, Công Tôn Hiệu Vân phạm thượng, làm long nhan đại nộ. Chỉ đánh năm mươi trượng, sao có thể dạy dỗ tội vô lễ bất kính của nàng?"

Bao đại nhân đang định lên tiếng, Bát vương gia đã mở miệng, giọng nói không nhanh không chậm: "Bàn thái sư, nói thế nào Công Tôn cô nương cũng xuất không ít lực trong vụ việc Ích châu, mặc dù hôm qua nàng mạo phạm Thánh Thượng, Thánh Thượng cũng sẽ niệm công nàng mà không so đo. Nay Bao đại nhân quyết định như vậy, cũng là làm việc theo lệ, đại công vô tư. Bàn thái sư cần gì phải so đo với một tiêu cô nương?"

Bàn Cát nghe vậy hừ một tiếng, không nói gì nữa, bộ dáng ngồi xem kịch vui.

Hiệu Vân tất nhiên nghe ra Bát vương gia ý tại ngôn ngoại. Nếu không phải Hoàng Thượng dặn dò, ông tuyệt đối không nói như vậy. Nhưng Hiệu Vân không rõ, nếu Triệu Trinh vẫn cảm kích việc nàng cứu hấn, cũng muốn giúp nàng, vì sao lại mặc kệ không miễn tội cho nàng? Chỉ cần hấn nói một câu, Bàn Cát thế nào cũng không thể khai đao với nàng, chẳng lẽ Triệu Trinh thật sự vì pháp luật mà không thể làm vậy? Pháp luật ở Đại Tống triều có quyền uy như vậy sao? Đối với chuyện này, Hiệu Vân vô cùng hoài nghi, lại đoán không ra nguyên do.

Bàn Cát nếu không có ý kiến phản đối, Bao đại nhân liền rút thẻ hình phạt ra, đang muốn phát xuống, Công Tôn Sách vẫn đứng một bên đột nhiên quỳ xuống.

"Đại nhân, không dạy được con, là lỗi của cha. Hiệu Vân hôm qua lỡ mãng, khiến long nhan tức giận, đều do đệ tử không dạy được con, xin đại nhân cho đệ tử chịu hình thay."

Hiệu Vân cả kinh, ngẩng đầu nhìn Công Tôn Sách, vẻ mặt khiếp sợ không dám tin. Chẳng lẽ đây là cái "đều đã sắp xếp" ông nói vừa nãy? Sắp xếp chính là thay nàng chịu phạt? Đây là biện pháp chó má gì? Công Tôn Sách à Công Tôn Sách, ngài bảo ta nói thế nào bây giờ?

Trong lòng Hiệu Vân cảm kích, nhưng không dám gật bừa.

"Bao đại nhân, không thể. Việc này không liên quan tới phụ thân, ai làm người đó chịu, Hiệu Vân cam nguyện chịu phạt, xin đại nhân đánh trượng Hiệu Vân."

"Đại nhân! Thỉnh cho đệ tử thay Hiệu Vân chịu hình!" Công Tôn Sách không nhìn Hiệu Vân, kiên định nói với Bao đại nhân.

Hiệu Vân trừng mắt nhìn Công Tôn Sách, có một loại tức giận đột

nhiên trào lên. Dem một đồng xương cốt như ông đánh năm mươi trượng, còn không đánh nát được sao, không chết cũng mất nửa cái mạng.

Bao đại nhân nhìn đôi cha con trước mắt, trong lòng cảm khái không thôi, nhất thời không biết phán quyết thế nào cho tốt. Luật pháp Đại Tổng có quy định, người thân phạm pháp, cha mẹ, vợ chồng, huynh đệ, con cái có thể chịu hình thay. Thỉnh cầu của Công Tôn Sách quả thật có thể làm, nhưng nhìn bộ dáng Hiều Vân, cũng sẽ không chịu lui bước. Nói thật, nếu có thể, ông không muốn đánh ai, nhưng năm mươi trượng này nhất định phải đánh xuống một người. Lúc này ông không thể không cảm khái, luật pháp có khi thật vô tình.

Trong lúc Bao đại nhân do dự, Hiều Vân yêu cầu nói chuyện riêng với Công Tôn Sách. Bao đại nhân chấp nhận, Bát vương gia cũng đồng ý. Hai người liền rời khỏi công đường, chốc lát sau đã trở lại. Sắc mặt Công Tôn Sách rất khó coi, nhưng không tranh nhận năm mươi trượng phạt nữa.

Năm mươi trượng này, sẽ đánh ngay trên công đường. Hiều Vân ngay từ đầu không phải lo bị đánh, mà là một nữ hài tử trước mặt nhiều người như vậy bị đê xuống đánh đòn, nàng cảm thấy rất mất mặt, vô cùng mất mặt, giống như bị người ta thấy đang mặc đồ ngủ vậy. Nhưng mà, còn chưa cảm thấy thẹn thùng, nàng đã bị đê xuống đất, sau đó gậy đánh lên người.

"Ba" một tiếng, một gậy đánh lên thân nàng, thật vang dội.

Hiều Vân suýt nữa hét ra tiếng. Đau, thật sự rất đau.

Nàng thở dốc một hơi, há mồm cắn tay mình, răng ngấp vào thịt, cứng rắn ngăn lại tiếng nức nở. Nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, lại cố kìm nén không cho nó rơi xuống.

Ngay sau đó, gậy thứ hai, thứ ba giáng xuống.

"Một, hai, ba, bốn, năm, sáu..."

Hành hình là Trương Long cùng Triệu Hồ. Theo lý, chuyện này sẽ do nha dịch làm, bình thường không tới họ động thủ. Nhưng nay người chịu hình đặc biệt, tất nhiên bọn họ muốn ra tay. Bởi vì bọn họ so với nha dịch càng biết cách đánh trượng, nhìn qua có vẻ đánh nặng, nghe vang, nhưng không đau lắm.

Nhưng bất luận thế nào, bảo bọn họ xuống tay với Hiều Vân, vẫn là không đành lòng, tay nắm trượng có chút run run, lo lắng xuống tay không điều độ, sợ nặng quá khiến Hiều Vân bị thương, lại không thể không đánh cho ra hình dáng. Mới hai mấy trượng, hai người đã đầy đầu mồ hôi.

Hai người bọn họ đánh thật cẩn thận, mồ hôi đầm đìa, khiến người ngoài nhìn vào vô cùng lo lắng.

Triển Chiêu đối diện Bàn Cát, thấy hắn một dạng vui sướng khi người gặp họa, gian kế thành công, vô cùng đắc ý, chỉ hận không thể xông lên đánh bay nụ cười gian xảo đáng khinh kia, nhưng hắn chỉ có thể nhin, nắm chặt hai tay, ngoại trừ trừng mắt chẳng có phương pháp nào khác.

Bao đại nhân mặt vẫn bình tĩnh, ngòai sau án không nhúc nhích. Công Tôn Sách cũng vậy, nhìn tay Hiếu Vân, mặt căng lên có chút đáng sợ.

"Ba mươi, ba một, ba hai..."

Trương Long Triệu Hồ tay vẫn vung từ trên xuống dưới, đếm từng gậy một, đánh vào người Hiếu Vân.

Mà Hiếu Vân quỳ trên đất, dĩ nhiên không căng cứng như vừa rồi. Nàng đã chết lặng, giống như không có cảm giác đau đớn, chỉ cảm thấy lạnh, có chút choáng váng, tứ chi không nghe sai khiến nữa. Lỡ tai nghe Trương Long cùng Triệu Hồ vừa đếm vừa đánh, lại giống như không đánh trên người nàng, âm thanh vô cùng có quy luật, nghe như một bài hát ru, mơ hồ nghe họ đếm tới năm mươi thì mất đi tri giác.

Hồi 31 – Tình cảm cha con

"Công Tôn tiên sinh, Hiếu Vân sao rồi?"

Công Tôn Sách vừa bước vào cửa thư phòng, Bao đại nhân đã thân thiết hỏi.

"Thương thế không nghiêm trọng, đã bôi thuốc rồi, điều dưỡng một thời gian là khỏi. Nhưng mà..." Công Tôn Sách nhíu mày.

"Nhưng mà thế nào?"

"Chắc là vì đêm qua mắc mưa, nhiễm phải phong hàn nên đang sốt cao. Hơn nữa vết thương trên người... Sợ là phải mất cả tháng mới khỏi." Nói đến đây, Công Tôn Sách trong lòng hỏi hận không nguôi, nếu sớm biết nàng không khỏe, bất luận thế nào ông cũng không để nàng phải chịu năm mươi trượng này.

"Là đệ tử sơ sẩy, nếu sớm phát hiện, sẽ không để nàng phải chịu tội..."

Bao đại nhân thấy ông nhíu mày, không khỏi thở dài.

"Công Tôn tiên sinh chớ tự trách mình, đứa nhỏ này quá quật cường, chuyện đã nhận định thì không chịu lui bước. Nhưng mà bản phủ không hiểu, Hiếu Vân nói gì với Công Tôn tiên sinh ở ngoài công đường, khiến tiên sinh từ bỏ không thay nàng chịu hình nữa?"

"Nàng nói với đệ tử, nếu đệ tử kiên quyết tranh với nàng, nàng sẽ đại náo công đường, đến lúc đó, không phải chuyện năm mươi trượng nữa." Nói xong, Công Tôn Sách thở dài một tiếng, bất đắc dĩ, lại có đau lòng, lại có cảm động.

Bao đại nhân nghe vậy ngậy ra một lúc. Triển Chiêu một bên cũng vậy, hai người nhìn nhau, đều khẽ thở dài.

Bao đại nhân bước tới vỗ vai Công Tôn Sách, lặng lẽ an ủi.

Công Tôn Sách hiểu rõ gật đầu.

"Trương tẩu còn đang nấu thuốc, để đệ tử đi xem lại."

Bao đại nhân gặt đầu, Công Tôn Sách lại trở về phòng Hiếu Vân.

Trong viện tràn ngập mùi thảo dược, mơ hồ có khói trắng lan tỏa. Trương tâu đang nấu một lò thuốc nhỏ, thấy Công Tôn Sách đi vào sân, nàng đứng dậy hành lễ. Công Tôn Sách đáp lễ rồi đi vào phòng, ngồi xuống bên giường.

Hiếu Vân nằm trên giường im lặng ngủ. Hai má rất đỏ, giống như đang bị bệnh. Hô hấp có chút nặng, hai hàng lông mày nhắm chặt, trên mặt có nước mắt đã khô. Đó là dấu vết lúc nãy lúc ông đắp thuốc, nàng rơi lệ để lại.

Vừa rồi lúc đắp thuốc, tuy nàng thần trí không tỉnh táo, nhưng lúc lau miệng vết thương, vẫn khiến nàng đau đớn nức nở rên rỉ, nàng nhắm mắt, trong miệng thì thảo gì đó, ông nghe không rõ, cũng không hiểu. Nhưng bộ dáng đó khiến ông đau lòng không thôi.

Công Tôn Sách lấy khăn ướt, cẩn thận lau nàng mặt, lại dùng khăn lạnh đắp lên trán nàng, muốn mượn hơi lạnh giảm bớt nhiệt độ của nàng.

Tay nàng, để ở bên sườn, vết rãnh trên cổ tay thật rõ ràng, thậm chí có vết máu nhè nhẹ. Nhớ tới vừa rồi trên công đường, nàng quật cường tự cắn tay mình cũng không chịu phát ra tiếng kêu, ông rất bất đắc dĩ.

Công Tôn Sách cứ ngồi như vậy, lặng lẽ nhìn một hồi, không khỏi thở dài một tiếng. Sao lại có cô nương quật cường, hiếu thắng như vậy chứ!

Ngoài phòng có người gõ cửa, chỉ chốc lát sau, Trương tâu mang một bát thuốc đi vào, thuốc trong bát đen như mực.

Lúc Hiếu Vân bị Công Tôn Sách đánh thức, ngửi thấy mùi dược thảo nồng đậm, không khỏi cau mày, mở mắt liền thấy Công Tôn Sách ngồi trước giường, trên tay bưng bát thuốc, đang cầm thìa vừa khuấy vừa thổi.

"Hiếu Vân, dậy uống thuốc nào."

Hiếu Vân muốn mở miệng nói chuyện, lại phát hiện cổ họng vừa khô vừa đau, âm thanh phát ra khàn khàn, vì thế liền từ bỏ, chỉ gặt đầu, động thân đón lấy bát thuốc, nhắm mắt ngừng thở hai ngụm đã uống hết cả bát.

Có câu thuốc đắng dã tật, hy vọng dược hiệu của thuốc có quan hệ trực tiếp với độ đắng của nó.

Thuốc mặc dù đắng, nhưng đã làm ướt cổ họng. Hiếu Vân đưa bát không cho Công Tôn Sách, khẽ nói cảm tạ.

"Cám ơn tiên sinh."

Công Tôn Sách đón lấy bát thuốc không đặt xuống một bên, nhìn nàng, lại thở dài.

Hiếu Vân thấy vậy, khẽ cười khỏ. Máy ngày nay, Công Tôn Sách thờ dài với nàng không ít.

"Tiên sinh vì sao lại thờ dài? Hay là... hay là vì Công Tôn Hiếu Vân nàng..." Hiếu Vân nhìn ông, có chút khỏ sở, bất kể thế nào, nàng cũng không thể đem con gái trả lại cho ông.

Công Tôn Sách lắc đầu, tuy nói vẫn mong con gái có thể trở về, nhưng

trải qua hôm nay, ông cũng hiểu được, việc này không thể nữa, chỉ có thể chấp nhận sự thật. Ông thở dài, chính là vì người trước mặt.

"Muôn cảm ơn, phải là ta nói mới đúng."

Hiểu Vân nghi hoặc, "Tiên sinh cảm tạ tôi, vì sao?"

Công Tôn Sách vỗ nhẹ tay nàng:

"Hôm qua nếu không phải ngươi, ta có lẽ đã... Ngươi vì ta mạo hiểm như vậy, ta không đa tạ ngươi được sao?"

Hiểu Vân cười khẽ, "Tiên sinh nói gì vậy, đây là chuyện tôi phải làm mà, tiên sinh cần gì phải cảm ơn? Huống chi, cho dù không có tôi, Bao đại nhân, Triển đại nhân bọn họ cũng sẽ nghĩ cách cứu tiên sinh."

Công Tôn Sách lắc đầu, "Hiểu Vân, ta là thật tâm cảm kích ngươi, ngươi vì ta mà chịu khổ."

"Tiên sinh." Hiểu Vân nhìn ông, chậm rãi lắc đầu, "Tiên sinh và tôi cần gì xa lạ thế? Tôi ở nơi này không ai nương tựa, không ai quen biết, là nhờ tiên sinh chiếu cố. Mặc dù tôi không phải là Hiểu Vân của tiên sinh, nhưng tiên sinh đối với tôi vô cùng tốt, lòng tôi làm sao không cảm kích cho được. Tiên sinh là người thân nhất của tôi ở đây, trong lòng tôi, tiên sinh giống như cha tôi vậy, tôi làm việc này đều xuất phát từ thật lòng, là hiếu tâm của con gái với phụ thân. Bây giờ tiên sinh nói như vậy, đôi lại khiến tôi cảm thấy mình có suy nghĩ không an phận." Nói đến đây, Hiểu Vân đột nhiên cảm thấy hình như mình đã đa tình.

Công Tôn Sách nhìn nàng, trong nhất thời không biết nói gì, qua một hồi lâu mới mở miệng.

"Lời này của Hiểu Vân là thật sao?"

"Tất nhiên là thật, tiên sinh nếu không tin cũng không sao."

"Nhưng vì sao Hiểu Vân đối với ta lại xa lạ như vậy?"

Hiểu Vân nhìn Công Tôn Sách, có chút kinh ngạc, "Chuyện này... Tiên sinh sao lại nói vậy?"

"Ôi... ngươi gọi ta là tiên sinh, sao không xa lạ." Giọng nói của Công Tôn Sách dường như rất thất vọng.

Hiểu Vân thấy vậy vội giải thích, "Gọi ngài là tiên sinh, là vì tôi tôn kính tiên sinh, tuyệt đối không phải có ý xa lạ! Tôi chính là kính tiên sinh như cha, làm gì có để ý chuyện xa lạ hay không?"

Công Tôn Sách nghe nàng nói vậy, lúc này mới nở nụ cười: "Ngươi đã kính ta như cha, từ nay về sau, ta chính là cha ngươi, ngươi còn muốn tiếp tục gọi ta là tiên sinh sao? Như thế chẳng phải quá xa lạ à!"

Hiểu Vân nhìn Công Tôn Sách, thấy mỉm cười nhìn mình, ánh mắt hiền lành quan ái, giống như phụ thân vậy. Thấy cảm động, cũng thấy có chua xót.

"Cha..." Một chữ vô cùng đơn giản, lại nặng tựa ngàn vàng. Hiểu Vân đột nhiên cảm thấy có gì đó, nghẹn lại trong lòng, lời nói ra có chút nghẹn

ngào, mà Công Tôn Sách trong thoáng chốc đã đỏ hộc mắt. Tay khẽ khàng vỗ vỗ vai nàng.

"Cha..." ba, ba...

Hiệu Vân gọi trong lòng, cũng không biết là gọi cha mình, hay là Công Tôn Sách, nghĩ tới nước mắt lại loạt xoạt rơi xuống.

Chính vào lúc này, ngoài phòng truyền đến tiếng đập cửa. Hiệu Vân dùng ống tay áo xoa xoa mặt. Công Tôn Sách đứng dậy ra mở cửa.

Ngoài phòng, là Triển Chiêu, còn có một tiểu thái giám.

"Công Tôn tiên sinh."

"Triển hộ vệ."

"Công Tôn tiên sinh, đây là Trần công công Hoàng Thượng phái tới." Triển Chiêu chỉ vào tiểu thái giám bên cạnh giới thiệu cho Công Tôn Sách.

Tiểu thái giám kia bước lên một bước, thi lễ với Công Tôn Sách.

"Bái kiến Trần công công."

"Công Tôn tiên sinh, nô gia phụng lệnh Thánh Thượng, trước là tới thăm Công Tôn cô nương, sau là đưa ngọc lộ cao trị thương Thánh Thượng ban."

Công Tôn Sách cảm thấy có chút kinh ngạc, lại có chút khó hiểu, nhưng vẫn tiếp nhận khay trong tay Trần công công, liên tục nói đa tạ.

"Đa tạ Thánh Thượng ân điển. Làm phiền Trần công công."

Khách sáo một phen, Trần công công liền đi.

Công Tôn Sách nhìn bình sứ trên khay, có chút suy nghĩ.

"Công Tôn tiên sinh, Hiệu Vân cô nương nàg..."

"Vừa uống thuốc xong ngủ rồi. Bệnh tình và thương thế cũng không đặc biệt nghiêm trọng, nhưng phải tĩnh dưỡng nhiều hơn."

Triển Chiêu nghe vậy khẽ gật đầu.

"Vậy thì tốt."

Công Tôn Sách khẽ lắc đầu, "Hiệu Vân tâm tính ngay thẳng, tính tình lại quật cường, nhanh mồm nhanh miệng, đây là nơi nhiều thị phi, khó tránh đưa tới tai họa."

Triển Chiêu khẽ lắc đầu, "Hiệu Vân cô nương là thiện tâm, vừa bộc trực vừa kiên cường, sẽ khiến nàng gặp phải phiền toái. Có điều lần này coi như may mắn, chỉ bị đánh trượng thôi."

Công Tôn Sách cũng gật đầu, "Hy vọng ngày sau, nàng sẽ không lại vướng phải thị phi chôn quan trường là tốt nhất."

Triển Chiêu nhìn cửa phòng hơi khuất, nghĩ nếu thật như vậy thì không gì tốt hơn. Nhưng mà nàng đang ở phủ Khai Phong, lại có lòng nhiệt tình, thẳng thắn, về sau... Ôi, cô nương này, chỉ mong sau này hãg có thể bảo vệ được nàng.

Nhiều ngày nữa trôi qua, bên trong nha phủ Ích châu, rất nhiều người bận rộn. Hoàng Thượng cùng trọng thần trong triều cuối cùng muốn khởi

hành hồi kinh. Lần này đi Ích châu, có kinh có hiểm, trải qua trắc trở, cuối cùng biến nguy thành an, mọi thứ đều an ổn, mà bọn họ, cuối cùng cũng phải trở về. Có điều, Hoàng Thượng đột nhiên nói phải về kinh, khiến hạ nhân có chút luống cuống tay chân.

Hiệu Vân nằm trên giường hai ngày. Công Tôn Sách mỗi ngày đều ba lượt tới thay thuốc cho nàng, phong hàn đã đỡ hơn nhiều, nhưng vết thương trên người chưa lành, chỉ có thể nằm sấp, váy áo nhiều lớp không thể mặc, chỉ có thể đắp chăn. Cứ như vậy, nàng cơ bản nằm cố định trên giường, ngoại trừ ngủ không làm được gì khác, khiến nàng buồn muốn chết.

Vào lúc đang chán muốn chết, chợt nghe ngoài cửa có tiếng động, tưởng Trương tâu vào, liền không để ý, không ngờ lại là Công Tôn Sách, Hiệu Vân không khỏi có chút giật mình. Ngày thường vào lúc này, Công Tôn Sách hẳn là đang ở chỗ Bao đại nhân, hôm nay sao lại tới phòng nàng?

"Cha, sao cha lại đến đây, con còn tưởng là Trương tâu." Hiệu Vân động thân nói chuyện cùng Công Tôn Sách.

Công Tôn Sách ngồi xuống trước giường nàng: "Cứ nằm đi không cần ngồi dậy."

Hiệu Vân nở nụ cười, lại nằm úp sấp xuống: "Con giờ sao mà nằm được."

Công Tôn Sách cũng nở nụ cười, "Đúng vậy, con hiện giờ không thể nằm được. Đau lần này phải nhớ kỹ trong lòng. Về sau đừng làm việc xúc động, việc gì cũng phải cân nhắc trước rồi hãy làm."

Hiệu Vân bĩu môi. Đúng vậy, đau lần này nàng nhớ rõ, kể từ ngày ấy, nàng đã quyết định sẽ cách Triệu Trinh càng xa càng tốt.

"Đúng rồi, cha, cha còn chưa nói cha tới đây làm gì đâu. Bình thường giờ này cha đều ở bên cạnh Bao đại nhân mà."

"Thái Hậu có ý chỉ, triệu Thánh Thượng hồi kinh, Bao đại nhân cũng theo Thánh Thượng hồi kinh, ngày mai chúng ta sẽ khởi hành."

"Ồ, muốn trở lại kinh thành à. Đúng vậy, đi cũng nhiều ngày rồi, con cũng nhớ Thúy nhi. Con không có ở nhà, nha đầu kia chắc chắn rất vui vẻ tự tại, con phải nhanh trở về giày vò hành hạ nàng, bảo nàng làm điểm tâm cho con. Ha ha."

Công Tôn Sách cũng cười, lườm nàng: "Người đó!"

"Có điều, con bị thương không thể ngồi dậy, không nên đi đường xa mệt nhọc, cho nên con ở lại đây trị thương đi, đợi khỏe lại rồi hãy đi."

"Vậy cha cũng ở lại sao?"

Công Tôn Sách lắc đầu, Hiệu Vân nhíu mày. "Không phải một mình con ở lại chứ, cha, con không muốn ở đây một mình."

Công Tôn Sách vỗ vỗ tay nàng, "Sẽ không để con ở đây một mình. Triển hộ vệ còn có chuyện cần xử lý ở Ích châu, mấy ngày tới sẽ ở lại đây. Hơn nữa ta đã dùng bồ câu đưa thư gọi người đưa Tiểu Thúy tới Ích châu

chăm sóc con, ít ngày nữa nó sẽ tới, con cũng có người bầu bạn. Sau này con cùng Triển hộ vệ về sau."

"Vâng." Nghe Công Tôn Sách nói như vậy, Hiều Vân cũng chỉ có thể gật đầu. Có người ở cùng là tốt rồi, bằng không để nàng ở một mình, cả ngày đối mặt với căn phòng trống rỗng, thật sự là làm nàng buồn muốn chết.

Ngày hai lăm tháng chín. Triệu Trinh hoàng đế mang theo nhóm triều thần, một hàng gần trăm người, chậm rãi lên đường về kinh. Chuyến đi Ích châu lần này, cuối cùng thật sự kết thúc.

Quyển III - Ngọc như ý Hồi 32 – Chỗ không tiện

Bao đại nhân đi rồi, Công Tôn Sách cũng đi theo. Vì thế, phòng của Hiều Vân ở lạnh hơn một chút.

Trương tâu mỗi ngày đều tới vài lần, đưa đồ ăn, đưa thuốc, bung trà đổ nước. Có điều, trừ những việc này, bà không ở lại phòng nàng.

Tuy Triển Chiêu cũng ở Ích châu, nhưng hẳn có chuyện của hắn, chắc là đi sớm về muộn, rất bận bịu. Hơn nữa, tình trạng hiện giờ của nàng, hẳn là một đại nam nhân, cũng không tiện tới thăm. Vì thế lúc về không đánh thức nàng, chỉ hỏi tình hình của Hiều Vân sau đó trở về.

Hiều Vân gần như luôn một mình một phòng, bên ngoài nhàm chán, trong lòng lại thấy vắng vẻ. Tuy Trương tâu với nàng có khách khí có chiều cố, nhưng chung quy vẫn là người lạ, không thể nói gì nhiều. Công Tôn Sách không ở bên cạnh, nàng giống như thật sự thành một đứa bé "không cha", bị người ta vứt bỏ, trong lòng có chút tủi thân. Có điều may mắn Công Tôn Sách để lại cho nàng một quyển sách, có thể xem giết thời gian.

May mà, Bao đại nhân đi được ba ngày, Tiểu Thúy đã tới Ích châu.

Hiều Vân thấy người quen, vui vẻ khó giấu. Có điều Tiểu Thúy lại thấy khổ sở trong lòng, vì đau lòng tiểu thư nhà nàng nằm trên giường không thể nhúc nhích, vừa gặp nhau liền khóc, Hiều Vân mắng một hồi mới yên tĩnh lại. Sau đó bắt đầu làm đồ ăn cho nàng, tổ yến nhân sâm gì đó đều nấu, chiều cố nàng vô cùng cẩn thận. Tiểu Thúy đối với nàng tất nhiên không thể giống Trương tâu, Hiều Vân trong lòng cảm động, tâm tình cũng tốt hơn, vết thương trên người hồi phục nhanh chóng.

Bảy ngày sau khi Tiểu Thúy đến, Hiều Vân đã có thể xuống giường đi lại. Mà đúng hôm đó, Hiều Vân gặp được Triển Chiêu đã nhiều ngày không thấy.

Hôm ấy thời tiết rất tốt, Hiều Vân mới ăn cơm trưa không lâu, thấy mặt trời rực rỡ, liền ra sân phơi nắng, hít thở không khí. Trùng hợp lúc này Triển Chiêu tới thăm, thấy Hiều Vân lặng lẽ đứng trong sân, toàn thân đắm chìm dưới ánh mặt trời rực rỡ, khiến người ta thấy an tường ấm áp, không

khỏi mỉm cười đi tới.

"Hiểu Vân cô nương, đã có thể xuống giường rồi sao?"

Hiểu Vân quay lại, thấy Triển Chiêu đang đến gần, vẫn một thân áo lam, vạt áo tuyết trắng, sạch sẽ lại thanh thoát khoan khoái. Ý cười trên mặt trong suốt như gió xuân.

Hiểu Vân thấy vậy, không khỏi kéo khóe môi, cười trả lời, "Triển đại nhân, đã lâu không gặp."

Triển Chiêu hơi ngạc nhiên, lập tức mở lời: "Quả thật đã lâu không gặp." Mười ngày, không tính là ngắn.

"Triển đại nhân thật sự là quý nhân bận rộn, nhiều ngày như vậy giống như thần long thấy đầu không thấy đuôi, Tiểu Thúy tới đã bảy ngày cũng chưa nhìn thấy ngài, hại tôi bảo nàng đi tìm ngài cũng không tìm thấy." Hiểu Vân nhìn hấn, cười nói.

Triển Chiêu tất nhiên nghe ra lời nói của nàng có ý trêu chọc, cười cười lắc đầu: "Hiểu Vân cô nương tìm Triển Chiêu có chuyện gì?"

Hiểu Vân thấy hấn không phản ứng gì với lời trêu chọc của mình, cảm thấy không thú vị, liền nghiêm túc trở lại.

"Cũng không quan trọng lắm, chỉ muốn hỏi Triển đại nhân khi nào làm xong việc thôi."

Triển Chiêu thấy nàng hỏi như vậy, nghĩ rằng nàng muốn hỏi kinh.

"Chuyện của Triển Chiêu đã xong, hôm nay tới báo với cô nương. Nếu thân thể cô nương đã bình phục, ngày mai chúng ta khởi hành hỏi kinh."

Hiểu Vân gật đầu, vì thế, hai người liền hẹn giờ xuất phát, chuẩn bị ngày mai hỏi kinh.

Sáng sớm hôm sau, Hiểu Vân cùng Tiểu Thúy đứng giờ xuất hiện ở cửa lớn nha môn. Triển Chiêu đã chờ ở đó, bên cạnh một chiếc xe ngựa.

Hiểu Vân cùng Tiểu Thúy lên xe ngựa, Triển Chiêu cưỡi ngựa, có xa phu đánh xe, bọn họ lên đường.

Từ Ích châu tới kinh thành đi đường thủy nhanh hơn, hơn nữa, đối với bệnh tình Hiểu Vân mới khỏe lại, tất nhiên ngồi thuyền tốt hơn. Nhưng mà, lúc về có điểm khác biệt, khi đi có hơn hai mươi người, ngồi thuyền vừa tiết kiệm vừa tiện lợi, nhưng hiện bọn họ chỉ có ba người, không thể thuê riêng một chiếc thuyền. Tuy bọn họ đi làm việc công, nhưng ai không biết người của Khai Phong phủ luôn tiết kiệm chứ? Bọn họ sẽ không tùy tiện dùng công tác phí. Trong lòng Hiểu Vân hiểu được, cũng đành chấp nhận, có điều Triển Chiêu thật cẩn thận, trong xe đặt một tấm đệm rất dày rất mềm cho nàng ngồi, khiến nàng đỡ xóc nảy hơn nhiều.

Ngồi trong xe ngựa, Hiểu Vân bị lắc lư tới chóng mặt, cảm thấy thân thể càng ngày càng không thoải mái, bụng thỉnh thoảng quặn đau, càng lúc càng đau hơn, hơn nữa cả người vô lực, đến các đốt ngón tay cũng đau nhức.

Hiểu Vân trong lòng buồn bực, nàng trở thành Công Tôn Hiểu Vân đã

hai tháng, lần trước tới kỳ nghỉ lễ cũng không đau quá mức, sao lần này lại đau thế này chứ.

"Tiểu thư, cô không sao chứ?" Tiểu Thúy thấy Hiểu Vân ôm bụng, bộ dáng vô cùng thống khổ liền vội vã hỏi.

Hiểu Vân khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Không có việc gì, chỉ là đau bụng, qua mấy ngày sẽ khỏi." Vừa nói vừa nghĩ thâm, có lẽ vì tháng này nàng luôn giao tiếp với nước, lại gặp cảm mạo nên mới bị đau khác thường. Ôi... Nữ nhân chính là không thể ngược đãi chính mình. Sau này phải uống chút thuốc điều kinh giảm đau mới được, ta thật không muốn tháng nào cũng phải chịu tội thế này đâu.

Đang nghĩ, đột nhiên thấy buồn nôn, liền cuống quýt bỏ nhào ra đầu xe, một trận nôn khan không ra thứ gì. Hành động này khiến xa phu hoảng sợ, vội dừng xe ngựa: "Cô nương làm sao vậy?"

Triển Chiêu đang cưỡi ngựa phía trước thấy có chuyện liền cuống quýt quay đầu ngựa trở lại.

Chỉ thấy Hiểu Vân một tay chống lên thành xe, một tay đỡ ngực, đầu cúi thấp thở gấp, Tiểu Thúy ở một bên nhẹ vỗ nhẹ lưng nàng, vẻ mặt lo lắng.

Triển Chiêu nhướn mày, xoay người xuống ngựa, bước nhanh đi đến bên người nàng.

"Hiểu Vân cô nương, thân thể không khoẻ?"

Hiểu Vân ngẩng đầu nhìn hắn, hơi nâng khóe miệng, suy yếu phát tay, "Ta không sao."

Triển Chiêu thấy sắc mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, đôi môi vừa khô vừa không còn màu sắc, hai hàng lông mày hơi nhíu lại, trong lòng biết nàng đang có bệnh.

"Tiểu Thúy, tiểu thư nhà ngươi làm sao vậy?"

"Việc này..." Tiểu Thúy nhìn Triển Chiêu, muốn nói lại thôi. Chuyện của nữ nhân, làm sao nói được với Triển đại nhân chứ.

"Tiểu Thúy."

"Tiểu thư..." Tiểu Thúy nhìn Hiểu Vân.

Hiểu Vân bắt đấm dĩ nhìn Tiểu Thúy, nàng cũng không biết phải nói thế nào. Nàng biết bộ dáng lúc này của mình nhất định rất khó nhìn, nói không sao khẳng định không ai tin. Nhưng mà bảo nàng nói thật, lại không thể nói nên lời. Đây là Tống triều, không phải thế kỷ hai mốt, nàng rất hoài nghi Triển Chiêu không biết tới "việc hàng tháng" này. Nhưng nếu không nói, nhìn bộ dáng Triển Chiêu, chỉ sợ nhất định phải hỏi ra lẽ, nàng biết làm sao bây giờ.

"Công tử, hay là cô nương say xe?" Lúc này xa phu lên tiếng.

Hiểu Vân nghĩ lại, biết bệnh trạng quả thật giống như say xe, vì thế liền thuận theo lời nói của xa phu.

"Đúng vậy, ta cảm thấy ngồi trong xe ngựa không thoải mái."

Triển Chiêu nhíu mi nhìn nàng, nửa tin nửa ngờ. Đi xe đã ba ngày, sao hôm nay mới say?

Ầy... "Còn nữa, có chút lạnh, lúc đi không mang nhiều xiêm áo." Hiểu Vân bỏ thêm một câu.

Triển Chiêu lúc này mới có chút tin tưởng, bảo Tiểu Thúy đỡ nàng ngồi vào trong xe, lại cởi áo choàng của mình xuống, bảo Tiểu Thúy mặc thêm cho nàng, bốn người lúc này mới lại lên đường.

Hiểu Vân ngồi ở trong xe, dưới là đệm mềm, sau lưng là Tiểu Thúy, trên người khoác áo choàng của Triển Chiêu, mới cảm thấy ấm hơn một chút, hình như thân thể cũng thoải mái hơn.

Xe ngựa tiếp tục xóc nảy lắc lư, khiến nàng có chút thần chí hỗn loạn, có thêm tâm áo choàng kia, liền mơ mơ màng màng ngủ mất.

Nhìn tường thành quen thuộc trước mắt, Triển Chiêu cuối cùng cũng thở phào, bắt giặc giục ngựa nhanh hơn. Tuy không biết vì sao Hiểu Vân không khỏe, nhưng trở về Khai Phong phủ, mọi chuyện đều dễ hơn.

Xa phu thấy hấn tăng tốc, cũng gấp rút vung roi ngựa theo sát phía sau, không lâu đã tới cửa thành.

Trương Long Triệu Hồ vừa lúc tuần thành đến đây, thấy Triển Chiêu trở về, chấp tay thi lễ, "Triển đại nhân, ngài đã trở lại."

Triển Chiêu lại không như bình thường xuống ngựa nói chuyện cùng bọn họ, chỉ hơi ngừng lại chào hỏi rồi vội vàng tăng tốc tới Khai Phong phủ. Trương Long Triệu Hồ nhìn thấy một cỗ xe một con ngựa cuốn bụi chạy đi, không khỏi hai mắt nhìn nhau.

"Triển đại nhân hôm nay làm sao vậy?"

-0-

Bên trong trà lâu đối diện Khai Phong phủ, ở vị trí cửa sổ trên lầu hai có một thiếu niên áo trắng đang ngồi. Người này da trắng như ngọc, môi hồng răng trắng, hai hàng lông mày cong vút, đôi mắt đào hoa, mắt đen tỏa sáng, môi khẽ mím lại, như cười như không. Tóc đen thả dài buộc cao bằng một sợi dây bạch ngọc. Một tay cầm ngọc phiến, một tay nâng chén rượu ngọc, nghiêng người dựa vào lan can, nhàn nhã uống rượu. Thật sự là anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, trên mặt lại có vài phần kiết ngạo bất tuân. Không khỏi khiến người xung quanh nhìn ngó.

Con đường trước cửa Khai Phong phủ, một con tuần mã từ xa đi tới, người cưỡi ngựa một thân áo lam, tà áo trắng như tuyết, tuy phong trần mệt mỏi, không hề làm giảm vẻ tuấn lãng và anh khí của hấn. Người nọ khước miệng hé mở, cười khẽ ra tiếng:

"Triển Chiêu, ngươi đã trở lại."

-0-

Hiểu Vân vừa về phòng, Công Tôn Sách vội vàng tới thăm.

"Cha" Hiểu Vân đang định đứng dậy, bị ông cản lại.

"Ngồi đi, tại sao không thoải mái?"

Hiệu Vân chỉ biết thở dài, cho dù Công Tôn Sách là phụ nhân nàng, nàng cũng rất xấu hổ.

Công Tôn Sách thấy nàng không đáp, liền nắm lấy cổ tay nàng, bắt mạch xong mới yên tâm.

"Nữ nhi thân mình vốn yếu ớt, nay thời tiết lại lạnh, chớ để rơi vào nước hoặc cảm lạnh. Ta kê một phương thuốc, uống tạm mấy ngày, sau này từ từ điều trị sẽ không sao."

Hiệu Vân có chút xấu hổ, mặt nóng lên, trong lòng cảm động.

Công Tôn Hiệu Vân thuở nhỏ mất mẹ, Công Tôn Sách vừa làm cha vừa làm nương, ngay cả chuyện này cũng phải quan tâm, thật sự là phụ thân tri kỷ.

"Cám ơn cha."

Công Tôn Sách cười vỗ vỗ vai nàng, "Đứa nhỏ này, lại khách khí với cha như vậy."

"Con cảm thấy mình thật hạnh phúc, thật may mắn, có phụ thân tốt như vậy."

Công Tôn Sách tất nhiên biết lời này của nàng xuất phát từ tâm can, vui mừng vỗ tay nàng.

"Cha con Công Tôn tiên sinh thật sự là cha từ con hiếu, khiến bản phủ thật muốn đưa gia đình từ Lư châu tới đây." Bao đại nhân vuốt râu, vừa nói vừa cười đi tới. Phía sau đi theo Triển Chiêu cùng Trương Long Triệu Hồ vừa trở về.

Hai người vợ đứng dậy chào.

"Đại nhân."

"Hiệu Vân bái kiến đại nhân."

"Không cần đa lễ, Hiệu Vân sức khỏe không tốt sao?"

"Đa tạ đại nhân quan tâm, Hiệu Vân có chút bệnh nhẹ, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe."

Nghe Công Tôn Sách nói vậy, mọi người cũng yên tâm, ngồi một lát rồi rời đi.

Hiệu Vân dựa theo phương thuốc của Công Tôn Sách nấu thuốc dùng, quả nhiên cảm thấy thoải mái hơn nhiều, có điều vài ngày này không tiện hoạt động, vì thế ở luôn trong phòng. Mãi tới lúc thân thể hoàn toàn nhẹ nhàng khoan khoái mới ra cửa một chuyến.

Hồi 33 - Gặp Ngọc Đường

Vào thu đã lâu, theo nông lịch giữa tháng mười đã là cuối thu, thời tiết tương đối lạnh. Mọi người đều thay trang phục dày mùa đông, trong phòng đặt thêm chậu than. Mấy ngày qua việc buôn bán than củi vô cùng náo nhiệt.

Trên phố thỉnh thoảng lại thấy có người đẩy một xe đầy than hoặc củi đi qua đi lại, tất nhiên là đưa tới những nhà giàu có.

Hiểu Vân mang theo Tiểu Thúy, chậm rãi đi trên con đường phía trước Khai Phong phủ. Tính lại thì đây là lần dạo phố thật sự đầu tiên ở Đại Tống triều. Mà mục đích chủ yếu của lần dạo phố này, là phụng lệnh Công Tôn Sách cha nàng, tới tiệm vải đặt quần áo mùa đông cho mình và Triển Chiêu.

Người cô đại mua quần áo không tiện như người hiện đại, tới bách hóa hay chợ nào đó để mua, hơn nữa kiểu dáng phong phú. Lúc này nghề may còn chưa phát triển, bọn họ đặt đồ mới không phải chuyện tùy tiện. Nhà bình thường có lẽ chỉ có hai đợt mua quần áo mới. Hơn nữa nếu trong nhà có nữ nhân, bình thường đều mua vải tự may.

Công Tôn Sách nói thế nào cũng là nhân viên công vụ cao cấp, đương nhiên không tới mức đó. Có điều Khai Phong phủ xưa nay tiết kiệm, đặt mua đồ mới cũng quy định mỗi quý một lần, mỗi lần hai bộ, có tiệm vải cùng sự phụ may đồ riêng cho bọn họ. Bởi vì năm nay lúc vào đông, Triển Chiêu và Hiểu Vân không có ở nhà, lại không tiện làm phiền sự phụ đi riêng một chuyến tới đo, Công Tôn Sách bảo Hiểu Vân tự mình tới cửa hàng.

Hiểu Vân thật ra rất vui, làm như vậy có thể chọn vải màu sắc một chút, thương lượng về kiểu dáng chất liệu cùng sự phụ may đồ. Nàng đã nhìn quần áo trong tủ của Công Tôn Hiểu Vân, màu sắc hình thức cơ bản không khác nhau lắm, đơn giản lịch sự tao nhã, nhưng thiếu sức sống và điểm nhấn. Nàng muốn thay đổi khẩu vị.

Về phần Triển Chiêu vì sao không đi? Có thể hiểu mà, hắn là đại ân nhân, hơn nữa chuyện này có lẽ hắn không để trong lòng. Dù sao hắn mặc đến mặc đi cũng chỉ có hai loại, không phải quan phục màu đỏ, thì là trường bào màu lam, chẳng qua sửa lại độ dày thôi. Với lại, cũng không phải lần đầu may đồ, thợ may khẳng định có số đo của hắn, chỉ cần Hiểu Vân tới nói một tiếng là xong. Có điều... nếu Triển Chiêu thay đổi bộ y phục đã trở thành dấu hiệu riêng của hắn, sẽ thành bộ dáng gì nhỉ?

Hiểu Vân nhìn tới nhìn lui người đi đường, quan sát quần áo trên người họ, sau đó đem đầu bọn họ đội thành Triển Chiêu. Chà chà, thấy thế nào cũng không được tự nhiên.

"Tiểu thư, cô cười gì vậy?" Tiểu Thúy đối với việc Hiểu Vân vừa đi vừa nhìn người qua đường vừa lắc đầu cười không ngừng cảm thấy vô cùng khó hiểu.

"Thúy nhi, em nói xem, Triển đại nhân mặc đồ đen đẹp hơn hay đồ trắng đẹp hơn?" Hiểu Vân không đáp mà hỏi ngược lại nàng.

"A?" Tiểu Thúy bị Hiểu Vân làm kinh ngạc, tiểu thư sao lại hỏi nàng chuyện này.

"Triển đại nhân không phải luôn mặc quan phục sao, cùng lắm thêm bộ lam bào, Tiểu Thúy đến giờ chưa từng thấy Triển đại nhân mặc đồ đen hay

trắng. Hơn nữa, tiểu thư, đồ trắng chỉ mặc trong lễ tang thôi, người bình thường đâu ai mặc đồ trắng."

"À..." Hiểu Vân bưng tỉnh đại ngộ, thì ra ở Tống Triều, trang phục không thể mặc tùy tiện.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, đi tới một góc đường, thấy trong góc có người đang quỳ, toàn thân màu trắng, phía sau còn có một cuộn chiếu như đang gói thi thể. Hiểu Vân giật mình, đây là bán mình tang cha trong truyền thuyết sao? Cảm thấy tò mò liền tới gần nhìn.

Đến gần mới thấy quả nhiên có một mảnh vải trắng ghi bốn chữ lớn "bán mình chôn cha" đặt trên đất. Thân áo trắng kia, là một cô gái đang độ thanh xuân, đầu đội nón rơm, một thân áo tang. Mà phía sau không cần nghĩ cũng biết, tất nhiên là phụ thân nàng.

Cô nương kia cúi đầu, không nói một lời. Hiểu Vân nhìn thấy cảm giác vô cùng khó chịu. Tuy nói nàng nhất thời tò mò, nhưng thật sự nhìn thấy cảnh tượng này, cũng là cảm thán vô hạn. Người chết thì thôi, người còn sống vì muốn lo một cỗ quan tài, một tấm bia mộ mà phải bán mình đi, dùng tự do cả đời để làm tròn hiếu đạo.

Hành động này đối với một người hiện đại như nàng, không biết nên nói là ngu muội, hay chấp nhất. Có lẽ vì nàng không biết những khó khăn trên đời này, nghĩ lại nàng quả thật là may mắn, xuyên thành con gái Công Tôn Sách, không phải vào một nữ tử như nàng kia. Nghĩ đến đây, thật sự cảm thấy bất đắc dĩ, lại thương cảm.

"Thúy nhi, chúng ta mang theo bao nhiêu tiền?"

Tiểu Thúy hiểu được suy nghĩ của Hiểu Vân, nhưng mà, các nàng lần này ra ngoài, không định mua đồ, bởi vậy trên người không mang theo ngân lượng, chỉ có mấy chục văn tiền, sợ rằng chỉ đủ mua mấy cái đinh mà thôi.

"Tiểu thư, chỉ còn không tới một xâu tiền."

"Chúng ta trở về lấy thêm." Nói xong, đang định rời đi, vừa quay đầu lại nhìn thấy có mấy người đang đi về phía này.

Dẫn đầu là một người mặc quần áo tơ lụa, viền vàng áo tím, đầu đội mũ vuông, tuổi thoạt nhìn không lớn, làn da trắng nõn, vừa nhìn đã thấy là kẻ ngậm thìa lớn lên. Ngũ quan đoan chính, nhưng ánh mắt mơ hồ, khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Bên cạnh đi theo bốn người, mặt mũi xấu xa, ánh mắt đáng khinh, đối với kẻ mặc áo tím kia vô cùng xu nịnh, chắc là nô tài với chủ nhân.

Năm người kia rêu rao trên đường, hung hăng xông tới.

Hiểu Vân có dự cảm không tốt, liền dừng bước, đứng sang một bên, nghĩ: không phải nàng gặp được tình huống cầu huyết "cưỡng đoạt dân nữ" chứ?

Quả nhiên, lời hay không linh chuyện xấu linh.

Mấy hạ nhân kia thấy cô nương bán mình chôn cha, nhất thời hai mắt

sáng lên.

"Công tử, ngài xem."

Người kia cũng chú ý thấy nàng, dáng vẻ tinh tế đoan trang, vừa lòng gật đầu, một tay giơ lên sờ mặt cô nương kia. Cô nương kia quay đầu tránh né, nhưng không dám nói lời nào. Hấn lại rất hăng hái, duỗi tay ra nắm lấy cằm của nàng, ép nàng ngẩng đầu lên. Cô nương kia muốn quay đầu đi, lại bị giữ không thể nhúc nhích, có điều hai mắt rung rung, trong mắt lộ vẻ sợ hãi, lại không dám phản kháng, đành phải thấp giọng cầu xin tha thứ:

"Công tử, xin đừng."

"Xin đừng thế nào? Người không phải muốn bán mình chôn cha sao? Hiện giờ ta mua người, người thành người của ta, để ta sờ trước vài cái đã làm sao?" Nói xong lưu manh nở nụ cười.

Cô nương kia bắt đắc dĩ, đưa mắt nhìn bốn phía, hy vọng có người có thể giúp nàng, nhưng đông người đang vây xem thấy tình hình như vậy đều đã tránh đi, trong nhất thời chỉ còn mấy người đứng góc này.

Cô nương kia thấy không ai giúp mình, nản lòng thoái chí, đành để mặc hấn tùy ý khinh bạc, nhưng không nén được khóc lên.

Hiệu Vân ở một bên quan sát, con giận xông lên, lòng tràn ngập phần nộ cùng bất bình. Còn chưa kịp nghĩ gì đã sải bước tiến lên: "Buông nàng ra."

Gã chủ tử kia không ngờ có người tới phá hư chuyện tốt của hấn, quay đầu giận dữ nhìn nàng, phát hiện thì ra là một cô nương trẻ tuổi, ngoại hình lại duyên dáng xinh đẹp, so với cô nương bán mình chôn cha kia còn đẹp hơn. Vì vậy lập tức thu tay, vẻ mặt tà ác hỏi nàng:

"Cô nương, người bảo ta sao?"

Hiệu Vân khó chịu với ánh mắt của hấn, hung hăng lườm nguýt:

"Chính là bảo người, trước bàn dân thiên hạ, đùa giỡn con gái nhà lành, thật không biết xấu hổ."

"Ai dà, con tức không nhỏ nha." Gã chủ tử kia quả nhiên da mặt dày, bị mắng đến như vậy vẫn cười rất vui vẻ.

"Ha ha, ta chính là đùa giỡn, thế thì sao? Nàng ta ở đây bán mình chôn cha, ta muốn mua nàng, ta muốn nàng tìm niềm vui cho ta, nàng cũng phải làm, huống chi chỉ sờ mặt vài cái. Có điều, cô nương người nếu muốn cùng bản công tử... Nếu cô nương đồng ý, bản công tử đương nhiên vui hưởng phúc rồi. Ha ha!"

Mấy tên nô tài kia cũng nở nụ cười đáng khinh.

Hừ, người như người, để cho ta đâm ta còn ngại bản giày. Hiệu Vân chửi hấn trong đầu, trợn mắt nhìn. Nếu có thể, nàng thật muốn tiến lên đánh hấn. Có điều ngại mấy người bên cạnh hấn, liền nhịn xuống.

"Vậy còn phải xem người ta có muốn bán cho người không, theo ta thấy, người giống như người, cho dù ra vạn lượng hoàng kim, ta cũng không

bán!"

"A, nàng có lựa chọn khác sao? Nếu nàng không bán, cha nàng sẽ thôi rửa ở đó!"

"Ngươi!" Tên xú nam nhân không biết xấu hổ này, nói chuyện thật không có đức hạnh. Hiểu Vân nhìn cô nương đang quỳ trên mặt đất, thấy nàng đã rơi lệ đầy mặt, nước nở không thôi, hai vai nghiêng ngả như lá rụng mùa thu.

"Ai nói nàng không có lựa chọn khác?" Nói xong, Hiểu Vân ngồi xuống trước mặt cô nương kia: "Cô nương, ngươi cần bao nhiêu tiền để hạ táng cha ngươi?"

"Năm lượng bạc." Cô nương kia nước nở đáp.

"Được, năm lượng bạc, ta mua. Ngươi chờ một chút, ta về nhà lấy tiền."

Cô nương kia nghe vậy, không ngừng kích động. Ánh mắt vốn buồn bã dần sáng lên, không ngừng gật đầu với Hiểu Vân: "Cám ơn cô nương, cảm ơn cô nương".

Bán mình chôn cha là bất đắc dĩ, có thể bán cho người tốt thì không gì tốt hơn, cô nương trước mặt vì nàng ra mặt, đối với nàng mà nói là may mắn lớn.

Chỉ là đáng tiếc, sự tình không dễ dàng giải quyết như vậy.

Tên chủ tử bất lương kia nghe xong liền vui vẻ.

"Ha ha, không có tiền lại muốn tranh nữ nhân với bản thiếu gia, người đâu!"

"Vâng, thiếu gia!" Một nô tài trong đó ném ra năm lượng bạc, sau đó muốn kéo người đi.

Hiểu Vân thấy vậy liền chặn phía trước: "Làm gì? Muốn cưỡng mua cưỡng bán à? Còn có vương pháp hay không?"

"Ngươi có tiền thì mua, không có tiền mua, vậy nàng ta là của ta." Người nọ đoán chắc Hiểu Vân không có tiền, đắc ý dào dạt.

Hiểu Vân bị nô tài của hắn đẩy ra, thiếu chút ngã sấp, may có Tiểu Thúy ở bên cạnh đỡ lấy. Mắt thấy cô nương kia sắp bị lôi đi, nhìn nàng khóc lóc cùng ánh mắt cầu cứu của nàng, Hiểu Vân trong lòng hoảng hốt, lại không biết làm gì. Đánh không đánh được, lại không có tiền, thật là tức không thể phát. Trên đời này sao lại có kẻ không biết phải trái như vậy, lại không ai tới quản hắn, thật sự là tức chết người, tức chết người mà!

Đang lúc Hiểu Vân vội vã không biết làm thế nào, tên nô tài đang kéo cô nương kia đột nhiên kêu thảm một tiếng, tay buông lỏng. Cô nương kia thừa cơ tránh ra, chạy tới bên cạnh Hiểu Vân, kéo tay áo nàng run giọng năn nỉ:

"Công tử, ta bán cho vị cô nương này, cầu ngài đừng làm khó ta."

Gã chủ tử kia thấy vậy, bèn đạp tên nô tài một cước: "Ngươi làm gì

vậy, bắt một người cũng không nổi, còn không mau động thủ cho ta."

Nô tài kia chỉ vào Hiểu Vân run rẩy nói: "Thiếu gia, nàng, nàng đánh lên."

Nói xong cũng không dám bước lên. Hiểu Vân buồn bực, hay là có người âm thầm tương trợ? Nghĩ như vậy liền thấy yên lòng.

"Đồ vô dụng, lại sợ một nữ nhân, hai người còn không mau động thủ cho ta."

Người nọ hung hăng trừng mắt nhìn Hiểu Vân, lại đẩy hai nô tài khác tiến lên. Mắt thấy hai người kia sắp bắt được các nàng, một bóng trắng thối qua, Hiểu Vân còn chưa thấy rõ là chuyện gì, hai người kia "ôi" một tiếng liền ngã, tập trung nhìn kỹ, thấy một nam tử áo trắng xuất hiện trước mặt các nàng, mọi người kinh hô, làm sao người này lại nhanh như vậy, giống như từ trên trời giáng xuống. Hiểu Vân nghĩ, quả nhiên là nhân vật lợi hại, cứu binh tới rồi. Nhưng mà, người này trong nhà có người chết sao? Sao lại mặc một thân màu trắng.

Chỉ có Tiểu Thúy nhanh mồm nhanh miệng kêu: "Đại hiệp cứu mạng!"

Người nọ nghiêng người cười với nàng, Hiểu Vân lúc này mới nhìn rõ bộ dáng của hắn.

Da trắng như ngọc, mày nghiêng, mũi thẳng, một đôi mắt hoa đào hàm tình, khóe miệng khẽ nâng như cười như không, nếu nói tướng mạo như Phan An, tuyệt đối không quá lời. Lại thêm một thân trường y trắng bóc, trên đầu cột dây bạch ngọc, cầm ngọc phiến trong tay, thật xứng như người ngọc, khó tránh vừa rồi ánh mắt gã chủ tử kia lại đờ ra. Nam tử xinh đẹp như vậy, chỉ sợ trên đời khó tìm được người thứ hai. Hiểu Vân trong lòng cảm khái, phỏng chừng hắn lúc này đang hận, hận mình vì sao lại là nam tử, tới giờ ánh mắt vẫn còn ngây ra nhìn vào người kia.

Người kia bị nhìn tới tức giận, thu lại ý cười, tay trái vung lên, cũng không biết đánh thế nào, gã chủ tử kia ôi một tiếng ôm bụng té ngã. Chỉ nghe hắn lạnh lùng nói: "Còn nhìn nữa, cẩn thận Ngũ gia ta lấy mắt chó của ngươi. Còn không mau cút đi!"

Ngũ gia! Hắn tự xưng là Ngũ gia. Lại nhìn hắn một thân áo trắng, trong tay cầm một cây quạt, Hiểu Vân kích động.

Có phải hắn chính là Cẩm Mao Thủ Bạch Ngọc Đường trong truyền thuyết không? Cái vị Bạch Ngọc Đường phong lưu thiên hạ một mình ta kia? Hiểu Vân đột nhiên tim đập nhanh hơn, không ngừng kích động, mắt không đờng đờng được mà gắn vào người hắn.

Bộ dáng tốt như vậy, thật sự là nữ nhân trong thiên hạ đều không bằng, khó trách trở thành đối tượng YY của vô số truyện đam mỹ. Có điều nhìn thế này, nếu hắn cùng Triển Chiêu đứng chung một chỗ, đúng là một đôi bích nhân nha.

Đang lúc Hiểu Vân tưởng tượng hình ảnh hai vị tuấn nam đứng chung

một chỗ, gã chủ tử bắt lương cùng đám nô tài đã bỏ trốn mất dạng. Nam tử áo trắng tự xưng Ngũ gia kia, không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt các nàng, thấy vẻ mặt hoa si của nàng, không khỏi trêu đùa: “Cô nương có hài lòng với diện mạo của Ngũ gia không?”

Hiệu Vân bị lời này của hắn thức tỉnh, xấu hổ thu hồi ánh mắt, liếc nhìn cô nương bán mình chôn cha bên cạnh, đã thấy nàng tay nửa buông nửa không, khuôn mặt đỏ bừng, ngay cả Tiểu Thúy cũng mang vẻ mặt si mê nhìn hắn. Trình độ hoa si của các nàng còn nghiêm trọng hơn cả nàng.

Hiệu Vân bất động thanh sắc lấy khuỷu tay chọc chọc Tiểu Thúy, ý bảo nàng hồi hồn, sau đó hắng giọng.

"Đa tạ đại hiệp ra tay tương trợ."

Người nọ không đáp, chỉ cười cười, từ trong ngực lấy ra một thỏi bạc.

"Bạc này người cầm đi, cho vị cô nương này để nàng an táng phụ thân."

Hiệu Vân nhìn nàng, bị câu nói của hắn làm sửng sốt. Hắn muốn giúp người, trực tiếp đưa cô nương này là xong, sao lại đưa cho nàng?

Người nọ thấy nàng không phản ứng, làm bộ muốn cất bạc đi: “Nếu cô nương không cần, vậy ta thu hồi vậy.”

"Từ từ." Hiệu Vân giơ tay ngăn lại: “Ai bảo ta không cần.”

Nói xong, lấy nén bạc kia giao cho cô nương.

"Cô nương, vị công tử này có lòng tốt, cho người bạc an táng phụ thân, người nhận đi."

Vị cô nương kia nhìn nén bạc trong tay, lệ nóng quanh tròng, hai tay chấp lại quỳ xuống.

"Lục Bình khấu tạ đại ân đại đức của ân công. Từ nay về sau, Lục Bình nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp ân công."

Người nọ thấy nàng quỳ có chút co quắp, định đỡ nàng lên, lại ngại nam nữ khác biệt, đành nghiêng người tránh đi.

"Cô nương không cần như thế, chỉ là nhắc tay chi lao, không cần nhắc tới!" vừa nói vừa trừng mắt lườm Hiệu Vân.

Hiệu Vân cười cười, người làm chuyện tốt là người, ta sao có thể không biết xấu hổ chiếm mất công lao?

Người nọ có chút chán nản, cúi đầu nhìn Lục Bình.

Lục Bình quỳ trên mặt đất, nhìn hắn thành tâm nói.

"Ân công đối với Lục Bình có ơn tái tạo, xin hỏi đại danh quý tính của ân công, quý phủ ở chỗ nào, để sau khi hoàn thành hậu sự của phụ thân, Lục Bình sẽ tới quý phủ làm nô tì."

Người nọ nâng trán, khẽ nhíu mày.

"Người đây là tội gì, ta nói không cần sẽ không cần. Tiền này người cầm mà an táng phụ thân người đi, sao dài dòng như vậy." Nói xong, vung tay áo quay đầu liền đi.

Lục Bình vươn tay muốn giữ lại, lại không thể bắt được một góc áo, chỉ có thể ở một chỗ hô lên, "Ân công..."

Hiểu Vân thấy tình hình như vậy chỉ cảm thấy buồn cười, bước lên phía trước đỡ Lục Bình đứng lên.

"Lục Bình cô nương, người lo liệu hậu sự cho phụ thân trước đi đã. Về bạc này, sau này người có thì trả lại hẳn là được."

Lục Bình nghĩ lại thấy cũng có lý, liền gật đầu: "Nhưng mà Lục Bình không biết tên ân công, cũng không biết nhà ngài ấy ở đâu, làm sao trả được?"

Hiểu Vân ha ha cười, nói khẽ vào tai nàng:

"Ta nói riêng cho người nhé, đừng nói với người khác. Hẳn là Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường nổi danh giang hồ, nhà ở Hãm Không Đảo, sau này người có bạc thì đưa tới đó là được."

Lục Bình nghe xong liền giãn mày: "Cám ơn cô nương báo tin, còn nữa, Lục Bình cảm tạ cô nương mới rời ra tay cứu giúp."

Nói xong, vừa định thi lễ, Hiểu Vân vội đỡ lấy nàng. "Thôi thôi, người mau đi lo hậu sự cho cha mình đi." Nói xong cũng không xen vào nữa, vội vàng nhìn về hướng Bạch Ngọc Đường bỏ đi, đã sớm không thấy thân ảnh màu trắng kia đâu.

Hồi 34 – Việc hôn nhân

Sau khi cáo biệt Lục Bình, Hiểu Vân cùng Tiểu Thúy theo kế hoạch ban đầu tiếp tục tới tiệm quần áo, ở đó suốt một canh giờ. Từ việc chọn vải, mẫu quần áo, đo đạc dáng người, Hiểu Vân thảo luận chi tiết với thợ may, cẩn thận xác nhận, thoáng cái đã hết một canh giờ.

Rời khỏi tiệm quần áo, thấy trời còn sớm, Hiểu Vân đề nghị tới chợ bán đồ tươi sống. Hai người đi một hồi mất thêm một đồng thời gian nữa, tới cuối giờ thân mới trở lại phủ nha, từ cửa sau định tới thẳng phòng bếp, bắt tay làm cua nấu canh, đi chưa được mấy bước đã bị Lý đại nương cản lại.

"Tiểu thư, cô trở lại rồi. Tiên sinh tìm cô lâu rồi."

"Cha tìm tôi?"

"Đúng vậy, tiên sinh bảo cô sau khi về thì tới thư phòng tìm ông ấy." Lý đại nương gật đầu.

"Vâng, tôi đi đây, cảm ơn Lý đại nương." Nói xong, Hiểu Vân bảo Tiểu Thúy mang cua tới phòng bếp, bản thân tới thư phòng Công Tôn Sách.

-0-

Trời bắt đầu tối, phủ Bát vương gia trở nên náo nhiệt. Đèn lồng lớn treo xung quanh, chiếu sáng ngời bên trong hoa viên Nam Thanh cung. Đám nha hoàn ra ra vào vào, rót trà đổ nước cho khách, vô cùng nhộn nhịp.

Hiểu Vân đi theo sau Công Tôn Sách, nhìn Bao đại nhân cùng đồng nghiệp hàn huyên chào hỏi. Đương nhiên, trong số những người đó, ngoại trừ Vương thừa tướng cùng con của ngang ngược to mồm Bàng Cát thái sư, Hiểu Vân không biết ai nữa.

Nhìn thấy Bàng thái sư, nàng liền nghĩ đến hai con của mua buổi chiều, đang định tới nấu lên ăn. Kết quả Triệu Trinh hoàng đế không biết có ý gì, lại viết tên nàng lên thiệp mời dự tiệc chiêu đãi đại thần trong triều. Còn cô ý đưa tới một bộ nữ trang tinh xảo cùng một đôi hoa tai tặng cho nàng.

Lúc Công Tôn Sách cho nàng xem mấy thứ này, cũng báo với nàng Hoàng Thượng muốn nàng tham gia dạ tiệc, nàng thật sự hoảng sợ. Nói thật, nàng không muốn giao thiệp với người kia. Nguyên nhân chủ yếu là năm mươi trượng phạt, không phải nàng ghi hận Triệu Trinh bạc tình bạc nghĩa hay vong ân phụ nghĩa, chuyện này sau khi cẩn thận nghĩ lại, cũng không thể hoàn toàn trách Triệu Trinh.

Nàng phạm thượng là sự thật, tuy rằng tâm không phục, nhưng luật pháp thế chế là như vậy, nàng không thể thay đổi. Mà hấn là vua một nước, trước mặt chúng thần quan trọng nhất là làm việc công bằng, thưởng phạt phân minh mới có thể phục chúng. Bởi vậy, mặc dù hấn niệm tình mình từng cứu hấn, muốn thả cho nàng một con ngựa, nhưng cũng không thể.

Hiểu Vân trong lòng hiểu rõ, hấn có chỗ khó xử của hấn. Tóm lại hấn bày kế cho Bát vương gia, để ông giúp nàng một phen trên công đường, là một hoàng đế mà nói, làm đến thế là được rồi. Nàng cũng sẽ không nghĩ lại

vấn đề này, chỉ dặn dò bản thân, lần sau cố gắng tránh tiếp xúc với hân hoặc con của kia, nàng không thể trêu vào, chẳng lẽ không thể tránh đi sao?

Nhưng mà, trời không chiều lòng người. Vừa về vài ngày, thương thế vừa khỏi, đã bị triệu kiến. Hiểu Vân cho dù trăm ngàn cái không muốn, nhưng thánh chỉ không thể trái, nàng chỉ có thể ngoan ngoãn mặc bộ đồ và đeo đôi khuyên tai thoát nhìn trị giá xa xỉ kia, đi theo Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách tới Nam Thanh cung. Thật là, nếu đã tới, trốn cũng không xong!

Mọi người đợi một hồi, cuối cùng ngự giá của Hoàng Thượng cũng tới.

Một tiếng "Hoàng Thượng giá lâm" từ xa truyền tới, bên này mọi người đã đồng loạt quỳ xuống. Hiểu Vân cũng khiêm tốn quỳ trong đám người, miệng khê mở ra, nhưng không thật sự hô "Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế" thành tiếng.

Quỳ lạy một hồi, Triệu Trinh ngồi lên chủ vị, tả hữu là Bát vương gia cùng thái sư Bàng Cát, tiếp theo là Bao đại nhân cùng Vương thừa tướng, sau đó là Triển Chiêu cùng một người lạ mặt, có lẽ là một vị tướng quân. Công Tôn Sách ngồi ở chỗ xa Hoàng Thượng nhất. Từ xa, nàng không nhìn rõ người ở trên cao kia, chỉ thấy một mảnh vàng chói lọi.

Ngồi ở góc tối, Hiểu Vân thật ra rất thoải mái. Triệu Trinh thánh khẩu truyền xuống, nói "các khanh tùy ý", Bát vương gia liền dẫn đầu kính rượu Hoàng Thượng, nói mấy câu cát tường như quốc gia an khang, Thánh thượng vạn tuế gì đó, mọi người phụ họa uống một hơi cạn sạch chén rượu. Hiểu Vân cũng làm bộ, nhấp một ngụm, chất lỏng cay nóng lướt qua cổ họng, mùi rượu kích thích thẳng lên mũi, khiến nàng muốn rơi nước mắt. Rượu này ngửi thì thơm, uống vào rất khó chịu, nàng vụng trộm thè lưỡi, buông chén rượu không đụng tới nữa.

Tiếp theo là ca múa, một đám vũ nương mặc vũ y lụa năm màu, vẫy vẫy tay áo cùng quạt múa tới múa lui, mọi người xem rất vui vẻ, Hiểu Vân lại cảm thấy bình thường. Đã từng xem đủ loại vũ đạo hiện đại, đối với loại ca múa không có hàm lượng kỹ thuật và sáng tạo trước mắt, nàng một chút cũng không có hứng thú, chỉ hứng thú với đám hoa quả và điểm tâm trên bàn ăn thôi.

Sau một lúc lâu, ca múa kết thúc, công công bên người Hoàng Thượng đứng ra mở lời.

"Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu, con gái Công Tôn chủ bộ Công Tôn Hiểu Vân, bước lên bái kiến."

Hiểu Vân cả kinh, quay đầu nhìn Công Tôn Sách, thấy ông gật đầu. "Đi đi, nhớ phải thận trọng từ lời nói tới việc làm."

Hiểu Vân gật đầu, từ chỗ ngồi đứng dậy, tiến lên vài bước cùng Triển Chiêu quỳ xuống, "Thần Triển Chiêu / dân nữ Hiểu Vân khấu kiến Thánh

Thượng."

"Hai vị lúc ở Thanh châu có công cứu giá, mấy ngày trước lúc luận công ban thưởng các vị không có mặt, nhân cơ hội hôm nay sẽ ban thưởng."

"Bảo vệ Thánh Thượng, là chức trách của thần, thần không dám kể công." Triển Chiêu cung kính khiêm tốn nói.

"Triển hộ vệ luôn như vậy, cũng được, trăm ban cho người năm mươi lượng hoàng kim và bạc trắng mỗi loại cùng hai mỹ nữ! Người chớ có từ chối."

"Tạ Hoàng Thượng long ân." Triển Chiêu biết không từ chối được, đành nhận ban thưởng.

Triệu Trinh vừa lòng gật đầu, lập tức nhìn sang phía Hiểu Vân. Thấy nàng cúi đầu, bản thân chỉ thấy đầu nàng, có chút không vui.

"Công Tôn Hiểu Vân, người ngẩng đầu nói chuyện với trăm."

"Vâng." Hiểu Vân nghe lời hơi ngẩng đầu, nhìn thẳng phía trước.

Triệu Trinh tinh tế đánh giá Hiểu Vân trước mắt, thấy nàng mặc quần áo và vận trang sức mình ban cho, điểm chút phấn son, quả thật rất khác với lúc còn ở Ích châu.

Ngày đó nếu nàng là một đóa cúc nhỏ chốn rừng núi, lúc này lại như một đóa phù dung đang nở, xinh đẹp đáng yêu, lại không mất đi vẻ diễm lệ. Không thay đổi, chính là hai tròng mắt sáng rực kia, sạch sẽ, thanh thuần, trong suốt không chứa tạp chất, mang theo sự thản nhiên. Nhưng mà, ánh mắt xinh đẹp kia lại không giống ngày đó, thẳng tắp nhìn hấn, lúc này đang nhìn không chớp về phía trước. Hành động này khiến hấn cảm thấy có chút cảm giác không phải. Nhưng cũng đành chịu, trong lòng biết việc đánh trượng kia đã thay đổi thái độ của nàng đối với hấn.

"Công Tôn Hiểu Vân, người muốn ban thưởng gì, cứ nói đừng ngại, đừng học Triển hộ vệ."

"Hoàng Thượng, dân nữ, dân nữ không dám kể công, không cầu ban thưởng." Hiểu Vân y theo Công Tôn Sách dặn dò, thận trọng từ lời nói tới việc làm, vô cùng khiêm tốn trả lời.

"Người..." Nhân Tông nghe xong, có chút đau đầu, "Công Tôn Hiểu Vân, trăm bảo người đừng có học Triển Chiêu, người lại học hấn!"

Hiểu Vân thấy hấn có chút tức giận, đành mở miệng giải thích.

"Hoàng Thượng, dân nữ áo cơm không lo, cuộc sống bình an, thật sự không biết câu Hoàng Thượng ban thưởng cái gì."

Triệu Trinh nhìn nàng, suy nghĩ một lát.

"Không bằng như vậy, người còn chưa có hôn phối, trăm thưởng người một hôn sự, tứ hôn cho người, thế nào?"

Hiểu Vân nghe vậy, đầu tiên là ngạc nhiên, tiếp theo là cả kinh ngẩng đầu nhìn Triệu Trinh.

Triệu Trinh thấy vậy khẽ cười, cuối cùng người cũng nhìn trăm rồi,

trăm vẫn còn nhớ rõ ngày hôm đó người ở ngôi miếu đồ đó nói chuyện thật lòng.

"Hoàng Thượng, chuyện này... Dân nữ đa tạ thánh ân Hoàng Thượng, nhưng mà dân nữ tuổi còn nhỏ, đàm hôn luận giá còn hơi sớm." Hiểu Vân buồn mắt, cuống quýt nói.

Triệu Trinh cười cười. "Nghe Bao đại nhân nói, người cũng đã mười sáu rồi? Nữ tử nhà bình thường, mười bốn mười lăm đã xuất giá làm vợ người ta. Tuổi của người không tính là nhỏ."

Một giọt mồ hôi chảy từ thái dương Hiểu Vân. Nàng không muốn để Triệu Trinh tùy tiện quyết định đại sự của mình, nhưng lại không thể chống đối trực diện như lần trước, nếu làm vậy, không phải chỉ dễ dàng năm mươi triệu như trước đâu.

Triệu Trinh à Triệu Trinh, người đây là đang "luận công ban thưởng" sao? Người đây là hãm hại ta thì có! Ông trời ơi, ngài đang chỉnh ta sao?

Hiểu Vân than thở trong lòng, cũng không còn cách nào. Nghiêng đầu nhìn về phía Triển Chiêu. Triển Chiêu cũng đang nhìn nàng, vẻ mặt lo lắng, nhưng cũng không biết làm thế nào. Hắn không phải là gì của nàng, làm sao có lý do mà xen vào việc này chứ?

"Công Tôn Hiểu Vân?" Triệu Trinh thấy nàng không nói, lại lên tiếng.

"Hoàng Thượng, dân nữ, dân nữ thuở nhỏ tang mẫu, mười mấy năm qua cùng phụ thân sống nương tựa lẫn nhau, dân nữ đối với phụ thân tình cảm thân thiết, phụ thân với dân nữ lại sủng ái có thừa, dân nữ hy vọng có thể ở bên cạnh phụ thân lâu hơn một chút, làm tròn đạo hiếu."

"Ừ." Triệu Trinh nghe vậy gật đầu, "Khó có được một mảnh hiếu tâm như Hiểu Vân, nhưng cũng không thể vì vậy mà làm chậm trễ chung thân đại sự của mình. Không bằng tìm nhà chồng gần một chút, ngay trong địa phận phủ Khai Phong, như vậy người có thể chiếu cố phụ thân, người thấy thế nào?"

"Dân nữ vạn phần cảm kích ý tốt của Hoàng Thượng, thứ cho dân nữ cả gan, xin Hoàng Thượng kéo dài thời gian chuyện tứ hôn về sau."

Mọi người có mặt đều hít một ngụm khí lạnh, tiểu cô nương này, lại dám bàn điều kiện với Hoàng Thượng. Công Tôn Sách lòng bàn tay ứa mồ hôi, Hiểu Vân à, thật đúng là không ngừng nói ra lời khiến người ta sợ hãi, thật là làm ông lo lắng muốn chết.

Có điều, Triệu Trinh thật ra không như mọi người tưởng, hoàn toàn không nổi giận.

"Kéo dài thời gian?" Triệu Trinh khó hiểu.

"Người nói xem làm thế nào kéo dài thời gian? Vì sao kéo dài thời gian?"

"Bởi vì dân nữ chưa gặp được người trong lòng, đợi tới ngày dân nữ gặp được người có thể giao phó chuyện chung thân, sẽ trình tấu với Hoàng

Thượng, thỉnh cầu tứ hôn, Hoàng Thượng có đồng ý không?"

Hiệu Vân biết lời này của mình, tất nhiên sẽ lại gây ra sóng to gió lớn, nhưng mà nàng lại không thể cứ như vậy đồng ý, để Triệu Trinh tùy tiện tìm một người gán cho mình, đành mạo hiểm nói ra suy nghĩ thật sự, hy vọng Triệu Trinh có thể vì sự thành thật của nàng mà thành toàn cho nàng.

Chỉ là lời này sau khi nói ra, bốn phía một mảnh yên tĩnh, ai nấy đều mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn Hiệu Vân. Mà Triệu Trinh lại yên lặng nhìn mình, vẻ mặt không dám tin.

Hiệu Vân đột nhiên cảm thấy mình không nên đánh cược, nàng thật sự đã đánh giá quá cao năng lực thừa nhận của Triệu Trinh.

Triệu Trinh nhìn ánh mắt Hiệu Vân có chút lo lắng, có chút bất lực, có chút khẩn cầu không có chút che dấu nào nhìn mình, đột nhiên cảm thấy trong lòng run lên.

"Người..." Có lẽ là quá mức khiếp sợ, một chữ người hồi lâu cũng không nói nổi điều gì.

Hiệu Vân nhìn Triệu Trinh, đột nhiên cảm thấy giờ phút này không còn khẩn trương nữa, dù sao đã nói ra rồi, vậy nói tiếp cho xong đi.

"Hoàng Thượng, lời của dân nữ nghe có lẽ là kinh thế hãi tục. Việc hôn nhân phải tuân theo lệnh cha mẹ, có bà mối dẫn đường. Nhưng người đó là người làm bạn chung thân cùng dân nữ, không phải cùng cha mẹ hay bà mối. Chẳng lẽ dân nữ không thể tự quyết định hay sao? Ý nghĩ của dân nữ thật ra rất đơn giản, chính là muốn tìm một người lương tình tương duyệt, có thể tương trợ lẫn nhau, trải qua quãng đời còn lại. Xin Hoàng Thượng thành toàn."

Dứt lời, cúi đầu quỳ gối.

Mọi người lúc này mới từ khiếp sợ phục hồi lại, Bàng Cát đang định mở miệng trách cứ Hiệu Vân, lại bị Triệu Trinh nâng tay cản lại. Bàng Cát liền cúi đầu lui ra.

Triệu Trinh nhìn Hiệu Vân quỳ ở dưới, trong lòng cảm khái vô hạn.

Phi tần của hần đều là nữ nhi của trọng thần trong triều, việc hôn nhân lẫn lộn bao nhiêu quyền lợi. Bản thân cũng đã bắt đắ dĩ, cần gì khiến người trong thiên hạ phải thân bất do kỷ? Nếu đã không muốn, đừng áp cho người. Triệu Trinh à Triệu Trinh, người sao phải làm chuyện vừa hô đồ vừa nhảm chán này chứ?

"Công Tôn Hiệu Vân, trẫm, hôm nay chấp nhận khẩn cầu của ngươi. Sau này ngươi tìm được phu quân, nhớ phải nói với trẫm."

Lời vừa nói ra, Hiệu Vân mới yên lòng, dập đầu tạ ơn. Làm lễ xong, lúc nghiêng đầu nhìn thấy Triệu Chiêu đang nhìn mình, cười cười an ủi, Hiệu Vân cũng cười đáp lễ, nhưng cảm thấy nụ cười này thật nhợt nhạt. Mới vừa rồi nguy hiểm thật!

Rời khỏi Nam Thanh cung, Hiệu Vân không tránh được bị mắng một

trận.

"Hiểu Vân, người có biết mới vừa rồi, nếu không phải Hoàng Thượng tâm trạng tốt, không so đo, người đã..." Công Tôn Sách nói xong, bắt đầu lắc đầu, nữ nhi này không biết nói thế nào cho tốt, thật sự là không khiến người bớt lo.

"Cha, con xin lỗi! Không phải con cố ý. Hoàng Thượng nói muốn cho con lập gia đình, con có thể không phản bác sao?"

"Chuyện này..." Công Tôn Sách nghĩ lại, cũng phải, cũng không thể để Hoàng Thượng một câu an bài hôn sự. Nàng là con gái duy nhất của ông, hôn sự không thể qua loa, ông phải chọn lựa một thanh niên tài tuấn đầy hứa hẹn rồi mới gả nàng ra ngoài.

Nghĩ rồi lại lắc đầu thở dài: "Sau này trước mặt Thánh thượng đừng nói nhiều lời. Có chuyện gì cha sẽ gánh cho người."

Hiểu Vân trong lòng cảm kích, cười nói vâng dạ, kéo tay Công Tôn Sách nói:

"Không có lần sau đâu, sau này phải trốn xa thật xa. Hoàng Thượng cũng vậy, hoàng cung cũng vậy."

Triển Chiêu nghe vậy liền toát mồ hôi, có ai giống nàng không, coi Hoàng Thượng như mãnh thú hồng thủy vậy. Công Tôn Sách lại lắc đầu thở dài, vỗ vỗ tay nàng, đi tới bên cạnh kiệu của Bao đại nhân.

"Triển đại nhân, tôi có thể hỏi ngài một vấn đề không?" Hiện đã vô sự, Hiểu Vân mới nhớ tới vấn đề chợt xuất hiện trong đầu nàng lúc trước.

Triển Chiêu nhướn mi, vấn đề gì?

"Hoàng Thượng luôn ban thưởng cho ngài như vậy sao?" Thấy hắn không đáp, Hiểu Vân tiếp tục nói: "Hoàng kim hoặc bạc trắng, sau đó là hai mỹ nữ."

Triển Chiêu không biết nàng hỏi cái này làm gì, nghĩ lại từ lúc mình vào triều làm quan đến nay, lập công không ít, Hoàng Thượng tất nhiên cũng không keo kiệt ban thưởng, nhưng hắn vốn không phải vì công danh lợi lộc, vinh hoa phú quý mới làm quan, đối với những thứ này không thèm để ý, mỗi lần Hoàng Thượng nói thưởng cái gì hay nhận cái gì, cũng đều là hoàng kim mỹ nữ gì đó, liền gật đầu: "Đúng".

"Vậy Triển đại nhân không phải có rất nhiều mỹ nữ sao? Hoàng Thượng thưởng năm lần, mỗi lần hai vị, cũng có mười vị rồi. Tại sao trong phủ nha Khai Phong phủ không thấy một ai?"

Mấy người đi cùng nghe xong không tránh được sửng sốt, kiệu phu dưới chân lão đảo, thiếu chút ngã sấp, vội vàng ổn định lại cỗ kiệu, ngay cả Bao đại nhân bên trong kiệu cũng ngạc nhiên nghĩ, Hiểu Vân này hỏi thật sự là... cổ quái.

Công Tôn Sách nghiêng đầu nhìn nàng, trong lòng cười khổ, tiểu cô nương này, trong đầu không biết còn có ý tưởng quái đản nào nữa.

Hiệu Vân làm như không phát hiện, tiếp tục mang về mặt chờ mong nhìn Triền Chiêu, "Triền đại nhân?"

Triền Chiêu bị nàng hỏi như vậy, kinh ngạc không nổi, hơn nữa bị nàng nhìn chăm chăm, thấy rất xấu hổ, lập tức không biết trả lời thế nào. Vương Triều ở một bên liền tiến lên trả lời thay hắn.

"Hiệu Vân cô nương có điều không biết, mỗi lần Hoàng Thượng ban thưởng mỹ nữ, Triền đại nhân đều đưa các nàng ngân lượng để các nàng tự mình ra ngoài mưu sinh."

"Ồ, là như vậy à." Hiệu Vân hiểu ra, sau đó cười sáng lạn với Triền Chiêu.

"Triền đại nhân thật sự là trạch tâm nhân hậu, các nàng gặp được Triền đại nhân, thật sự là phúc khi tu luyện ba đời. Có điều, nói cách khác, có lẽ bọn họ lại chưa đủ phúc khí, không thể ở lại bên cạnh Triền đại nhân anh minh thần võ của chúng ta, thật sự là đáng tiếc, đáng tiếc."

Triền Chiêu thấy nàng cười tươi như hoa, không hiểu sao trong lòng một trận nhộn nhạo, nghe nàng nói vậy lại thấy thẹn thùng, vội trách Hiệu Vân nói càn.

Hiệu Vân khõe miệng nhếch lên, che miệng cười trộm. Triền Chiêu này da mặt thật là mỏng, mới trêu một chút đã đỏ mặt rồi. Chơi vui, chơi thật vui mà!

Hồi 35 – Sấm rung chớp giạt

Lúc Hiệu Vân còn nằm ở Ích châu, đã bắt đầu kế hoạch học cưỡi ngựa. Bởi vì ở cổ đại, ngựa là phương tiện giao thông vô cùng quan trọng, không biết cưỡi ngựa, giống như ở hiện đại không biết lái xe. Nàng lại luôn hiếu học, ở đây rồi tất nhiên không thể không biết cưỡi ngựa. Vì thế liền nói với Công Tôn Sách. Công Tôn Sách sáng khoái đồng ý, bảo nàng tới chuồng ngựa chọn một con thích hợp với mình.

Khi nàng tới chuồng ngựa trong nha phủ, liếc mắt đã nhìn trúng nó. Vóc dáng không quá cao, nhìn cũng ngoan ngoãn, một thân da lông đỏ thẫm, không có một tia tạp sắc. Mắt đen có thần, giống như biết nói. Nàng đi tới sờ nó, nó còn lấy đầu thân thiết cọ nàng. Hiệu Vân cảm thấy nó có linh tính, rất có duyên với nàng nên vô cùng thích nó, liền chiếm nó làm của riêng.

Sau đó, nàng cho nó một cái tên, gọi là A Tảo, chỉ vì toàn thân nó trên dưới đều mang sắc đỏ thẫm, không hề có tạp sắc. Hơn nữa, A Tảo A Tảo, nàng cảm thấy thật dễ nghe, cũng thật dễ gọi.

Vì thế, từ nay về sau, A Tảo chính là tên của nó.

"Cha..."

Hiệu Vân kích động chạy đến thư phòng của Công Tôn Sách, lúc này đại nhân còn chưa về, Công Tôn Sách một mình ở đây đọc sách. Thấy Hiệu

Vân hấp tấp chạy vào liền cười:

"Chuyện gì mà vui vẻ thế? Đã chọn được ngựa chưa?"

Hiếu Vân gật đầu, "Vâng, chọn rồi, là một con ngựa nhỏ toàn thân đỏ sẫm. Cha, cha biết không, nó thật sự rất được, mắt vừa đen vừa sáng, rất có linh tính. Con gọi nó là A Tảo."

Công Tôn Sách thấy nàng mặt mày hớn hờ, hung phấn kể với ông về con ngựa kia, rất vui mừng háo hức. Ông chưa từng thấy nàng vui vẻ như vậy, thần thái sáng láng, trong đôi mắt đen láy tràn ngập ý cười.

"Chạy vội như vậy làm gì, thở gấp như vậy. Ngồi xuống uống nước rồi nói tiếp."

"Vâng." Hiếu Vân gật đầu ngồi xuống, cầm ấm trà trên bàn rót ra uống.

"Cha, có thể tìm giúp con một người dạy cưỡi ngựa không?" Hiếu Vân tràn ngập chờ mong nhìn Công Tôn Sách.

Công Tôn Sách cười khẽ, buông sách trong tay nhìn nàng: "Không cần tìm người ngoài, Khai Phong phủ có rất nhiều người."

"Cha nói Triển đại nhân bọn họ?"

Công Tôn Sách gật đầu.

Hiếu Vân lại lắc đầu.

"Chỉ sợ bọn họ nếu không phải không có thời gian thì không thể nhận nài."

Công Tôn Sách nhướn mi, "Hiếu Vân sao lại nói vậy?"

"Trương Long bọn họ đều là phường thô kệch, con lại chưa biết gì, bọn họ khẳng định không thể kiên nhẫn dạy con. Về phần Triển đại nhân, càng không cần nói, là người luôn bận rộn, không thể có thời gian rảnh rỗi được. Hơn nữa, con chỉ là một nữ tử bình thường, sao dám nhọc tới Tứ phẩm đới đao hộ vệ như hấn dạy con cưỡi ngựa. Đó chẳng phải là đại tài tiểu dụng, lãng phí tài nguyên quốc gia sao!" Nói tới đây, Hiếu Vân cảm thấy có chút khó khăn. Xem ra, Công Tôn Sách không định tìm cho nàng một thầy dạy chuyên nghiệp, cho dù đã có ngựa, nhưng tìm người dạy cưỡi ngựa thật khó.

Công Tôn Sách thấy nàng khẽ cau mày, bộ dáng rầu rĩ, liền vỗ vỗ trán nàng.

"Đừng có lo, việc này để vi phụ làm, đảm bảo tìm thầy tốt cho con."

Hiếu Vân nhận tình sáng lên, nhìn chăm chăm Công Tôn Sách. "Lời này thật sao?"

Công Tôn Sách lắc đầu cười không ngừng, "Đương nhiên là thật. Con về đợi đi, ta sẽ cho người tới tìm sau."

Hiếu Vân nghe xong vui vẻ gật đầu, lòng tràn đầy chờ mong rời khỏi thư phòng.

Công Tôn Sách đúng là tìm một sư phụ vô cùng tốt cho Hiếu Vân. Vị

sư phụ này không chỉ giỏi cưỡi ngựa, hơn nữa bộ dáng dễ nhìn, tính tình rất tốt, đặt vào hiện đại, tuyệt đối sẽ được số đông người ủng hộ. Nhưng mà, người này cũng là người Hiểu Vân không thể nào ngờ tới, đó là Triển Chiêu.

Lúc Triển Chiêu xuất hiện ở ngoài cửa phòng nàng, nói muốn dẫn nàng đến giáo trường dạy nàng cưỡi ngựa, nàng đã kinh ngạc không biết nói gì cho phải. Hiểu Vân biết, chỉ cần Công Tôn Sách mở miệng, Triển Chiêu tất nhiên sẽ không cự tuyệt. Nhưng mà, khiến nàng vô cùng nghi hoặc là, lấy mức độ bận rộn của Triển Chiêu mà nói, Công Tôn Sách sao lại nghĩ đến việc gọi hắn tới dạy nàng chứ? Hay là hiện giờ Khai Phong phủ đang yên ổn, cho nên người đứng đầu bộ đầu Khai Phong phủ, Ngự miếu Triển Chiêu cũng có thời gian rảnh rỗi như vậy? Hoặc là nói, Triệu Trinh cho Triển Chiêu nghỉ?

Có điều, nghi hoặc thì nghi hoặc, nàng vẫn rất vui vẻ đi theo “sư phụ” này, dù sao đây là cơ hội ngàn năm có một.

"Lúc tiếp cận ngựa, nhất định phải đi từ phía trước tới, tránh tiếp cận từ phía sau. Bởi vì ngựa không nhìn thấy người, sẽ sinh ra sợ hãi, có thể đá hậu. Đương nhiên, không nên đứng ở sau hay bên sườn sau của ngựa, vô cùng nguy hiểm. Điểm này nhất định phải nhớ kỹ." Triển Chiêu thận trọng dặn dò.

Hiểu Vân gật đầu: “Nhớ rồi”.

"Trước khi lên ngựa, phải cẩn thận kiểm tra yên ngựa có lỏng không, nếu không, cưỡi một hồi, đai yên mà lỏng ra, yên ngựa không thể cố định, người cưỡi ngựa sẽ bị ngã." Nói tới đây, Triển Chiêu ngừng một chút, nhìn Hiểu Vân. Hiểu Vân gật gật đầu, tỏ ra đã nhớ kỹ.

"Lúc kiểm tra yên ngựa làm như thế này." Nói xong, Triển Chiêu giật giật yên ngựa cùng dây buộc. Hiểu Vân cũng bắt chước y hệt.

"Tiếp theo, chúng ta học lên ngựa xuống ngựa. Lúc lên ngựa xỏ mũi chân vào bàn đạp trước, lúc xuống ngựa trước tiên mũi chân trái nhấc ra, sau đó buông chân phải rồi xuống ngựa. Lúc lên xuống sử dụng mũi chân rất quan trọng, một khi ngựa bị chấn kinh hoặc kháng cự chạy mất, người cưỡi ngựa cùng lắm là bị ngã. Nếu toàn bộ bàn chân đều đặt vào bàn đạp, một khi ngựa chấn kinh chạy đi, sẽ kéo người theo, chuyện này vô cùng nguy hiểm. Lúc lên ngựa, tay trái đặt trên yên ngựa, mũi chân trái đặt vào bàn đạp, chân phải dùng sức phụ thêm, cùng nhấc lên ngựa. Ta làm mẫu một lần, người nhìn cho rõ." Nói xong, Triển Chiêu làm một lần, sau đó xoay người xuống ngựa.

"Hiểu Vân cô nương, người thử xem nào."

Hiểu Vân thấy hắn lưu loát lên xuống ngựa, trường bào chỉ động một chút, vô cùng tiêu sái. Hơn nữa, nhìn hắn lên xuống tự nhiên, trông đơn giản như vậy, sớm đã ngửa tay, nóng lòng muốn thử. Nghe hắn nói vậy, vội vàng bước tới, tay trái đỡ lấy yên ngựa, mũi chân trái nâng lên, dưới chân dùng

một chút lực, liền nhảy lên trên.

Chân phải lên rồi, cũng vượt qua yên ngựa, nhưng lực đạo không đủ, tư thế ngồi không chuẩn, thân mình nghiêng nghiêng, vừa lên tới đã chậm rãi tụt xuống. Hiểu Vân vận sức muốn điều chỉnh tư thế, trời lạnh như vậy mà ra một thân mồ hôi, cũng không thể cứu vãn xu thế trượt xuống.

"Triển đại nhân, tôi sắp rơi rồi."

Triển Chiêu ban đầu đứng nhìn một bên, thấy tư thế lên ngựa của nàng không sai, vốn định để nàng tự dùng sức ổn định tư thế, không ngờ lại không được, nghe thấy nàng cầu cứu liền tới gần định giúp. Ai ngờ tay hấn vừa đụng tới thắt lưng nàng, đã thấy nàng chân động mạnh, sau đó nghe thấy nàng kêu sợ hãi.

"Ôi!"

Cảm giác vừa buồn vừa ngứa, giống như một dòng điện lan ra toàn thân. Hiểu Vân cả kinh, không tự giác hô ra tiếng.

A Tảo bị tiếng hô của nàng dọa, nhanh chân chạy mất. Hiểu Vân tay buông lỏng, thân thể nháy mắt mất đi chỗ dựa, cả người ngã xuống.

Triển Chiêu phía sau không ngờ tới chuyện đang xảy ra, vội ôm trọn lưng nàng, hơi chuyển người đỡ người kia xuống đất.

Hiểu Vân chỉ cảm thấy một trận trời xoay đất chuyển, cuối cùng hai chân chạm đất. Ngay sau đó, mũi của mình đụng phải một thứ rất cứng rắn, đau đến hô ra tiếng. "Đau quá!"

"Hiểu Vân cô nương, bị thương chỗ nào?" Triển Chiêu khẩn trương cúi đầu hỏi.

Hiểu Vân phản xạ định ngẩng đầu, gặp phải đôi mắt như hồ sâu của Triển Chiêu, trong nhất thời, hai người đều chân động, khó có thể tự kiềm chế.

Chốc lát thời gian như dừng lại, thế gian thật im lặng, giống như trong trời đất chỉ còn lại hai người bọn họ, lặng lẽ nhìn nhau.

Hấn không chú ý thấy hai tay mình vẫn đang ôm chặt lưng nàng.

Nàng cũng không chú ý thấy dưới bàn tay nàng cách một lớp quần áo truyền tới cảm giác ấm áp.

Chỉ cảm thấy có thứ gì đó hấp dẫn bọn họ, không ngừng đắm chìm, khiến bọn họ không muốn rời đi.

"Cộc cộc cộc..." Tiếng vó ngựa truyền đến.

Hai người như từ trong mộng tỉnh lại, lúc này mới phát hiện mất đối mắt, mũi đối mũi, chỉ thiếu môi không...

Một giây, chỉ trong giây lát hai người tự động rời nhau, mỗi người nhìn về một phía.

Hai mặt nháy mắt đỏ lên, hai con tim có chút nhảy loạn.

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng sóng yên bẻ lặng.

"Triển đại nhân, ngại quá, tôi... tôi bị hoảng sợ."

"Hiệu Vân cô nương, lúc người lên ngựa đừng nóng vội, phải chuẩn bị sẵn sàng, thừa thế xông lên mới có thể một lần là xong."

"..."
"..."

Hai người xấu hổ nhìn nhau, cuối cùng không khỏi nở nụ cười.

-0-

Tuần đầu tháng mười một, trăng non. Bầu trời không trăng không sao, đêm tối một mảnh, màn đêm trầm tĩnh, mọi âm thanh đều không còn.

Một chiếc bóng trắng giống như quỷ my, nhẹ nhàng bay qua tường cao, vô thanh vô tức lén vào bên trong một tòa đại trạch. Một lát sau, lại lặng yên không tiếng động rời đi, không hề kinh động tới ai trong nhà, giống như mọi thứ vừa xảy ra chỉ là ảo giác.

Sáng sớm hôm sau, vừa kết thúc lâm triều không lâu, kiệu của Bát vương gia đã dừng trước đại môn phủ Khai Phong.

"Bao Chửng/đệ tử tham kiến Vương gia, Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế." "

"Bao đại nhân, không cần đa lễ. Triển hộ vệ ở đâu?"

Bao đại nhân thấy Bát vương gia tới vội vàng, vẻ mặt lo âu, nghĩ nhất định đã có chuyện.

"Triển hộ vệ đi tuần thành, Vương gia, xảy ra chuyện gì?"

"Ngọc như ý của Bôn vương bị trộm!" Nói xong, Bát vương gia lấy ra một mảnh giấy, giao vào tay Bao đại nhân.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách nghe xong đều ngẩn người, thấy trên tờ giấy kia viết:

"Muốn lấy lại Ngọc như ý, Ngự miếu tới gặp Ngũ thủ." Lạc khoản chính là Hãm Không đảo Cẩm Mao Thủ.

"Đại nhân, đây..."

"Công Tôn tiên sinh, mau mau mời Triển hộ vệ hồi phủ."

"Vâng, đệ tử phái người đi mời."

Lát sau Công Tôn Sách đã trở lại:

"Đại nhân, đệ tử đã cho nha dịch đi mời Triển hộ vệ."

Bao đại nhân gật đầu, sau đó chỉ vào tờ giấy kia.

"Công Tôn tiên sinh, người học nhiều biết rộng, kiến thức rộng rãi, người có từng nghe nói qua Ngũ thủ không?"

Công Tôn Sách gật đầu, "Đệ tử có biết một chút."

"Vậy Công Tôn tiên sinh mau nói cho bôn vương biết, Ngũ thủ này là người nơi nào?" Bát vương gia tức giận, lại tò mò, nghĩ là loại người nào lại vào vương phủ của ông ta trộm đồ chứ.

"Bẩm Vương gia, Ngũ thủ này, Toàn thiên thủ Lô Phương đứng đầu, am hiểu kinh công. Triệt địa thủ Hàn Chương thứ hai, am hiểu hỏa dược lôi thuật. Xuyên sơn thủ Từ Khánh trời sinh thần lực, không ai có thể địch.

Phiên giang thủ Tường Bình, rất giỏi công phu dưới nước. Còn Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường tuy rằng đứng cuối cùng, nhưng võ công giỏi nhất. Năm người này gặp nhau hợp tính, kết nghĩa kim lan. Ở trên giang hồ, gọi là Ngũ thủ." Công Tôn Sách lần lượt giải thích.

Bao đại nhân gật đầu, sau đó hỏi. "Ngũ thủ này làm việc thế nào?"

"Ngũ thủ tuy là người trong giang hồ, lại luôn hành hiệp trượng nghĩa, không phải phường bất lương." Công Tôn Sách trả lời cẩn thận, bên trong lời nói có chút kính trọng.

"Nếu bọn họ lấy danh hiệp nghĩa, vì sao lại vào bôn vương phủ lấy trộm ngọc như ý? Ta thấy bọn chúng căn bản chính là phường trộm cướp vô lại." Bát vương gia nghe xong không cho là đúng.

"Bẩm Vương gia, chỉ sợ, đây là vì tranh danh danh hiệu."

"Ồ? Xin chỉ giáo cho?" Bát vương gia kinh ngạc.

"Vương gia, mèo và chuột (thủ) chính là thiên địch. Người giang hồ coi trọng thanh danh, thậm chí vì thanh danh mà táng mạng. Hoàng thượng ngự ban danh hiệu Ngự miêu cho Triển hộ vệ, Ngũ thủ tất nhiên không phục. Hơn nữa, Bạch Ngọc Đường tâm cao khí ngạo, cho nên..."

"Cho nên trộm ngọc như ý của bôn vương để khiêu khích Triển hộ vệ? Thật là hoang đường!" Bát vương gia giận dữ, ông thật sự không thể hiểu vì sao người giang hồ lại trọng danh như mạng.

Bao đại nhân cùng Công Tôn tiên sinh tuy rằng biết rõ người trong giang hồ chính là như vậy, nhưng lúc này Vương gia đang tức giận, lại không biết giải thích thế nào, trong nhất thời không biết nói gì, cả ba đều trầm mặc.

Ước chừng hết một chén trà, Triển Chiêu vào thư phòng, thấy Bát vương gia cùng Bao đại nhân đang uống trà, Công Tôn Sách đứng ở một bên.

"Triển Chiêu bái kiến Vương gia thiên tuế."

"Triển hộ vệ không cần đa lễ."

"Đại nhân vội vàng gọi thuộc hạ về phủ, chắc có chuyện quan trọng."

"Triển hộ vệ, người đọc đi."

Triển Chiêu nhận tờ giấy trong tay Bao đại nhân.

"Triển hộ vệ, án này là do ngươi mà ra, ngươi có hiểu được chuyện gì xảy ra không?"

"Là Bạch Ngọc Đường." Triển Chiêu vừa xem đã biết Cẩm mao thủ kia muốn hắn tới gặp. "Thuộc hạ sẽ xuất phát tới Hãm Không đảo, mang ngọc như ý về."

"Làm phiền Triển hộ vệ."

"Đây là chức trách của thuộc hạ. Nhưng mà..." Triển Chiêu muốn nói lại thôi.

"Nhưng mà cái gì?" Bao đại nhân cộng sự cùng hắn nhiều năm, thấy

hắn có chỗ khó nói, đoán chắc vì muốn cầu cho Ngũ thử kia. "Có chuyện gì, Triển hộ vệ cứ nói đừng ngại."

"Vâng, đại nhân. Thuộc hạ có một chuyện muốn nhờ. Việc này do thuộc hạ mà ra, Ngũ thử vốn là hảo hán giang hồ, luôn hành hiệp trượng nghĩa. Thuộc hạ và họ tuy không quen biết, nhưng nghe không ít chuyện về bọn họ, biết họ làm không ít chuyện tốt cho dân chúng, thuộc hạ đối với bọn họ có hảo cảm. Thuộc hạ cầu khẩn đại nhân sau khi thu hồi ngọc như ý, Vương gia cùng Bao đại nhân có thể không truy cứu chuyện này."

"Đây..." Bao đại nhân có chút khó xử, dù sao Bạch Ngọc Đường trộm ngọc để lại thư, vi phạm pháp luật là sự thật.

"Bao đại nhân, Ngũ thử thích giúp đỡ người khác, trong giang hồ có hiệp danh, nếu có thể ra sức về triều đình, cũng là một chuyện tốt." Công Tôn Sách ở một bên đề nghị.

Bao đại nhân gật đầu, hóa thù thành bạn, tất nhiên tốt hơn so với xung đột với triều đình.

"Bát vương gia..."

Bát vương gia lúc này đang uống trà, nghe Bao đại nhân gọi, biết suy nghĩ trong lòng ông, liền buông chén trà thờ dài.

"Bao đại nhân, ngài lại thêm phiền toái cho ta."

Bao đại nhân cười, khom người hành lễ với Bát vương gia.

"Bát vương gia, Bao Chứng cũng là một lòng vì triều đình, cầu Bát vương gia tương trợ."

Bát vương gia khoát tay, "Thôi thôi, nếu Triển hộ vệ có thể thu hồi ngọc như ý trong vòng mười ngày, bốn vương sẽ không so đo nữa. Nhưng nếu trong mười ngày không thể thu hồi, bốn vương cũng không thể tha thứ cho bọn họ. Bao đại nhân cũng biết mười ngày sau..."

"Vâng, Bao Chứng biết, mười ngày sau là mừng thọ Thái Hậu, Vương gia phải dâng ngọc như ý làm thọ lễ. Xin vương gia yên tâm, Khai Phong phủ tất nhiên sẽ tìm ngọc như ý về trong mười ngày, trả lại công đạo cho vương gia."

Bát vương gia gật đầu. "Vậy việc này giao cho Bao đại nhân xử lý, trong vòng mười ngày bốn vương sẽ không nhắc chuyện này với ai khác. Bao đại nhân có đồng ý với quyết định của bốn vương không?"

Bao đại nhân cười, lại ôm quyền thi lễ với Bát vương gia.

"Bao Chứng đa tạ Vương gia."

Bát vương gia bắt đầu cười cười, tùy ý khoát tay, "Bao đại nhân khách khí. Sự tình trọng đại, Bao đại nhân cũng phải nhanh chóng sắp xếp, bốn vương không quấy rầy nữa."

Nói xong liền đứng dậy cáo từ. Mọi người tiễn Bát vương gia rời phủ nha xong, liền trở lại thư phòng thương nghị đối sách.

Hồi 36 - Không hẹn mà gặp

Thời tiết có chút lạnh, có điều không hề ảnh hưởng tới hứng thú cưới ngựa của Hiếu Vân.

Mười ngày, Hiếu Vân không ngờ rằng dưới sự giúp đỡ của Triển Chiêu, trong mười ngày nàng đã có thể cưới ngựa chậm rãi, so với nàng nghĩ nhanh hơn nhiều, khiến nàng vô cùng hưng phấn, vừa vui vẻ vừa đắc ý. Vì thế hôm nay, Hiếu Vân một mình cưới A Tảo đi dạo ở ngoại ô Khai Phong phủ, tâm trạng vô cùng tốt, vừa phát roi da vừa âm ừ hát.

"Ta có một con lừa nhỏ tới bây giờ vẫn chưa từng cưới, có một ngày tâm huyết dâng trào liền tập cưới, trong tay cầm roi da nhỏ lòng đang đắc ý..." Lúc đang hát thật vui vẻ, đột nhiên bị một người ngắt lời.

"Điệu hát dân gian của cô nương này thật là kỳ lạ."

Hiếu Vân ngạc nhiên, dừng ngựa nhìn xung quanh, lại không phát hiện bóng người nào, đành bỏ qua. Đang định đi tiếp, một thân ảnh màu trắng từ trên trời giáng xuống. Hiếu Vân cả kinh mới phát hiện, thì ra người nói chuyện đang ở trên cây, khó trách mới rồi không thấy ai, chỉ nghe thấy tiếng.

Đợi người nọ rơi xuống bên cạnh ngựa của mình, Hiếu Vân nhìn kỹ liền hô ra tiếng. Đây không phải là vị mỹ nam tử ngày đó anh hùng cứu mỹ nhân sao?

"Thì ra là ngươi."

"Là ta. Thật tình cờ." Người nọ cười trả lời. Nói xong, soạt một tiếng mở quạt ra, nhẹ nhàng phẩy vài cái.

Hiếu Vân thoáng nhìn cây quạt của hắn, cũng khẽ cười: "Là đúng lúc, không ngờ ở nơi này lại gặp được Bạch ngũ gia."

Bạch Ngọc Đường vốn đang nghỉ ngơi trên cây, vừa rồi xa xa nghe thấy có tiếng vó ngựa chậm rãi đi tới, lại nghe thấy tiếng hát không rõ âm điệu, đã biết có người cưới ngựa tới. Đợi đến gần mới phát hiện chính là cô nương không có tiền không có võ công, lại ra mặt vì một vị cô nương bán mình chôn cha trên đường lớn tại phủ Khai Phong lần trước.

Ngày ấy nàng mặc một thân áo vàng, hôm nay lại một thân áo đỏ. Ngày ấy mặc quần lụa, hôm nay lại mặc áo ngắn, dưới chân đi giày màu đen. Cả người sạch sẽ lưu loát, lại không mất đi nét đáng yêu, so với ngày đó phong thái càng hiện rõ. Ngồi trên ngựa, dương dương tự đắc, tinh thần phấn khởi, khiến người khác không khỏi nhìn thêm vài lần. Bạch Ngọc Đường nhìn không được mở miệng nói chuyện với nàng.

Bạch Ngọc Đường vẩy quạt một chút, mỉm cười nhếch mi. Thấy Hiếu Vân nhìn cây quạt của hắn cười liền hiểu rõ. Thì ra một câu "Phong lưu thiên hạ một mình ta" đã lộ ra thân phận của hắn.

Trên giang hồ truyền rằng Bạch Ngọc Đường kiệt ngạo bất tuân, mấy chữ đề trên quạt của hắn thể hiện hoàn toàn tính cách cao ngạo đó, người

trong giang hồ không ai không biết, không ai không hiểu. Cũng vì thế, có rất nhiều người giả mạo hắn đi lừa bịp khắp nơi.

"Cô nương làm sao khẳng định được ta chính là Bạch đại hiệp mà cô nương nói?"

"Cầm Mao Thử Bạch Ngọc Đường nổi danh thiên hạ, ai không biết, ai không hiểu. Nhìn trang phục này, cây quạt này của các hạ, tất nhiên có thể đoán ra vài phần. Đương nhiên, dựa vào đó không thể kết luận thân phận của các hạ. Nhưng cách ăn mặc và cây quạt có thể mô phỏng, còn dung mạo, khí chất cùng bản lĩnh lai vô ảnh khứ vô tung, không phải ai cũng bắt chước được. Hơn nữa ngày ấy các hạ làm việc thiện không lưu danh, khí tiết ấy ta không thể nghĩ ra lý do các hạ không phải là Bạch Ngọc Đường. Bạch ngũ gia, ta nói đúng không?"

"Đúng." Ý cười trong mắt người nọ càng đậm, vẻ mặt đắc ý, cây quạt trong tay càng phẩy nhanh.

Hiệu Vân thấy vẻ mặt đắc ý của hắn liền cười thầm, Bạch Ngọc Đường này không phải đom đống bình thường, nhìn không được muốn đá kích hắn một phen.

"Có điều..."

"Có điều cái gì?"

"Có điều, dù chuột lợi hại thế nào đi nữa, cũng không thể bằng mèo!"

Hiệu Vân cảm thấy mình thật có dũng khí, lại dám đụng vào nỗi đau của Bạch Ngọc Đường, vượt râu hổ. Nhưng nói xong nàng liền hối hận.

Mặt Bạch Ngọc Đường nháy mắt xanh mét, hai đôi mắt hí lại nhìn nàng, tràn ngập uy hiếp, khiến Hiệu Vân run run.

"Người nói cái gì?"

"Không, không nói gì hết." Hiệu Vân cuống quýt xoa tay, "Ta, ta nói đùa thôi! Bạch đại hiệp trăm ngàn đừng để trong lòng. Ta còn có việc, ta đi trước." Nói xong hai chân đạp đạp, ra roi quất ngựa, giục A Tảo chạy mau.

Bạch Ngọc Đường không nói gì, chỉ nhân lúc ngựa chạy qua bên người, tay trái dùng sức đâm vào mông ngựa một cái.

Cú chọc này, lực đạo không nhẹ, hơn nữa đúng vào điểm yếu của ngựa, khiến A Tảo đau đớn hí lên một tiếng, chân trước giơ lên, ngựa mặt lên trời thét dài, sau đó bỏ chạy như điên. Hiệu Vân sợ hãi vội ôm lấy cổ ngựa.

"A Tảo, người làm sao vậy? A Tảo, người hát ta ngã mất."

Hiệu Vân ở trên lưng ngựa bị hoảng hốt ngã trái ngã phải, đầu văng mắt mắt hoa, trên tay cũng dần lỏng ra, thân mình càng ngày càng nghiêng, mắt thấy mình sắp ngã ngựa, lên lớn tiếng kêu cứu.

"Cứu mạng! Cứu mạng..."

Bạch Ngọc Đường vốn chỉ định dạy dỗ tiểu nha đầu không biết trời cao đất rộng, dám nói chuột không bằng mèo trước mặt hắn, không ngờ nàng

vậy mà giống như mới học cưỡi ngựa, ngựa chạy thì mau, hơn nữa hai bên đường gập ghềnh, xóc nảy, nàng đang treo nửa thân mình xuống dưới, hai tay bám chặt vào bờm ngựa không rời. Tiểu mã bị nhéo đau, càng chạy nhanh hơn, mắt thấy tình hình không ổn, vội vã chạy theo.

Hiệu Vân cơ hồ chỉ còn vắt nửa người trên lưng ngựa, đầu chống xuống đất khiến nàng hoa mắt, chỉ biết nắm chặt lấy bờm ngựa, nhưng cũng vô ích, tay dần dần trượt ra. Nàng càng nắm chặt lông A Tảo, A Tảo phóng càng nhanh.

A Tảo ơi A Tảo, người dừng lại đi, ta sắp không được rồi.

Hiệu Vân trong lòng kêu rên, nhưng không thể làm gì. Tay lại trượt một cái, một túm lông đỏ rụng ra còn lại trên tay, thân mình rơi tự do nhắm thẳng xuống đất.

"A..." Một tiếng kêu thảm thiết thê lương, khiến chim chóc trong rừng bị kinh động.

Lúc Bạch Ngọc Đường chạy tới, Hiệu Vân đã sắp rơi, hấn không cứu kịp, đành trực tiếp bay qua, làm đệm thịt dưới thân nàng, hai người lăn vài vòng mới ngừng lại.

Bờm A Tảo cuối cùng được giải thoát, vó ngựa thả bước chạy mất.

Hiệu Vân chỉ cảm thấy một bóng trắng hiện lên, tiếp theo một trận trời xoay đất chuyển, nghĩ lần này ngã không gãy cổ cũng gãy chân. Nhưng mà, lại không đau như tưởng tượng. Mở to mắt nhìn mới phát hiện mình ngã lên một người mặc áo trắng, nằm trên một đồng lá rụng vàng óng. Hai tay mình dán chặt vào ngực hấn, cổ cùng thắt lưng được cẩn thận che chở, ngẩng đầu nhìn, thấy một khuôn mặt tuấn mỹ phóng lớn ngay trước mặt, đôi mắt kia đen bóng nhìn nàng chăm chăm. Đây là...

"Bạch Ngọc Đường!" Hiệu Vân đứng bật dậy lùi lại! Trùng mắt.

Bạch Ngọc Đường miễn cưỡng ngồi xuống, phúi phúi lá rụng trên người, nhìn nàng tức giận, trong lòng âm thầm may mắn, may mà không nháo tới chết người.

Hiệu Vân sững sốt một hồi, mới phục hồi lại từ cơn hoảng hốt. Sợ hãi nhất thời hóa thành ủy khuất cùng phẫn nộ, tùy tiện nắm một nắm lá rụng ném lên người Bạch Ngọc Đường.

"Bạch Ngọc Đường, khốn kiếp người!"

Chỉ là lá rụng không có sức nặng, chỉ hờ hững rơi trên người Bạch Ngọc Đường, một chút cũng chưa trút được giận.

"Khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp...!"

"Này này này, ta cứu người, người sao lại nói ta khốn kiếp chứ. Người đối xử với ân nhân cứu mạng như thế sao?" Bạch Ngọc Đường bị thể tấn công bằng lá rụng của nàng làm dờ khóc dờ cười.

"Ân nhân cứu mạng, người còn dám nói! Nếu không phải vì người, ta sao lại bị ngã chứ? Người đường đường là một đại nam nhân, lại so đo cùng

một nữ nhân, người lòng dạ hẹp hòi, còn dám xưng là đại hiệp! Người khôn kiếp... ta thiếu chút nữa mất mạng, người có biết hay không?"

"Chẳng phải hiện giờ người không có việc gì sao?" Bạch Ngọc Đường biết mình làm sai khiến nàng sợ, cũng không so đo với nàng.

"Người không có việc gì, nhưng tim bị dọa sắp vỡ rồi. Ta muốn người giải thích, còn phải bồi thường phí tổn tinh thần!"

"Cái gì? Phí?" Phí tổn tinh thần? Đó là gì vậy?

"Chính là phí an ủi!" Hiểu Vân trừng mắt, quát âm lên.

Bạch Ngọc Đường vẻ mặt hoang mang, "Ngũ gia ta chỉ nghe qua rượu an ủi, chưa từng nghe qua phí an ủi, người đừng có thừa cơ lừa ta."

"Không trả tiền, trả rượu cũng được, có điều, ta chỉ thích một loại rượu." Hiểu Vân hí hóp mắt nhìn hắn, ta mà không làm khó dễ người một chút, thật không thể hết giận.

"Rượu gì?" Bạch Ngọc Đường là người sành rượu, nhắc tới rượu sẽ hăng hái.

"Rượu bồ đào."

"Rượu bồ đào?" Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu, "Bồ đào cũng có thể nấu rượu sao? Sao Ngũ gia ta chưa bao giờ nghe tới?"

Hiểu Vân đắc ý, cũng có loại rượu Bạch Ngọc Đường không biết.

"Đây là một loại rượu màu đỏ, trong suốt, thường đựng trong chén hồ phách, đặc biệt xinh đẹp. Uống vào thanh thuần lại ngọt, còn có tác dụng dưỡng nhan! Có điều loại rượu này rất khó tìm."

Thấy vẻ mặt say mê của Hiểu Vân khi nói, Bạch Ngọc Đường không khỏi tò mò rượu bồ đào này rốt cục là rượu gì. "Được, ta nhất định tìm được cho người!"

Hiểu Vân nở nụ cười, "Ngũ gia đừng tùy tiện hứa, người chưa từng nghe nói tới loại rượu này, đi đâu mà tìm cho ta chứ?"

Bạch Ngọc Đường nhếch mi, "Người đừng coi thường năng lực của Ngũ gia, chưa từng có chuyện gì Ngũ gia muốn làm mà không làm được."

Bạch Ngọc Đường, quả nhiên không phải cao ngạo bình thường.

"Nếu đã như vậy, ta đây mỗi mắt mong chờ. Có điều, ta phải nói thẳng với người, vừa rồi ta nói chuột không bằng mèo là cố ý, chẳng qua muốn đùa với người thôi, nhưng xem ra trò đùa này không vui, ta phải nói rõ cho người biết. Bạch Ngũ gia, xin lỗi."

Hiểu Vân bất ngờ nói vậy khiến Bạch Ngọc Đường bị kinh ngạc, đang định bảo không cần để ý, Hiểu Vân đã nói tiếp.

"Còn nữa, tuy rằng người hại ta thiếu chút ngã chết, có điều người cũng đã cứu ta, chúng ta hòa nhau đi."

Bạch Ngọc Đường không dự đoán được nàng sẽ nói như vậy, không khỏi ngây ra một lúc, lập tức cười cười, đứng lên: "Được, hòa nhau."

Hiểu Vân cũng đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên người, lại phát hiện trên

mặt đất có gì đó, dùng vải vàng bọc lại, rơi trong đồng lá rụng, không nhìn kỹ rất khó nhận ra. Hiểu Vân nhặt lên, định nhìn cho kỹ, đã bị Bạch Ngọc Đường giằng lấy.

"Đây là của ta."

Hiểu Vân cũng không để ý, cười cười nói: "Đồ quý thì giữ cho cẩn thận, rơi sẽ không dễ tìm đâu. Được rồi, ta phải về."

Nói xong, xoay người đi tìm ngựa yêu của nàng: "A Tảo, A Tảo..."

Bạch Ngọc Đường đem túi nhỏ bỏ vào ngực, thấy Hiểu Vân gọi tên ai đó, giống như đang tìm người.

"Cô nương tìm ai vậy?" Vừa rồi có người đi cùng nàng sao?

"Ngựa của ta!" Hiểu Vân không quay đầu, thẳng tắp đi về phía trước.

"Ngựa của người? Tên A Tảo?" Nội tính tò mò.

"Đúng vậy, không dễ nghe sao?" Hiểu Vân quay đầu nhìn hắn, tựa hồ muốn nói đừng có hoài nghi thương thức của ta.

Bạch Ngọc Đường không dám gật bừa, nhưng cũng không tiện nói, lại không cưỡng được tò mò muốn biết nguyên nhân.

"Vì sao gọi là A Tảo?"

Hiểu Vân nhận ra hắn đối với cái tên này không cho là đúng, trừng mắt lườm hắn: "Ta thích!"

Bạch Ngọc Đường nghe xong, đột nhiên bật cười lớn.

"Hay, hay một câu ta thích. Hợp ý Ngũ gia ta."

Hiểu Vân xem thường hắn: "Đồ điên!"

Lúc này, A Tảo lợc cọc bước chân từ trong rừng thông thả đi ra.

Hiểu Vân tới gần giữ chặt dây cương, một tay vỗ vỗ đầu A Tảo, "A Tảo hay lắm, vừa rồi suýt nữa ngã chết ta."

A Tảo làm như rất ủy khuất, xì một tiếng, hát hát đầu hương tới Bạch Ngọc Đường, giống như nói sai là ở hắn, sau đó lại dùng miệng cọ cọ Hiểu Vân.

"Ha ha ha ha... Bạch Ngũ gia, người xem, A Tảo đang cáo trạng với ta, trời ơi, A Tảo, người thật sự rất đáng yêu."

Bạch Ngọc Đường nhìn một người một ngựa không khỏi bật cười, đi ra phía trước sờ sờ bờm của A Tảo.

"Thật đúng là một con ngựa thông minh."

"Đương nhiên, là ngựa của ta mà. A Tảo, người nói đúng không?" Lúc này Hiểu Vân đã sớm quên chuyện A Tảo mới rồi hát nàng ngã xuống. A Tảo lại xì xì mũi, giống như phụ họa.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu cười không ngừng, đây chính là vật hợp theo loài, chủ nào ngựa nấy.

Sau đó, hai người từ biệt, mỗi người một ngựa.

"Tiểu thư, cô về rồi."

Hiệu Vân mới bước vào cửa, Tiểu Thúy đã chạy tới, vẻ mặt lo lắng.

"Thúy nhi, chuyện gì mà gấp vậy?"

"Tiên sinh tìm cô lâu rồi, nhanh đi thôi!"

Hiệu Vân thấy Tiểu Thúy sốt ruột như vậy, đột nhiên nhớ tới vừa rồi hình như thấy kiệu của Bát vương gia từ trong phủ đi ra, có cảm giác không tốt. Vì thế xoay người vội vã đi vào nha môn.

"Cha, cha nói gì?" Hiệu Vân kinh hô ra tiếng, nhìn Công Tôn Sách vẻ mặt bất khả tư nghị.

Tiếng kêu kinh hãi của Hiệu Vân khiến ba người đều quay lại nhìn.

Công Tôn Sách hồ nghi nhìn nàng, "Hiệu Vân sao thế? Vì sao lại kinh ngạc như vậy?"

"Cha, cha vừa nói Bạch Ngọc Đường trộm ngọc như ý của Bát vương gia?"

Công Tôn Sách gật đầu, "Đúng vậy, Hiệu Vân con...?"

Hiệu Vân nhất thời tái mặt, nhớ tới cái hộp nhỏ trong túi vàng lúc ấy, hay là đựng ngọc như ý?

"Cha, con vừa mới gặp Bạch Ngọc Đường."

"Ồ?" Lời này vừa nói ra, Bao đại nhân bọn họ ngạc nhiên không thôi.

"Hiệu Vân, vì sao ngươi lại biết Bạch Ngọc Đường, gặp hắn khi nào, ở đâu?" Bao đại nhân đến bên cạnh Hiệu Vân hỏi vội.

Vì thế, Hiệu Vân liền đem chuyện nàng tình cờ gặp Bạch Ngọc Đường kể lại ngắn gọn, đương nhiên, nàng không nói với họ chuyện nàng bị hắn trêu té ngựa suýt nữa bị thương.

"Trên người Bạch Ngọc Đường mang theo một thứ. Thứ đó dùng túi vàng bọc lại, tôi không mở ra xem, có điều bên trong hẳn là một chiếc hộp, đá khải lớn thế này." Hiệu Vân lấy tay mô tả kích cỡ chiếc hộp kia.

Bao đại nhân nói: "Nhìn độ lớn, vừa vặn có thể đặt một thanh ngọc như ý. Hơn nữa, cái túi kia màu vàng, chỉ có vật của hoàng gia mới được dùng túi vàng bọc lại. Xem ra, trong chiếc hộp kia chính là ngọc như ý."

Nói tới đây, Hiệu Vân trong lòng không khỏi tự trách, lúc ấy sao mình không nghĩ đến chứ? Nhìn thấy cái túi vàng kia, vậy mà một chút phản ứng cũng không có, uổng công nàng xem nhiều phim cổ trang trình thám như vậy.

"Vậy..." Hiệu Vân đột nhiên nghĩ đến một việc, "Cha gọi Hiệu Vân gấp như vậy là vì chuyện gì? Có liên quan tới chuyện này không?"

Hiệu Vân trong lòng nghi hoặc, Bạch Ngọc Đường lấy trộm ngọc như ý khiêu khích Triển Chiêu, theo lý thuyết, Triển Chiêu hẳn đã xuất phát đi lấy lại ngọc như ý mới đúng, vì sao hắn còn ở chỗ này, hơn nữa ba người họ còn đặc biệt chờ nàng?

"Hiệu Vân, chuyện là thế này. Bao đại nhân coi trọng hiệp nghĩa của Ngũ thủ, có lòng muốn mời họ quy thuận triều đình. Bát vương gia đã đồng ý, nếu trong vòng mười ngày lấy được ngọc như ý về, sẽ không truy cứu chuyện Bạch Ngọc Đường trộm ngọc như ý. Hơn nữa, Bát vương gia cũng đồng ý giữ bí mật chuyện này, không để lộ ra ngoài." Công Tôn Sách giải thích.

"Vậy, việc này có quan hệ gì với Hiệu Vân?" Hiệu Vân nghe có chút hồ đồ, hiện giờ không phải thời gian cấp bách sao? Bọn họ tìm nàng làm gì?

"Việc này không thể để người ngoài biết, nhất là phải đề phòng có kẻ muốn mượn nước thả câu, gây khó dễ ở giữa. Bởi vậy, Triển hộ vệ đi lần này phải tìm một lý do." Bao đại nhân nói.

Hiệu Vân nghe vậy liền hiểu ra. Thì ra bọn họ muốn dùng nàng làm bình phong. "Đại nhân muốn Hiệu Vân làm thế nào?"

"Hiệu Vân chỉ cần đi cùng Triển hộ vệ, bản phủ sẽ nói với bên ngoài, Triển hộ vệ đưa người về quê tảo mộ."

"Chuyện này..." Phương pháp này có thể dùng, nhưng có cảm giác không thích hợp.

"Như vậy thích hợp không?" Hiệu Vân do dự nhìn Bao đại nhân, nhìn Công Tôn Sách, rồi lại nhìn Triển Chiêu.

Công Tôn Sách gật đầu đáp, "Được, Hãm Không đảo ở gần Hàng châu, coi đây là lý do sẽ không ai hoài nghi."

Ta không phải lo lắng có người hoài nghi hay không, mà là... Hiệu Vân không lập tức trả lời, chỉ nghiêng đầu nhìn Triển Chiêu. Thấy hắn gật đầu, vì thế cũng không nghĩ nữa, sáng khoái đồng ý. Nếu bọn họ đều nói vậy, nàng nghe theo thôi. Bọn họ quen tuân thủ lễ giáo, cũng không ngại câu nam nữ thụ thụ bất thân gì đó, vậy nàng là người hiện đại có gì phải cố kỵ chứ?

Sau khi sự tình được quyết định, hai người liền chuẩn bị xuất hành. Một con ngựa, một cỗ xe ngựa, Triển Chiêu kiêm nhiệm xa phu, cùng ngày nam hạ.

-0-

Bỏ qua vất vả đi đường ngày đêm, dọc đường đi đều thuận lợi, ba ngày sau hai người đã tới Mạt Hoa thôn.

Hãm Không đảo ở cách Mạt Hoa thôn không xa, là một hòn đảo nhỏ ở giữa Thái Hồ. Từ Mạt Hoa thôn tới Hãm Không đảo chỉ mất một khắc. Nếu hai người đã tới Mạt Hoa thôn, vậy không cần sốt ruột nữa, định tìm khách điếm nghỉ ngơi trước.

Xe ngựa dừng trước cửa một khách điếm lớn.

"Hiệu Vân, chúng ta vào khách điếm này nghỉ ngơi trước đã."

Hiệu Vân từ trong xe ngựa ló người ra nhìn, khách điếm ngay mặt đường, trên đường người đi tới lui rất náo nhiệt, liền nói được rồi lấy hành lý

rời khỏi xe ngựa.

Tiểu nhị trong khách điếm dắt xe ngựa đi rồi, hai người liền vào trong.

"Hai vị ở trọ?" Tiểu nhị nhiệt tình tới tiếp đón, dùng khẩu âm đặc trưng của nam nhân miền nam, rơi vào tai Hiểu Vân thấy rất thân thiết.

Triển Chiêu gật đầu, tiểu nhị liền dẫn bọn họ đến quây.

"Chương quây, một gian phòng thượng hạng."

Tiểu nhị vừa dứt lời, Triển Chiêu cùng Hiểu Vân đều bất ngờ, vẻ mặt xấu hổ.

"Chương quây, không phải một phòng thượng hạng." Triển Chiêu giải thích.

Chương quây ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn thấy bọn họ tuy phong trần mệt mỏi, nhưng không giống người không có tiền, vì thế bắt đầu giới thiệu phòng thượng hạng cho bọn họ.

"Hai vị không cần phòng thượng hạng sao? Phòng thượng hạng ở chỗ chúng tôi rất sạch sẽ thoáng mát, hơn nữa lại rộng rãi. Chúng tôi có thể giúp hai vị chọn một căn phòng yên tĩnh, đảm bảo không ai quấy rầy hai vị quan khách..."

Nghe đến đó, Triển Chiêu mặt đỏ bừng, không dám nhìn Hiểu Vân bên cạnh, quay mặt sang chỗ khác. Hiểu Vân vừa xấu hổ vừa bất đắc dĩ, mặt nóng lên, lớn tiếng ngắt lời chương quây.

"Chương quây! Chúng ta lấy hai phòng thượng hạng!"

Chương quây sững sốt, sau đó vội gật đầu, liên tục nói có có.

"Nhị tử, mau mang hai vị quan khách đến phòng chữ Thiên số hai và số ba."

"Vâng... Hai vị mời theo tôi." Tiểu nhị hô lớn từ cách đó mấy bàn, dẫn Triển Chiêu cùng Hiểu Vân đi lên lầu.

Chương quây nhìn theo bóng họ, lắc đầu thờ dài.

"Ôi... Còn tưởng một đôi vợ chồng nhỏ chứ."

Triển Chiêu sau khi nghỉ ngơi một chút, tìm người hỏi thăm đường tới Hãm Không đảo rồi tới thẳng bến đò. Hiểu Vân vẫn ở lại khách sạn.

Triển Chiêu đến bến đò, gặp một quán trà liền ngồi xuống uống một chén nước. Đánh giá xung quanh một hồi rồi mới mở miệng hỏi:

"Ông chủ, những người khác đâu? Chẳng lẽ ta lỡ mất một chuyến rồi à?"

Ông chủ quán trà đang cúi đầu pha trà, nghe hẳn hỏi vậy ngẩng đầu cười trả lời.

"Làm gì có ai khác. Đi Hãm Không đảo, ngoại trừ người sống trên đảo đều là khách của Lô trang chủ. Bình thường căn bản không có người tới đó."

"Vậy lão bá chẳng phải không có khách sao?" Triển Chiêu chỉ quán trà của ông ta hỏi.

"Khách quan chưa biết đó thôi, ta đây căn bản không phải là mua bán."

Tiền trà đều là Lô trang chủ trả, người đến chỗ ta uống trà đều không thu tiền, miễn phí."

"Vì sao vậy?" Triền Chiêu khó hiểu.

"Tất nhiên là vì Lô trang chủ hiếu khách, dùng trà nước tiếp khách tới thăm thôi."

Triền Chiêu cười khẽ, "Lô trang chủ suy nghĩ cũng thật chu đáo. Có điều, bên đò này sao không thấy con thuyền nào? Chẳng lẽ khách của Lô trang chủ đều phải bơi qua?"

Ông chủ vẻ mặt khó xử, "Ai dà, nói thật, nếu khách quan không hẹn trước, đúng là không thể qua đò."

Nghe đến đó, Triền Chiêu ngẩng đầu nhìn cảnh hồ đẹp không tả xiết trước mặt: "Vậy sao?"

Lúc này, trên mặt hồ xuất hiện một chiếc bè trúc từ xa bơi tới, trên bè có một thuyền phu, mặc áo ngắn, đầu đội nón lá che nửa khuôn mặt, tay nắm sào tre, thành thạo khu vực nước.

Triền Chiêu thấy vậy, cảm ơn ông chủ quán trà rồi rút kiếm cầm tay, đi tới bên đò.

Trong chốc lát, bè trúc kia đã cập bờ, Triền Chiêu bước tới gần ôm quyền thi lễ.

"Vị đại ca nhà đò này, có thể cho ta lên thuyền tới Hãm Không đảo không?"

Thuyền phu dừng lại trước mặt Triền Chiêu, một tay khẽ nhắc nón lá nhìn hắn, sau đó lại đặt xuống, vẫn che khuất nửa khuôn mặt: "Mời khách quan lên thuyền." Nói xong liền lùi lại cho hắn lên.

"Đa tạ."

Triền Chiêu đã yên vị trên bè trúc, thuyền phu liền đẩy sào đưa bè rời bờ quay ngược lại, chốc lát bè trúc đã cách bờ mấy chục thước, Triền Chiêu âm thầm đánh giá thuyền phu, thấy hắn mặc áo ngắn, dáng người khỏe mạnh, trong tay cầm sào trúc, dùng lực rất nhẹ nhàng, có vẻ căn cơ võ công không kém. Xem ra, hắn không phải thuyền phu bình thường.

Đang suy nghĩ, thuyền phu kia đã mở miệng hỏi hắn.

"Vị khách quan này tới có việc hay thăm bạn bè vậy?"

Triền Chiêu không trả lời mà hỏi lại, "Thuyền đại ca nghĩ sao?"

"Khách quan không phải người địa phương, bằng hữu của Lô trang chủ từ xa tới thăm?"

Triền Chiêu ngừng lại một chút rồi mới trả lời:

"Có phải bằng hữu hay không, hoàn toàn là do Lô trang chủ."

Thuyền phu khẽ cười một tiếng, trả lời. "Lời này của khách quan rất thú vị."

Triền Chiêu chỉ cười không đáp.

"Nghe giọng nói, khách quan hình như là người phía nam, có câu nam

thuyền bắc mã, chắc là khách quan biết bơi chứ?” Thuyền phu vừa chống bè vừa nói chuyện với Triển Chiêu, nghe như tùy tiện, thật ra đang thăm dò Triển Chiêu.

Triển Chiêu tất nhiên nhận ra ý đồ của hắn, nhưng không thèm để ý, chỉ lắc đầu cười nói: “Thật không khéo, tuy tại hạ là người phương nam, nhưng không biết bơi.”

Thuyền phu đột nhiên nhích người một chút, rồi hét lên một tiếng.

"Tốt, ta chính là chờ những lời này của ngươi."

Ngay sau đó, liền tháo nón lá xuống quăng đi, rồi nhảy xuống hồ, nháy mắt đã mất dạng. Động tác cực kỳ nhanh, không ai kịp nhìn rõ diện mạo của hắn.

Triển Chiêu một mình đứng trên bè trúc, mắt quét qua mặt hồ, hai tai chú ý động tĩnh xung quanh.

Một lát sau, một bóng người bất ngờ nhảy khỏi mặt nước, giống như cá chép nhảy vậy. Triển Chiêu dùng sức nhắc sào trúc lên, dùng nội lực đẩy bè trúc trượt về phía trước. Thuyền phu theo sát phía sau, nhanh như cá chép vậy.

Hai người đuổi nhau một hồi trên mặt hồ. Đột nhiên hắn lặn xuống nước rồi không xuất hiện nữa. Đồng thời, bè trúc dưới chân Triển Chiêu gặp phải lực cản, cứ đảo quanh một chỗ.

Triển Chiêu đứng trên bè trúc, không chút kinh hoảng, ngưng thần chú ý động tĩnh dưới chân. Trong giây lát, một bóng người xông lên mặt nước, đánh tới một chưởng. Triển Chiêu giơ tay cản lại, người nọ lại xông lên, lại một chưởng, Triển Chiêu vẫn ung dung ứng phó.

Qua lại mấy chiêu, người nọ không hề chiếm được thượng phong, vội lùi lại mấy bước, thâm nghĩ trong lòng, Nam hiệp Triển Chiêu quả nhiên không phải hư danh, đúng là võ công rất cao.

Triển Chiêu rảnh tay, hành lễ nói: “Thì ra là Phiên giang thủ Tương Bình Tương tứ gia, thất kính thất kính, Triển Chiêu lần này tới là đúng hẹn thu hồi ngọc như ý ở chỗ Bạch ngũ gia, xin Tương tứ gia tạo thuận lợi.”

Tương Bình thấy hắn cử chỉ hào phóng, nho nhã lễ độ, trong lòng thêm vài phần hảo cảm. Nhưng việc Ngũ đệ muốn làm, hắn không có lý do gì không giúp.

"Chúng ta Ngũ thủ đồng tâm, chuyện của Ngũ đệ cũng là chuyện của chúng ta, đại ca nói, chỉ cần ngươi qua được chúng ta, Ngọc như ý sẽ để ngươi mang về. Nếu không, Triển đại hiệp chỉ có thể trở về tay không."

"Ngũ thủ tình thâm ý trọng, tại hạ bội phục. Như vậy, Triển Chiêu đắc tội." Nói xong, nắm chặt bảo kiếm trong tay, triển khai tư thế.

"Tốt, sáng khoái." Tương Bình hét lớn một câu, lại xông lên. Hai người giao thủ, bè trúc chấn động, sau mấy hiệp đã vỡ mất một góc, nước hồ mãnh liệt tràn vào, Triển Chiêu mũi chân đạp lên một đoạn trúc đứng trên

nước.

Một cái bóng đen vọt lên, mang theo nhiều bọt nước, thẳng tiến tới Triển Chiêu, Triển Chiêu lách người một cái tránh đi, chân phải quét tới Tường Bình, Tường Bình không kịp tránh, trúng đòn rơi xuống nước, Triển Chiêu vẫn vững vàng đứng trên đoạn trúc.

"Tường tứ gia, đa tạ." Nói xong, gỡ mấy đoạn trúc vứt ra xa, rơi trên mặt nước, rồi nương theo từng đoạn trúc mà nhảy lên bờ.

Phía sau truyền đến tiếng của Tường Bình, "Triển đại hiệp, tiếp theo là Tam ca Từ Khánh của ta, không phải dễ đối phó đâu."

Triển Chiêu nghe xong, khước miệng mỉm cười, "Đa tạ Tường tứ gia nhắc nhở!"

Nói xong, bóng người đã biến mất trong cỏ lau mờ mịt.

Hồi 38 – Trận chiến mèo – chuột

Triển Chiêu sau khi lên bờ, đi vài bước đột nhiên thấy trời đất rung chuyển, ngay sau đó, một trận mưa đá phi về hướng hắn. Triển Chiêu tránh trái tránh phải, chân bước như bay, động tác nhanh nhẹn, loạn thạch từng trận xông lên nhưng chưa có viên nào chạm được vào hắn.

Đột nhiên nghe một tiếng nổ âm vang, Triển Chiêu nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên vách đá xuất hiện một cái động lớn, một đại hán thân mặc áo đen, eo gấu lưng hổ từ trên núi nhảy xuống, khiến người ta than thở sợ hãi chính là, trên tay hắn còn mang theo một khối đá rất lớn, to gấp ba lần người hắn, chắc chắn không hề nhẹ.

Triển Chiêu vững vàng đứng lại, ôm quyền nói:

"Các hạ khí lực lớn, Triển mỗ bội phục. Xuyên sơn thủ Từ Khánh, có thể xuyên núi đào hang, trời sinh thần lực, nói vậy các hạ chính là Từ tam gia."

Từ Khánh một tay nâng khối đá lớn, lại không hề thở dốc, vẻ mặt đắc ý nói.

"Bớt nói xàm đi, ra tay mới biết thắng thua."

Nói xong, liền quăng đá lớn thẳng tắp về hướng Triển Chiêu, sau đó lấy từ sau lưng hai cây thiết chùy cự lớn, phi thân bay sát theo sau.

Triển Chiêu dưới chân điểm nhẹ, nhảy lên cao, bảo kiếm trong tay ra khỏi vỏ, cánh tay phải vung lên, một trận kiếm khí bàng bạc tỏa ra, mỏng như cánh ve, nhắm thẳng vào cự thạch, nháy mắt, cự thạch bị chém thành hai nửa. Từ Khánh tất nhiên vung chùy thẳng tắp đánh tới, Triển Chiêu thông dong ứng phó.

Từ Khánh dáng người cao lớn, tuy nói trời sinh thần lực, nhưng võ công tầm thường, toàn cậy vào sức mạnh và đôi thiết chùy cự lớn kia. Nếu mấy chiêu mà đánh không đủ nặng, vậy không có hậu chiêu nào, không tới

mười chiêu đã bại trận. Từ Khánh chống thiết chùy, nửa quỳ trên mặt đất, thở hồng hộc.

Triển Chiêu thu hồi kiếm, nắm tay nói, "Đắc tội."

Từ Khánh thở dốc một hồi rồi mới đứng lên.

"Nam hiệp, quả nhiên hảo công phu! Từ Khánh cảm thấy không bằng, nhưng mà hai ca ca của ta khó đối phó hơn, nếu người không cẩn thận, sẽ bị hỏa dược của nhị ca ta đánh tan xác đó."

Triển Chiêu mỉm cười, lễ phép trả lời:

"Làm phiền Từ tam gia nhắc nhở, chuyện quá khẩn cấp, Triển mạo muội đi trước một bước."

Nói xong, thân ảnh màu lam đã bay mất.

Triển Chiêu gặp được đối thủ thứ ba, chính là Triệt địa thủ Hàn Chương.

Triệt địa thủ, người cũng như tên, Hàn Chương bản lĩnh lớn nhất là độn thổ. Trên tay là một bộ thiết trảo sắc bén, tốc độ giống như chuột đất, trên mặt đất chui lên chui xuống, khiến người ta không biết hắn sẽ xuất hiện ở đâu, hơn nữa công phu sử dụng hỏa dược của hắn rất giỏi, khiến đối thủ khó lòng phòng bị.

Nhưng mà, Nam hiệp Triển Chiêu cũng không phải dễ đối phó. Công phu quyền cước của Hàn Chương không bằng Triển Chiêu, chỉ dùng tốt hỏa dược, nhưng Triển Chiêu khinh công rất giỏi, hỏa dược đều không làm gì được hắn. Hàn Chương chui xuống đất, Triển Chiêu ngưng thần nghe ngóng động tĩnh cũng có thể tìm ra chỗ hắn ẩn nấp. Sau vài hiệp, Hàn Chương mặt xám mày tro bại trận, thật sự rất giống chuột đất từ dưới đất chui ra.

Lô Phương, người đứng đầu Ngũ thủ, tuổi lớn nhất, là người hào sảng hiệp nghĩa. Tuy võ công bình thường, nhưng khinh công thuộc vào hàng nhất lưu trên giang hồ, võ nghệ cũng không tồi, có công lực đập tuyết vô ngân, bởi vậy được gọi là Toàn thiên thủ.

Triển Chiêu sau khi gặp Hàn Chương, liền tới thẳng lầu Anh Hùng của Hãm Không đảo, Hàn Chương có nói, Lô Phương chờ ở đó. Đợi sau khi Triển Chiêu đi vào lầu Anh hùng, liền có người dẫn hắn tới phòng khách, Lô Phương tất nhiên đã chờ ở đây, trên bàn đã có trà nóng, thấy Triển Chiêu vào, Lô Phương khách khí tiếp đón.

"Nam hiệp Triển Chiêu đường xa mà đến, Lô mỗ là chủ nơi này, trà nước còn chưa tiếp đã cử mấy đệ đệ ra tiếp đón, thật sự là vạn phần thất lễ. Hiện đã chuẩn bị trà xuân Long Tĩnh ngon nhất, Triển đại hiệp mời dùng."

Triển Chiêu cười cười, ôm quyền chấp tay nói:

"Đâu có đâu có, Lô trang chủ khách khí, trà Long Tĩnh của Lô trang chủ, Triển mỗ lúc ở bến đò đã uống rồi, hương vị quả thật rất ngon."

Lô Phương mỉm cười, mời Triển Chiêu ngồi.

"Nam hiệp quả nhiên là nam hiệp, võ công trác tuyệt, trong thời gian

ngắn như vậy đã đả bại ba đệ đệ của ta để tới được lầu Anh Hùng."

"Lô trang chủ quá khen, Triển mỗ không có ý so tài với Ngũ thủ, thật sự là vì Ngọc như ý quan hệ trọng đại, Triển mỗ sốt ruột tìm ngọc, bất đắc dĩ mới làm vậy, nếu có chỗ mạo phạm, xin Lô trang chủ cùng Ngũ thủ huynh đệ thứ lỗi."

Lô Phương khẽ khoát tay áo, "Đâu có đâu có, quả thật là Ngũ đệ ta tính tình thẳng thắn, làm việc xúc động bất kể hậu quả, nhưng ta là huynh trưởng, đối với hần có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, mong Triển đại hiệp hiểu cho."

Triển Chiêu mỉm cười, "Tình nghĩa của Ngũ thủ huynh đệ, Triển mỗ kính trọng, việc Lô trang chủ làm, Triển mỗ hiểu."

Lô Phương nghe vậy, trong lòng thở dài, Nam hiệp quả thật có thể dung người.

"Như vậy, Lô mỗ xin đa tạ trước. Đợi Triển đại hiệp nghỉ ngơi một lát, mời tới võ đường của Lô mỗ chỉ giáo đôi điều."

"Đa tạ ý tốt của Lô trang chủ, Triển mỗ sốt ruột, không cần nghỉ ngơi, mời Lô trang chủ dẫn đường."

Lô Phương nghe vậy liền dẫn hần tới võ trường đằng sau lầu Anh Hùng.

Hai người đứng trên hai đoạn mai hoa cọc, ngưng thần nhìn đối phương.

Bọn họ trước đó đã có ước định, trong thời gian một nén nhang, ai đánh đối phương rơi khỏi mai hoa cọc, người đó thắng.

"Lô trang chủ, mời."

"Triển đại hiệp, mời!"

Hai người thi lễ, vừa nói xong thân hình đã lay động, bắt đầu giao thủ.

Võ công của Lô Phương không bằng Triển Chiêu, khinh công cũng chỉ ngang ngửa Triển Chiêu, trong thời gian ngắn lại không phân cao thấp, chỉ thấy hai bóng người cuốn chuyển trên mai hoa cọc, cân sức ngang tài. Mất thấy hương sắp cháy hết, ba người ở bên xem chiến không khỏi sốt ruột. Từ Khánh tính nóng vội không nhịn được hô lên: "Đại ca, thời gian sắp hết rồi!"

Hai người đang giao thủ đồng thời nhìn lư hương, rồi lại nhìn nhau. Đồng thời giơ chân đạp xuống cọc gỗ phía dưới, cọc gỗ vững chắc trong chốc lát gãy đôi, chân trái đá rồi lại đổi chân phải, trong thời gian ngắn bùm bùm một trận, mấy chục cây cọc đã gãy hết, chỉ còn lại một cây duy nhất, bị Lô Phương nhanh chóng chiếm mất. Mất thấy Triển Chiêu không còn chỗ nào đứng, chỉ có thể hạ xuống đất, chớp mắt đã thấy hần động thân nhảy lên, xoay ngược người hướng xuống đỉnh đầu Lô Phương, Lô Phương vội vàng xuất chưởng đối phó.

Lúc song chưởng chạm vào nhau, nội lực giằng co, cọc gỗ dưới chân Lô Phương bị nội lực ép xuống, chốc lát đã gãy, chân Lô Phương tất nhiên

chạm đất. hai người thấy vậy đồng thời thu tay, nhảy ra ngoài ôm quyền chào nhau:

"Lô trang chủ, đa tạ!"

"Triển đại hiệp quả nhiên danh bất hư truyền, Lô mỗ bội phục!"

"Lô trang chủ quá khen!"

"Các người đừng khách khí qua lại nữa, Ngũ đệ đang chờ bên kia đấy!" Hàn Chương tiến lên nói chen vào.

Tương Bình cũng phe phẩy quạt lông đi tới: "Triển đại hiệp, mấy huynh đệ chúng ta đã xong, nhưng mà Ngũ đệ tâm cao khí ngạo, rất để ý danh xưng "Ngự miêu", không thể không cùng người tranh tài cao thấp, hơn nữa, Ngũ đệ là người có võ nghệ giỏi nhất trong mấy huynh đệ chúng ta, giao thủ cùng hắn, người không nhất định chiếm được thượng phong."

"Được Tướng tứ gia nhắc nhở, Triển mỗ vô cùng cảm kích." Triển Chiêu chấp tay cảm tạ Tương Bình, sau đó lập tức chuyển hướng sang Lô Phương, "Phải rồi, xin thứ cho Triển Chiêu vô lễ, sau khi Triển mỗ cùng Bạch ngũ gia giao thủ, Lô trang chủ có thể đem ngọc như ý trả lại cho Triển mỗ mang về kinh thành."

"Tất nhiên rồi, Lô Phương ta coi chữ nghĩa làm đầu, năm huynh đệ kết nghĩa kim lan, cùng nhau tiến lui. Nhưng lời nói ra nhất ngôn cửu đỉnh, đã hứa tất nhiên sẽ không nuốt lời." Lô Phương cao giọng nói.

"Lô trang chủ đại nghĩa, Triển mỗ cảm kích. Nay sự tình trọng đại, Triển mỗ phải nhanh chóng thu hồi bảo vật, xin Lô trang chủ chỉ đường."

"Ngũ đệ ở ngay trong rừng trúc sau núi, Triển đại hiệp mời theo chúng ta."

Năm người tới rừng trúc sau núi, đã thấy Bạch Ngọc Đường đứng dựa lưng tựa vào màu xanh biếc của trúc, một thân áo trắng không nhiễm bụi bay phát phơ theo gió, phiêu dật tiêu sái.

"Ngũ đệ, Triển Chiêu đến rồi." Lô Phương mở lời.

"Bạch Ngũ gia!" Triển Chiêu chấp tay thở dài.

Bạch Ngọc Đường xoay người lại, trên mặt mang theo nụ cười yếu ớt: "Triển Chiêu, ta chờ ngươi đã lâu."

"Bạch Ngũ gia, Triển mỗ theo hẹn mà tới, xin Bạch ngũ gia đưa ngọc như ý cho Triển mỗ mang về." Nói xong lại ôm quyền.

"Người đánh thắng ta, ta tất nhiên trả lại ngọc như ý cho ngươi." Bạch Ngọc Đường khoanh tay nhìn Triển Chiêu.

"Cảm Mao Thử Bạch Ngọc Đường võ nghệ danh chấn giang hồ, Triển mỗ không muốn so tài với Bạch ngũ gia. Nếu Bạch ngũ gia có thể trả lại ngọc như ý, Triển mỗ vô cùng cảm tạ."

"Triển Chiêu, ta trộm ngọc như ý vì ngươi, ngươi đã tới thì rút kiếm ra đi." Nói xong buông tay cầm lấy chuôi kiếm.

"Triển mỗ cùng Bạch Ngũ gia chưa từng đụng chạm, Bạch Ngũ gia

cần gì phải ép nhau!"

"Mèo chuột là thiên địch, Triển đại hiệp cần gì đã biết còn cố hỏi?"

"Danh xưng Ngự miêu là Thánh thượng ban tặng, Triển mỡ không có tình bất kính với Ngũ thủ."

Bạch Ngọc Đường nghe vậy có chút khó chịu nhíu mày.

"Triển Chiêu, nói toàn lời vô nghĩa, xuất chiêu đi." Nói xong rút ra trường kiếm, kiếm tuệ màu trắng quét ra một trận bạch quang, ánh kiếm thật chói mắt.

Triển Chiêu bất đắc dĩ thở dài một tiếng: "Nếu đã như vậy, Triển mỡ đành phải xin Bạch ngũ gia chỉ giáo." Nói xong cũng vào tư thế.

Hai người đứng đối diện nhau, không ai nhúc nhích, nhưng lại có cảm giác một mạch nước ngầm đang chuyển động, muốn tuôn trào mà không chút tiếng động. Giằng co một hồi, Bạch Ngọc Đường đột nhiên như hùng ưng giương cánh, nhảy lên rồi thả người một cái, mũi chân đạp lên thân trúc, trường kiếm vung lên, thẳng tắp đâm về phía Triển Chiêu.

Triển Chiêu thấy thế, mũi chân điềm một cái nhảy lên, xoay mình vài cái, chợt nghe đình một tiếng, hai kiếm chạm nhau, va chạm mà bật khỏi nhau. Triển Chiêu hai chân vừa rơi xuống đất, Bạch Ngọc Đường đã xoay mình nương theo lực đạo của cây trúc xông tới. Triển Chiêu khẽ nghiêng mình, mũi kiếm lướt qua trước mặt, lại xoay người một cái, bảo kiếm trong tay xông ra, hai bên lao vào hỗn chiến. Trong thời gian ngắn, hai thân ảnh xanh trắng bị vây trong màu trúc xanh biếc, chỉ thấy ảnh, không thấy hình. Kiếm khí bay tới đâu, thân trúc ngã tới đó.

Tứ thủ đứng cách đó không xa nhìn mà không khỏi có chút lo lắng.

"Hai người bọn họ không biết ai mạnh hơn."

"Tứ đệ, nhìn Triển Chiêu xem ra chưa dốc toàn lực đâu."

"Xem tình hình có chút kỳ lạ." Hàn Chương dường như nhận ra gì đó.

Ở bên kia, Triển Chiêu phi thân một cái, chạy thẳng lên trên, Bạch Ngọc Đường theo sát phía sau, hai thanh kiếm không ngừng va chạm, tiếng keng keng vang lên không dứt. Đợi lên tới đỉnh cao nhất của rừng trúc, Triển Chiêu bắt lấy ngọn cây, xoay người treo mình xuống dưới, giống như chim yến treo mình dưới cành trúc. Bạch Ngọc Đường cũng bắt chước theo, hai người tiếp tục treo ngược người đánh nhau.

Đang lúc mọi người vừa phấn khích vừa sợ hãi trước võ nghệ của hai người đang bắt phân cao thấp, đình một tiếng, nửa đoạn kiếm rơi xuống, nhìn kỹ lại hóa ra kiếm của Triển Chiêu đã bị Bạch Ngọc Đường một kiếm chặt đứt.

Hai người từ trên cao nhanh chóng hạ xuống. Tứ thủ ngay lập tức tới gần, Bạch Ngọc Đường thu kiếm, vẻ mặt rất đắc ý.

"Nam hiệp Triển Chiêu, cũng chỉ có vậy."

Triển Chiêu nhợt nhạt cười, cầm nửa đoạn kiếm còn lại xuống đất rồi

nói: "Bạch ngũ gia quả nhiên cao minh, Triển mỗ bội phục."

"Từ nay, người trong giang hồ sẽ biết, Ngự miêu Hoàng thượng ngự phong, so ra vẫn kém Ngũ thủ Hãm Không Đảo."

Triển Chiêu không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

"Lão ngũ, huynh đệ chúng ta thật mở mày mở mặt." Từ Khánh giọng lớn, vừa đến gân đã hét lên.

"Triển đại hiệp, Ngũ đệ là may mắn thắng lợi." Lô Phương rất khách khí, nhưng ngạo khí khó nén.

Tương Bình lại không nói gì, nhìn đoạn kiếm bị bỏ ở một bên nói: "Không, Ngũ đệ bại rồi."

Tứ thủ còn lại nghe vậy đều kinh ngạc nhìn nhau. Nhất là Bạch Ngọc Đường, vẻ mặt bất khả tư nghị nhìn chằm chằm Tương Bình, "Tứ ca, huynh sao lại nói vậy, kiếm của hắn đã gãy, nếu không phải là bại, chẳng lẽ phải khiến hắn đổ máu sao?"

"Không sai, Tứ đệ, mau nói cho rõ ràng." Lô Phương cũng khó hiểu.

Tương Bình liền rút đoạn kiếm gãy kia lên: "Đại ca, xem đi."

Triển Chiêu mắt thấy tiểu xảo mình khổ tâm bày ra sắp bị bại lộ, nghĩ Bạch Ngọc Đường không biết sẽ hiểu làm hắn tới mức nào nữa, không khỏi u buồn, nhịn không được thở dài.

Tứ thủ cả kinh, "Cái này..."

"Họa ảnh của Ngũ đệ là thần binh thế gian hiếm gặp, trong giang hồ ít có binh khí nào địch nổi. Đương nhiên, trong số đó có Cự Khuyết của Nam hiệp. Nhưng nay Triển Chiêu lại dùng binh khí bình thường để giao đấu, Ngũ đệ không thắng." Tương Bình lúc này mới nói rõ lý do.

Hồi 39 – Chuột rơi xuống nước

Bạch Ngọc Đường cầm đoạn kiếm gãy trong tay, nhìn cẩn thận, thoáng chốc mặt xanh lét. Giơ đoạn kiếm gãy, xoay người lại, "Triển Chiêu?"

Triển Chiêu nhấc tay ôm quyền, "Bạch Ngũ gia, các vị, xin nghe Triển Chiêu nói một câu thật lòng. Triển mỗ vốn dĩ không muốn làm kẻ địch của Ngũ thủ, càng không muốn đả thương người, cho nên không mang theo binh khí của mình để thể hiện tâm ý, xin chư vị thông cảm."

Ngũ thủ nghe vậy đều ngạc nhiên, nghĩ lần này Ngũ đệ gây sự, nếu để triều đình biết, tránh không được quan binh bao vây tiểu trù. Nhưng Triển Chiêu không chỉ tới một mình, còn không mang theo bảo kiếm tùy thân mà mỗi kiếm khách đều coi như sinh mệnh bên mình, có thể thấy rõ dụng tâm lương khổ, đối với hắn lại tán thưởng thêm vài phần.

"Ngũ đệ..."

"Bạch Ngũ gia, đều là người trong võ lâm, Triển mỗ rất ngưỡng mộ hiệp nghĩa của Ngũ thủ huynh đệ, vẫn có cảm giác luyến tiếc, xin Bạch ngũ

gia bỏ qua thành kiến, trả lại Ngọc như ý."

"Triển Chiêu, người!" Bạch Ngọc Đường bị hắn nói như vậy, trong lòng bỗng nhiên không nói nên lời. Tự biết đuối lý, nhưng không bỏ được mặt mũi, trong lòng vướng mắc khó chịu, vẻ mặt phần hận trừng mắt nhìn Triển Chiêu.

Lô Phương thấy Bạch Ngọc Đường trợn mắt không nói nên lời, liền mở miệng khuyên hắn: "Ngũ đệ, nếu Triển Chiêu đã nói vậy, các người cũng đã tỉ thí, coi như xong đi."

"Đúng vậy, Ngũ đệ... ." Mấy người kia cũng vội vàng khuyên hắn.

Bạch Ngọc Đường bình thường được bốn huynh trưởng yêu thương, nay thấy bốn ca ca đều nói chuyện thay Triển Chiêu, trong lòng vừa ghen ghét vừa không thoải mái. Tỉ thí với người ta, kỹ thuật không bằng mà thua cũng không sao, nhưng huynh đệ nhà mình lại thiên vị người ngoài, bảo sao hắn không khó chịu. Quét mắt nhìn một vòng Tứ thủ, không nói một lời thu hồi bảo kiếm, lạnh mặt xoay người bỏ đi, cũng không để ý đám Lô Phương gọi hắn.

"Lô trang chủ, ngài xem..." Ngọc như ý còn chưa đưa cho Triển mỗ đâu!

Lô Phương vẻ mặt xin lỗi nói: "Triển đại hiệp mời tới bên bờ nghỉ ngơi một lát, Lô mỗ tất nhiên đem Ngọc như ý giao cho Triển đại hiệp mang trở lại kinh thành." Nói xong, liếc mắt ra hiệu cho Từ Khánh bọn họ, ba người thấy vậy liền đuổi theo Bạch Ngọc Đường.

"Vậy làm phiền Lô đảo chủ, nhưng mà đừng vì Triển mỗ mà làm hỏng tình cảm huynh đệ Ngũ thủ." Triển Chiêu lúc này lại lo lắng cho bọn họ, xem bộ dáng Bạch Ngọc Đường, không phải dễ mà nói chuyện.

"Triển đại hiệp xin yên tâm, Ngũ đệ luôn kiên cường, lần này không thể dung túng cho nó nữa. Người cứ đi trước, Lô mỗ sẽ đem Ngọc như ý tới bên bờ cho người." Lô Phương đã quyết định lần này "quân pháp bất vị thân", chuẩn bị dạy dỗ Ngũ đệ bảo bối nhà mình.

"Như vậy, Triển mỗ trước hết đa tạ Lô trang chủ." Nói xong ôm quyền thi lễ.

"Triển đại hiệp không cần khách khí, mời." Lô Phương trả lễ.

Triển Chiêu không nói gì thêm, xoay người đi về phía bên bờ. Lô Phương thấy hắn đi rồi, cũng đuổi theo đám người Từ Khánh.

Tới bên bờ Hãm Không Đảo, tất nhiên có thuyền phu đang chờ, thấy Triển Chiêu đến liền đứng dậy: "Người tới là Triển đại hiệp sao?"

"Đúng là tại hạ."

"Trang chủ phân phó tiểu nhân đưa Triển đại hiệp qua hồ." Nói xong mời Triển Chiêu lên thuyền.

"Vậy làm phiền tiểu ca." Triển Chiêu lên thuyền, trong lòng tán thưởng sự chu đáo của Lô trang chủ, từ đầu hắn đã sắp xếp xong mọi chuyện.

Thuyền phụ quạt mái chèo, thuyền nhỏ từ từ len vào đám cỏ lau mờ mịt. Lúc này đã gần đông, cỏ lau khô héo từng mảng, vàng óng ánh, tỏa sáng dưới ánh nắng mặt trời, thuyền nhỏ đi qua cỏ lau san sát bên mạn thuyền, thật sự cảnh tượng thú vị. Lúc tới vội vàng công việc, không có tâm tư quan sát, lúc này, nếu Lô trang chủ đã hứa trả lại Ngọc như ý, Triển Chiêu cũng an tâm thưởng thức cảnh đẹp, hưởng thụ sự yên tĩnh hiếm hoi.

Bên này, Bạch Ngọc Đường tức giận rời khỏi rừng trúc đi về hướng nam tới bên đò phía nam Hãm Không Đảo. Bên đò này rất nhỏ, chỉ có Ngũ thủ qua lại. Bạch Ngọc Đường sau khi tới nơi phát hiện chỉ thấy thuyền trúc, nhưng không thấy thuyền phụ đâu.

Tên gia đình này không biết đã chạy đi đâu. Bạch Ngọc Đường trong lòng thầm oán, nhưng không tìm người mà tháo dây buộc nhảy lên thuyền, cầm sào tre chống lên bờ đẩy thuyền ra hồ, nhưng bản thân hẳn chưa bao giờ chèo thuyền, không biết cách nào để sử dụng sào trúc, vì thế đánh rơi mất sào, dưới chân dùng sức, ý vào nội lực hùng hậu, đẩy thuyền ra xa bờ. Thuyền trúc giống như gặp gió thuận nhanh chóng trôi về phía trước.

Đi tới giữa hồ, lại không biết vì sao thuyền bắt đầu xoay bốn phía. Bạch Ngọc Đường lúc này mới phát hiện ra dây thừng ràng buộc gậy trúc thành thuyền đã đứt từ lúc nào, thuyền trúc đang tan rã, không khỏi có chút hoảng hốt, trong lòng mắng âm lên: bè hỏng rồi, sao còn đặt ở bên đò chứ, đây không phải là hại người sao! Không biết Ngũ gia ta không biết bơi sao?

Nghĩ đến đây, liền muốn mượn gậy trúc đang nổi trên mặt nước, dùng khinh công bay qua hồ. Ai ngờ trong nước trôi lên một đôi bàn tay, túm chân hẳn kéo xuống.

Bạch Ngọc Đường nhoáng lên một cái, còn chưa kịp phản ứng đã rơi xuống hồ, nước hồ lạnh lẽo nhanh chóng bao ngập đầu hẳn. Bạch Ngọc Đường rơi xuống mới phát hiện trong nước có một bóng đen, rõ ràng là Tướng Bình mặc áo đen túm chân hẳn. Trong lòng lại cảm tức, hay cho con chuột nước huynh, lại tính kế huynh đệ nhà mình. Vừa định há mồm nói chuyện, nước hồ liền tràn vào trong miệng.

Ở trên bờ, Bạch Ngọc Đường là lão đại của Ngũ thủ, ở dưới nước, lại là thiên hạ của Tướng Bình. Bạch Ngọc Đường bị sặc nước, tay cầm kiếm thả ra, theo bản năng khua khua trong nước, có điều Tướng Bình túm chân hẳn, giãy thế nào cũng không ra, không di động được. Mắt thấy sắp hết hơi, một chuỗi bóng nước không ngừng từ miệng hẳn thoát ra. Phịch vài cái, cuối cùng không cử động được nữa.

Tướng Bình mắt thấy Bạch Ngọc Đường dần dần không còn khí lực, thấy đã tới lúc liền lục tìm bên hông hẳn, giật mấy cái đã thấy Ngọc như ý rơi ra, liền dùng nội lực truyền âm ra ngoài: “Đại ca, đón lấy.”

Lô Phương đã sớm ngồi trên thuyền chờ ở giữa hồ, vừa thấy Ngọc như ý bay lên, liền phi thân nhận lấy.

"Lấy rồi. Đại ca mang Ngọc như ý đi, Ngũ đệ giao cho người." Nói xong liền cho thuyền phu nhanh chóng chèo thuyền tới bờ bên kia.

Tướng Bình đem Bạch Ngọc Đường chỉ còn lại một hơi kéo lên mặt nước, cho hắn có không khí để thở. Bạch Ngọc Đường mặt đã tự do, nhưng ở trong nước vẫn không có cách nào nhúc nhích, đành để Tướng Bình tùy ý mang hắn bơi về bờ.

Từ Khánh cùng Hàn Chương đang chờ trên bờ, thấy bọn họ lên liền chạy tới đỡ.

"Ngũ đệ sao rồi?"

"Không sao, chỉ uống phải mấy ngụm nước thôi." Tướng Bình trả lời, sau đó lại lao xuống nước.

"Ta tìm kiếm của Ngũ đệ về."

Từ Khánh cùng Hàn Chương thấy Bạch Ngọc Đường mặc dù chật vật nhưng không bị thương, liền yên lòng. Lại thấy một thân áo trắng của hắn lúc này nhăn nhúm dính trên người, tóc tai rối loạn, mũi bị sặc nước mà đỏ hồng. Bộ dáng bình thường phong lưu phóng khoáng anh tuấn tiêu sái, lúc này chẳng thấy đâu, không khỏi cảm thấy buồn cười, nhất thời không nhận được bật thành tiếng.

Sau khi Bạch Ngọc Đường lên bờ, vừa ngồi xuống hồi sức, nghe tiếng cười của bọn họ, đôi mắt hoa đào trũng lên, ánh mắt đầy sát khí lạnh lẽo khiến Từ Khánh cùng Hàn Chương run lên.

"Ngũ đệ, đừng nóng giận... Đây đều là chủ ý của đại ca, chúng ta đều nghe lời đại ca thôi."

"Đúng vậy, Ngũ đệ." Nói thật, Ngũ đệ của bọn họ không phải dễ chọc, hắn mà nổi giận, hậu quả thật nghiêm trọng.

Bạch Ngọc Đường tiến lên nắm cho bọn họ hai quyền. Từ Khánh cùng Hàn Chương một tay ôm mắt, một tay ôm bụng.

"Ôi, Ngũ đệ, người xuống tay quá nặng rồi." Hai người khoa trương kêu đau, hy vọng Ngũ đệ có thể bớt giận.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lạnh lùng nhìn bọn họ rồi xoay người rời đi.

Từ Khánh cùng Hàn Chương thấy ánh mắt Bạch Ngọc Đường nhìn bọn họ, không khỏi cả người run lên. Liếc mắt nhìn nhau, không ổn, Ngũ đệ lúc này giận đến điên rồi! Bình thường các huynh đệ cãi nhau âm ỉ, mỗi lần bọn họ giở giọng điệu đó ra là vô sự. Lần này, xem ra lớn chuyện rồi.

"Ngọc như ý xin trả lại, Ngũ thử lỗ mãng thất lễ, mong Triền đại hiệp đừng trách tội."

Từ lúc gặp Ngũ thử tới giờ, bọn họ đều gọi Triền Chiêu là Nam hiệp hoặc Triền đại hiệp, không phải Triền đại nhân, có thể thấy tâm tư muốn giải quyết việc này theo quy củ giang hồ của bọn họ.

Triền Chiêu nhận Ngọc như ý từ tay Lô phương, dùng vải bọc lại cất

vào ngực.

"Ngũ thủ huynh đệ hết lòng tuân thủ lời hứa, Triển mỗ bội phục. Lần này, thật sự là đa tạ Lô trang chủ."

"Triển đại hiệp khách khí, Lô mỗ thật sự hổ thẹn, vì hư danh suýt nữa đánh mất danh dự Ngũ thủ. Lần này vốn là Ngũ đệ ta sai trước. Lỗi của Ngũ đệ chính là lỗi của Ngũ thủ. Xin Triển đại hiệp trở về chuyển lời với Bao đại nhân, nếu triều đình muốn truy cứu trách nhiệm, Ngũ thủ lúc nào cũng sẵn sàng nhận trừng phạt."

"Lô trang chủ xin yên tâm, Ngọc như ý là Ngũ thủ chủ động trả lại, Triển mỗ đồng ý, tuyệt đối không truy bắt Ngũ thủ. Chỗ Bao đại nhân, Triển mỗ sẽ giao phó." Triển Chiêu trấn định nhận lời.

"Vây xin đa tạ Triển đại hiệp." Lô Phương thật sự cảm kích.

"Lô trang chủ không cần như vậy, Ngũ thủ đều là hảo hán giang hồ, lòng có hiệp nghĩa, nay chứng kiến càng thêm kính nể, hôm nay kết giao, chính là tam sinh hữu hạnh của Triển mỗ."

"Một khi đã như vậy, chúng ta sau này coi như huynh đệ, ý Triển đại hiệp thế nào?"

"Như vậy rất tốt, vậy Triển mỗ xin gọi Lô trang chủ là đại ca." Nói xong liền thi lễ.

"Được được được, Triển hiền đệ, đại ca hữu lễ."

"Tiểu đệ kết giao cùng Lô đại ca, vốn dĩ phải bày tiệc rượu, cùng đại ca đối ẩm, có điều tiểu đệ có chuyện quan trọng bên người, không thể kính đại ca một chén rượu, thật sự là thất lễ."

Lô Phương lắc đầu, "Người và ta cần gì phải so đo, uống rượu mừng sau này còn nhiều thời giờ. Bây giờ chuyện của hiền đệ quan trọng hơn. Người mau xuất phát đi."

"Đa tạ Lô đại ca, vậy tiểu đệ trước hết cáo từ." Nói xong, nhảy lên ngựa ôm quyền vái Lô Phương: "Đại ca bảo trọng, cáo từ."

"Bảo trọng, cáo từ."

Một mảnh bụi đất cuộn lên, thân ảnh Triển Chiêu trên lưng ngựa càng lúc càng xa.

Lô Phương nhìn hấn khuất bóng rồi thở dài. Trở về không biết Ngũ đệ sẽ âm ỉ thế nào. Nghĩ tới đây lại không khỏi lắc đầu.

Lúc Triển Chiêu vội vàng trở lại khách điểm đã là giờ Dậu. Quán xá trên đường đã có vài nơi đóng cửa, những cửa hàng buôn bán ban đêm cũng đã thấp đèn lồng. Đêm tối, thời tiết phá lệ lạnh lẽo.

Chạy liền mấy ngày, hơn nữa hôm nay tỉ thí liên tục cả ngày, mặc dù thân thể khỏe mạnh, võ công trác tuyệt, Triển Chiêu vẫn thấy mỏi mệt. Vì thế sau khi sai tiểu nhị lấy nước ấm, rửa mặt thay quần áo xong, mới cảm thấy thoải mái hơn một chút. Bởi vì ngọc như ý quá quan trọng, không thể có bất trắc, Triển Chiêu vẫn bọc kín trong bọc, cất vào trong ngực. Chuẩn bị

thỏa đáng rồi mới gõ cửa phòng Hiểu Vân.

Hắn đi cả ngày, không biết tình hình nàng thế nào. Mấy ngày liên đi đường quá mệt nhọc, hưởng chi nàng chỉ là một tiểu cô nương yếu đuối, không giống nam nhân bọn hắn da dày thịt béo, phải chịu khổ không ít.

Lúc Công Tôn tiên sinh đề nghị cho Hiểu Vân đi cùng để che dấu mục đích hẳn tới Hãm Không Đảo, hẳn vốn không đồng ý. Đừng nói tới chuyện đường xa lặn lội, lại thêm bọn họ cô nam quả nữ, tất nhiên có chút không tiện, hơn nữa làm như vậy cũng tổn hại tới danh dự của cô nương người ta. Có điều Bao đại nhân và Công Tôn Sách đều nói đây là công vụ, hơn nữa cho rằng công việc là quan trọng, còn nữa, thanh giả tự thanh, người của Khai Phong phủ không cần câu nệ. Vì thế hẳn đành chấp nhận, nếu Hiểu Vân không có ý kiến gì thì hẳn cũng sẽ đồng ý.

Có điều, hẳn không ngờ Hiểu Vân lại quen biết Bạch Ngọc Đường, hơn nữa, tuy Hiểu Vân có do dự, nhưng vẫn sáng khoái đồng ý chuyện này. Vì thế hai người vội vàng xuất phát, dọc đường đi không hề nói nhiều, cơm nước cũng không ăn đúng bữa, bình thường chỉ dùng lương khô cùng hoa quả, có một lần lỡ độ đường còn phải ngủ ngoài đường, đêm hôm đó lạnh muốn chết người, nhưng Hiểu Vân vẫn chưa từng buông một câu oán hận.

Chỉ là, nghĩ tới đêm đó, Triển Chiêu đột nhiên thấy một luồng nhiệt nóng bốc lên, không khỏi đỏ mặt. Đêm đó bọn họ...

Hồi 40 – Nghỉ đêm trong rừng

Đêm mùa đông không phải lạnh bình thường. Mặc dù ở trong xe ngựa, tay ôm chậu than, Hiểu Vân vẫn lạnh tới răng đánh lập cập.

Trời tối rất nhanh. Nàng nhớ rõ nửa khắc trước trời còn tờ mờ, vậy mà lúc này bốn phía đã tối đen một mảnh, mà nàng cùng Triển Chiêu vẫn chưa rời khỏi khu rừng này.

"Uy..."

Xe ngựa ngừng lại, Hiểu Vân nhắc màn xe ngựa, Triển Chiêu vừa vặn quay lại nhìn nàng. Nương theo ánh trăng non cùng những ngôi sao tỏa sáng, Hiểu Vân vẫn có thể nhìn rõ hình dáng hắn.

"Triển đại nhân..."

"Hiểu Vân cô nương, xem ra, tối nay chúng ta phải nghỉ lại đây."

Hiểu Vân có thể nghe ra sự khó xử khi hắn nói câu này. Với hắn mà nói, nghỉ đêm ngoài trời là bình thường, nhưng hắn đang lo lắng cho nàng. Vì vậy khẽ cười nói:

"Cũng được, tôi lớn thế này rồi còn chưa ngủ ngoài trời bao giờ đâu."

Triển Chiêu cười khẽ lắc đầu, "Trời lạnh như vậy, ngủ đêm trong rừng, không thể không có việc gì."

"Biết làm sao được chứ, chúng ta hiện giờ không có cách nào khác, chỉ

có thể tìm niềm vui trong khô cực thôi.” Hiểu Vân từ trong xe ngựa thò đầu ra, một trận gió lạnh thổi vào cổ, khiến nàng không nhịn được rùng mình, liền quàng thêm một vòng khăn, rồi mới từ trên xe ngựa nhảy xuống.

"Nhanh lên nhanh lên, đốt lửa lên, chậu than của tôi cũng nguội rồi."

Triển Chiêu xuống xe dắt ngựa đem tới buộc dưới một tàng cây, thấy Hiểu Vân rời khỏi xe ngựa liền nhíu mày.

"Bên ngoài rất lạnh, cô nương ra làm gì." Trong lời nói có chút trách cứ.

Hiểu Vân bĩu môi, cảm thấy có chút ủy khuất, thở dài một tiếng.

"Trên xe cũng đâu có ấm áp."

Triển Chiêu định nói lại thôi, chỉ nhanh chóng đi thu thập nhánh cây cùng cỏ khô xung quanh. May mắn gần đây thời tiết khô ráo, nên cũng dễ tìm đồ để nhóm lửa.

Sau đó, ở bên xe ngựa, dưới gốc cây đại thụ đốt một đống lửa lớn.

Hiểu Vân thấy hần tay chân lưu loát trong thời gian ngắn đã nhóm được lửa, không khỏi có chút khâm phục. Quả nhiên cô nhân vẫn luôn biết cách sinh tồn.

Nhánh cây khô ráo đốt lên, ngẫu nhiên phát ra âm thanh lép lép. Màu đỏ của lửa đốt sáng cả một góc nhỏ, bọn họ có ánh sáng, cũng có hơi ấm.

Hai người ngồi đối diện nhau qua đống lửa, uống nước, ăn lương khô.

Hiểu Vân vừa ăn cái bánh bao ngoại trừ cứng và khô ra chẳng còn mùi vị nào khác, trong lòng vừa thở dài, "cắm trại dã ngoại" cũng không tốt lắm. Ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu, thấy hắn ăn bánh bao cũng thông dong nho nhã, không khác gì ăn cao lương mỹ vị. Nghĩ đời trước ăn đủ thứ ngon lành, hiện giờ cần phải bánh bao này, sao chẳng nhạt như nước ốc? Ôi... quả nhiên bản thân đã bị nuông chiều từ bé rồi.

"Hiểu Vân cô nương vì sao thở dài?" Triển Chiêu giương mắt nhìn nàng.

Ách... Hiểu Vân nhất thời không biết nói gì. Cũng không thể nói bánh bao hắn đưa ăn không vô, nàng không muốn hắn tăng thêm cảm giác có lỗi trong lòng.

"Tôi... đang nghĩ trong rừng liệu có dã thú không?" Hiểu Vân hỏi như vậy, cũng không đợi Triển Chiêu trả lời đã biết đáp án. Hiểu Vân nghe được mấy tiếng động giống như tiếng sói tru, khiến nàng không tránh được run lên, ánh mắt nhìn Triển Chiêu có chút sợ hãi. Thật sự là có sao?!

Triển Chiêu mỉm cười, cho nàng một ánh mắt trấn an: "Có Triển Chiêu ở đây, Hiểu Vân yên tâm."

Hiểu Vân gật đầu, nàng tuyệt đối tin tưởng năng lực của Triển Chiêu, hắn thừa sức đối phó với dã thú, nhưng nàng vẫn cảm thấy sợ hãi, lỗ chân lông trên người cũng nở ra, nhịn không được xích về phía Triển Chiêu.

"Tôi... tôi ngồi cạnh ngài được không?"

Triển Chiêu nhướn mi, nhìn chõ nàg ngồi xuống, khoe miệng ản ản ý cười.

Hiều Vân cười cười, "Nữ hài tử nhất gan là bình thường."

Hai người tùy tiện ăn lương khô xong liền đi ngủ. Hiều Vân ôm chậu than, bọc thảm ngủ trong xe ngựa. Xe ngựa tuy nhỏ, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể nằm một người. Triển Chiêu chỉ có thể ngồi dựa vào thân cây, trên người bọc áo choàng.

Ban đầu Hiều Vân muốn đưa hãn thảm, mình mặc áo choàng, nhưng Triển Chiêu thế nào cũng không chịu, nói mình có nội lực hộ thể, không sợ rét lạnh, Hiều Vân đành phải thôi.

Bóng đêm càng ngày càng đậm. Trên bầu trời chỉ lẻ loi một nửa vầng trăng cũng mấy vì sao. Rừng thật im ắng, ngẫu nhiên có tiếng quạ kêu hoặc sói tru.

Đêm càng sâu, trong rừng không biết từ lúc nào bắt đầu xuất hiện sương mù, nhiệt độ không khí càng thêm thấp.

Hiều Vân bị lạnh mà tỉnh lại. Sau khi tỉnh mới phát hiện tay chân mình đều lạnh như băng, còn có dấu hiệu run rẩy, toàn thân không còn nhiệt độ, lưng cũng đau nhức, nghĩ chắc vì quá lạnh nên không thể thả lỏng thân thể. Thảm đắp lên người cũng đã lạnh ngắt, chậu than ban đầu ôm trên tay đã rơi ra ngoài, trong chậu không còn chút lửa nào, trở thành một chậu băng.

Đóng băng, đây là đóng băng, không phải là lạnh nữa!

Hiều Vân bọc thảm lên người, lấy chậu than định đem ra ngoài lấy ít than nóng. Vừa vén rèm thấy khí lạnh ập vào mặt, không khí lạnh lẽo tới không thể thở được, giống như băng bột phấn kích thích cổ họng, khiến nàng không nhịn được ho khan vài tiếng.

Cũng vì mấy tiếng ho khan này đã đánh thức Triển Chiêu đang tựa vào gốc cây chợp mắt.

Triển Chiêu mở mắt, thấy Hiều Vân trên người bọc thảm, định xuống xe ngựa, liền đứng lên tới gần hỏi:

"Hiều Vân cô nương muốn làm gì?"

"Ngại quá, đánh thức ngài. Tôi định thêm than vào chậu." Lúc nói chuyện, Hiều Vân mới phát hiện cổ họng mình có chút khàn.

"Đề Triển Chiêu làm cho. Cô nương vào trong xe đi."

Hiều Vân khẽ gật đầu, Triển Chiêu nhận lấy chậu than, từ trong đống lửa chọn ra vài viên than đã cháy gần hết bỏ vào. Sau đó lại tiếp thêm vài nhánh cây vào đống lửa, sau đó mới đem chậu than đưa cho Hiều Vân.

"Triển đại nhân, trời lạnh quá, tôi ở trong này sắp đông thành gậy băng rồi, hiện còn có sương mù, ngài ngồi bên ngoài không lạnh sao?"

Hiều Vân quỳ gối bên thành xe ngựa, nhìn Triển Chiêu tò mò hỏi. Nội lực thật sự có thể giúp người ta chống lạnh sao?

Triển Chiêu mỉm cười, "Triển Chiêu không lạnh, có điều... gậy băng

là gì vậy?"

"Gậy băng... ý như tên gọi, là lấy băng làm gậy." Hiểu Vân nghĩ một hồi, cũng không biết giải thích thế nào là gậy băng, đành tùy tiện nói bừa.

Triển Chiêu hiểu kỳ nhìn Hiểu Vân, sau đó cười nói: "Nếu thật sự đông lạnh, quả thật có vài phần giống băng còn ."

Hiểu Vân sững sốt, có chút hồ đồ, Triển Chiêu đang nói đùa sao? Thì ra Triển Chiêu không phải lúc nào cũng nghiêm túc!

"Cho dù biến thành gậy băng, cũng là Triển đại nhân biến trước."

"Triển Chiêu không sợ lạnh, sẽ không biến thành gậy băng." Triển Chiêu tiếp tục cười.

Hiểu Vân liếc một cái xem thường, ai oán nói: "Thật là không công bằng, tôi cũng muốn có nội lực, sẽ không sợ lạnh nữa. Tôi sắp đông lạnh thành bệnh rồi."

Nói xong, còn lấy ra một chiếc khăn lau lau mũi. Cát khăn rồi mới ngẩng đầu lên nói.

"Mặc kệ, Triển đại nhân, ngài phải chịu trách nhiệm!"

Triển Chiêu sững sốt, không hiểu ra sao, đây là... muốn hắn chịu trách nhiệm gì?

"Ngài phải chịu trách nhiệm sưởi ấm cho tôi, bằng không tối nay chắc chắn tôi sẽ bị đông chết!"

Cũng không biết Hiểu Vân là bị lạnh tới hồ đồ, hay vì lạnh mà nóng nảy, nói xong liền tóm lấy tay Triển Chiêu. Tay nàng lạnh giá, lúc tiếp xúc với bàn tay ấm áp của Triển Chiêu, Hiểu Vân thỏa mãn thở dài, vội đem cả hai tay nắm lấy tay hắn hấp thu hơi ấm.

"Thật ấm áp..."

Hồi 41 - Ôm nhau mà ngủ

Triển Chiêu bị nàng kéo tay, lập tức ngây người. Đôi bàn tay mềm mại không xương, nhắn nhủ tron lảng thân mật dán trên mu bàn tay hắn, khiến lòng hắn run lên, tim nhảy điên cuồng. Trong nhất thời quên rút tay về, ngo ngác nhìn nàng.

Mà lúc này, Hiểu Vân mới ý thức được sự tình, vội thu hồi hai tay, ve mặt xấu hổ, không dám nhìn mặt Triển Chiêu, trong lòng thầm mắng mình lỗ mãng.

Triển Chiêu buông tay thả xuống bên người, trong lòng có cảm giác vắng vẻ, lại nhớ tới đôi tay vừa nắm tay mình, mềm mại mà lạnh lẽo, thật giống băng cơ ngọc cốt. Chỉ là...

Triển Chiêu đột nhiên nghĩ ra, tay nàng thật sự giống như băng. Lại nhìn kỹ, tuy bọc thảm, nhưng cả người đang run lên. Giờ mới đầu đêm, đợi tới nửa đêm về sáng tới bình minh, nàng làm sao chịu được. Công Tôn tiên

sinh trước khi đi có nói, nữ nhi của ông được chiều chuộng, không thể so với nam tử, dặn hẳn lưu ý tới Hiểu Vân, hẳn sao lại không nghĩ tới, trời lạnh như thế, dù là đại nam nhân cũng không thể ngăn được hàn ý, huống chi là một nữ tử? Nghĩ tới đây, đột nhiên thấy vô cùng áy náy. Nếu Hiểu Vân bị lạnh sinh bệnh, hẳn làm sao giao phó với Công Tôn tiên sinh đây.

Trong lúc Triển Chiêu còn đang tự trách, Hiểu Vân đã cầm chậu than bước lên xe ngựa.

"Triển đại nhân, tôi.. tôi nghỉ ngơi đây, ngài cũng nghỉ đi." Dứt lời liền chui vào trong xe.

Nhìn xe ngựa khẽ lắc lư, nội tâm Triển Chiêu cũng đang giao chiến.

Quyết không thể để Hiểu Vân cứ vậy trải qua đêm nay, nhưng mà nơi này không có sơn động hay miếu hoang, muốn tìm một nơi ấm áp là không thể. Mà lúc này chỉ có thể... chỉ có thể lấy thân mình sưởi ấm cho nàng. Nhưng mà nam nữ thụ thụ bất thân, bọn họ...

Triển Chiêu nắm chặt hai tay, âm thầm cắn răng. Làm thế nào bây giờ?

Hiểu Vân nằm trên sàn gỗ xe ngựa vừa cứng vừa lạnh, cuộn mình thành một đống, hy vọng thân thể ấm áp lên, nhưng vô ích. Cuộn chặt như vậy rồi, nhưng vẫn vì lạnh mà không thể đi vào giấc ngủ, khiến nàng thập phần khó chịu. Hơn nữa thỉnh thoảng lại ho khan vài tiếng, nàng thật muốn khóc.

Lúc này, màn xe khẽ vén lên, một chút ánh trăng trong trẻo mà lạnh lùng chiếu vào. Hiểu Vân hồ nghi nhìn ra ngoài, lại thấy Triển Chiêu đứng ở đầu xe, một tay vén màn. Bóng hắn bị che khuất, khiến nàng không thấy rõ vẻ mặt, chỉ nghe thấy giọng nói dễ nghe của hắn.

"Hiểu Vân cô nương, nửa đêm sau, chỉ sợ trời còn lạnh hơn, Triển Chiêu sợ cô nương không chịu nổi hàn ý... Nếu cô nương không ngại, để Triển Chiêu sưởi ấm cho cô nương."

Oanh...

Hiểu Vân chỉ cảm thấy trong đầu như có bom nổ, ngồi bật dậy.

"Ngài nói cái gì?"

Hắn nói cái gì? Hắn nói hẳn sưởi ấm cho nàng? Hẳn, hẳn, hẳn, hẳn...

Hiểu Vân ngậy người nhìn Triển Chiêu, có chút không dám tin.

Triển Chiêu xấu hổ hắng giọng: "Triển Chiêu không có ý mạo phạm cô nương, nhưng mà Triển Chiêu lo cho sức khỏe của cô nương, trước khi lên đường, Công Tôn tiên sinh đã dặn dò Triển Chiêu phải chiếu cố cô nương, nếu cô nương có gì sơ xuất, Triển Chiêu khó có thể giao phó với Công Tôn tiên sinh, cho nên..."

Hiểu Vân không nhìn rõ vẻ mặt của hắn, nhưng có thể hình dung khuôn mặt xấu hổ đỏ bừng khi hắn nói những lời này. Nàng nên nói hẳn rất thiện lương, hay hẳn quá cổ hủ đây? Chỉ vì cha nàng dặn dò, lại buộc bản thân mình nói ra những lời ấy, làm chuyện như vậy? Hẳn thật sự khiến

nàng... cảm động.

Hiệu Vân động dậy thân thể, ngồi tựa vào thành xe ngựa, nương theo ánh trăng ngả đầu nhìn Triển Chiêu.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú niêm một tầng mây đỏ của hắn, nhìn hắn nhíu mày, nhìn ánh mắt có chút do dự của hắn.

Một nam nhân anh tuấn như vậy, mị lực như vậy. Hơn nữa lại thiện lương, dễ dàng tha thứ, đầy chính khí, hấp dẫn ánh mắt như vậy. Nàng hẳn nên sớm phát hiện, hẳn thật sự là một nam tử mê người, khiến người khác không thể dời mắt. Hắn nhất định được rất nhiều nữ tử yêu thích. Nàng biết, bản thân cũng thích hắn, bằng không cũng không đồng ý cùng hắn đi chuyến này, có điều, loại thích này không có quan hệ tới tình yêu.

Nghĩ như vậy, Hiệu Vân nhẹ nhàng nở nụ cười: “Triển đại nhân làm thế nào sưởi ấm cho tôi?”

Triển Chiêu ngơ ngác nhìn nụ cười thản nhiên của nàng, môi nàng có chút tái nhợt, nhưng vẻ nhợt nhạt này khi tạo nên độ cong trông lại rất đẹp. Đôi mắt xinh đẹp trong đêm tối tựa hồ chiếu ra ngàn vạn tinh quang. Giọng nói ôn nhu nhẹ nhàng, mang theo chút vị khàn khàn, nghe lại rất mê người.

Hắn cứ như vậy ngơ ngác nhìn nàng, chậm rãi vươn hai tay nắm lấy vai nàng, vươn mình chui vào xe ngựa.

Không gian trong xe ngựa đối với Triển Chiêu mà nói, thật sự không đủ lớn, hắn cuộn hai chân lại mới miễn cưỡng có thể nằm xuống. Hai tay ôm lấy thân mình nhỏ bé của Hiệu Vân, khoác cả áo choàng và trùm lên cho cả hai. Hắn có thể cảm giác được, thân thể trong ngực hắn dần ấm lên.

Hiệu Vân chui vào lòng Triển Chiêu, hai tay đặt trước ngực hắn, mặc dù cách quần áo, nhưng nàng có thể cảm giác được cảm giác ấm áp từ người hắn truyền tới, khiến nàng thoải mái mà thở ra. Hạnh phúc không phải mèo ăn cá, chó ăn thịt, mà là lúc rét lạnh có người sưởi ấm cho mình.

Khản trương cùng tim đập loạn ban đầu sớm đã bị dập tắt. Cái gì mà nam nữ khác biệt, cái gì mà thụ thụ bất thân, cái gì là rụt rè, Hiệu Vân lúc này không quản nữa, nàng chỉ muốn ở lại trong sự ấm áp này, vượt qua đêm đông rét buốt.

Người phía trước truyền tới tiếng hít thở mềm nhẹ mà yên ổn, Triển Chiêu khẽ thở phào, thân thể dần dần trầm tĩnh lại.

Trong bóng tối, hắn không nhìn rõ nàng, lại có thể cảm nhận được thân hình đang dán vào mình không còn lạnh như băng. Mà tiếng thở của nàng cho thấy nàng đang ngủ rất sâu, khiến Triển Chiêu yên lòng, cũng không uổng công hắn làm như vậy.

Triển Chiêu khẽ vuốt vài sợi tóc rơi sau lưng nàng, ngửi mùi hương thản nhiên, ngọt ngào từ trên người nàng truyền tới. Hắn cảm thấy có chút bất khả tư nghị, vì sao trên người nàng lại có mùi hương đó, mà không phải son phấn, hắn không biết hình dung cảm giác này thế nào, chỉ thấy hương vị

này đặc biệt thoải mái. Hắn không biết, đây chính là mùi hương của nữ tử.

Lúc Triển Chiêu mở mắt, trời đã sáng. Hắn không nhớ ra đêm qua mình lúc nào thì ngủ mất, nhưng lại cảm thấy một đêm này so với mọi đêm ngắn hơn nhiều, giống như trong nháy mắt đã trôi qua.

Nắng sớm xuyên qua khe hẹp của màn xe ngựa, đem lại chút ánh sáng bên trong thùng xe, khiến hắn có thể thấy rõ người trong lòng. Hiểu Vân vẫn đang ngủ, thoạt nhìn an tường mà thỏa mãn. Nhìn kỹ khuôn mặt khéo léo tinh xảo của nàng, chỉ thấy da trắng như bạch ngọc, mày như liễu rủ, mi dài như quạt, mũi tựa quỳnh dao, hai má ửng đỏ, môi son khê mở, thật sự là mỹ lệ linh lung, khiến hắn nhìn mê mẩn.

"Ừm..." Hiểu Vân rên lên một tiếng, hơi cựa đầu. Triển Chiêu cả kinh vội rút tay mình lại, buông Hiểu Vân rời khỏi xe ngựa.

Qua một hồi lâu, Hiểu Vân mới chậm rãi mở mắt, nhìn nóc thùng xe, có chút mơ mơ màng màng. Qua hồi lâu mới nhớ ra đêm qua ngủ trong xe ngựa, hơn nữa, hình như còn cùng Triển Chiêu...

Hiểu Vân ngồi bật dậy, áo khoác cùng thảm trên người trượt xuống. Hiểu Vân liếc mắt liền nhận ra trong đó có một chiếc áo choàng của Triển Chiêu. Quần áo ở đây, người đâu rồi?

Hiểu Vân cả kinh, bất chấp mình còn chưa mặc quần áo chỉnh tề, ôm quần áo của Triển Chiêu xô màn xe ngựa lên.

"Triển đại nhân!"

Triển Chiêu đang hoạt động gân cốt, đêm qua duy trì tư thế bất động, cả người đều cứng ngắc. Nghe Hiểu Vân gọi, liền theo phản xạ quay lại, thấy Hiểu Vân ngồi trên xe ngựa, trên người chỉ mặc trung y màu trắng, lại quay đầu đi, xấu hổ nói.

"Hiểu Vân cô nương gọi Triển Chiêu có chuyện gì?"

Hiểu Vân ngạc nhiên, lúc này mới phản ứng được. Vội nói không có việc gì rồi chui vào trong xe mặc quần áo. Chuẩn bị xong hết mới xuống xe ngựa.

"Triển đại nhân, quần áo của ngài. Cảm ơn!"

Triển Chiêu nhận quần áo, nhanh chóng mặc vào, thắt chặt đai lưng.

"Hiểu Vân cô nương, đêm qua..." Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân, muốn nói cái gì đó, lại bị Hiểu Vân vội vàng ngắt lời.

"Đêm qua, thật sự đa tạ Triển đại nhân, bằng không Hiểu Vân thật sự không biết làm sao sống nổi." Hiểu Vân nhìn hắn cười nói.

"Hiểu Vân không cần khách khí, chỉ là việc đêm qua..."

"Triển đại nhân, Hiểu Vân hiểu mà, việc đêm qua chỉ là tạm thời đối phó, ngoại trừ cảm kích Triển đại nhân, Hiểu Vân sẽ không để trong lòng. Việc công quan trọng hơn, chúng ta mau lên đường thôi." Nói xong, Hiểu Vân chui vào xe ngựa.

Triển Chiêu kinh ngạc nhìn bóng Hiểu Vân biến mất trong xe ngựa,

muôn nói gì đó lại không nói nên lời, chỉ biết thở dài ngồi lên đánh xe lên đường.

Hồi 42 – Sự việc bất ngờ

Triển Chiêu trở lại Hãm Không Đảo, từ lúc hấn cầm ngọc như ý rời khỏi Hãm Không Đảo tới giờ chỉ mới qua một canh giờ.

Nhìn Triển Chiêu đã đi rồi còn quay lại, Lô Phương ngạc nhiên:

"Triển hiền đệ!"

Triển Chiêu bước nhanh đến gần, ôm quyền thi lễ. "Lô đại ca."

"Triển hiền đệ vội vàng tới, không biết có chuyện gì?" Lô Phương hỏi, một bên gọi người dưới mang trà lên.

Triển Chiêu nhíu hai hàng lông mày, thần sắc lo lắng khó nén hiện lên rõ ràng, vội vàng hỏi:

"Lô đại ca, Triển Chiêu tới tìm người, sau giờ Ngọ trong trang có người ngoài tới không?"

"Hôm nay ngoại trừ Triển hiền đệ, không có ai tới nữa. Triển hiền đệ vì sao tới đây tìm người, tìm ai vậy?" Lô Phương vẻ mặt nghi hoặc, không hiểu ra sao.

Biết Triển Chiêu sẽ tới Hãm Không Đảo, Lô Phương đã dặn dò trong trang, hôm nay mọi người trên đảo không thể ra ngoài, ngoại trừ Triển Chiêu cũng không tiếp người tới đảo. Chẳng lẽ còn có ai khác lên đảo sao?

"Triển Chiêu muốn tìm một cô nương khoảng mười sáu mười bảy tuổi, tên Công Tôn Hiểu Vân, nàng đi cùng Triển Chiêu từ kinh thành tới. Triển Chiêu trước khi tới Hãm Không Đảo đã để nàng lại khách điểm Duyệt Lai ở Mạt Hoa thôn. Vừa rồi Triển Chiêu trở về không thấy nàng đâu. Chương quỳ nói có người ở Hãm Không Đảo tới đón nàng đi. Cho nên Triển Chiêu mới vội vàng tới thăm, xin hỏi Lô đại ca, có từng gặp nàng không?"

"Có chuyện này sao?" Lô Phương sửng sốt, đây là chuyện gì? Hấn lúc nào cho người đi tìm cô nương đó chứ?

"Theo lời chương quỳ nói, chính là như thế." Triển Chiêu gật đầu.

"Lô Đức, mau điều tra cho rõ, có chuyện này không." Lô Phương lớn tiếng gọi một trung niên nam tử. Người nọ lĩnh mệnh liền đi xuống.

Lúc này, Từ Khánh Tường Bình đám người cũng đi vào đại sảnh.

Chưa thấy người đã nghe thấy tiếng Từ Khánh.

"Đại ca, nghe nói Triển Chiêu đến."

Ba người đi vào đại sảnh, cùng Triển Chiêu chào hỏi. Triển Chiêu lo lắng cho Hiểu Vân, không có tâm tình nhiều lời, chỉ hàn huyên vài câu, đem ý định của mình khi tới đây nói với ba người. Ba người nghe xong cũng sửng sốt, đều lúc đầu nói không gặp cô nương nào tới trang.

Đúng vào lúc này, một gia nhân bưng trà tới lên tiếng:

"Trang chủ, nói đến cô nương, tiểu nhân vào hai canh giờ trước có thấy một cô nương lạ mặt được Hàn Phong dẫn vào trang."

Mọi người nghĩ lại, hai canh giờ trước chính là lúc Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường luận võ. Bọn họ đều ở sau núi, khó trách không biết chuyện này.

"Vị cô nương kia đang ở đâu?" Triển Chiêu vội hỏi.

"Tiểu nhân không biết."

Lô Phương vội cho người đi tìm Hàn Phong tới, lại không ngờ trong trang ngoài trang đều không thấy hấn.

"Lô đại ca..."

"Hiền đệ chớ hoảng sợ, để ta phái người tìm xem. Chỉ cần người này có trên đảo, nhất định sẽ tìm ra." Lô Phương an ủi, Triển Chiêu cũng chỉ có thể chờ.

Nhưng mà, qua một khắc nữa, vẫn không tìm thấy người. Cho dù là Hiểu Vân hay Hàn Phong kia, khiến mọi người bắt đầu lo lắng.

Một người đang bình yên đột nhiên sao lại biến mất, nếu có chuyện gì thì làm thế nào đây.

"Hàn Phong này một canh giờ trước còn thấy hấn từ hầm rượu đi ra, lúc này sao lại không thấy bóng người?" Từ Khánh than thở oán giận một câu.

"Hàn Phong đi hầm rượu? Hấn đến đó làm gì?" Trương Bình hỏi, lúc này vừa tới giờ cơm tối, một canh giờ trước hấn tới hầm rượu làm gì?

"Hàn Phong nói lấy rượu cho Ngũ đệ."

"Ngũ đệ?" Lô Phương cùng Trương Bình đều là kinh hô ra tiếng.

"Đúng vậy, bên trong trang còn một chỗ chắc là chưa tìm tới. Hiền đệ mau cho người tới đó tìm xem." Lô Phương nói xong liền ra hiệu bằng ánh mắt cho Trương Bình bọn họ, Trương Bình cùng Hàn Chương liền đi ra ngoài.

"Trương tứ ca, Hàn nhị ca, Triển Chiêu muốn đi cùng." Triển Chiêu nói rồi cất bước đi theo, hấn có một loại dự cảm không tốt, khiến hấn không thể chờ ở một nơi.

Trương Bình cùng Hàn Chương nhìn về phía Lô Phương, Lô Phương liền đề nghị mọi người cùng đi.

Triển Chiêu rút kiếm, đi theo đám Lô Phương tới bên trong một tòa đình viện. Trong viện không có cây cối, nhưng có một rặng trúc, rất giống trúc trong khu rừng sau núi nơi Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu luận võ.

Mọi người đứng trước hòn giả sơn trong viện. Triển Chiêu hồ nghi nhìn Lô Phương, chẳng lẽ trong giả sơn còn có thứ khác?

Trương Bình tiếp nhận đèn lồng từ tay Lô Đức, đẩy cánh trúc thấp thoáng trước hòn giả sơn, sau đó chui vào trong.

"Hiền đệ, mời đi theo ta." Nói xong, Lô Phương cũng đi vào, Triển Chiêu theo sát phía sau.

Vách tường giả sơn gập ghềnh nhỏ hẹp, chỉ vừa vặn một nam tử trưởng thành đi qua. Hơn nữa càng đi càng dốc xuống. Đi được một đoạn đường đã tới điểm cuối, là một bức tường đá ngăn đường họ lại, mà trên tường có một mảnh giấy, trên mảnh giấy trắng có năm chữ lớn màu đen thẫm "Tức chết con mèo ngươi!"

Mọi người thấy vậy đều cả kinh. Triển Chiêu cũng ngẩn người.

Trương Bình gỡ tờ giấy đó xuống, ngượng ngùng cười làm lành với Triển Chiêu.

"Ngũ đệ hồ nháo, Triển đại hiệp xin đừng trách!"

Triển Chiêu không nói gì, nhưng trên mặt không có biểu cảm. Năm chữ “Tức chết con mèo người” này hẳn không quan tâm. Hắn để ý là an nguy của Hiểu Vân, hiện tại trong lòng hắn chỉ có Hiểu Vân đang ở đâu, có khỏe hay không. Nếu Bạch Ngọc Đường vì việc của bọn họ mà liên lụy tới Hiểu Vân, gây hại tới nàng, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Cửa đá chậm rãi mở ra, bên trong có chút ánh sáng, lập tức có âm thanh rơi vào tai bọn họ.

Là tiếng hít thở hỗn loạn của nam tử, cùng thanh âm giãy dụa kêu khóc của nữ tử.

Lô Phương lập tức sững sờ thất thần, hai mắt nhìn nhau.

Mà Triển Chiêu trong nháy mắt lạnh mặt, ánh mắt quét qua bốn người, không đợi cửa đá hoàn toàn mở ra, liền nghiêng người xông vào.

Đi qua cửa đá, Triển Chiêu chứng kiến một màn, khiến máu trong người hắn trong nháy mắt vọt tới đỉnh đầu.

"Bạch Ngọc Đường!" Một tiếng gầm lên, Triển Chiêu đã xông tới, kéo kẻ đang bạo lực với Hiểu Vân ra, hung hăng hất sang một bên, Bạch Ngọc Đường cũng cứ vậy mà té ngã.

Đám Lô Phương đã vào thạch thất, người người đều trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, bọn họ thật sự không thể tin hai mắt của mình.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường nửa quỳ trên mặt đất, thở hỗn hển như trâu, mặt đỏ tai hồng, trên người hắn chỉ mặc áo trong, nửa thân trên gần như ở trần. Tình hình này không phải... Ngũ đệ của bọn họ, sao lại làm ra loại chuyện này?

Tứ tử đều không dám nhìn Triển Chiêu, nữ tử kia là người Triển Chiêu muốn tìm, mà Ngũ đệ bọn họ lại làm ra hành vi không bằng cảm thú với nàng, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, nhóm huynh đệ bọn họ đều không thể chống đỡ nổi.

Lô Phương liếc mắt nhìn hai đệ đệ, Hàn Chương và Từ Khánh vội bước lên đỡ Bạch Ngọc Đường. Lúc đến gần, hai người đều không nhìn được nhíu mày, trên người hắn mùi rượu quá mức nồng. Bạch Ngọc Đường say khướt, để mặc bọn họ đỡ ra ngoài.

Lô Phương liếc mắt nhìn Triển Chiêu, thấy hắn đưa lưng về phía bọn họ, che mắt nữ tử kia, hắn chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu nữ tử, còn có thanh âm nức nở đứt quãng truyền tới. Nhìn mảnh lưng cương trực của Triển Chiêu, Lô Phương vừa tức giận, vừa xấu hổ, không biết mở miệng thế nào.

"Lô trang chủ có thể ra ngoài không?"

Tiếng Triển Chiêu lạnh như băng truyền tới, khiến trái tim Lô Phương băng giá. Vừa rồi vẫn còn là Lô đại ca, hiện giờ đã thành Lô trang chủ. Lô Phương trong lòng thốn thức, nhưng không biết làm thế nào. Tình hình này đổi lại là hắn, chỉ sợ đã rút kiếm đâm người, lúc này Triển Chiêu vẫn còn bình tĩnh, bọn họ xem như may mắn. Vì thế khẽ trả lời rồi cùng Hàn Chương

lui ra ngoài.

Triển Chiêu ôm Hiểu Vân vào trong ngực, để mặc nàng cắn vào bả vai mình. Trong đầu không ngừng nhớ lại cảnh tượng vừa rồi.

Quần áo bị giăng co không che hết thân thể, tóc dài hỗn loạn trộn lẫn mồ hôi, khuôn mặt đầy nước mắt, còn có nhiều điểm đỏ chói mắt trên người.

Giờ phút này, Triển Chiêu trong lòng giống như có ngàn vạn kim châm, đau tới không thể thở. Chỉ có thể ôm chặt lấy người trong lòng đang nức nở khóc, không ngừng run rẩy, vừa vỗ về đầu nàng, vừa thấp giọng an ủi:

"Không có việc gì, Hiểu Vân, Triển Chiêu đến rồi, không có việc gì..."

Qua hồi lâu sau, Hiểu Vân mới dần dần ngừng khóc, thân thể cũng không chế được không run rẩy nữa, Triển Chiêu lúc này mới buông lỏng nàng. Cởi áo choàng phủ kín người Hiểu Vân, sau đó ngồi xuống đối diện, lặng lẽ nhìn nàng, một hồi lâu mới mở miệng định nói chuyện, nhưng nhất thời không biết nói gì cho phải, ngoài gọi tên nàng không thể nói thêm câu gì.

Hắn thật sự không biết nói cái gì cho phải.

Hỏi nàng xảy ra chuyện gì? Việc này không phải rất rõ ràng sao?

Hỏi nàng chuyện vì sao phát sinh, lại sợ khiến nàng nhớ lại việc xấu, cảm xúc vất vả lắm mới yên ổn, sợ sẽ lại bị kích động.

Hỏi nàng thân thể có khỏe không? Trong lòng hắn biết, bất kể là thân thể hay tinh thần, chỉ sợ đều không tốt.

Muốn quan tâm an ủi nàng, lại không tìm được lời thích hợp, khiến Triển Chiêu sâu sắc cảm nhận được sự bất đắc dĩ, hắn thậm chí hận mình không biết nói lời tốt đẹp.

"Hiểu Vân..."

Hiểu Vân ôm chặt áo choàng trên người, cúi đầu nhìn vạt áo lam của Triển Chiêu, nghe hắn gọi, nàng cũng không dám ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ, rất khó đối mặt. Bộ dáng chật vật vừa rồi đều để hắn thấy được, phát sinh loại chuyện này, chỉ sợ nàng không còn trong sạch nữa.

"Triển đại nhân, tôi muốn ở một mình một chút."

Qua một hồi lâu, Hiểu Vân mới cúi đầu nói ra một câu.

Triển Chiêu sững sốt, vội vươn tay đề xuống bả vai nàng, yên lặng nhìn nàng.

Hiểu Vân hồ nghi nhìn tay hắn, lại nhìn hắn, thấy vẻ mặt khẩn trương và lo lắng của hắn, ban đầu là ngạc nhiên, sau đó cười khổ.

"Triển đại nhân, tôi sẽ không nghĩ quẩn. Tôi chỉ muốn rửa mặt chải đầu, thay xiêm y, không biết Triển đại nhân có nghĩ được cách nào..."

Triển Chiêu nghe vậy, tay nắm vai nàng mới hạ xuống, gật đầu nói:

"Được, Triển Chiêu sẽ sắp xếp, Hiều Vân chờ một chút."

Hiều Vân khẽ gật đầu, Triển Chiêu lúc này mới đứng dậy, chuẩn bị đi lại quay đầu nhìn Hiều Vân, tựa hồ vẫn không yên tâm. Hiều Vân thấy vậy, trong lòng âm áp, mũi chua xót, vừa phát tay vừa cam đoan với hắn sẽ không làm chuyện điên rồ, Triển Chiêu lúc này mới xoay người rời đi.

Hồi 43 – Điềm máu chột

Trong phòng khách Lô gia trang có ba người ngồi ngay ngắn, là Lô Phương, Hàn Chương, Triển Chiêu. Ba người đều vẻ mặt ngưng trọng, trong phòng khách không khí vô cùng áp lực.

"Lô trang chủ, có phải nên mời Bạch Ngọc Đường ra cho Triển mỗ một công đạo không?" Triển Chiêu trầm giọng hỏi Lô Phương, ngôn ngữ bên trong có ý phê bình và giận dữ.

Lô Phương gật đầu đáp: "Tất nhiên, nhưng mà Ngũ đệ say rượu, Lô mỗ đã cho hai đệ đệ chăm sóc hắn, đợi hắn tỉnh lại sẽ tới tạ lỗi với Triển hiền đệ."

Triển Chiêu nhướn mi, mỉm cười giễu cợt. "Tạ lỗi?" Chuyện lớn như thế, quan hệ tới trong sạch của một cô nương cùng việc chung thân đại sự của nàng, nói một câu tạ lỗi là giải quyết được sao?

Lô Phương tất nhiên nghe được ý tứ trong đó, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ. Trong lòng khó tránh khỏi trách cứ Bạch Ngọc Đường, bình thường thỉnh thoảng hồ nháo thì thôi đi, lần này gây ra đại họa rồi, vô duyên có hủy trong sạch cô nương nhà người ta, làm sao mà thu dọn được.

"Hiền đệ yên tâm, Lô mỗ tất nhiên sẽ bắt Ngũ đệ chịu trách nhiệm. Ngày mai Lô mỗ sẽ cho người chọn ngày tốt, tới nhà Công Tôn cô nương cầu hôn, tuyệt đối không ủy khuất nàng."

Lời Lô Phương vừa nói ra, mặt Triển Chiêu đổi ra xanh lét, hai tay không tự giác nắm lại, trầm giọng nói:

"Triển mỗ không phải đòi Bạch Ngọc Đường phụ trách, mà muốn một lời giải thích."

Lô Phương cùng Hàn Chương đều sững sốt, khó hiểu nhìn nhau. Ngũ đệ nháo ra chuyện như vậy, Triển Chiêu lại không cần hắn phụ trách sao? Vậy cô nương kia làm sao bây giờ?

Đúng lúc này, Tưởng Bình vội vàng vào phòng khách.

"Đại ca!"

"Ngũ đệ đâu?"

"Ngũ đệ còn chưa tỉnh." Tưởng Bình nhíu mày, "Ngũ đệ không chỉ say rượu, hơn nữa, hắn trúng một loại độc rất lợi hại, cho nên mới không khống chế nổi mạo phạm cô nương kia."

Tưởng Bình nói với Lô Phương, cũng là nói cho Triển Chiêu nghe.

"Ồ?" Lô Phương nghe xong cảm thấy nhẹ nhõm. Nghĩ Ngũ đệ tất nhiên đôi khi bất hảo, nhưng thị phi đen trắng vẫn phân rõ ràng, tuyệt đối sẽ không ức hiếp nữ tử, hẳn tin tưởng đệ đệ mình. Nhưng mà mới vừa rồi vội vàng, nhưng thật ra trong lúc vô ý đã hoài nghi hẳn, oán hận hẳn. Làm huynh trưởng như vậy là không đúng.

"Vậy lúc này hẳn thế nào?" Hàn Chương ngồi bên cạnh vội đứng dậy, lo lắng hỏi.

"Đại tẩu đã hạ châm với hẳn, cho uống thuốc, ước chừng một khắc sau sẽ tỉnh." Trương Bình trả lời.

Lô Phương gật đầu, sau đó chuyển hướng sang Triển Chiêu, chỉ thấy hẳn ngồi nghiêm chỉnh, một tay đặt trên tay ghế, một tay nắm chặt kiếm, trên mặt không có biểu tình gì.

"Triển hiền đệ..."

Triển Chiêu nâng tay ngăn lại, "Mặc kệ chuyện là thế nào, ta hy vọng Lô trang chủ cùng Bạch Ngọc Đường cho Triển mỗ một công đạo."

Lô Phương cảm kích gật đầu, "Lô mỗ sẽ tra rõ việc này, tất nhiên cho hiền đệ một câu trả lời thỏa đáng."

Nói xong, Lô Phương liền đi theo Trương Bình ra khỏi phòng khách. Hàn Chương ở lại đưa Triển Chiêu tới tây phòng, sau đó tới chỗ Bạch Ngọc Đường.

Lúc Bạch Ngọc Đường tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu đau kịch liệt, miệng khô lưỡi đắng, trên lưng có chút đau, giống như bị người ta đá một cước, tóm lại cả người không thoải mái. Đang lúc kỳ quái tại sao mình lại thế này, một giọng nói quen thuộc truyền đến.

"Người tỉnh lại rồi!"

Bạch Ngọc Đường quay đầu, thấy một phu nhân mỹ mạo trẻ tuổi ngồi trên ghế cách giường không xa, một tay chống thất lưng, một tay đặt lên bàn, yên lặng nhìn mình, vẻ mặt chỉ tiếc rên sất không thành thếp.

Bạch Ngọc Đường ngồi bật dậy, "Đại tẩu, sao tẩu lại ở đây?" Thì ra người này là chính thất của Lô Phương, Mẫn Tú Tú.

"Ta sao lại ở đây?" Mẫn Tú Tú đứng bật dậy, cái bụng lớn như dưa hấu của nàng hơi rung rung, khiến Bạch Ngọc Đường hết hồn.

"Đại tẩu, tẩu chậm một chút, để ý đứa nhỏ trong bụng! Máy ngày nữa sinh rồi, không thể có sơ suất." Bạch Ngọc Đường vội xuống giường.

Mẫn Tú Tú từng bước tiến lên, vươn tay phải đập thẳng vào đầu Bạch Ngọc Đường.

"Người cũng biết ta sắp sinh mà không chịu yên ổn một chút, làm ta gặp phải chuyện lớn như vậy, tốt lắm, ta xem ngươi làm sao dọn dẹp!"

Mẫn Tú Tú một tay chống nạnh, lớn tiếng quở trách Bạch Ngọc Đường, giọng nói trung khí mười phần, một chút cũng không giống phụ nữ có thai sắp lâm bồn.

"Dọn dẹp cái gì, Triển Chiêu không phải đã mang Ngọc như ý về sao?" Bạch Ngọc Đường thấp giọng than thở, nghĩ nếu không phải bốn hảo huynh đệ liên hợp tính kế hắn, lấy lại Ngọc như ý cho Triển Chiêu, hắn cũng sẽ không buồn bực uống rượu tìm say, khiến đầu óc bây giờ còn mơ hồ, cả người khó chịu.

"Người nói cái gì?" Giọng Mẫn Tú Tú lại cao thêm một bậc: "Người có biết mình đã làm chuyện tốt gì không? Người không có việc uống rượu nhiều làm gì, bình thường thấy người ngàn chén không say, sao hôm nay say tới như vậy? Để người ta hạ dược cũng không biết, còn khi dễ một tiêu cô nương! Người có biết danh dự đối với một cô nương quan trọng thế nào không, người hủy trong sạch của người ta rồi, người có biết không?"

Mẫn Tú Tú nói đến chỗ kích động, cả người đều run lên.

Bạch Ngọc Đường nghe vậy kinh ngạc, không hiểu chuyện gì. Chuyện mà đại tẩu nói là hắn làm ra sao? Đại tẩu nói hắn bắt nạt một cô nương? Bạch Ngọc Đường lắc đầu, muốn nhớ lại gì đó, lại chỉ có thể nhớ mình hình như có thân thiết với một nữ tử. Hắn vẫn nghĩ hắn đang mộng xuân, chẳng lẽ thật sự hắn đã làm thật?

"Đại tẩu!"

Bạch Ngọc Đường đang muốn hỏi cho rõ ràng, lại bị Mẫn Tú Tú ngắt lời.

"Người có biết cô nương kia thâm bao nhiêu không, cánh tay cùng mắt cá chân đều ứ máu, cả người loang lổ vết thâm đỏ, rất khó coi. Xú tiêu tử người, một cô nương đang tốt như vậy lại bị người làm hỏng. Ta nói cho người biết, người nhất định phải chịu trách nhiệm với nàng! Nếu người dám trốn, ta sẽ báo gia thiên người!"

Lô Phương vừa bước vào cửa phòng Bạch Ngọc Đường, liền thấy phu nhân nhà mình kích động vạn phần lớn tiếng quở trách cùng uy hiếp Bạch Ngọc Đường. Không khỏi lắc đầu thở dài, bước lên phía trước đỡ nàng ngồi xuống.

"Phu nhân, chớ kích động, chớ kích động!"

Mẫn Tú Tú ngồi xuống, liếc nhìn Bạch Ngọc Đường, nhìn đến mức da đầu hắn run lên.

"Đại tẩu, ta thật sự không nhớ rõ, nếu tẩu định tội cho ta, cũng phải nói rõ chân tướng chứ. Cô nương kia là cô nương nào? Trong trang ngoại trừ đại tẩu cùng Lô ma ma, còn có nữ nhân nào khác đâu."

Bạch Ngọc Đường xoa trán, ấn ấn thái dương đau nhức, nghĩ lần sau không dám uống nhiều rượu như vậy, quá đau đầu.

"Ngũ đệ, tuy rằng người bị người hạ dược, nhưng bất kể thế nào, việc người khi dễ cô nương nhà người ta là thật, đây là ta cùng đại ca người nhìn tận mắt. Cô nương kia cùng Triển Chiêu từ kinh thành tới. Ban đầu đang ở khách điểm Duyệt Lai. Triển Chiêu nói hắn sau khi từ Hãm Không Đảo trở

về không tìm thấy người, chường quày ở khách điếm nói có người ở Hãm Không Đảo tới đón, vì thế Triển Chiêu tìm tới đây. Kết quả chúng ta ở trong hầm kín người hay tới tìm được người, mà lúc đó người..." Nói tới đây, Tưởng Bình lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường nhìn Tưởng Bình, về mặt kinh ngạc. Hắn đã tin mình làm chuyện này, bởi vì hắn bị hạ được, bị người ta đặt bẫy mà không biết.

"Có người lấy danh nghĩa Hãm Không Đảo đưa cô nương đó lên đảo, sau đó hạ thuốc ta, hãm hại ta. Người này là ai vậy, hắn vì sao lại làm như vậy?" Bạch Ngọc Đường nhíu mày, giận dữ nói.

"Hiềm nghi lớn nhất là Hàn Phong, bởi vì rượu là hắn lấy. Hơn nữa, hiện tại hắn ở đâu không rõ, mà mục đích của hắn, chỉ sợ là ly gián quan hệ giữa chúng ta và Triển Chiêu." Tưởng Bình vân vân hai chòm râu của mình.

Lô Phương cùng Hàn Chương đều gật đầu. "Lúc này cách duy nhất là tìm ra Hàn Phong. Chỉ có như vậy mới chứng minh được trong sạch của Ngũ đệ."

Mẫn Tú Tú hừ nhẹ một tiếng, "Trong sạch của Ngũ đệ tất nhiên sẽ sáng tỏ, nhưng trong sạch của cô nương nhà người ta, bất luận thế nào cũng chỉ có Ngũ đệ có thể phụ trách."

Mẫn Tú Tú không phải hướng khuỷu tay ra bên ngoài, mà làm một nữ nhân, nàng biết rõ trong sạch quan trọng thế nào với một cô nương, xảy ra chuyện này, Bạch Ngọc Đường nếu không phụ trách, nữ tử kia cả đời sẽ bị hủy, thậm chí có người không muốn sống nữa.

Bạch Ngọc Đường nghe vậy có chút tức giận. Mạc danh kỳ diệu bị người ta bày kế, cũng không phải hắn tự nguyện làm ra loại chuyện này, lại còn bị người nhà buộc phải chịu trách nhiệm với một nữ tử không hề có quan hệ với mình, ai mà chẳng tức giận. Nhưng ngại Mẫn Tú Tú là ái thiếp của đại ca, lại là người mang thai sắp lâm bồn, liền nhẫn nhịn không tranh cãi với nàng.

"Tìm được Hàn Phong rồi nói sau."

"Chúng ta còn một manh mối có thể tra." Tưởng Bình trầm mặc trong chốc lát đột nhiên lên tiếng.

Mọi người đều quay đầu nhìn hắn. "Manh mối gì?"

"Chúng ta đã quên mất cô nương kia. Nàng bị ai mang tới, vì sao xuất hiện trong mật thất?"

"Đúng!" Từ Khánh kinh hô, "Chúng ta tới gặp cô nương kia đã."

Nói xong, mọi người xoay người liền muốn đi ra, lại bị Mẫn Tú Tú kêu lại.

"Đám nam nhân các ngươi đúng là cầu thả, không hề cố kỵ tâm trạng cô nương người ta. Nàng vừa gặp chuyện, một đám nam nhân các ngươi tới tìm nàng, hỏi nàng việc này, bảo nàng chịu làm sao được?"

Mẫn Tú Tú tuy thẳng thắn, nóng tính nhưng cũng rất thận trọng. Mọi người nghe vậy liền dừng bước, quay đầu nhìn nàng.

"Theo ý đại tâu..."

Mẫn Tú Tú thở dài một tiếng, "Đề ta đi đi, các người chờ ở đây."

Nói xong, đứng dậy, một tay đỡ lưng, một tay đỡ bụng, tới tây phòng.

Hồi 44 – Nguyên nhân

Cho dù trước đó Hiểu Vân luôn cam đoan mình sẽ không tự sát, nhưng Triển Chiêu vẫn không yên lòng, vì thế muốn đi xem nàng, thuận tiện hỏi nàng sự tình đã xảy ra. Bởi vì có đủ loại dấu hiệu cho thấy, chuyện xảy ra thoát nhìn không đơn giản.

Đứng ở cửa phòng, Triển Chiêu lại có chút do dự. Đứng một hồi lâu mới hít sâu một hơi, nâng tay gõ cửa.

"Hiểu Vân."

Hiểu Vân đã tắm rửa xong, vừa thay quần áo, đang ngồi chải đầu liền nghe thấy Triển Chiêu gõ cửa bên ngoài, vội vàng búi tóc đi ra mở cửa.

"Triển đại nhân."

Triển Chiêu gặp Hiểu Vân tóc còn sũng nước, có chút ngỡ ngàng.

"Hình như Triển Chiêu tới không đúng lúc."

Hiểu Vân lắc đầu, "Không đâu. Triển đại nhân tìm Hiểu Vân có chuyện gì?"

"Hiểu Vân... Không sao chứ?"

Triển Chiêu nhìn nàng, quan tâm hỏi.

Hiểu Vân không tự giác nâng tay phải giữ vạt áo trước, khẽ gật đầu.

"Không sao, đa tạ Triển đại nhân quan tâm. Vừa rồi nếu không phải Triển đại nhân tới đúng lúc, Hiểu Vân đã..."

Hiểu Vân nhìn vạt áo Triển Chiêu, thấp giọng nói.

Triển Chiêu thấy động tác vô ý của nàng, trong lòng đau xót: "Sự tình đã qua, may không có việc gì, Hiểu Vân đừng suy nghĩ nhiều."

Hiểu Vân gật đầu, lúc này mới nhớ ra hai người đang đứng nói chuyện ở cửa, vội mời Triển Chiêu vào phòng.

"Triển đại nhân, vào trong nói chuyện đi."

Hai người vào phòng ngồi bên bàn, nhưng trong nhất thời không biết nói gì, trầm mặc một hồi, mãi mới mở miệng.

"Triển đại nhân..."

"Hiểu Vân..."

Hai người nhìn nhau, không khỏi nở nụ cười. Không khí xấu hổ trong chốc lát đã biến mất.

"Triển đại nhân có chuyện muốn hỏi Hiểu Vân?"

"Đúng, Triển Chiêu muốn hỏi Hiểu Vân, vì sao tới đảo, lại vì sao..."

Nói tới đây, Triển Chiêu ngừng lại, ngẩng đầu liếc nhìn Hiểu Vân. Thấy nàng không có phản ứng gì, mới tiếp tục nói.

"Lại vì sao ở cùng một chỗ với Bạch Ngọc Đường."

Hiểu Vân khẽ thở dài, "Chuyện là thế này..."

Thì ra, không lâu sau khi Triển Chiêu rời khỏi khách điếm Duyệt Lai đi Hãm Không Đảo, có lẽ không tới một canh giờ, có người tới khách điếm tìm Hiểu Vân. Người kia tự xưng là người của Hãm Không Đảo, tên là Hàn Phong. Hắn nói Triển Chiêu đang ở trên Hãm Không Đảo, tạm thời không quay về, đặc biệt dặn hắn tới khách điếm tìm Hiểu Vân, đưa nàng cùng tới Hãm Không Đảo.

Ban đầu Hiểu Vân còn cảm thấy kỳ quái, Triển Chiêu trước khi đi đã dặn nàng ở lại khách điếm chờ hắn về, sao lúc này lại cho người đưa nàng tới Hãm Không Đảo? Vì thế liền trả lời Hàn Phong nói mình muốn ở lại khách điếm chờ Triển Chiêu về. Nhưng Hàn Phong lại nói Triển Chiêu trong lúc giao thủ với Ngũ thủ bị thương nghiêm trọng, bởi vậy mới thay đổi kế hoạch.

Hiểu Vân vốn còn nửa tin nửa ngờ, nhưng Hàn Phong kia, chương quỹ ở khách điếm cũng quen biết, chứng thực hắn đúng là người của Lô gia trang. Hiểu Vân lại cân nhắc, cho rằng mình đến đây cũng chỉ có Triển Chiêu biết, hơn nữa, thân phận Hàn Phong không giả. Quan trọng nhất là, bất kể Ngũ thủ mà nàng biết, hay danh tiếng của Ngũ thủ truyền trên giang hồ, đều là người hiệp nghĩa, nàng cho rằng người của Hãm Không Đảo sẽ không hại nàng, bởi vậy liền tin vào lý do của Hàn Phong, vội vàng đi theo hắn lên đảo.

Chỉ là không ngờ Hàn Phong kia quả thật có ý đồ bất chính. Lúc Hiểu Vân đi theo hắn vào một sân viện liền bị hắn đánh hôn mê, đợi lúc nàng tỉnh lại, phát hiện tay mình đã bị trói vào lưng ghế, miệng cũng bị vải bịt kín, nhốt trong một không gian nhỏ hẹp, ba mặt đều là đá, chỉ có 1 mặt có vẻ thông tới nơi khác, nhưng nàng không nhìn rõ thông tới đâu. Nàng dùng sức rung ghế, muốn tạo ra tiếng động để người khác chú ý phát hiện ra, nhưng nàng vẫn không nghe thấy có ai xung quanh, đừng nói có người phát hiện ra sự tồn tại của nàng.

Tiếp sau đó, Hàn Phong người đưa nàng tới đây xuất hiện. Hiểu Vân thấy hắn liền trừng mắt muốn mắng người, nhưng miệng bị bịt, chỉ có thể trừng hắn, phát ra âm thanh ô ô.

Hàn Phong không để ý cời trói kéo nàng khỏi ghế, vẫn trói tay như cũ, đưa nàng tới một thạch thất rộng hơn, đó chính là nơi Triển Chiêu tìm được nàng.

"Vậy người có biết Hàn Phong sau đó đi đâu không?" Triển Chiêu hỏi.

Hiểu Vân lắc đầu, "Sau khi hắn đưa tôi tới chỗ đó, tôi cũng không biết hắn đi đâu."

Tay Triển Chiêu không tự giác gõ nhẹ trên mặt bàn, trong đầu nhanh chóng tổ chức lại manh mối, muốn tìm kiếm tin tức trong đó.

Đúng vào lúc này, Mẫn Tú Tú tới nơi. Thấy Triển Chiêu đang ngồi trong phòng, Mẫn Tú Tú ngạc nhiên một chút rồi cười nói:

"Triển đại nhân ở đây rồi."

Triển Chiêu vội đứng dậy hành lễ, "Lô phu nhân."

Hiệu Vân cũng đứng lên, khẽ gật đầu nói.

"Lô phu nhân, đa tạ quần áo của Lô phu nhân."

Mẫn Tú Tú tùm tùm đi tới bên cạnh Hiệu Vân, nhìn nàng từ trên xuống dưới mấy lần rồi mới vừa lòng nở nụ cười. Cô nương này mềm mại như nước, nàng thích.

"Đây là đồ mới ta may lúc thành thân, chưa từng mặc tới, không ngờ cô nương mặc vào thật quá vừa vặn, cô nương thật đúng là xinh đẹp."

Hiệu Vân có chút ngượng ngùng, không nghĩ Lô phu nhân này lại thích phóng đại như vậy.

"Lô phu nhân chê cười, là nhờ trang phục của Lô phu nhân."

"Đâu có đâu có, là cô nương xinh đẹp, mặc trang phục này mới càng dễ nhìn." Mẫn Tú Tú cười nói, sau đó chuyển hướng sang Triển Chiêu.

"Triển đại nhân, ta cùng vị cô nương này có chút chuyện của nữ nhân, Triển đại nhân..."

Triển Chiêu nghe vậy liền tạm biệt Hiệu Vân rồi rời khỏi phòng.

Triển Chiêu đi rồi, Mẫn Tú Tú đặc biệt ra đóng cửa, Hiệu Vân hồ nghi nhìn Mẫn Tú Tú, không biết nàng muốn làm gì.

"Cô nương, đến đây, ngồi đi."

Mẫn Tú Tú đi tới kéo Hiệu Vân ngồi xuống. Hiệu Vân thấy nàng mang bầu, quả thật không tiện, vì thế đỡ nàng ngồi trước rồi mới yên vị.

"Lô phu nhân tìm Hiệu Vân có việc gì?"

Mẫn Tú Tú nhìn nàng gật đầu. "Là chuyện Ngũ đệ của chúng ta. Ngũ đệ hấn không phải cố ý muốn mạo phạm cô nương, mà là hấn..."

"Hấn trúng độc?" Hiệu Vân bình tĩnh nói.

"Cô?" Mẫn Tú Tú trợn mắt há mồm nhìn Hiệu Vân, "Cô biết?"

Hiệu Vân gật đầu, "Theo tôi biết, Bạch Ngọc Đường không phải người như vậy, hơn nữa, hấn... Hấn lúc đó hoàn toàn không còn ý thức. Cho nên, Lô phu nhân yên tâm, tôi sẽ không trách hấn."

Mẫn Tú Tú nghe vậy khẽ gật đầu, vừa vui mừng lại vừa lo lắng. Cô nương này xinh xắn, thoát nhìn lại thông minh, nàng thích. Nhưng mà, nàng đã sớm biết Ngũ đệ trúng độc, cùng với thái độ bình tĩnh vô ba lúc này, lại khiến nàng có chút hồ đồ. Có điều, Mẫn Tú Tú không để lộ băn khoăn của mình.

"Vậy thì tốt. Cô nương tâm tư linh mãnh, ngay cả việc Ngũ đệ trúng độc cũng nhìn ra, thật sự là không đơn giản."

Hiệu Vân khẽ cười một tiếng, trả lời: "Lô phu nhân quá khen. Không đời gặt Lô phu nhân, Hiệu Vân biết chút y lý, cho nên mới biết."

Mẫn Tú Tú nghe nàng nói biết y thuật, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, không khỏi nhìn nàng với cặp mắt khác. Trên đời này nữ tử biết y thuật không nhiều, bản thân nàng xuất thân từ Đường môn, mới có chút hiểu biết về y lý, thấy người này có nhiều điểm tương tự như mình, tất nhiên cảm thấy thân thiết hơn một chút. Mẫn Tú Tú lại càng yêu thích Hiệu Vân hơn.

"Thật tình cờ, ta cũng có chút hiểu biết về y thuật. Chúng ta hữu duyên, sau này có thời gian trao đổi một chút."

Trong lời nói của Mẫn Tú Tú có ý riêng, có điều Hiệu Vân không để ý lắm.

Thấy Mẫn Tú Tú không nói gì nữa, Hiệu Vân liền chủ động hỏi: "Lô phu nhân còn có chuyện muốn hỏi Hiệu Vân đúng không?" Nàng ấy chắc chắn không tới tìm nàng để nói chuyện phiếm đâu.

"Đúng đúng đúng, còn có chuyện quan trọng muốn hỏi. Chính là... cô nương vì sao lại lên đảo?" Mẫn Tú Tú lúc này mới vào vấn đề chính.

Hiệu Vân liền đem mấy lời mới nói với Triển Chiêu lặp lại một lần, Mẫn Tú Tú nghe xong liền tục gặt đầu.

"Quả nhiên là Hàn Phong ở giữa giờ trò quý."

"Lô phu nhân, Hàn Phong kia là ai? Hắn vì sao lại bày trò ly gián Ngũ thủ cùng Triển đại nhân chứ? Hắn làm vậy có ích lợi gì?"

Mẫn Tú Tú lắc đầu, liên tục thở dài. "Chúng ta cũng đang tìm hiểu. Hàn Phong ở Lô gia trang đã gần mười năm, trong mười năm này vẫn luôn quy củ, làm việc chịu khó, cũng cẩn thận, đối với người trong trang rất tốt, cho tới nay vẫn thế. Chúng ta thật sự không nghĩ ra hắn làm vậy là vì sao. Hãm Không Đảo nếu đối chọi với triều đình, với hắn mà nói đâu có gì tốt?"

"Vậy Hàn Phong đang ở đâu?" Hiệu Vân hỏi.

Mẫn Tú Tú lại lắc đầu, "Ở đâu không rõ."

Hiệu Vân suy nghĩ một lát mới nói tiếp: "Vậy có từng kiểm tra phòng của hắn chưa, có lẽ sẽ có phát hiện."

Mẫn Tú Tú sững sốt, "Vẫn chưa, để ta nói gia đi kiểm tra."

Nói xong, Mẫn Tú Tú liền đứng dậy chuẩn bị rời đi. Đúng vào lúc này, có một tên gia nhân vội vàng chạy vào.

"Phu nhân, không tốt, Ngũ gia cùng Triển đại hiệp đang đánh nhau."

Hiệu Vân cùng Mẫn Tú Tú đều kinh ngạc, hai mặt nhìn nhau, sao tự dưng lại đánh nhau vậy?

"Mau mau mau, đưa ta tới xem. Xú tiểu tử kia, sao lại không yên tĩnh được một lát chứ!" Mẫn Tú Tú vội giục gã gia nhân dẫn đường, Hiệu Vân cũng đi theo.

"Lô phu nhân, tôi cũng đi."

Hồi 45 - Đòn cảnh cáo

Lúc Hiểu Vân cùng Mẫn Tú Tú tới tiền viện, thấy bốn người Lô Phương bọn họ đang ở trong sân, ngẩng đầu nhìn mái hiên.

Trên mái hiên, chỉ thấy hai cái bóng trắng xanh cao thấp tung bay, di động phải trái, không thấy rõ người. Một mảnh đao quang kiếm ảnh khiến người xem chói mắt, tiếng đao kiếm va chạm không dứt lọt vào tai. Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đang đánh nhau kịch liệt. Mặc dù Hiểu Vân không biết võ công, cũng mơ hồ cảm nhận được từng đợt áp khí, khiến người ta khó thở.

Xem tình hình, hai người bọn họ đã thật sự động thủ, Hiểu Vân không khỏi có chút lo lắng. Nghe nói Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường võ công tương đương, đều là cao thủ hàng đầu, lúc này cả hai đều đang tận sức, nếu đánh tiếp chỉ sợ không dứt được, nói không chừng cuối cùng sẽ lưỡng bại câu thương.

Hiểu Vân vừa định mở miệng hỏi bọn họ vì sao giao thủ, Mẫn Tú Tú đã hỏi trước:

"Gia, chuyện gì vậy, sao Ngũ đệ vừa tỉnh đã đánh với Triển Chiêu thế? Các người cũng thật là, còn không lên khuyên giải." Mẫn Tú Tú nhìn hai người đang quyết chiến, oán hận hỏi Lô Phương, còn không tiếc lườm đám Tướng Bình vài cái.

Tướng Bình bọn họ cảm thấy thật vô tội, hai người kia muốn đánh, chúng ta làm sao ngăn được?

Lô Phương đỡ tay Mẫn Tú Tú, bất đắc dĩ nói:

"Phu nhân, không phải chúng ta không muốn can, nàng xem tư thế của bọn họ đi, chúng ta làm sao xen vào được? Cố tách hai người ra không chừng còn lưỡng bại câu thương. Ngũ đệ luôn nghe lời nàng, ta mới sai người gọi nàng tới. Bằng không nàng đang mang bầu, vì phu sao có thể để nàng tới đây nhìn cảnh đâm chém."

Lô Phương tiếp tục thở dài, "Có điều không ngờ, Triển Chiêu lại thật sự động thủ. Hai người kia đấu nhau quyết liệt như vậy, làm sao ngăn được."

Mẫn Tú Tú trừng mắt lườm Lô Phương, trong lòng thở dài, còn không phải vì công phu của chàng không bằng họ sao. Nhưng không nói ra lời, chỉ hỏi: "Vậy vì sao bọn họ lại liều mạng đánh nhau như vậy?"

Nghe nàng hỏi, bốn người đều nhìn Hiểu Vân. Hiểu Vân bị bọn họ nhìn có chút mặc danh kỳ diệu, trong lòng thầm nghĩ, hai người bọn họ đánh nhau không phải vì ta chứ?

Mẫn Tú Tú liếc mắt nhìn Lô Phương, là vì nàng?

Lô Phương khẽ gật đầu.

Hiểu Vân thấy bọn họ mất đi mây lại, mặc dù không biết nguồn cơn, cũng hiểu hai người kia đánh nhau đúng là vì nàng, vì thế đứng giữa sân gọi

với lên nóc nhà:

"Triển đại nhân, Bạch Ngũ gia, các ngài đừng đánh nữa, có chuyện gì ngồi xuống từ từ nói!"

Nhưng mà hai người kia giống như không nghe thấy tiếng nàng, hoàn toàn không ngừng ra chiêu với đối phương. Tiếng binh khí va chạm hoàn toàn che lấp giọng nói của Hiểu Vân.

Thấy bọn họ không phản ứng, Hiểu Vân có chút bất đắc dĩ, đành phải hô lại lần nữa, có điều bọn họ trước sau vẫn không nghe thấy, khiến Hiểu Vân có chút nổi giận, không quản lễ tiết phép tắc, trực tiếp gọi thẳng tên họ:

"Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường! Các ngươi hai người dừng lại cho ta!"

Hiểu Vân hét lên như vậy, hai người cuối cùng cũng có phản ứng, chỉ thấy hai thân ảnh hơi dừng lại, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng ngưng chiến.

Quả nhiên, qua lại thêm vài chiêu, hai người nhanh chóng dừng tay, thu lại trường kiếm, từ nóc nhà nhảy xuống.

"Hiểu Vân, sao ngươi lại tới đây?" Triển Chiêu bước nhanh tới trước mặt Hiểu Vân hỏi.

"Người trong trang nói Triển đại nhân cùng Bạch ngũ gia so kiếm ở đây, liền tới xem sao." Nói xong, Hiểu Vân đem võ kiếm mới nhặt đưa tới.

Triển Chiêu mỉm cười, giống như có chút ngượng ngùng, nhận võ kiếm rồi hoa tay một chút, đem bảo kiếm tra vào vỏ.

"Quả thật là nguoi!"

Hai người mới nói được một câu, Bạch Ngọc Đường đã kinh hô xen vào.

Mới vừa rồi lúc Bạch Ngọc Đường so chiêu với Triển Chiêu, nghe thấy một giọng nói có chút quen tai, nhưng trong nhất thời không nghĩ ra là ai, mãi tới lúc nàng rống lên tên của hắn, hắn mới nhớ ra, thanh âm này rất giống với cô nương hét tên hắn ở thành Khai Phong ngày đó, trong lòng nghi hoặc vì sao nàng lại ở đây, chiêu thức không khỏi bị kìm lại, lúc này Triển Chiêu cũng chậm lại một chút, hai người liền ngừng chiến.

Đội Bạch Ngọc Đường xuống tới nơi, nhìn rõ cô nương đang đứng trong sân, lúc này mới khẳng định nàng chính là cô nương đòi hắn bồi thường "phí tổn thất tinh thần", vì thế liền nói chuyện với nàng.

"Ngươi sao lại ở đây?"

Câu này Bạch Ngọc Đường vừa nói ra, Tứ thử cùng Mẫn Tú Tú đều ngạc nhiên, ngũ đệ quen biết cô nương này sao?

Hiểu Vân xoay người nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó hạ mi mắt nhìn xuống đất: "Là ta, thật tình cờ."

"Đúng là tình cờ, không nghĩ ngươi lại tới Hãm Không Đảo." Bạch Ngọc Đường nhìn nàng, có chút hưng phấn, không khỏi lại tiến lên vài bước.

Hiệu Vân theo bản năng dịch chân, lui từng bước đứng bên cạnh Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường thấy nàng như vậy liền ngăn người. Nàng làm gì vậy? Nàng đang sợ hãi? Chẳng qua mới vài ngày không gặp, thái độ của nàng với hắn sao lại kém như thế?

"Người..."

Bạch Ngọc Đường muốn nói gì đó, lại bị Triển Chiêu ngắt lời.

"Hiệu Vân, lúc này không còn sớm, trời lại lạnh, mau về phòng nghỉ ngơi đi."

"Được." Hiệu Vân rất ngoan ngoãn gật đầu.

Triển Chiêu cùng đám người Lô Phương sau khi tạm biệt, liền mang theo Hiệu Vân rời khỏi tiền viện.

Bạch Ngọc Đường ngây người nhìn hai người bỏ đi, không phản ứng gì. Thì ra nàng tên Hiệu Vân, xem ra có quan hệ không nhỏ với Triển Chiêu, chẳng lẽ nàng là...

Một vài hình ảnh vụn vặt nhanh chóng hiện lên trong đầu.

Khuôn mặt đầy nước mắt, âm thanh kinh hoàng kêu lớn.

"Bạch Ngọc Đường, là ta đây."

"Bạch Ngọc Đường, ngươi tỉnh lại đi."

"Bạch Ngọc Đường, buông ra."

"Bạch Ngọc Đường, không được..."

Bạch Ngọc Đường mặt chuyển xanh.

Trời ạ, người kia, là nàng! Vậy mà là nàng!

Hắn đối với nàng...

Tim Bạch Ngọc Đường trong nháy mắt vỡ nát, không biết thế nào cho phải.

"Tứ đệ, Ngũ đệ làm sao vậy, sao lại giống như gặp quỷ thế, ngươi nhìn mặt hắn lúc xanh lúc trắng kia, thật dọa người."

Tướng Bình liếc mắt nhìn Từ Khánh một cái, "Người thật đúng là thô kệch, quá thô kệch, tay chân dài mà đầu óc ngắn." Nói xong lắc lắc đầu, vẩy quạt lông ngỗng tới gần vỗ vỗ vai Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu nhìn hắn, run giọng hỏi:

"Tứ ca, vừa rồi chính là cô nương bị hại mà các huynh nói sao?"

Tướng Bình gật gật đầu, rất bất đắc dĩ.

Bạch Ngọc Đường hình như vẫn không tin, lại nhìn Lô Phương cùng Mẫn Tú Tú bọn họ, cả bốn đều gật đầu.

"Ngũ đệ, việc đã đến nước này, ngươi cũng đừng quá tự trách. Hơn nữa việc này vốn không phải cái sai của ngươi, chỉ là âm kém dương sai mới thành ra chuyện hôm nay. Các ngươi đã quen biết từ trước, vậy cũng tốt. Đợi chân tướng việc này rõ ràng, ngươi tới nhà nàng cầu hôn là được. Người thành thân với nàng, coi như công bằng."

Mẫn Tú Tú không đành lòng nhìn hấn khổ sở tự trách, vội tiến lên an ủi.

Bạch Ngọc Đường vẫn như trước không có phản ứng, chỉ là khuôn mặt có thu liễm lại, lẳng lẳng đứng đó, không biết suy nghĩ cái gì.

"Ngũ đệ, cho dù người không thích cô nương này cũng không sao, tới lúc đó cưới thêm một phòng nữa mình thích là được."

Từ Khánh không biết Bạch Ngọc Đường trong lòng nghĩ gì, đoán hấn không cam nguyện phải chịu trách nhiệm mà cưới cô nương nhà người ta, nên lựa lời an ủi, không ngờ lại bị Hàn Chương lườm một cái.

Không rõ chuyện tình thì đừng nói lung tung!

Từ Khánh không thú vị sờ sờ đầu mình, không nói gì thêm.

Tướng Bình thấy Bạch Ngọc Đường vẫn đứng bất động, không nói một lời, có chút nóng nảy.

"Ngũ đệ yên tâm, Triển Chiêu không phải người nhiều chuyện, cô nương kia sẽ không biết mấy lời người vừa nói."

Cũng không biết Bạch Ngọc Đường đã nghĩ ra chuyện gì, hay là nghe được mấy lời của Tướng Bình, tóm lại lúc này hấn mở miệng:

"Chuyện của Ngọc Đường đã khiến các ca ca lo lắng, việc này Ngọc Đường sẽ tự xử lý, các vị ca ca cùng đại tẩu không cần lo lắng cho tiểu đệ nữa."

Nói xong lời này, Bạch Ngọc Đường xoay người bỏ đi.

Nhìn bóng dáng có chút mất mát của hấn, mọi người đều không nhịn được thở dài. Ngũ đệ của bọn họ rất ít khi như vậy.

Chỉ có Từ Khánh có chút ý nghĩ không được thông suốt lắm.

"Đại ca, Ngũ đệ thật kỳ quái, hấn làm sao vậy? Không muốn cưới vợ cũng không đến mức này chứ?"

Hàn Chương cuối cùng không thể nhịn được nữa, gõ đầu Từ Khánh: "Người đó! Thật đúng là óc bã đậu. Có điều bã đậu cũng có chỗ hay, khỏi phiền não."

Nói xong, Hàn Chương xoay người đi mất, mà Lô Phương cùng Mẫn Tú Tú, Tướng Bình đã sớm đi xa.

Từ Khánh vẫn chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra, thấy bọn họ đi mất rồi liền chạy theo.

"Đại ca, nhị ca, tứ đệ, các người nói cho ta biết đi, Ngũ đệ phiền não cái gì vậy?"

Có điều, không ai trả lời hấn.

Hồi 46 - Người tốt khó làm

Bạch Ngọc Đường sau khi một mình về phòng, cũng không thắp đèn, đặt kiềm ở đầu giường, đến giày cũng không cởi nằm vật lên giường.

Trong phòng tối như mực, hắn vẫn tròn mắt nhìn đỉnh giường. Hôm nay hai lần giao thủ với Triển Chiêu, rơi vào trong nước một hồi, say một hồi, theo lý mà nói vô cùng mệt mỏi, nhưng hắn giờ phút này không hề buồn ngủ, trong lòng tràn ngập hình ảnh Hiểu Vân.

Nhớ tới nàng ngày đó trung khí mùi phàn gọi tên hắn, biểu tình sinh động hoạt bát, gương mặt xinh đẹp đáng yêu, hắn muốn cười, nhưng cười không nổi. Bởi vì bên tai lại quanh quẩn tiếng khóc khàn giọng của nàng, gọi tên hắn, bảo hắn dừng tay, bảo hắn buông nàng ra.

Bạch Ngọc Đường thống khổ nhắm mắt, lại nghĩ nàng vừa rồi không thèm liếc mắt nhìn hắn, lạnh nhạt xa cách, e sợ như tránh không kịp, hắn cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều rối thành một đoàn.

Vì sao, vì sao bọn họ khi gặp lại lại rơi vào tình huống này?

Hàn Phong a Hàn Phong, Bạch Ngọc Đường ta tự nhận đôi đũa với người không tệ, vì sao người lại làm vậy với ta?!

Oành một tiếng, Bạch Ngọc Đường nện một đấm lên ván giường, khiến cả giường đều rung lên. Lập tức hắn xoay người xuống giường, ra khỏi phòng.

-0-

Dọc đường về tây phòng, Hiểu Vân cùng Triển Chiêu sóng vai đi, không ai nói gì. Ánh trăng kéo dài bóng họ, ngẫu nhiên theo hướng đi, bóng người hoặc giao nhau, hoặc trùng lặp một chỗ.

Bọn họ cứ vậy lặng lẽ đi đường, mãi cho tới cửa phòng Hiểu Vân mới bắt đầu nói chuyện.

"Triển đại nhân, chúng ta ngày mai hồi kinh nhé?"

Triển Chiêu hơi kinh ngạc, nghĩ lại một chút mới gật đầu.

"Nếu đã thu hồi được ngọc như ý, chúng ta ngày mai sẽ hồi kinh."

Tuy rằng lần này tới Hãm Không Đảo xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn, nhưng chuyện Ngọc như ý không thể trì hoãn, Triển Chiêu quyết định ngày mai sẽ hồi kinh. Về phần Hiểu Vân, hắn sẽ có tính toán khác.

Hiểu Vân gật đầu không nói gì. Hai người chúc nhau ngủ ngon rồi trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Một đêm này, Hiểu Vân ngủ không yên ổn, còn gặp phải ác mộng, lúc từ trong mộng tỉnh lại, sợ tới mức toàn thân đổ mồ hôi, không dám ngủ tiếp, vì vậy cố mở mắt, nhưng vì quá mệt mỏi lại bất tri bất giác ngủ mất, một lúc lại tiếp tục gặp ác mộng mà tỉnh lại. Cứ thế lặp lại vài lần, lúc tỉnh hắn thì trời đã sáng.

Có điều sau nửa đêm đã yên ổn lại, sáng hôm sau, lại có chuyện xảy ra.

Trong Lô gia trang tìm thấy một cỗ thi thể. Nếu không phải nghe Lô Đức nói, Hiểu Vân sẽ không nhận ra đó là Hàn Phong hôm qua đưa nàng lên Hãm Không Đảo. Xác chết kia sưng phù toàn thân, thoạt nhìn giống như bị

ngâm trong nước rất lâu.

Mà ở tiền viện Lô gia trang đang giương cung bạt kiếm.

Lúc Hiểu Vân đuổi tới, thấy Triển Chiêu cùng đám người Từ Khánh đang giăng co, nhìn ánh mắt Từ Khánh bọn họ nhìn Triển Chiêu, thật giống như muốn đem hắn ăn tươi nuốt sống. Mà Triển Chiêu vừa mang về mặt bát đấc dĩ vừa phần nộ, cũng trừng mắt nhìn bọn họ, Cự Khuyết nắm chặt trong tay. Hai bên chỉ thiếu nước vung kiếm lao vào nhau.

Thấy tư thế của bọn họ, Hiểu Vân hết hồn, vội vàng đi tới.

"Triển đại nhân, xảy ra chuyện gì?"

Triển Chiêu nhìn thấy Hiểu Vân, sắc mặt thoáng dịu xuống, nhưng vẫn giữ tư thế.

"Chuyện mất trộm Ngọc như ý triều đình đã biết, Hoàng Thượng phái binh đến đây."

Hiểu Vân sững sốt, cảm thấy nghi hoặc.

"Việc này không phải chỉ có Bát vương gia cùng Bao đại nhân, cha tôi cùng chúng ta biết thôi mà? Triều đình vì sao lại biết tin?"

Triển Chiêu lắc đầu, tỏ vẻ không rõ.

Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, lại nhìn Từ Khánh cùng Hàn Trương trừng mắt với Triển Chiêu, sau đó cao giọng nói với Lô Phương.

"Lô trang chủ, hai huynh đệ Ngũ thủ hành động như vậy là vì sao?"

Lô Phương nhìn Hiểu Vân, còn chưa mở miệng, Từ Khánh đã trả lời.

"Triển Chiêu hấn bội nghĩa, nói không giữ lời!"

"Hả?" Hiểu Vân nghiêng mặt, nhướn mi nhìn Từ Khánh, trong lòng hừ lạnh một tiếng. Nói Triển Chiêu bội nghĩa, nói không giữ lời? Thật sự là trò cười lớn nhất trên đời.

"Từ tam gia nói thử xem, Triển Chiêu hấn bội nghĩa thế nào, nói không giữ lời thế nào?"

"Hừ." Hàn Chương lên tiếng, "Hôm qua hắn đã đồng ý với đại ca, nói việc Ngũ đệ hắn sẽ gánh vác ở chỗ Bao đại nhân; hôm nay triều đình liền đem binh vây Hãm Không Đảo, hắn chẳng phải nói không giữ lời sao. Hôm qua, hắn còn cùng Ngũ thủ xưng huynh gọi đệ, hôm nay hắn liền vung đao kiếm với chúng ta, đây chẳng lẽ không phải là bội nghĩa?"

Hiểu Vân nghe xong, cười lạnh một tiếng. Nghĩ đùng là lòng tốt bị coi như lang sói. Bao đại nhân cùng Triển Chiêu hao tổn tâm cơ muốn giúp các người, các người không chỉ không biết cảm ơn, ngược lại nói người ta vô tình vô nghĩa, cuối cùng là ai vô liêm sỉ, thật đúng là chó cắn Lữ Động Tân, không biết lòng tốt. Huông chi, gây ra chuyện vốn là Ngũ thủ.

Hiểu Vân cười cười, khiến Hàn Chương nhìn mà khó chịu: "Người cười cái gì?"

Hiểu Vân nâng khóe miệng, cười càng sáng lạn: "Ta nghe được chuyện buồn cười nhất thiên hạ, sao có thể không cười?"

Hàn Chương sửng sốt, "Ngươi!"

Hiệu Vân không để ý đến hắn, ngược lại nói với Lô Phương:

"Lô trang chủ, Hiệu Vân cảm thấy huynh đệ Ngũ thủ lúc này giảng co với Triển Chiêu, còn không bằng đi tìm Trương tứ gia cùng Bạch ngũ gia về tốt hơn, nếu Ngũ thủ thật sự nảy sinh xung đột chính diện với triều đình, vậy sẽ lớn chuyện. Tính mạng dân trên đảo buộc chung một chỗ, nếu song phương giao thủ, sẽ liên lụy người vô tội. Có điều..."

"Có điều cái gì?" Những điều Hiệu Vân nói, Lô Phương tất nhiên hiểu, nhưng hắn cũng biết, nếu Ngũ đệ động thủ, bốn người bọn họ liên thủ cũng không ngăn được hắn.

"Có điều, có thể chế trụ Bạch ngũ gia lúc này chỉ có Triển đại nhân." Nói xong, Hiệu Vân nhìn về phía Triển Chiêu.

Triển Chiêu hiểu ý gật đầu, sau đó ôm quyền với Lô Phương.

"Triển mỗ đi tìm Bạch Ngọc Đường trở về, có điều, những người còn lại trên đảo, xin Lô trang chủ lên tiếng. Về phía triều đình, sau đó Triển Chiêu sẽ tới giải thích."

Lô Phương gật đầu, "Đa tạ hiền đệ."

"Không cần." Vừa dứt lời, Triển Chiêu vén trường bào, dưới chân đẩy một cái, đã nhảy ra xa mấy trượng, rất nhanh không còn bóng người.

Triển Chiêu đi rồi, Lô Phương nói nhỏ vài câu vào tai Hàn Chương, Hàn Chương liền cùng Từ Khánh đi ra ngoài.

Hiệu Vân sợ Bạch Ngọc Đường xúc động nóng nảy, gặp lại Triển Chiêu tới khuyên can lại lửa cháy thêm dầu, Triển Chiêu dù võ công cao, cũng khó khuyên giải hắn, vì vậy nhờ Lô Phương cho người đưa nàng cùng đi tìm. Triển Chiêu nói, Bạch Ngọc Đường có thể cố ý không nghe, nhưng là người Bạch Ngọc Đường để ý, nàng nói hắn sẽ nghe.

Lô Phương cũng lo lắng cho Bạch Ngọc Đường, liền dẫn Hiệu Vân đi.

"Lô trang chủ cũng biết, Hiệu Vân chỉ là một nữ tử, lại ngàn dặm xa xôi đi theo Triển Chiêu từ kinh thành tới Hãm Không Đảo không?"

"Vì sao?" Lô Phương hỏi.

Hiệu Vân liếc mắt nhìn Lô Phương, sau đó giải thích:

"Bát vương gia đến Khai Phong phủ báo án ngọc như ý bị trộm, cũng lệnh cho Bao đại nhân tức tốc cho người đi lấy lại ngọc như ý. Triển đại nhân linh mệnh, nhưng kính nể Ngũ thủ hành hiệp trượng nghĩa, không đành lòng bắt Bạch ngũ gia về trị tội, vì thế cầu tình với Bao đại nhân. Bao đại nhân nghe Ngũ thủ hành hiệp trượng nghĩa, lại biết việc Bạch ngũ gia trộm Ngọc như ý chỉ là nhất thời xúc động, vì thế xin Bát vương gia một nhân tình, chỉ cần Triển đại nhân trong mười ngày mang ngọc như ý về, sẽ bỏ qua chuyện này. Bát vương gia đã đồng ý với Bao đại nhân, sẽ không báo việc này cho người khác. Hiệu Vân theo Triển đại nhân nam hạ, cũng để che giấu việc Triển đại nhân đi tìm ngọc, tất cả đều là vì Bạch ngũ gia."

Lô Phương nghe xong thật sự khiếp sợ, ngây người hồi lâu mới nói: “Nếu đã như vậy, vì sao chưa tới mười ngày triều đình đã biết việc này, phải binh tới đánh? Cho dù là để bắt Ngũ đệ cũng không cần lao sư động chúng nhiều như vậy!”

Hiếu Vân bắt đắc dĩ thở dài. "Cho dù chúng ta giữ bí mật, nhưng thiên hạ không có tường nào không có gió, nếu người khác có ý định gây bất lợi cho Hãm Không Đảo, cơ hội tốt thế này đời nào bỏ qua? Nếu có người trước mặt hoàng thượng thêm mắm dặm muối, châm ngòi thị phi, nói Hãm Không Đảo bất kính với hoàng thất, có tâm làm phản. Ngài nói, Hoàng Thượng sẽ làm gì? Lần này không chỉ có Hãm Không Đảo, tới cả Bao đại nhân, thậm chí toàn bộ Khai Phong Phủ đều khó thoát liên quan."

Mặt Lô Phương xanh mét. Điềm này không phải hẳn chưa nghĩ tới, nhưng hẳn không ngờ chuyện Bạch Ngọc Đường trộm ngọc như ý khiêu khích Triển Chiêu, lại có thể diễn biến tới tình trạng không thể vãn hồi thế này.

"Cho nên, Hãm Không Đảo lúc này không thể xung đột với triều đình." Lô Phương thấp giọng, giống như tự nói với chính mình. Sau đó lưu lại một câu chỉ đường cho Hiếu Vân, rồi thì triển khinh công đi mất.

Lúc Triển Chiêu đuổi tới bến đò, thấy Bạch Ngọc Đường cùng Tướng Bình đang tranh chấp. Bạch Ngọc Đường muốn qua sông nghênh chiến, Tướng Bình ngăn không cho hẳn rời đảo. Hai huynh đệ đang đánh nhau, Triển Chiêu thấy vậy vội tiến lên khuyên can.

Bạch Ngọc Đường đang nóng nảy, nhìn thấy Triển Chiêu liền nổi trận lôi đình, không nói hai lời rút kiếm đâm tới. Mới rời huynh đệ tranh cãi, không động thủ thật, Bạch Ngọc Đường không coi Triển Chiêu là huynh đệ, vừa ra tay là xuất chiêu ngoan độc, từng chiêu đều ép người.

Triển Chiêu thấy vậy, cũng không nói nhiều, giơ kiếm đối phó, hai người bắt đầu đấu nhau.

Tướng Bình ngồi ở đầu cầu gỗ trên bến đò, thở hồng hộc, lắc đầu cười khò. Chưa tới hai ngày, hai người kia đã đánh ba trận. Có điều Triển Chiêu tới cũng tốt, hẳn có thể nghỉ ngơi một chút, Ngũ đệ cũng tạm thời không thể rời khỏi đảo. Hiện giờ bờ bên kia toàn quân triều đình, Ngũ đệ sang đó chính là có đi không có về.

Khi Lô Phương đuổi tới, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đã giao thủ hơn trăm chiêu, nhưng cả hai đều không thấy mệt mỏi, ó xu hướng càng đánh càng hăng, Lô Phương thấy vậy cũng không lo lắng nữa, liền tới ngồi bên cạnh Tướng Bình nói chuyện.

Lúc Hiếu Vân chạy đến bến đò đã mệt tới thở dốc. Thấy hai người trên bến đò, một người đứng, một người ngồi, cứ thế nhìn hai người kia đánh nhau hùng hực khí thế, cảm giác vừa bực mình vừa buồn cười. Tai vạ đến nơi, bọn họ còn nhàn hạ tao nhã thưởng thức người khác luận võ? Thật sự là

một đám người vô tâm vô phê, loạn thất bát tao.

"Lô trang chủ, chẳng lẽ cứ như vậy nhìn bọn họ đánh tiếp?" Hiểu Vân bước tới hỏi một câu.

Tương Bình bất đắc dĩ nở nụ cười. "Không thì làm sao bây giờ, bọn họ hai người không ai làm gì được nhau, Triển Chiêu cũng không phải không giữ được Ngũ đệ, cứ tiếp tục đánh, Ngũ đệ không thể qua bờ bên kia gây chuyện."

Hiểu Vân nghe xong lắc đầu, đám huynh đệ này thật là! Các người đau lòng huynh đệ, vậy ai đau lòng cho Triển Chiêu?

Vì thế, Hiểu Vân đành lớn tiếng gọi hai người đang đánh tới cao hứng:

"Bạch Ngũ gia, mau dừng tay, Giang Ninh bà bà tới rồi!"

Hồi 47 - Điều tra manh mối

"Bạch Ngũ gia, mau dừng tay, Giang Ninh bà bà tới rồi!"

Hiểu Vân vừa lên tiếng, quả nhiên hiệu quả, Bạch Ngọc Đường nghe tới tên Giang Ninh bà bà lập tức phân tâm, thân hình cứng đờ, Triển Chiêu thừa cơ liền thoát thân, vài bước đã nhảy tới bên cạnh Hiểu Vân.

"Hiểu Vân, sao ngươi lại đến đây?"

Hiểu Vân cười khẽ, "Nếu tôi không đến, chỉ sợ Triển đại nhân cùng Bạch Ngũ gia vẫn tiếp tục đánh nhau."

Bạch Ngọc Đường vừa rời sững người một chút, nhìn bốn phía không thấy bóng Giang Ninh bà bà, liền biết mình bị lừa. Định quát lên, chợt nhìn thấy ánh mắt Hiểu Vân, mặc dù có chút tức giận, nhưng không nói câu nào.

"Cô nương vì sao lừa ta?"

Hiểu Vân không đáp, nhưng Lô Phương lại trả lời thay.

"Ngũ đệ, Hiểu Vân cô nương cũng là có ý tốt. Nếu các người đánh tiếp cũng không thể kết thúc, không nên lãng phí sức lực, thời gian nữa."

Tương Bình cũng rất đồng ý gật đầu.

Bạch Ngọc Đường hừ nhẹ một tiếng, "Cô nương dùng biện pháp hay thật."

Hiểu Vân nhìn Bạch Ngọc Đường, trong lòng thở dài, theo phong tục của cổ nhân quy củ hành lễ với hắn.

"Hiểu Vân vừa rời tình thế bức bách mới phải nói dối, chỉ là bất đắc dĩ, nếu có gì mạo phạm tới Ngũ gia, mong được tha thứ."

Hiểu Vân nói như vậy, khiến cả người Bạch Ngọc Đường không được tự nhiên, khoát tay bỏ qua.

"Thôi, Ngũ gia ta cũng không phải người keo kiệt, không so đo với người. Ta không muốn nhiều lời nữa, đại ca, tứ ca, các huynh cũng đừng can thiệp, Bạch Ngọc Đường mình làm mình chịu, tuyệt đối không liên lụy các huynh đệ." Nói xong định đi.

"Bạch Ngọc Đường, ngươi không thể đi như vậy." Triển Chiêu bước vài bước ngăn trước mặt Bạch Ngọc Đường.

"Triển Chiêu, ngươi tránh ra!" Bạch Ngọc Đường trợn mắt, Triển Chiêu lại không chút nhân nhượng.

"Ngũ đệ, không thể!"

"Ngũ đệ, chớ xúc động!" Lô Phương cùng Tưởng Bình cũng vội vàng bước lên cản lại.

Bạch Ngọc Đường quay đầu trừng mắt nhìn bọn họ: "Là huynh đệ thì đừng cản ta!"

"Ngũ đệ!" Lô Phương cùng Tưởng Bình rất bất đắc dĩ.

Đúng lúc này, Hiểu Vân chậm rãi tới gần, đứng ở sau lưng Lô Phương, liếc nhìn Bạch Ngọc Đường thong thả nói.

"Bạch Ngũ gia tính tình kiệt ngạo bất tuân, tất nhiên thành làm ngọc vỡ. Lô trang chủ, Tưởng tứ gia, các ngài chớ cản hấn. Để hấn cùng người ta đồng quy vu tận, để lại danh thơm, không cần phải chịu tội thay huynh đệ mình, càng không nên không để ý người dân trên Hãm Không Đảo sau này không còn nhà để về, lang bạt kỳ hồ."

Nói xong, lại xoay người nói với Triển Chiêu, "Triển đại nhân, ngài không cần lo lắng, mặc kệ hấn náo loạn long trời lở đất, cá chết lưới rách đi, không liên quan gì tới chúng ta hết, chúng ta trở về kinh thôi."

Nói xong, liền tới gần kéo ống tay áo Triển Chiêu đi về phía thuyền nhỏ.

Triển Chiêu nhìn tay Hiểu Vân kéo áo mình, có chút xấu hổ cùng bất đắc dĩ.

"Hiểu Vân, thế này..."

"A, đúng rồi!" Mới đi vài bước, Hiểu Vân lại quay lại nhìn Bạch Ngọc Đường.

"Bạch Ngũ gia cũng muốn sang bờ bên kia, không bằng đi cùng luôn?"

"Ngươi!" Bạch Ngọc Đường nhìn Hiểu Vân, khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra vẻ căng thẳng, muốn nói gì đó, lại phát hiện giờ phút này mình không thể nói nên lời.

Lô Phương cùng Tưởng Bình nhìn hai người, khóe miệng có chút run rẩy. Cô nương này thật đúng là biết "nói chuyện". Nếu Ngũ đệ bị nàng kích thích mà đi cùng nàng, vậy làm thế nào mà thu xếp đây, đây không phải là lửa cháy đổ thêm dầu sao?

Có điều, phương pháp lửa cháy đổ thêm dầu của Hiểu Vân, lại dùng được với Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường nhìn Hiểu Vân một hồi lâu, không nói một lời xoay người trở về.

Tưởng Bình tán thưởng nâng ngón tay cái với Hiểu Vân, sau đó cùng Lô Phương đuổi theo Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu nhìn bọn họ rời đi, trong lòng cũng nhẹ nhõm, cười cười

gật đầu với Hiểu Vân.

"Làm phiền Hiểu Vân."

Hiểu Vân khoát tay, khẽ cười một tiếng.

"Có vài người khi bị kích thích mới có thể tỉnh táo lại."

Triển Chiêu không khỏi lắc đầu thở dài.

"Triển đại nhân, kế tiếp chúng ta làm sao bây giờ? Có trở lại kinh thành không?"

Triển Chiêu lắc đầu, liền nhíu mày lại.

"Ta muốn sang bờ bên kia xem tình hình thế nào, nếu có thể, Triển mong hy vọng có thể can thiệp một chút, xem bọn họ có thể rút binh không."

Hiểu Vân gật đầu, "Nhu vậy cũng tốt." Dù sao việc đã đến nước này, kỳ hạn mười ngày không còn quan trọng nữa, bọn họ cũng không cần vội vã trở lại kinh thành.

"Hiểu Vân, người..." Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân, có chút lo lắng.

Hiểu Vân cười cười, "Tôi ở lại Hãm Không Đảo, Lô phu nhân sẽ chăm sóc tôi, Triển đại nhân không cần quan tâm. Hơn nữa, tôi muốn trông coi con chuột bạch kia, không để hấn xúc động gây chuyện, bằng không bao nhiêu người trên đảo đều sẽ gặp tai ương."

Triển Chiêu nghe nàng gọi Bạch Ngọc Đường là chuột bạch, ban đầu là ngạc nhiên, sau đó bật cười, nhìn Hiểu Vân lắc đầu.

"Vậy Hiểu Vân cẩn thận, ở đây chờ Triển Chiêu trở về."

"Được, ta sẽ." Hiểu Vân đáp ứng một tiếng, Triển Chiêu liền lên thuyền nhỏ rời đảo mà đi.

Nhìn Triển Chiêu đi xa rồi, Hiểu Vân mới trở lại Lô gia trang.

Lúc này, một nơi ở trong trang đang loạn thành một đoàn. Chính là vì từ sáng sớm Lô phu nhân bắt đầu đau bụng sinh, hiện đang lâm bồn.

Lúc Lô Phương vừa trở lại trang, hạ nhân đã báo phu nhân sắp sinh, ba huynh đệ lập tức tới thẳng phòng phía đông. Lô Phương muốn vào phòng sinh, lại bị quản gia và nha hoàn ngăn cản.

"Lão gia, không được, điềm xấu đó. Hơn nữa, lão gia đi vào cũng không giúp được việc gì, cứ đợi bên ngoài thôi!"

Lô Phương bắt đắc dĩ, trong lòng như lửa đốt, nhưng sợ mình vào trong lại va chạm lung tung, gây bất lợi với thể tử cùng đứa nhỏ, đành ở ngoài cửa lo lắng đi đi lại lại, nghe tiếng Mẫn Tú Tú rên rỉ đau đớn từ trong phòng sinh truyền ra, thật sự là tâm phé đều khó chịu.

Mà Tường Bình cùng Bạch Ngọc Đường, đến ngay cả cửa viện cũng chưa vào tới, đã bị Lô ma ma ngăn lại.

"Nữ nhân sinh con, hai nam tử chưa thành hôn vào trong làm gì, không khó chịu à?"

Nói xong, liền đuổi bọn họ đi ra. Hai người đành phải trở về.

Ban đầu Bạch Ngọc Đường còn hơi hốt hoảng, nhưng trong chốc lát

không nghĩ ra cách, hơn nữa tẩu tẩu sinh con, đại ca hiện tại không thể quan tâm tới hấn. Chuyện còn tra chưa xong, khiến Bạch Ngọc Đường trong lòng rất khó chịu, không thể làm gì hơn đành đi loanh quanh hết phòng này tới phòng khác trong trang. Tưởng Bình lo lắng hấn nhất thời xúc động xông sang bờ bên kia, cuối cùng từng bước không chịu rời khỏi hấn.

"Tứ ca, đừng đi theo đệ nữa." Bạch Ngọc Đường đối với việc Tưởng Bình cứ đi theo hấn như hình với bóng, có chút tức giận.

Tưởng Bình bất đắc dĩ thở dài. "Ngũ đệ, chớ nôn nóng."

Bạch Ngọc Đường quay lại trừng mắt lườm Tưởng Bình, hừ một tiếng, lại không nói gì, đi về hướng khác.

Tưởng Bình vẫn như trước nhắm mắt theo đuôi.

Hai người đi đến tiền viện, thấy bên cạnh thi thể Hàn Phong có một người, nhìn kỹ lại, thì ra là Công Tôn Hiểu Vân.

Hai người chân động, vội bước nhanh tới gần.

"Cô nương đang làm gì vậy?"

Hiểu Vân đang chuyên tâm xem xét xác của Hàn Phong, đột nhiên nghe tiếng người hỏi, hoảng sợ giật mình đứng bật dậy. Thấy Bạch Ngọc Đường cùng Tưởng Bình, mới hoàn hồn vỗ ngực.

"Thì ra là Tưởng tứ gia cùng Bạch ngũ gia, làm tôi sợ muốn chết."

Tưởng Bình cùng Bạch Ngọc Đường thấy bộ dáng của nàng, cảm thấy có chút buồn cười. Lá gan nhỏ như vậy còn nhìn thi thể người ta.

"Cô nương còn chưa trả lời, ở chỗ này làm gì?" Tưởng Bình phe phẩy quạt lông cười hỏi.

Hiểu Vân liếc liếc nhìn hấn, nghĩ hai huynh đệ này thật đúng là giống nhau, trời lạnh thế này còn cầm quạt. Không khỏi nhớ tới Lương Triều Vỹ cùng Kim Thành Vũ trong phim Xích Bích đôi địch. Chẳng lẽ thật sự để duy trì bình tĩnh? Nhưng rõ ràng quạt lông cùng bình tĩnh chẳng liên quan gì đến nhau, nhìn Ngọc Đường là biết.

"Tưởng tứ gia không phát hiện xác chết có điểm bất thường sao?"

"Ồ?" Nghe Hiểu Vân nói vậy, Tưởng Bình tò mò: "Khác thường thế nào?"

"Tưởng tứ gia biết bơi, chẳng lẽ nhìn không ra sao?" Hiểu Vân nhìn hấn, nghĩ chẳng lẽ hấn hoàn toàn không phát hiện ra sao?

Tưởng Bình ha ha nở nụ cười, Bạch Ngọc Đường vẫn có chút mờ mịt.

"Xác của Hàn Phong quả thật có chút kỳ quái, đầu của hấn sưng phù quá lớn."

Hiểu Vân gật đầu, "Đúng, hơn nữa không chỉ đầu, tứ chi đều sưng to khác thường. Theo lý, trong thời tiết này, xác chết phải ngâm trong nước hơn mười hai canh giờ, tứ chi mới bắt đầu trương. Cho nên..."

Tưởng Bình cùng Bạch Ngọc Đường sáng mắt nhìn Hiểu Vân.

"Cho nên, hấn đã chết hơn hai ngày."

"Đúng, " Hiểu Vân gật đầu, "Cho nên, nếu Hàn Phong này là Hàn Phong thật, như vậy kẻ hôm qua chúng ta nhìn thấy là giả."

Bạch Ngọc Đường cả kinh, nhìn Trương Bình. "Tứ ca, huynh nếu đã biết, vì sao không nói cho đệ."

Trương Bình có chút oan, bất đắc dĩ nói.

"Người vừa nghe có quan binh ở bờ bên kia liền xông ra ngoài, ta làm gì có thời gian nói với người."

Bạch Ngọc Đường phần nộ, không nói gì thêm.

"Trương tứ gia, thứ cho Hiểu Vân mạo muội hỏi một chút. Hãm Không Đảo có kẻ thù nào am hiểu dịch dung không?"

Trương Bình nghĩ một chút rồi lắc đầu. "Hành tẩu trong giang hồ, khó tránh kết thù oán với người khác, có kẻ thù là không tránh khỏi. Có điều, chưa từng có ai am hiểu dịch dung."

Hiểu Vân trầm tư, lông mày nhăn lại.

"Người này hao hết tâm tư, không tiếc bày ra ván cờ lớn như vậy, tất nhiên có mục đích. Phạm là kẻ giết người, nếu không phải vì tài lộc mà thì cũng vì báo thù. Người này có lẽ là kẻ thù của Hãm Không Đảo, lại biết võ công không bằng Ngũ thủ, không đối phó được các ngài, bởi vậy muốn dùng kế chậm ngòi ly gián quan hệ giữa Hãm Không Đảo và Khai Phong phủ, mượn dao giết người. Hơn nữa, ta có dự cảm, chuyện của Hàn Phong, cùng mục đích của Triển Chiêu bị bại lộ, chỉ sợ có liên quan tới nhau."

Bạch Ngọc Đường cùng Trương Bình nghe Hiểu Vân phân tích một hồi, không khỏi ngẩn người, cảm thấy kinh ngạc, cô nương thoạt nhìn tuổi trẻ đơn thuần, tâm tư lại kín đáo như vậy, nói câu nào cũng có lý, không khỏi kính trọng hơn vài phần.

Hồi 48 - Lô gia có tin mừng

"Cô nương nói có lý, có điều hiện tại ngoại trừ xác chết của Hàn Phong, không có manh mối nào khác. Mà nói tới kẻ thù của Hãm Không Đảo, muốn tra cũng không dễ." Trương Bình trầm ngâm nói.

Hiểu Vân nghĩ một chút mới tiếp lời.

"Chỉ cần chuyện đã xảy ra, tất sẽ lưu lại dấu vết. Hàn Phong thật sự đã chết hai ngày, như vậy Hàn Phong giả kia chắc chắn đã ở trong trang hai ngày, mà trong hai ngày này, không thể không lưu lại dấu vết. Còn nữa, từ hành vi hôm qua của Hàn Phong, người này rất hiểu đường đi nước bước trong trang. Chúng ta có thể đoán liệu, người kia vốn ở trong trang, mà hai ngày trước, hắn giết Hàn Phong rồi tự mình dịch dung thay thế?"

Trương Bình cùng Bạch Ngọc Đường nhìn Hiểu Vân, trong ánh mắt càng thêm kinh ngạc.

Hiểu Vân liếc mắt nhìn bọn họ rồi mới nói tiếp: "Hiện giờ, việc các

ngài cần làm là tập trung người trong trang, xác nhận mấy điểm. Thứ nhất, hai ngày này, trong trang có thiếu ai không? Thứ hai, hai ngày trước Hàn Phong đã đi những nơi nào, gặp ai, có hành vi gì kỳ lạ không. Thứ ba..."

Nói tới đây, Hiểu Vân dừng lại nhìn Bạch Ngọc Đường.

"Thứ ba, phải hỏi Bạch ngũ gia."

"Ta?" Bạch Ngọc Đường nhìn nàng, có chút khó hiểu.

"Đúng." Hiểu Vân gật đầu, "Tôi đã nghĩ, vì sao Hàn Phong giả không hãm hại người khác, cố tình lại chọn ngài? Trong số Ngũ thủ, ngài võ công cao nhất, hẳn làm như vậy có phải có chút mạo hiểm không, nói cách khác, hẳn còn có ý đồ gì?"

Bạch Ngọc Đường nghe xong vấn đề của Hiểu Vân, yên lặng nhìn nàng một hồi lâu mới ôm hai tay, xoay người bỏ đi.

Vốn dĩ Hiểu Vân muốn cùng Tường Bình điều tra manh mối, sau đó nghĩ lại, nàng chỉ là người ngoài, không nên lộ diện tốt hơn. Vì thế liền đi tìm Mẫn Tú Tú tâm sự, xem có thể từ chỗ nàng ấy tìm ra manh mối gì không.

Chuyện của Lô gia trang, vốn không liên quan tới Hiểu Vân, theo tính tình của nàng, sẽ không chủ động nhúng tay vào chuyện phiền toái. Có điều Hàn Phong lại lợi dụng nàng châm ngòi mâu thuẫn giữa Ngũ thủ và Triển Chiêu, còn hại nàng một phen không thoải mái, khiến nàng vô cùng tức giận, quyết tâm không bắt được hẳn sẽ không bỏ qua.

Lúc Hiểu Vân tất tả chạy tới sân viện của Mẫn Tú Tú, chợt nghe bên trong truyền ra tiếng gào thét khản cả giọng khiến nàng giật mình, sau đó nhìn thấy một nha hoàn vội vã bung ra một chậu nước. Lúc đi qua bên cạnh, Hiểu Vân liếc mắt liền bị chậu nước đổ làm hoảng sợ. Đây là chuyện gì, chẳng lẽ Mẫn Tú Tú đang sinh?

Hiểu Vân ba bước thành hai chạy vào sân, thấy Lô Phương đang đi qua đi lại trước cửa phòng. Xem tư thế quả thật là muốn xông vào trong.

"Lô quản gia, phu nhân nhà ông..." Hiểu Vân đi đến bên cạnh Lô Đức khẽ hỏi.

"Công Tôn tiểu thư." Lô Đức nhìn Hiểu Vân lo lắng: "Phu nhân bà ấy..."

Hiểu Vân thấy hẳn muốn nói lại thôi, liền cảm thấy tình hình không ổn, trong lòng kêu thầm không tốt rồi, chẳng lẽ là khó sinh? Lúc này còn chưa có phương pháp mỗ đẻ, Mẫn Tú Tú phải làm sao đây?

Đang suy nghĩ, đột nhiên không nghe thấy tiếng Mẫn Tú Tú kêu nữa. Lô Phương dừng chân, nghiêng tai lắng nghe, rất lâu vẫn không thấy tiếng trẻ con khóc.

Một lát sau lại thấy nha hoàn bung một chậu máu loãng đi ra, nhìn màu đỏ sậm, còn chưa tới gần đã ngửi thấy mùi máu tươi.

Hiểu Vân giữ nàng lại: "Lô phu nhân sao rồi?"

Lô Phương cũng đã đi tới, nhìn chăm chăm nha hoàn kia.

"Rốt cuộc thế nào rồi?"

"Phu nhân sinh không thuận, Lô ma ma nói là nghịch sản, bà đỡ đã xoay lại thai vị, nhưng mà..."

"Nhưng mà làm sao?" Lô Phương nóng nảy không chịu nổi, một câu này khiến nha hoàn kia sợ tới bật khóc.

"Nhưng mà, phu nhân chịu đau không nổi, ngắt đi rồi."

Hiệu Vân lại nghe thấy vài tiếng bộp bộp, nhất thời mặt trắng bệch. Lô Phương chạy về phía cửa phòng, Hiệu Vân thấy vậy cũng vội vàng chạy theo.

Trong phòng nóng hừng hực, bày rất nhiều chậu than, còn đặt rất nhiều nước ấm, đây phòng đều là sương khói nóng bỏng. Trong phòng, phía trước giường ngủ có bày một tấm bình phong, không nhìn thấy tình huống bên trong, chỉ nghe thấy tiếng vài phụ nhân nói chuyện, còn có tiếng than cháy lép lép.

Lô ma ma đi ra muốn ngăn bọn họ, lại bị Lô Phương tránh khỏi xông vào.

Màn che lại, không nhìn thấy nửa người trên của Mẫn Tú Tú, trên giường có hai người phụ nữ, một người ở cuối giường, một người ở đầu giường. Hiệu Vân đi vào phát hiện Mẫn Tú Tú đã hôn mê, trên mặt đỏ hồng, Hiệu Vân mới hiểu tiếng bộp bộp vừa rồi là âm thanh bà đỡ đánh vào mặt nàng, hy vọng nàng có thể tỉnh lại.

Lúc này người ngồi ở đầu giường đã lùi ra, Lô Phương quỳ gối ở đó, nắm chặt tay Mẫn Tú Tú, đau lòng không nói nên lời.

"Bà bà, hiện tại thế nào, đứa nhỏ ra chưa?" Hiệu Vân hỏi người phụ nữ ngồi ở cuối giường.

"Vị trí chỉnh xong rồi, đã thấy đầu đứa nhỏ, chỉ cần phu nhân dùng thêm sức sẽ sinh được." Người phụ nữ kia vừa lau mồ hôi trên trán vừa nói.

"Nhưng mà, hiện tại phu nhân ngắt rồi, thuốc đã uống, nhưng nếu nàng vẫn bất tỉnh, thật sự là không có cách nào." Bà đỡ nhăn mặt, mệnh người là trời, nếu có gì sơ suất, chỉ sợ không thể giao phó với Lô trong chủ, càng đừng nói tới thanh danh cả đời của bà ta.

Hiệu Vân lo lắng suy nghĩ, tuy nàng không biết đỡ đẻ, nhưng có một cách, có lẽ có thể thử một lần.

"Lô trang chủ, Hiệu Vân có một biện pháp, có lẽ có thể thử một lần."

Lô Phương nghe Hiệu Vân nói vậy, giống như bắt được cọng cỏ cứu mạng, lập tức đứng lên, tràn ngập chờ mong nhìn Hiệu Vân.

"Cô nương có biện pháp gì?"

"Ta nói ra cách này cho Lô trang chủ nghe, nếu ngài thấy có thể dùng thì dùng. Nếu trang chủ thấy không được, chúng ta nghĩ cách khác, ta khó đảm bảo biện pháp này tuyệt đối hữu hiệu."

"Hiện giờ Lô mỗ làm sao dám câu cam đoan tuyệt đối, xin cô nương nói mau đi!"

"Nước lạnh tấp mặt." Hiểu Vân phun ra bốn chữ ngắn gọn.

"Nước lạnh tấp mặt?" Lô Phương lặp lại bốn chữ của Hiểu Vân, có chút không hiểu được.

"Dùng nước lạnh tấp lên mặt phu nhân, phu nhân gặp nước lạnh hẳn có thể tỉnh lại, hơn nữa nàng bị nước lạnh làm chân kinh, toàn thân sẽ co lại, nói không chừng có thể trợ giúp việc sinh nở."

Hai bà đỡ nhìn Hiểu Vân, trợn mắt há mồm. Việc này các bà còn chưa bao giờ thấy đâu!

"Trang chủ, chuyện này... Lão bà tử ta chưa từng nghe nói tới, nếu có gì sơ suất, lão bà tử ta không gánh nổi đâu."

Lô Phương nhìn Hiểu Vân một chút rồi nói: "Vậy đại thẩm có biện pháp nào không?"

Bà đỡ sững sợ rồi lập tức lắc đầu.

Lô Phương trầm tư một lát, sau đó quả quyết nói. "Lô ma ma, mau chuẩn bị nước lạnh."

Lô ma ma nhìn Hiểu Vân, lại nhìn Lô Phương, có chút do dự.

"Trang chủ..."

"Đi!"

Lô Phương gầm lên giận dữ, khiến mọi người trong phòng đều cả kinh sững sờ, Lô ma ma vội chạy ra ngoài.

Một gáo nước lạnh, âm một tiếng hắt lên mặt Mẫn Tú Tú, trên giường ướt sũng một mảnh.

Tay Lô Phương cầm gáo nước vẫn còn run run.

Cùng với vài tiếng ho khan, Mẫn Tú Tú tỉnh lại.

Mọi người thấy mặt nàng chậm rãi mở ra, đều sung sướng không thôi. Hiểu Vân trong lòng nhẹ nhõm, cũng coi như buông lỏng, may mà đề nghị không sai.

Đúng vào lúc này, truyền tới tiếng vui mừng của bà đỡ, có lẽ là mới rồi lúc Mẫn Tú Tú ho khan đã dùng lực, đầu đứa nhỏ hoàn toàn nhô ra.

"Gia." Mẫn Tú Tú nhìn Lô Phương, thanh âm có chút suy yếu.

Lô ma ma vội chạy tới dứt hồng sâm vào miệng nàng.

"Lão gia, ngài ra ngoài một chút, phu nhân tỉnh rồi, một lát nữa là tốt rồi."

Hiểu Vân cũng vội vàng chạy ra khỏi phòng, bên ngoài tốt nhất, phòng sinh kia thật quá kinh khủng với nàng.

Ước chừng mười phút sau, trong phòng truyền đến tiếng trẻ con khóc, Hiểu Vân nở nụ cười, sau đó vội vàng chạy ra sân, ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng, sau đó bật khóc.

"Lô Trân, tiểu tử ngươi sau này nếu không hiếu thuận với mẹ ngươi,

Đình Hiểu Vân ta là người đầu tiên không tha cho ngươi!"

"Ngươi vừa rồi đang nói cái gì?"

Phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói, Hiểu Vân giật mình quay lại, thấy Bạch Ngọc Đường đang đứng ngay sau lưng mình.

"Ngươi, ngươi sao lại ở đây?"

"Ngươi khóc?" Bạch Ngọc Đường bước lên một bước, nhìn mặt Hiểu Vân chăm chăm.

Hiểu Vân cuống quýt xoay người, xoay lưng về phía hắn xoa xoa mặt.

"Đại tẩu ngươi sinh rồi, không tới đó xem à?"

Bạch Ngọc Đường di chuyển từ đằng sau tới trước mặt Hiểu Vân.

"Sinh rồi ta nhìn sau cũng được. Ta lúc này hiểu kỳ lời ngươi vừa nói. Lô Trân là ai, còn nữa, ngươi nói ngươi là Đình Hiểu Vân? Ngươi không phải tên Công Tôn Hiểu Vân sao?"

"..." Hiểu Vân ngẩng đầu, thấy ánh mắt lạnh lợi yên lặng nhìn mình liền chột dạ. Thật sự là ngàn vạn không nên, không nên nhất thời kích động nói sai!

"Công Tôn cô nương? Hay là ta nên gọi Đình cô nương?" Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn Hiểu Vân, thấy mắt nàng buông xuống nhìn mặt đất, không thèm nhìn mình.

"Ta... Chuyện của ta, không nhọc bạch Ngũ gia lo lắng. Lô phu nhân vừa rồi từ quý môn quan trở về, ngươi là tiểu thúc lại không quan tâm. Ngươi không tới gặp nàng, vậy ta đi." Nói xong, Hiểu Vân xoay người bước đi. Ta không tìm được lý do giải thích, cũng có thể duy trì im lặng chứ.

Bạch Ngọc Đường thấy nàng vội vàng xoay người tránh đi, mỉm cười, cũng không truy vấn nữa, theo phía sau nàng.

Lúc Hiểu Vân trở lại phòng Mẫn Tú Tú, bà đỡ đã đi rồi, trong phòng cũng đã dọn dẹp sạch sẽ. Đứa trẻ được Lô ma ma ôm đứng ở gian ngoài, Lô Phương đứng ở phòng chính nói chuyện cùng Mẫn Tú Tú. Hiểu Vân tuy rằng muôn thăm Mẫn Tú Tú, nhưng không muốn quấy rầy vợ chồng người ta nói chuyện, vì thế tới gần Lô ma ma nhìn tiểu oa nhi.

Đứa nhỏ được bọc trong quần áo thật dày, chỉ lộ ra cái đầu. Trẻ con mới sinh nhìn không đẹp lắm, mắt vẫn nhắm chặt, mặt đỏ rục, trán còn nhiều nếp nhăn, tóc máu mềm mại dính trên đầu. Cái mũi nho nhỏ, khe khàng thờ, cái miệng nhỏ nhắn chếp chếp, vẫn rất đáng yêu.

Hiểu Vân vươn tay, nhẹ nhàng cẩn thận điểm điểm trên khuôn mặt nhỏ, mềm quá, giống như đám mây vậy. Hiểu Vân nhìn một hồi không khỏi nở nụ cười.

"Lô ma ma, da nó thật mềm mại. Có điều, tiểu hài tử mới sinh trông chẳng khác khi lắm."

Lô ma ma trừng mắt lườm nàng, cười sảng giọng: "Công Tôn tiểu thư nói gì thế, tiểu thiếu gia sao lại giống khi được."

Hiểu Vân le lưỡi ngượng ngùng, trong lòng lại nghĩ quả thật rất giống tiểu hầu tử mà.

Hồi 49 – Bóc kén kéo tơ

"Quả thật rất giống tiểu hầu tử."

Hiểu Vân cả kinh, còn tưởng mình lại không cẩn thận nói ra lời trong lòng, ngẩng đầu thấy Bạch Ngọc Đường đứng cạnh Lô ma ma mang về mặt tò mò nhìn tiểu oa nhi.

Lô ma ma có chút bất đắc dĩ: "Ngũ gia sao cũng nói vậy chứ!"

Hiểu Vân cười gượng vài tiếng, lúc này Lô Phương từ bên trong đi ra.

"Đại ca, chúc mừng!"

Lô Phương cười thật vui vẻ, "Đa tạ Ngũ đệ."

"Lô trang chủ, chúc mừng." Hiểu Vân cũng cười cười chúc phúc.

Lô Phương nhìn Hiểu Vân, lòng tràn đầy cảm kích. "Lần này, thật sự là nhờ Công Tôn cô nương! Lô mỗi lúc này xin đa tạ." Nói xong, liền ôm quyền thi lễ.

Hiểu Vân bước lên phía trước ngăn lại, "Hiểu Vân đâu có làm gì, Lô trang chủ không cần như vậy."

"Không không không, một câu của Công Tôn cô nương, cứu phu nhân cùng tính mạng con ta, ơn cứu mạng của Công Tôn cô nương, một nhà Lô mỗi suốt đời sẽ không quên!"

"Chuyện này..." Hiểu Vân bị thái độ nghiêm túc của Lô Phương khiến không biết phải làm sao, nàng thật sự không giỏi ứng xử tình huống này.

"Lô trang chủ, thật sự không cần như vậy..."

"Công Tôn cô nương, bất luận thế nào cũng phải nhận lòng biết ơn của Lô mỗi, nếu không, Lô mỗi cùng phu nhân đều khó có thể yên tâm." Lô Phương nhìn Hiểu Vân, vô cùng kiên trì.

"Thế này..." Hiểu Vân có chút khó xử, "Được rồi, câu cảm tạ của Lô trang chủ ta nhận vậy."

"Vây, mời đặt tên cho con ta?"

"Tên? Vì sao muốn ta đặt tên? Chuyện lớn như vậy, không nên, không nên!" Hiểu Vân vừa nghe Lô Phương đều nghị, liền lắc đầu như trống bỏi. Chuyện đặt tên phụ thân hẳn không làm thì để Mẫn Tú Tú làm, sao lại kêu nàng làm chứ?

"Công Tôn cô nương, Lô mỗi mới vừa rồi đã cùng phu nhân thương lượng, vì để con ta khắc ghi ân tình của cô nương, chúng ta quyết định để cô nương đặt tên cho nó. Cô nương mới vừa rồi đã đồng ý, giờ không thể từ chối." Lô Phương nói vô cùng khẳng định, có chút không chấp nhận từ bỏ.

Hiểu Vân có chút vô thố, có chút bất đắc dĩ, nhìn Bạch Ngọc Đường cầu cứu, hẳn lại cười với nàng giống như đang xem diễn.

Hiệu Vân giãy dụa một phen, cuối cùng vẫn thỏa hiệp. Bỏ đi bỏ đi, nếu người ta đã nhờ cậy, đặt thì đặt, không phải chỉ là một cái tên thôi sao, cũng không phải việc gì khó, vớ lại, nàng có sẵn để dùng rồi.

"Một khi đã như vậy, Hiệu Vân quá phận một lần vậy."

Lô Phương cười gật đầu, "Công Tôn cô nương, mời."

Hiệu Vân suy nghĩ rồi nói.

"Gọi là Lô Trân đi. Trân của quý trọng, lấy tên này vì sinh mệnh tới không dễ, phải quý trọng thật tốt. Lại có ý là trân bảo của cha mẹ, yêu thương của cha mẹ; cha mẹ sinh thành dưỡng dục không dễ, phải quý trọng cha mẹ. Lô trang chủ cảm thấy thế nào?"

"Hay!" Lô Phương nghe xong, nhin không được vỗ tay tán thưởng, "Công Tôn cô nương đặt tên rất hay! Sau này con ta tên là Lô Trân. Đa tạ cô nương!"

Hiệu Vân ngượng ngừng cười, nàng cũng không biết tên này có phải do nàng đặt không, chỉ nhớ con của Lô Phương hình như tên là Lô Trân, nhưng mà nàng không ngờ lại do mình nói ra.

Hiệu Vân vụng trộm liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, phát hiện hắn không nhìn mình, không khỏi thở phào một hơi, may mà hắn không chú ý.

Ba người nói chuyện thêm một lát rồi Hiệu Vân rời khỏi phòng Mẫn Tú Tú.

Bạch Ngọc Đường nhìn bóng Hiệu Vân rời đi, có chút suy nghĩ.

-0-

Rời khỏi sân viện của Mẫn Tú Tú, Hiệu Vân có cảm giác nóng lạnh song song. Bên trong thì vui vẻ vì sinh mệnh mới ra đời, còn bên ngoài, mọi chuyện chưa được điều tra rõ, bờ bên kia quan binh như hổ rình mồi với Hãm Không Đảo, mà nàng thật sự không muốn nói những việc này với Lô trang chủ, cứ để hắn hưởng thụ thêm niềm vui sướng của người làm cha trong chốc lát nữa đi.

Nghĩ như vậy, Hiệu Vân liền một mình đi tìm Trương Bình. Không nghĩ tới, mới đi một nửa, Trương Bình đang vội vàng đi tới.

"Trương tứ gia!"

"Công Tôn cô nương."

"Trương tứ gia đi gấp như vậy, có phát hiện gì sao?"

Trương Bình nhíu chặt mày, gật đầu: "Đúng như lời Công Tôn cô nương nói, mấy ngày qua trong trang quả thật thiếu một người."

"Vậy sao? Người kia hiện giờ..."

Trương Bình lắc đầu, "Hôm qua có người gặp hắn, nhưng hiện giờ không rõ tung tích."

"Vậy người cuối cùng nhìn thấy hắn là ai? Vào lúc nào, ở đâu, có thấy hắn mang theo thứ gì không?" Hiệu Vân nhìn Trương Bình hỏi.

"Thuyền phu ở bên đò, chiều tối hôm qua. Thuyền phu nói, hấn nói quản gia bảo hấn lên trần mua vài thứ, thuyền phu còn đưa hấn sang bờ bên kia. Có điều, hấn chưa từng trở về. Về phần hấn mang theo thứ gì không, ít nhất không có thứ gì kích thước lớn. Thuyền phu nói hấn không có hành lý gì hết." Trương Bình lần lượt thuật lại tình hình cho Hiểu Vân.

Hiểu Vân nghe xong một tay ôm ngực, một tay chống cằm, nghiêng đầu suy nghĩ một lát mới nói.

"Theo đó, suy đoán của ta là: người nọ hai ngày trước giết Hàn Phong, bản thân dịch dung giả làm Hàn Phong, làm ra chuyện xấu, sau đó trở lại bộ dáng của mình. Lúc đó toàn bộ Hãm Không Đảo đều đi tìm Hàn Phong, không ai chú ý tới hành động của người khác hay thiếu mất ai khác, người kia liền thừa dịp loạn rời khỏi Hãm Không Đảo. Trương tứ gia, ngài nghĩ sao?"

Trương Bình gật đầu: "Suy đoán như vậy cũng có lý."

"Hơn nữa, " Hiểu Vân nói tiếp, "Người nọ đi rồi, sáng ngày hôm sau, cũng tức là sáng nay, quan binh triều đình tới, trùng hợp như vậy, không thể không khiến người ta hoài nghi hấn có liên quan tới việc này." Có lẽ hấn là người ở kinh thành, thậm chí có lẽ có quan hệ mật thiết với ai đó trong triều đình. Có điều những lời này nàng không nói với Trương Bình. Chuyện trên quan trường, nàng nói với Triển Chiêu nghe trước tốt hơn.

Trương Bình nghe vậy cũng tỏ ra đồng ý, vì thế hai người cùng đi. Trương Bình tìm Lô Phương nói lại tình hình, còn Hiểu Vân, tuy nói tới bên đò đợi Triển Chiêu, nhưng đã có dự tính khác.

Hiểu Vân chậm rãi đi dọc bờ hồ, nhìn sóng nước khẽ khàng vỗ lên kè đá, ào ào tan bọt trắng như nở hoa, nhưng ánh mắt không có tiêu cự, bởi tâm không ở nơi này, mà đang suy nghĩ một vài vấn đề.

Nàng suy nghĩ, người kia làm thế nào giết Hàn Phong vớt xác xuống hồ mà không ai phát hiện? Mà thi thể Hàn Phong vì sao mãi tới hôm nay mới bị phát hiện, hơn nữa thời gian phát hiện lại tình cờ như vậy? Nếu không phải bọn họ phát hiện ra xác Hàn Phong đã ngâm trong nước hơn hai ngày, bọn họ sẽ không phát hiện thời điểm Hàn Phong chết đã hơn hai ngày, càng không phát hiện Hàn Phong hôm qua là giả.

Hiển nhiên, mưu kế của người nọ quá sâu. Hấn vốn muốn để người khác nghĩ mọi chuyện đều do Hàn Phong làm, mà Hàn Phong trên đường chạy trốn rơi xuống nước bỏ mình. Về phần hấn, một thôn trang lớn như vậy, một hai ngày không tới làm việc cũng không khiến ai chú ý. Sau đó, hung thủ đã chết, chuyện này cũng kết thúc, mà nghi phạm thật sự lại không chút liên quan nhon nhon ngoài vòng pháp luật.

Nghĩ như vậy, Hiểu Vân không khỏi có chút bội phục, nhưng thật không may, cho dù là thi thể cũng có thể nói chuyện. Có lẽ hấn không dự đoán được bọn họ thông qua thi thể mà suy đoán được thời gian tử vong của

Hàn Phong, thật sự trăm kín không sơ hở lấy một. Mà điểm sơ sẩy ấy, chính là manh mối quan trọng điều tra ra sự thật.

Có điều, tất cả vẫn là Hiểu Vân phỏng đoán, không có chứng cứ, hơn nữa còn có vấn đề chưa tìm được đáp án, ví dụ, vì sao thi thể Hàn Phong lại xuất hiện vào thời điểm đó.

Đi đi lại lại, Hiểu Vân đột nhiên lão đảo một chút rồi ngã sấp. Cúi đầu nhìn mới phát hiện vừa rồi mình không nhìn đường, không cẩn thận vấp phải một bình sứ nhỏ, hơn nữa, bình sứ này thoát nhìn còn tương đối tinh xảo. Hiểu Vân cầm vào tay mới phát hiện bình sứ này làm khá đẹp, toàn thân phát ra ánh sáng trắng, không hề có tạp chất, đặt dưới ánh mặt trời gần như trong suốt. Hình dáng tinh tế, to bằng lòng bàn tay nàng, khiến người ta yêu thích. Vì thế Hiểu Vân lấy khăn lau sạch rồi cất vào trong ngực.

Đang lúc Hiểu Vân định đứng dậy chạy lấy người, đột nhiên phát hiện giữa đồng đá hỗn loạn có mấy mảnh vụn màu vàng nâu to nhỏ khác nhau, nhặt vào tay thấy giống như bình rượu trong trang, Hiểu Vân cảm thấy tò mò liền nhặt hết mấy mảnh vỡ định ghép lại, quả nhiên hợp lại thành hình dáng một bình rượu.

Lúc này, một câu của Mẫn Tú Tú từng nói thoáng hiện lên trong đầu.

"Hàn Phong là người thành thật, nhưng mà có một điểm không tốt là tham rượu, thường xuyên uống rượu vào ban đêm, có điều chưa từng trể nải công việc nên chúng ta cũng kệ hắn."

Chẳng lẽ, bình rượu vỡ này có liên quan tới Hàn Phong? Chẳng lẽ trước khi hắn chết từng tới nơi này?

Hiểu Vân nhìn mảnh vỡ bình rượu tới xuất thần, đột nhiên nghe thấy tiếng gọi. Hiểu Vân ngẩng đầu thấy Bạch Ngọc Đường đang tới gần.

Hiểu Vân đứng lên, vồ vồ rũ bùn trên mép váy. Bạch Ngọc Đường chạy tới trước mặt nàng.

"Bạch Ngũ gia."

"Thì ra cô nương ở đây, nghe Tứ ca nói cô nương đi ra bến đò, sao lại ở đây?"

"Tôi không có việc gì làm, liền đi loanh quanh một chút. Có điều không ngờ phát hiện chuyện ngoài ý muốn."

"Hả?" Bạch Ngọc Đường như chớp mi: "Có phát hiện gì?"

"Bạch Ngũ gia có nhận ra thứ này không?" Hiểu Vân đưa mấy mảnh bình rượu vỡ cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhận lấy nhìn một chút rồi trả lời: "Đây là bình rượu của Lô gia trang."

"Bạch Ngũ gia xác nhận là bình rượu của Lô gia trang, không phải của nơi khác?"

Bạch Ngọc Đường gật đầu, "Đương nhiên, bình của chúng ta có năm điểm đỏ làm dấu hiệu, đây chính là bình rượu của Lô gia trang. Cô nương

hỏi cái này làm gì?"

Hiểu Vân liền nói lại suy đoán vừa rồi của mình cho Bạch Ngọc Đường biết, Bạch Ngọc Đường vừa nghe vừa liên tục gật đầu.

"Theo lời cô nương, có lẽ Hàn Phong bị hại ở chỗ này."

Hiểu Vân gật gù đầu, "Ta đoán thế này, người kia biết Hàn Phong ham rượu, vì thế hẹn hắn tới đây nói mời hắn uống rượu. Hàn Phong thích uống mấy chén rượu vào ban đêm, lại không đề phòng hắn, vì thế đúng hẹn mà tới. Người nọ cho Hàn Phong bình rượu, Hàn Phong uống vội, rồi bị hôn mê vì được bỏ bên trong, vì thế bình rượu rơi khỏi tay hắn rơi xuống vỡ nát. Sau đó người kia liền dim hắn xuống nước cho đến khi hắn chết đuối."

Bạch Ngọc Đường nghe xong cảm thấy vài phần có lý, nhưng lại cười hỏi:

"Cô nương làm sao biết hắn bị ngất vì mê dược mà không phải bị đánh? Hoặc là bị giết rồi mới ném xuống nước?"

Hiểu Vân liếc nhìn hắn một cái rồi mới miễn cưỡng nói: "Bởi vì đầu hắn không có vết thương, trong bụng có nước. Có điều, ta đã nói đây chỉ là suy đoán thôi. Nhưng bất kể hắn bị hạ thuốc mê hay bị đánh, chắc chắn lúc còn sống bị ném vào nước, nói cách khác, chắc chắn hắn vì sặc nước mà chết. Hơn nữa, chỗ này chính là nơi phát sinh vụ việc."

Nói xong, Hiểu Vân chỉ chỉ nơi mình đang đứng.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, "Cho nên?"

"Cho nên, chúng ta phải tìm kiếm trong phạm vi quanh đây xem có manh mối giúp phá án không."

Nói xong, Hiểu Vân bắt đầu xem xét chung quanh.

Bạch Ngọc Đường thấy vậy, cười hai tiếng rồi bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Hồi 50 – Từng bước phá án

"Bạch Ngũ gia, người nói xem hung thủ làm thế nào?" Hiểu Vân vừa đi vừa hỏi Bạch Ngọc Đường.

"Cái gì mà làm thế nào?" Bạch Ngọc Đường quay đầu nhìn nàng không hiểu.

"Chính là, thi thể Hàn Phong đã ngâm trong nước hai ngày, nhưng vì sao sáng nay mới phát hiện ra?" Hiểu Vân xoay người nói ra nghi vấn của mình.

Bạch Ngọc Đường nghĩ một hồi rồi lắc đầu nói không biết.

Hiểu Vân thấy vậy nhú mày rồi đi tiếp. Đột nhiên lại dừng bước.

"Thi thể bị phát hiện ở đâu vậy?" Nàng đã quên mất, quên mất điểm quan trọng nhất là nơi phát hiện thi thể.

Bạch Ngọc Đường nghe nàng nhắc tới, lại như chợt nhớ ra cái gì đó.

"Ồ phía bên phải đảo."

"Mau mau mau, chúng ta tới đó xem sao." Hiểu Vân có chút nóng ruột, nàng đang nghĩ tới vài thứ. Hôm qua lúc tới đây, nàng chú ý thấy bên phải đảo hình như có rất nhiều hồ với núi, vậy có thể có thứ kia không?

Hai người vội vàng chạy tới nơi, Hiểu Vân có chút thờ dốt, có điều khi nhìn thấy vách đá bị nước hồ mài nhẵn bóng liền nở nụ cười. Quả nhiên, chính là như thế.

Bạch Ngọc Đường thấy nàng cười, cảm thấy có chút mạo danh kỳ diệu. Nghĩ nha đầu này vì sao kỳ quái như vậy, cổ quái khiến người ta nhìn mà cảm thấy hồi hộp.

Đang suy nghĩ, Hiểu Vân đã nhanh chân bước tới gần vách đá. Bạch Ngọc Đường lập tức đi theo.

"Người muốn đi đâu?"

Hiểu Vân chỉ chỉ khe hở ở giữa vách đá bên kia. "Nơi đó!"

Bạch Ngọc Đường theo hướng chỉ nhìn kỹ lại không khỏi sửng sốt: "Nơi đó? Đi vào đó làm gì?"

"Tìm một thứ."

"Tìm một thứ?" Bạch Ngọc Đường nghi hoặc nghiêng đầu nhìn nàng, giống như muốn nói, người vào đó tìm gì vậy?

Hiểu Vân liếc mắt xem thường, thờ dài một tiếng: "Bạch ngũ gia, ngài sắp thành vệt rồi. Đi chẳng phải sẽ biết ta muốn tìm gì sao."

Bạch Ngọc Đường cười, "Người muốn tìm gì nói cho ta biết, ta đi tìm cho người." Nói xong còn ý tứ nhìn chân nàng.

Hiểu Vân nhìn ánh mắt cố ý của hắn mới biết hắn nghĩ gì. Chân nàng ngắn vậy, muốn đi tới đó không dễ dàng, có điều, nàng vẫn muốn tận mắt nhìn hiện trường, không biết có đúng như nàng suy đoán không.

"Kỳ thật, ta cũng không dám chắc thứ ta muốn tìm có hay không, cho nên muốn tự mình đi một chuyến, đành khổ nhục Ngũ gia đưa ta qua đó."

Bạch Ngọc Đường cảm thấy có chút kỳ quái, có điều không nói gì thêm mà làm theo lời nàng.

Có khinh công thật là tốt, Bạch Ngọc Đường kéo cánh tay Hiểu Vân, nhảy hai nhịp ba bước đã tới bên kia, đứng trên bề mặt một tảng đá lớn dưới vách đá. Có điều, tay của nàng bị tím đến đau.

Bạch Ngọc Đường nhìn mấy khe hở hẹp dọc theo vách núi nghiêng ngả, không biết Hiểu Vân định tìm gì.

Vách đá này không cao nhưng lại khá dốc, có chỗ dựng đứng, trên bề mặt là nham thạch, ở giữa lại có một cái hố sâu mấy trượng, bên dưới vách đá vì bị hồ nước năm năm tháng tháng bào mòn, khoét thành một cái vũng nhỏ, bên trên phủ kín rêu xỉ xanh đen, lúc này bởi vì thủy triều chưa lên nên lộ trên mặt nước, xanh mượt sáng rỡ.

Nhưng kỳ quái là, giữa khe hở có hai cây gậy trúc cắm vào, một nửa

chìm dưới nước, một nửa nổi lên trên, ước chừng cao ba thước.

Vì sao lại có cây trúc ở đây? Bạch Ngọc Đường cảm thấy khó hiểu, nghiêng đầu hỏi Hiểu Vân,

"Cô nương tìm thứ này?"

Hiểu Vân gật đầu, "Chính là thứ này."

Tay phải Bạch Ngọc Đường vô ý đưa lên vuốt cằm: "Cây trúc này cùng thi thể Hàn Phong có liên quan gì chứ?"

"Cây trúc này thoát nhìn khá lớn. Hung thủ đã lợi dụng chúng nó để giấu thi thể Hàn Phong, hơn nữa khiến hắn vào thời gian nhất định "tự động" xuất hiện." Hiểu Vân thần bí cười trả lời Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhăn mặt nhíu mày: "Ta nói cô nương này, người đừng có thừa nước đục thả câu với ta."

Hiểu Vân mỉm cười, "Bạch Ngũ gia, mùa này thủy triều lên xuống vào lúc nào?"

"Ước chừng cuối giờ Thân thủy triều bắt đầu lên, cuối giờ Tuất bắt đầu xuống. Vậy..." Nói tới đây, đôi mắt Bạch Ngọc Đường chợt sáng lên.

"Người nói là hung thủ lợi dụng thủy triều lên xuống không chế thời gian thi thể Hàn Phong xuất hiện?"

Hiểu Vân gật đầu, Bạch Ngọc Đường này quả nhiên là người thông minh, nói một chút đã hiểu ra.

"Ta nghĩ, hung thủ vào cuối giờ Tuất lúc thủy triều xuống, ở vị trí cây trúc này thả thi thể Hàn Phong. Sau đó..."

"Sau đó đợi tới ngày hôm sau khi thủy triều lên, thi thể sẽ bị thủy triều đẩy lên cao hơn cây trúc, rời khỏi vị trí này. Sau đó lại theo thủy triều trôi ra ngoài." Bạch Ngọc Đường vội nói tiếp.

"Đúng!" Hiểu Vân gật đầu, "Hơn nữa, lúc chiều tối sẽ không ai phát hiện nên mãi tới ngày hôm sau mới có người nhìn thấy thi thể. Mà lúc đó, mọi người theo suy nghĩ thông thường sẽ nghĩ hắn mới chết không lâu."

Bạch Ngọc Đường gật đầu, ánh mắt nhìn Hiểu Vân có chút sợ hãi. Không ngờ nha đầu kia thật sự có chút bản lĩnh. Chẳng lẽ người của Khai Phong phủ đều lợi hại như vậy?

"Người sao lại nghĩ ra?"

Hiểu Vân có chút đắc ý nho nhỏ cười nói: "Cái này cần sức tưởng tượng phong phú cùng năng lực điều tra."

"Sức tưởng tượng, năng lực điều tra? Đó là gì vậy?" Bạch Ngọc Đường lại bị mấy lời Hiểu Vân không cẩn thận thốt ra gây hoang mang.

"À..." Hiểu Vân cười gượng vài tiếng "Đây... chính là căn cứ theo manh mối hiện có, suy đoán tình huống có thể xảy ra. Được rồi, đáp án đã tìm ra, chúng ta trở về thôi. Nói không chừng Triển đại nhân đã trở lại."

Bạch Ngọc Đường cái hiểu cái không nhưng vẫn giả như đã hiểu rõ mà gật đầu. Hai người cùng nhau trở về.

Lúc Hiểu Vân cùng Bạch Ngọc Đường trở lại trang, Lô ma ma vừa vắn bụng lên mấy bát canh. Hiểu Vân lúc này mới nhớ ra hôm nay tới điểm tâm còn chưa ăn, khó trách cảm thấy bụng rỗng, có chút đói.

Lô ma ma thấy hai người bọn họ bước vào liền gọi bọn họ ăn. Hiểu Vân cũng không khách khí lấy một chén ngồi một bên chuyên tâm ăn.

Trong bát canh nóng là nước gừng, có chút rau xanh, bên trên tráng lòng đỏ trứng vàng óng, khói trắng nóng hổi. Hơn nữa, trong mùa đông dùng gừng nấu canh, chính là ngon nhất, húp được nửa bát cả người đã nóng lên. Lúc ấy Hiểu Vân còn nghĩ Lô ma ma này thật cẩn thận, sau này mới biết nấu canh này là vì việc sinh nở của Mẫn Tú Tú. Đây là tập tục địa phương, nữ nhân sau khi sinh con, việc đầu tiên là phải uống canh, hơn nữa phải mổ gà mái nấu canh kèm theo gừng. Mà người trong nhà cũng phải ăn cùng nhau, chung hưởng niềm vui.

Trong lúc Hiểu Vân ăn, Bạch Ngọc Đường thuật lại chuyện họ mới phát hiện với đám người Lô Phương. Có điều, bọn họ ngoại trừ ngạc nhiên vì thủ pháp của người nọ, lại không có nhiều ý kiến. Bọn họ đã hiểu rõ, Ngũ thủ đã rơi vào cạm bẫy của người ta, mà cạm bẫy này từ một tháng trước đã bắt đầu giăng lên.

Người kia tên là Chương Lăng, một tháng trước tới Lô gia trang. Lúc ấy một gia nhân trong trang sinh bệnh, tạm thời không thể làm việc, vì thế thuê hắn tới làm tạm. Nay nghĩ lại, hắn tới hẳn không phải ngẫu nhiên mà đã ủ mưu từ lâu, nói không chừng tên gia nô kia cũng không phải sinh bệnh, mà là trúng độc. Chỉ là người bình thường, ai lại nghĩ ra trò này?

Nghĩ đến đây, Lô Phương không khỏi thở dài, thật sự là ngồi trong nhà cũng có họa từ trên trời rơi xuống.

Lúc mọi người đang cảm thán, Triển Chiêu đã vội vàng trở lại.

"Triển đại nhân." Triển Chiêu vừa bước vào cửa, Hiểu Vân đã lên tiếng nghênh đón.

Lô Phương cũng đứng lên, "Hiền đệ, tình hình thế nào?"

Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân, sau đó mới ôm quyền thi lễ với Lô Phương: "Lô trang chủ."

Lô Phương cũng thi lễ, "Hiền đệ không cần đa lễ, tình huống lúc này sao rồi?"

Triển Chiêu nhìn Lô Phương, lại nhìn Bạch Ngọc Đường rồi mới nói.

"Lúc này chỉ có thể đem Bạch ngũ gia đi mới có thể giải vây cho Hãm Không Đảo."

"Chuyện này..." Lô Phương cùng Tưởng Bình nhìn nhau, đầy mặt u sầu, không biết làm thế nào cho phải. Bản thân Bạch Ngọc Đường lại không phản ứng gì, chỉ lặng lẽ ngồi một chỗ, không biết đang nghĩ gì.

"Triển Chiêu, huynh đệ chúng ta năm người lúc kết nghĩa đã từng thề với trời đồng lòng, cùng sinh cùng tử. Hôm nay chúng ta sẽ không để Ngũ đệ

đi một mình.” Tướng Bình nhìn Triển Chiêu, nói như đinh đóng cột.

"Đúng, chúng ta sẽ không bỏ mặc Ngũ đệ." Vừa dứt lời, Hàn Chương và Tử Khánh cũng tiến vào.

Triển Chiêu nhìn bọn họ, không khỏi nhíu mày. Huynh đệ bọn họ có nạn cùng chịu, hẳn tất nhiên hiểu, nhưng mà tình hình hiện tại, nếu hẳn không đưa Bạch Ngọc Đường đi, dân chúng trên Hãm Không Đảo sẽ gặp phải tai ương.

"Lô trang chủ, việc đã đến nước này, chúng ta đã không còn cách xoay chuyển thế cục, Triển mỗ đang tìm cách giảm thương tổn đến mức thấp nhất. Triển mỗ đưa Bạch Ngọc Đường rời đảo, thuyết phục quan binh rút lui, như vậy dân chúng trên Hãm Không Đảo sẽ giữ được cuộc sống yên ổn. Nếu không..."

"Lời của hiền đệ Lô mỗ hiểu. Vì dân chúng trên đảo, Ngũ thử không có lựa chọn nào khác. Một khi đã như vậy, huynh đệ chúng ta năm người theo người vào kinh là được."

Triển Chiêu nghe Lô Phương nói như thế, vừa cảm khái vừa bất đắc dĩ. Cảm khái tình nghĩa sâu sắc của Ngũ thử, bất đắc dĩ vì năng lực hữu hạn của mình, không thể xử lý chu toàn chuyện này, chỉ có thể thở dài nói.

"Lô trang chủ, một người bị giam, vẫn tốt hơn năm người đều bị giam."

"Lô trang chủ, xin thứ cho Hiếu Vân vô lễ. Lô phu nhân vừa mới sinh, cần được chăm sóc, Lô trang chủ mà đi, mẫu tử phu nhân làm thế nào? Xin Lô trang chủ vì Lô phu nhân và Lô Trân mà suy nghĩ lại."

Lời Hiếu Vân vừa nói ra, khiến Lô Phương rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, ngậy người nhìn Hiếu Vân không biết nên nói gì. Tình nghĩa huynh đệ quan trọng, nhưng tình nghĩa vợ chồng thì sao?

Đúng vào lúc này, Bạch Ngọc Đường vẫn im lặng cuối cùng mở lời.

"Tình nghĩa của các vị ca ca với Ngọc Đường, Ngọc Đường ghi nhớ tởng lòng, cảm kích không thôi. Nhưng mà việc này do Ngọc Đường gây ra, để Ngọc Đường một mình gánh vác đi."

Nói xong, Bạch Ngọc Đường đứng dậy nói với Triển Chiêu.

"Triển Chiêu, ta đi theo người."

"Ngũ đệ!" Lô Phương kêu lên kinh hãi. Tướng Bình, Hàn Chương cùng Tử Khánh ba người vài bước xông lên giữ chặt tay Bạch Ngọc Đường.

"Ngũ đệ, chúng ta không để đệ đi một mình đâu."

"Nhị ca, các huynh buông ra." Bạch Ngọc Đường nhìn mấy vị ca ca, kiên định nói.

Ba người kia cũng không chịu buông tay, yên lặng nhìn Bạch Ngọc Đường. Bốn người lâm vào thế giằng co.

"Lô trang chủ, Hàn nhị gia, Tử tam gia, Tướng tứ gia." Triển Chiêu nhìn bốn người bọn họ, hai tay ôm quyền thi lễ với từng người.

"Triển mỗ lúc này xin cam đoan với các vị, lần này đưa Bạch ngũ gia vào kinh, Triển mỗ sẽ nghĩ mọi cách đảm bảo bình an cho hấn. Nếu không, Triển mỗ sẽ dùng mạng đền mạng. Cho nên, xin các vị yên tâm."

Triển Chiêu vừa nói ra, người trong sảnh đột nhiên đều tĩnh lại, trong nhất thời yên lặng như tờ. Mọi người đều kinh ngạc nhìn Triển Chiêu, vẻ mặt khiếp sợ.

"Triển đại nhân, ngài điên rồi!"

Hồi 51 - Lấy mạng đền mạng

Lúc Hiểu Vân nghe Triển Chiêu nói ra bốn chữ “lấy mạng đền mạng”, trong đầu nổ tung một tiếng, câu đầu tiên thốt ra là:

"Triển đại nhân, ngài điên rồi!"

Triển Chiêu quay đầu, yên lặng nhìn Hiểu Vân, lắc lắc đầu, ý bảo nàng đừng nhiều lời. Vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc như vậy, Hiểu Vân chưa từng thấy qua. Lời đến bên miệng lại nuốt về, chỉ có thể trơ mắt nhìn hấn, chấp nhận lời hứa nghiêm trọng như vậy.

Lấy mạng đền mạng, lấy mạng đền mạng!

Hấn có bao nhiêu quyền lực, có thể ra quyết sách giữa triều đình sao? Hấn nắm chắc được bao nhiêu phần có thể bảo vệ tính mạng Bạch Ngọc Đường? Mà hấn có bao nhiêu mạng, có thể lấy mạng đền mạng sao? Hấn thật sự là quái miêu có chín mạng chắc?

"Lô trang chủ có tin Triển mỗ không?" Triển Chiêu đứng trong sảnh, tay cầm trường kiếm, thẳng lưng nhìn Lô Phương hỏi.

Lô Phương nhìn chăm chăm Triển Chiêu một hồi lâu mới thở dài: "Được, Lô mỗ tin người."

Triển Chiêu gật đầu, ôm quyền chấp tay, "Đa tạ."

Lô Phương đi đến trước mặt Bạch Ngọc Đường, vỗ vỗ vai hấn. "Ngũ đệ, người theo Triển Chiêu trước đi, ngu huynh sẽ đuổi theo sau."

Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn Lô Phương giống như có ý khác, rồi dẫn đầu xoay người rời khỏi đại sảnh.

Triển Chiêu cùng Hiểu Vân vội vàng từ biệt đám người Lô Phương, sau đó cả ba rời khỏi Hãm Không Đảo.

-0-

Lên thuyền ba người đều không nói gì.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đứng ở đuôi thuyền, mỗi người một bên, còn Hiều Vân ngồi ở mũi thuyền nhìn hai người bọn họ. Hai nam nhân đều khiến mọi người chú ý như vậy, rõ ràng đang nói chuyện với đối phương, lại luôn quay lưng về phía nhau, khiến nàng nhìn thấy thật không tự nhiên.

"Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường ta theo ngươi hồi kinh, nhưng không phải khuất phục triều đình hay vì ngươi, ta vì không muốn liên lụy các đại ca và dân chúng vô tội trên Hãm Không Đảo thôi."

Triển Chiêu hơi nhếch khóe môi, gật đầu nói: "Triển mỡ biết."

"Ta không cần ngươi "lấy mạng đền mạng", Bạch Ngọc Đường ta là nam tử hán đỉnh thiên lập địa, một mình làm một mình chịu, không cần ngươi phải chịu trách nhiệm thay ta. Mới rồi ta không nói lời nào là vì không muốn các đại ca lo lắng cho ta. Cho nên, sự tình cần xử lý thế nào thì cứ xử lý, nếu Bạch Ngọc Đường ta bất hạnh bỏ mình, cũng không oán không hối hận, không cần ngươi đi theo ta làm bạn, ta cũng không muốn trên đường tời hoàng tuyền còn phải cùng con mèo ngươi tranh nhau."

Triển Chiêu nghe tới đây, khẽ lắc đầu cười một tiếng: "Triển mỡ biết. Bạch Ngọc Đường trời sinh ngông cuồng, cần gì Triển mỡ tương trợ. Có điều, chỉ cần là việc Triển mỡ quyết định, nhất định sẽ làm được, không ai có thể ngăn cản."

Bạch Ngọc Đường hơi quay đầu liếc ra sau lưng một cái rồi không nói gì nữa.

Triển Chiêu đưa lưng về phía hắn, khoanh tay mà đứng, nhìn xuống mặt hồ xanh, cũng không nói gì.

Hiều Vân thấy bọn họ như thế, trong lòng không khỏi than thở một câu, cũng không biết bọn họ rốt cuộc là địch nhân, hay là bằng hữu.

Chỉ một khắc sau, thuyền đã cập bờ. Xa xa thấy một đội quan binh vũ trang đầy đủ dàn trận trên bờ. Người người mặc khôi giáp, tay cầm trường thương, xem nhân số ước chừng hơn trăm người. Quán trà bên bến đò lúc đầu không thấy lão bản đâu, chỉ thấy hai vị mặc áo quan đang ngồi, xem ra một người là đầu lĩnh quan binh, một người chắc là tri huyện.

Thấy bọn họ ba người rời thuyền, liền có người tới đón bọn họ vào bên trong quán trà.

"Liều đại nhân, Tiết thống lĩnh."

"Triển đại nhân."

Song phương chào hỏi xong mới vào chính đề.

"Vị này, có phải là Cẩm Mao Thủ Bạch Ngọc Đường?" Tiết thống lĩnh chỉ vào Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu gật đầu, "Đúng vậy. Tiết thống lĩnh, Triển mỡ đã mang

Bạch Ngọc Đường về, xin mời Tiết thống lĩnh triệt binh."

Thì ra, Triển Chiêu trước đó đã trao đổi xong với Tiết thống lĩnh, cùng hiệp định chỉ cần hắn mang được thủ phạm trộm Ngọc như ý về, bọn họ sẽ triệt binh. Vì Hoàng Thượng đã có thánh ngôn, Tiết thống lĩnh lãnh binh truy bắt trộm phạm trộm Ngọc như ý bảo vật hoàng gia về kinh, nhưng không nói gì khác. Triển Chiêu lợi dụng điểm này, nói nếu Bạch Ngọc Đường quy án, mà Tiết thống lĩnh không lui binh, đó là kháng chỉ bất tuân, là tội khi quân.

Hơn nữa Tri huyện đại nhân e sợ địa bàn của mình quản lý xảy ra náo động, cũng không muốn dân chúng của mình chịu tội, cũng thuyết phục một hồi, nói Hãm Không Đảo là nơi rất có uy vọng, Lô trang chủ hợp lòng người thế nào, tuyệt đối sẽ không có ý mạo phạm hoàng gia, tóm lại chính là hết lời nói tốt.

Tiết thống lĩnh không biết vì lời nói của Triển Chiêu, hay vì lời của Tri phủ, tóm lại hắn cũng châm trước, đồng ý chỉ cần Bạch Ngọc Đường ngoan ngoãn chịu trói, hắn sẽ lui binh, dẫn Bạch Ngọc Đường hồi kinh phụng chỉ.

"Người đâu, trói Bạch Ngọc Đường lại."

Tiết thống lĩnh ra lệnh một tiếng, liền có hai binh lính cầm dây thừng tiến lên. Chỉ là bọn họ bị Bạch Ngọc Đường trừng không dám động.

"Bạch Ngọc Đường ta nếu muốn bỏ trốn, chỉ một sợi dây thừng sao có thể làm khó được ta?" Bạch Ngọc Đường nhìn Tiết thống lĩnh, hừ lạnh nói.

"Người!" Tiết thống lĩnh rõ ràng là bị thái độ của Bạch Ngọc Đường chọc giận tím mặt, vồ bàn đứng bật dậy.

Bạch Ngọc Đường không trả lời, chỉ ôm bội kiếm nhìn sang hướng khác.

Tiết thống lĩnh càng cảm thấy lửa giận bùng bùng, nhìn Triển Chiêu nói: "Triển hộ vệ, đây là thúc thủ chịu trói theo lời ngài sao? Đây là thái độ của phạm nhân sao?"

Triển Chiêu bất đắc dĩ, "Tiết thống lĩnh, Bạch Ngọc Đường nếu không cam tâm tình nguyện theo chúng ta, thì mười sợi dây thừng cũng không buộc được hắn. Nếu hắn đã tới đây, vậy bỏ dây thừng đi. Triển mỡ giữ bội kiếm của hắn là được."

Nói xong, Triển Chiêu đi tới dừng trước mặt Bạch Ngọc Đường.

"Bạch Ngũ gia, xin tạm thời giao bội kiếm để Triển mỡ bảo quản thay người."

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu không nói gì, thả kiếm vào tay hắn.

Tiết thống lĩnh thấy vậy, cũng không nói gì nữa. Đoàn người lập tức lên đường.

Lần này đi hết bảy ngày. Bọn họ càng đi về hướng bắc, trời càng lạnh, tới được Ứng Thiên, đã trải qua mấy ngày tuyết lớn. Tuyết phủ ngăn núi,

mọi người không thể dừng chân đợi một ngày. Cứ thế vừa đi vừa nghỉ, lúc trở lại kinh thành đã là mười một tháng mười. Mấy ngày qua, Khai Phong phủ cũng chìm trong tuyết, toàn bộ thành phủ trắng, cũng là một cảnh quan mới mẻ.

Có điều, bọn họ không có sức lực thưởng thức cảnh đẹp đó.

Ban đầu, Triển Chiêu muốn trực tiếp mang Bạch Ngọc Đường về Khai Phong phủ gặp Bao đại nhân, nhưng sau khi trở lại kinh thành, sự tình đã vượt qua khả năng khống chế của hắn.

Bọn họ vừa vào thành không lâu, liền có một đội quan binh xuất hiện, nói muốn dẫn Bạch Ngọc Đường đi. Trong tay bọn họ có công văn của hình bộ, Triển Chiêu cũng không thể không theo, đành để bọn họ mang người đi. Vì thế, Bạch Ngọc Đường trực tiếp bị áp giải vào đại lao hình bộ, Triển Chiêu cùng Hiếu Vân đành về phủ nha rồi tính toán tiếp.

Sau khi trở lại phủ nha, bọn họ mới biết, ngày thứ hai sau khi bọn họ lên đường, không biết Bàng thái sư từ đâu biết được tin Ngọc như ý của Bát vương gia bị trộm, liền chất vấn Bao đại nhân trên triều, vì sao giữ kín việc này không nói ra, còn để Triển Chiêu mang theo Hiếu Vân lấy lý do về quê tảo mộ, chạy tới Hãm Không Đảo lấy lại Ngọc như ý, ý đồ che dấu hành vi phạm tội của Bạch Ngọc Đường giúp hắn thoát tội.

Triệu Trinh vừa nghe thấy việc này liền khiếp sợ. Dưới cơn giận dữ, đương triều cách chức Bao đại nhân, lệnh chưa được tuyên triệu thì không được vào cung. Mà án này giao cho hình bộ toàn quyền thẩm tra xử lý. Về phần Triển Chiêu, Triệu Trinh từng nói, nếu Triển Chiêu trở về, lập tức nhập cung diện thánh. Vì thế, Triển Chiêu vừa về phủ, sau khi biết được việc này, chưa kịp ngồi đã vội vàng thay quan phục tiến cung.

Sau khi Triển Chiêu tiến cung, Hiếu Vân liền đem tình hình lần này tới Hãm Không Đảo thuật lại cho Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách biết. Có điều, nàng che dấu một phần sự thật. Nàng không nói với bọn họ Bạch Ngọc Đường bị người ta bày kế mà bạo lực với nàng, chỉ bâng quơ nói mình bị giam cầm, giá họa cho ngũ thủ, ý đồ chia rẽ quan hệ giữa Triển Chiêu và Ngũ thủ.

Vốn dĩ nàng không nói không phải vì không muốn Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh lo lắng, mà không muốn tạo thêm phiền toái. Phải biết trong mắt bọn họ, đây là chuyện vô cùng nghiêm trọng. Nếu bọn họ biết nàng gặp phải chuyện đó, chỉ sợ sẽ tự trách mình.

Bao đại nhân sau khi nghe Hiếu Vân trần thuật mọi chuyện, không khỏi nhíu mày, lâm vào trầm tư.

Thật lâu sau, Bao đại nhân mới nói ra một câu.

"Vốn muốn làm chuyện tốt, lại biến thành chuyện xấu. Lần này bản phủ thất sách rồi!"

"Đại nhân!" Công Tôn Sách lo lắng nhìn Bao đại nhân.

"Đại nhân không cần tự trách, việc này dù là ai cũng không thể ngờ được sẽ trở thành như vậy. Chỉ trách kẻ bày ra thế cục này tâm tư quá mức giao hoạt, khiến người ta không phòng bị nổi."

Công Tôn Sách an ủi Bao đại nhân như vậy, nhưng Bao đại nhân vẫn liên tục lắc đầu, nhíu mày ngồi trên ghế, không tiếng động thở dài.

Lại nói tiếp, mặc dù lúc ấy Bao đại nhân không giấu diếm thay Bạch Ngọc Đường, cho Triển Chiêu lấy thân phận bộ khoái truy tra vật bị trộm, sau khi tới Hãm Không Đảo, người nọ tất nhiên có cách khiến bọn họ xảy ra xung đột. Mục đích của người kia là gì?

Hiệu Vân kể lại mọi chuyện một lần, cũng muốn từ trong đó tìm ra vài dấu vết, nhưng mà vẫn không đoán ra người kia muốn gì. Nếu đơn thuần có cừu oán với Ngũ thủ, không khỏi quá mức tổn công sức, hơn nữa, kẻ này chưa chắc có thể hấn báo thù được như nguyện. Nếu nói hẳn muốn tài vật, thì Lô gia trang cũng không có vật gì đáng giá.

Hiệu Vân nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ đến đau đầu cũng không ra nguyên cớ.

Công Tôn Sách thấy Hiệu Vân cau mày, xoa xoa thái dương, nghĩ nàng đi đường mệt nhọc, liền bảo nàng lui xuống nghỉ ngơi.

Hiệu Vân thấy mình cũng không giúp được gì, liền trở về phòng. Tiểu Thúy đã chuẩn bị xong nước ấm, Hiệu Vân sau khi rửa mặt chải đầu, liền nằm xuống nghỉ ngơi. Đã nhiều ngày hành trình vất vả, rõ ràng rất mệt, nhưng lại trần trọc trên giường, làm sao cũng không ngủ được. Có lúc mơ mơ màng màng ngủ được chốc lát, lại giống như gặp phải ác mộng, rất nhanh tỉnh lại.

Cứ thế ép buộc vài lần, Hiệu Vân không nằm nổi nữa, dứt khoát ngồi dậy tới thư phòng Bao đại nhân, kết quả không thấy ai. Nghe nói Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách đã ra ngoài. Vì thế Hiệu Vân lại về phòng, nhưng vẫn đứng ngồi không yên.

Mà Triển Chiêu, vẫn như trước không về.

Hiệu Vân mãi không thấy Triển Chiêu trở lại, mà Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách cũng không biết đi đâu, cảm thấy vô cùng lo lắng, không khỏi suy đoán Triển Chiêu có phải đã xảy ra chuyện rồi. Dù sao, nếu Triệu Trinh nổi trận lôi đình, muốn nghiêm trị người có liên quan, vậy đương sự là Triển Chiêu, chỉ sợ khó thoát được quan hệ. Như vậy, Triển Chiêu bản thân khó bảo toàn, đừng nói tới Bạch Ngọc Đường. Lúc này bọn họ có mấy phần đồng bệnh tương liên, Triển Chiêu rất có thể sẽ phải "lấy mạng đền mạng" cho Bạch Ngọc Đường.

Nghĩ đến đây, Hiệu Vân càng thêm lo lắng, trong đầu nôn nóng nhưng không có cách nào, chỉ có thể ở trong phòng đi tới đi lui, thỉnh thoảng lại bảo Tiểu Thúy tới thư phòng xem bọn họ đã về chưa. Sau lại cảm thấy thật phiền toái, dứt khoát ngồi ngoài thư phòng đợi, dù sao bọn họ dù Triển Chiêu hay Bao đại nhân về cũng phải tới thư phòng của Bao đại nhân trước. Nhưng chờ

lần này một lần hết hai canh giờ.

Hồi 52 - Không còn phương pháp

Hai canh giờ trôi qua, Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách mới xuất hiện. Hai người đều mang vẻ mệt mỏi, mặt co mày cau.

Thì ra, Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách hai người đầu tiên tới đại lao hình bộ thăm Bạch Ngọc Đường, hỏi thăm một vài việc rồi trở về. Trên đường về vừa vặn gặp Vương Triều vừa tới cửa cung hỏi thăm tin tức. Vương Triều nói Triển Chiêu làm thánh nhan tức giận, bị Hoàng Thượng nhốt vào thiên lao.

Tin tức này làm bọn họ lo lắng. Hai người liền quay lại thiên lao. Sau khi tới nơi, lính canh lại nói Thánh Thượng có chỉ, không có thủ dụ của Thánh Thượng, không ai được vào thăm Triển Chiêu. Phải biết rằng trong hình lao đều là trọng phạm, mà trọng phạm không được thăm hỏi, chính là người ít ngày sau sẽ bị trảm thủ. Tình hình này khiến hai người không khỏi có chút sững sờ. Triển Chiêu lúc diện thánh đã nói gì, khiến Hoàng Thượng tức giận đến mức nhốt hẳn vào thiên lao không cho thăm hỏi?

Hai người trong lòng nghi hoặc, lại tiến cung. Nhưng lúc này, Bao đại nhân đang tạm thời bị cách chức, không được Thánh Thượng tuyên triệu không thể vào cung. Bao đại nhân đành phải nhờ thái giám chưởng sự vào thông báo, khẩn cầu diện thánh. Hai người đợi hồi lâu, thái giám mới quay lại trả lời, nói Hoàng Thượng thân thể không khỏe, không gặp.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách thấy tình hình như vậy cũng không biết làm sao, liền tới Nam Thanh cung tìm Bát vương gia.

Vì việc của Bạch Ngọc Đường, Triệu Trinh cũng có chút trách cứ Bát vương gia, nhưng hai người tình cảm thâm hậu, Triệu Trinh cũng chưa làm gì Bát vương gia. Bao đại nhân tìm Bát vương gia, Bát vương gia tất nhiên có chút khó xử. Có điều, Bát vương gia cùng Bao đại nhân quan hệ tốt, hơn nữa Bát vương gia có thiện tâm, mền tài. Ông nghe được việc này, không đành lòng nhìn Triển Chiêu là rường cột nước nhà bị giết, liền vội vàng tiến cung.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách lúc này mới trở về Khai Phong phủ chờ tin tức Bát vương gia.

Từ lúc nhậm chức phủ doãn Khai Phong phủ tới nay, Bao đại nhân ít khi gặp phải tình huống như hôm nay. Triển Chiêu bị bỏ tù, không chỉ Bao đại nhân nóng ruột, cũng khiến ông cảm nhận sâu sắc sự bất lực. Trước kia tuy thường xuyên gặp phải khó khăn, nhưng tới cuối cùng đều có thể giải quyết thuận lợi. Nhưng tình huống lần này có chút khó giải quyết, tạm thời cách chức, không có thực quyền, lại không tìm ra biện pháp giải quyết vấn đề. Ai mà không lo lắng?

Mà Bao đại nhân đoán không ra, Hoàng Thượng lần này vì sao quyết tuyệt như vậy. Hoàng Thượng luôn nhân từ, cho dù nhất thời thịnh nộ, nhưng chuyện đã qua hơn mười ngày, tức giận tới đâu cũng nên tiêu tan rồi mới phải, sao vẫn không cho ông tiến cung? Với sự coi trọng của Hoàng Thượng đối với Bao đại nhân, tình huống thế này vô cùng khác thường, Bao đại nhân khó tránh khỏi tăng thêm một phần âu lo.

Sau khi trở lại phủ nha, Bao đại nhân không ăn không uống, chỉ ngồi trong thư phòng ngẩn người. Bất kể Công Tôn Sách khuyên giải thế nào cũng vô dụng. Công Tôn Sách đành mang đồ ăn tới thư phòng.

"Cha, đại nhân vẫn không chịu ăn cơm sao?" Hiểu Vân nhìn đồ ăn còn chưa động tới trong tay Công Tôn Sách, không khỏi có chút lo lắng. Bao đại nhân dù sao cũng có tuổi rồi, không ăn không uống, lại tích tụ lo âu trong lòng, chỉ sợ không tốt với thân thể.

Công Tôn Sách vô lực lắc đầu, "Đại nhân lo lắng cho Triền hộ vệ, không có bụng dạ ăn uống. Chuyện này cũng khó trách, Triền hộ vệ với đại nhân, vừa như bạn vừa như con, tình cảm thân thiết, nay Triền hộ vệ thân lâm vào lao ngục, chưa biết lành dữ, đại nhân sao có tâm tư ăn cơm."

Hiểu Vân lắc đầu, "Đừng nói đại nhân, không phải cha cũng vậy sao? Từ sau khi trở về cũng chưa ăn gì. Cứ như vậy, cha cùng đại nhân nếu có chuyện gì, ai cứu Triền đại nhân cùng Bạch Ngọc Đường đây?"

Công Tôn Sách nhìn Hiểu Vân, bất đắc dĩ thở dài, lắc đầu nói. "Ta cũng ăn không nổi."

Hiểu Vân thở dài không biết làm sao, đừng nói bọn họ, chính mình cũng không có khẩu vị, ngủ còn không nổi kia mà?

Phụ tử hai người trâm mặc đứng ngoài thư phòng hồi lâu, cho tới khi màn đêm buông xuống.

Đèn thấp lên, Bát vương gia mới từ trong cung tới thẳng phủ nha. Nhưng mà tin tức mang tới cũng không tốt.

Lúc Bát vương gia gặp Triệu Tinh, tâm tình của hắn không tệ, vẻ mặt ôn hòa với Bát vương gia, có nói có cười. Nhưng khi Bát vương gia đề cập tới chuyện Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường, lại không nói gì nhiều, chỉ nói mình đã có an bài, Bát vương gia không cần lo lắng. Bất kể Bát vương gia nói bóng gió thế nào, cũng vô ích, Triệu Trinh một chữ cũng không lộ ra. Bát vương gia không làm gì được đành không công trở về.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách nghe Bát vương gia miêu tả xong, lại cảm thấy không hiểu. Nếu Hoàng Thượng tâm tình không tệ, chuyện tình hắn không quá nghiêm trọng. Nhưng Hoàng Thượng sẽ xử trí thế nào, tốt hay xấu, một câu cũng không chịu nói, thái độ như vậy càng khiến lòng người bất an.

Sau khi tiễn bước Bát vương gia, Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách nói chuyện riêng trong thư phòng.

Hiệu Vân lo lắng bọn họ cứ như vậy không ăn không uống, thân thể sẽ không chịu nổi. Vì thế dặn Tiểu Thụ làm một ít canh ngân nhĩ cho bọn họ. Không ăn cơm mấy bữa không sao, nhưng không uống nước sẽ xảy ra chuyện. Hơn nữa, theo kinh nghiệm của Hiệu Vân, ăn ngọt không những bổ sung năng lượng, còn có thể tăng lượng đường trong máu, thích hợp thư giãn giải tỏa tâm trạng. Có điều, điều kiện tiên quyết là bọn họ chịu ăn.

Hiệu Vân bưng một mâm đồ ăn tới thư phòng, nhẹ nhàng gõ cửa rồi mới đẩy cửa đi vào.

"Đại nhân, cha, ăn chút đồ đi. Nếu tiếp tục không ăn, cho dù chỉ là suy nghĩ cũng không có sức đâu."

Hiệu Vân đặt mâm lên bàn, mềm giọng khuyên.

Bao đại nhân ngẩng đầu nhìn Hiệu Vân, lại nhìn mâm đồ ăn đặt trên bàn trà, khoát tay áo khẽ lắc đầu nói.

"Làm phiền Hiệu Vân, nhưng bản phủ thật sự không muốn ăn. Nghĩ tới Triền hộ vệ thân hãm thiên lao, bản phủ liền cảm thấy tâm thần không yên, không nuốt trôi được."

Hiệu Vân đặt bát canh lên thư án, thi lễ với Bao đại nhân.

"Đại nhân! Thứ Hiệu Vân đi quá giới hạn. Đại nhân lo lắng Triền đại nhân, Hiệu Vân có thể hiểu, bởi vì trong lòng Hiệu Vân cũng như vậy. Trong lòng vương bận, cuộc sống bất an. Nhưng mà, nếu không ăn không uống, lúc nên nghỉ ngơi không nghỉ ngơi, mệt mỏi suy sụp, không chỉ không làm được gì, ngược lại còn làm tình hình xấu đi. Thủ hạ đại nhân còn có cha tôi, có Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hồ, còn có các nha dịch giáo úy. Bọn họ đều coi ngài là chủ, sai đâu đánh đó. Nếu ngài không ăn không uống, bọn họ cũng không ăn không ngủ được. Bọn họ không chỉ phải lo lắng cho Triền đại nhân, còn phải lo lắng cho ngài. Giống như Hiệu Vân vậy, tuy Hiệu Vân không phải sai nha, cũng không phải thân quyến của đại nhân, nhưng Hiệu Vân cũng thập phần lo lắng cho thân thể của đại nhân. Cho nên đại nhân ngài coi như thông cảm cho cấp dưới, cho dù thấy nhạt nhẽo, cũng cố ăn một chút đi? ..."

Hiệu Vân nói với Bao đại nhân nhiều như vậy, có chút lộn xộn. Nàng cũng không biết khuyên Bao đại nhân thế nào ông mới chịu ăn, chỉ có thể năn nỉ.

"Hiệu Vân..." Bao đại nhân nhìn Hiệu Vân, thấy vẻ mặt khẩn cầu, hai mắt ưu tư, lại thấy động trong lòng. Đúng vậy, ông sống tới tuổi này, đã lâu như vậy, đi nhiều đường như vậy, trải qua nhiều chuyện như vậy, sao tới bây giờ ngược lại càng sống càng nay không bằng xưa. Biết rõ không chỉ không tốt với bản thân mình, còn vô ích, vì sao vẫn làm như vậy?

Công Tôn Sách đứng ở một bên cũng mang vẻ mặt lo lắng nhìn Bao đại nhân.

"Đại nhân, Hiệu Vân nói đúng, đại nhân ăn một ít đi."

Bao đại nhân nhìn Công Tôn Sách, lại nhìn Hiểu Vân, nhẹ nhàng cười hai tiếng.

"Hiểu Vân nói có lý, bản phủ cho dù miễn cưỡng cũng nên ăn một ít, không uổng phí vất vả của Hiểu Vân chuẩn bị đồ ăn cho bản phủ."

Nói xong liền bưng bát canh đặt trên thư án, cầm lấy thìa bắt đầu ăn. Tuy rằng chỉ vài miếng nhỏ, ăn rất chậm, nhưng tóm lại vẫn là đã mở miệng. Hiểu Vân thấy vậy cũng nhẹ nhàng thở phào.

"Đại nhân, đây không phải do Hiểu Vân làm, Hiểu Vân chỉ động miệng thôi, Thúy nhi mới là người vất vả, Thúy nhi còn chuẩn bị điếm tâm cho đại nhân, là bánh hoa quế, đã mất không ít công phu. Cho nên, vì giúp Tiểu Thúy khỏi làm không công, đại nhân phải ăn hết đấy."

Bao đại nhân nghe xong ngạc nhiên, rồi lập tức nở nụ cười: "Được được, bản phủ ăn là được."

Nghe Bao đại nhân nói như vậy, Hiểu Vân mới yên lòng. Bưng điếm tâm đến trước mặt Bao đại nhân, sau đó lại đưa canh cho Công Tôn Sách. Đứng một bên nhìn bọn họ ăn xong rồi mới dọn bàn, đang chuẩn bị bưng về phòng bếp liền bị Bao đại nhân gọi lại.

"Hiểu Vân dừng bước."

Hiểu Vân không biết Bao đại nhân vì sao gọi nàng lại liền quay người nghi hoặc nhìn ông.

"Đại nhân có gì dặn dò?"

Bao đại nhân nhìn nàng, giống như muốn nói lại thôi. Mày nhíu lại, vẻ mặt đăm chiêu, khiến khuôn mặt đen càng thêm ngưng trọng. Qua một hồi lâu mới khoát tay nói.

"Người lui xuống nghỉ ngơi đi!"

Hiểu Vân khó hiểu, nhìn Bao đại nhân lại nhìn Công Tôn Sách, thấy bọn họ đều mang bộ dáng khó xử, bất giác nghi ngờ trong lòng.

"Đại nhân có chuyện muốn Hiểu Vân làm sao?"

Bao đại nhân vẫn lắc đầu, nhưng Hiểu Vân không tin, đặt mâm bát xuống, đi tới bên cạnh Công Tôn Sách.

"Cha, cha cần Hiểu Vân làm gì cứ nói. Chỉ cần có thể giúp cha và đại nhân, chỉ cần có thể cứu được Triển đại nhân cùng Bạch Ngọc Đường, Hiểu Vân sẽ dốc sức mà làm."

Hiểu Vân kiên định nhìn Công Tôn Sách nói. Nàng có cảm giác, bọn họ đã nghĩ ra phương pháp, nhưng phương pháp này hẳn có liên quan tới nàng, mà bọn họ lại vì nguyên nhân nào đó khó nói ra.

"Chuyện này..." Công Tôn Sách nhìn Hiểu Vân, trong mắt có do dự cùng không đành.

"Công Tôn tiên sinh." Bao đại nhân yên lặng nhìn Công Tôn Sách, khẽ lắc đầu.

"Đại nhân!" Công Tôn Sách nhìn Hiểu Vân, lại nhìn Bao đại nhân,

giọng nói có chút lo âu muốn nói mà không nên lời.

Hiệu Vân nhìn về mặt hai người bọn họ, suy nghĩ một chút, trong lòng có ý tưởng dần dần hình thành.

"Đại nhân, cha, chính là muốn Hiệu Vân tiến cung sao?"

Hiệu Vân vừa nói ra, Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách đều cả kinh, ngây người nhìn Hiệu Vân.

"Đại nhân, cha, để Hiệu Vân đi đi."

"Không!" Bao đại nhân một lời phủ định. "Như vậy rất mạo hiểm, trừ phi bất đắc dĩ, bản phủ sẽ không để người đi."

Hiệu Vân nhìn về mặt ác liệt của Bao đại nhân, khóe miệng nhếch lên hơi nở nụ cười.

"Nếu không phải đại nhân không còn phương pháp nào, vừa rồi sao lại gọi Hiệu Vân lại?"

"Hiệu Vân..." Bao đại nhân nhìn Hiệu Vân, trong lòng chua xót, lại không biết nói gì cho tốt. Đúng vậy, nếu có biện pháp nào khác, vừa rồi ông cũng không nhất thời xúc động, mở miệng gọi nàng lại.

"Đại nhân, cha, phải làm như nào, xin hãy nói cho Hiệu Vân biết. Kỳ thật, Hiệu Vân vừa rồi cũng có ý tưởng này, nếu hai người không nói, Hiệu Vân cũng sẽ đi tìm Bát vương gia nhờ giúp đỡ."

Nghe Hiệu Vân nói ra những lời này, Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách lại càng ngạc nhiên, không khỏi hai mặt nhìn nhau, thở dài một tiếng rồi mới nói.

"Một khi đã như vậy, Hiệu Vân, người cẩn thận nghe bản phủ nói đây."

Hồi 53 – Bày kế nhập cung

Từ thư phòng đi ra, Hiệu Vân về phòng nằm xuống, hy vọng có thể ngủ một lát, đầu nàng vì mệt mỏi mà rất đau, khiến nàng phiền não không yên, không thể bình tĩnh suy nghĩ. Nàng phải nghỉ ngơi thật tốt, tĩnh dưỡng tinh thần, ngày mai mới có thể làm việc. Kết quả nằm một hồi lâu vẫn không hề buồn ngủ, sau đó dứt khoát chạy tới y thất của Công Tôn Sách, tìm một ít trà an thần uống xong mới ngủ được.

Có lẽ bởi vì quá mệt mỏi, có lẽ là bởi vì hiệu quả của trà an thần rất tốt, Hiệu Vân ngủ thẳng một mạch tới sáng ngày hôm sau mới tỉnh. Lúc Hiệu Vân mở mắt, thấy bên ngoài ánh sáng mặt trời rục rịch, liền ngồi bật dậy.

"Thúy nhi, Thúy nhi!"

Tiểu Thúy vội vàng chạy vào, thấy Hiệu Vân mặc trung y, đầu tóc rối loạn ngồi trên giường.

"Tiểu thư, làm sao vậy!"

"Hiện tại giờ nào rồi?"

Tiểu Thúy vừa đưa quần áo cho Hiếu Vân, vừa trả lời.

"Sắp qua giờ thin rồi."

"Sắp qua giờ thin? Thúy nhi, mau chuẩn bị nước ấm rửa mặt, nhanh lên." Hiếu Vân vừa mặc quần áo vừa giục Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy không biết tiểu thư nhà nàng gấp cái gì, nhưng thấy bộ dáng lo lắng của nàng liền liên tục vâng dạ, vội vàng chạy ra ngoài.

Đợi Tiểu Thúy bùng nước ấm tiến vào, Hiếu Vân đã mặc quần áo chỉnh tề, chỉ là bộ đồ này Hiếu Vân mới mặc một lần, bình thường không dùng tới.

"Tiểu thư, hôm nay sao lại mặc bộ đồ này, không phải cô không thích sao?" Tiểu Thúy tò mò hỏi.

Hiếu Vân không trả lời, chỉ vội vàng rửa mặt rồi định đi ra cửa, lại bị Tiểu Thúy giữ chặt.

"Tiểu thư, cô còn chưa chải đầu đâu." Nói xong, Tiểu Thúy kéo nàng ngồi xuống trước bàn trang điểm.

Hiếu Vân nhìn vào gương đồng, bị chính mình làm cho hoảng sợ.

"Thúy nhi, cho em năm phút, làm cho ta một kiểu tóc đơn giản mà đẹp mắt."

"Vâng." Tiểu Thúy đáp lời liền động thủ. Hiện giờ, Tiểu Thúy đã rất quen với mấy từ mới mẽ thỉnh thoảng Hiếu Vân hay thốt ra.

Hiếu Vân trong thời gian nhanh nhất chuẩn bị thỏa đáng rồi tới thẳng thư phòng Bao đại nhân. Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách đang chờ ở thư phòng, thấy nàng vào liền dặn dò vài câu, rồi ba người cùng rời khỏi Khai Phong phủ.

Tuyết lớn vừa dứt, ánh mặt trời chiếu rọi trên tuyết trắng, trong trời đất phủ màu trắng mênh mông. Trên đường có rất nhiều người đang cầm xẻng hoặc chổi, quét tuyết trước cửa nhà. Các tiểu thương bắt đầu mở sạp trên đường buôn bán, những người bán hàng rong vẫn phe phẩy trướng kỳ, đi khắp hang cùng ngõ hẻm lớn tiếng rao hàng.

Trong một góc của hoàng cung cũng đang rất bận bịu. Ngày mai chính là sinh thần của Thái hậu. Thái giám tổng quản phụ trách dạ yến sinh thần của Thái Hậu đang vội vàng dặn dò quản sự kiểm tra lại lần cuối nơi tổ chức tiệc, thực đơn, ca múa các loại.

Trong Dưỡng Tâm điện, Lý thái hậu đang tiếp khách, chính là người bà đã lâu không gặp, từng là tỷ muội thân thiết, lại có ơn tái tạo với bà, Vương phi của Nam Thanh cung Bát vương gia, Địch nương nương.

Hai người ở trong Dưỡng Tâm điện, ngồi quanh bàn tròn gỗ lim khắc hoa nói chuyện. Trên bàn có bày điểm tâm cùng trà thơm, nha hoàn hầu hạ một bên. Ngoài điện giá rét, trong điện đốt rất nhiều chậu than ấm áp. Hai người hỏi han ân cần, nói nói cười cười, có thể thấy là tỷ muội tình thâm.

Lý Thái Hậu đã qua tuổi bốn mươi, tuy từng chịu khổ cực, nhưng sau

khi quay lại cung, được bảo dưỡng cẩn thận, sống những ngày an nhàn sung sướng, thân thể cũng dần tốt lên. Thoạt nhìn sắc mặt hồng nhuận, một chút cũng không già, dáng vẻ ung dung quý phái. Chỉ là lúc nói chuyện đôi khi ho khan vài tiếng.

Địch nương nương nghe thấy Lý Thái Hậu ho khan, quan tâm hỏi.

"Thái Hậu nương nương hình như thân thể không khoẻ. Sức khỏe của Thái Hậu nương nương quan trọng, nên gọi thái y tới chẩn trị mới tốt."

Lý Thái Hậu cười xua tay nói.

"Ai gia không phải thân thể không khoẻ, chỉ là mùa đông không hiểu sao thường ho khan. Thái y đã kê chút thuốc nhuận họng, uống xong cũng đỡ, chỉ là trời vừa lạnh là lại ho. Ai gia thấy đây không phải là bệnh, càng không phải uống thuốc mà trị được, qua mùa xuân là khỏi thôi."

Địch nương nương nghe vậy không nói gì nữa, nhưng cô nương đứng phía sau Địch nương nương lại lên tiếng.

"Khởi bẩm Thái Hậu, Thái Hậu ho khan vào mùa đông, là vì bên trong hỏa vượng, lại thêm cửa sổ bốn phía đều đóng chặt không thông gió, không khí trong phòng vừa khô vừa đục. Nếu thay đổi mấy thứ này, chỉ cần dùng thêm thuốc nhuận phế, duy trì không khí tươi mới sẽ hết ho."

"Ồ?" Lý Thái Hậu nghe cung nữ kia nói chuyện, lại có vài phần tò mò, liền ngẩng đầu nhìn nàng.

Chỉ thấy nàng khuôn mặt xinh xắn, mắt nhìn xuống, dáng vẻ vâng lời, hai tay khẽ nắm đặt bên người, nhu thuận đứng đó.

"Địch nương nương, nàng là ai?"

"Thưa Thái Hậu, nàng là con gái của Khai Phong phủ Công Tôn tiên sinh, Công Tôn Hiểu Vân. Thấy nàng thanh tú, lại thông minh, khiến nô tì rất thích, bèn nhận nàng làm nghĩa nữ, thường xuyên dắt theo bên cạnh." Địch nương nương giải thích.

"Ừ." Lý Thái Hậu hiểu rõ gật đầu, cười nói:

"Thì ra Công Tôn tiên sinh lại có một đứa con gái hoạt bát như vậy, thật khiến người ta yêu thích, khó trách Địch nương nương phải mang nàng theo bên người. Hiểu Vân, lời ngươi vừa nói là thật sao?"

Hiểu Vân gật đầu, trả lời. "Lời của Hiểu Vân có thể làm. Thái Hậu nương nương không ngại có thể thử xem, mỗi ngày vào canh giờ cố định, lúc nương nương không ở trong phòng thì mở cửa sổ thông gió. Trong phòng nên đặt chậu nước, treo khăn thấm nước, hơn nữa thường xuyên thay đổi. Tin rằng không bao lâu, chứng ho khan của Thái Hậu nương nương sẽ có cải thiện."

Lý Thái hậu tuy là không hiểu lắm, nhưng nghe nàng nói vô cùng chắc chắn, liền dặn dò cung nữ làm theo.

"Nếu phương pháp của Hiểu Vân có hiệu quả, ai gia đến lúc đó sẽ cảm ơn ngươi."

Hiệu Vân thấy Lý Thái Hậu mặt mũi hiền lành, hòa ái dễ gần, cũng nở nụ cười. "Thái Hậu nương nương thân thể an khang là được rồi, Hiệu Vân không dám nhận cảm ơn của Thái Hậu nương nương."

Lý Thái Hậu cười, nói Hiệu Vân khéo miệng. Đúng lúc này, Địch nương nương đột nhiên nhớ ra gì đó.

"Thái Hậu, nô tì suýt nữa đã quên, nô tì có dặn Hiệu Vân chuẩn bị điểm tâm cho Hoàng Thượng, còn chưa mang tới cho Hoàng Thượng đâu."

Nói xong, liền bảo Hiệu Vân mang theo hộp đồ ăn, theo thái giám của Dưỡng tâm điện tới ngự thư phòng của Hoàng Thượng.

Nhìn Hiệu Vân vội vàng rời đi, Lý Thái Hậu lại có chút suy nghĩ nhìn Địch nương nương nở nụ cười.

"Lần này Địch nương nương tới, chỉ sợ không phải đặc biệt tìm ai gia ôn chuyện đâu?"

Địch nương nương hơi ngạc nhiên rồi xấu hổ cười cười.

"Thái Hậu anh minh, quả nhiên là chuyện gì cũng đều không gạt được Thái Hậu. Lần này, nô tì nhận nhờ cậy của Bao đại nhân..."

Lý Thái Hậu thấy vẻ mặt khó xử của bà, trấn an cười nói.

"Chuyện của Bao khanh gia cùng Triển hộ vệ, ai gia cũng có nghe thấy. Nhưng mà thân phận của ai gia không thể tham gia vào chính sự của Hoàng Thượng. Lần này nếu giúp được Bao khanh gia cùng Triển hộ vệ, ai gia cũng thấy vui vẻ. Bao khanh gia cùng Triển hộ vệ đều là lương đồng không thể thiếu của triều đình!"

Địch nương nương nghe được lời này của Lý Thái Hậu, cảm động không thôi, liền tục gật đầu nói phải.

"Chỉ mong Hiệu Vân có thể thay Bao đại nhân nói giúp cho Triển hộ vệ."

-0-

Hoàng cung Bắc Tống, so với cố cung Bắc Kinh mà nói không tính là lớn, nhưng đường từ Dưỡng Tâm điện đến Ngự thư phòng hành lang gấp khúc, đường vẫn rất xa. Đi một hồi lâu mới tới cửa Ngự thư phòng.

Đi tới nơi, lòng bàn tay Hiệu Vân bắt đầu đổ mồ hôi, tim đập thành thịch, cho thấy nàng rất bất an. Nàng không nghe rõ công công dẫn nàng tới Ngự thư phòng nói gì với vị công công đứng trước cửa, chỉ biết lúc vị công công giữ cửa định tiếp nhận hộp đồ ăn, tay nàng theo phản xạ nắm chặt không chịu buông.

"Cô nương, hộp đồ ăn này giao cho tạp gia là được. Người có thể trở về."

Hiệu Vân lại lắc đầu, không chịu buông ra.

"Công công, Địch nương nương đã dặn dò, bảo Hiệu Vân đợi Hoàng Thượng ăn xong điểm tâm mang hộp trở về. Cho nên, phiền công công."

Trần công công hồ nghi liếc mắt nhìn Hiểu Vân, gật gật đầu.

Hiểu Vân lúc này mới buông tay, để ông ta mang hộp đồ ăn vào Ngự thư phòng.

Chờ đợi, luôn vô cùng hồi hộp.

Lúc nghe thấy Trần công công nói Hoàng Thượng triệu kiến, tim Hiểu Vân nhảy lên mạnh liệt. Hít một hơi thật sâu, lúc này nàng mới lo sợ theo Trần công công bước vào trong Ngự thư phòng.

"Dân nữ Công Tôn Hiểu Vân, tham kiến Hoàng Thượng." Vào tới nơi, Hiểu Vân không chớp mắt nhìn sàn nhà trước mặt mình, quỳ củ quỳ xuống hành lễ.

Hiểu Vân không thấy Triệu Trinh, chỉ nghe giọng nói của hấn quanh quần trong Ngự thư phòng trống rỗng.

"Trần Lâm, người lui xuống trước đi."

Cửa cách một tiếng đóng lại sau lưng. Trong Ngự thư phòng chỉ còn Triệu Trinh và Hiểu Vân hai người. Giờ khắc này, một chút thanh âm cũng không có. Triệu Trinh không nói lời nào, Hiểu Vân cũng không dám mở miệng. Bao đại nhân đã dặn dò, nhất định phải thận trọng từ lời nói tới việc làm. Quy củ trong cung nhất định phải tuân theo.

"Công Tôn Hiểu Vân, người đặc biệt đưa thang bao cho trăm, là muốn nhắc nhở trăm, ngày đó ở Ích châu người từng cứu trăm sao?"

Hồi 54 - Thánh ý khó dò

Triệu Trinh nhìn chằm chằm Hiểu Vân đang quỳ trên mặt đất, chỉ vào thang bao đang để bên cạnh, mở miệng hỏi.

"Công Tôn Hiểu Vân, người đặc biệt đưa thang bao cho trăm, là muốn nhắc nhở trăm, ngày đó ở Ích châu người từng cứu trăm sao?"

Mới vừa rồi lúc hấn nhìn thấy thang bao, thật sự khiếp sợ. Theo Bát vương gia kể, thang bao này chính là món độc truyền của Hiểu Vân, trước mắt trong thiên hạ không có người thứ hai biết làm. Mà lúc Trần Lâm vào thông báo, lại cố ý cường điệu, bên ngoài có cô nương chờ hấn ăn xong điếm tâm sẽ mang hộp đựng về, hấn đã biết nàng tiến cung.

"Dân nữ không dám, dân nữ tuyệt không có ý này, xin Hoàng thượng minh giám." Hiểu Vân quỳ xuống, cúi đầu cẩn thận đáp.

Triệu Trinh nhướn mi hỏi: "Vậy người thật ra có ý gì?"

"Hiểu Vân làm thế này, chỉ vì muốn gặp Hoàng Thượng, cùng Hoàng Thượng nói mấy câu."

Nhìn Hiểu Vân quỳ gối phía dưới, đầu cúi thấp, bộ dáng quy củ, Triệu Trinh lại cảm thấy không được tự nhiên. Không biết vì sao, hấn không quen nhìn Hiểu Vân như thế này.

"Được rồi, người đứng lên mà nói đi."

"Vâng, tạ Hoàng Thượng." Hiểu Vân nghe lời đứng lên. Đang muốn mở miệng nói chuyện của Triển Chiêu, lại bị Triệu Trinh ngắt lời.

"Công Tôn Hiểu Vân, thang bao nguội rồi, không thể ăn, người đi làm lại cho trẫm một phần."

Hiểu Vân ngẩng đầu, vẻ mặt không dám tin nhìn Triệu Trinh, nàng có phải nghe lầm không, hẳn bảo nàng đi làm thang bao sao? Hẳn thật sự nghĩ nàng đặc biệt mang thang bao tới cho hẳn ăn sao?

Triệu Trinh thấy biểu tình kinh ngạc của nàng liền bật cười.

"Người vì sao lại như vậy, thang bao nguội vốn không thể ăn, người đưa thang bao nguội tới cho trẫm, có phải rất không thành ý không? Đi đi, đến phòng bếp Ngự thư phòng làm lại cho trẫm."

Hiểu Vân nhìn biểu hiện chế nhạo của hẳn, khóe miệng run rẩy. Thì ra Triệu Trinh hoàng đế cũng biết nói đùa. Có điều, hẳn còn có tâm tình nói đùa, cho thấy tâm trạng của hẳn không tệ.

"Dân nữ tuân mệnh, có điều, trước đó, có thể cho dân nữ nói mấy câu không?"

"Công Tôn Hiểu Vân, gan người cũng lớn đấy, lại nói điều kiện với trẫm." Triệu Trinh nhìn Hiểu Vân, nói như vậy nhưng trên mặt lại không có vẻ giận dữ.

Hiểu Vân nhìn biểu tình của hẳn, cũng không khẩn trương, chỉ cúi đầu trả lời: "Dân nữ không dám." Ngữ khí nói chuyện, rõ ràng là khẩu thị tâm phi.

"Đừng có nói dân nữ không dám, trẫm biết người dám. Tìm cái có tùy tiện như vậy để tới Ngự thư phòng của trẫm, người còn có cái gì không dám?"

"Dân nữ..." Hiểu Vân nhìn Triệu Trinh, không biết trả lời thế nào. Nàng thật sự không hiểu suy nghĩ của hẳn, tình huống hiện tại, một chút bộ dáng nghiêm khắc của quân chủ cũng không có, giống như tâm trạng vô cùng tốt.

"Hoàng Thượng, dân nữ..."

"Trẫm biết người tới đây làm gì, không phải vì tên Ngự miêu kia sao?"

Ta biết người có biết! Hiểu Vân nghĩ trong lòng như vậy, nhưng lại không dám nói ra.

"Hoàng Thượng anh minh. Nếu Hoàng Thượng đã biết ý định của dân nữ, dân nữ cả gan xin Hoàng Thượng nghe vài lời!"

Triệu Trinh nhìn ánh mắt nhìn thẳng tắp của Hiểu Vân nhìn mình, đột nhiên trầm mặt.

"Được, người nói đi, trẫm nghe xem sao. Nếu người có thể thuyết phục trẫm, trẫm sẽ tha cho Triển Chiêu."

"Hoàng Thượng, lời này thật sao?" Hiểu Vân kinh hỉ.

"Người đang nghi ngờ trẫm?" Triệu Trinh liếc nhìn Hiểu Vân, giống

như hờn dỗi.

"Hiệu Vân không dám, Hoàng Thượng là vua của một nước, tất nhiên là nhất ngôn cửu đỉnh. Hoàng Thượng cứ từ từ nghe Hiệu Vân nói mấy câu."

Triệu Trinh một tay đặt trên thư án, nhìn Hiệu Vân: "Nói."

Vì thế, Hiệu Vân kể lại nghĩa cử của Ngũ thủ truyền trên giang hồ, tấm lòng hiệp nghĩa của năm người, võ công cao cường cũng nói hết. Chuyện này, tất nhiên là do Công Tôn Sách dạy nàng, dù sao sự tích cụ thể về ngũ thủ, nàng cũng không biết nhiều. Sau đó lại đem chuyện người giang hồ trọng danh dự giải thích một hồi. Lại sau nữa là chuyện Bao đại nhân mền tài, lập kế hoạch mời Ngũ thủ cống hiến cho triều đình nói lại một lần. Lần này nói một hơi nửa canh giờ, nói tới miệng khô lưỡi khô, yết hầu cũng có chút khàn.

Triệu Trinh nghe xong, ngón tay gõ trên bàn, sau đó nói.

"Theo lời Công Tôn Hiệu Vân, việc của Ngũ thủ kia thật là thú vị. Có điều, không biết người làm sao biết được?"

"Chuyện này... không dám dấu Hoàng Thượng, đây đều là gia phụ nói cho dân nữ biết."

Triệu Trinh cười cười, "Vậy những lời này đều là Bao Chứng bảo người nói?"

Hiệu Vân biết việc này rất rõ ràng, nàng tất nhiên nàng không giấu diếm, hào phóng thừa nhận.

"Vậy Bao Chứng còn dạy người nói gì nữa?"

"Bao đại nhân nói, Bạch Ngọc Đường lấy trộm ngọc như ý, chỉ là nhất thời xúc động, muốn cùng Triển Chiêu phân cao thấp một phen, tuyệt không có ý bất kính với hoàng thất, càng không có tâm mưu nghịch. Ngũ thủ là bậc nghĩa sĩ, trung can nghĩa đảm, nhiệt tình vì lợi ích chung, nếu triều đình thu dụng được, tất nhiên là phúc của triều đình, của giang sơn xã tắc. Triển đại nhân vốn là người nhân văn đã hạc, trường kiếm giang hồ, dấn thân vào chốn quan trường cũng là vì chính nghĩa, mưu lợi cho dân chúng thiên hạ, mất đi một nhân tài hiếm có như vậy, chỉ sợ khó tìm được người thứ hai. Thỉnh Hoàng Thượng minh giám."

Hiệu Vân nói rõ ràng từ đầu chí cuối những lời Bao đại nhân từng nói qua.

"Như vậy thôi?"

"Bao đại nhân dặn dân nữ nói chỉ có vậy thôi."

Lúc này, Triệu Trinh lại nở nụ cười: "Bao khanh gia vẫn như thế, luôn chỉ nói vì người khác!"

"Hoàng Thượng, những gì Bao đại nhân dạy dân nữ nói, dân nữ đều đã nói xong. Có điều, dân nữ còn có suy nghĩ riêng của mình."

"Ồ?" Triệu Trinh nhướn mi, "Người có lời gì muốn nói?"

"Dân nữ muốn nói, về chuyện Bạch Ngọc Đường trộm ngọc như ý,

Bao đại nhân sở dĩ làm như vậy, cũng là muốn vì triều đình chiêu nạp hiền tài, Bao đại nhân không phải có ý lừa gạt Hoàng Thượng, chỉ vì thấy không cần phiền toái như vậy. Vốn dĩ, Bao đại nhân đã định sau khi mọi chuyện chấm dứt sẽ báo cáo sự tình cho Hoàng Thượng biết. Có điều sự tình biến đổi, mới diễn thành tình huống hôm nay. Đây không phải điều Bao đại nhân mong muốn, cũng không phải chuyện vui vẻ với Thánh thượng. Cho nên, khẩn cầu Hoàng Thượng nể tình Bao đại nhân vì nước vì dân, thu hồi trừng phạt với Bao đại nhân; khẩn cầu Hoàng Thượng nể tình Ngũ thử trung nghĩa, một lòng làm việc thiện, cho bọn họ nhận chức ở Khai Phong phủ, lấy công chuộc tội; khẩn cầu Hoàng Thượng, thả Triệu đại nhân, ngài ấy là người tốt, cũng là quan tốt."

Hiệu Vân nói một hồi, tới chỗ kích động liền quỳ xuống.

"Xin Hoàng Thượng minh giám!"

Nghe xong Hiệu Vân tường trình, Triệu Trinh có chút xúc động.

"Người cầu tình thay bọn họ, nhưng trăm muốn biết, người nắm chắc bao nhiêu phần có thể dùng những lời này thuyết phục trăm?"

Hiệu Vân ngẩng đầu, nhìn Triệu Trinh lắc đầu.

"Kỳ thật, dân nữ không hề nắm chắc. Nhưng mà, dân nữ tin tưởng, Hoàng Thượng là một minh quân, Hoàng Thượng so với dân nữ càng biết ai có ích cho giang sơn xã tắc, người nào trung tâm với triều đình, người nào nên giữ, người nào không nên giữ. Dân nữ không dám vọng đoán thánh ý, nhưng dân nữ cảm thấy, có lẽ suy nghĩ của Hoàng Thượng cũng giống như Bao đại nhân, nhưng Hoàng Thượng là vua một nước, trên dưới triều đình, đối với bất cứ ai cũng không thể bất công, phải lo lắng chu toàn, vì vậy cách xử lý sự việc không giống nhau."

Hiệu Vân nói xong những lời này, Triệu Trinh trầm mặc nhìn nàng hồi lâu rồi mới nói.

"Trăm đói bụng, nếu người làm được thang bao ngon cho trăm, trăm sẽ đáp ứng thỉnh cầu của người."

"Tạ Hoàng Thượng!" Hiệu Vân lúc này kích động nói không ra lời, giờ phút này Triệu Trinh đáng yêu tới mức nàng muốn xông lên ôm một cái. Có điều, nàng tất nhiên không thể làm chuyện đó, dập đầu tạ ơn, sau đó rời khỏi Ngự thư phòng.

Nhìn Hiệu Vân vui sướng rời đi, nhìn cửa phòng đóng lại, Triệu Trinh nâng tay xoa ngực mình. Vị trí bên trái, hình như xao động không ngừng. Loại rung động này, đến giờ vẫn chưa dừng lại. Không ngờ, việc mà Bát hoàng thúc cũng không nhận ra, lại bị nàng xem thấu. Nàng xét cho cùng có tâm tư thế nào, lại đoán được suy nghĩ của hắn?

Đúng, vốn dĩ hắn không muốn giết Bạch Ngọc Đường.

Lúc ấy Bàn Cát trong triều gọi ra chuyện này, hắn đúng là tức giận. Nhưng sau khi cơn tức giận qua đi, hắn suy nghĩ lại, cũng phải người điều

tra Ngũ thủ. Hắn biết thanh danh của Ngũ thủ trên giang hồ rất tốt, cũng tin tưởng bọn họ tuyệt đối không có lòng mưu nghịch. Hơn nữa tiền bạc quyền thế của bọn họ cũng không thể khinh thường. Hắn cũng có ý chiêu mộ bọn họ cho triều đình. Trong lòng hắn rất rõ ràng, nhiều kẻ địch không bằng nhiều bằng hữu. Chiêu mộ Ngũ thủ, chính là đem kẻ địch biến thành sức mạnh của mình, đây là việc nhất cử lưỡng tiện.

Sở dĩ hắn tạm thời cách chức Bao đại nhân, phái binh truy bắt Bạch Ngọc Đường, chẳng qua là diễn trò mà thôi. Nếu sự tình đã náo loạn lên, không thể dấu diếm, vậy để hắn nháo thật lớn, toại nguyện tâm ý triều thần, cũng làm bước đệm sau này đặc xá cho Bạch Ngọc Đường.

Mà nhốt Triển Chiêu vào thiên lao, cũng không phải muốn trị tội hắn, chỉ là khiển trách. Thứ nhất là bịt miệng triều thần, thứ hai là để Triển Chiêu nhớ kỹ bài học lần này, lần tới không chơi trò giang hồ nghĩa khí nữa.

Triệu Trinh làm như vậy, bên ngoài nhìn như vô tình, thực tế là bảo vệ bọn họ, có thể nói là dụng tâm lương khổ. Mà dụng tâm lương khổ này, không thể nói cho người khác, chỉ có thể bị hiểu lầm, thật khiến mình ghen khuất. Muốn làm hoàng đế tốt thật không dễ dàng, có đôi khi, khiến hắn cảm thấy khó chịu. Nhưng mà không ngờ, hôm nay lại có người chạm tới đáy lòng của hắn.

Chưa từng có người nào giống như nàng, chưa từng có...

Hồi 55 – Sau cơn mưa trời lại sáng

Cửa sắt thiên lao âm ì vài tiếng rồi mở ra.

Ánh mặt trời lúc chiều tà xuyên qua cánh cửa mở rộng, chậm rãi chiếu lên sàn đá. Đây là nơi duy nhất ở thiên lao nhìn thấy ánh mặt trời.

Bên trong thiên lao, tăm tối lạnh lẽo. Mấy ngọn đèn thấp sáng, chính tề xếp hàng dọc theo bức tường, tản ra ánh lửa mờ nhạt cùng mùi dầu đốt khó ngửi.

Hiệu Vân từ cửa đi vào, một hồi lâu mới thích ứng được bóng tối bên trong, lúc này mới cẩn thận bước tiếp.

Trong thiên lao không có lính gác, chỉ có từng gian nhà tù dùng lưới sắt vây thành, không có hơi thở, không khí trầm lắng.

Hiệu Vân không khỏi ôm lấy hai tay chà sát vào nhau. Nơi này âm thịnh, khiến nàng nổi da gà. Nhất là mấy hình cụ thoát nhìn trông như răng nanh dày dặt treo trên vách tường, hơi lạnh từ lòng bàn chân bốc lên, chui vào xương cốt, khiến nàng không khỏi rùng mình.

Hiệu Vân chậm rãi đi trong lao, vừa cẩn thận nhìn từng phòng giam, nhưng ánh sáng ở đây không đủ, mà phạm nhân bị nhốt ở trong đều mặc tù phục màu trắng giống nhau, không thể nhận ra ai là Triển Chiêu, đành mở miệng gọi tên.

Triển Chiêu đang tỉnh toạ trong nhà lao, nhắm mắt dưỡng thân. Nghe ngoài cửa có động tĩnh liền mở mắt nhìn qua. Ánh mặt trời chói mắt khiến hắn nhìn không rõ mặt người tới, chỉ cảm thấy thân ảnh này rất quen mắt. Đợi nàng tới gần, hắn mới phát hiện, người đó lại là Hiểu Vân.

Nhìn nàng chậm rãi đi tới, tìm kiếm chung quanh, Triển Chiêu một lần lại một lần tưởng mình sinh ra ảo giác, hắn thật sự không thể nghĩ tới chuyện Hiểu Vân sẽ xuất hiện ở đây. Mãi tới lúc nàng gọi tên hắn, tiếng gọi rơi vào trong tai, hắn mới giật mình biết đây không phải là ảo giác. Triển Chiêu liền đứng dậy, bước lên vài bước.

"Hiểu Vân!"

Hiểu Vân nghe thấy giọng Triển Chiêu, quay người lại mới phát hiện Triển Chiêu ở trong gian tù phía sau. Giờ phút này đang cách song sắt nhìn nàng.

"Triển đại nhân!"

"Hiểu Vân, sao ngươi lại tới đây?" Triển Chiêu bất khả tư nghị nhìn người đứng trước mặt.

"Triển đại nhân, ngài không sao chứ?"

Triển Chiêu lắc đầu, "Ta không sao."

Hiểu Vân đứng bên ngoài nhìn Triển Chiêu từ trên xuống dưới một lần, thấy hắn tuy mặc tù phục, nhưng trên người sạch sẽ, tóc cũng không có một sợi rối loạn, nhìn qua không giống tù phạm, lúc này mới yên tâm nở nụ cười.

"Xem ra Triển đại nhân vẫn bình yên vô sự, vậy Bao đại nhân có thể yên tâm ăn nghỉ rồi."

Triển Chiêu nghe Hiểu Vân nói như vậy, trong lòng chua xót, "Triển Chiêu làm đại nhân phải lo lắng, Hiểu Vân sau khi trở về, hãy thưa với đại nhân, Triển Chiêu không sao, xin đại nhân yên tâm."

Hiểu Vân mỉm cười, "Tất nhiên."

Triển Chiêu thấy Hiểu Vân cười vui vẻ như vậy, cũng cười theo, sau đó hỏi:

"Hiểu Vân sao lại ở đây? Hoàng Thượng ngài..."

"Ta mới từ chỗ Hoàng Thượng đến, là Hoàng Thượng cho tôi tới gặp ngài."

Triển Chiêu gật đầu, nghĩ khó trách nàng lại mặc bộ đồ này. Hắn nhớ rõ đây là đồ do Hoàng Thượng ban cho, trước đó nàng chỉ mặc một lần.

"Triển đại nhân, Hoàng Thượng đã đồng ý không truy cứu việc Bạch Ngọc Đường trộm ngọc như ý nữa, Triển đại nhân cũng không cần vì Bạch Ngọc Đường mà "lấy mạng đền mạng". Bao đại nhân sau mấy ngày nữa cũng sẽ được phục chức. Triển đại nhân rất nhanh sẽ được rời khỏi nơi quý quái này. Tóm lại, mấy ngày nữa mọi chuyện sẽ qua." Hiểu Vân vừa nói, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

Triển Chiêu nghe tin tốt này, cũng kinh hỉ không thôi, gật đầu nói: "Vậy thì tốt."

Hiệu Vân thấy Triển Chiêu vô sự, nói chuyện một chút nữa rồi rời khỏi thiên lao.

Triển Chiêu thấy Hiệu Vân đã đi, liền quay lại ngồi trên chiếu, chuẩn bị tiếp tục xếp bằng tĩnh tọa. Nhưng mà trong lòng suy nghĩ, lại thấy sự tình không đúng, Hoàng Thượng hôm qua còn nổi giận với việc mình cầu tình giúp Bạch Ngọc Đường, trong lúc giận dữ liền tống hấn vào thiên lao. Sao mới một ngày, thái độ Hoàng Thượng lại thay đổi như vậy? Bao đại nhân đã làm gì? Với lại, vì sao Hiệu Vân lại tiến cung gặp Hoàng Thượng, hơn nữa có thể nhận ra, nàng đã trang điểm. Chẳng lẽ Hiệu Vân đã làm gì? Nghĩ tới đây, trong lòng Triển Chiêu đột nhiên cứng ngắt.

Hoàng Thượng đối với Hiệu Vân có vài phần kính trọng, hấn không phải không nhận ra, chẳng lẽ nàng...

Triển Chiêu mắt thoát xanh thoát trắng, hai tay không tự giác nắm thành quyền, sau đó lại lắc đầu lẩm bầm.

"Không không không, Triển Chiêu, người đừng suy nghĩ lung tung. Bao đại nhân cùng Công Tôn tiên sinh sẽ không cho phép, hơn nữa..."

Hơn nữa, cho dù Hoàng Thượng có ý với Hiệu Vân, cũng sẽ không vì Hiệu Vân mà thay đổi quyết định của mình. Hoàng đế mà hấn nguyện trung thành, không phải người như thế.

Triển Chiêu nhanh chóng phủ quyết ý tưởng đáng sợ mới lóe lên trong đầu, tâm trạng treo lên nhanh chóng hạ xuống. Mở ra hai tay, nhìn mồ hôi trong lòng bàn tay, không khỏi lắc đầu cười khò, cười nhạo ý tưởng hoang đường của mình.

"Triển Chiêu à Triển Chiêu, người thật đúng là, người còn chưa già đã hò đồ rồi!"

-0-

Hiệu Vân sau khi rời khỏi thiên lao, trực tiếp trở về Khai Phong phủ. Vốn nàng định cầu Triệu Trinh cho nàng tới thăm Bạch Ngọc Đường, có điều Triệu Trinh không đồng ý, chỉ cho nàng gặp Triển Chiêu.

Hiệu Vân trở lại Khai Phong phủ, báo cho Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách biết tin tốt xong, Bao đại nhân và Công Tôn Sách cuối cùng cũng giãn mi, lộ ra vẻ mặt tươi cười.

Bao đại nhân ân cần vỗ bả vai Hiệu Vân, cảm khái vô hạn.

"Hiệu Vân, thật sự là nhờ người."

Hiệu Vân cười cười, lắc đầu. "Đại nhân, đây không phải công lao của Hiệu Vân, mà là Hoàng Thượng anh minh."

Một câu "Hoàng Thượng anh minh" này, là Hiệu Vân nói ra từ tâm can, nàng không biết Hoàng đế khác thế nào, nhưng theo nàng thấy, Triệu

Trình quả thật là một hoàng đế tốt. Lịch sử đánh giá về hắn không phải là khoa trương.

Bao đại nhân gật đầu, cười nói. "Thánh Thượng, quả thật là một vị minh quân."

Công Tôn Sách ở một bên cũng gật đầu nói phải.

Hiệu Vân thấy hai người tâm trạng đã tốt hơn, liền đề nghị dọn cơm cho bọn họ, sau đó chạy đến phòng bếp.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách nhìn Hiệu Vân kích động chạy đi, không khỏi nhìn nhau cười.

"Hiệu Vân đúng là phúc tinh." Bao đại nhân vuốt vuốt chòm râu, ha ha cười nói.

"Đại nhân." Công Tôn Sách lắc đầu với lời nói đùa của Bao đại nhân, nhưng cũng mỉm cười.

-0-

Sáng sớm hôm sau, Lô Phương bốn người bọn họ cũng tới kinh thành, đúng lúc Triệu Trinh triệu kiến Bạch Ngọc Đường ở Diêu Võ Lâu, liền theo Bao đại nhân tới đó.

Triệu Trinh cho Bạch Ngọc Đường hiến nghệ ở Diêu Võ Lâu. Lấy tính tình Bạch Ngọc Đường, vốn không chịu. Nhưng trải qua nhiều ngày xảy ra chuyện, ngạo khí trên người hắn cũng đã bị mài mòn. Hơn nữa, đây không phải chuyện riêng của mình hắn, còn liên lụy tới các huynh đệ nhà mình, càng không muốn thiếu nhân tình của Triệu Chiêu, liền nghe lời biểu diễn kiếm pháp, quyền pháp cùng khinh công của bản thân trên lôi đài Diêu Võ Lâu một hồi.

Biểu diễn một lượt, khiến nhóm triều thần đều sợ hãi không thôi, dành được sự ủng hộ của cả sảnh đường, nói võ công của Bạch Ngọc Đường không phân cao thấp với Triệu hộ vệ, cũng có người nói võ nghệ của hắn còn cao hơn Triệu hộ vệ một bậc.

Triệu Trinh thấy tướng mạo Bạch Ngọc Đường tinh mỹ, dáng vẻ đường hoàng, lại võ công cao cường, cảm thấy vui mừng. Lại nghe triều thần khen ngợi hắn, liền vui vẻ không thôi, tiện thể miễn tội cho Bạch Ngọc Đường, cho lập công chuộc tội, ở lại Khai Phong phủ, khấu trừ ba tháng lương coi như khiển trách việc trộm Ngọc như ý.

Lô Phương thấy vậy cũng mừng rỡ, Ngũ đệ đã không sao. Từ Khánh lại ôm Hàn Chương cười lớn, bị Hàn Chương ghét bỏ trốn sang một bên. Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách ở một bên thấy vậy lắc đầu cười không ngừng, nghĩ Ngũ thử huynh đệ mỗi người một tính, cũng rất thú vị.

Sau đó, Triệu Trinh lại nói, Bao đại nhân mặc dù lúc xử lý việc này, phương pháp không thỏa đáng, nhưng hành động xuất phát từ việc ái tài, một lòng vì triều đình chiêu nạp hiền tài, có công tiến cử, phục chức cho ông.

Còn Triển Chiêu, sau khi ở thiên lao hai ngày được thả ra, trở lại Khai Phong phủ làm quan sai.

Cứ thế, việc Bạch Ngọc Đường trộm ngọc như ý, khiêu khích Triển Chiêu gây ra một trường phong ba coi như kết thúc.

Mà Khai Phong phủ lại có thêm một trợ thủ.

Quyển IV – Giá y máu

**Giá y: áo cưới*

Hồi 56: Cầu thân không thành

Màn đêm buông xuống, ánh đèn rực rỡ, trong thâm cung tối nay náo nhiệt hiem có.

Sinh nhật Thái Hậu, Triệu Trinh thiết yến trong cung, chiêu đãi quần thần, chúc mừng Thái Hậu, triều thần đều chuẩn bị đại lễ, vào cung chúc thọ.

Bao đại nhân trong đám triều thần tuy không thích lễ tiết rườm rà, nhưng có những lễ nghi vẫn phải làm. Một chuyện như sinh nhật của Thái Hậu, tất nhiên không thể chậm trễ.

Nửa tháng trước, Công Tôn Sách đã vì chuẩn bị thọ lễ cho Thái Hậu, đưa ra cho mọi người cùng bàn bạc. Chỉ là bọn họ thường xuyên bận công vụ, mà thọ lễ của Thái Hậu lại không thể qua loa, không có ý kiến gì hay, bàn bạc nhiều lần cũng không quyết định được, cuối cùng lại do Hiều Vân nghĩ ra ý tưởng.

Thái Hậu là quốc mẫu, trân bảo gì trên đời này bà chẳng có. Nếu đưa trang sức, hay nhân sâm tuyệt liên, đừng nói Bao đại nhân không lo được, cho dù lo được, trang sức cũng không thể sáng bằng của người khác, nhân sâm à, cũng không thể nhiều năm hơn của người khác. Cho nên, những thứ đó nhất định không thể dâng tặng. Đồ tặng cho Thái Hậu không cần quý trọng, mà phải đặc biệt và có lòng.

Hiều Vân biết Thái Hậu hướng phật, đề nghị dâng tặng một cuốn kinh Phật do cao tăng đắc đạo sao chép. Chủ ý này rất hợp ý Bao đại nhân. Bao đại nhân có giao tình với trụ trì Tướng Quốc Tự, vì thế nhờ ông ta sao chép một quyển kinh Kim Cương, làm thọ lễ cho Thái Hậu. Người khác nhìn vào thấy có vẻ keo kiệt, nhưng đây là lễ vật dụng tâm thật sự, có thể khiến Thái Hậu vui mừng.

Sự thật chứng minh, suy nghĩ của Hiều Vân rất đúng. Thái Hậu sau khi nhận được lễ vật rất thích, còn đặc biệt phái người tới phủ nha của Bao đại nhân cảm ơn.

Trong điện Khang Thọ, một chuỗi đèn lồng treo nối tiếp trên cao, đỏ au một mảnh, không khí vui mừng. Máy trăm ngọn nến đỏ chiếu sáng rực toàn bộ bên trong điện.

Chính điện rộng rãi, hai bên điện đặt bàn trà, chính tề thứ tự, tổng cộng

hai mươi bàn. Lúc này các bàn đều đã có người. Ngồi đầu tiên bên trái chính là Bát vương gia, đối diện bên kia là Bàng Cát. Tiếp theo là đám người Bao đại nhân, Vương thừa tướng.

Chính giữa chủ vị đặt một cái bàn lớn, bên trên bày điếm tâm, trái cây, chén rượu cùng trà. Ngồi ở chủ vị là Thái Hậu, mặt đầy tươi cười, đang nghe Bát vương gia nói chuyện. Triệu Trinh ngồi bên trái Thái Hậu, mặt cũng mỉm cười, ngẫu nhiên nói chuyện với Quách hoàng hậu ngồi bên cạnh vài câu.

Rượu qua ba tuần bắt đầu có ca múa giúp vui. Một đám vũ nữ y phục rực rỡ, nhảy múa giữa chính điện. Đàn sáo trống khua, vũ y tung bay, không khí theo đó sôi động hơn rất nhiều.

Đúng vào lúc này, một thái giám vội vàng từ ngoài điện chạy vào. Tới chính điện thì trực tiếp tới bên cạnh Bát vương gia, trình lên một phong thư màu đỏ. Bát vương gia mở ra xem, sắc mặt lộ vẻ vui mừng, vội đứng dậy tới bên cạnh thì thầm với Triệu Trinh mấy câu, vẻ mặt hẳn cũng rạng rỡ hẳn lên.

Lúc này nhạc đã dừng, Trần công công liền cho đội ca vũ lui xuống.

"Các khanh gia, Đại Tổng có hí sự!" Triệu Trinh nói với chúng triều thần, mặt mày hớn hở, trong giọng nói khó nén kích động và kiêu ngạo.

Đám quan viên dừng nói chuyện, chăm chú nhìn Triệu Trinh.

Triệu Trinh cười lớn, Bát vương gia vui vẻ nói.

"Vừa rồi biên quan có thiệp báo. Bình Tây đại nguyên soái Địch Thanh dụng binh như thần, đại phá Tây Hạ, lại lập kỳ công."

Chúng thần nghe vậy đều mừng rỡ quỳ lạy chúc mừng, tung hô vạn tuế.

Triệu Trinh vui sướng gật đầu. "Hôm nay sinh nhật mẫu hậu, lại có thiệp mừng từ biên quan, thật là song hỷ lâm môn. Trẫm thật sự vui vẻ. Hôm nay trẫm nhất định phải cùng các khanh gia uống thêm mấy chén."

Dứt lời, giơ chén rượu lên, chúng triều thần cũng vội vàng nâng chén.

"Cung chúc Thái Hậu thiên tuế phúc thọ vô cương, chúc mừng Hoàng Thượng biên quan đại thắng!"

-0-

Trong cung, dạ yến mừng sinh nhật Thái hậu vô cùng náo nhiệt, Khai Phong phủ tối nay cũng rất ồn ào.

Lô Phương mời chúng huynh đệ trong nha môn uống rượu. Đầu bếp đặc biệt mời từ tửu lâu tới, đặt ba bàn thức ăn và rượu, chỉ cần không bận việc, ai cũng đều có mặt.

Lô Phương tổ chức tiệc này trước là vì cảm tạ hỗ trợ của Khai Phong Phủ với Ngũ thủ, sau là tạo quan hệ cho Bạch Ngọc Đường sau này ở Khai Phong phủ làm đương sai. Đương nhiên, những chuyện lôi kéo nhân tình này, Bạch Ngọc Đường khinh thường không làm. Lô Phương là huynh

trưởng, đành xử lý thay hẳn, lúc nói với Bạch Ngọc Đường, tất nhiên chỉ nói là đáp tạ Khai Phong phủ.

Trong nha môn phần lớn là người hào sảng, trên bàn rượu mới qua mấy chén đã cùng Ngũ thử xưng huynh gọi đệ thân thiết. Một đám người trong hậu viện phủ nha, uống rượu vung quỳên, vô cùng náo nhiệt.

"Đại ca, đệ đã lâu không uống rượu thoải mái thế này, hôm nay, thật sự là... thật sự là rất vui vẻ!" Từ Khánh gọi Lô Phương. Hẳn nói lớn như vậy, vẫn bị âm thanh ồn ào xung quanh lấp xuống.

Lô Phương ngồi ở đầu, thấy mặt Từ Khánh đỏ bừng, cười lắc đầu. Huynh đệ này của hẳn có lẽ là say rồi. Có điều hôm nay không có chuyện gì, kệ hẳn đi.

"Đại... Đại ca, Tam đệ hẳn, hẳn say rồi." Hàn Chương nhắc một chén rượu đổ vào miệng, sau đó trêu Từ Khánh.

Từ Khánh lườm Hàn Chương, thâm nghĩ người mới say, nói cũng lấp rồi, liền không thèm để ý tới hẳn, nhắc một bầu rượu, la hét tìm huynh đệ uống rượu.

"Ngũ đệ! Ngũ đệ... Ấy, Ngũ đệ đi đâu rồi? Ngũ đệ..."

Lách cách một tiếng, Tưởng Bình túm vai Từ Khánh, kéo hẳn lão đảo trở về.

"Ngũ đệ có việc, người đừng làm phiền hẳn, đến đây, ta uống với người." Nói xong cầm bình rượu trong tay Từ Khánh rót vào miệng hẳn.

Lô Phương đang định tới gần ngăn họ lại, Lý bộ đầu lại tìm hẳn uống rượu. Lô Phương không thoát được, đành mặc bọn họ âm ỹ.

-0-

Trong nam viện, Hiểu Vân đang ôm trà nóng sưởi ấm bên chậu than. Tiểu Thúy vừa thêu thùa vừa thăm than thở.

"Tiểu thư, hậu viện bên kia ồn ào quá, những người đó cũng thật là, tối rồi còn âm ỹ như vậy, không cho ai ngủ nữa."

Hiểu Vân híp mắt, xuyên qua bầu không khí lạnh lẽo nhìn chậu than cười nói: "Một đám đàn ông tụ tập một chỗ, không đợi họ say ngủ hết sẽ không yên tĩnh được."

"Thật không hiểu, uống rượu có gì hay chứ."

"Ha ha, Thúy nhi, ta cũng không rõ, không bằng ngày mai em hỏi Vương Triều xem?"

"Tiểu thư!" Đối với sự chế nhạo của Hiểu Vân, Tiểu Thúy đã quá quen, có điều nhắc tới Vương Triều, nàng vẫn không nhịn được muốn hờn dỗi một chút. Loại tâm sự này của nữ hài tử bị lấy ra nói đùa, cảm thấy rất xấu hổ.

Hai người đang nói chuyện câu được câu không, bỗng nhiên nghe bên ngoài phòng truyền tới tiếng đập cửa, sau đó một giọng nói dễ nghe vang

lên:

"Hiệu Vân cô nương đã ngủ chưa?"

Hiệu Vân nghe được nhận ra ngay là giọng Bạch Ngọc Đường. Vốn định bảo Tiểu Thúy nói mình đã ngủ để đối phó với hắn. Nghĩ lại thấy không ổn, có một số việc phải nói cho rõ ràng, nếu hắn đã tới thì cùng hắn nói cho rõ đi vậy. Vì thế bảo Tiểu Thúy đưa hắn tới phòng khách bên cạnh.

Bạch Ngọc Đường ngồi một lát trong phòng khách, Tiểu Thúy dâng xong trà nóng, Hiệu Vân mới khoan thai bước vào.

"Bạch Ngũ gia."

"Hiệu Vân cô nương."

Bạch Ngọc Đường thấy nàng ăn mặc ấm áp, trong tay còn ôm lô giữ ấm, mới biết thì ra nàng sợ lạnh như vậy.

Sau khi hai người ngồi xuống, Hiệu Vân cho Tiểu Thúy ra ngoài. Tiểu Thúy để cửa mở rồi lui xuống.

"Bạch Ngũ gia tìm ta có việc gì?" Hiệu Vân nhìn Bạch Ngọc Đường hỏi.

Bạch Ngọc Đường nhìn Hiệu Vân hồi lâu, do dự một hồi, rồi mới thở dài một tiếng nói:

"Việc hôm đó ấy, ta vẫn chưa tạ tội nghiêm túc với ngươi."

Việc hôm đó, không cần giải thích, Hiệu Vân tất nhiên biết hắn nói tới việc gì.

Hiệu Vân hơi cúi đầu, nhẹ giọng nói. "Việc ấy, không phải Bạch Ngũ gia cố ý, Bạch Ngũ gia không cần để ý."

"Không thể!" Bạch Ngọc Đường nhìn Hiệu Vân có chút lo lắng. "Ngày ấy tuy ta thân bất do kỷ, nhưng quả thật ra đã mạo phạm cô nương. Việc Bạch Ngọc Đường ta đã làm tuyệt đối không viện cớ, tổn hại của ngươi là do ta gây ra, ta sẽ chịu trách nhiệm. Hôm nay tới đây, một là tạ lỗi chính thức với ngươi, hai là tới báo tin, ngày mai ta sẽ tìm người tới cầu thân với Công Tôn tiên sinh."

Đối với thái độ thành khẩn của Bạch Ngọc Đường, Hiệu Vân vừa cảm khái, vừa đau đầu.

"Bạch Ngũ gia, ta tất nhiên tin vào nhân cách của ngươi. Đối với việc này, ta thật sự không có một chút trách cứ hay oán hận gì ngươi. Càng không cần ngươi phụ trách. Việc này chúng ta đều quên đi, chỗ cha ta ngươi cũng đừng nhắc tới. Ta không muốn khiến cha ta lo lắng."

Bạch Ngọc Đường nhìn nàng gật đầu.

"Được, lúc ta cầu thân, tuyệt đối sẽ không nói ra." Bạch Ngọc Đường nghĩ nàng không muốn phụ thân lo lắng, cho nên không muốn nói ra.

Hiệu Vân nghe cách nói của Bạch Ngọc Đường, có loại xúc động không biết phải làm sao, không khỏi nhìn trời thở dài nói.

"Bạch Ngọc Đường, ý của ta là, ngươi không cần vì chuyện này mà

cười ta! Người cũng không cần tới chỗ cha ta cầu thân."

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc nhìn Hiểu Vân, "... Vì sao?"

Hiểu Vân xoa trán cười khỏ nói. "Vì sao? Được rồi, trực tiếp chính là: ta không muốn gả cho người."

"Nhưng mà..." Bạch Ngọc Đường chưa lúc nào không biết nói gì như lúc này, đối với lời nói của Hiểu Vân, hẳn thật sự không biết nói gì cho phải.

"Nhưng mà cái gì?"

"Nhưng mà thân thể người..." Đã bị ta nhìn thấy, chạm qua. Bạch Ngọc Đường không nói tiếp câu sau, đối với Hiểu Vân hẳn thật sự khó có thể mở miệng.

Hiểu Vân biết hẳn muốn nói cái gì. Giờ phút này, nàng vô hạn cảm thán sự cổ hủ của cổ nhân, cho dù người phóng khoáng như Bạch Ngọc Đường cũng không thoát khỏi suy nghĩ này. Nàng thật sự không biết phải nói với hắn thế nào.

"Bạch Ngọc Đường, nếu người có thời gian, vậy tra xem cái tên khốn kia trốn đi đâu, sau đó đem hắn băm thây vạn đoạn. Về phần ta à? Ta vô cùng khẳng định với người, ít nhất cho tới bây giờ, ta thật sự thật sự thật sự một chút cũng không muốn gả cho người. Cho nên, sau này đừng nhắc lại nữa, tuy ta không ngại, nhưng người nhắc tới khiến ta cảm thấy không thoải mái. Còn nữa, người trăm ngàn đừng có tới chỗ cha ta cầu thân! Bằng không, bằng không ta đẩy người xuống nước đó!"

Hiểu Vân nói liền một hơi rồi đứng dậy bỏ đi. Để lại Bạch Ngọc Đường ở đó trừng mắt ghen họng, nửa ngày không thốt nên lời. Mà trong lòng lại dậy lên mùi vị khó hiểu. Là mất mát? Hay là thờ phào nhẹ nhõm?

Hồi 57 – Không như ta muốn

Nhiệm vụ của Bạch Ngọc Đường trong ngày đầu tiên, chuyện thứ nhất là hộ tống Bao đại nhân vào triều. Vốn dĩ đây là việc của Triển Chiêu, nhưng Triển Chiêu đang ở trong thiên lao chưa ra, mà Trương Long Triệu Hồ hôm nay phải đi báo tin, vì thế tới lượt hắn ra sức.

Hộ tống Bao đại nhân vào triều cũng là việc đơn giản, chỉ là dậy sớm, đợi Bao đại nhân chuẩn bị xong, đi cùng kiệu của Bao đại nhân tới cửa cung, sau đó ở phòng nghỉ trong cung đợi Bao đại nhân hạ triều, rồi cùng nhau trở về.

Lại nói tiếp, việc này mặc dù đơn giản, nhưng việc nhìn như đơn giản này, với Bạch Ngọc Đường mà nói lại không hề dễ dàng. Nhất là thời gian chờ ở phòng nghỉ. Bạch Ngọc Đường là người nóng vội, bình thường không thể ngồi yên, bảo hắn chuyện gì cũng không làm mà cứ ngồi yên một chỗ, với hắn mà nói chính là khổ hình. Hơn nữa, hôm nay không biết có chuyện gì trên triều, qua giờ hạ triều đã lâu, đại đa số quan viên đều đã trở về, nhưng

không thấy Bao đại nhân đâu.

Bạch Ngọc Đường có chút không kiên nhẫn, lại không thể rời đây, đành đi tới đi lui trong đại sảnh. Trong đại sảnh còn lại hẳn cùng bốn năm hộ vệ của các quan viên, mọi người đều quen biết nhau, liền tốp năm tốp ba ngồi uống trà nói chuyện phiếm, giống như rất quen với tình huống này.

Bạch Ngọc Đường thấy vậy cảm thấy kỳ quái, liền tới gần hỏi thăm, các đại nhân khác đã đi lâu như vậy, vì sao Bao đại nhân còn chưa hạ triều?

Người trả lời hẳn tên Phùng Ký, là người của phủ Vương thừa tướng. Thì ra những người còn lại, lần lượt là người của Bát vương gia, Vương Thừa tướng, Bàng thái sư và Trương đại nhân. Bốn người bọn họ cùng với Bao đại nhân đôi khi sẽ ở lại sau khi bãi triều, bị Thánh thượng triệu tới Ngự thư phòng nghị sự. Đụng phải việc nhiều, khó giải quyết, năm người này thảo luận qua lại, thời gian sẽ kéo dài. Mà hôm nay, bọn họ chỉ sợ có chuyện tranh luận kịch liệt nên mới lâu như vậy.

-0-

Trong ngự thư phòng, Triệu Trinh nhìn hai nhóm người đang giảng cò trước mặt mà đau đầu. Trương Nghiêu Tả cùng Bàng Cát hai người luôn nhất trí lập trường, còn Bát vương gia lại thiên về Bao đại nhân. Vương thừa tướng tuy cũng có cùng ý tưởng với Bao đại nhân, nhưng vì chức vị của mình, thường xuyên duy trì thái độ trung lập. Còn Triệu Trinh đối với chuyện quốc sự quan trọng, luôn muốn nghe ý kiến khác nhau của họ, một khi có chuyện, chỉ cần Vương thừa tướng không tỏ thái độ, việc đó sẽ không thể quyết định, bởi vì hai chọi hai, không ai thuyết phục được ai.

Lúc này, đề tài bọn họ đang thảo luận là việc phòng vệ biên phòng, một chút cũng không thể qua loa.

Đêm qua lúc quân báo truyền đến, trong lòng Triệu Trinh vô cùng vui vẻ, ngay cả năm mơ cũng muốn cười. Nhưng không thể ngờ chỉ cách năm sáu canh giờ, tam quan lại có tấu chương, không phải tin tức gì tốt, nói biên cương truyền tin Bình Tây đại tướng quân Địch Thanh cố ý câu kết với Tây Hạ, ý đồ phản quốc.

Hai tin tức này căn bản ngược nhau. Vốn dĩ cái gọi là hai nước giao chiến, chính là binh bất yếm trá. Địch Thanh có công phá địch, người Tây Hạ hận thấu xương, dùng kế phản gián phát tán tin đồn tới bên kia cũng không phải không có khả năng. Triệu Trinh đương nhiên không ngu ngốc tin tưởng những tin đồn đó. Nhưng người thượng tấu, ngôn từ chuẩn xác, hơn nữa biên phòng xa xôi, tình hình cụ thể hẳn không chính mắt thấy, không thể khẳng định trăm phần trăm điều gì.

Lúc này, Triệu Trinh tin tưởng trung thành cùng chiến tích của Địch Thanh, nhưng mặt khác, hẳn lại không thể bỏ qua tin tức kia, đang lúc mâu thuẫn rối rắm, năm vị trọng thần của hắn lại chia thành hai phe, bên nào cũng

cho là mình đúng, càng khiến hấn đau đầu không thôi.

Có điều, cuối cùng vẫn là Vương thừa tướng nghĩ ra một biện pháp trung hòa hai bên.

Wương Thừa tướng đề nghị, Địch Thanh đã gần ba mươi, chưa thành gia. Không bằng thừa dịp hấn lập quân công, Thánh thượng tứ hôn, coi như là thưởng công, gọi hấn tức tức hồi kinh thành hôn. Thứ nhất là hoàn thành đại sự chung thân cho Địch Thanh, thứ hai mượn cơ hội thử hấn có lòng khác với Đại Tổng hay không. Mà chuyện này, nhìn bên ngoài cũng rất đáng hoàng hợp tình hợp lý. Nay Tổng quân đại thắng, Tây Hạ tạm thời sẽ không xuất binh tấn công, hấn hồi kinh cũng không khiến biên phòng gặp nguy.

Biện pháp này khiến Triệu Trinh rất vui mừng, bèn chuẩn tâu.

Bao đại nhân tin tưởng vững chắc Địch Thanh sẽ không phản quốc, vốn không muốn Địch Thanh bị thử như vậy, nhưng Triệu Trinh đã quyết định, ông tranh cãi nữa cũng vô dụng, liền không nói gì thêm, cũng không tiếp tục tranh luận.

Sau khi thương nghị xong mọi chi tiết, viết xong thánh chỉ, lập tức tám trăm dặm khẩn cấp đưa tới Nhận Môn Quan.

-0-

Triển Chiêu từ thiên lao trở về, lúc tới phủ nha, Bao đại nhân vẫn chưa từ trong cung trở về, hấn liền tới thẳng nam viện tìm Công Tôn Sách, kết quả rất không khéo Công Tôn Sách không có ở đó, lại gặp được Hiểu Vân.

"Triển đại nhân, ngài đã trở lại?"

Hiểu Vân đứng ở cửa phòng, cười đón tiếp Triển Chiêu.

Triển Chiêu cười gật đầu, "Hiểu Vân, Triển Chiêu tìm Công Tôn tiên sinh, tiên sinh có nhà không?"

Hiểu Vân lắc đầu, "Cha tôi tới hiệu thuốc rồi. Triển đại nhân tìm cha tôi có việc gì?"

Triển Chiêu gật đầu, "Nếu Công Tôn tiên sinh không ở nhà, vậy ta tới sau vậy." Nói xong đang định xoay người rời đi, lại bị Hiểu Vân gọi lại.

"Triển đại nhân không bằng ngồi xuống uống chén trà nhé? Cha tôi sắp về rồi."

Triển Chiêu quay lại, nhìn Hiểu Vân đứng dưới mái hiên cười nhợt nhạt với hấn, trong lòng âm áp, không tự chủ bước tới.

"Được, phiền Hiểu Vân vậy."

Hai người ngồi trong phòng khách, cách một bàn tròn.

"Triển đại nhân, đây là hoa cúc trắng hái xuống vào tiết trùng cửu, phơi nắng chế thành trà hoa cúc, pha với câu kỷ mà thành. Hai vị này rất bình thường, không phải vật gì hiếm lạ, nhưng uống vào mùa đông không tệ."

"Hoa cúc hạ hỏa, nhuận phế, mà câu kỷ đối với việc dưỡng thể, có hiệu

quả bồ dưỡng âm áp. Đang vào lúc mùa đông rét mướt, trà cúc hoa cầu kỷ có thể tăng cường thể chất, đề phòng cảm lạnh."

Hiệu Vân một tay cầm bình, một tay nâng ống tay áo rộng thùng thình, hơi nghiêng đầu cười nhợt nhạt, vừa châm trà cho Triển Chiêu, vừa mềm mại giải thích tác dụng của trà. Nước trà nóng hồi, róc rách trôi ra từ ấm trà, họa ra một đường cong duyên dáng. Khói trắng mờ mịn chậm rãi tỏa ra, tầm mắt bỗng trở nên mơ hồ.

Triển Chiêu lẳng lẳng nhìn, sự điềm tĩnh này khiến hắn có chút hoảng hốt. Người trước mắt khiến hắn có cảm giác không đúng, giống như một bức họa, đẹp như vậy, yên tĩnh như vậy, khiến người ta không nhìn được muốn đưa tay chạm vào, nàng, có tồn tại hay không.

Đợi hắn nhận ra, tay hắn đã đưa tới nơi.

"Triển đại nhân?" Hiệu Vân nhìn cánh tay Triển Chiêu vươn tới, vẻ mặt ngạc nhiên.

Triển Chiêu sững người, lập tức không dấu vết chuyển tay nhắc chén trà, đưa lên mũi hít một hơi, sau đó uống một ngụm.

"Mùi thơm ngọt lành, quả nhiên là trà ngon."

Hiệu Vân cười cười, cũng rót cho mình một chén, hai tay cầm chén xoay xoay trong lòng bàn tay.

"Còn có thể giúp ấm tay nữa!"

Triển Chiêu mỉm cười, gật đầu.

Hiệu Vân cúi đầu nhìn vụn hoa cúc trôi nổi trong chén trà, Triển Chiêu lại nhìn tuyệt vọng chưa tan ngoài cửa sổ, yên lặng uống trà. Hai người yên tĩnh một hồi mới mở lời.

"Triển đại nhân, Hiệu Vân có một chuyện muốn nhờ."

Triển Chiêu quay đầu, nhìn nàng, "Hiệu Vân có chuyện gì, Triển Chiêu có thể giúp được thì cứ nói ra."

Hiệu Vân ôm chén trà, nhìn bình trà trên bàn, do dự trong chốc lát mới nói ra.

"Chuyện đó, Bạch Ngọc Đường, cùng tôi... Việc này, xin Triển đại nhân đừng nói cho cha tôi biết. Tôi... Tôi không muốn người lo lắng." Hiệu Vân lắp bắp nói xong một câu, lòng bàn tay đã đổ mồ hôi.

Triển Chiêu nhìn Hiệu Vân cúi đầu, không thấy ánh mắt nàng, chỉ thấy mi mắt khẽ buông, như phiến lá khẽ run run.

"Được, ta đồng ý."

Hiệu Vân như được đại xá, thở hắt ra.

"Cảm ơn Triển đại nhân."

Triển Chiêu nhìn Hiệu Vân, một hồi lâu sau mới buông chén trà trong tay.

"Hiệu Vân, chúng ta thành thân được không?"

Trầm mặc trong nháy mắt, Hiệu Vân lập tức trợn mắt đứng lên, đẩy

ngã ghê, đánh rơi chén trà, lách cách binh bang một trận vang lên.

"Ngài ngài ngài ngài ngài ngài... Ngài nói cái gì?"

Hiệu Vân mở to hai mắt, không dám tin nhìn Triển Chiêu. Nàng có phải nghe nhầm không? Hắn nói muốn cùng nàng "thành thân"? Đây là chuyện gì? Trong hai tư giờ, đã có hai nam nhân nói muốn kết hôn với nàng!

"Ta nói, chúng ta thành thân được không?" Triển Chiêu yên lặng nhìn Hiệu Vân, nhẹ giọng khẳng định lại.

"Vì sao?" Hiệu Vân trừng Triển Chiêu. Hiện tại hắn ngồi, nàng đứng, nàng chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu của hắn.

Trên mặt Triển Chiêu hiện lên một tia xấu hổ cùng thẹn thùng, đem tầm mắt chuyển về phía ngoài cửa sổ.

"Buổi tối hôm đó..." Mới có bốn chữ, Triển Chiêu đã cảm thấy mặt mình nóng như có thể luộc trứng rồi. Nghĩ tới đêm hôm đó bọn họ ăn ngủ trong rừng, tim hắn không ức chế được đập không còn thứ tự.

Hiệu Vân nheo mắt nhìn Triển Chiêu.

"Triển đại nhân có phải muốn chịu trách nhiệm với Hiệu Vân không?"

Triển Chiêu bị Hiệu Vân hỏi như vậy, ngây ra một lúc, nhìn Hiệu Vân mà không biết trả lời thế nào. Nói là vì chịu trách nhiệm, có phải rất tôn thương người ta không?

Hiệu Vân thấy Triển Chiêu chần chờ, nghĩ hắn đồng ý, trong bụng một trận tức giận bùng lên. Chịu trách nhiệm chịu trách nhiệm, lại là chịu trách nhiệm! Chỉ có một việc nhỏ như vậy, nàng còn chưa bị làm sao, lại khiến hai nam nhân tranh nhau tới chịu trách nhiệm. Nàng cần sao? Nàng không cần!

"Không cần." Hiệu Vân nặng nề buông ra hai chữ, bên trong giọng nói có cơn giận mơ hồ.

Triển Chiêu thấy nàng sắc mặt rất khó coi, biết nàng tức giận không nhẹ. Nhưng hắn lại không biết vì sao nàng tức giận, liền đứng dậy.

"Hiệu Vân, Triển Chiêu thành tâm."

Hiệu Vân tiếp tục trừng mắt nhìn Triển Chiêu, cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, nhưng ngực vẫn không không chế được phập phồng lên xuống.

"Hiệu Vân biết Triển đại nhân thành tâm "chịu trách nhiệm" với Hiệu Vân, nhưng Hiệu Vân không cần. Việc đêm đó là ngoài ý muốn. Triển đại nhân biết rõ, ta vẫn là người trong sạch, tại sao lại nói muốn "chịu trách nhiệm"? Còn nữa, cho dù là muốn chịu trách nhiệm, cũng là chuyện của Bạch Ngọc Đường, liên quan gì tới Triển đại nhân? Hiệu Vân thật sự không nghĩ ra vì sao Triển đại nhân phải chịu trách nhiệm với Hiệu Vân? Cho nên, Triển đại nhân từ nay về sau chớ nhắc tới chuyện này với Hiệu Vân. Hiệu Vân còn có việc, Triển đại nhân cứ tự nhiên."

Một hơi nói hết lời, Hiệu Vân xoay người không quay đầu chạy đi. Bỏ lại Triển Chiêu vẻ mặt kinh ngạc đứng ở chỗ cũ.

"Hiệu Vân..." Nàng hiểu làm rồi!

Hiệu Vân chỉ cảm thấy trong đầu có một cơn giận khó chịu nổi, phun không ra, nuốt không trôi, khiến nàng hoảng hốt. Từ trong phòng đi ra, chỉ một lòng muốn dốc sức mà chạy, giống như muốn quăng lại hết những cảm giác không vui này. Không để ý bên ngoài có ai, đúng lúc đụng phải Công Tôn Sách vừa về tới nơi, được liệu văng hết xuống đất.

"Hiệu Vân, chạy vội như vậy làm gì?"

Hiệu Vân không dừng lại, chạy tiếp ra ngoài.

Công Tôn Sách không hiểu ra sao, vẻ mặt bất đắc dĩ, đành ngồi xuống gom được liệu lại.

Triển Chiêu từ trong phòng khách đi ra, thấy Công Tôn Sách đang thu gom được liệu dưới đất, mà thân ảnh Hiệu Vân đã không còn, liền tiến lên giúp Công Tôn Sách.

"Công Tôn tiên sinh."

Công Tôn Sách ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu.

"Triển hộ vệ, Hiệu Vân nó..."

Triển Chiêu có chút co quắp, trầm mặc trong chốc lát mới nói:

"Một lời khó nói hết."

Hồi 58 - Nguyên soái Địch Thanh

Hiệu Vân một đường chạy như điên, cũng không biết từ lúc nào đã rời khỏi Khai Phong phủ. Lúc dừng lại nàng đã không biết mình đang ở nơi nào.

Nhìn người đi tới đi lui, gương mặt những người đó đối với nàng đều quá xa lạ, xa lạ giống như tòa thành này. Không ai biết nàng, không ai hiểu nàng, ngay cả nói chuyện cũng phải cố kỵ, cẩn thận. Hiệu Vân bỗng cảm thấy bi thương. Thế giới này không phải thế giới của nàng; thân thể này không phải thân thể của nàng; mà cuộc đời này, có phải là cuộc đời của nàng không?

Đột nhiên không muốn trở lại Khai Phong phủ, không muốn nhìn thấy bọn họ. Nàng hưởng thụ hào quang của Công Tôn Hiệu Vân, hưởng thụ mọi thứ vốn thuộc về nàng ấy. Tình thương của Công Tôn Sách, tình cảm tỉ mỉ của Tiểu Thúy, còn có... sự quan tâm của Triển Chiêu.

Nàng biết Triển Chiêu xuất phát từ hảo tâm, nhưng lúc nghe được những lời ấy, nàng không kiềm chế được kích động và khổ sở. Nàng biết, kỳ thật nàng không chịu đựng nổi. Mà nàng lại không muốn lộ ra sự yếu đuối của mình trước mặt người khác, đành phải nổi giận, dùng phần nộ để che dấu sự chột dạ của mình.

Công Tôn Hiệu Vân thích Triển Chiêu, vậy Triển Chiêu thì sao? Có phải cũng có ý với Công Tôn Hiệu Vân? Cho nên hẳn đối với nàng luôn dụi dằng, tốt bụng. Hẳn đối tốt với nàng, vì nàng là "Công Tôn Hiệu Vân", mà câu nói vừa rồi, cũng là nói với "Công Tôn Hiệu Vân".

Hiểu Vân cười khỏ, biết như vậy thì sao? Từ lúc nào bắt đầu để ý như vậy? Nghĩ tới những chuyện này, không phải tự tìm phiền não sao? Hiểu Vân lắc đầu xua đi những cảm giác hỗn loạn của mình, đi không có mục đích. Bất tri bất giác lại tới Nam Thanh cung.

Nam thanh cung cách Khai Phong phủ tương đối xa, Hiểu Vân từng cùng Bao đại nhân tới đây một lần. Không ngờ đi một hồi lại tới đây. Hiểu Vân đứng ở cửa cung, nhìn tấm biển đen chữ đỏ treo ở trên cao khắc ba chữ "Nam thanh cung", không khỏi nở nụ cười.

Lúc này, có một cô kiệu đang từ bên trong đi ra, Hiểu Vân liền xoay người tránh sang một bên. Bỗng nhiên nghe có người gọi nàng, quay lại thấy cô kiệu đã dừng trước cửa, một nha hoàn đang đi tới.

"Hiểu Vân cô nương, xin dừng bước, nương nương nhà chúng ta có lời."

Hiểu Vân quay lại nhìn, Dịch nương nương đang ngồi trong kiệu, vén màn cười với nàng.

Hiểu Vân vội tới gần thi lễ với Dịch nương nương: "Hiểu Vân bái kiến nương nương."

Dịch nương nương hình như đang rất vui vẻ, mặt đầy ý cười: "Hiểu Vân sao lại ở đây? Tới tìm bản cung sao? Có điều thật không khéo, bản cung đang muốn đi ra ngoài."

Hiểu Vân lắc đầu, cười trả lời. "Hiểu Vân chỉ là quá nhàn nhã, tùy tiện đi một chút, không ngờ lại ngang qua nơi này, tình cờ gặp nương nương."

Dịch nương nương gật đầu, "Chúng ta thật là có duyên phận."

Từ sau lần gặp trước, Dịch nương nương rất có hảo cảm với Hiểu Vân, thấy nàng không có việc gì liền muốn gần gũi hơn: "Nếu Hiểu Vân không có việc bận, không bằng đi cùng bản cung đi!"

"Nương nương đang muốn đi đâu, Hiểu Vân đi cùng chỉ sợ không thỏa đáng."

"Bản cung muốn tới Tướng Quốc Tự thắp hương khấn nguyện, nếu người cùng đi, có thêm người nói chuyện càng tốt, làm gì có chuyện không thỏa đáng?"

Hiểu Vân vốn quá nhàn nhã, đang sợ không có chỗ đi, liền sáng khoái đồng ý.

"Nếu nương nương có lòng mời, Hiểu Vân cung kính không bằng tuân mệnh."

-0-

Triển Chiêu sau khi rời khỏi nam viện đã không thấy bóng Hiểu Vân. Đang định ra ngoài tìm, đúng lúc Bao đại nhân hồi phủ, lại tìm hắn có việc. Triển Chiêu đành phải đi làm việc cho Bao đại nhân trước. Dù sao công việc quan trọng hơn, hơn nữa, việc của Hiểu Vân cũng không thể nhất thời nôn

nóng.

Làm một việc liền mất luôn một ngày. Đợi tới lúc chiều tối, Triển Chiêu mới được rảnh rỗi. Có điều hắn tìm toàn bộ trước sau Khai Phong phủ cũng không thấy Hiểu Vân đâu, trong lòng không khỏi bối rối.

Triển Chiêu đi một vòng trở lại nam viện, Tiểu Thúy đang thu dọn quần áo.

"Tiểu Thúy, người hôm nay có gặp tiểu thư nhà người không?"

"Triển đại nhân. Tiểu Thúy từ sáng đã không thấy tiểu thư, Triển đại nhân cũng không thấy sao?"

Triển Chiêu lắc đầu, hai hàng lông mày nhíu chặt. Nàng đi đâu rồi? Tại sao đến giờ còn chưa trở về!

Tiểu Thúy thấy Triển Chiêu vẻ mặt nghiêm túc, cũng bắt đầu lo lắng.

"Triển đại nhân, tiểu thư sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Người không cần lo lắng, Hiểu Vân không sao. Ta ra ngoài tìm xem, có lẽ về trễ thôi." Triển Chiêu an ủi Tiểu Thúy xong xoay người vội vàng đi. Trong lòng bắt đầu thấy không yên. Chương Lăng hiện giờ không biết đang ở đâu, hắn sẽ không làm hại Hiểu Vân nữa chứ?

Triển Chiêu rời khỏi phủ nha không bao lâu, liền thấy một thân ảnh quen thuộc từ xa đi tới, cảm thấy vui mừng, vội vàng chạy qua.

"Hiểu Vân, nàng đi đâu vậy, sao về muộn thế?"

Hiểu Vân nhìn bộ dáng lo lắng của Triển Chiêu, lập tức giải thích:

"Tôi theo Địch nương nương tới Tướng Quốc Tự nên về muộn. Khiến Triển đại nhân lo lắng rồi."

Triển Chiêu thấy nàng nói chuyện vẫn như trước, còn hàm chứa ý cười, lòng bình tĩnh lại, nghĩ nàng không còn tức giận như lúc sáng, nhẹ nhàng thở ra.

"Đi về trước đã, tiên sinh nếu vẫn không thấy nàng đâu sẽ nóng lòng."

Hiểu Vân gật đầu, hai người sóng vai đi về, một đường trầm mặc.

Triển Chiêu theo Hiểu Vân về nam viện, tuy rằng hắn muốn giải thích hiểu lầm buổi sáng, nhưng lúc này không phải thời cơ hay địa điểm tốt để nói chuyện. Vì thế định để lại sau, dù sao chuyện này phải hai người cùng ngồi xuống nói chuyện mới được. Chỉ là hắn không ngờ tới, hoãn lại lần này, là hoãn lại rất lâu.

Sáng sớm hôm sau, Triển Chiêu nhận được thánh chỉ. Ở Thọ châu có kẻ cướp thường lui tới, đốt giết bắt người cướp của, thủ đoạn tàn nhẫn, dân chúng không chịu nổi nữa. Chương quản địa phương lại bất lực, đành dâng tấu xin triều đình giúp đỡ. Triệu Trinh ban thánh chỉ cho Triển Chiêu, tới Thọ châu diệt phi.

Chuyện tình bất ngờ, Triển Chiêu đi vội vàng, cũng chưa kịp nói gì với Hiểu Vân, chỉ vội từ biệt rồi lập tức rời khỏi Khai Phong. Đi một chuyến tới hơn một tháng.

-0-

Đêm, rất sâu, rất lạnh. Gió lạnh thổi vù vù, cuộn cuộn kéo theo lá rụng cuốn trong không trung. Cành cây trụi lá, phương bắc lạnh lẽo, đông ngày càng tối, trời ngày càng lạnh.

Dưới ánh trăng lạnh lùng, cả tòa thành Khai Phong yên tĩnh chỉ còn lại tiếng gió bắc. Dân chúng trong thành đã chìm trong giấc ngủ dưới chăn bông. Nhưng trong phủ nha Khai Phong, vẫn còn hai ngọn nến khi tối khi sáng.

"Cha, sao cha còn chưa nghỉ ngơi?"

Mấy ngày nữa là đông chí, mùa đông phương bắc thật sự quá lạnh. Đinh Hiểu Vân vốn là người phía nam, không quen với khí lạnh nơi này. Lúc này nàng chỉ muốn nằm ổ trong chăn, nhưng thấy ánh nến trong phòng Công Tôn Sách, vẫn nhịn không được tới xem một chút.

"Còn một ít văn kiện chưa sửa xong, ngày mai phải đưa đại nhân xem rồi." Nói xong cầm một quyển sách, nhích lại gần ánh nến, mắt nhúu lại tiếp tục đọc. Hiểu Vân thấy vậy liền thấp thêm một ngọn nến đặt lên bàn, lại về phòng lấy thêm một chiếc áo choàng khoác cho Công Tôn Sách: "Cha, cẩn thận cảm lạnh."

Công Tôn Sách vỗ vỗ tay nàng, "Ta xem thêm một chút, con đi ngủ trước đi."

"Vậy con đi ngủ trước, cha cũng đừng muộn quá." Nói xong rời khỏi thư phòng.

Đóng kín cửa phòng, nhìn ánh sáng le lói phát ra từ bên trong, khoi khoi cảm khái, người của Khai Phong phủ đều cuồn công việc.

Lại một trận gió lạnh thổi qua, Hiểu Vân khép chặt vạt áo, mùa đông của Khai Phong thật quá lạnh! Ôm tay chuẩn bị trở về phòng, lúc xoay người chợt thoáng thấy hai bóng đen trên nóc nhà, ngẩng đầu nhìn kỹ lại không thấy gì. Hiểu Vân nhúu mắt, nhìn kỹ lần nữa, nóc nhà quả thật không có gì. Hiểu Vân cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ là ảo giác? Chắc không phải bóng cây chứ!

Đang nghĩ, đột nhiên một cái bóng từ đầu tường nhanh chóng nhảy xuống, lúc rơi xuống không có một tiếng động. Chỉ thấy một đôi mắt đảo lên, trong bóng tối phát ra màu xanh lá. Hiểu Vân rùng mình, nhìn kỹ mới phát hiện thì ra là một con mèo đen.

Hiểu Vân vốn không thích mèo đen, cứ cảm thấy thứ này tà ma. Phàm là trong phim ảnh xuất hiện mèo, nhất là vào giữa đêm hôm, luôn có chuyện xấu xảy ra. Hiểu Vân cảm thấy trong lòng không yên, cũng không dám đứng đó, vội trở về phòng.

-0-

Trải qua hơn hai mươi ngày lặn lội đường xa, Trần quan Bình Tây đại nguyên soái Địch Thanh, cuối cùng về tới kinh thành. Một ngày này, đường phố Khai Phong phủ so với ngày thường náo nhiệt hơn rất nhiều.

Hai bên đường đứng đầy người, náo nhiệt ồn ào, dân chúng đều muốn nhìn thấy phong thái uy phong của đại nguyên soái trong truyền thuyết, người người đều nghển cổ muốn nhìn cho rõ.

Nói tới Địch Thanh này, chính là một nhân vật truyền kỳ.

Địch Thanh xuất thân bản hàn, từ nhỏ đã ôm chí lớn, năm mười sáu tuổi, anh trai hắn cùng người làng ấu đả, Địch Thanh chịu tội thay, bị “bắt tội nhân tòng quân, xóa bỏ tên cùng hộ tịch”, bắt đầu kiếp sống quân doanh của hắn. Bảo nguyên nguyên niên (năm 1038), thủ lĩnh tộc Đảng Hạng Lý Nguyên Hạo xưng đế ở tây bắc, thành lập Tây Hạ. Tống triều tuyển quân ra biên ải, Địch Thanh trúng tuyển, được phong làm Duyên châu chỉ huy sứ, khi đó hắn vẫn chỉ là một binh lính cấp thấp. Nhưng cũng từ lần chiến sự này, hắn trong khoảng thời gian ngắn đã vươn đến vị trí hôm nay.

Trong trận chiến với Tây Hạ, hắn dũng mãnh thiện chiến, nhiều lần làm tiên phong, lãnh binh đoạt quan trăm tướng, trước sau phá được thành Kim Thang, Hựu Châu, tiêu hủy mấy vạn hộ lương thảo của Tây Hạ, thu được hai ngàn ba trăm hộ lương, năm ngàn bảy trăm con gia súc, cũng chỉ huy binh lính ở những vị trí quan trọng thực hiện sửa cầu, chỉnh trang lại tường thành, thực hiện chiêu an, chặn rừng, lập trại, dựng nhiều công sự lớn, “toàn nhắm vào những điểm yếu của địch”.

Mỗi trận chiến hắn đều tóc tai bù xù, mang mặt nạ đồng, đi trước làm gương, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, trong thời gian hai năm, tham gia mười ba trận chiến lớn nhỏ, thân trúng tám lần tên mà không hề khiếp sợ. Trong một lần tại trận chiến An Xa, Địch Thanh thân chịu trọng thương, nhưng “nghe thấy giặc tới, đứng thẳng xông lên”, đấu tranh anh dũng, trong trận chiến Tống Hạ, lập lớp lớp chiến công, thanh danh cũng theo đó vang lừng, khiến binh lính Tây Hạ nghe tên đã sợ mất mật. Bởi vậy, Triệu Trinh phong hắn làm “Trần quan Bình Tây đại nguyên soái”, thống soái quân đội ở biên thù, trấn thủ tam quan.

Nhưng mà, bọn họ đứng trong gió lạnh hồi lâu, vẫn không nhìn thấy nghi trượng của Địch nguyên soái, đừng nói tới chính bản thân hắn ta. Trong đám người bắt đầu có kẻ bàn tán.

"Không phải nói hôm nay trở lại sao? Sáng sớm ta đã chờ ở chỗ này, sao lâu vậy rồi còn chưa thấy một bóng người thế?"

"Đúng vậy đúng vậy, có phải bị hoãn lại rồi không?"

"Có phải tin tức sai rồi không?"

"... .."

Nguyên nhân đại nguyên soái xuất hiện, mọi người đều xôn xao phỏng đoán. Có điều dân chúng không thấy gì để xem, liền dần dần tản đi.

Kỳ thật, đại nguyên soái trong miệng mọi người, đã sớm có mặt khi cửa thành vừa mở không lâu. Nhưng mà hắn không dẫn binh, cũng không có nghi trượng, chỉ mang theo hai gã thân binh, ba con khoái mã, quất ngựa vào thành. Giờ phút này, hắn đang ở Ngự thư phòng điện thánh.

Hồi 59 - Hôn kỳ đến gần

Triệu Trinh hôm nay không vội vã, trong lúc rảnh rỗi còn xem hoàng lịch chọn ngày đại hôn giúp Địch Thanh. Lúc này đang cùng nhạc phụ tương lai của Địch Thanh, Binh bộ thượng thư Hà Liệt đàm luận việc này, bỗng có thái giám quản sự vào báo.

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, Địch nguyên soái yết kiến. Hiện đang ở ngoài ngo môn chờ lệnh."

Triệu Trinh mừng rỡ nói: "Tuyên."

Địch Thanh, thân cao bảy thước, mày rậm mắt to, tư thái hùng vĩ, lòng dạ rộng lớn. Tuy rằng đã qua tuổi ba mươi, nhưng vẫn phong nhã hào hoa. Chinh chiến nhiều năm, mặc dù trên người hắn để lại rất nhiều vết sẹo to nhỏ, nhưng không chút ảnh hưởng tới sự sắc sảo của hắn. Dáng người cao lớn, một thân quan phục màu đỏ đậm, càng tôn thêm tư thế oai hùng phấn chấn uy phong.

"Mặt tướng tham kiến Hoàng Thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Triệu Trinh nhìn Địch Thanh quỳ một gối dưới điện, cảm thấy rất vui mừng, mặt đầy ý cười.

"Địch khanh bình thân."

"Tạ Hoàng Thượng." Địch Thanh theo lời đứng dậy bước sang một bên.

Quân thần hai người hàn huyên khách sáo một phen, Triệu Trinh liền nhắc tới chuyện tứ hôn.

Địch Thanh một lòng đều ở quân vụ, đối với việc hôn phối của mình, thứ nhất không để trong lòng, thứ hai không rảnh bận tâm. Thê tử, hiện tại đối với hắn mà nói, có cũng được mà không có cũng không sao. Đối với việc tứ hôn của Triệu Trinh, Địch Thanh tuy không để bụng lắm, nhưng cũng không có ý kiến gì, thánh chỉ đã ban, việc hôn nhân của hắn với thiên kim của Hà Liệt là chuyện ván đã đóng thuyền, không đổi được nữa. Hoàng Thượng hỏi ý nguyện của hắn, chỉ là hỏi cho có thôi. Vì thế, hắn lấy lý do quân vụ làm trọng, từ chối thêm mấy câu rồi lĩnh chỉ tạ ơn, lại trước mặt Triệu Trinh cùng Bát vương gia thi lễ với nhạc phụ.

Hà Liệt rất vui mừng, cười đến nổi nếp nhăn trên mặt cũng hiện rõ. Con gái có thể gả cho một đại nguyên soái chiến công hiển hách, phụ thân như ông ta cũng coi như có mặt mũi.

Triệu Trinh đôi với chuyện này rất hài lòng, liền tuyên bố hôn kỳ vào hai ngày sau, do Bát vương gia và Địch nương nương làm chủ hôn. Cũng dặn Địch Thanh nhanh chóng chuẩn bị để cưới Hà Kim Liên qua cửa.

Địch Thanh nhận lệnh xong, liền rời khỏi ngự thư phòng.

Địch Thanh chân trước vừa đi, Bàn Cát đã vội vàng thượng tâu, nói Địch Thanh đôi với việc tứ hôn của Hoàng Thượng có ý thoái thác, có thể thấy có ý bất trung, hai lòng. Tên Bàn Cát này thật sự là thích gây thị phi, hơn nữa là loại thích nhật xương trong trứng, chuyên bịa đặt.

Triệu Trinh nghe lão nói như vậy, có chút không chịu nổi, hơi tức giận bác bỏ lời tâu của lão. Địch Thanh sau khi nhận được thánh chỉ, lập tức ngày đêm ra roi thúc ngựa từ Nhạn Môn Quan xa xôi ngàn dặm chạy về kinh thành, sự chân thành này có thể thấy rõ ràng, tại sao câu đầu tiên của Bàn Cát lại có thể phỉ báng hắn được.

Lúc này, Trương Nghiêu Tả đứng lúc không có ở Ngự thư phòng, Bàn Cát lẻ loi một mình không ai giúp đỡ, trở thành cái đích cho Bát vương gia, Vương thừa tướng cùng Hà Liệt chỉ trích, ngay cả Triệu Trinh cũng không nể tình mà trách cứ, lão đành phần nộ ngậm miệng, không nói thêm nữa.

-0-

Địch Thanh sau khi rời khỏi Hoàng cung liền tới thẳng phủ Bát vương gia.

Địch Thanh xuất thân hàn hàn, từ thuở nhỏ đã không có người thân, vẫn luôn cô độc. Nhưng sau khi hắn dần có công tích, Bát vương gia vô cùng tán thưởng, lại trùng hợp Địch Thanh cùng Vương phi của Bát vương gia cùng họ, Địch nương nương liền nhận Địch Thanh làm nghĩa đệ. Hai người tuy không có quan hệ huyết thống, nhưng tình cảm rất tốt. Từ đó về sau, Địch Thanh tại kinh thành đã có nhà, có người thân để hắn quan tâm. Địch Thanh càng quý trọng phần thân tình khó có được này. Do đó, sau khi hắn nhập cung báo cáo công việc, liền không dừng ngựa tới thăm tỷ tỷ kết nghĩa của mình.

Địch nương nương nhìn thấy Địch Thanh, kích động nước mắt rơi lã chã. Tỷ đệ hai người ân cần hỏi han, tâm sự một hồi lâu. Nếu không phải Địch Thanh còn có chuyện quan trọng cần xử lý, Địch nương nương sẽ giữ hắn lại Vương phủ dùng bữa.

-0-

Đêm xuống, mọi người đều đã đi vào giấc ngủ. Giáo úy của Khai Phong phủ, là người gánh vác an toàn của kinh đô, mặc dù gió lạnh thấu xương, trong đêm khiến người ta thấy rét lạnh, vẫn phải đi tuần tra, một ngày cũng không thể bỏ.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường cùng Trương Long Triệu Hồ ba người, đang đi trên con đường ở phía tây.

"Bạch đại nhân, Địch nguyên soái dũng mãnh thiện chiến, một mình canh giữ ải quan, vạn người không thể đi qua, khiến giặc Tây Hạ không dám xâm chiếm Đại Tống ta. Địch nguyên soái thật sự là trụ cột triều đình đó."

Triệu Trinh dù chưa phong quan phẩm cho Bạch Ngọc Đường, nhưng hẳn cũng là do Hoàng Thượng khâm diễm ở Diệu Võ Lâu, đang nhậm chức ở Khai Phong phủ. Hơn nữa, võ nghệ của Bạch Ngọc Đường ngang ngửa Triển Chiêu, đám người Vương Triều đối với Bạch Ngọc Đường cũng kính trọng giống như với Triển Chiêu, gọi hắn là Bạch đại nhân.

Hai người Mã Hán cùng Vương Triều không biết có phải bất tự không hợp không mà thường xuyên thích tranh cãi. Lần này, Vương Triều khen ngợi Địch Thanh, Mã Hán liền không đồng ý nói:

"Nếu không phải Bao đại nhân công chính vô tư, quyết trừ gian nịnh, Địch nguyên soái làm sao có thể an tâm ở biên quan đánh giặc, chống lại Tây Hạ."

Mặt thấy hai người này sắp lao vào tranh cãi, Bạch Ngọc Đường không muốn lỡ tai mình chịu tội, bắt đắc dĩ nói một câu.

"Hai người các người nói đều đúng, Bao đại nhân an nội, Địch nguyên soái trấn ngoại, hai người bọn họ thiếu một cũng không được."

Hai người lúc này mới yên lại. Đúng lúc đi tới phủ thượng thư, không ngờ lại nhìn thấy từ xa có một người đang đi tới.

Vương Triều Mã Hán nhìn nhau, nhanh chóng đi lên phía trước. Người tới mặc một thân trang phục thư sinh, cầm quẻ càn trong tay, túi vải trắng đeo trên người viết tám chữ lớn "Miễn phí xem mệnh, mong kết thiện duyên". Nhìn trang phục và đạo cụ liền biết là người dựa vào miệng kiếm cơm. Nhưng mà đêm hôm khuya khoắt, lại không có người nào xung quanh, một thầy bói đi lang thang trên đường, khó tránh khiến người ta nghi ngờ.

"Thầy tướng số, muộn như vậy người đang làm gì, muốn đi đâu."

Người nọ bình tĩnh nhìn bọn họ đáp.

"Đến nơi cần đến, đi nơi cần đi. Ba vị quan gia, tối nay trời có dị tượng, sao Văn Phúc cùng Võ Khúc gặp nhau, chính là điềm đại hung. Trong kinh thành mấy ngày tới sẽ có đại biến. Rường cột nước nhà bị đổ, trụ cột quốc gia bị hủy."

"Cái gì sao Văn Khúc Võ Khúc, đừng có ở đây yêu ngôn hoặc chúng." Mã Hán nghe xong giận dữ bước lên trách cứ.

"Lời thật khó nghe!" Người nọ lắc đầu, thở dài nói.

Bạch Ngọc Đường gọi Vương Mã hai người. "Kẻ này cuồng ngôn, không cần để ý." Sau đó liếc mắt nhìn hắn rồi bảo hắn rời đi.

Đội người nọ đi rồi, Bạch Ngọc Đường lại bảo Mã Hán lặng lẽ bám theo sau.

"Người này bộ dạng khả nghi, người mau đi theo, nếu có gì khác thường chúng ta tính toán tiếp."

Một tháng qua, Bạch Ngọc Đường ở tại Khai Phong phủ cũng không phải ngồi không, gặp chuyện không có được mười phần tư thế bộ đầu, cũng học được sáu bảy phần công phu.

Mã Hán lĩnh mệnh, lặng lẽ đuổi theo người nọ đi.

-0-

Trong thư phòng tại nội nha Khai Phong phủ, Bao đại nhân đang xem công văn, Trương Long báo lại, Địch nguyên soái đến phủ. Bao đại nhân vui mừng, vội buông công văn trong tay. Vừa bước ra vài bước đã gặp Địch Thanh đi tới.

"Bao đại nhân!" Địch Thanh chấp tay thi lễ với Bao đại nhân.

"Địch nguyên soái!" Bao đại nhân cũng hoàn lễ: "Đã lâu không gặp, Địch nguyên soái vẫn cứng cỏi như trước."

"Đã lâu không gặp, Bao đại nhân vẫn phong thái không đổi!"

Hai người hàn huyên một phen rồi nhìn nhau cười. Công Tôn Sách tiến lên chào, Bao đại nhân cùng Địch Thanh liền ngồi xuống nói chuyện.

Hai người đã quen biết hơn năm năm. Bao đại nhân chủ văn, Địch Thanh chủ võ. Hai người tuy làm việc trong hai lĩnh vực không liên quan, nhưng đều trung thành tận tâm với Đại Tống, vì triều đình tận trách. Mà hai người đều là người tính tình ngay thẳng, càng thêm quý mến nhân tài, nên quen biết không lâu đã rất tâm đầu ý hợp.

"Địch nguyên soái, hiện giờ biên cảnh thế nào?"

"Tây Hạ Lang chủ đã tâm bưng bưng, nhiều lần xâm nhập vào biên quan khiêu chiến. Mùa chăn thả gia súc sắp tới, qua không lâu nữa, sẽ tới mùa thu hoạch ở bên cảnh. Nếu không phải thánh mệnh khó cãi, bản nguyên soái quyết không bỏ lại quân vụ, rời khỏi biên quan." Nói tới chiến sự ở biên quan, Địch Thanh khó tránh có chút bất đắc dĩ. Nay Tây Hạ như hổ rình mồi, hoàng đế lại rảnh rỗi nghĩ ra chuyện tứ hôn, khiến hắn thật sự khó nghĩ.

"Thánh Thượng cảm động và nhớ nhung công lao nguyên soái bảo vệ xã tắc, ban thưởng đại hôn, cũng là vì suy nghĩ cho nguyên soái." Bao đại nhân tuy trong lòng biết nguyên do, nhưng không thể nói thẳng ra, chỉ có thể an ủi như vậy.

Địch Thanh thở dài, nói: "Cường địch chưa diệt, sao có thể lập gia đình?"

Bao đại nhân lắc đầu, "Nguyên soái, cái gọi là tu thân tề gia, trị quốc bình thiên hạ, đại trọng phu đối nhân xử thế, chỉ cần trong lòng có triều đình, cần gì khư khư giữ cái cũ? Nguyên soái dù muốn ở lại biên quan, bảo vệ quốc gia, cũng phải chiếu cố bản thân, thành gia lập nghiệp. Như vậy mới coi như hoàn mỹ!"

Địch Thanh nghe Bao đại nhân nói như vậy, lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn một chút.

"Nghe Bao đại nhân nói, Địch Thanh đã hiểu ra! Xin nhận lời chỉ dạy!"

Bao đại nhân cười, "Địch nguyên soái sắp đại hôn, tất nhiên có rất nhiều chuyện phiền phức cần làm, phải chuẩn bị cho tốt mới được."

Địch Thanh gật đầu đứng dậy cáo từ.

-0-

Bạch Ngọc Đường cùng Vương Triều tuần đêm xong, lúc trở lại phủ nha đã quá canh hai. Sau đó Mã Hán cũng trở về.

"Người kia có gì khác thường không?"

Mã Hán lắc đầu, "Không có, hẳn tìm một gian khách điếm ở lại, thuộc hạ chờ bên ngoài nửa canh giờ cũng không thấy hắn có hành động gì liên trở về."

Bạch Ngọc Đường gật đầu, tuy rằng cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng không có việc gì vẫn tốt hơn có việc, có lẽ hắn quá mẫn cảm thôi. Vì thế cho bọn họ lui xuống nghỉ ngơi, bản thân cũng trở về phòng đi ngủ.

Hôm sau, trời còn chưa sáng, Hiểu Vân đã tỉnh. Nhìn thời gian còn sớm liền muốn ngủ tiếp, kết quả không hiểu sao trong đầu có cảm giác hoang mang rối loạn, không có cách nào ngủ lại. Cuối cùng mở to mắt nằm trên giường tới tận bình minh.

Lúc dậy rửa mặt, lại không cẩn thận đánh rơi chén súc miệng. Chén men sứ rơi xuống đất liền vỡ nát. Tiểu Thúy không ngừng ồn ào vạn sự bình an. Hiểu Vân có chút mờ mịt nhìn tay mình, rõ ràng đã cầm rồi, vì sao đánh rơi được? Từ lúc sáng sớm đã tâm thần không yên, nhưng không biết lo lắng cái gì.

Sau đó nàng mới biết, đó chính là linh cảm.

"Tiểu thư, không tốt! Triền đại nhân bị thương."

Lúc Tiểu Thúy xông vào trong phòng, ồn ào thở dốc, Hiểu Vân lại đánh rơi một cái chén nữa. Nước nóng rơi xuống mu bàn tay, cũng không khiến nàng cảm thấy đau, chỉ kinh ngạc nhìn Tiểu Thúy.

"Người nói cái gì!"

"Triền đại nhân đã trở lại, ngài ấy bị thương, hơn nữa hình như rất nghiêm trọng."

Tiểu Thúy còn chưa nói xong, Hiểu Vân đã lao ra khỏi phòng chạy thẳng tới chỗ ở của Triền Chiêu. Một đường chạy như điên, suy nghĩ lung tung, trong đầu toàn bộ là bóng dáng của Triền Chiêu, còn có một câu không ngừng lặp đi lặp lại: Không sao, hẳn nhất định không sao.

"Triển đại nhân!"

Hiệu Vân một đường chạy vội, lúc tới chỗ Triển Chiêu đã thở dốc.

Trong phòng có nhiều người, Hiệu Vân không chú ý bọn họ là ai, vào phòng trực tiếp chạy tới trước giường. Lúc này Công Tôn Sách đang bắt mạch cho Triển Chiêu. Một tay đặt lên cổ tay trái của Triển Chiêu, một tay vuốt nhẹ chòm râu, nhíu hai hàng lông mày, ngưng thần suy nghĩ cẩn thận.

Hiệu Vân không dám quấy rầy, chỉ đứng một bên nhìn.

Triển Chiêu nằm ở trên giường, hôn mê bất tỉnh. Hốc mắt đen quánh, môi nhuốm xanh, trên mặt không còn chút máu, thoạt nhìn là bị trúng độc. Triển Chiêu võ công cao như vậy, có thể hạ độc được hẳn, khẳng định không dễ. Hơn nữa, là ai có bản lĩnh như vậy, có thể hạ độc hẳn? Trái tim Hiệu Vân co lại, đi diệt phi sao lại biến thành như vậy trở về?

Vai của Hiệu Vân bị vỗ nhẹ vài cái, nàng quay đầu, phát hiện Bao đại nhân cũng ở trong phòng, đang đứng ở một bên, cũng mang vẻ mặt lo lắng.

"Đại nhân." Hiệu Vân nhìn Bao đại nhân, "Triển đại nhân hẳn..."

"Hiệu Vân không cần quá mức lo lắng, có Công Tôn tiên sinh ở đây, Triển hộ vệ sẽ không có việc gì."

Đang nói, Công Tôn Sách đã bắt mạch xong.

"Cha..."

"Công Tôn tiên sinh, Triển hộ vệ như thế nào rồi?"

Công Tôn Sách lắc đầu, "Đại nhân, đệ tử vô năng. Độc trong người Triển hộ vệ vô cùng bá đạo, nếu Triển hộ vệ không có nội lực thâm hậu, đóng lại huyết đạo, làm chậm tốc độ khuếch tán của độc tính, chỉ sợ đã sớm mất mạng. Mà muốn giải độc này, trừ phi có giải dược của người hạ độc, nếu không..."

"Nếu không sẽ thế nào?" Bao đại nhân truy hỏi.

"Nếu không, chỉ sợ thiên hạ không ai có thể giải."

Bao đại nhân không dám tin nhìn Công Tôn Sách, lại nhìn Triển Chiêu, run giọng nói.

"Thật sự không thể giải?"

Công Tôn Sách lắc đầu, quay đầu sang một bên: "Đệ tử hổ thẹn."

Thì ra, chính tai nghe được Công Tôn Sách nói câu "đệ tử vô năng" chính là cảm giác này. Rất đau, rất xót xa, rất bất đắc dĩ.

"Cha, Triển đại nhân sẽ không, sẽ không cứ vậy mà chết được, nhất định có cách, nhất định đúng không?"

Hiệu Vân kéo ống tay áo của Công Tôn Sách, thấp giọng khẩn cầu hỏi. Triển Chiêu hẳn sẽ không cứ vậy chết đi, hẳn không thể.

"Hiệu Vân..." Công Tôn Sách nắm tay Hiệu Vân, vô lực lắc đầu, trong lòng chua xót vô hạn. Ông đọc thuộc hết y thuật trong thiên hạ, nghiên cứu thuật giải độc, không cầu giải hết độc trong thiên hạ, chỉ cần cứu được người

bên cạnh mình là được, nhưng lúc này, cũng là lần đầu tiên ông thúc thủ vô sách.

Trong phòng, đột nhiên yên tĩnh. Hiểu Vân chỉ cảm thấy một trận chóng mặt, chân giống như không còn chạm đất, ngay cả hít thở cũng trở nên khó khăn. Túm chặt lấy ngực, cố gắng nén lại từng trận đau đớn đang dồn lên. Mơ mơ màng màng nghe có tiếng người nói.

"Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu không phải không thể cứu."

Hiểu Vân ngẩng đầu, lúc này mới chú ý tới trong phòng còn có người khác. Một già một trẻ, một nam một nữ. Người lớn tuổi râu tóc bạc trắng, sắc mặt lại hồng nhuận, dáng người khỏe mạnh. Người còn lại dáng người yếu điệu, mình diễm động lòng.

Bao đại nhân vui mừng nhìn vị lão nhân đầu bạc kia: "Mạnh lão tiên sinh có diệu pháp gì sao?"

Hiểu Vân nhìn vị lão nhân khuôn mặt nghiêm túc kia ngần người. Mạnh lão tiên sinh? Chẳng lẽ đó là sư phụ của Triển Chiêu, Mạnh Nhược Hư? Vậy nữ hài tử kia, chính là Mạnh Xuân Ny. Nghĩ đến đây, Hiểu Vân mới vừa rồi còn rối rắm không thôi, lập tức yên lòng trở lại. Nếu Mạnh Nhược Hư nói có thể cứu, vậy là có thể cứu rồi.

"Cha, thật vậy sao?" Xuân Ny trông mong nhìn Mạnh Nhược Hư, cũng mang vẻ mặt chờ mong.

Mạnh Nhược Hư cúi đầu nhìn nàng, vỗ vỗ tay nàng: "Lời cha nói sao lại không thật."

"Vậy xin Mạnh lão tiên sinh ra tay giúp đỡ." Công Tôn Sách đứng dậy thi lễ với Mạnh Nhược Hư.

Mạnh Nhược Hư gật đầu, "Triển Chiêu là ái đồ của lão hủ, lão hủ tất nhiên sẽ không bỏ mặc. Sáu mươi năm công lực của lão hủ, nếu giúp Triển Chiêu bứt ra độc tố, không phải là không thể."

"Nếu đã vậy, làm phiền Mạnh lão tiên sinh." Bao đại nhân cảm kích nhìn Mạnh Nhược Hư.

"Không dám." Mạnh Nhược Hư đáp ứng xong, mọi người liền ra khỏi phòng.

Lúc Hiểu Vân thay mọi người đóng cửa, chợt bắt gặp ánh mắt mơ hồ có chút suy tư của Mạnh Nhược Hư. Hiểu Vân sững sốt, nhưng không dám nghĩ nhiều, đóng cửa lại rồi chờ ở bên ngoài.

Trong phòng vô cùng im lặng, không có chút âm thanh. Trong sân viện cũng rất im lặng, Hiểu Vân cùng Xuân Ny đứng ở hai bên. Hai người đều không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm cửa phòng. Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách trở lại nha môn trước, để lại hai người xa lạ với nhau, chỉ nhìn cửa phòng không nói chuyện gì.

Nói là xa lạ cũng không hẳn. Ít nhất Hiểu Vân biết Mạnh Xuân Ny,

trong phim đã biết qua. Mà Xuân Ny chân thật trước mắt này, lại không giống với hình tượng trong phim mà nàng biết.

Cô nương này thoát nhìn khoảng mười bảy mười tám tuổi, diện mạo xinh xắn, mặc dù mặc áo dày, cũng không khó nhận ra dáng người yếu điệu, rất có phong tình của nữ nhi, nhưng không có khí chất diễm đạm thanh thuần đáng yêu như tưởng tượng.

Hiệu Vân nhìn sơ qua Xuân Ny vài lần, rồi không để ý tới nàng nữa, ngăn người nhìn cửa phòng.

Nửa canh giờ thật quá dài, Hiệu Vân vẫn dựa vào cột trụ hành lang, duy trì tư thế không đổi. Mãi tới khi cửa phòng trước mắt mở ra, Hiệu Vân mới động đậy.

Xuân Ny cũng vậy, cứ đứng yên một chỗ.

Mạnh Nhược Hư xuất hiện ở cửa, sắc mặt không tốt lắm, có chút tái nhợt, không hồng nhuận giống như vừa nãy. Trên trán phủ một lớp mồ hôi, khe dính trên mái tóc bạc. Thân hình cũng không ổn, giống như nháy mắt già đi rất nhiều.

Xuân Ny vội tới gần đỡ Mạnh Nhược Hư: "Cha, cha sao rồi?"

Mạnh Nhược Hư suy yếu lắc đầu, "Chỉ hơi mệt một chút, không ngại."

Xuân Ny gật đầu, "Vậy sư huynh thì sao?"

"Sư huynh người không sao nữa rồi." Mạnh Nhược Hư liếc mắt nhìn Hiệu Vân, lúc này nàng mới tới gần.

"Mạnh lão tiên sinh vất vả, Hiệu Vân thay mặt Bao đại nhân cùng trên dưới Khai Phong phủ đa tạ ơn cứu mạng của Mạnh lão tiên sinh với Triển đại nhân."

Mạnh Nhược Hư lạnh nhạt khoát tay, "Đây là việc lão hủ cam tâm tình nguyện, Công Tôn cô nương không cần cảm tạ."

Hiệu Vân thấy ông nói như vậy, không nói gì thêm. Xuân Ny thấy thân thể Mạnh Nhược Hư suy yếu, liền đề nghị dìu ông về nghỉ ngơi, lại bị Mạnh Nhược Hư cự tuyệt: "Người đi xem sư huynh người thế nào, hấn cũng cần được chăm sóc, cha nằm một lát sẽ khỏe lại."

Nói xong, đẩy tay Xuân Ny ra, gật đầu chào Hiệu Vân rồi đi vào căn phòng bên cạnh phòng của Triển Chiêu.

Xuân Ny nhìn Mạnh Nhược Hư đi vào, đang muốn vào phòng Triển Chiêu, lại quay lại nhìn Hiệu Vân.

"Công Tôn cô nương cũng vào thăm sư huynh ta chứ?"

Hiệu Vân nhìn nàng, khẽ lắc đầu: "Nếu Triển đại nhân đã vô sự, Hiệu Vân sẽ đi báo tin tức tốt cho Bao đại nhân. Triển đại nhân còn cần Mạnh cô nương chiếu cố nhiều hơn."

Chắc là Xuân Ny không dự đoán được Hiệu Vân ngay cả cửa phòng cũng không vào, có chút kinh ngạc, ngây người chốc lát mới gật đầu đi vào trong.

Hiệu Vân nhìn cửa phòng đóng lại trước mặt, trong lòng nổi lên một trận chua chát, nhưng không cho phép mình nghĩ nhiều, xoay người rời khỏi.

"Vân nha đầu!" Mới bước ra khỏi sân mấy bước, đã gặp phải Bạch Ngọc Đường, hắn đang vội vàng chạy tới.

"Ngũ Ca."

Hiệu Vân ban đầu lúc gặp Bạch Ngọc Đường đã gọi thẳng tên hắn, sau đó trải qua chuyện trên Hãm Không Đảo liền gọi hắn là Bạch Ngũ gia, có điều cách gọi này không duy trì được lâu. Có một lần Bạch Ngọc Đường nổi giận, nói hắn không chịu nổi Hiệu Vân trái một câu Bạch Ngũ gia, phải một câu Bạch Ngũ gia, hắn nghe thấy cả người không được tự nhiên, mãnh liệt yêu cầu nàng sửa lại cách gọi. Theo như hắn nói, cho dù gọi hắn là chuột bạch cũng thấy thoải mái hơn Bạch Ngũ gia, lúc ấy Hiệu Vân thật sự gọi hắn là chuột bạch. Có điều, cũng chỉ là đùa vui một chút thôi.

Bởi vì tính cách Bạch Ngọc Đường khá tùy ý, lúc ở cạnh cũng không cần cố kỵ nhiều, so với người khác, Hiệu Vân vẫn thích ở cạnh hắn hơn. Bạch Ngọc Đường sau khi ở lại Khai Phong phủ làm sai dịch, hai người thường xuyên gặp nhau, dần dần quen thuộc hơn, không giữ lễ tiết quá nhiều nữa, dần dần trở thành xưng hô như hiện tại.

"Nghe nói Triển Chiêu bị thương rất nghiêm trọng?" Bạch Ngọc Đường ngăn Hiệu Vân lại hỏi.

"Đã không sao rồi." Hiệu Vân thấp giọng đáp.

Bạch Ngọc Đường hồ nghi nhìn Hiệu Vân, "Người sao lại rầu rĩ như vậy?"

Hiệu Vân ngẩng đầu, trừng mắt lườm Bạch Ngọc Đường. "Làm gì có?"

Bạch Ngọc Đường muốn nói là có, có điều thấy ánh mắt không tốt của nàng, liền không nói thêm.

"Ta đi nhìn hắn." Nói xong liền đi vào trong viện.

Hiệu Vân vội giữ chặt tay áo hắn: "Đừng đi, trong phòng hắn có người."

Bạch Ngọc Đường xoay người lại, tò mò hỏi "Ai?" Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách, còn có Trương Long Triệu Hồ Vương Triều Mã Hán đều đang ở nhà môn, còn có ai ở đây?

"Mạnh Xuân Ny, sư muội của Triển đại nhân, cũng là con gái của ân sư và ân nhân cứu mạng của hắn."

"Ồ!" Bạch Ngọc Đường bừng tỉnh đại ngộ, gật gật đầu. "Thì ra là thế!"

Hiệu Vân bị ngữ khí có chút khoa trương của hắn chọc cười, lườm hắn một cái.

"Đã biết còn không tránh đi, chẳng lẽ ngươi muốn tới làm bóng đèn?"

Nói xong, bước vội bước vàng chạy lấy người, Bạch Ngọc Đường cũng vội đi theo.

"Bóng đèn là cái gì vậy?" Bạch Ngọc Đường rất tò mò. Hắn phát hiện

Hiếu Vân thỉnh thoảng sẽ nói ra mấy từ cổ quái mà hắn không hiểu. Ở chung hơn tháng, hắn đã có chút nghe mà không thể trách. Có điều, ngẫu nhiên khi có từ mới xuất hiện, hắn vẫn vô cùng hiếu học không ngại học hỏi.

"Bóng đèn? Bóng đèn chính là tên đáng ghét cản trở người ta nói chuyện yêu đương!" Nàng bởì vì không muốn làm bóng đèn, cho nên mặc dù muốn nhìn hắn tận mắt, cũng phải nhin lại.

"Bóng đèn có quan hệ gì tới việc cản trở người khác nói chuyện yêu đương?"

Hiếu Vân liếc mắt nhìn người đi bên cạnh, cả giận nói: “Bạch Ngọc Đường, người nhàn rỗi lắm sao? Nếu trong nha môn không có việc gì, vậy người đi tìm con gián thôi kia đi, hơn một tháng rồi vẫn không có tin tức gì. Hãm Không Đảo các người chỉ có năng lực như vậy thôi à?”

"Áy, Vân nha đầu, người hôm nay tức giận có chút lớn đó! Xảy ra chuyện gì rồi?" Bạch Ngọc Đường đen mặt nhìn Hiếu Vân tò mò.

Hiếu Vân lườm hần: “Ta gần đây hỏa vượng.”

"Thật sao?" Bạch Ngọc Đường cười.

Hiếu Vân không để ý đến hần, "Ta đi bốc thuốc cho Triển đại nhân. Người đừng có đi theo."

Nói xong liền bỏ đi, Bạch Ngọc Đường đứng từ xa nhìn bóng dáng nàng biến mất, sau đó quay người đi về hướng khác.

"Mạnh Xuân Ny? Ta thật muốn tới xem thử thể nào."

Hồi 61 – Âm khí thất truyền

"Đại nhân mời xem."

Bao đại nhân nhìn mấy cây châm đặt trên vải trắng, định nhắc lên xem thử cho kỹ, vừa vươn tay lại bị Công Tôn Sách cản lại.

"Đại nhân không thể, trên châm có độc!"

Bao đại nhân buông tay. "Công Tôn tiên sinh, người nói đây là âm khí đã thương Triển hộ vệ?"

"Đúng vậy, đại nhân. Những cây châm nhìn như kim thêu bình thường này là do đệ tử lấy từ trên người Triển hộ vệ ra."

"Ồ?" Bao đại nhân nhướn mi, có chút không xác định nhìn Công Tôn Sách.

"Châm nhỏ như vậy, lại có lực sát thương lớn như thế!" Bao đại nhân đối với cây châm nhỏ này lại gây thương tích tới mức đó với Triển Chiêu, vẫn là cảm giác khó có thể tin.

"Đúng vậy." Công Tôn Sách gật đầu đáp. "Hơn nữa, mỗi một cây châm đều đâm xuyên qua thịt, nếu không tìm cẩn thận, thật sự khó phát hiện."

"Vậy, công phu người này nhất định rất cao, mới có lực đạo phi châm mạnh như thế. Người khiến Triển hộ vệ bị thương rõ ràng võ công rất cao cường. Xem ra Triển hộ vệ đã gặp phải kinh địch." Bao đại nhân nhướn mi lo lắng.

"Chuyện này chưa chắc." Công Tôn Sách gói số châm lại đặt sang một bên, lắc đầu nói.

"Ồ?" Bao đại nhân nhướn mi, "Công Tôn tiên sinh xin chỉ giáo?"

"Đại nhân, đệ tử từng nghe sư phụ nói qua. Lỗ Ban từng tạo ra một loại công cụ, nói là công cụ, kỳ thật gọi là vũ khí đúng hơn. Bên ngoài nhìn

không khác gì một chiếc hộp bình thường, bên trong lại thiết kế cơ quan phức tạp, trong đó có mấy chục cây châm, một khi mở chốt, cơ quan bên trong sẽ kích hoạt tạo ra lực đẩy cực lớn, đẩy châm bắn ra. Lực đẩy này không khác gì lực bắn cung."

"Trên đời còn có thứ vũ khí lợi hại như vậy sao?" Bao đại nhân giật mình, cảm thán không thôi. Trên thế giới này quả thật có thể nói là không gì không có. "Không biết vật ấy gọi là gì?"

"Khiên cơ."

"Khiên cơ?" Bao đại nhân vuốt râu, trầm ngâm nói.

"Khiên cơ, rút dây động rừng, một khi mở chốt, không còn cơ hội sống sót. Đặt cái tên này đúng là mười phần chính xác. Nhưng mà ám khí độc ác như vậy, không nên tồn tại trên thế gian này thì tốt hơn. Khiên cơ vừa ra, sẽ nguy hại tới bao nhiêu mạng người!"

"Lúc ấy sau khi Lỗ Ban làm ra vật này, cũng rất hối hận, cảm thấy vật này quá mức hiểm ác, liền phá hủy cùng bản vẽ. Từ đó về sau chưa từng thấy vật đó xuất hiện. Cho tới hôm nay, đệ tử cũng vẫn nghĩ đây chỉ là truyền thuyết mà thôi."

"Nếu vật ấy đã thất truyền, nay vì sao lại xuất hiện, là người nơi nào có được vật ấy?"

Công Tôn Sách lắc đầu, "Đệ tử không biết, việc này vẫn phải chờ Triển hộ vệ tỉnh lại hỏi mới biết."

"Được." Bao đại nhân gật đầu. "Cũng không biết Triển hộ vệ trước đó vì sao lại gặp phải thứ này." Nhớ tới Triển Chiêu, Bao đại nhân lại không nhìn được lo lắng. Người thanh niên này đi theo ông nhiều năm vào sinh ra tử, chưa bao giờ lười biếng trong công việc, lại không bao giờ biết lo lắng cho chính mình, thật khiến ông vừa thương yêu vừa thân thiết.

"Đại nhân yên tâm, thanh danh của Mạnh lão tiên sinh trong giang hồ đệ tử cũng có nghe qua. Nếu Mạnh lão tiên sinh ra tay, Triển hộ vệ tất nhiên sẽ bình yên vô sự."

Công Tôn Sách an ủi như vậy, Bao đại nhân mới khẽ giãn mày: "Chỉ hy vọng như vậy."

Đang nói chợt nghe bên ngoài có động tĩnh, tiếp theo truyền đến tiếng Triệu Hổ, "Bạch đại nhân."

Bạch Ngọc Đường vào trong thư phòng của Bao đại nhân, thấy cả Bao đại nhân và Công Tôn Sách đều mặt nhăn mày nhí.

"Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, chuyện gì mà buồn vậy?"

Công Tôn Sách gặp Bạch Ngọc Đường tiến vào, vội cầm châm đưa cho hắn xem, "Bạch hộ vệ, người tới đúng lúc lắm. Mau nhìn xem có nhận ra vật này không?"

Bạch Ngọc Đường nhìn châm đặt trên vải trắng, không hiểu gì. Nghĩ Công Tôn tiên sinh này thật kỳ quái, sao lại hỏi vấn đề này: "Đây không phải

kim thêu sao?"

Công Tôn Sách lắc đầu, "Không phải. Đây là ám khí trong người Triển Chiêu, đệ tử đoán chính là vũ khí đã thất truyền từ lâu, "khiên cơ".

"Khiên cơ"? Thuộc hạ chưa bao giờ nghe nói tới loại ám khí này. Triển Chiêu bị thương?" Bạch Ngọc Đường nghe nói Triển Chiêu bị thương cũng cả kinh. Trên đời này người có thể đả thương Nam hiệp Triển Chiêu cũng không nhiều. Không biết người đó có năng lực, hay là ám khí này quá lợi hại.

Công Tôn Sách thất vọng thở dài, "Ngay cả Bạch hộ vệ cũng không biết vật này."

"Công Tôn tiên sinh chớ lo, đại tẩu ta xuất thân từ Đường môn Tứ Xuyên, chuyên dùng ám khí và độc dược để tấn công. Để Ngọc Đường viết một phong thư, dùng bồ câu gửi tới Hãm Không Đảo, hỏi đại tẩu có biết hay không."

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách lộ vẻ vui mừng: "Nhu vậy rất tốt, làm phiền Bạch hộ vệ."

Bạch Ngọc Đường chấp tay hồi lễ: "Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh khách khí, đây là chức trách của Ngọc Đường. Thuộc hạ đi xem Triển Chiêu trước đã, cáo lui."

Bao đại nhân phát tay, "Đi đi!"

Bạch Ngọc Đường thi lễ rồi rời khỏi thư phòng.

-0-

Triển Chiêu phụng chỉ đi Thọ châu tiêu diệt giặc cướp, thật ra vô cùng thuận lợi. Dưới sự trợ giúp của nha môn địa phương, chưa tới mười ngày đã một lưới bắt hết đám cướp, rồi giao lại cho quan chức địa phương xử lý. Nhưng mà trên đường trở về, gặp phải một ông lão đang định treo cổ lên cây tự sát. Triển Chiêu thấy vậy liền cứu xuống, may mà ông lão kia treo cổ chưa lâu, Triển Chiêu ra tay đúng lúc, ông lão kia cuối cùng cũng tỉnh lại. Triển Chiêu hỏi thăm một hồi mới biết, đứa cháu gái duy nhất sống nương tựa cùng lão bị bắt cóc không thấy đâu. Vì thế hấn bèn giúp ông lão tìm kiếm cô cháu gái.

Truy tra một hồi cũng không ra. Lại tra ra một kẻ chuyên lừa bắt cóc buôn bán nữ tử. Người đó tên Sa Thiên Lý, trên giang hồ từng có chút danh tiếng. Nghe nói hấn tâm thuật bất chính, không phải người tốt, nhưng không ngờ hấn lại làm trò mua bán không có thiên lý như vậy. Triển Chiêu hao tổn tâm cơ, cuối cùng bắt được hấn quy án, cũng giải cứu hơn mười cô gái bị giam cầm, đưa họ về nhà.

Chỉ là không ngờ tới Sa Thiên Lý vậy mà có đồng lõa, mà người nọ không biết từ đâu ra, chiêu thức võ công kỳ lạ, lại vô cùng am hiểu ám khí, dùng độc. Người nọ trên đường Triển Chiêu áp giải Sa Thiên Lý vào kinh, ở

trong rừng ngoại thành cách thành Khai Phong mười dặm, dùng ám khí đá thương Triển Chiêu, cứu Sa Thiên Lý đi.

Triển Chiêu muốn đuổi theo hai người, nhưng ám khí có tâm kịch độc, Triển Chiêu không địch lại độc tính quá mạnh mẽ, té xỉu trong rừng. May mà được cha con Mạnh Nhược Hư trên đường tới kinh thành phát hiện, mang về Khai Phong phủ cứu chữa. Nếu không cứ tiếp tục nằm đó, tính mạng Triển Chiêu khó mà giữ được.

Lúc Triển Chiêu tỉnh lại thấy một cô nương đang ngồi bên giường nhìn mình. Ngay từ đầu hẳn không nhận ra là ai, chỉ cảm thấy nhìn có chút quen mắt, nhưng nghĩ mãi không ra. Mãi tới lúc Xuân Ny mở miệng nói chuyện.

"Sư huynh, huynh tỉnh rồi!"

"Sư muội!" Triển Chiêu ngồi dậy, kinh ngạc nhìn Xuân Ny, sau đó cười nói:

"Sư muội, sao muội lại ở đây? Mấy năm không gặp, sư muội đã trở thành một cô nương duyên dáng yêu kiều rồi."

Xuân Ny cười ngại ngùng: "Sư huynh, huynh lại chê cười Xuân Ny rồi. Vết thương của sư huynh còn đau không?"

Triển Chiêu nâng tay sờ lên ngực, mặc dù có chút đau, nhưng trên người vô cùng thoải mái, khí huyết lưu thông, không có chút khó chịu nào. Hơn nữa, ở đan điền có một cỗ sức mạnh đang chiêm cứ, nóng rực. Triển Chiêu hít sâu một hơi, điều tức dẫn cỗ sức mạnh kia chạy qua kỳ kinh bát mạch, cỗ sức mạnh đó đi tới đâu, cảm giác thoải mái lan ra tới đó. Triển Chiêu thấy khó hiểu, mình gặp chuyện gì mà công lực lại tăng thêm một phần thế này?

"Sư muội, là muội đã cứu ta?"

Triển Chiêu nhớ rõ, hẳn bị thương trúng độc, hơn nữa độc này vô cùng lợi hại, mặc dù hẳn đã phong bế huyết đạo, sau đó muốn dùng nội lực đẩy độc ra ngoài, nhưng cũng không chống nổi độc tính. Độc tố đi theo mạch máu lan ra khắp cơ thể, hẳn chỉ kịp phong bế mấy đại huyết gân ngực, ngăn cản độc tính tràn vào tim, rồi mất đi tri giác.

"Là cha muội cứu huynh. Chúng ta ở ngoài thành phát hiện sư huynh ngất trên mặt đất, liền đưa sư huynh về Khai Phong phủ. Nhưng Công Tôn tiên sinh nói ông ấy không thể giải được độc của sư huynh, cha muội liền dùng nội lực giúp sư huynh bức độc ra, mới cứu được huynh một mạng." Xuân Ny giải thích.

Triển Chiêu nghe vậy, trong lòng cảm kích không thôi. Nhưng vẫn cảm thấy có chút không đúng, sư phụ thật sự giúp hẳn bức độc ra sao? Vì sao trong cơ thể hẳn lại có công lực hơn sáu mươi năm chứ?

"Sư muội, sư phụ hiện ở đâu? Triển Chiêu muốn bái tạ ơn cứu mạng của sư phụ. Hơn nữa, Triển Chiêu bất hiếu, đã nhiều năm chưa từng trở về gặp sư phụ." Nói xong, Triển Chiêu xúc chần muốn xuống giường, lại bị

Xuân Ny ngăn lại.

"Su huynh, cha vận công mệt mỏi, đang nghỉ ngơi ở phòng bên, su huynh đợi cha nghỉ ngơi xong hãy đi cũng không muộn. Su huynh trọng thương chưa khỏi, cũng nên nghỉ ngơi trước đã."

Triển Chiêu vẫn lắc đầu, đứng dậy mặc áo khoác.

"Triển Chiêu đã hơn tháng chưa về Khai Phong phủ, giờ phải tới gặp đại nhân trước, hồi bẩm lại chuyện quan trọng đã." Trong lúc nói chuyện, Triển Chiêu đã mặc đồ chỉnh tề. Dặn dò Xuân Ny nghỉ ngơi cho tốt rồi ra cửa phòng.

Triển Chiêu vừa đi tới cửa sân, vừa vận gặp được Bạch Ngọc Đường.

"Bạch huynh!"

"Triển Chiêu, nghe nói người bị thương nặng, sao chưa gì đã lại sinh long hoạt hổ thế này? Chẳng lẽ tiểu sư muội của người thật sự thần kỳ như vậy sao?" Bạch Ngọc Đường cao thấp đánh giá Triển Chiêu một phen, thấy hấn tinh thần không tệ liền trêu ghẹo.

Triển Chiêu liếc nhìn Bạch Ngọc Đường, lắc đầu nói: "Bạch huynh chớ chê cười Triển Chiêu. Triển Chiêu có việc muốn hồi bẩm đại nhân, nếu Bạch huynh có rảnh, xin thay Triển Chiêu tiếp đãi sư muội, Triển Chiêu vô cùng cảm kích."

Bạch Ngọc Đường đối với Mạnh Xuân Ny rất tò mò, liền sáng khoái đồng ý. Triển Chiêu nói cảm tạ xong liền tới thẳng nha môn.

Bạch Ngọc Đường vào sân, thấy một cô nương trẻ tuổi đang đứng dưới mái hiên. Lúc này đang nhìn về phía hấn. Chỉ thấy nàng khuôn mặt mỹ lệ, dáng người thướt tha, mặc quần áo màu hồng tím, thắt lưng đeo bảo kiếm, một thân giang hồ hiệp nữ, vừa anh khí vừa không mất vẻ kiều mỹ. Bạch Ngọc Đường âm thầm gật đầu, giang hồ nữ hiệp bình thường đều có khí chất như thế, có điều cô nương này thật sự xinh đẹp.

Xem đã rồi, Bạch Ngọc Đường liền bước lên chào hỏi. Xuân Ny nghe nói hấn là Bạch Ngọc Đường, liền sinh ra hảo cảm.

"Thì ra là Cẩm Mao Thủ Bạch Ngọc Đường đại danh鼎鼎, thật sự ngưỡng mộ đã lâu, nghe danh không bằng gặp mặt!"

"Mạnh cô nương khách khí."

Hai người sau khi hàn huyên khách sáo một phen, Bạch Ngọc Đường liền dẫn nàng tới khi tây phòng. Quan xá Khai Phong Phủ nằm ngoài nam viện, không có chỗ nào cho nữ quyến ở được, chỉ có tây sương để không dùng tới, bình thường không có ai, thích hợp nhất để nữ nhân ở tạm.

Hồi 62 – Nói không nên lời

"Đại nhân, Công Tôn tiên sinh!"

Sau khi Triển Chiêu vào gặp Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách, Bao

đại nhân cùng Công Tôn Sách thấy hắn đứng ở trước mắt không chút tỏ hao, bộ dáng khỏe mạnh, liền kích động một hồi không nói ra lời. Cho tới lúc Triển Chiêu gọi họ lần nữa, Bao đại nhân mới vui sướng đi tới trước mặt Triển Chiêu, run giọng nói:

"Triển hộ vệ không việc gì chứ?"

Triển Chiêu cười khẽ đáp: "Thuộc hạ không sao, đại nhân yên tâm."

Nghe vậy, Công Tôn Sách cũng vui mừng nở nụ cười. "Mạnh lão tiên sinh, quả thật là tài giỏi!"

"Đúng rồi, Triển hộ vệ vất vả một hồi. Việc ở Thọ châu thuận lợi chứ? Triển hộ vệ sao lại bị thương trúng độc, người hạ độc là ai?"

"Bẩm đại nhân, thuộc hạ ở Thọ châu công việc thuận lợi không bị ngăn trở, tới hôm qua vẫn còn tốt, cho đến sáng hôm nay..."

Triển Chiêu đem chuyện đã xảy ra từ đầu chí cuối nói lại một lần.

Bao đại nhân nghe xong, trầm tư một lát mới nói:

"Việc này không gấp, Bạch hộ vệ đã truyền tin về Hãm Không Đảo hỏi chuyện ám khí, tin rằng ít ngày nữa sẽ có hồi báo. Triển hộ vệ trọng thương mới khỏi, không thể mệt nhọc, cứ nghỉ ngơi đi đã, đợi ngày mai vào triều hồi bẩm Hoàng Thượng việc ở Thọ châu trước, sau đó chúng ta tính tiếp."

"Vâng, đại nhân." Triển Chiêu theo lời, rời khỏi thư phòng, nhưng chưa về phòng của mình, mà đi một mạch tới nam viện. Hơn một tháng không gặp, không biết Hiểu Vân hiện giờ thế nào.

Triển Chiêu vội vàng chạy tới nam viện, không ngờ lại mất công vô ích, Hiểu Vân không ở trong viện, chỉ thấy có Tiểu Thúy ở nhà.

"Tiểu Thúy, tiểu thư nhà ngươi đâu?"

"A! Triển đại nhân! Ngài khỏe rồi!" Tiểu Thúy thấy Triển Chiêu có chút ngạc nhiên. Hai canh giờ trước còn nghe nói bị thương nặng khó qua khỏi mà.

Triển Chiêu cười gật đầu. "Tiểu thư nhà ngươi không ở nhà sao?"

Tiểu Thúy cười: "Tiểu thư đang ở trong bếp nấu thuốc cho Triển đại nhân đó! Tiên sinh kê đơn, tiểu thư tự mình đi sắc thuốc, nói cái gì mà sợ tôi không canh được lửa, tiểu thư đối với Triển đại nhân thật sự dụng tâm đó."

Triển Chiêu không có cảm giác gì đối với ám chỉ của Tiểu Thúy, trong lòng lại cảm thấy ấm áp, khóe miệng không nhịn được nâng lên, xoay người đi tới phòng bếp.

Còn chưa đến gần, Triển Chiêu đã ngửi thấy mùi thảo dược nồng đậm. Nhớ tới những phương thuốc mà Công Tôn Sách thường kê, Triển Chiêu nhịn không được nhíu mày, không phải đắng bình thường. Có điều, lúc đi tới gần lại ngửi thấy một mùi hương khác. Mặc dù bị hương vị thảo dược nồng đậm che lấp, nhưng Triển Chiêu vẫn có thể cảm nhận được một mùi hương thơm ngát ngọt ngào.

Triển Chiêu đi tới cửa, thấy Hiểu Vân đang ngồi quay lưng ra cửa,

trước mặt là hai bếp lò đang tỏa nhiệt nóng hổi. Cũng không biết nàng đang suy nghĩ cái gì, hai tay đặt trên đầu gối, chống cằm, nhìn hai nồi thuốc ngẩn người, tới tận lúc hần đi tới bên cạnh nàng cũng không nhận ra.

Triển Chiêu cũng không nói gì, cứ vậy đứng, lặng lẽ nhìn nàng, một hồi lâu cho tới khi Hiểu Vân đứng dậy.

Nhìn Triển Chiêu đứng trước mặt, Hiểu Vân nhất thời không kịp phản ứng, ngây ra một lúc.

"Triển đại nhân?"

Triển Chiêu bị biểu hiện mơ mơ màng màng của nàng chọc cười.

"Triển Chiêu mới một tháng không có ở Khai Phong phủ, Hiểu Vân đã không nhận ra rồi sao?"

"Đúng vậy, Hiểu Vân đã hơn một tháng không gặp Triển đại nhân, sắp không nhớ rõ Triển đại nhân dài ngắn thế nào rồi!" Hiểu Vân rất thành thật trả lời.

Triển Chiêu nghe vậy, lắc đầu cười không ngừng. Hiểu Vân cũng nở nụ cười, xoay người lấy một chiếc bát từ trong ngăn tủ ra.

"Thân thể Triển đại nhân không sao nữa rồi?"

Triển Chiêu lắc đầu, "Triển Chiêu không sao, Hiểu Vân không cần lo lắng."

Hiểu Vân vừa đổ canh từ trong nồi ra, vừa cười nói: "Có Mạnh lão tiên sinh cùng Mạnh cô nương ở đó, Hiểu Vân có gì phải lo lắng đâu. Nào, uống bát canh này trước đã, đợi chút nữa uống thuốc. Thuốc hại dạ dày, phải ăn trước rồi mới uống được."

Một chén canh nóng đưa tới trước mặt Triển Chiêu, trong bát canh nổi đầy những nắm hương cùng cầu kỷ, hương vị ngọt ngào xông lên mũi.

Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân, nhận bát canh, môi hơi giật giật, lại không nói câu nào, cúi đầu cầm bát canh đưa lên miệng.

"Chậm một chút, nóng lắm!" Hiểu Vân vội vàng kéo ống tay áo hần. "Triển đại nhân, nếu bị bỏng họng, chính là mất nhiều hơn được đó."

Nói xong, xoay người lại lấy cho hần một cái thìa: "Đây, thổi cho nguội hãy uống. Tôi biết Triển đại nhân có việc, nhưng cũng không cần gấp gáp như vậy."

Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân, khẽ nở nụ cười, đưa tay nhận lấy cái thìa.

"Hiểu Vân, cảm ơn!"

Hiểu Vân bị Triển Chiêu nhìn có chút ngượng ngùng, mặt không hiểu sao nóng lên. Vì che dấu thất thố cùng bất an của mình, Hiểu Vân cười gượng hai tiếng rồi xoay người đi kiểm tra nồi thuốc vẫn ở trên bếp.

Triển Chiêu đứng ở một bên, uống một ngụm canh. Hương vị thơm ngon từ trong khoang miệng tản ra. Nồng đậm, lại một chút cũng không chát. Nước canh nóng trôi qua cổ họng, cũng làm tim hần ấm lại. Triển Chiêu cảm thấy ngực căng trướng, giống như có cái gì đó không ngừng lớn

lên, ngày càng lớn lên, tràn ra trong tim, thỏa mãn không nói nên lời.

"Hiểu Vân."

"Ừ." Hiểu Vân lên tiếng, nhưng không quay đầu lại, chỉ nhìn chăm chăm lò lửa trước mặt. Mặt nàng có chút nóng, tim lại đập dồn dập, nàng không dám nhìn tới khuôn mặt tuấn tú có thể khiến nữ nhân trong thiên hạ thần hồn điên đảo kia, càng không dám nhìn ánh mắt chăm chú của hắn. Đôi mắt của hắn với nàng mà nói có lực sát thương quá lớn, thật sự không muốn rơi vào đó.

"Hiểu Vân, Triển Chiêu có chuyện muốn nói với nàng."

"Triển đại nhân có chuyện cứ nói đi."

"..." Triển Chiêu nhìn nàng tiếp tục xoay lưng về mình, thở dài một tiếng, bước lên ngồi xuống đối diện với nàng.

Có lẽ vì bếp lò, mặt của Hiểu Vân hồng rục như vàng mây đỏ giữa chiều hè. Triển Chiêu cũng đột nhiên có cảm giác miệng đắng lưỡi khô, lại đứng dậy.

"Hiểu Vân, chuyện ngày ấy, kỳ thật là do nàng hiểu lầm. Triển Chiêu muốn nói..."

"Su huynh ~ su huynh ~~!"

Nhìn Xuân Ny xuất hiện ở cửa phòng, Hiểu Vân chậm rãi thở ra. Mới vừa rồi lúc Triển Chiêu muốn nói chuyện hôm ấy, nàng vậy mà khản trương tới không dám thở. Nàng không rõ cảm giác này là chờ mong, hay sợ hãi.

Nàng chờ mong cái gì? Sợ hãi cái gì?

Sự xuất hiện của Xuân Ny, nàng không biết là thấy may mắn, hay ảo não.

"Su muội!" Triển Chiêu ngạc nhiên đi tới gần.

Xuân Ny rảo bước vào phòng bếp, nhắc ống tay áo của Triển Chiêu: "Su huynh, cha tìm huynh."

"Được. Ta đi đây." Triển Chiêu đáp rồi quay đầu nhìn Hiểu Vân.

Hiểu Vân nâng khóe miệng cười nói: "Triển đại nhân đi trước đi, chút nữa ta sẽ mang thuốc qua đó."

Triển Chiêu gật đầu, xoay người cùng Xuân Ny rời đi.

Nhìn bọn họ sóng vai đi xa dần, trong lòng Hiểu Vân tràn ngập một loại tư vị không nói nên lời. Có chút chua chát, có chút xót xa, có chút cay đắng, làm cho người ta muốn ôm ngực.

Tiểu Thúy đi vào phòng bếp, thấy Hiểu Vân đang ngây người nhìn ra cửa, tay trái ôm chặt vạt áo trước ngực, đầu ngón tay trắng bệch.

"Tiểu thư! Cô làm sao vậy?"

Hiểu Vân lúc này mới hồi phục tinh thần, ngẩng đầu thấy vẻ mặt lo lắng của Tiểu Thúy đang nhìn mình, cười lắc đầu: "Không có việc gì."

"Tiểu thư..."

"Thúy nhi, ta thật sự không có việc gì!" Hiểu Vân ra vẻ thoải mái nhún

vai.

Tiểu Thúy trong lòng biết chủ tử kỳ thật đang cậy mạnh, nhưng không muốn chạm tới nỗi đau của nàng, đành nhin miệng. Nhưng mà trong lòng thầm oán Xuân Ny kia tự dung chạy tới xen vào giữa Triển đại nhân cùng tiểu thư.

Hiểu Vân thấy Tiểu Thúy bĩu môi, vẻ mặt oán niệm, không khỏi nở nụ cười.

"Em như vậy là sao? Ai không biết còn tưởng ta ngược đãi em đây!" Nói xong đứng lên chọc chọc vào môi Tiểu Thúy.

"Được rồi, nhọn đến có thể treo đồ rồi. Thuốc này một chung trà nữa là được, em trông cho kỹ, trăm ngàn đừng tính sai thời gian. Sau đó đưa tới chỗ Triển đại nhân, nhất định phải đúng giờ, bằng không sẽ không có tác dụng. Ta mệt rồi, về nghỉ trước."

Tiểu Thúy nhấp nhấp miệng: "Đã biết, tiểu thư, Tiểu Thúy nhất định sẽ không tính sai giờ."

"Ừ, ngoan. Ta đi đây."

Hiểu Vân cười gật đầu, xoay người đi ra ngoài. Vừa quay lưng, nụ cười trên khóe miệng giống như hoa tàn mà biến mất.

Hồi 63 - Đại cát đại hung

Ngày hai mươi tháng mười hai là ngày đại cát, mọi việc đều thuận lợi, gả cưới càng tốt lành. Ngày đại cát này, Trấn quan Bình Tây đại nguyên soái Địch Thanh, cưới Kim Liên con gái của hình bộ Thượng Thư Hà Liệt.

Trên đường phố chật ních người tới xem náo nhiệt, rộn ràng nhộn nháo, người kéo ta đẩy, rất náo nhiệt. Mấy ngày trước, dân chúng không thể chứng kiến phong thái của Đại nguyên soái, hôm nay mới có cơ hội nhìn rõ ràng.

Pháo nổ giòn tan, chiêng trống vang trời. Đội ngũ đón dâu xuất phát từ phố Khải Thánh, đi dọc theo đường cái phía tây, đội nhạc tấu sáo và trống cùng hướng về phía phủ Thượng Thư.

Địch Thanh một thân cung trang màu đỏ, đầu đội mũ quan, trước ngực kết hoa cưới đỏ thắm. Từ đầu tới chân đều mang sắc đỏ vui mừng. Hắn cưới một con ngựa lớn màu đỏ, đi giữa đội ngũ đón dâu, thỉnh thoảng lại thi lễ với dân chúng đang lên tiếng chúc mừng hắn. Trên đường đông người chật chội, con đường vốn chỉ đi mất nửa canh giờ, hôm nay đi hết mất một canh giờ.

Kiệu hoa đứng trước cửa phủ Thượng thư, Địch Thanh xoay người xuống ngựa đi vào. Bà mới thấy hắn, vội vào trong giục tân nương xuất môn.

Sau đó, tân nương cũng một thân áo đỏ được bà mới cùng nha hoàn đỡ ra. Lúc đi tới cửa, tân nương quay lại hướng về phía nam vái ba vái, rồi mới xuất môn.

Đang định bước chân trái ra cửa, lại bị giữ lại. Bà mỗi thấp giọng thì thầm gì đó bên tai nàng.

Tân nương khựng lại một chút, rút chân trái về, tiện đà đưa chân phải bước ra ngoài cửa.

Địch Thanh tiến lên, đón tay tân nương từ bà mỗi, đỡ nàng lên kiệu hoa rồi xoay người lên ngựa.

"Tân nương xuất môn..." Bà mỗi hô to một tiếng, nhất thời chiêng trống pháo nổ vang trời. Khói trắng từng đợt bốc lên, khiến người ta không nhìn rõ nụ cười của tân lang trên ngựa.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu hai người, một đỏ một trắng đứng phía sau đám người nhìn từ xa.

"Địch nguyên soái cuối cùng cũng thành gia." Triển Chiêu vô hạn cảm khái, nhìn đội ngũ đón dâu ở phía xa thờ dãi nói.

Bạch Ngọc Đường khẽ cười một tiếng, miễn cưỡng nói:

"Hoàng đế chỉ hôn, cưới nữ nhân nào cũng không biết. Đây cũng chỉ gọi là "thành gia" thôi!"

Triển Chiêu biết hẳn có ý riêng, trong lòng cũng thờ dãi. Quả thật cũng chỉ là "thành gia" thôi. Thân ở trong triều, ngay cả hôn nhân đại sự của bản thân cũng không thể tự chủ, thật quá bất đắc dĩ. Lúc ấy nếu không phải Hiểu Vân cố gắng, chỉ sợ nàng hiện tại đã gả cho người khác làm vợ, hẳn làm sao còn có cơ hội...

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu sợ hãi trong lòng. May mắn thay!

Bạch Ngọc Đường thấy vẻ mặt Triển Chiêu ngưng trọng rồi thờ dãi lắc đầu, biết hẳn vô cùng cảm khái, cũng không nói thêm về chuyện này.

"Mọi chuyện đều bình thường, bình an vô sự, chúng ta cũng đi thôi." Nói xong ôm kiếm xoay người bỏ đi.

Triển Chiêu nhìn đám người thêm một lần rồi mới đi theo.

"Bạch huynh gần đây có tin tức của Chương Lăng không?" Người nọ vẫn chưa tìm được, Triển Chiêu cảm thấy đứng ngồi không yên. Một ngày còn chưa tìm ra kẻ đó, hẳn một ngày vẫn lo lắng cho Hiểu Vân.

Bạch Ngọc Đường dừng bước một chút, lắc đầu nói: "Không có." Nhưng ngay sau đó lập tức vội vàng sải bước đi về phía trước.

Triển Chiêu thấy vậy, không khỏi thờ dãi một hơi. Trong lòng hẳn biết đối với chuyện truy bắt Chương Lăng, Bạch Ngọc Đường so với bất cứ ai cũng sốt ruột hơn, bây giờ một bóng người cũng không thấy, trong lòng hẳn tất nhiên không thoải mái.

-0-

Tiệc cưới trong phủ nguyên soái vào giờ thân chính thức bắt đầu, mãi đến cuối giờ Dậu mới tan.

Thấy tân khách đều đã về hết, Địch Thanh lúc này mới trở về tân phòng. Buổi tối uống nhiều rượu, Địch Thanh có chút lơ mơ, nhưng cũng

không say, chỉ là trong đầu có chút cảm giác lâng lâng.

Cái gọi là nhân sinh có bốn chuyện vui. Chính là hạn lâu gặp mưa, tha hương gặp bạn cố tri, đêm động phòng hoa chúc, tên đề trên bảng vàng. Dù sao, hôm nay là ngày vui của hắn. Một mình hắn cô đơn ba mươi mấy năm, hôm nay nhờ Hoàng Thượng ban ân, cưới một người vợ, cũng cảm thấy vui vẻ. Địch Thanh nghĩ tới trong tương lai ở nhà có vợ hiền, có người nói chuyện làm bạn, có thể sinh ra mấy đứa bé gọi hắn là cha, hắn nhìn không được nở nụ cười. Con người dù mạnh mẽ tới đâu, chung quy vẫn sợ cô độc.

Địch Thanh nhìn cửa phòng tân hôn có dán hai chữ hi đỏ thắm hồi lâu mới đưa tay đẩy cửa. Cửa vừa mở, một phòng ánh đỏ đập vào trong mắt.

Bàn màu đỏ, khăn trải bàn màu đỏ, nền long phượng màu đỏ, màn trướng màu đỏ, áo ngủ bằng gấm đỏ, còn có, một tân nương toàn thân màu đỏ.

Chậm rãi đi đến trước giường, cúi đầu nhìn khăn voan uyên ương phủ trên đầu tân nương, Lòng bàn tay Địch Thanh đỏ mồ hôi. Hắn chinh chiến sa trường nhiều năm, đôi mắt với thiên quân vạn mã cũng chưa từng lùi bước. Vậy mà hôm nay đôi mắt với đêm động phòng hoa chúc, lại cảm thấy khiếp đảm. Không khỏi cười nhạo mình một phen.

"Phu quân, thiếp mệt quá, có thể gỡ khăn voan..."

Đợi tới lúc tân nương mở miệng kêu mệt, Địch Thanh mới cầm đòn cân cột lụa hồng đặt ở một bên, móc vào khăn voan. Đợi nhắc khăn lên, dung nhan rơi vào trong mắt, yên lặng nhìn hắn, sóng mắt long lanh, giống như thẹn thùng, phong tình vạn chủng.

Địch Thanh hơi sững sốt, đang muốn nói chuyện. Không ngờ một trận hàn quang nổi lên, một thanh kiếm hướng thẳng tới hắn. Cũng may Địch Thanh dày dặn sa trường, gặp nguy không loạn, nghiêng người tránh thoát một kiếm.

Tân nương đã tháo mũ phượng xuống, trường kiếm trong tay giơ về phía hắn, đôi mắt đẹp trợn trừng nhìn Địch Thanh.

Địch Thanh không hiểu ra sao, khổ hiểu hỏi: "Nàng làm gì vậy?"

Tân nương liếc mắt nhìn hắn: "Hừ, ngươi không nhận ra sao? Ta muốn mạng ngươi!"

Vừa dứt lời, một kiếm đâm tới.

Địch Thanh biết tình huống không ổn, cũng không hỏi thêm, thông thả đối phó. Sau mấy chiêu, người nọ không địch nổi, phá cửa sổ chạy ra, vội vàng đào tẩu.

Địch Thanh đuổi tới trong viện, người nọ đã không thấy bóng dáng. Lúc này, hai thân binh của Địch Thanh là Tôn Uy và Khang Bình nghe tiếng động chạy tới.

"Nguyên soái, thuộc hạ nghe có tiếng đánh nhau, có chuyện gì vậy?"

"Tân nương muốn ám sát bản soái!" Địch Thanh bắt đầu nói.

"Chuyện này... nguyên soái cãi nhau với phu nhân sao?" Sao chưa động phòng đã âm ỹ vậy, tân nương này cũng quá hung dữ rồi.

"Không phải." Địch Thanh cố gắng nén giận, "Bổn soái còn chưa nói mấy câu, nàng đã rút kiếm đâm bổn soái, nói muốn đoạt mạng bổn soái!"

Nói xong, Địch Thanh phát tay áo xoay người đi vào trong nhà. Nghĩ tới biểu hiện của người đó, Địch Thanh thấy một bụng oan khuất, đêm động phòng hoa chúc, chẳng hiểu sao bị người ta ám sát, bảo sao không khó chịu trong người?

Tôn Uy Khang Bình hai người nhìn nhau, vẻ mặt mờ mịt, theo sau vào tân phòng.

Địch Thanh đầy bụng lửa giận không có chỗ tiêu tán, chỉ có thể ngồi xuống uống trà trừ hỏa. Tôn Uy Khang Bình hai người ở trong phòng tìm kiếm một hồi, xem có chỗ nào đáng nghi không, lại phát hiện tân nương đội khăn voan tựa vào góc tường.

"Nguyên soái, ngài xem!"

Địch Thanh tiến lên nhắc khăn voan, đúng là tân nương tử hồi nãy không sai, nhưng lúc này nàng đã tắt thở. Cản cổ bị đao chém qua, máu chảy ào ào, giá y trên người đã nhuộm đỏ thẫm, vách tường màu trắng cũng bị nhiễm nhiều điểm màu đỏ tươi?

Có chuyện gì vậy? Địch Thanh nhìn tân nương không còn hơi thở hoang mang không thôi.

"Nguyên soái!" Khang Bình hét lên một tiếng kinh hãi, Địch Thanh ngẩng đầu, lúc này mới thấy tám chữ màu đỏ tươi vắn vẹo trên vách tường:

"Địch Thanh phản quốc, giết người diệt khẩu."

Nhìn thấy mấy chữ này, Địch Thanh sáng tỏ trong lòng. Xem ra có người vu oan hãm hại, muốn đẩy hắn vào tội bất trung bất nghĩa.

"Nguyên soái..."

"Nguyên soái, thế này làm sao bây giờ?"

Tôn Uy Khang Bình có chút nóng nảy, việc này rõ ràng là vu oan, nhưng lời ra hai chữ phản quốc, sự tình không đơn giản nữa.

Địch Thanh đứng lên, vô cùng bình tĩnh.

"Khang Bình, báo quan. Mau chóng báo tin cho Bao đại nhân!"

"Vâng, thuộc hạ lĩnh mệnh." Khang Bình vội vàng chạy tới phủ nha phủ Khai Phong.

"Tôn Uy, người tới phủ thượng thư thông báo cho Hà đại nhân."

"Vâng." Tôn Uy lĩnh mệnh mà đi.

Địch Thanh nhìn thi thể xụi lơ trên mặt đất, máu tươi đã chảy đầy trên đất, tân phòng càng thêm đỏ.

Khai Phong phủ sau khi nhận được báo án, Triển Chiêu dẫn Trương Long Triệu Hổ hỏa tốc chạy tới phủ Nguyên soái thăm dò hiện trường. Còn Hà Liệt cũng nghe tin dữ mà tới.

Hà Liệt lúc nhìn thấy thi thể con gái mình liền ngất đi. Địch Thanh cho người ân nhân trung, đút trà sâm, một hồi mới tỉnh lại. Vừa tỉnh đã chỉ vào Địch Thanh mắng lớn:

"Địch Thanh người giỏi lắm, trả con gái cho ta." Nói xong liền xông lên muốn đánh.

Địch Thanh đứng im bất động, Tôn Uy Khang Bình vội cản ông ta lại. Triển Chiêu thấy sự tình không ổn liền tiến lên khuyên bảo.

"Hà đại nhân, Triển mỗ biết ngài đau con gái mất. Nhưng sự tình chưa rõ ràng, Hà đại nhân không thể khẳng định Địch nguyên soái là hung thủ."

"Chữ trên tường còn đang máu chảy đầm đìa, chẳng lẽ còn có thể giả?" Hà Liệt kính động phản bác.

Triển Chiêu bất đắc dĩ, cũng hiểu trong lòng ông đang bi thống, đành kiên nhẫn giải thích.

"Hà đại nhân sao có thể bằng mấy từ này đã kết luận Địch nguyên soái là hung thủ? Hà đại nhân, cái chết của lệnh ái nhiều điểm đáng ngờ, Khai Phong phủ nhất định sẽ điều tra rõ việc này, trả lại công đạo cho lệnh ái. Xin Hà đại nhân hồi phủ tạm nghỉ trước đã!" Nói xong, gật gật đầu với Địch Thanh.

"Nhạc phụ đại nhân, tiểu tể thật sự không giết Kim Liên tiểu thư. Nhưng Kim Liên tiểu thư quả thật chết trong phủ của tiểu tể, tiểu tể không thoát được can hệ. Nhạc phụ đại nhân yên tâm, thời gian tới tiểu tể sẽ ở trong phủ một bước không rời, cho đến khi điều tra rõ chân tướng sự thật. Nhạc phụ đại nhân xin về phủ trước đã."

"Người..." Hà Liệt khó thở, nhưng không thể nói lời nào phản bác, phát tay áo bỏ đi.

-0-

Trong ngự thư phòng, Triệu Trinh giận dữ. Vốn dĩ hần sắp đi ngủ, lại bị gọi vội vàng tỉnh lại, đã có chút khó chịu. Nghe thêm tin tức này càng tức giận không thôi, lập tức lật ngã bàn ghế.

"Sao lại thế được!"

Triệu Trinh vụn vụn không thể ngờ tới, hôn sự tốt đẹp như vậy lại biến thành tang sự. Mà ngày đại cát, lại máu nhuộm tân phòng, trở thành ngày đại hung.

Năm vị triều thần đứng dưới, đối diện với mặt rồng giận dữ đều không lên tiếng. Đợi Triệu Trinh bình ổn lại cơn giận mới mở lời.

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, Địch Thanh phản quốc, giết người diệt khẩu, chứng cứ vô cùng xác thực, đây là tội tru di." Kia Bàn Cát nếu không phải là cừ địch với Địch Thanh, vậy thì luôn ghen tị với công lao của hần, lúc nào cũng nói hần không phải, nay còn bỏ đá xuống giếng.

Triệu Trinh liếc mắt nhìn Bàn Cát, vẫn chưa trả lời, mà nhìn Bao đại nhân hỏi.

"Bao khanh gia thấy thế nào?"

Bao đại nhân tiến lên từng bước, thở dài, đáp.

"Triển hộ vệ đã kiểm tra hiện trường án mạng, Kim Liên tiểu thư bị một đao mất mạng, chắc chắn không đủ sức lưu lại chữ viết bằng máu trên tường. Hơn nữa, Kim Liên tiểu thư lớn lên ở khuê phòng, lúc trước còn không biết Địch nguyên soái, hôm nay vừa động phòng, nàng làm sao biết Địch nguyên soái phản quốc? Còn nữa, Địch nguyên soái công tích hiển hách, là một đại tướng khó ai vượt qua trong triều, Địch nguyên soái làm sao muốn phản quốc, hẳn vì sao lại muốn phản quốc? Bởi vậy, vì thần nghĩ, đây là có người cố ý vu oan giá họa, ý đồ ly gián quan hệ của Hoàng Thượng và Địch nguyên soái."

Triệu Trinh nghe vậy, trầm ngâm một lát mới nói: "Ý Bao khanh gia là nói, đây là kế phản gián của địch quốc?"

"Không phải không có khả năng. Xin Hoàng Thượng cẩn trọng suy nghĩ, không thể qua loa, tránh hủy đi một trung thần là rường cột nước nhà." Bao đại nhân trầm giọng đáp.

Triệu Trinh lại nhìn về phía Vương Thừa tướng cùng Bát vương gia, "Hoàng thúc cùng Vương Thừa tướng nghĩ như thế nào?"

"Bẩm Hoàng Thượng, thần tán thành cách nói của Bao đại nhân."

"Hoàng Thượng, Địch nguyên soái có công với triều đình, xin Hoàng Thượng tra án này cho rõ ràng."

Thấy hai người trăm miệng một lời ủng hộ Bao đại nhân, Triệu Trinh vừa lòng gật đầu.

"Địch khanh hiện ở nơi nào?"

"Đang chờ lệnh tại hiện trường án mạng."

"Mau truyền tiến cung, trăm muốn gặp mặt, tự mình hỏi nguyên nhân."

Bàng Cát cùng Trương Nghiêu Tả nghe vậy đều hô không được: "Hoàng Thượng, vạn vạn không thể!"

"Vì sao không thể?" Triệu Trinh liếc nhìn hai người, nhíu mày.

"Hoàng Thượng, Địch Thanh trên người có hiềm nghi, trước khi chân tướng rõ ràng, Hoàng Thượng không thể tùy tiện tiếp kiến. Nếu Địch Thanh có lòng phản nghịch, lúc này Hoàng Thượng tiếp kiến, e rằng hắn bị dẫn vào đường cùng, sẽ gây bất lợi với Hoàng Thượng!" Trương Nghiêu Tả nói rất rành rọt, rất có ý gây hiềm khích.

Bao đại nhân, Bát vương gia cùng vương Thừa tướng đối với lời này đều không cho là đúng, hai mặt nhìn nhau, trong lòng âm thầm cười nhạt.

Nhưng lời này lại lọt tai Triệu Trinh. Ai bảo hắn là hoàng đế? Cho dù trong đầu tin tưởng Địch Thanh, nhưng không thể không cố kỵ. Vì thế liền bỏ qua ý định trong đầu.

Trương Nghiêu Tả thấy vậy, lại tấu xin Triệu Trinh cho Hình bộ thượng thư Hà Liệt thẩm tra xử lý án này, nhưng bị Triệu Trinh từ chối.

"Việc này sau này nói tiếp. Án này tạm thời giao cho Khai Phong phủ xử lý, đợi có chứng cứ xác thực sẽ tính tiếp."

Trương Nghiêu Tả thấy Triệu Trinh hơi tức giận, liền không nói gì nữa.

Hồi 64 – Hồng y nữ hiệp

Sắp tới canh một, đêm rất sâu, trời rất lạnh, Khai Phong phủ thật im lặng. Nhưng mà, Hiểu Vân ngồi đối diện với ánh nến, không hề buồn ngủ.

Tất cả người trong phủ không hiểu sao giữa đêm khuya lại bị gọi ra ngoài làm gì đó. Hiểu Vân chỉ biết người của phủ Nguyên soái tới, nói có án mạng, sau đó vội vội vàng vàng, người đi gần hết.

Lúc ấy Hiểu Vân còn chưa ngủ, sau khi bọn họ đi thì không buồn ngủ nữa, ngồi yên trong phòng chờ. Thời đại này, dân chúng chỉ ăn hai bữa một ngày, buổi chiều chỉ ăn bữa nhẹ, nếu tối không ngủ sớm sẽ phải làm bữa ăn khuya. Nàng đã đói đến mức bụng ca bài không thành kế rồi, nghĩ một lát nữa bọn họ trở về chắc cũng rất đói, vì thế dứt khoát chạy tới phòng bếp. Nấu một nồi cháo, còn bỏ vào trong một ít thịt băm và gừng, tự mình nếm xong rồi đặt trên bếp ấm, đợi bọn họ trở về là có thể ăn.

Thời tiết lạnh lẽo, ngay cả chuột cũng không ra ngoài kiếm ăn. Hiểu Vân mặc áo choàng thật dày bao chặt mình lại, trong tay mang theo một chiếc đèn lồng nhỏ, chậm rãi đi về nam viện. Vừa vào tới sân đã thấy một bóng người từ trong phòng đi ra.

"Ai!" Hiểu Vân theo phản xạ hô lên.

Người nọ hiển nhiên không dự đoán được lúc này sẽ có người xuất hiện, không khỏi sửng sốt, lập tức xoay người lại.

"Ngươi..." Một nữ nhân thật xinh đẹp.

Hiểu Vân nhìn nàng, trong thời gian ngắn quên mất muốn nói gì, định làm gì. Nữ nhân này rất đẹp, làn da trắng như tuyết, trong suốt dưới lớp quần áo đỏ thắm, đôi mắt phượng khẽ nhếch lên, mũi vừa cao vừa thẳng, đôi môi đỏ sẫm, khuôn mặt mềm mại đáng yêu, ánh mắt lúc này lộ ra vẻ lãnh ngạo đăm đăm. Nữ nhân này thật quá đẹp! Nhưng nàng tới đây làm gì?

"Ngươi là ai? Tới nơi này làm gì?" Hiểu Vân cuối cùng tìm được giọng nói của mình, cũng vô tình nâng cao âm lượng.

Người nọ không trả lời nàng, chỉ nhìn nàng một cái rồi xoay người định bỏ đi.

"Người đâu! ..." Hai chữ "có trộm" còn chưa kịp thốt ra, Hiểu Vân đã không thể nói chuyện nữa, toàn thân cứng đờ, không thể nhúc nhích. Người nọ không biết từ lúc nào đã vọt tới bên cạnh, điểm huyết nàng. Hiểu Vân muốn nói chuyện lại không phát ra tiếng, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng nhảy lên đầu tường chạy mất.

Tiểu Thúy nghe tiếng từ trong phòng đi ra, chỉ kịp thấy một bóng người biến mất ngoài tường. Lại nhìn thấy Hiểu Vân mang theo đèn lồng đứng trên hành lang không nhúc nhích, vẻ mặt lo lắng nhìn mình.

"Tiểu thư, cô làm sao vậy?"

Hiểu Vân thân không thể động, miệng không thể nói, chỉ có thể nháy mắt với Tiểu Thúy.

"Tiểu thư, cô bị điễm huyết!"

Đúng vậy, Tiểu Thúy, người thật thông minh! Vấn đề đơn giản như vậy... Hiểu Vân nháy mắt mấy cái, khóc không ra nước mắt.

"Vậy, vậy làm sao bây giờ?" Tiểu Thúy gấp đến độ chân tay luống cuống.

Đi tìm người đi, tìm Bạch Ngọc Đường hay Triển Chiêu đều được! Hiểu Vân trong lòng hô lên. Đúng rồi, tìm Mạnh Nhược Hư hay Mạnh Xuân Ny có lẽ nhanh hơn!

May mắn Tiểu Thúy phản ứng rất nhanh. "Em đi tìm Mạnh cô nương." Nói xong vội vàng chạy đi.

Hiểu Vân đứng trong gió lạnh hồi lâu, mũi lạnh tới đỏ rục, mới đợi được Xuân Ny chạy tới giải huyết cho nàng. Thân thể có thể động, Hiểu Vân liền nắn nắn vai phải đang đau nhức của mình.

"Đa tạ Mạnh cô nương."

"Công Tôn cô nương không cần khách khí, không biết cô nương vì sao lại..."

Hiểu Vân hít hít mũi, bất đắc dĩ nhún vai.

"Vừa rồi có người vụng trộm lên vào phòng cha ta, bị ta phát hiện, nàng liền điễm huyết đạo của ta." Người nọ cũng thật biết chọn thời gian, đúng lúc mọi người không ai ở trong phủ.

Xuân Ny hiểu rõ gật đầu, sau đó dò hỏi: "Sur huynh của ta... đi ra ngoài rồi?" Xuân Ny ở tây sương, cách bên này hơi xa, động tĩnh lúc trước nàng không biết. Mãi vừa rồi Tiểu Thúy tìm đến nàng, nàng mới biết bọn họ không có nhà.

Hiểu Vân gật đầu, trả lời:

"Trong thành xảy ra án mạng, Triển đại nhân đi tới hiện trường, phần lớn huynh đệ trong nha môn cũng đi theo."

Hiểu Vân nhìn Xuân Ny, vốn tưởng nàng giải huyết cho mình xong thì sẽ về nghỉ ngơi, có điều xem bộ dáng của nàng hình như không có ý đó.

"Mạnh cô nương, bên ngoài trời lạnh, nếu Mạnh cô nương muốn đợi Triển đại nhân trở về, không bằng vào phòng ta ngồi một lát nhé?"

Xuân Ny do dự trong chốc lát rồi đồng ý. Hai người vào phòng ngồi. Chỉ là hai nàng mới quen biết được hai ngày, chưa hiểu gì về nhau, không có đề tài gì để nói, miễn cưỡng hàn huyên vài câu rồi đều yên lặng. Cứ trầm mặc như vậy khiến Hiểu Vân cả người không được tự nhiên, vì thế cố tìm

chuyện để nói.

"Không biết Mạnh cô nương cùng với lệnh tôn lần này đến Khai Phong, là tới du ngoạn hay là đặc biệt tới thăm Triển đại nhân?" Hiểu Vân giả như lơ đãng hỏi. Chỉ là... được rồi, nàng thừa nhận, nàng đối với vấn đề này tràn ngập tò mò. Không mấy ngày nữa là tới năm mới, chạy từ Lỗ Nam xa tới tận đây, chắc phải có chuyện gì quan trọng chứ?

Xuân Ny ngượng ngùng cười, hai má đỏ ửng, cúi đầu nhẹ giọng đáp: "Cả hai."

Hiểu Vân nhìn bộ dáng hạnh phúc này, trong lòng có chút hiểu ra, xem ra đều không phải.

Vừa nói tới đây, Tiểu Thúy tiến vào, nói Bao đại nhân bọn họ đã trở lại.

Hiểu Vân vội vàng tới nha môn, cùng Công Tôn Sách nói chuyện mới xảy ra. Công Tôn Sách vội vàng chạy về thư phòng, thấp nền kiểm tra trong ngoài một vòng.

"Cha, có mất cái gì không?"

Công Tôn Sách lắc đầu, lại nhíu mày.

"Nếu không có, vì sao cha lại nhíu mày?" Hiểu Vân không hiểu vì sao ông lại có biểu tình nghiêm trọng như vậy.

Công Tôn Sách nhìn cái hòm trong tay nói: "Người kia đã động tới cái hòm này. Hiểu Vân, con có nhìn rõ bộ dáng người đó không?"

"Trời hơi tối, có điều con vẫn thấy người kia..."

Người kia không che mặt, nàng liếc mắt một cái đã nhìn thấy mặt nàng ta, là một nữ nhân xinh đẹp, mặc một thân áo đỏ, trên thắt lưng đeo một thanh loan đao, nàng không biết vì sao lúc ấy lại chú ý tới thanh đao trên thắt lưng nàng ta, có thể bởi vì viên ngọc khảm trên chuôi đao ánh lên dưới ánh đèn khiến người ta để ý.

Nghe Hiểu Vân miêu tả xong, Công Tôn Sách vượt chòm râu ba tấc của mình, híp mắt trầm ngâm nói: "Là nữ nhân?"

Hiểu Vân nhìn Công Tôn Sách, gật gật đầu. Lại tiến tới gần nhìn cái hòm kia. Nhưng nhìn kiểu gì cũng thấy chẳng qua là một chiếc hòm bình thường.

"Cha, bên trong đựng gì thế?" Chẳng lẽ là bảo bối gì đó?

"Khiên cơ!"

"Khiên cơ? Khiên cơ là cái gì vậy!" Hiểu Vân tò mò, rất muốn xem trong hòm là thứ gì.

Công Tôn Sách thấy vậy liền mở hòm, bên trong lộ ra vài cây châm rất nhỏ: "Châm này nhìn như kim thép, nhưng lại là ám khí đòi mạng. Hôm trước ám khí mà Triển hộ vệ trúng phải chính là thứ này."

"Thật sự có người dùng kim thép làm ám khí sao? Không thể tưởng tượng nổi!" Hiểu Vân khó tin nhìn châm, đưa tay muốn cầm, bị Công Tôn

Sách gạt ra, đóng hòm lại cất lên giá sách.

"Có độc!"

"A." Hiểu Vân vội vàng thu hồi tay phải.

Công Tôn Sách thấy nàng tò mò, liền đem sự tồn tại của Khiên cơ nói lại một lần, Hiểu Vân nghe xong không nhìn được cảm thán, trình độ chế tạo của cô nhân có thể nói là vô cùng khéo léo!

Đang nói, Triển Chiêu cũng đi vào thư phòng.

"Công Tôn tiên sinh. Hiểu Vân."

Hiểu Vân gật đầu với hắn, sau đó nhìn phía sau, lại không phát hiện Xuân Ny.

Triển Chiêu hồ nghi nhìn Hiểu Vân, "Hiểu Vân nhìn gì vậy?"

"A, không có." Hiểu Vân lắc đầu.

Triển Chiêu thấy vậy, cũng không nghĩ nhiều, quay sang nói chuyện với Công Tôn Sách.

"Công Tôn tiên sinh, nghe đại nhân nói thư phòng của tiên sinh bị người ta lên vào, có đánh mất gì không?"

Nói cũng kỳ quái, thư phòng của Công Tôn Sách thứ nhất không có trân bảo, thứ hai không có tài vật, trừ bỏ sách không còn gì khác, người nọ lên vào thư phòng của tiên sinh làm gì chứ?

Công Tôn Sách lắc đầu, "Người này không lấy gì trong thư phòng, chỉ động vào hòm đựng độc châm Khiên cơ đệ tử thu được."

"Hắn mang độc châm đi rồi?" Triển Chiêu cả kinh, chẳng lẽ là người cướp Sa Thiên Lý hôm trước?

Hiểu Vân thấy hắn biến sắc, đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, tuy rằng người nọ điếm huyết nàng, nhưng nàng có cảm giác nàng ấy không có ác ý.

"Người này vì độc châm Khiên cơ mà đến, không có ý đả thương người, trong đêm xâm nhập phủ nha, lại mặc một thân áo đỏ, không che mặt, có thể thấy là làm việc rất quang minh lỗi lạc, không giống hạng tiểu nhân. Hơn nữa, lúc bị ta phát hiện, cũng chỉ điếm huyết đạo của ta thôi. Ta cảm thấy nàng không phải người xấu."

Hiểu Vân luôn cảm thấy nữ nhân có vẻ mặt như nàng ấy không phải người xấu.

"Ồ?" Triển Chiêu nheo mi, khó hiểu vì sao Hiểu Vân lại nói giúp một người mới lần đầu gặp mặt: "Người đó..."

Hiểu Vân liền đem những việc nàng vừa gặp nói với Triển Chiêu một lượt, Triển Chiêu lúc này mới biết người nọ là nữ.

"Một thân áo đỏ, thắt lưng mang loan đao?" Triển Chiêu bắt đầu suy nghĩ, trang phục như vậy nghe hơi quen tai. Suy nghĩ nửa ngày đột nhiên nhớ ra, vỗ tay một cái nói:

"Trên giang hồ quả thật từng một người như vậy."

"Tùng có một người?" Hiểu Vân cùng Công Tôn Sách đều chú ý đến chữ "tùng" này.

"Triển Chiêu từng nghe nói, mười ba năm trước đây, trên giang hồ có một vị hồng y nữ hiệp, hành hiệp trượng nghĩa, cướp của người giàu chia cho người nghèo. Võ công của nàng rất cao, trong võ lâm lúc ấy coi như số một số hai, sử dụng một thanh loan đao. Một thân áo đỏ, một thanh loan đao, đó là dấu hiệu trang phục của nàng. Chỉ là nữ hiệp kia luôn độc lai độc vãng, không ai biết danh tính của nàng, lại vì nàng luôn mặc áo đỏ, cho nên người giang hồ đều gọi nàng là Hồng Y." Triển Chiêu chậm rãi nói.

"Ồ?" Hiểu Vân đối với Hồng Y này cảm thấy rất hứng thú: "Vậy Hồng Y hiện đang ở đâu?"

Triển Chiêu lắc đầu, "Mười năm trước đột nhiên biến mất, không ai gặp lại nàng, không ai biết nàng đi đâu."

Công Tôn Sách vuốt cằm, suy tư một lát, "Vậy... Nữ tử xuất hiện tới nay có thể là Hồng Y năm đó không?"

"Chắc là không." Công Tôn Sách vừa nói ra, Hiểu Vân lập tức phủ định.

"Nàng kia nhìn qua mới khoảng hai mươi tuổi, nếu dựa theo lời Triển đại nhân, Hồng Y cũng đã gần ba mươi tuổi, sao có thể mang bộ dáng của một cô nương được chứ?"

Đối với vấn đề tuổi tác của nữ nhân, cùng là nữ nhân nàng hiểu rõ nhất. Ở xã hội hiện đại, nhờ các loại mỹ phẩm bảo dưỡng được sản xuất tràn lan, phụ nữ ba mươi tuổi mới có thể nhìn giống thiếu nữ hai mươi, nhưng hiện tại là ở Tống triều bất cứ thứ gì cũng không có! Nữ nhân làm sao có thể duy trì được vẻ thanh xuân chứ?

"Trừ phi..."

"Trừ phi cái gì?" Công Tôn Sách nghiêng đầu, nhìn Hiểu Vân.

"Trừ phi nàng là người không già đi, từ mười ba năm trước tới giờ vẫn duy trì bộ dáng này. Nhưng điều đó sao có thể?"

Hiểu Vân vừa nói vừa lắc đầu, nàng không tin chuyện này. Đồng tử công cái gì, thuốc trường sinh bất lão cái gì, toàn là tiểu thuyết của Kim Dung, cho dù nàng từ hiện đại xuyên về, cũng nhất quyết không tin thuyết bất lão bất tử.

"Chuyện không già đi quá mức mơ hồ, xưa nay từng có truyền thuyết về thuốc trường sinh bất lão, nhưng không ai từng đạt được nguyện vọng này." Công Tôn Sách đối với giả thuyết này thấy không đáng để bình phẩm.

"Theo ý con, đó chẳng qua là những người quyền cao chức trọng, sau khi có được mọi thứ rồi phát hiện thân thể mình đang trở nên già cả mà sinh ra ảo tưởng thôi. Trong lịch sử có biết bao vị hoàng đế, vì được trường sinh bất lão mà hao phí tâm cơ, dùng bao nhiêu nhân lực, thậm chí không tiếc hy sinh tính mạng người khác để luyện chế đan dược trường sinh bất lão, mà

đâu có ai thành công. Hơn nữa, cuối cùng mấy người có kết cục tốt."

Nhớ tới một vị hoàng đế, vì muốn trường sinh bất lão mà ăn đan dược, kết quả lại bởi vì ăn đan dược mà trúng độc bỏ mình, Hiểu Vân cảm thấy vô cùng châm chọc. Cho dù là Đường Thái Tông Lý Thế Dân anh minh thần võ, tới lúc tuổi già cũng một lần trầm mê. Không thể không cảm khái vì sao con người lại theo đuổi trường sinh bất lão. Nghĩ một hồi, không khỏi lạc xa, đợi tới lúc ý thức trở lại, thấy Công Tôn Sách cùng Triển Chiêu hai người nhìn nàng, vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu.

"A, ngại quá, lạc đề rồi." Ngượng ngùng sờ sờ mũi nói.

"Có khả năng người kia là hậu nhân của Hồng Y không? Có lẽ nàng là con gái của Hồng Y không chừng." Hiểu Vân nói ra phán đoán của bản thân. Tuy nàng cảm thấy tình huống thường xuyên xuất hiện trong phim ảnh này thật quá cầu huyết.

"Chuyện này cũng có thể." Hai người đều gật đầu đồng ý.

"Vậy vì sao nàng tới Khai Phong phủ, vì sao biết châm độc Khiên cơ ở đây, mục đích của nàng là gì? Nàng cùng chủ nhân của Khiên cơ có quan hệ thế nào?" Triển Chiêu nói ra nghi vấn của cả ba người.

Sự tình càng ngày càng phức tạp. Nhiều vấn đề xuất hiện, manh mối hỗn loạn, nhưng không có manh mối nào có thể truy tra tiếp.

Ba người nhìn nhau, trầm mặc một hồi.

Hồi 65 - Hôn phách xuất hiện

Sau một trận trầm mặc, thấy không thể tìm ra nguyên nhân, ba người rời khỏi thư phòng. Công Tôn Sách cùng Triển Chiêu tới chỗ Bao đại nhân, sau đó khi Hiểu Vân bung cháo qua chỗ họ, Bao đại nhân bọn họ đang rầu rĩ vì vụ án phát sinh, không khí trong phòng còn ngưng trọng hơn cả ở thư phòng Công Tôn Sách hồi nãy. Bao đại nhân nghiêm túc nhíu mày, khiến Hiểu Vân không dám nói gì, chỉ bung mâm ra phòng ngoài đặt lên bàn trà. Sau đó đi tới bên cạnh Công Tôn Sách, nhẹ giọng chào một tiếng rồi yên lặng đứng chờ.

Có lẽ chú ý thấy Hiểu Vân đã tới, cũng có lẽ vì ngửi được mùi cháo thịt, Bao đại nhân lúc này mới hồi phục tinh thần, dẫn bọn họ ra gian ngoài ăn uống.

Thấy Bao đại nhân như vậy, Hiểu Vân lại yên tâm hơn. Vốn dĩ nàng đang lo lắng Bao đại nhân vì vụ án mà mất ăn mất ngủ. Nhưng lúc này, ít nhất Bao đại nhân vẫn ăn uống được, đây là chuyện tốt.

Bao đại nhân nhìn cháo thịt cùng mấy đĩa thức ăn trước mắt, trong lòng cảm khái. Tuy lúc này ông không đói, nhưng những món ăn mà Hiểu Vân đặc biệt chuẩn bị, ông lại nhớ tới chuyện tháng trước, vì lo lắng cho Triển hộ vệ mà không thiết ăn uống, Hiểu Vân khổ tâm khuyên bảo, ông mới

mở miệng cô ăn. Từ đó về sau, Bao đại nhân đem câu nói “mất ăn mất ngủ đối với bản thân vô dụng, không có ích lợi gì với vụ án” khắc ghi trong lòng. Bất luận gặp phải khó khăn gì, lúc nên ăn nhất định phải ăn, nếu không làm sao có sức lực mà làm việc?

Nhìn cháo thịt và đồ ăn của mình nấu bị bọn họ ăn hết sạch, Hiểu Vân mới thỏa mãn mang bát đĩa ra khỏi thư phòng.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng mõ cầm canh.

Mõ trúc gõ ba tiếng, âm thanh thanh thúy vang lên rõ ràng trong đêm.

"Trời khô vật hanh, cẩn thận đồ dễ cháy... ."

"Đại nhân, canh ba rồi, nên ngủ một chút, sáng mai còn phải vào triều." Công Tôn Sách nhắc nhở.

Bao đại nhân mỗi ngày đều canh năm rời giường nhập cung. Cho dù bây giờ đi ngủ cũng chỉ được nghỉ ngơi không tới ba canh giờ. Bao đại nhân đã gần năm mươi, sức khỏe của ông là điều mỗi người trong phủ nha đều quan tâm.

Bao đại nhân nhìn Công Tôn Sách, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường. Nghĩ đến Trương Long Triệu Hồ Vương Triều Mã Hán đang canh bên ngoài, còn có lão quản gia Bao Hưng chưa thấy ông ngủ thì chưa nghỉ ngơi, liền gật đầu đồng ý.

"Cũng được, các người về hết đi. Ngoại trừ người có nhiệm vụ gác đêm, bảo các huynh đệ trong nha môn cũng đi nghỉ hết đi. Ngày mai còn nhiều việc."

"Vâng, đại nhân." Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường rời khỏi thư phòng.

Sau khi Bao Hưng hầu hạ Bao đại nhân đi ngủ, Trương Long Triệu Hồ cũng trở về.

Bên trong phủ nha, ánh nến cuối cùng cũng tắt, bầu trời tuyết bay phủ rợp. Mà thời khắc này, Khai Phong phủ đã hoàn toàn yên tĩnh. Toàn thành chỉ còn lại tiếng tuyết lạnh rơi như mưa.

-0-

"Cha, con gái chết thật thảm mà..."

"Cha, Địch Thanh phản quốc, giết con diệt khẩu..."

"Cha, cha nhất định phải báo thù cho con gái..."

"Cha... Con gái chết thảm quá, báo thù cho con..."

"Địch Thanh phản quốc, giết con diệt khẩu..."

"Kim Liên, Kim Liên... Kim Liên!"

Hà Liệt từ trong mộng không ngừng nghe thấy tiếng gọi bên tai, thê lương muốn ông báo thù. Giọng nói thê thảm ấy cứ quanh quẩn bên tai không gạt đi nổi. Miệng Hà Liệt thì thảo gọi tên con gái, giật mình tỉnh lại, toàn thân ướt đẫm mồ hôi.

Trong phòng rất tối, không có tiếng con gái, chỉ có hơi thở của mình,

mắt mở to, nhìn chăm chăm đỉnh giường, một mảnh mờ mịt.

Hà Liệt rời khỏi giường, ngậy người nhìn trụ giường, một lát sau nức nở bật khóc.

"Kim Liên, Kim Liên của ta..."

Lúc này, trong phòng tối như mực dần dần có một chút ánh sáng. Là ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào.

Hà Liệt quay đầu, chỉ thấy ngoài cửa có một bóng đen mơ hồ, tóc dài bay bay, trong lòng Hà Liệt cả kinh hô ra tiếng.

"Ai vậy?"

Bên ngoài lại sáng hơn một chút, bóng đen dần trở nên rõ ràng.

Hà Liệt mở to hai mắt nhìn, không dám tin bóng dáng ngoài cửa sổ chiếu vào. Một thân giá y đỏ thẫm, sắc mặt trắng bệch, tóc dài phiêu tán, khóe miệng rỉ máu, cổ áo trắng lộ ra ngoài đã nhuộm một mảnh đỏ tươi.

"Kim Liên! Là Kim Liên!"

Hà Liệt ngã xuống đất, muốn đứng lên nhìn cho rõ ràng, lại không hiểu vì sao đột nhiên không cử động được, chỉ đành trơ mắt nhìn nàng, trong miệng thì thào.

"Kim Liên, con gái ta, con tới thăm cha sao? Kim Liên..."

"Cha, là con, con gái chết rất thảm, cha nhất định phải báo thù cho con..." Một giọng nói mơ hồ truyền đến, run rẩy mà yếu ớt, giống như vọng lại từ một nơi rất xa.

Hà Liệt lệ rơi đầy mặt, khóc hô lên: "Kim Liên, cha nhất định báo thù cho con, nhất định, con gái, con gái của ta..."

"Được." Một tiếng thờ nhẹ truyền tới.

"Cha, Địch Thanh phản quốc có căn cứ chính xác, hấn cùng Lang chủ Tây Hạ ký minh ước bằng da dê, giấu trong thư phòng phủ nguyên soái, phụ thân chỉ cần cho người tới khám là sẽ tìm ra. Phụ thân nhất định phải dùng nó báo thù cho nữ nhi..."

"Được, cha đã biết. Cha lập tức tiến cung tâu xin Thánh thượng, Địch Thanh phản quốc, giết con gái ta, ta nhất định phải xử hấn theo pháp luật, báo thù cho con gái!"

"... Nếu vậy, con gái an tâm, con gái đi rồi, phụ thân bảo trọng!"

"Kim Liên, Kim Liên, đừng đi, để cha nhìn con đã, Kim Liên!"

"Cha, bảo trọng!"

"Kim Liên..."

Bóng dáng ngoài cửa sổ ngày càng nhỏ đi, ngày càng mơ hồ, một chút ánh sáng bên ngoài cũng dần dần biến mất.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng hít thở ồ ồ của Hà Liệt. Mọi thứ đều khôi phục lại như ban đầu, giống như một màn kia chưa từng phát sinh. Chỉ có Hà Liệt biết, ông không nằm mơ, ông nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt nhiễm máu đỏ của con gái, một thân hồng y đỏ rực. Hận ý thật sâu hiện lên trong

đôi mắt Hà Liệt.

"Địch Thanh, ta nhất định sẽ giết ngươi, báo thù cho Kim Liên nhà ta!"

-0-

Tuyết đêm nay rơi thật dày, mới trải qua mấy canh giờ đã phủ thành một tầng. Canh năm, khắp trời đất đã bao trùm một màu trắng xóa.

Trong tâm cung của Hoàng đế đã thấp hơn mười ngọn đèn, chiếu ra một mảnh sáng ngời.

Triệu Trinh đang được thái giám cung nữ hầu hạ rửa mặt thay đồ, một thái giám chường sự vội vàng chạy vào, đứng ở ngoại thất tâm cung bẩm báo.

"Khởi bẩm Hoàng Thượng!"

"Chuyện gì?"

"Đại Lý tự Hình bộ Thượng thư Hà đại nhân từ đầu canh bốn đã chờ được tuyên ngoài cửa, cầu kiến Hoàng Thượng."

"Ồ?" Triệu Trinh cả kinh, Hà Liệt này hôm qua con gái qua đời, tất nhiên trong lòng bi thống, đáng ra nên ở nhà, có chuyện gì lo lắng mà chịu tuyết lạnh đứng từ đêm ngoài cửa cấm cung như vậy?

"Truyền!"

"Vâng."

"Truyền Hình bộ Thượng thư Hà đại nhân."

-0-

Mưa tuyết vẫn chưa ngừng, trên đường người qua lại rất ít, có điều trước cửa phủ nguyên soái tụ tập không ít người. Bởi vì, bên ngoài nhà ở của đỉnh đỉnh đại danh Địch nguyên soái đang bị bao vây. Quanh cửa đều có lính gác, làm người qua đường không thể tới gần nửa bước.

Dân chúng trong lòng mơ hồ, hôm qua là Địch nguyên soái, cỡ nào vui mừng, vì sao hôm nay trước phủ nguyên soái lại lạnh lẽo như vậy, bốn phía còn có cấm quân bao vây? Người tò mò ngày càng nhiều, vây quanh cách cửa phủ nguyên soái không xa, chỉ trở, khe khẽ bàn tán.

Xa xa, một cỗ kiệu đi tới, dừng trước cửa phủ Nguyên soái.

Trong kiệu một người bước xuống, đầu đội mũ phượng, thân khoác áo hồ cừ, một thân ung dung đẹp đẽ quý phái, chính là Nam Thanh Cung Địch nương nương.

Tướng sĩ thủ vệ tiến lên hành lễ, Địch nương nương muốn vào phủ gặp nghĩa đệ, không ngờ viên tướng kia kiên quyết không cho, nói nếu không có thủ dụ của Hoàng Thượng, bọn họ tuyệt đối không cho vào.

Cho dù là Địch nương nương hạ giá, cũng không thể vào cửa. Địch nương nương bất đắc dĩ đành quay trở về.

Lúc này, người vây xem bắt đầu nghị luận.

"Địch nguyên soái xảy ra chuyện gì?"

"Đó là Vương phi của Bát vương gia đúng không?"

"Sao lại như vậy, ngay cả Vương phi cũng không cho vào."

Người bàn tán ngày càng nhiều, nhưng không ai biết có chuyện gì xảy ra. Đột nhiên, một giọng nói khiến mọi người chú ý.

"Ôi chao, người không biết à? Nghe nói tân nương tử của Địch nguyên soái đêm qua đã chết."

Người nói chuyện tuổi chừng ba mươi, một thân áo thô, có lẽ là một võ phu.

"A!" Mọi người kinh hô, lập tức có người hỏi, "Chết như thế nào?"

Người nọ nhìn bốn phía, sau đó thấp giọng nói: "Nghe nói là bị Địch nguyên soái giết chết!"

"..." Người nghe đều ngạc nhiên: "Địch nguyên soái vì sao muốn giết tân nương tử thế?"

"Nghe nói là tân nương tử phát hiện chứng cứ Địch nguyên soái thông đồng với địch phản quốc, bị giết người diệt khẩu." Người nọ hạ giọng nói ra chuyện kỳ lạ bên trong.

"..." Mọi người ò lên.

"Không thể nào, Địch nguyên soái chiến công hiển hách, sao có thể..."

"Thật không đây?"

"Khó trách phủ nguyên soái bị giám thị như vậy..."

Mọi người lại tiếp tục bàn luận.

Người vừa nói chuyện kia thấy tình hình như vậy, xoay lưng bỏ đi, trong một khắc xoay mình, khoe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị.

Trong đám người, xuất hiện một bóng áo đỏ. Sắc áo choàng đỏ thẫm từ đầu tới chân, bọc lấy toàn thân, giữa trời tuyết trắng rất nổi bật, khiến người ta không kiềm chế được phải nhìn thật kỹ. Mặc dù nàng dùng khăn đỏ che mặt, nhưng qua ánh mắt cũng biết đó là một mỹ nhân.

Nàng kia nhìn bóng dáng người dần đi xa hồi lâu như có chút suy nghĩ, sau đó cũng xoay người bỏ đi.

-0-

Bên trong Khai Phong phủ nha, một con bồ câu vẫy cánh bay vào.

Tiểu Thúy nghe có tiếng động, chạy ra đã thấy bồ câu hạ cánh đỗ xuống tổ nuôi chim ở nam viện.

"Tiểu thư, có bồ câu bay về."

Hiểu Vân tới gần nhìn chim bồ câu, thấy trên đuôi nó có cột một ống trúc bé có khắc một con chuột nhỏ.

"Đây là bồ câu đưa tin của Hãm Không Đảo." nói xong, Hiểu Vân liền gỡ ống trúc xuống, bỏ bồ câu trở lại tổ chim. Tiểu Thúy lấy chút kê đặt vào bát đặt ở bên trong, con bồ câu kia liền nhảy tới mổ mổ.

Từ lúc Bạch Ngọc Đường ở lại phủ nha làm đương sai, Khai Phong phủ cùng Hãm Không Đảo thường xuyên có bồ câu đưa tin qua lại. Bên trong tổ chim có năm sáu con bồ câu Lô Phương đặc biệt mang từ Hãm

Không Đảo tới.

"Không biết Ngũ Ca có ở trong nha môn không." Hiểu Vân cầm ống trúc nghĩ làm sao đưa được cho hắn.

"Nghe nói hôm nay đại nhân vào triều do Triền đại nhân đi cùng. Bạch đại nhân cùng Công Tôn tiên sinh đi tới phủ nguyên soái." Tiểu Thúy đáp.

Đúng rồi, cha cùng Bạch Ngọc Đường tới phủ nguyên soái tra án.

"Không bằng chúng ta cũng đi xem đi!" Nói xong, bảo Tiểu Thúy mặc thêm áo, mình cũng khoác một tấm áo choàng thật dày rồi cùng nhau ra cửa.

Mới rời khỏi phủ nha không lâu, đã gặp Công Tôn Sách và Bạch Ngọc Đường.

"Cha, Ngũ Ca, các người không phải đi phủ nguyên soái tra án sao? Sao lại trở về nhanh như vậy?" Hiểu Vân gặp bọn họ liền ngạc nhiên, lại thấy biểu tình nghiêm trọng trên mặt Công Tôn Sách, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

"Xảy ra chuyện gì?"

Công Tôn Sách lắc đầu, "Chúng ta trở về rồi nói." Dứt lời liền rảo bước về phủ nha.

Hiểu Vân vội vàng đi theo, đồng thời giao lại ống trúc đưa tin cho Bạch Ngọc Đường.

"Ngũ Ca, Hãm Không Đảo dùng bồ câu đưa tin."

Bạch Ngọc Đường nhận được ống trúc trong tay, vừa mở ra đọc, trên mặt đã lộ ra vẻ vui mừng.

"Công Tôn tiên sinh, có tin tức của Khiên cơ!"

"Ồ?" Công Tôn Sách chậm lại bước chân, quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường: "Thế nào rồi?"

Bạch Ngọc Đường nhìn quanh bốn phía rồi mới nói.

"Tiên sinh, chúng ta vào trong hãy nói."

Vì thế bốn người liền vội vàng trở lại phủ nha, sau khi cho Tiểu Thúy lui xuống, ba người cùng vào thư phòng của Công Tôn Sách.

"Đại tẩu trong thư nói Đường môn có một ám khí bí truyền, có mười phần giống như khiên cơ mà tiên sinh miêu tả. Có điều, đây là cơ mật của Đường môn, người biết tới không nhiều, cho nên trừ phi quan trọng, không thể nói với người ngoài. Loại ám khí này tên là Bạo vũ lê hoa châm." Bạch Ngọc Đường nói.

"Bạo vũ lê hoa châm?!" Hiểu Vân không khỏi thốt ra.

Tiếng hô này của nàng khiến hai người chú ý.

"Hiểu Vân biết vật này?"

Hồi 66 - Tìm cơ hội thăm dò

"Hiểu Vân biết vật này?"

"Vân nha đầu từng nghe nói tới sao?"

Hiệu Vân nhìn ánh mắt nghi hoặc của hai người, trong lòng không biết trả lời thế nào mới tốt. Thật sự là vạn phần hối hận vừa rồi nhất thời buột miệng thốt ra mấy từ kia. Nhưng lại không thể nói với họ nàng làm sao biết được, đành kiên trì nói dối.

"Không, không có. Con chỉ cảm thấy cái tên này vô cùng kỳ lạ nên mới nhất thời kích động."

Hai người thấy nàng liên tục xoa tay, ánh mắt lúc nói chuyện đảo quanh, đều không tin.

"Thật sao?"

"Thật!" Hiệu Vân ép mình nhìn họ, gật đầu dứt khoát. Đánh chết nàng cũng không thể thừa nhận mình biết thứ này.

Hai người vẫn nửa tin nửa ngờ, nhưng thấy nàng thái độ kiên quyết, nên không truy hỏi nữa.

"Đúng rồi, vụ án ở phủ nguyên soái thế nào?" Hiệu Vân thấy bọn họ không hỏi, vội nói sang chuyện khác.

Nhắc tới chuyện này, Công Tôn Sách cùng Bạch Ngọc Đường đều trở lại vẻ mặt nghiêm túc.

"Phủ nguyên soái đã bị cấm quân giám thị, chúng ta không thể vào. Nghe nói Địch nương nương tới cũng không gặp được Địch nguyên soái."

"Chuyện này..." Hiệu Vân khó hiểu, "Địch nương nương không thể gặp, cũng có lý, nhưng vì sao người của phủ nha cũng không thể vào, chúng ta làm sao tra án được?"

Công Tôn Sách lắc đầu thở dài, nói: "Khai Phong phủ chương quản an toàn của kinh đô, nhưng nếu là tội phản quốc, lại không thuộc chủ quản của phủ Khai Phong, mà thuộc quyền của Đại Lý tự."

"Đây, đây rõ ràng là kẻ phản gián của kẻ địch, Hoàng Thượng sao có thể dễ tin như vậy?" Hiệu Vân quỳnh lên, có chút nói lấp. Lời này vừa nói ra đã bị Công Tôn Sách nhắc nhở.

"Hiệu Vân, không thể nói bừa!"

Hiệu Vân phần nộ ngậm miệng, nhưng trong lòng không phục, Triệu Trinh làm như vậy thật quá hồ đồ.

"Đại nhân còn ở trong cung, có lẽ đang bàn việc này với Thánh thượng, đợi đại nhân trở về sẽ biết. Chúng ta nói chuyện Bạo vũ lê hoa châm đi." Công Tôn Sách nói.

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Hiệu Vân nghe vậy, tim đột nhiên nảy lên. Có điều cũng may bọn họ vẫn chưa chuyển đề tài lên người nàng, chỉ là Bạch Ngọc Đường liếc nhìn nàng đầy thâm ý. Hiệu Vân cũng chỉ biết giả như không phát hiện, không để ý tới nữa.

"Trong thư của Lô phu nhân còn nói gì nữa không?"

"Đại tâu còn nói, nữ chủ Đường môn gần đây đang ở kinh thành, bảo ta tới hỏi nàng sẽ biết tình hình cụ thể."

"Như vậy rất tốt!" Công Tôn Sách vui sướng.

"Vậy Ngọc Đường đi tìm người đã." Nói xong, Bạch Ngọc Đường liền rời khỏi thư phòng.

Bạch Ngọc Đường đi rồi, Công Tôn Sách vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn Hiểu Vân, nhìn đến nỗi da đầu nàng run lên.

"Hiểu Vân, Bao vũ lê hoa châm..."

Hiểu Vân tự biết mấy lời thoái thác vừa rồi không thể làm Công Tôn Sách tin phục, huống chi ông cũng biết nàng không phải người nơi này, vì thế đành phải thừa nhận mình có biết Bao vũ lê hoa châm, có điều không thể nói rõ chân tướng.

"Ở quê nhà của Hiểu Vân có một cuốn tiểu thuyết truyền kỳ, trong đó có nhắc tới Bao vũ lê hoa châm, nhưng Hiểu Vân lúc ấy chỉ cho rằng người viết vô căn cứ, không biết thật sự có vật này. Hôm nay nghe được, cảm thấy rất ngạc nhiên, cho nên vừa rồi mới phản ứng kịch liệt như vậy. Lúc trước không thừa nhận, là sợ khiến Ngũ ca hoài nghi, có điều, trước mặt cha, Hiểu Vân tất nhiên không giấu diếm nữa."

Lần này Hiểu Vân giải thích, khiến Công Tôn Sách rất tin tưởng.

"Vậy trong cuốn tiểu thuyết đó kể về chuyện gì?" Công Tôn Sách đối với nội dung cuốn tiểu thuyết kia rất tò mò. Nếu Bao vũ lê hoa châm là mật khí của Đường môn, sẽ không thể để ngoại nhân biết được, vì sao ở "Trung Quốc" xa tít tắp kia của Hiểu Vân lại có đề cập tới? Đây đơn thuần là trùng hợp, hay là bên trong có quan hệ?

"Chỉ là một ít chuyện giang hồ ân cừ, Hiểu Vân nhớ không rõ, nhưng mà đối với Bao vũ lê hoa châm này lại đặc biệt ấn tượng." Hiểu Vân thấy Công Tôn Sách tò mò, liền nói mình không nhớ rõ, để cắt đứt ý niệm muốn hỏi tiếp trong đầu ông.

Công Tôn Sách thấy vậy, cũng không hỏi thêm, Hiểu Vân cuối cùng tránh được một kiếp.

Lúc Bao đại nhân trở về, sắc mặt xanh sao có chút khó coi.

Thì ra, Hà Liệt sáng sớm nay tới gặp Hoàng Thượng, nói con gái Kim Liên của ông ta hiện hôn tới kê oan, cũng nói với ông ta, tội chứng Địch Thanh thông đồng với địch phản quốc ở ngay trong thư phòng của phủ nguyên soái. Hoàng Thượng ban đầu không tin, nhưng Hà Liệt khẳng khẳng đau khổ cầu xin, Hoàng Thượng niệm tình ông ta đau khổ tang con, liền cho ông ta tới soát phủ nguyên soái.

Hoàng Thượng cho phép chẳng qua cũng để trấn an ông ta. Nhưng làm cho người ta bất ngờ, chính là Hà Liệt quả thật tìm ra một tấm da dê trong thư phòng của Địch Thanh, Trên da dê đó viết

"Cỏ mọc ung bay, ruồi ngựa nam hạ, cùng nhau mở cửa quan, chia đôi

thiên hạ."

Ngụ ý chính là, đầu xuân sang năm sẽ thả ngựa về phương Nam, Địch Thanh sẽ mở đường dẫn phiến tử Tây Hạ tiến vào quốc thổ Đại Tống, sau đó bọn họ chia đôi thiên hạ.

Không chỉ như vậy, trên tấm da dê kia còn có soái ấn của Địch nguyên soái.

Tấm da dê kia trình tới chỗ Triệu Trinh, khiến hắn kinh hãi lắp bắp. Ngay cả Bát vương gia sau khi nhìn thấy tấm da dê cũng khó có thể tin nổi. Chữ viết trên tấm da dê kia giống hệt chữ viết của Địch Thanh. Mà ấn ký kia, rất rõ ràng làm người ta khó phân biệt thật giả.

Tấm da dê này, đối với người tin tưởng Địch Thanh hoàn toàn không có nhị tâm, chính là lấy giả đánh tráo thành thật; đối với người không biết về Địch Thanh, đó là căn cứ xác đáng. Mà Triệu Trinh, không thuộc hai nhóm trên.

Triệu Trinh hiểu Địch Thanh, cảm thấy hắn không phải loại người bội bạc, mãi quốc cầu vinh; nhưng là một hoàng đế tối cao của Tống Triều, hắn không thể tin tưởng trăm phần trăm vào Địch Thanh. Vì thế, suy tính trước sau, vẫn đem án này giao cho Đại Lý Tự, để Hà Liệt tự mình thẩm tra xử lý. Nhưng để không mất công bằng, không cho Hà Liệt một mình kết án, mà cho Vương thừa tướng, cùng Bàng Cát bồi thẩm, cũng dặn bọn họ phải kiểm chứng rõ ràng, không thể oan uổng Địch Thanh.

Lúc này, Địch Thanh đã bị giam giữ trong nhà lao của Đại Lý Tự.

"Có cái gọi là người thân không được tham gia vào án. Hà đại nhân là người thân nhất với người bị hại, Hoàng Thượng cho ông ta làm chủ thẩm, chẳng lẽ không sợ ông ta xót con mà thẩm sai án, phán sai tội sao?"

Hiểu Vân sau khi biết được việc này, phản ứng thứ nhất chính là câu đó.

Bao đại nhân bắt đầu dĩ lắc đầu, "Bản phủ lo lắng, chính là chuyện này. Hà đại nhân đau khổ mất con, tất nhiên tâm lực tiêu tụy, bản phủ sợ hắn bị kẻ có tâm lợi dụng, gây ra sai lầm!"

Hiểu Vân nhìn Bao đại nhân, lại nhìn Công Tôn Sách, nói ra đề nghị.

"Đại nhân, kỳ thật, Hiểu Vân cảm thấy, tuy rằng Hoàng Thượng không cho Khai Phong phủ tra án, có điều, chúng ta có thể ngấm ngầm điều tra, chỉ cần có thể tìm ra kẻ bày ra kế này, sẽ tra ra chân tướng sự thật. Đến lúc đó chân tướng rõ ràng, mọi người đều vui vẻ, Hoàng Thượng cũng sẽ không vì vậy trách phạt Khai Phong phủ đâu?"

Hiểu Vân dứt lời, Triển Chiêu cười cười nhìn nàng, sau đó nói với Bao đại nhân.

"Đại nhân, thuộc hạ cũng đang có ý này."

Bao đại nhân vô thức vuốt vuốt chòm râu, suy nghĩ một lát mới trả lời.

"Như vậy cũng được, khổ nhọc cho Triển hộ vệ rồi."

"Đây là bốn phận của thuộc hạ!"

Dứt lời, Triền Chiêu nghiêng đầu nhìn Hiểu Vân, thấy nàng khẽ gật đầu với mình, mới xoay người rời đi.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách thấy hai người rất ăn ý, nhìn nhau cười.

Hiểu Vân quay đầu, thấy bọn họ nhìn mình cười đến ám muội, đột nhiên thấy mặt nóng lên.

"Đại nhân! Cha!" Các người đừng nhìn con cười như vậy được không?

Công Tôn Sách thấy ánh mắt Hiểu Vân nhìn mình có chút oán hận, liền thu lại ý cười, xoay người nói với Bao đại nhân.

"Đại nhân, đệ tử có một chuyện, vô cùng khó hiểu."

"Công Tôn tiên sinh chính là nói chuyện Hà đại nhân nói hồn phách con gái ông ta hiện lên kêu oan sao?"

Công Tôn Sách gật đầu nói.

"Đúng vậy. Chuyện quỷ hồn có lẽ không phải giả, từ chuyện của Hiểu Vân có thể thấy được điều đó." Nói xong, Công Tôn Sách ngừng lại một chút, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Hiểu Vân, Hiểu Vân nhún vai, tỏ ra đồng ý.

"Nhưng đệ tử tin tưởng vững chắc Địch nguyên soái không phải loại người thông đồng với địch phản quốc, thứ nhất hẳn không có động cơ, thứ hai, ngoại trừ tấm da dê, không còn chứng cứ nào có thể chứng minh hẳn có tội, hơn nữa, hiện trường án mạng có quá nhiều điểm khả nghi. Cho nên đệ tử nghĩ tới..."

"Chuyện Hà đại nhân nói con gái hiện hồn kêu oan vô cùng kỳ quái!" Hiểu Vân ôm khuỷu tay, chống cằm, tiếp lời Công Tôn Sách.

Bao đại nhân gật đầu, "Bản phủ cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng Hà đại nhân không có lý do gì nói dôi vu tội cho Địch nguyên soái. Hơn nữa, lúc ông ta nói, biểu tình bí thông phần hận đó không giống nói dối."

"Nếu không phải Hà đại nhân nói dối, vậy tất nhiên có kẻ giả thân giả quỷ lừa Hà đại nhân." Hiểu Vân vội nói tiếp.

"Hơn nữa, người này, khẳng định có liên quan rất lớn tới vụ án, chỉ cần tìm được người này, mọi chuyện đều rõ ràng!"

Công Tôn Sách nhìn Hiểu Vân, gật đầu nói. "Theo như lời Hiểu Vân, chính là suy nghĩ của đệ tử!"

Bao đại nhân suy nghĩ một lát mới nói.

"Xem ra chuyện này, vẫn phải tra từ Thượng thư phủ. Nhưng mà trước mắt vụ án không do bản phủ thẩm tra, không thể quang minh chính đại tới hỏi, chỉ có thể âm thầm tìm hiểu. Việc này, phải phí chút tâm tư suy nghĩ cho kỹ."

"Vâng..." Bao đại nhân nói vậy, Hiểu Vân lập tức nhớ tới một từ, chính là hai chữ "gián điệp".

"Tìm người trà trộn vào Thượng thư phủ, điều tra từ bên trong. Đại

nhân, ngài nói có được không?"

Ở hiện đại, có vài quốc gia không thừa nhận những bằng chứng lấy được từ việc làm gián điệp, hơn nữa, làm gián điệp là phạm pháp, có điều, không biết luật pháp của Đại Tống triều quy định thế nào.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách nhìn chăm chăm Hiểu Vân một hồi lâu, nhìn tới nỗi Hiểu Vân nghĩ mình đã nói sai, hai người mới đồng thời gạt đầu, trăm miệng một lời nói:

"Có thể dùng được."

-0-

"Leng keng, leng keng..."

"Biết thiên cơ, thông quỷ thần, lời hay tặng người có duyên."

Trên đường lớn phía tây, một thầy bói râu tóc bạc trắng một tay rung chuông, một tay gác sau lưng, miệng rao lớn, chậm rãi đi từ phía nam sang phía bắc. Phía sau đi theo một thư đồng hơn mười tuổi, trên vai vác một chiếc túi, trong tay cầm gậy trúc, bên trên treo một miếng vải bố lác lư trong gió. Trên mặt vải viết: "Truyền nhân đời thứ ba của Thiên cơ lão nhân!"

Nói về chuyện nghĩ ra lót nguy trang này, cũng không biết trên đời này có ai nghe nói tới "Thiên Cơ lão nhân" hay không. Nhìn mảnh vải kia, Hiểu Vân muốn cười. Đúng vậy, người giả dạng thư đồng chính là Hiểu Vân, mà thầy bói kia, tất nhiên chính là Công Tôn Sách. Cha bọn họ giả làm hai thầy trò đoán tướng số, định tới Thượng thư phủ "dò hỏi nội tình".

Chuyện này đối với Hiểu Vân mà nói, tuyệt đối là chuyện vô cùng mới mẻ, kích thích, lại thú vị. Trước kia chỉ xem trong tivi, không ngờ có một ngày có thể cùng Công Tôn Sách "giả thần giả quỷ" hù dọa người khác. Lúc Công Tôn Sách nói muốn giả thành thầy bói tới Thượng thư phủ điều tra, Hiểu Vân nhất thời tò mò, thuận miệng nói một câu muốn ông đem nạng đi theo. Cũng chỉ buột miệng nói ra, căn bản không nghĩ sẽ đi thật, kết quả Công Tôn Sách rất sáng khoái đồng ý. Vì thế hai người hóa trang một phen, lạng lẽ rời khỏi cửa sau Khai Phong phủ.

Có điều nói thật là, bản lĩnh nguy trang của Công Tôn Sách rất tuyệt, sau khi hóa trang đi qua tây sương, cha con Mạnh Nhược Hư cũng không thể nhận ra, còn nghi hoặc nhìn Hiểu Vân một thân thư đồng đi theo một thầy bói râu tóc bạc trắng xuyên qua sân đi khỏi.

"Biết Thiên Cơ, thông quỷ thần, lời hay tặng người có duyên."

"Leng keng, leng keng..."

Thầy trò hai người nhìn như nhàn nhã, đi tùy ý không mục đích, nhưng mục tiêu của bọn họ vô cùng rõ ràng, chính là Thượng thư phủ.

Lúc đi đến giao lộ, Công Tôn Sách ngừng lại, sau đó, quẹo phải đi vào ngõ. Hiểu Vân khó hiểu, có điều vẫn nhắm mắt đi theo. Đi chưa được mấy bước liền thấy một cửa hàng, trên lá cờ lớn cắm trước cửa, viết thật to một chữ "Tửu". Hai người đi tới ngồi xuống, không uống rượu, chỉ gọi mấy món

ăn nhẹ, cộng thêm một bình trà.

Hiệu Vân đánh giá xung quanh, cửa hàng này mở trong ngõ, cũng thật hiếm thấy. Có điều, mặc dù ở đây không phải thông đạo lớn, người qua lại ít, nhưng bên trong cửa hàng, việc buôn bán không tẻ. Chẳng lẽ thật sự là hương rượu không sợ ngõ sâu?

Trong cửa hàng có bảy tám cái bàn, hầu như đã ngồi đầy người. Tốp năm tốp ba, uống rượu nói chuyện phiếm, chỉ có một người đang ngồi một mình ăn uống.

Công Tôn Sách từ sau khi vào quán rượu, ánh mắt thường hướng tới người này. Hiệu Vân thấy vậy liền nhìn Công Tôn Sách, lại nhìn người nọ, thấy Công Tôn Sách khẽ gật đầu liền hiểu ra, người này chính là người bọn họ muốn gặp.

Hồi 67 - Công Tôn hồ ly

Lúc tiểu nhị mang đồ ăn lên, Công Tôn Sách liền đứng dậy đi về phía người nọ. Hiệu Vân nhìn ông, nghe thấy ông nói với người đó:

"Các hạ ở đây uống rượu ăn thịt có phải có chút không thỏa đáng không?!"

Người nọ nghe ông nói vậy ngẩng đầu, nhìn có chút không kiên nhẫn: "Ta uống rượu ăn thịt, liên quan gì tới ngươi, có gì mà không ổn?"

Công Tôn Sách lắc đầu, nhú hai hàng lông mày nói:

"Chủ nhân của các hạ đang có tang mới, hơn nữa mấy ngày gần đây đều không yên ổn, chỉ sợ trong nhà có vật khác thường. Các hạ không ăn chay, lúc này lại ăn đồ ăn mặn, các hạ không sợ..."

"Không sợ cái gì?" Người nọ nhìn Công Tôn Sách, tay nắm chặt chén rượu, có chút run run.

"Không sợ khiến lệ quỷ quán thân sao?" Công Tôn Sách khẽ nói.

Người nọ mặt biến trắng bệch, phịch một tiếng đặt mạnh chén xuống bàn, lớn tiếng nói: "Ngươi đừng có yêu ngôn hoặc chúng."

Công Tôn Sách cười khẽ, "Ha ha, lời của kẻ hèn này, yêu ngôn hay không, trong lòng các hạ biết rõ. Kẻ hèn này thấy ấn đường của các hạ biến thành màu đen, nhất định là dính phải oan hồn oán khí của gia chủ, sắp tới chắc chắn sẽ gặp phải việc xấu, có lẽ sẽ đổ máu. Phải biết gia chủ của các hạ là oan hồn, ôm hận mà chết, chết thật thê thảm, còn không thể nhắm mắt, oán khí nặng nề, nếu không hóa giải, tính mạng các hạ sẽ nguy hiểm. Kẻ hèn này đã nói hết lời, tin hay không, đều do các hạ."

Dứt lời, tiêu sai xoay người, trở về chỗ.

Người nọ ngậy người, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Hiệu Vân trong lòng thầm đếm: một, hai, ba, bốn.

Công Tôn Sách đi không đến năm bước, người nọ đã đứng dậy giữ

chặt lấy ông.

"Tiên sinh đừng bước!"

Người nọ bước tới ngăn Công Tôn Sách lại.

Công Tôn Sách không nhìn hắn, chỉ tùy ý nói.

"Các hạ không phải nói kẻ hèn này yêu ngôn hoặc chúng sao? Các hạ bảo kẻ hèn này đừng bước là ý gì?"

"Chuyện này..." Người nọ có chút ngưng ngừng, thấy bộ dáng xa cách của Công Tôn Sách, vội bày ra khuôn mặt tươi cười, giọng nói vài tiếng.

"Mới vừa rồi tại hạ nhất thời hồ đồ, xin tiên sinh đừng trách."

Công Tôn Sách cười nhạt, "Kẻ hèn này cũng chỉ là có ý tốt, có nghe hay không đều ở các hạ, bắt tài sao có thể trách cứ các hạ được!"

"Không không không, lời này của tiên sinh sai rồi, tiên sinh có lòng tốt nhắc nhở, tại hạ lại nói ra lời ác độc, là tại hạ không đúng. Chi phí bữa ăn này của tiên sinh để tại hạ thanh toán, xin tiên sinh giúp đỡ, dạy cho tại hạ cách phá giải tai vạ lần này."

"Việc này..." Công Tôn Sách vẻ mặt khó xử.

Hiệu Vân ở bên này thấy vậy, nhin cười sắp thành nội thương. Công Tôn Sách này quả nhiên là một lão hồ ly, đủ giả dối, đủ phúc hắc!

"Tiên sinh, xin ngài giúp đỡ." Người nọ vô cùng khẩn thiết cầu xin nhìn Công Tôn Sách, cũng lấy ra một ít bạc vụn dúi vào tay Công Tôn Sách.

Công Tôn Sách đẩy tiền ra: "Giúp các hạ tiêu tai cũng được, có điều tiền này, bắt tài không lấy. Bắt tài sẽ theo các hạ đến nhà gia chủ thi pháp trừ tai họa, tiêu trừ oan hồn oán khí. Còn bạc này, các hạ cầm lấy đặt mua ít quần áo chăn đệm, đưa cho những người đang thiếu ăn thiếu mặc, kết lấy thiện duyên."

Công Tôn Sách rất thận trọng, lúc nào cũng không quên những người nghèo đói ở phủ Khai Phong.

Người nọ thu hồi lại bạc, vội gật đầu nói phải.

Công Tôn Sách nhìn Hiệu Vân, cười nói. "Đồ nhi, theo sư phụ."

"Vâng!" Hiệu Vân vội khoác cái túi lớn lên, chống cờ vải bố ghi mấy chữ "Truyền nhân đời thứ ba của Thiên Cơ lão nhân", đi theo Công Tôn Sách tới Thượng thư phủ.

Người cô đại, quả nhiên là ngu ngốc, rất dễ dàng mắc mưu. Người nọ quả thật là tin tưởng lời Công Tôn Sách, Công Tôn Sách bảo hắn làm gì, hắn làm cái đó, có thể nói là hữu cầu tất ứng. Bởi vậy, hai người bọn họ rất thoải mái mà bước vào cửa lớn Thượng thư phủ.

Vốn dĩ, người này chính là quản sự đứng đầu của phủ Thượng Thư. Hiện nay Thượng thư Hà Liệt đang ở Đại Lý tự thăm vấn Dịch Thanh, bọn họ vừa lúc vào nhà không có chủ. Lúc này, Công Tôn Sách cùng Hiệu Vân đang ở trong linh đường của Hà gia tiểu thư Hà Kim Liên, quản gia chờ ở

sân bên ngoài, nhà đầu canh linh cữu cũng bị quản gia gọi ra ngoài cửa.

Công Tôn Sách làm thế nào để khám nghiệm tử thi? Kỳ thật, cái túi lớn trên vai Hiếu Vân, bên trong toàn bộ là đạo cụ của Công Tôn Sách. Còn Hiếu Vân canh giữ ở cửa, vừa đánh giá xung quanh vừa lăm bằm.

"Thiên linh linh, địa linh linh. Thái Thượng Lão Quân hiển linh. Trời là càn, đất là khôn. Âm dương ngũ hành định cảm khôn. Lâm, binh, đấu, giả, giai, trăn, liệt, ở, tiền, ác linh lui xuống. *Nam mô bột đà cù na mê. Nam mô đạt ma mặc ha đê. Nam mô tăng già đa dạ nê, để chỉ bộ tất đất đốt chiêm nạp ma*...*"

** Một đoạn Kinh Đại bi, dịch giả Thích Thiên Tâm*

Đợi Công Tôn Sách khám nghiệm tử thi xong, Hiếu Vân đã đọc xong hết một lượt mấy thứ năng có thể nghĩ ra. Hai người lúc này mới rời khỏi linh đường, nha hoàn canh linh cữu vẫn đang giữ ngoài cửa. Hiếu Vân nhớ tới bộ giá y vừa rời bày trong linh đường, trong lòng lại cảm thấy không thích hợp, nhưng nghĩ không ra ở điểm nào, liền muốn mang giá y về nghiên cứu. Vì thế tìm có bảo nha hoàn kia mang giá y lại đây.

"Vị tử tử này, tiểu thư nhà tử chết oan uổng, quần áo nàng mặc khi chết oán khí rất nặng, là điềm xấu, sư phụ muốn ta mang quần áo đi, đặt ở chỗ Thiên Cơ lão nhân ngày ngày thi pháp, mới có thể độ cho tiểu thư siêu sinh. Làm phiền tử tử dọn bộ quần áo kia về, để chúng ta mang theo."

Nha hoàn kia tất nhiên không hề nghi ngờ, gói giá y vào túi vải giao lại cho bọn họ.

Sau đó, quản gia lại dẫn bọn họ tới phòng ngủ của Hà Liệt đạo qua một vòng, nghe nói đêm qua Hà Kim Liên hiện hồn chính là ở chỗ này. Công Tôn Sách vẽ trượng phù dán lên một thanh kiếm gỗ đào, vừa chém qua lại vừa thì thào mấy từ cổ quái, đi vòng quanh một vòng, sao đó bảo quản gia đem phù thiêu trước linh vị của Kim Liên.

Làm lung một hồi đã hết nửa canh giờ, quản gia đích thân đưa bọn họ xuất môn. Trước khi đi, Công Tôn Sách còn tận trách dặn dò quản gia việc bố thí cho người nghèo. Quản gia cười rất chân thành, liên tục gật đầu. Công Tôn Sách cùng Hiếu Vân vội vàng rời khỏi Thượng thư phủ.

Đi xa rồi, Hiếu Vân thở phào nhẹ nhõm, đồng thời không nhịn được bật cười.

"Cha, cha đúng là gian quá! Lừa người ta mặt không đổi sắc."

Công Tôn Sách cũng nở nụ cười, "Hiếu Vân cũng không kém. Có điều không biết bộ quần áo kia có gì kỳ lạ mà ngươi lại mang theo?"

Hiếu Vân hí mắt cười: "Trở về hãy nói."

Dứt lời, hai người tiếp tục vẩy chuông, giương cao lá cờ "Truyền nhân đời thứ ba của Thiên Cơ lão nhân", ồn ào hô khẩu hiệu "Biết hết Thiên Cơ, thông quý thân, lời hay tặng người có duyên", rêu rao khắp nơi.

Sau khi trở lại phủ nha, hai người vào thư phòng của Bao đại nhân,

trước mặt Bao đại nhân đem chuyện điều tra được ở Thượng thư phủ phân tích một phen.

Kết quả khám nghiệm tử thi của Công Tôn Sách là: Vết thương trí mạng duy nhất gây ra cái chết của Hà Kim Liên ở bên sườn phải, từ trên xuống dưới dài chừng hai tấc. Bởi vậy có thể thấy, hung thủ đối mặt với người chết, tay trái cầm dao mà đâm. Nói cách khác, hung thủ thuận tay trái. Hơn nữa: hai cổ tay của Hà Kim Liên có máu bầm, tuy không rõ ràng nhưng thật sự là có, có thể thấy trước khi chết nàng từng bị trói.

Bên ngoài phòng ngủ của Hà Liệt, ngoại trừ trên nhánh cây có một nắm tơ sợi đỏ, không có phát hiện gì đặc biệt. Mặt khác, ở góc tường phía bắc có dấu chân đã sắp bị tuyết phủ lấp, bởi vì đêm qua tuyết rơi, nếu không nhìn kỹ rất khó phát hiện. Có điều, dựa vào dấu chân này, cũng không thể suy đoán ra chuyện gì.

Tiếp theo là bộ giá y Hiểu Vân mang về. Ngoại trừ vết máu ở trên đã khô lại, không có chỗ nào đặc biệt. Có điều...

"Đại nhân, ngài xem chỗ thêu hoa trên khăn quàng vai này xem." Hiểu Vân đem khăn quàng vai của giá y cầm tới, giao cho Bao đại nhân. Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách xem kỹ một hồi vẫn không có đầu mối.

"Hiểu Vân, chỗ thêu hoa này có gì không đúng?"

"Xin hỏi đại nhân, Hoàng Thượng tứ hôn, khăn quàng vai của tân nương có phải là Hoa Quan ngự ban của Thánh thượng?"

Bao đại nhân gật đầu, "Đúng vậy. Phạm là Thánh thượng tứ hôn, Lễ bộ sẽ sắp xếp giao cho Chức tạo trong cung đặc biệt làm ra khăn Hoa Quan để tân nương lúc xuất giá dùng."

"Vậy là đúng rồi. Hoàng thượng từng ban cho Hiểu Vân một bộ quần áo, cắt may khéo léo, dùng loại vải cầu kỳ, không giống bình thường. Thánh Thượng tùy tiện ban cho Hiểu Vân quần áo còn như thế, huống chi là khăn Hoa Quan ban cho Nguyên soái phu nhân mặc trong ngày hỉ? Nhưng mà nhìn lại hình thêu hoa trên khăn quàng này, độ khéo léo còn xa mới đuổi kịp bộ quần áo của Hiểu Vân, một chút cũng không giống đồ do Hoàng gia ban tặng."

Hiểu Vân giải thích một hồi, khiến Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách đều bưng tỉnh đại ngộ.

"Thì ra là thế, khăn quàng này quả thật không giống vật do chức tạo trong cung tạo ra. Hiểu Vân thật quá thận trọng, lại phát hiện ra chi tiết này, Công Tôn tiên sinh, tới chỗ chức tạo xác nhận việc này xem."

"Vâng, đại nhân."

"Có điều..." Bao đại nhân nhíu mày: "Nếu khăn quàng này là giả, vậy có nghĩa là gì? Khăn quàng thật ở chỗ nào?"

"Việc này..." Suy nghĩ một lát, lại nghĩ không ra nguyên do. Trong đầu thoáng hiện lên vài thứ vụn vặt, nhưng không cách nào ráp nối lại.

Công Tôn Sách thấy nàng ẩn hai thái dương, bước lên kéo tay nàng xuống: "Từ từ sẽ nghĩ ra, đừng vội!"

Hiểu Vân nghĩ đến đầu cũng đau nhưng vẫn không ra, đành phải thôi.

Đúng lúc này, ngoài phòng có động tĩnh. Hiểu Vân đi ra mở cửa, đứng trước cửa là Bạch Ngọc Đường, bên cạnh hắn còn có một hồng y nữ tử. Hiểu Vân nhìn kỹ, chính là người đêm qua lén vào thư phòng của Công Tôn Sách, không khỏi kinh hô:

"Là người!"

Bạch Ngọc Đường vẻ mặt nghi hoặc nhìn thư đồng trước mặt, sừng sốt một chút rồi cười hỏi: "Vân nha đâu?"

Hiểu Vân lúc này mới nhớ ra nàng còn chưa thay quần áo, liền gật đầu.

"Ngũ Ca, vị này là..." Nàng sao lại đi cùng Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường không phải đi tìm nữ chủ Đường môn sao? Chẳng lẽ...

"Vị này là Đường phu nhân, thê tử của môn chủ Tứ Xuyên Đường môn." Bạch Ngọc Đường nói, sau đó dẫn nàng kia vào phòng. Hiểu Vân đóng cửa rồi vào theo.

Sau khi bái kiến Bao đại nhân, Bạch Ngọc Đường liền dẫn hồng y nữ tử tới trước mặt Bao đại nhân, nàng kia học theo Bạch Ngọc Đường ôm quyền thi lễ với Bao đại nhân: "Đường môn Văn Hồng Ngọc, bái kiến Bao đại nhân."

"Đường phu nhân miễn lễ." Bao đại nhân vừa nói vừa âm thầm đánh giá nữ tử vừa xinh đẹp vừa không mất đi anh khí trước mặt, quả thật là nữ nhân giang hồ, không câu nệ tiểu tiết, nói chuyện không hề kiêng dè, hành lễ như nam tử, tất nhiên không phải nữ tử bình thường.

Công Tôn Sách thấy nàng một thân áo đỏ, thắt lưng đeo một thanh loan đao cán ngọc, vô cùng ăn khớp với mô tả của Hiểu Vân, liền liếc nhìn nàng, thấy nàng gật đầu, liền tiến lên chào rồi hỏi:

"Đệ tử Công Tôn Sách, mạo muội thỉnh giáo một chuyện."

Văn Hồng Ngọc gặp Hiểu Vân, liền nhớ ra nàng là cô nương đêm qua bị mình điểm huyết, liền không đợi Công Tôn Sách đưa ra vấn đề, lập tức trả lời: "Công Tôn tiên sinh muốn hỏi, Hồng Ngọc có phải là người đêm qua vào phòng tiên sinh không?"

Công Tôn Sách gật đầu đáp: "Đúng."

"Đúng vậy, đêm qua Hồng Ngọc đã tới thư phòng của tiên sinh, vì muốn kiểm chứng ám khí khiến Nam hiệp Triển Chiêu bị thương trúng độc có phải là Bạo vũ lê hoa châm vũ khí của bốn môn không. Có chút lỗ mắng thất lễ, xin Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh thứ lỗi."

Văn Hồng Ngọc rất dứt khoát thừa nhận, lại nói rõ luôn mục đích của mình.

"Đường phu nhân, phủ nha Khai Phong phủ không có ai bị thương, cũng không mất đồ, bản phủ tất nhiên sẽ không truy cứu. Chỉ là lần sau nếu

có chuyện gì, Đường phu nhân không nên nửa đêm lên tới, cứ trực tiếp hỏi thẳng phủ nha là được.” Bao đại nhân thấy nàng không có ác ý, quyết định không truy cứu hành vi của nàng nữa.

"Đa tạ Bao đại nhân!" Văn Hồng Ngọc chấp tay cảm tạ.

"Đường phu nhân, việc có liên quan tới Bạo vũ lê hoa châm..."

"Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, đối với việc này, Hồng Ngọc tất nhiên có biết tất sẽ nói hết. Chỉ là xin Bao đại nhân đừng nói với bên ngoài."

Đợi sau khi Bao đại nhân gật đầu, Văn Hồng Ngọc liền chậm rãi kể lại ngọn nguồn câu chuyện.

Hồi 68 - Biết vậy chẳng làm

Nói đến Bạo vũ lê hoa châm, vật này đẹp như một cái tráp, dài bảy tấc, dày ba tấc. Bên trên khắc chữ triện: “Ra tất thấy máu, không ra không lạnh; bắn nhanh trúng nhanh, là vua ám khí”, lưu truyền trong Đường môn đã hơn trăm năm, cụ thể ra đời thế nào không thể truy lại được, mà nó có phải là “Khiên cơ” hay không cũng không có khảo chứng. Nhưng mà có lời truyền rằng, vũ khí này do người của Đường môn có cơ duyên xảo hợp mà dành được.

Nghe Văn Hồng Ngọc miêu tả Bạo vũ lê hoa châm khiến Hiều Vân gật mình không thôi. Xem ra Cổ Long cũng không phải là bịa đặt vô căn cứ.

Đường Thực là môn chủ đương nhiệm của Đường môn, chính là truyền nhân thứ chín, cũng là môn chủ trẻ nhất của Đường môn từ trước tới nay. Đây cũng là vì một hồi dịch biến của Đường môn vào mười năm trước, tình hình cụ thể không tiện nói với người ngoài.

Môn hạ của Đường Thực có năm đệ tử, trong đó có một người tên Cát Thu Nương, đứng thứ ba trong các đồ đệ. Tuy nàng là nữ tử, nhưng trời sinh hiếu chiến, tâm ngoan thủ lạt, chỉ bảo nhiều lần mà không sửa chữa, Đường Thực rất đau đầu với nàng. Năm nay vào lúc lập thu, lúc nàng cùng Tứ sư đệ đồng môn luận bàn võ nghệ đã hạ kịch độc cho hắn, khiến Tứ sư đệ bị mù mắt, từ đó về sau không thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời nữa.

Đường Thực trong lúc giận dữ, trực xuất nàng khỏi sư môn, hạ lệnh không bao giờ cho nàng bước vào Đường môn nữa bước. Không ngờ Cát Thu Nương kia chẳng những không hề ăn năn, còn ghi hận trong lòng, trộm Bạo vũ lê hoa châm trong mật thất của Đường Thực ra ngoài. Lúc Đường Thực phát hiện Bạo vũ lê hoa châm bị trộm, đã là bốn ngày sau, nàng sớm đã bỏ trốn mất dạng, chẳng biết đi đâu. Đường môn phát động lượng lớn môn chúng, tìm kiếm một hồi nhưng không hề có tin tức.

Mãi tới hôm trước, Văn Hồng Ngọc trùng hợp tới kinh thành, nghe nói Khai Phong phủ Triển Chiêu bị thương trúng độc. Văn Hồng Ngọc nghe nói võ nghệ của Nam hiệp Triển Chiêu rất lợi hại, nghĩ thứ có thể khiến hắn

trúng độc, tất nhiên là ám khí vô cùng lợi hại, hoặc do chính Bạo vũ lê hoa châm gây nên. Vì thế, hỏi thăm một hồi, sau đó ban đêm lên vào Khai Phong phủ tìm kiếm, vì muốn chứng thực phán đoán của mình.

Mà qua việc điều tra đêm qua, quả thật xác định được vật khiến Triển Chiêu trúng độc chính là Bạo vũ lê hoa châm của Đường môn. Mà Văn Hồng Ngọc không muốn xuất hiện trước quan phủ, muốn tự giải quyết việc này, cho nên định lên vào Khai Phong phủ lúc bọn họ không có mặt. Nhưng Bạch Ngọc Đường đã tới tìm nàng, nàng liền tới nói rõ với Bao đại nhân một phen.

"Thì ra là thế." Bao đại nhân nghe xong mới biết hết ngọn nguồn: "Nhu vậy, Đường phu nhân có tính toán gì không?"

"Bạo vũ lê hoa châm vốn là cấm vật của bọn môn, lại bị nghịch đồ đánh cắp, nguy hại thế nhân, để tránh càng nhiều người vô tội chết trong tay nàng, Hồng Ngọc nhất định phải nhanh chóng tìm được nàng, thu thập nghịch đồ, lấy lại Bạo vũ lê hoa châm."

Nhắc tới Cát Thu Nương, Văn Hồng Ngọc trong lòng lửa giận khó nhịn. Không biết tướng công nàng vì sao trước kia lại thu nhận đồ đệ này, tổn hại thanh danh Đường môn không nói, còn để nàng đi hại người khác.

"Đường phu nhân, đệ tử có nghi hoặc muốn hỏi, Bạo vũ lê hoa châm ác độc như vậy, có vật gì có thể ngăn chặn không? Còn cả độc trên châm nữa, có thể giải không?"

Đây là vấn đề rất nhiều người quan tâm. Nếu tìm Cát Thu Nương kia, phải bắt sống, tất phải giao phong chính diện. Trước đó, phải tìm ra biện pháp khắc chế Bạo vũ lê hoa châm suýt nữa lấy mất tính mạng của Triển Chiêu mới được.

Văn Hồng Ngọc lắc đầu, thở dài nói. "Bạo vũ lê hoa châm một khi đã khởi động cơ quan, chính là châm phát không thể cản, không ai có thể thoát."

Mọi người ở đây đều kinh ngạc, trong lòng lạnh lẽo. Theo lời nàng nói, cho dù tìm được Cát Thu Nương, chỉ cần nàng có Bạo vũ lê hoa châm trong tay, để bắt được nàng mà không có hy sinh, đó là một vấn đề rất lớn.

"Về phần độc kia, chỉ cần có đủ thuốc, Hồng Ngọc sẽ giải được."

Nghe đến đó, mọi người mới thoáng thở phào, chỉ cần có thể giải, vậy không thành vấn đề.

"Vậy làm phiền Đường phu nhân chuẩn bị giải dược, phòng ngừa tình huống." Bao đại nhân khẩn thiết nói.

"Tất nhiên là được. Hồng Ngọc sẽ tận lực tránh để Bạo vũ lê hoa châm đả thương thêm người. Chỉ là... không biết đại nhân có tin tức của Cát Thu Nương không?"

Công Tôn Sách lắc đầu, trả lời.

"Trước mắt còn chưa có tin tức gì, đại nhân nói như thế, cũng chỉ là

muôn đề phòng chuyện chưa xảy ra thôi.” Dù sao có một sẽ có hai, tương lai nói không chừng sẽ có người bị thương trúng độc, dù sao đối mặt với Bạo vũ lê hoa châm là không thể tránh được.

Văn Hồng Ngọc gật đầu, "Vậy xin tiên sinh sắp xếp, Hồng Ngọc cần một ít dược liệu và dụng cụ để điều chế giải dược."

Công Tôn Sách liền cho Hiểu Vân dẫn Văn Hồng Ngọc tới phòng thuốc. Trong phòng thuốc của Công Tôn Sách, có thể nói là vạn dược tề tựu. Dược thảo thường dùng không cần phải nói, ngay cả mấy loại dược thảo vô cùng hiếm thấy, ví dụ đoạn trường thảo, hoa trạng nguyên gì đó đều có.

"Công Tôn cô nương, đêm qua điễm huyết người, quả thật là tình thế ép buộc, xin cô nương đừng trách."

Hai người đi trên đường, Văn Hồng Ngọc nói với Hiểu Vân. Nhớ tới tình hình đêm qua, quả thật là ngoài dự kiến của nàng. Nàng không ngờ lại có người giữa đêm khuya rét mướt không ở trong phòng ngủ, còn lang thang bên ngoài.

"Đường phu nhân cũng không có ác ý, Hiểu Vân sao lại để trong lòng." Hiểu Vân cười trả lời. Tuy rằng đêm đó vì bị điễm huyết mà chịu lạnh một hồi, nhưng nàng biết nàng ấy không có ác ý, trong đầu không hề có ý trách móc. Huống chi, hiện tại nàng ấy có thể chế ra giải dược, nàng càng không có lý do ghi hận trong lòng.

Văn Hồng Ngọc cũng cười: "Công Tôn cô nương nói chuyện thật dễ nghe."

Hiểu Vân cười lắc đầu, sau đó hỏi.

"Đường phu nhân, Hiểu Vân nghe nói mười ba năm trước đây, trên giang hồ có một hồng y nữ hiệp hành hiệp trọng nghĩa, cũng mặc áo đỏ giống như Đường phu nhân, lưng đeo loan đao, không biết Đường phu nhân có biết người này không?"

Văn Hồng Ngọc nghe Hiểu Vân nói xong, ban đầu là sững sốt, sau đó lập tức cười hỏi: "Công Tôn cô nương thoát nhìn chẳng qua mới mười lăm mười sáu tuổi, sao lại biết chuyện mười ba năm trước?"

"Hiểu Vân nghe Triển đại nhân nói."

"Triển đại nhân?" Văn Hồng Ngọc nhướn mi, ánh mắt sáng lên, giống như rất hứng thú với Triển Chiêu.

"Chính là Hoàng thượng ngự ban danh hiệu Ngự miêu Ngự tiên tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu sao?"

"Đúng." Hiểu Vân gật đầu, có điều, cần phải ngăn cản ngay lòng hiếu kỳ với con mèo kia, nàng sao có thể để Văn Hồng Ngọc chuyển đề tài dễ dàng như vậy?

"Đường phu nhân có quen biết hồng y nữ hiệp kia không?"

Trên thế giới tuyệt đối không có việc trùng hợp như vậy, hai người chẳng liên quan gì tới nhau, lại phục sức giống hệt như nhau, nhưng xem

tuổi tác lại không giống mẹ con, chẳng lẽ là thầy trò?

"Công Tôn cô nương vì sao cảm thấy hứng thú với chuyện này như vậy?" Văn Hồng Ngọc tiếp tục đánh thái cực quyền với nàng.

"Đường phu nhân, ai chẳng có chút tính tò mò, hiếu kỳ, lòng hiếu kỳ của Hiều Vân lại nặng hơn người khác. Đối với chuyện có nghi vấn, Hiều Vân luôn muốn hỏi cho rõ." Hiều Vân cười khẽ.

"Chỉ sợ Công Tôn cô nương phải thất vọng rồi, Hồng Ngọc không biết vị hồng y nữ hiệp kia." Văn Hồng Ngọc đáp.

Hiều Vân nhìn mắt nàng đảo khắp nơi, lại cảm thấy nàng còn che dấu gì đó, vẫn chưa nói thật. Nhưng mà người trong giang hồ, nếu cái gì cũng nói cho người khác biết mới là kỳ quái, hiếu kỳ là người mới quen. Nghĩ tới đây, nàng cũng không truy vấn tiếp, chỉ cười cười.

"Thật đáng tiếc, Hiều Vân đối với vị hồng y nữ hiệp nổi danh hiệp nghĩa kia rất có hảo cảm!"

Văn Hồng Ngọc chỉ cười cười, không trả lời.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã tới phòng thuốc của Công Tôn Sách. Văn Hồng Ngọc sau khi quan sát kho thuốc của Công Tôn Sách vô cùng vừa lòng gật đầu. Có điều, vẫn viết xuống vài vị thuốc để Hiều Vân đo bóc. Hiều Vân nhận lấy xem mới thấy toàn là bột đậu xanh cùng rễ cây chàm thông thường. Những thứ này cơ bản là không dùng để nấu thuốc, khó trách trong phòng thuốc của Công Tôn Sách không có.

Hiều Vân đi rồi, Văn Hồng Ngọc một mình vào phòng thuốc, bắt đầu điều chế giải dược.

Tuyết đã ngưng, thời tiết lại càng khiến người ta thấy lạnh lẽo. Hiều Vân mang theo hai bao thuốc, vội vàng chạy về phủ nha.

Vốn dĩ chuyện mua thuốc không cần Hiều Vân làm, chỉ là mấy ngày gần đây trong phủ nha rất nhiều việc, người thiếu nghiêm trọng. Sắp tới cuối năm, Tiểu Thúy lại bị Lý đại nương mượn đi hỗ trợ chuẩn bị mấy thứ cho lễ mừng năm mới, không thể phân thân, vì thế mới tới lượt Hiều Vân tự mình chạy tới hiệu thuốc bắc.

Áo choàng trên người Hiều Vân rất dày, nhưng gió bắc giống như ở chỗ không người, chui thẳng vào trong quần áo, khiến hai hàm răng nàng đánh lập cập vào nhau. Vội vàng bước nhanh, cúi đầu chăm chăm bước về phía trước, kết quả suýt chút đụng vào ngực người khác.

"Xin lỗi!" Hiều Vân vội tạ lỗi, ngẩng đầu nhìn mới phát hiện thì ra là Triển Chiêu, không khỏi ngạc nhiên.

"Triển đại nhân!"

Triển Chiêu đang từ phủ nguyên soái trở về từ đường khác, thấy Hiều Vân từ xa đi tới, liền đứng lại chờ nàng cùng về. Chỉ là không ngờ, cô nương này đi đường không nhìn phía trước, cứ cúi đầu đi tới, căn bản không chú ý hấn chắn đường. Nếu không phải phản ứng, mau, hai người đã lao vào nhau

rồi.

"Hiệu Vân, sao không cẩn thận nhìn đường chứ?" Triền Chiêu cười nhắc nhở Hiệu Vân. Có lẽ, ngay cả Triền Chiêu cũng không nhận ra, mỗi lần nhìn thấy nàng, cho dù tâm trạng không tốt, cũng không nhịn được khoe miệng khẽ nâng lên cười với nàng.

Hiệu Vân sờ sờ cái mũi đỏ ngượng ngùng.

"Triền đại nhân về phủ sao?"

Triền Chiêu gật đầu, "Về thôi."

"Ừ." Hiệu Vân gật đầu, đang định đi tiếp, một bàn tay to lại đưa tới trước mặt nàng, Hiệu Vân ngẩn người nhìn đôi bàn tay thon dài kia, sau đó nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Triền Chiêu, có chút không kịp phản ứng.

Hắn, hắn, hắn, hắn muốn nắm tay nàng sao?

Triền Chiêu mỉm cười nhìn đôi má nàng hơi hồng lên cùng biểu tình biến đổi phức tạp trong nháy mắt trên khuôn mặt nàng, sau đó đưa tay tới gần bàn tay phải đang buông thõng bên người của nàng, rồi cầm lấy hai túi thuốc.

"Ta giúp nàng cầm."

Hiệu Vân sững sốt, lập tức cười xấu hổ. Thì ra là vậy, hại nàng khẩn trương một hồi. Xoa xoa bàn tay phải vắng vẻ, vẫn cảm thấy có chút nuối tiếc cùng mất mát.

Nàng từ khi nào bắt đầu chờ mong, từ khi nào bắt đầu có tâm tư như vậy với hắn?

Từ lúc hai người bọn họ ở chung một phòng, hắn chăm chú nhìn nàng, muốn nói chuyện cùng nàng; hay là từ ngày hắn nghiêm túc nói muốn cùng nàng thành thân; hay là còn sớm hơn, cho nên mới theo hắn từ kinh thành tới huyện Hoa Đình, một đường lao碌 bôn ba cũng không thấy vất vả, trong đêm lạnh còn ôm hắn mà ngủ.

Từ lúc nào, bất tri bất giác, trong đầu đã tồn tại một người, mà bản thân mình ngốc nghếch bao nhiêu ngày mới nhận ra.

Triền Chiêu đi vài bước, phát hiện Hiệu Vân không đi theo, quay đầu nhìn nàng, mới nhận ra nàng vẫn đứng ngây người một chỗ, bộ dáng ngờ ngác, không biết suy nghĩ chuyện gì.

"Hiệu Vân, còn không đi sao?"

"A." Hiệu Vân lúc này mới hồi phục tinh thần bước lên: "Đi đây đi đây."

Hai người sóng vai đi tới, Triền Chiêu có ý bước chậm lại, nghe Hiệu Vân thuật lại tiến triển sự việc ngày hôm nay. Khi thì mỉm cười, khi thì nhíu mày, khi thì gật đầu. Nghe tới chỗ có nghi vấn, lại nói ra thắc mắc cùng ý kiến của mình. Một chuyến đi này, Triền Chiêu đã hiểu hết từ đầu tới cuối chuyện Hiệu Vân cùng Công Tôn Sách trà trộn vào phủ Thượng thư tìm manh mối, cùng mối liên hệ giữa nữ chủ Đường môn Văn Hồng Ngọc và

Bạo vũ lê hoa châm.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, bất tri bất giác đã tới phủ nha. Vừa vào cửa đã gặp Mạnh Xuân Ny, vừa thấy bọn họ liền ra nghênh đón, ánh mắt chăm chú nhìn Triển Chiêu, trông bộ dáng rõ ràng ở đây chờ Triển Chiêu đã lâu.

Từ lúc Mạnh Xuân Ny tới đây, hình như mỗi lần nàng và Triển Chiêu ở cùng nhau, nàng ấy đều xuất hiện? Thật sự quá tình cờ! Thật giống như Mạnh Xuân Ny gắn máy theo dõi trên người Triển Chiêu vậy.

Hiểu Vân có cảm giác không biết phải nói gì, cố nén loại tư vị lạ lung đó trong đầu, kệ bọn họ hô trước nói sau, tới phòng thuốc đưa thuốc cho Văn Hồng Ngọc.

Đi được vài bước, lại không nhìn được quay đầu nhìn, Triển Chiêu đang cúi đầu nói gì đó với sư muội của hắn. Lúc này Hiểu Vân đi tới chỗ rẽ, có thể nhìn rõ biểu tình trên mặt Xuân Ny. Có chút thẹn thùng, hàm chứa nụ cười yếu ớt, nghe Triển Chiêu nói chuyện, liên tiếp gật đầu, thật là nhu thuận.

Nhìn sư huynh muội bọn họ vui vẻ nói chuyện, Hiểu Vân càng xem càng thấy không phải. Nhìn chăm chăm cái miệng hé ra ngậm vào của Triển Chiêu, hận không thể đi lên cắn một ngụm.

Ôi, lúc ấy sao lại không dứt khoát đồng ý lời cầu thân của Triển Chiêu đi? Mặc kệ hắn vì sao muốn cưới nàng! Trước tiên cứ chiếm làm của riêng đã, hiện tại tốt rồi, nửa đường nháy ra một Trình Giáo Kim. Đinh Hiểu Vân, người đây là tự mình chuốc khổ!

Trong đầu Hiểu Vân lúc này toàn là hồi hận, ruột cũng đã xanh lè. Cắn răng một cái, lắc đầu bỏ đi, nhắm mắt làm ngơ!

Triển Chiêu nói xong với Xuân Ny, ngẩng đầu nhìn đúng lúc thấy Hiểu Vân xoay người sai bước rời đi. Không biết tại sao lại sững sờ.

Mạnh Xuân Ny đứng trước mặt Triển Chiêu, thấy hắn nhìn theo Hiểu Vân rời đi, trong đầu là ngũ vị tạp trần. Ánh mắt của hắn lúc này thật đặc biệt, khiến nàng không biết cảm giác trong lòng là gì. Ông tay áo tím sắp bị nàng xoắn thành khăn lau rồi.

"Su huynh..." Mạnh Xuân Ny thân thiết gọi Triển Chiêu, giọng nói có chút ai oán.

Triển Chiêu thu hồi ánh mắt, nhìn Mạnh Xuân Ny, dịu dàng nói.

"Su huynh hiện có chuyện quan trọng phải hỏi bẩm Bao đại nhân, sau đó rảnh rồi sẽ đi tìm muội và sư phụ. Muội về trước đi, trời lại, đừng ở đây kéo trúng gió."

Mạnh Xuân Ny tuy không cam lòng, nhưng biết Triển Chiêu công việc bận rộn, chuyện cần nói với hắn cũng đã nói xong, đành nghe lời trở về.

Đúng lúc này, Vương Triều vội vàng từ bên ngoài trở về. Thấy Triển Chiêu vội chấp tay gọi.

"Triển đại nhân!"

"Vương Triều, chuyện gì mà vội vàng như vậy?"

"Vụ án của Địch nguyên soái không tốt!"

Hồi 69 – Cưới hay không cưới

"Cái gì?"

Thư phòng truyền đến tiếng kêu kinh hãi của Bao đại nhân. Bao đại nhân luôn trầm vững như Thái Sơn, vậy mà có phản ứng kịch liệt như vậy, thật quá hiếm thấy. Có điều cũng khó trách, hôm nay Đại Lý tự thẩm tra án của Địch Thanh. Hà Liệt là chủ thẩm, Bàng Cát cùng Vương thừa tướng hỗ trợ. Nhưng mà Hà Liệt đau con mắt, lại gặp oan hồn con gái hiện lên kêu oan, tin tưởng vững chắc Địch Thanh chính là hung thủ sát hại con gái mình, không hề cho Địch Thanh giải thích, lập tức định tội. Hơn nữa Bàng Cát vốn đã nghi ngờ Địch Thanh, còn ở một bên giúp đỡ. Một mình Vương thừa tướng không tranh luận nổi với hai người. Địch Thanh trên công đường hét đường chối cãi, bị Hà Liệt miễn cưỡng định án, phán tử tội. Đợi Hoàng thượng ngự phê xong sẽ đưa lên đoạn đầu đài.

Nghe được tin tức này, Bao đại nhân sao có thể không kinh hãi?

"Đại nhân, hiện đã định tội xong, làm thế nào bây giờ?"

Địch Thanh là trụ cột quốc gia, sao có thể bị giết oan uổng như vậy? Hoàng Thượng thật sự sẽ phê án tử sao? Vậy chẳng phải làm người thân đau đớn, kẻ thù sung sướng, trúng phải gian kế của Tây Hạ sao? Nếu biên quan mất đi Địch Thanh, dân chúng của Biên cảnh không biết sẽ chịu thêm bao nhiêu đau khổ, mấy vạn dặm biên cương, không biết sẽ phải thôi lui đến nơi nào.

Mọi người đều lo lắng không thôi, nhìn Bao đại nhân chờ ông quyết định.

Bao đại nhân cầm văn thư trong tay, chậm rãi ngồi xuống. Hai mắt híp lại, yên lặng hồi lâu. Một lát sau mới ngẩng đầu nhìn mọi người.

"Chúng ta không thể làm loạn trận tuyến. Cho dù Thánh thượng ngự phê, cũng còn ba ngày nữa mới tới ngày trăm quyết. Chỉ cần chúng ta trong ba ngày này có thể điều tra rõ chân tướng sự thật là có thể cứu Địch nguyên soái. Bằng không..."

Lời của Bao đại nhân còn chưa dứt, mọi người trong lòng đều hiểu rõ mà gật đầu.

"Thuộc hạ sẽ dốc sức tìm ra hung phạm, vì Địch nguyên soái rửa sạch oan tình, trả lại trong sạch cho ngài ấy."

Bao đại nhân nghiêm mặt, gật đầu nói.

"Tốt! Tính mạng của Địch nguyên soái, an bình của biên cảnh giang sơn Đại Tống, đều trong tay chúng ta. Công Tôn tiên sinh, Triển hộ vệ, Bạch hộ vệ, chúng ta chỉ cho phép thành công, không thể thất bại!"

"Vâng, đại nhân!" Ba người cùng kêu lên đáp.

Trong thời kỳ máu chót này, Triển Chiêu thật sự không có bao nhiêu thời gian nghĩ tới việc tư. Nhưng từ sau khi cha con Mạnh Nhược Hư vào Khai Phong phủ, hần tống cộng mới gặp sư phụ hần được hai lần, hơn nữa mỗi lần đều vội vàng, không nói được chuyện gì. Điều này khiến Triển Chiêu vô cùng hổ thẹn.

Từ lúc Triển Chiêu lên mười đã đi theo Mạnh Nhược Hư luyện võ. Dưới gôi Mạnh Nhược Hư không có con trai, chỉ có một đứa con gái là Mạnh Xuân Ny, thu nhận chỉ có hai đồ đệ, thứ nhất là Lôi Ngân Hà, thứ hai chính là Triển Chiêu. Lôi Ngân Hà năm ngoái gây rối cho Mạnh Xuân Ny, bị Mạnh Nhược Hư trục xuất khỏi sư môn, Triển Chiêu trở thành đồ đệ duy nhất của Mạnh Nhược Hư.

Mạnh Nhược Hư đối xử với Triển Chiêu như cha con, không chỉ dốc lòng truyền thụ cả đời võ học, còn đem bảo kiếm Cự Khuyết quý giá tặng cho hần. Mạnh Nhược Hư đối với Triển Chiêu, có thể nói là ơn trọng như núi. Triển Chiêu đối với Mạnh Nhược Hư cũng vô cùng kính trọng, tôn sùng như cha. Lúc Triển Chiêu còn là Nam hiệp, hần vẫn hường xuyên trở về Lỗ Nam thăm cha con bọn họ. Nhưng từ lúc dần thân vào công môn, vẫn luôn vị

công vụ quán thân, không dứt ra được, không thể tới thăm bọn họ nữa. Thoảng một cái, đã bốn năm trôi qua.

Lần này, nếu không phải Mạnh Nhược Hư cùng Mạnh Xuân Ny hai người tới kinh thành, Triển Chiêu chỉ sợ đã mất mạng. Nếu không phải Mạnh Nhược Hư lấy sáu mươi năm công lực...

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu thấy xấu hổ không thôi.

"Sư phụ!"

Vào cửa, Triển Chiêu quỳ xuống trước Mạnh Nhược Hư. Mạnh Nhược Hư đang ngồi bên bàn uống trà, thấy Triển Chiêu không nói hai lời hành đại lễ, vội bước lên trước kéo tay Triển Chiêu, đỡ hẳn đứng lên.

"Chiêu nhi, ngươi làm cái gì vậy, nam nhi dưới đầu gối có hoàng kim, ngươi mau đứng lên!"

"Không, sư phụ." Triển Chiêu lắc đầu, kiên định quỳ, ngẩng đầu nhìn mạnh nhược hư nói:

"Sư phụ như cha, Triển Chiêu tất nhiên phải quỳ. Triển Chiêu hổ thẹn, những năm gần đây không thể hiếu kính người, lần này còn liên lụy người mất đi công lực suốt đời. Triển Chiêu bất hiếu, sư phụ, xin nhận của Triển Chiêu một lạy!" Dứt lời liền cúi đầu.

Mạnh Nhược Hư ngăn hẳn không được, đành mặc hẳn lạy.

"Đứa nhỏ này, sao lại khách khí với sư phụ như vậy. Sư phụ đã là tấm gỗ mục, giữ lại công lực làm gì? Cũng không thể đem theo xuống mồ, cho ngươi là đúng lúc. Ngươi tuổi còn trẻ, trường kiếm hộ thanh thiên, giúp Bao đại nhân giương cao chính nghĩa, tạo phúc cho dân chúng thiên hạ. Công lực này của vi sư là dùng đúng chỗ!"

"Sư phụ..." Nghe lời này của Mạnh Nhược Hư, Triển Chiêu cảm động, thấy Mạnh Nhược Hư đã mấy ngày tóc càng bạc thêm, trong mắt âm ứot.

"Được rồi, lạy cũng đã lạy, mau đứng lên đi!"

Mạnh Nhược Hư vỗ vai Triển Chiêu. Triển Chiêu lúc này mới đứng lên, đỡ Mạnh Nhược Hư ngồi xuống rồi, mới ngồi xuống đối diện.

"Sư phụ, Triển Chiêu mấy ngày qua thật sự là bê bộn công việc, bởi vậy không thể làm bạn bên cạnh sư phụ, xin sư phụ tha thứ." Nói xong, Triển Chiêu chấp tay tạ lỗi với Mạnh Nhược Hư.

Mạnh Nhược Hư khoát tay, tỏ vẻ không sao cả.

"Ta biết, chuyện của Địch nguyên soái vi sư cũng có nghe. Chiêu nhi vì chuyện đó mà bận rộn, vi sư tất nhiên hiểu. Vi sư qua mấy ngày nữa sẽ về Lỗ Nam, nhưng mà, có chuyện nhất định phải nói với ngươi, nên mới bảo Xuân Ny gọi ngươi tới một chuyện."

"Đúng rồi, sư muội đâu?" Triển Chiêu sau khi vào không thấy Mạnh Xuân Ny, vẫn luôn tò mò, sao nàng không ở bên cạnh Mạnh Nhược Hư.

Mạnh Nhược Hư cười hai tiếng nói: "Việc này khó nói trước mặt Xuân Ny, nha đầu kia da mặt mỏng."

"Ồ? Có chuyện gì không thể nói trước mặt sư muội?" Triển Chiêu hơi nghiêng đầu, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Mạnh Nhược Hư.

Mạnh Nhược Hư vỗ về chòm râu, cười rất thoải mái: "Chiêu nhi, người cảm thấy Xuân Ny thế nào?"

"..." Triển Chiêu nhìn Mạnh Nhược Hư, trong lòng mơ hồ cảm thấy có gì không đúng: "Sư phụ vì sao lại hỏi như vậy?"

Mạnh Nhược Hư giả như bất mãn liếc nhìn Triển Chiêu một cái: "Hỏi thì người trả lời, thắc mắc nhiều như vậy làm gì?"

Triển Chiêu thở dài một hơi, nói: "Sư muội thông minh lanh lợi, hoạt bát đáng yêu, là một cô nương khiến người ta yêu thích."

"Ha ha ha..." Mạnh Nhược Hư nghe Triển Chiêu nói vậy, thoải mái cười lớn.

"Tốt tốt tốt, nếu Chiêu nhi cũng nói Xuân Ny khiến người ta yêu thích, vậy đúng lúc, sư phụ làm chủ, gả Xuân Ny cho người làm vợ. Sư huynh muội các người kết thành chim liền cành, vì sư coi như hoàn thành một tâm nguyện."

Mạnh Nhược Hư vừa vuốt râu vừa nhìn Triển Chiêu nói, vẻ mặt đều là ý cười, thật sự là cha vợ nhìn con rể, càng nhìn càng vừa lòng.

Triển Chiêu nghe được một câu này, giống như ngũ lôi oanh đỉnh, nháy mắt mặt chuyển xanh, nghĩ người ở đó, không dám tin nhìn Mạnh Nhược Hư.

Mạnh Nhược Hư thấy biểu hiện của hắn, có chút giận hỏi: "Người đây là làm sao, thế nào, không đồng ý?"

"Sư phụ..." Triển Chiêu nhìn Mạnh Nhược Hư, muốn nói lại thôi.

"Chiêu nhi!" Mạnh Nhược Hư thấy biểu hiện của hắn không đúng, liền trầm mặt xuống: "Vừa không không phải người nói Xuân Ny khiến người ta thích sao? Người..."

Triển Chiêu nhanh cau mày, tâm trạng ngổn ngang, trường bào vén lên, hai đầu gối quỳ xuống.

Mạnh Nhược Hư sừng sốt, "Người làm cái gì vậy?"

"Triển Chiêu cô phụ sư phụ sư muội, tội đáng chết vạn lần!"

"Người... Người thật sự không muốn?" Mạnh Nhược Hư hai mắt tròn lên, trừng mắt nhìn Triển Chiêu thẳng tắp quỳ gối trước mặt, run giọng hỏi.

"Triển Chiêu cả đời cũng không hư ngôn giả ý, lại càng không dám lừa gạt sư phụ! Triển Chiêu không thể cưới sư muội làm vợ." Triển Chiêu nhìn Mạnh Nhược Hư, trong mắt có áy náy cùng tự trách, lại có cả sự kiên định cự tuyệt.

Mạnh Nhược Hư mạnh đứng lên, ghé phịch một tiếng bị đá đổ.

"Vì cái gì, Xuân Ny của chúng ta có điểm nào không xứng với người, có điểm nào không tốt, người nói xem?" Bị cự hôn chính mặt, nét mặt già nua của Mạnh Nhược Hư không nhịn được, kích động đòi Triển Chiêu lý do.

"Không, sư phụ. Không phải sư muội không xứng với Triển Chiêu, mà là Triển Chiêu không xứng với sư muội." Triển Chiêu vội giải thích.

"Triển hộ vệ không cần chê cười Xuân Ny như vậy!"

Hai người quay đầu, mới phát hiện Xuân Ny không biết khi nào đã đứng ở ngoài cửa, vẻ mặt khó xử cùng xấu hổ.

"Sư muội..." Triển Chiêu nhìn nàng, cắn răng nói, "Triển Chiêu từ lúc đi theo Bao đại nhân tới giờ, giống như đem treo đầu người trước quan môn, Triển Chiêu không muốn liên lụy người khác!"

Mạnh Nhược Hư cảm thấy đây là lý do thoái thác của Triển Chiêu, nhưng không muốn hỏi rõ ràng: "Chiêu nhi, người đừng thoái thác. Xuân Ny là cô nương tốt! May mắn nó có tập võ, ta cũng bắt nó học nữ hồng vì muốn làm hiền thê lương mẫu."

Sư phụ, Triển Chiêu đã có người chọn làm thê tử. Triển Chiêu ngủ cùng nàng một đêm, Triển Chiêu không thể bỏ mặc nàng không để ý. Trong lòng Triển Chiêu nghĩ vậy, nhưng hắn cùng Hiểu Vân tạm thời không có hôn ước, hắn không thể tùy tiện nói ra chuyện này, càng không thể nói với Mạnh Nhược Hư chuyện đêm đó, làm hỏng thanh danh của Hiểu Vân.

Triển Chiêu khẽ cắn môi, cúi người dập đầu: "Ân nghĩa của sư phụ, tình cảm của sư muội, Triển Chiêu chỉ có thể để kiếp sau báo đáp!"

"Triển Chiêu, sư phụ luôn không cầu xin ai, hôm nay... hôm nay..." Ngón tay Mạnh Nhược Hư chỉ vào Triển Chiêu không ngừng run lên, Xuân Ny ở bên cạnh, khuôn mặt so với khóc còn khó coi hơn, vội chạy tới giữ chặt tay cha nàng, nước nở nói:

"Cha... Cha! Không cần cầu người ta, nữ nhi xin cha, không cần cầu người ta."

"Sư phụ, Triển Chiêu có tội!" Triển Chiêu vẫn quỳ như trước.

"Cha, người ta đã nói rất rõ ràng, chúng ta đi thôi, cha!"

Những lời này của Triển Chiêu hoàn toàn đánh nát mộng của Mạnh Xuân Ny, ngay cả một chút ảo tưởng cũng không giữ lại. Mạnh Xuân Ny kéo tay Mạnh Nhược Hư, sắp khóc tới nơi. Lời của Triển Chiêu nói cho dù là thoái thác, nhưng cũng có thể hiểu được, nàng còn có thể hy vọng gì? Nàng sao lại không biết, sao lại không nhìn ra, nàng vẫn nghĩ tới sư huynh mình, nhưng trong lòng người ta có người khác, không có vị trí của nàng. Nàng làm sao khổ sở mà ở lại, chọc người ta ghét, chọc người ta khó chịu, làm mình bị thương?

Triển Chiêu vừa nghe Xuân Ny nói muốn đi, vội vàng đứng dậy giữ chặt vạt áo Mạnh Nhược Hư, "Sư phụ, thân thể người chưa khỏi hẳn, vẫn nên ở lại nghỉ ngơi vài ngày đã."

Mạnh Nhược Hư vừa tức lại bất đắc dĩ, "Ta làm gì còn mặt mũi ở lại Khai Phong phủ. Nha đầu, chúng ta đi."

Triển Chiêu thấy không giữ được bọn họ, đành không giữ nữa: "Sư

phụ, nếu người nhất định phải đi, để Triển Chiêu đưa người đi."

Mạnh Nhược Hư nhìn hẳn, vẻ mặt thất vọng, ông thật sự dạy được một đồ đệ tốt mà! Lắc đầu xoay người sang chỗ khác.

Mà Xuân Ny giờ phút này đau thấu tim, đang nổi nóng, quyết tuyệt nói: "Không cần, cha, chúng ta tự đi."

Triển Chiêu bất đắc dĩ, đành phải nhìn bọn họ cầm hành lý bỏ đi.

Giữa trời trắng như tuyết, hai thân ảnh dần dần biến mất, chỉ để lại hai hàng dấu chân thật dài, nông sâu không giống nhau. Triển Chiêu đột nhiên thấy trước mắt một mảnh mờ lung, một giọt nước rơi trên mặt đất, nháy mắt biến mất.

Sư phụ, Xuân Ny, thật xin lỗi!

"Chào Mạnh lão tiên sinh, Mạnh cô nương!"

Hiệu Vân đang bung com chiều định đưa tới chỗ bọn họ, còn chưa tới Tây sương đã gặp Mạnh Nhược Hư cùng Mạnh Xuân Ny. Thấy bọc hành lý trên lưng bọn họ, không khỏi sửng sốt.

"Mạnh lão tiên sinh, Mạnh cô nương, các người đây là..." Đang êm đẹp lại muốn đi đâu?

Mạnh Nhược Hư thấy Hiệu Vân, liền giấu đi vẻ mặt vừa rồi, khách khí cảm tạ Hiệu Vân: "Công Tôn cô nương, chúng ta phải trở về. Đã nhiều ngày làm phiền cô nương chiều cố."

"Nhưng mà..." Hiệu Vân nhìn trời, lại nhìn bọn họ. Thấy mắt Mạnh Xuân Ny hồng hồng, xem ra vừa khóc, chẳng lẽ cãi nhau với Triển Chiêu? Lúc chiều không phải còn đang tốt sao?

"Trời sắp tối rồi, Mạnh lão tiên sinh vì sao lại vội vàng như vậy, không bằng ăn xong bữa tối, nghỉ ngơi một đêm, đợi ngày mai đi cũng không vội mà." Đến lúc này còn có thể đi đâu.

Mạnh Xuân Ny nhìn chằm chằm Hiệu Vân, hừ một tiếng.

"Không cần người quan tâm!"

"Xuân Ny!" Mạnh Nhược Hư nghĩ con gái mình tâm trạng không tốt, giận chó đánh mèo, liền kéo tay ý bảo nàng đừng thất lễ.

"Làm phiền Công Tôn cô nương lo lắng, chúng ta có việc gấp, không thể ở lại. Xin chuyển lời với Bao đại nhân cùng Công Tôn tiên sinh một tiếng, đa tạ đã chiếu cố mấy ngày qua."

Hiệu Vân thấy bọn họ đã quyết ý ra đi, liền không giữ nữa: "Được, vậy hai người lên đường bình an."

Mạnh Nhược Hư kéo tay Mạnh Xuân Ny, Mạnh Xuân Ny lại liếc mắt nhìn Hiệu Vân một cái, rồi theo Mạnh Nhược Hư đi. Hiệu Vân đang định bung đồ ăn trở lại phòng bếp, không ngờ Mạnh Xuân Ny lại trở lại.

"Mạnh cô nương?"

Hiệu Vân nghi hoặc nhìn Mạnh Xuân Ny đã đi rồi còn quay lại, cảm thấy cả người không thoải mái. Sao lại có cảm giác Mạnh Xuân Ny hình như

có thâm thù đại hận với nàng, ánh mắt kia khiến nàng cả người không được tự nhiên, nàng không có trộm đồ của nàng ấy mà.

Mạnh Xuân Ny yên lặng nhìn Hiểu Vân một hồi lâu. Nàng thật sự nghĩ không ra, người trước mặt so với nàng tuổi nhỏ hơn, dáng người kém nàng, ngoại trừ ánh mắt đặc biệt sáng, diện mạo cũng không phải quốc sắc thiên hương chim sa cá lặn, sao có thể nhận được sự ưu ái của sư huynh? Sư huynh lại vì nàng ta quyết tuyệt từ chối nàng! Ngay cả cha nàng cầu hôn cũng không chịu.

"Công Tôn cô nương, ngươi không biết võ công hả?"

"..." Hiểu Vân không rõ chuyện gì, có điều vẫn gật đầu: "Đúng."

"Công Tôn cô nương biết thêu hoa, may áo không?"

Ngươi điều tra hộ khẩu sao? Hiểu Vân tuy rằng trong lòng cảm thấy khó chịu, có điều vẫn nhẫn nại trả lời: "Không biết."

Mạnh Xuân Ny thở phào một hơi, nửa như giận dữ nói.

"Công Tôn cô nương, ngươi cái gì cũng biết, ngươi căn bản không xứng với sư huynh ta! Ngươi không phải nữ nhân có thể đứng bên cạnh sư huynh, nếu ngươi ở bên cạnh sư huynh, sẽ trở thành gánh nặng của huynh ấy, là trói buộc của huynh ấy. Các ngươi sẽ không hạnh phúc!"

Nói xong, Mạnh Xuân Ny dứt khoát xoay người bỏ đi.

Hiểu Vân ngây người đứng tại chỗ, hồi lâu sau mới kịp phản ứng.

Hóa ra nàng ta bị Triển Chiêu từ chối, lại trút giận lên người nàng, có người nguyên rửa người ta như vậy sao? Có võ công thì giỏi lắm à, chẳng lẽ không cần ăn cơm không cần ngủ? Không có võ công thì sao, không có thì không ăn cơm không ngủ không kết hôn không sống được chắc!

KAO!

Hiểu Vân nhìn đồng hồ ăn trên tay buột miệng thốt ra một từ thô lỗ.

Hồi 70 - Cười như xuân phong

Lúc Triển Chiêu từ trong viện đi ra, thấy Hiểu Vân đang đứng bên ngoài xoa thắt lưng, thở hồng hộc, ngực phập phồng, rõ ràng là tức giận không nhỏ.

"Hiểu Vân, làm sao vậy?"

Hiểu Vân quay đầu ai oán nhìn Triển Chiêu. Ôi, Triển Chiêu đại nhân à, còn không phải vì ngài sao, Đinh Hiểu Vân ta cho dù là đời trước hay đời này, vẫn là lần đầu tiên bị người ta nói khó nghe như vậy đấy!

Triển Chiêu bị nàng lườm một cái thấy thật khó hiểu, đối với tức giận của nàng càng không biết ra sao. Lại bước lên mấy bước tới bên cạnh, cúi đầu nhìn nàng, nhẹ giọng hỏi:

"Hiểu Vân, làm sao vậy?"

Hiểu Vân hiện tại vừa tức lại vừa oán, một bụng ghen không có chỗ

thoát, vô cùng khó chịu. Thấy Triển Chiêu thiếu chút nhất thời xúc động giận chó đánh mèo. Có điều đúng lúc dừng lại được nhìn xuống. Triển Chiêu lúc này tâm trạng khảng định cũng không tốt.

Mạnh Nhược Hư là sư phụ của Triển Chiêu, không chỉ dạy hắn võ nghệ, còn có ơn cứu mạng hắn, hắn từ chối cầu thân của Mạnh Nhược Hư, lúc này trong lòng tất nhiên vô cùng áy náy, vô cùng thống khổ.

Hiểu Vân ơi Hiểu Vân, không được tức giận, Trình Giáo Kim đi rồi, người hiện giờ hắn nên đốt pháo ăn mừng mới đúng. Tuy rằng trước khi nàng ấy đi nói không xuôi tai, được rồi, là rất khó nghe, nhưng người cứ coi như không nghe thấy là xong. Mặc kệ nàng nói gì, dù sao nói tới nói lui cũng không bị nàng nói trúng. Người phải tin tưởng! Hơn nữa, nàng ấy vừa bị cự tuyệt, cũng rất đáng thương, cho nên không cần tức giận, không cần tức giận.

Hiểu Vân thật vất vả mới thuyết phục được mình không nổi giận nữa, buông tay cười nói với Triển Chiêu:

"Không có việc gì."

"..." Triển Chiêu bị biểu hiện chốc lát vừa mưa rền gió dữ đã tan biến như không của Hiểu Vân làm sững sốt không thôi, hoàn toàn không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

"Đúng rồi, Triển đại nhân, bữa tối đã chuẩn bị xong, hay là..." Hiểu Vân nhìn mâm đồ ăn, lại nhìn Triển Chiêu. Ban đầu định mang cho cha con Mạnh lão tiên sinh, nàng cũng không biết có nên giữ lại cho hắn ăn không.

Triển Chiêu thấy trong mâm có hai bộ bát đĩa, không cần nghĩ cũng biết ban đầu là định đưa cho sư phụ hắn cùng sư muội. Nghĩ biểu tình thất vọng cùng khổ sở của sư phụ lúc rời đi vừa rời, lại thấy một trận đau lòng, không khỏi thở dài một tiếng.

"Triển đại nhân..." Hiểu Vân thấy biểu tình này của Triển Chiêu, không khỏi có chút lo lắng.

Triển Chiêu thấy vẻ mặt lo lắng của nàng nhìn mình liền mỉm cười lắc đầu."Ta không sao."

"..." Hiểu Vân thở dài, chân thành nhìn Triển Chiêu nói.

"Triển đại nhân, kỳ thật, nếu trong lòng có chuyện không vui, không cần miễn cưỡng cười. Ít nhất trước mặt tôi không cần. Thật đấy, tôi hy vọng nhìn thấy nụ cười thật lòng của Triển đại nhân, không phải trong lúc khổ sở còn phải ép mình mỉm cười."

Nhìn Triển Chiêu trong lúc này, Hiểu Vân đột nhiên nhớ tới một người, gọi là Kenshin, người mang trên lưng vô số sinh mệnh cùng nợ máu, lòng mong cứu với chúng sinh, lưu lạc bốn phương trừ bạo giúp kẻ yếu, làm việc tốt đẹp. Sau đó, hắn gặp Kaoru, người đó trở thành người phụ nữ của hắn, yên lặng ở bên hắn, trở thành bến bờ của hắn, cũng từng nói với hắn một lời tương tự.

"Không cần miễn cưỡng cười vui vẻ, có một ngày, tôi hy vọng nhìn

thấy anh cười thật lòng."

Triển Chiêu cùng Kenshin, bối cảnh cùng trải nghiệm không giống nhau, nhưng ở vài điểm có chỗ giống nhau, đều là trên lưng mang nhiều trách nhiệm, đều rất nhiều mệt mỏi.

Không biết, nàng có thể trở thành Kaoru, trở thành bến bờ của hắn không.

Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân, trên mặt dần nhiễm ý cười.

Đúng vậy, bắt đầu từ lúc nào, hắn đã có thói quen mang theo tươi cười trên mặt. Người ta nói Ngự miêu Triển Chiêu thanh tao nho nhã, cư xử khoan hậu, bình dị gần gũi, trên mặt luôn mỉm cười như gió xuân. Nhưng đối với những người "đồng nghiệp trong triều" mà bản thân mình cũng chẳng quen thuộc", hắn sao có thể thật tâm cười với bọn họ? Hắn chỉ dùng thói quen tươi cười để ngụy trang bản thân, duy trì khoảng cách với người xa lạ, giảm bớt phiền toái không cần thiết.

Hắn đã sắp quên mất, bắt đầu từ lúc nào, trước mặt người khác, cho dù trong lòng khổ sở, cũng luôn mỉm cười.

"Hiểu Vân..." Một tiếng thở dài vô cùng nhẹ nhàng trầm thấp mà vô cùng cảm khái vang lên.

"Triển đại nhân, tôi..." Hiểu Vân trên mặt đột nhiên nóng lên, mí mắt vội buông xuống, không dám nhìn mặt hắn. Nàng giống như nói không nên lời.

Một bàn tay nhẹ nhàng dừng trên đỉnh đầu nàng, cảm xúc mềm nhẹ, khiến Hiểu Vân ngẩn ngơ. Ngẩng đầu nhìn, rơi vào mắt vẫn là khuôn mặt mỉm cười của hắn, chỉ là nụ cười kia rất nhạt, đến nỗi gần như không nhìn ra. Mà hai con ngươi đen thẫm của hắn, giống như phủ một tầng sương mù mỏng manh, mông lung mà thâm thúy, giống như biển khơi rộng lớn, giống như sông rộng trời cao, hấp dẫn nàng, không ngừng xâm nhập, không ngừng rơi xuống.

"Cám ơn nàng, Hiểu Vân."

Hiểu Vân nhìn miệng hắn mở ra đóng vào nói chuyện, bên tai truyền đến âm thanh trầm thấp tràn ngập từ tính, chỉ cảm thấy trong ngực có chút ngứa, giống như có gì có lướt qua, nhìn vào mắt hắn, làm sao cũng không rời được.

Mãi tới lúc Triển Chiêu thu tay lại, nàng mới hơi phục hồi lại tinh thần lắc đầu nói: "Tôi cái gì cũng không làm, Triển đại nhân cảm tạ gì chứ?"

Triển Chiêu cái gì cũng không nói, chỉ nhìn Hiểu Vân mỉm cười. Hiểu Vân thấy trong mắt hắn tràn ngập ý cười dịu dàng, cũng cảm thấy muốn cười, nụ cười ấy, mới là nụ cười như gió xuân mãi ý.

"Giờ ta phải tới nhà lao thăm Địch nguyên soái, trở về mới ăn được. Hiểu Vân mang cho đại nhân ăn trước đi, nhé?"

Triển Chiêu khẽ nói xong, thấy Hiểu Vân nhu thuận gật đầu nói

“Được”, liền xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng Triển Chiêu đi xa dần. Hiểu Vân ngây người đứng một chỗ hồi lâu, lâu đến nỗi bóng dáng đó kia đã sớm không còn tung tích, mới hồi phục tinh thần, thở dài một tiếng, bung mâm cơm xoay người rời khỏi.

Hiểu Vân xoay người lại, đang muốn đi, đột nhiên phát hiện sau lưng đứng một người, sợ tới mức kinh hô thành tiếng, mâm cơm trong tay xoảng một tiếng rơi xuống đất.

Người nọ giật lui ra phía sau tránh đồ ăn hất lên, có điều vẫn dính phải vài giọt nước canh, bắn lên nhiễm bẩn trang phục trắng của hắn.

"Ái chà chà." Bạch Ngọc Đường ghét bỏ nhìn mấy vết bẩn trên áo, vừa thay xong, lại phải thay tiếp.

"Bạch Ngọc Đường, kính nhờ người đừng có vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng người khác có được không? Dọa chết người đó, thật đúng là, thiếu chút bị người dọa chết rồi." Hiểu Vân vỗ ngực, vẫn chưa trấn định nổi.

"Vân nha đầu, hô gì lớn thế, mâm cơm cũng không giữ cho vững. Nhìn quần áo ta vừa thay này, lại bẩn rồi." Bạch Ngọc Đường này có bệnh ưa sạch sẽ quá nặng.

Hiểu Vân trừng mắt lườm hắn: "Ai bao người giống như quý đột nhiên xuất hiện sau lưng ta. Hơn nữa, ta cũng không hơn gì, người xem váy ta đi." Hiểu Vân giơ váy lên, dính đầy dầu mỡ, bản muốn chết.

Lại nhìn lên, đồ ăn đã đồ hết, bát cũng vỡ, không còn gì nguyên vẹn, chắc chắn sẽ bị Lý đại nương mắng. Mấy thứ này đều là tiền, Khai Phong phủ chi tiêu rất tiết kiệm, mua bù lại mấy thứ này, phải dùng thêm bạc, ở chỗ Công Tôn tiên sinh cũng khó nói. Nghĩ tới Lý đại nương, lỗ tai Hiểu Vân bắt đầu ong lên.

Bạch Ngọc Đường cười khẽ, "Ngũ Ca đèn xiêm y cho người cũng được. Có điều, ta đứng sau người một hồi lâu rồi, chẳng qua người không phát hiện thôi."

Bạch Ngọc Đường người này, ngoại trừ võ công tốt, tính cách cao ngạo, đặc điểm lớn nhất chính là có tiền. Nghe nói nhà hắn là Bạch gia ở Kim Hoa, là gia tộc phú thương nổi tiếng ở Đại Tống, nhiều tài phú, nếu thời này có bảng xếp hạng Forbes của Trung Quốc, nhà bọn họ có thể xếp trong mười thứ hạng đầu. Tiền thuế một năm bọn họ nộp lên quan phủ, đủ toàn bộ quân phí Đại Tống một năm.

Lúc Hiểu Vân nghe được chuyện này, ghen hòng kinh ngạc hơn nửa ngày. Người nói xem nhị thế tổ của gia tộc phú thương như vậy, không ở nhà làm ăn kinh doanh, kế thừa gia nghiệp, sao lại trở thành hiệp khách, lác lác lăn lộn trong giang hồ làm gì? Nếu không phải Bạch Ngọc Đường chính miệng thừa nhận việc này, chỉ sợ Hiểu Vân không cách nào liên hệ hắn cùng đám con cháu tỉ phú cùng một chỗ được. Có điều, thói quen sạch sẽ cùng

tính tình cao ngạo của hắn, chỉ sợ không thoát được có quan hệ với sự giàu có từ trong trứng của hắn.

"Vậy Ngũ ca nhất định phải nhớ đèn cho ta." Nói xong, Hiểu Vân ngồi xôm xuống bắt đầu thu dọn tàn cục.

"Đúng rồi, Ngũ Ca đến đây có chuyện gì?"

Bạch Ngọc Đường đang định đi, chợt nghe Hiểu Vân hỏi, liền dừng bước, quay đầu trả lời:

"Tìm Triển Chiêu, nghe nói hắn ở tây sương?"

"Triển đại nhân vừa rồi ở đây, có điều bây giờ đi rồi."

Hiểu Vân cúi đầu, vừa dọn dẹp vừa nói. Lúc này không nên có người tới quấy rầy Triển Chiêu tốt hơn, nhất là con chuột này, mèo chuột là thiên địch, hai người bọn họ không hợp nhau.

"Ồ." Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm. "Nếu hắn không ở đây, vậy chuyện này để mình ta đi làm. Có điều, tìm Triển Chiêu đi Câu Lan viện cũng không thích hợp lắm, hắn cổ hủ, không thích hợp."

"Cái gì?!" Hiểu Vân đứng bật dậy, ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, "Người tìm Triển Chiêu đi Câu Lan viện? Các người đi Câu Lan viện làm gì?"

Bạch Ngọc Đường xấu xa cười hai tiếng, hé mắt nhìn Hiểu Vân, thô bỉ nói: "Người nói tới Câu Lan viện còn có thể làm gì?"

"Người!" Hiểu Vân trừng mắt nhìn hắn: "Thôi đi, cho dù muốn tìm nữ nhân, cũng sẽ không vào thời kỳ máu chột này, người chắc là đi dò án rồi? Chuyện gì mà phải tới đó tra?"

Nói đến vụ án, Hiểu Vân lập tức tò mò. Đã nhiều ngày điều tra, ngoài vụ án của Dịch Thanh, cũng chỉ có vụ án người đá thương Triển Chiêu, nhưng hai chuyện này, đều không có liên quan tới nơi kia.

Bạch Ngọc Đường cũng không đùa cợt nữa, nghiêm mặt nói:

"Tám khăn quàng kia, Công Tôn tiên sinh đã tới chỗ chức tào hỏi thăm, quả thật không phải vật do hoàng cung làm ra. Tiên sinh cũng mang khăn tới các tiệm may trong thành hỏi, kể cả phường gấm. Lão bản ở phường gấm nói, ở Hạnh Hoa Lâu có một cô nương tên là Minh Châu, hơn nữa nàng cần rất gấp. Ngày mười bảy tháng mười hai tới đặt hàng, muốn lão bản giao hàng ngày mười chín. Chiếc khăn này làm xong mất chừng năm lượng bạc, bởi vậy lão bản này vẫn còn nhớ."

"Năm lượng bạc! Nhiều như vậy?" Hiểu Vân không khỏi ngạc nhiên, đó là số tiền lần trước cô nương bán mình chôn cha nhận được.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, "Có điều, đây không phải là trọng điểm. Trọng điểm là, Minh Châu cô nương kia thật là khả nghi, hơn nữa, đây là manh mối rõ ràng nhất trước mắt. Để tránh đả thảo kinh xà, Bao đại nhân bảo ta cùng Triển Chiêu tới ngầm hỏi thăm, điều tra một phen, xem trong Hạnh Hoa Lâu kia cất giấu bí mật gì."

Nghe đến đó, Hiểu Vân nở nụ cười.

"Bao đại nhân bảo hai người các người đi thăm dò, nếu tra được cái gì mới là lạ!"

Bạch Ngọc Đường đen mặt, lườm Hiểu Vân: "Lời này của ngươi có ý gì?"

Hiểu Vân lắc đầu, "Ngũ Ca cùng Triển đại nhân, danh tiếng ở kinh thành không nhỏ. Có ai không biết hai người là "bộ khoái" của phủ Khai Phong". Đi như vậy, không khỏi quá rêu rao, bí mật kia các người chưa tới cửa đã bỏ chạy mất."

"Việc này không cần ngươi nói, ta cũng biết. Tất nhiên phải cải trang mà đi." Bạch Ngọc Đường tất nhiên đáp, sau đó nhìn Hiểu Vân, tròn mắt đảo quanh, một kế sách xuất hiện trong đầu.

"Vân nha đầu, ngươi thông thả nghe ta nói này."

Hiểu Vân thấy Bạch Ngọc Đường vẻ mặt thần bí, liền đưa tai tới.

Bạch Ngọc Đường nói nhỏ vào tai Hiểu Vân một hồi, Hiểu Vân càng nghe càng hưng phấn, hô lên một tiếng: "Hay!"

Bạch Ngọc Đường vốn chỉ định đùa giỡn với Hiểu Vân một phen, không ngờ nàng không nói hai lời lập tức đồng ý, còn mang vẻ mặt chờ mong, khiến hắn bắt đầu có chút hối hận.

"Chúng ta mau chuẩn bị một chút đi." Nói xong, Hiểu Vân vội vàng đẩy đồ sang một bên: "Chỗ này để Thúy nhi tới dọn."

"Chuyện này..." Bạch Ngọc Đường có chút khó xử.

"Ngươi vừa mới nói, không được chơi xấu!" Hiểu Vân đánh gãy ý niệm rút lui của hắn trong đầu.

"Được được được." Bạch Ngọc Đường đành kiên trì gật đầu. Nhưng mà trong lòng nghĩ thầm, chuyện này trăm ngàn không thể để cho người khác biết.

-0-

Đêm hôm đó, nhiệt độ không khí rất thấp.

Tục ngữ nói, tuyết rơi không lạnh, tuyết tan mới lạnh. Mấy hôm trước tuyết tan, đọng lại một tầng rất dày trên mái nhà, hôm nay thời tiết mới quang đãng được không lâu, tuyết xộp vẫn chưa tan hết, một nửa đã kết thành băng, lúc này càng thêm khó tan. Số tuyết đã vắt vả tan hết hóa thành nước, chậm rãi rỏ xuống mái hiên, kết thành từng cây băng lớn, xếp thành từng lớp từng lớp, lấp lánh dưới ánh trăng mờ nhạt, thật ra lại có vài phần tư vị.

Sau khi thắp đèn, phần lớn các gian hàng đều đã đóng cửa, quán xá trên đường đã sớm tắt đèn. Bởi vì trời giá rét, phố phường cũng mất đi vẻ phồn hoa, chỉ còn thừa thớt vài tiểu điểm cùng khách sạn còn mở cửa, nhưng trước cửa cũng vắng lặng có thể giăng lưới bắt chim, lạnh lẽo vắng vẻ.

Đêm đông rét lạnh như vậy, chỉ sợ không có bao nhiêu người muốn ra ngoài chịu rét. Nhưng vẫn có một chỗ đông như trẩy hội, tiếng người ồn ào. Đó là chôn yên hoa. Phải biết rằng, nữ nhân, lục dụ hoặc đối với nam nhân, không phân biệt mùa.

Trong kinh thành những nơi có thanh lâu tụ tập, phân biệt phía tây có ngõ Kê Nhân, phía bắc có Tà Nhại, phía Tây có phố Phan Lâu cùng đường Chu Tước. Mà Hạnh Hoa Lâu, nằm trong ngõ Thu Thủy đường Chu Tước phía tây.

Đứng ở đầu ngõ, ngẩng đầu trên cao là biển tên, hai hàng đèn lồng đỏ cao cao, biển tên màu đỏ ghi ba chữ vàng "ngõ Thu thủy". Xa xa nghe loáng thoáng không ngừng truyền đến tiếng ca múa cùng tiếng trai gái trêu đùa.

"Tên này thật tao nhã lịch sự. Nhưng âm thanh vọng ra lại chẳng hề tao nhã chút nào."

Người nói là một tiểu công tử tuấn tú, dáng người mảnh mai, thoát nhìn chưa quá mười bốn mười lăm tuổi, mặc một thân áo tím sẫm, khiến làn da đã trắng càng thêm trắng. Người sáng suốt vừa nhìn đã biết là một cô nương, chính là Hiểu Vân đang nữ phần nam trang.

Lúc này, một nam tử râu ria xồm xoàm ở bên cạnh cười trả lời.

"Chôn yên hoa này, người còn muốn nghe được âm thanh gì, thi cù ca phú, hay là ngâm thơ đối vịnh?"

Nói xong, rảo bước đi trước. Nghe ngữ khí này, không cần phải nói cũng biết chính là Bạch Ngọc Đường. Trên đời này, chỉ sợ cũng chỉ có Bạch Ngọc Đường mới mang theo một cô nương nghênh ngang đi vào kỹ viện. Có điều trên mặt đeo râu, thành công giấu đi mặt thật, khiến người ta không thể nhận ra tướng mạo của hắn.

Hiểu Vân vội đi theo, "Tóm lại là có người thích nghe thi xướng, phong hoa tuyết nguyệt mới đúng!" Trong phim không phải đều diễn như vậy sao? Đám hoa khôi không phải không chỉ xinh đẹp, còn cảm kỳ thi họa không gì không tinh thông sao? Lý Sư Sư chẳng hạn, hay Tô Tiểu Tiểu ấy, người nào không giỏi ca múa, tinh thông thi từ chứ.

"Đây là thanh lâu trong tưởng tượng của người?" Bạch Ngọc Đường nhướn mi nhìn Hiểu Vân hỏi, trong giọng nói rõ ràng có ý cười.

"Ta chưa đi bao giờ, làm sao biết!" Hiểu Vân lờm hẩn. Người muốn cười thì cười đi, nhin như thế không thấy khổ à.

"Được rồi, tối nay ra sẽ cho người mở mang kiến thức!" Nói xong, còn ái muội nháy mắt với nàng.

Hiểu Vân quay mặt đi, không thèm nhìn vẻ mặt đáng ghét của hắn, lúc quay đầu, bị mùi son phấn ập tới thiếu chút làm nghẹn, ngay sau đó, tầm mắt một mảnh trắng bóng, thit thà không ngừng nhảy lên, nhìn kỹ mới nhận ra là bộ ngực cao ngất của một nữ nhân.

Hiểu Vân lão đảo lui bước, chỉ thấy một nữ nhân trang điểm xinh đẹp,

xem như có chút tư sắc đứng trước mặt, liếc mắt đưa tình. Thì ra là một kỹ nữ. Hiểu Vân bưng tỉnh đại ngộ, có điều, nhìn ngực nàng ta mà líu lười, sao có thể lớn như vậy, hơn nữa, vậy, vậy, vậy... nàng ta không sợ lạnh sao?

"Ôi, hai vị gia, đang đi dạo tìm kỹ viện sao, nào nào nào, mau vào trong nào!" Lúc này, một người đẹp hết thời mập mạp, trên đầu cài hoa hồng, mặt trát phấn dày như tường, mặc đồ đỏ đỏ xanh xanh, không biết từ chỗ nào nhảy ra, nhìn qua đã biết là một tú bà, vung tay một cái, mùi hương trên khăn tay làm người ta không thở nổi, âm thanh như chuông vang nói chuyện cùng bọn họ, tay kia không nhàn rỗi, tóm lấy tay Hiểu Vân. Hiểu Vân nhanh tay lẹ mắt, vội thoái lui mấy bước, trốn ra sau lưng Bạch Ngọc Đường, mới tránh được trảo thủ của tú bà.

Tú bà nhìn bàn tay của mình chung hững giữa không trung, ngây ra một lúc, rất nhanh thu tay che miệng cười ái muội: "Ai ôi, tiểu công tử lại còn thẹn thùng!"

Tú bà này sao không nhìn ra Hiểu Vân là một cô nương chứ, có điều thấy quần áo trên người hai bọn họ đều từ vật liệu đắt tiền may ra, chỉ cần là người có tiền, bà ta mặc kệ là nam hay nữ, chỉ cần chịu chi tiền là vào được.

Khuôn mặt béo tốt kia rung lên rung lên, Hiểu Vân lo lắng bà ta còn cười như vậy, lớp phấn trên mặt sẽ rơi xuống mặt. Lại ngẩng đầu nhìn thanh lâu này, trên tấm biển viết "Nghênh xuân các", tên thoạt nghe không tệ lắm, nhưng cửa có chút nhỏ, mặt tiền trang trí cũng bình thường, trước cửa cũng chỉ đề hai kỹ nữ tư sắc tầm thường đón khách, khách nhân thưa thớt, so với mấy kỹ viên bên cạnh trang hoàng xa hoa, khách nhân qua lại như mắc cửi, khó tránh có phần lạnh lẽo tiêu điều, khó trách kiếm khách đều kéo tới mấy chỗ trên đường lớn. Quan trọng nhất là, nơi này không phải mục đích của bọn họ.

Bạch Ngọc Đường cười hì hì chỉ chỉ đầu một ngõ nhỏ khác: "Chúng ta tới chỗ đó!"

Nói xong, vòng tay chụp qua bả vai nàng: "Ma ma, chúng ta ngày mai sẽ tới." Hiểu Vân cứ vậy bị Bạch Ngọc Đường lôi đi.

Tú bà nhìn hai người rời đi, vẻ mặt không cam lòng, bạc sắp đến tay còn bay mất, giận hờn giẫm chân, vừa cắn răng nói gì đó, vừa lắc lắc cái miệng béo phì trở lại Nghênh xuân các.

Hồi 71 – Tới thanh lâu

Hạnh Hoa Lâu là kỹ viện lớn nhất tại ngõ Thu Thủy. Cửa so với những thanh lâu khác cũng lớn hơn một chút.

Hai bên sườn cửa chính, lụa đỏ Tứ Xuyên quấn quanh đèn lồng treo trên cao, bên dưới rủ tua màu vàng, lúc này đang lắc lư nhẹ nhàng theo gió. Cửa lớn chạm khắc hoa hồng tinh xảo mở rộng vào trong, bên trong oanh

oanh yền yền, *hoàn phi yền sáu** qua lại như thoi đưa. Trong đại sảnh bày hơn mười cái bàn, không còn chỗ trống.

*Hoàn là Dương quý phi, Yền là Triệu Phi Yền, đều là những người đẹp trong lịch sử Trung Quốc, tuy nhiên Dương quý phi là người đẹp béo tròn, còn Triệu Phi Yền là người đẹp mảnh mai.

Hai bên đại sảnh có hai cầu thang rộng ước chừng hơn sáu thước, cao ước chừng bảy thước, dẫn lên một bình đài hình vuông rộng mười lăm thước, đang có vài ca nương, vũ nương biểu diễn. Hai bên phải trái đều có cầu thang thông lên sương phòng trên lầu, đồng thời thông xuống phía dưới, rộng hơn sáu thước.

Trên hành lang sương phòng trên lầu, nha hoàn, kỹ nữ, khách tới mua vui, trai gái đi lối đi lui vô cùng náo nhiệt. Đứng trong phòng, ngẩng đầu nhìn lên cao chính là nóc nhà, treo đầy những chiếc đèn lồng, bên trong thấp nền đỏ, chiếu phòng sáng trưng.

Nhìn tình hình trước mặt, Hiểu Vân không thể không cảm khái, quả nhiên là kỹ viện hàng đầu, thật sự là khí thế, xa hoa, thối nát! Khó trách ngay cả vào cửa cũng phải giao trước năm quan tiền. Có điều dù sao Bạch Ngọc Đường tiền nhiều, nàng không đau lòng. Hơn nữa, nếu có thể tra ra cái gì trong này, tiền tiêu cũng đáng giá.

"Hai vị công tử, tiểu nhân Liễu Dương, dưới lầu đã ngồi đây, lên nhả gian trên lầu được không?"

Tới tiếp đón bọn họ là một nam tử trẻ tuổi tuấn tú, có điều mũi vị son phấn hơi dày đặc.

Thấy Bạch Ngọc Đường gật đầu, Liễu Dương liền dẫn bọn họ lên lầu. Hiểu Vân đi theo phía sau Bạch Ngọc Đường, vừa đi vừa nhìn phải nhìn trái đánh giá, chà chà, bàn đều là gỗ lim đấy! Xem đồ sứ này, trong suốt trắng sáng, đều là đồ tốt nhất đó.

Queo tới queo lui, vào một gian phòng trang nhã, đối diện với cửa là một chiếc bàn tròn, dùng một cây gỗ lim thật tốt tạo thành, trên bàn đã có rượu và thức ăn, phía sau là một tấm bình phong, bên trên vẽ cung nữ đồ, xuyên qua bình phong có thể thấy mặt sau là giường, sa trướng màu đỏ, một bên còn có nhuyễn tháp, trên nhuyễn tháp bày áo ngủ bằng gấm, bên cạnh còn có hai chiếc bàn dài, một bàn đặt đàn tranh, một bàn bên dưới đặt ấm lô, bên trên đặt lư hương, không biết loại hương gì, khói trắng lượn lờ, tản ra mùi hương ngọt ngào nồng đậm. Là một loại mùi ngọt ngào ái muội, rất dễ tạo ra những ý tưởng kỳ quái, khiến người ta liên tưởng tới việc nơi này thường làm loại việc nào đó!

Liễu Dương mới hai người ngồi, rót rượu cho bọn họ. Lập tức có hai cô nương tiến vào, đều mặc quần áo tím, búi tóc song hoàn, trâm hoa cài nghiêng, trên mặt trang điểm rất tinh xảo, hai người thoạt nhìn rất giống nhau, quần áo mỏng manh vây lấy dáng người thướt tha, có thể nói là có tư

sắc.

"Nhị vị công tử, các nàng là Tử Ngọc cùng Tử Hoàn, ở Ngung Hương Lô chúng ta được coi là danh hoa tử muội, hy vọng hai vị vừa lòng."

Bạch Ngọc Đường chỉ tùy tiện liếc mắt nhìn các nàng, quay đầu nhìn Hiểu Vân hỏi: "Tiểu đệ cảm thấy thế nào?"

Hiểu Vân đánh giá các nàng từ trên xuống dưới một chút, suy nghĩ rồi lắc đầu.

"Người cũng thấy đấy, tiểu đệ nhà ta không hài lòng, đôi hai người khác." Bạch Ngọc Đường đem rượu uống hết rồi nói.

Liễu Dương kia hiển nhiên không ngờ hai người bọn họ đôi với đôi hoa tử muội này không hài lòng, ngạc nhiên một chút, có điều rất nhanh trấn định, vội vàng đáp ứng, sau đó mang theo Tử Ngọc cùng Tử Hoàn đi ra.

Đợi ba người đi rồi, Bạch Ngọc Đường khẽ trêu chọc: "Người đúng là biết chọn người."

Hiểu Vân lờm hẩn, con chuột bạch người, cái miệng hư hỏng, thích chọc người, rõ ràng bọn họ đã bàn xong kế hoạch, lúc này đừng có bảo nàng bới móc mới phải.

"Ngũ Ca, ta biết người tửu lượng tốt, có điều, lúc này uống ít một chút tốt hơn."

"Ha ha." Bạch Ngọc Đường cười cười, cầm chén sứ trắng tinh xảo trong tay thưởng thức: "Yên tâm, rượu này, cho dù là một bình cũng không say ngã được ta."

"Tửu quý!" Hiểu Vân nâng cầm, nhìn nam nữ đi qua đi lại ngoài cửa lớn, chán chường gõ gõ tay trên mặt bàn.

Bạch Ngọc Đường cười khẽ vài tiếng, từ chối cho ý kiến.

Đang nói, Liễu Dương lại mang theo hai cô nương tiến vào.

"Hai vị công tử, Anh Anh cùng Yên Yên..."

Hắn một câu nói còn chưa dứt lời, Bạch Ngọc Đường xì một tiếng, một ngụm rượu liền phun tới.

"Anh Anh Yên Yên?" Hiểu Vân cũng nở nụ cười, quả nhiên là oanh oanh yến yến!

Bạch Ngọc Đường xoa xoa miệng, cười phất tay, "Đôi hai người khác, tên này nghe không thích."

Liễu Dương sắc mặt cứng đờ, có chút khó coi, có điều vẫn mang theo Anh Anh cùng Yên Yên đi xuống. Một lát sau lại đôi hai người đi lên, Bạch Ngọc Đường lại nói không thích, muốn đôi nữa.

Lần này Liễu Dương có chút giận. Bọn họ vừa vào, hắn đã nhìn ra tiểu công tử kia là một cô nương. Có điều bọn họ mở cửa buôn bán, có người tới tìm vui, không quan tâm là nam hay nữ, hắn chỉ cần tiếp đón. Có điều theo tình hình cho thấy, hai người kia là tới tìm phiền toái rồi.

"Nhị vị 'công tử' không phải tới đây bới móc bồn lâu chứ?"

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, "Không phải vậy, gia ta muốn tìm hai cô nương nhìn thuận mắt, tên dễ nghe, không có ý tìm phiền toái cho các người." Nói xong, từ trong túi áo móc ra mấy khối bạc vụn, đặt lên bàn.

"Nếu tiêu Liễu không chê phiền toái, tìm cô nương khác cho chúng ta, tìm đến lúc chúng ta vừa lòng, bạc này là của người."

Quả nhiên là có tiền dễ hành sự, Liễu Dương sau khi thấy bạc, lập tức đổi sắc mặt, đổi sang khuôn mặt tươi cười.

"Được được được, tôi làm tôi làm."

Liễu Dương từ trên xuống dưới, tới tới lui lui chạy không dưới bảy lần, chạy lên chạy xuống, thở hồng hộc. Nhưng mà, Bọn họ vẫn không thấy cô nương nào gọi là Minh Châu. Hai người trao đổi ánh mắt, hơi gật đầu, đành phải lấy lui mà tiến, giữ lại hai cô nương tên Mai Mai cùng Lan Lan.

Liễu Dương cuối cùng thở phào nhẹ nhõm một hơi, tâm trạng vui vẻ thu bạc đi ra ngoài.

Ở chỗ này có một sự ưu việt chính là chỉ cần có tiền, trên cơ bản chuyện gì cũng làm được.

Sau khi Liễu Dương đi rồi, đóng cửa phòng lại, trong phòng chỉ còn lại bốn người. Bọn họ cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, xuất ra mấy khối bạc vụn đặt trên bàn trực tiếp hỏi chuyện. Bọn họ không làm như vậy ngay từ đầu, là muốn trực tiếp gặp được vị cô nương tên Minh Châu kia. Nhưng bọn họ gặp mười mấy cô nương, cũng không ai tên Minh Châu, cho nên mới từ bỏ ý định này, ngược lại chuyển sang mục tiêu hỏi thăm tin tức từ các cô nương khác.

Vì sao không trực tiếp hỏi Liễu Dương? Liễu Dương coi như một nửa chủ quản Hạnh Hoa Lâu, nói không chừng biết nhiều hơn một chút. Nhưng mà, chính vì hẳn biết nhiều, bọn họ hỏi trực tiếp, có lẽ càng không thể hỏi ra. Bởi vì có lẽ hẳn biết nội tình, bởi vì có lẽ hẳn sẽ hoài nghi thân phận bọn họ, bởi vì hẳn không chỉ không nói gì, thậm chí bọn họ sẽ đánh rần động cỏ.

Nhưng những cô nương này lại khác. Chỉ cần có bạc, trên cơ bản người bảo các nàng làm gì cũng được, hướng chỉ là mở miệng nói chuyện trong Hạnh Hoa Lâu cho bọn họ nghe. Mà sở dĩ chọn hai nàng này, là vì trong các nữ tử, nhìn qua hai nàng nhỏ tuổi nhất. Tuy nói trong thanh lâu không có nữ tử đơn thuần, như dù sao tuổi nhỏ cũng đơn thuần hơn một chút, nắm chắc hơn một chút.

"Ở đây có hai lượng bạc, chúng ta có mấy vấn đề muốn hỏi các người, các người không cần làm gì, chỉ cần đem chuyện mình biết nói hết với chúng ta, bạc này là của các người."

Hai cô nương kia nghe bọn họ nói vậy, mắt sáng lên. Trong thanh lâu này, người lui tới rong rã lẫn lộn, tam giáo cửu lưu, người nào cũng có. Đương nhiên có người tới hỏi thăm tin tức. Nếu gặp được loại này, các nàng

có thể có thêm chút thu nhập, đối với chuyện này, các nàng cũng có chút quen thuộc. Chuyện tốt như vậy, sao có thể bỏ qua. Vì thế vội gật đầu không ngừng.

"Được được được, công tử có vấn đề gì, cứ việc hỏi, ta biết nhất định sẽ nói với công tử."

"Tốt." Bạch Ngọc Đường vừa lòng gật đầu. "Trong Hạnh Hoa Lâu các người, có cô nương tên Minh Châu không?"

"Minh Châu?" Hai người kia suy nghĩ rồi lắc đầu nói không có.

Hiểu Vân cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, quả nhiên là tên giả.

"Vậy, chỗ các người gần đây có người nào thường xuyên tới. Hoặc là nói, mấy ngày nay có chuyện gì kỳ quái, việc gì đặc biệt không?" Hiểu Vân lấy ngón trỏ gõ gõ mặt bàn, hỏi.

"Chúng ta ở đây mỗi ngày đều người đến người đi, có điều, mấy hôm trước có một cô nương đến đây, hình như là..." Mai Mai điểm ngón tay tính ngày, Lan Lan trí nhớ tốt hơn, nói luôn: "Là ngày mười bảy."

"Đúng đúng đúng, là ngày mười bảy. Lúc bọn họ tới có hai nam một nữ, trong đó một nam nhân rất tiêu sái, cô nương kia cùng một nam nhân ở lại đây."

"Đúng vậy, lâu chúng ta có nam tử ở qua đêm là chuyện thường, nhưng chưa từng thấy một nam một nữ cùng ở lại, còn ở tới vài ngày. Chỗ chúng ta không phải là khách điểm. Có điều, ma ma không cho chúng ta bàn tán linh tinh, nếu không phải..." Lan Lan nhìn bạc, "Nếu không phải công tử hỏi, ta sẽ không nói nhiều."

Hiểu Vân liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, xem ra bọn họ chính là người chúng ta muốn tìm.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cầm hai khối bạc vụn đưa cho Mai Mai cùng Lan Lan nói.

"Cám ơn hai vị cô nương, chỉ cần các người đem chuyện mình biết nói hết ra, bạc này đều là của các người, chúng ta cũng không nói với bên ngoài là do các người nói ra."

Mai Mai cùng Lan Lan mỉm cười nhận bạc cất vào ngực, gật đầu không ngừng.

"Công tử có vấn đề gì cứ việc hỏi."

Lúc Hiểu Vân cùng Bạch Ngọc Đường từ trong Hạnh Hoa Lâu đi ra đã là giờ tuất. Hai người không trực tiếp trở về phủ nha Khai Phong phủ mà đi dạo thêm vài vòng.

Còn chưa tới gần, xa xa đã thấy một người đang đi ngược chiều tới, dáng người kia vô cùng quen mắt, có điều trời quá tối không thể nhận ra là ai.

Có điều Bạch Ngọc Đường lại nhìn rất rõ.

"Hiểu Vân, là Triển Chiêu!"

Là Triển Chiêu! Hiểu Vân trong lòng thầm kêu không ổn, sao lại không hay như vậy, lúc này đụng phải hắn, nếu để hắn biết nàng theo Bạch Ngọc Đường tới Hạnh Hoa Lâu, vậy không được rồi. Không biết cha nàng biết được sẽ cảm tức hay tha cho nàng đây.

Hiểu Vân cúi đầu, kéo kéo góc áo Bạch Ngọc Đường.

"Ngũ Ca, người đi về trước đi. Ta đi thêm một vòng rồi mới về. Trăm ngàn không thể để Triển đại nhân biết chuyện này, bằng không hai chúng ta sẽ gặp phải phiền toái."

Nói xong, cũng không chờ Bạch Ngọc Đường trả lời, xoay người liền bỏ đi.

Triển Chiêu từ xa đã nhìn thấy một hán tử mặt đầy râu ria cùng một tiểu công tử dáng người nhỏ nhắn đang đi về phía này. Hán tử kia hắn không biết, nhưng cảm thấy thân hình rất quen mắt. Về phần tiểu công tử, nhìn rất giống một người quen. Hai người này đang đi về phía phủ nha, Triển Chiêu cảm thấy có chút kỳ quái, liền dừng lại chờ trước cửa phủ, nhìn hai người bọn họ. Ai ngờ, công tử kia đi được nửa đường liền chuyển hướng ngược lại đi về bên trái bỏ đi.

Triển Chiêu thấy người kia hình như vì mình mà vội vàng bỏ đi, càng cảm thấy kỳ quái, vội bước tới gần, đi chưa được mấy bước liền nghe có người gọi hắn.

"Triển Chiêu!"

Nghe thấy hán tử râu ria kia gọi tên mình, Triển Chiêu ngạc nhiên, giọng nói này.."Bạch huynh?"

Bạch Ngọc Đường cười gật đầu. "Đúng."

Triển Chiêu nở nụ cười, khó trách cảm thấy thân hình hắn quen mắt như vậy. Có điều, khuôn mặt này quả thật là không quen chút nào.

"Bạch huynh vì sao hóa trang như vậy?"

"Chúng ta đi vào nói sau." Nói xong, Bạch Ngọc Đường dẫn đầu đi vào phủ nha.

Triển Chiêu nhìn thân ảnh nhỏ bé đi xa dần, rồi mới đi theo phía sau Bạch Ngọc Đường hỏi:

"Bạch huynh, vừa rồi ta thấy có một tiểu công tử đi cùng Bạch huynh, sao vừa nhìn thấy Triển mỗ lại vội vàng bỏ đi vậy?"

"À, đó là tiểu công tử của quản sự tiệm vải của Bạch gia trong kinh thành, vừa rồi gặp trên đường, theo ta nói chút việc, nói xong thì đi." Bạch Ngọc Đường nói dối mà mặt không hề đỏ.

Triển Chiêu gật đầu, cũng không suy đoán thêm, theo sau Bạch Ngọc Đường vào phủ nha. Nhưng mà, trong đầu luôn cảm thấy có chút là lạ, thân ảnh tiểu công tử kia, có sự quen thuộc khó nói thành lời.

Hiểu Vân sau khi bỏ đi, đầu cũng không dám quay lại, liên tục bước về phía trước. Nhìn thấy một cái ngõ, cũng không quan tâm sẽ thông tới nơi

nào, liền chui vào trong. May mắn tối nay trời trong, trên trời có ánh trăng, trong ngõ có chút ánh sáng, bằng không trời tối như mực, không nhìn thấy gì, sẽ rất đáng sợ.

Vì tránh đụng phải Triển Chiêu, Hiểu Vân đặc biệt phải chịu cái rét, một mình ở ngoài lâu hơn một chút. Đi một hồi bất giác đã đi khá xa. Nhìn bài tử ở đầu phố, Hiểu Vân mới ý thức được, mình đã đến Ngự phố. Vừa định xoay người trở về, lại nghe thấy một trận âm thanh kỳ quái, liền bước lên vài bước, ngó vào Ngự phố nhìn một chút. Vừa nhìn, lá gan của nàng thiếu chút đã bị dọa vỡ mất.

Người chết, một người chết!

Hồi 72 – Hiện trường án mạng

Người chết, một người chết!

Hiểu Vân liếc chết bung chặt miệng mới không thét chói tai. Tựa lên tường đá lạnh lẽo, chân nàng run lẩy bẩy. Vận khí tốt quá, gặp ngay phải hiện trường giết người!

Hiểu Vân nhắm mắt lại, một màn vừa nhìn thấy hiện rõ trong đầu.

Người đầu đội mũ phượng, mặc áo khoác lông cừu chính là Địch nương nương, đứng hướng về bên này. Hai người đứng đối diện Địch nương nương, nàng chỉ nhìn thấy bóng dáng. Một nam một nữ, nam cầm cương đao trong tay. Cương đao kia, dưới ánh trăng còn lóe lên hàn quang, chất lỏng từ trên lưỡi đao rơi xuống, một giọt một giọt. Máu, đó là máu!

Bốn phía thật yên tĩnh, nàng loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng bọn họ nói chuyện, nhưng lại nghe không rõ ràng lắm vì tiếng tim nàng đập rất lớn.

Có một tình tiết quen thuộc lóe lên trong đầu, giống như đã từng biết, nhưng lại vô cùng mơ hồ, nàng không bắt được cụ thể đó là gì, chỉ là một khái niệm. Có điều, nàng biết bằng bản năng, hiện giờ Địch nương nương tạm thời vẫn an toàn.

Tiếng nói chuyện không còn nữa. Bên tai nghe được chỉ còn tiếng tim mình đập, còn có tiếng bước chân dần dần đến gần. Hiểu Vân dán chặt lưng vào vách tường, tận lực giấu mình trong bóng tối.

Ba người đi trên đường, đi qua đầu con ngõ nơi nàng ẩn thân.

Dưới ánh trăng, nàng cuối cùng cũng thấy rõ mặt một nam một nữ kia.

Nam nhân cầm đao, gương mặt gầy gò, không có điểm nào đặc biệt. Lúc này gương mặt đó không chút cảm xúc, lạnh lùng nhìn phía trước, trong ánh mắt để lộ ra hàn quang, thật giống như đã giết vô số người, chưa bao giờ biết nương tay.

Còn khuôn mặt nàng kia, lại khiến Hiểu Vân vô cùng ngạc nhiên. Rõ ràng đó là phiên bản của Hà Kim Liên, thiên kim đã chết của Hà gia. Nhìn

thấy khuôn mặt này, rất nhiều vấn đề đã sáng tỏ.

Chính bọn chúng bắt Hà Kim Liên, giam cầm nàng ta, còn nữ tử này giả trang thành Hà Kim Liên, bái đường cùng Địch Thanh. Trong lúc động phòng ám sát Địch Thanh, dẫn hắn rời khỏi thân phòng. Bọn chúng thừa dịp Địch Thanh không ở trong phòng, đem Hà Kim Liên thật vào thân phòng, giết chết rồi lưu lại tám chữ "Địch Thanh phản quốc, giết người diệt khẩu" để lại trên tường. Bọn chúng chính là kẻ đứng sau bày ra kế độc vu hãm Địch Thanh.

Điều này cũng giải thích vì sao bộ giá y kia là giả. Bởi vì có hai tân nương, cho nên cần hai bộ giá y. Giá y Hà Kim Liên thật mặc trên người là giả, còn giá y tân nương mặc trên người là thật. Nếu bọn họ chưa phá hủy bộ giá y kia, như vậy, nó sẽ trở thành chứng cứ tốt nhất.

Nhìn bọn họ đi tới đầu ngõ, dần dần đi xa. Trong đầu Hiểu Vân xoay chuyển thật nhanh. Đợi bọn họ đi xa hẳn, nàng mới chậm rãi thở phào một hơi. Vừa rồi quá căng thẳng, theo bản năng dừng hô hấp. Nghe nói người luyện võ, trong phạm vi nhất định có thể nghe thấy cả tiếng hít thở.

Hiểu Vân đứng tại chỗ đợi thêm chốc lát mới vụng trộm nhô đầu ra. Thấy trên đường không còn bóng người mới từ ngõ nhỏ đi ra, đi tới chỗ bọn họ đứng vừa nãy rồi dừng lại.

Máu, rất nhiều máu.

Trên mặt đất có rất nhiều người, cung nữ, thị vệ, thái giám, mười mấy người đều đã ngã. Hầu như ai cũng đều một đao mất mạng. Trên cổ chỉ có một vết thương cắt ngang động mạch chủ, máu đỏ thẫm trắng có thể nhìn thấy rõ, miệng vết thương vẫn còn đang không ngừng đổ máu. Lúc này máu tươi dày đặc, mùi máu bốc lên ngạt mũi.

Hiểu Vân quay mặt đi, không dám nhìn tiếp, trong dạ dày quặn lên, màu đỏ kia khiến nàng có chút choáng váng.

Chợt có tiếng rên rỉ mơ hồ truyền vào trong tai.

Còn có người còn sống?

Hiểu Vân vui mừng, vội quay đầu nhìn đồng thi thể, quả nhiên nhìn thấy một cung nữ vừa động dậy. Hiểu Vân cũng không quản cảm giác máu khiến nàng buồn nôn, vội chạy tới gần.

"Cô nương, cô nương!"

Hiểu Vân đỡ lấy lưng nàng. Cung nữ kia cố sức ngẩng đầu lên, suy yếu há miệng, nâng tay phải, cầm lấy vạt áo Hiểu Vân. Bàn tay dính đầy máu, lưu lại vết bàn tay đỏ tươi trên áo nàng.

"Cô nương, cứu... mạng".

Hiểu Vân vội xem thương thế của nàng. Thấy nàng chỉ có một vết thương ở trên lưng, cũng không nguy hiểm tới tính mạng, vì thế vội xóc một cung nữ khác lên, xé vạt áo trong trắng của nàng kia thành mảnh vải nới lại băng vết thương cầm máu cho cung nữ còn sống.

"Cô tên là gì?" Hiểu Vân vừa băng bó vết thương vừa hỏi.

"Mai... Hương."

"Mai Hương, cô kiên nhẫn một chút." Nói xong, trên tay dùng một chút lực.

Chỗ vết thương bị ghì chặt để cầm máu khiến Mai Hương đau đớn hô lên một tiếng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán.

"Mai Hương, cô chờ ở đây, tôi tìm người tới cứu cô, cô nhất định phải cố chịu đựng."

Hiểu Vân cột chặt vết thương cho Mai Hương, dặn dò một câu rồi chạy như điên về hướng phủ Khai Phong.

Hiểu Vân chạy vội một đường, lúc tới phủ nha đã thở không ra hơi.

Nha dịch canh giữ ở cửa nha môn, thấy từ xa một người đang chạy tới, đã biết có chuyện xảy ra. Chỉ là bọn họ thấy người chạy tới là một thiếu niên trên mặt trên tay, trên vạt áo lẫn giày đều là vết máu, vẫn phải lắp bắp kinh hãi. Bởi vì thiếu niên này cùng con gái của Công Tôn tiên sinh vô cùng giống nhau.

"Vị tiểu ca này, xảy ra chuyện gì?" Lý Thiết vội bước lên hỏi.

Hiểu Vân cong lưng, hai tay chống đầu gối, thở gấp từng ngụm.

"Mau! ... ở Ngự phủ, cứu người!"

Lý Thiết gặp phải tình huống này, trong lòng biết đại sự không ổn, vội chạy về phía Ngự phủ. Hiểu Vân cũng không nghĩ ngợi, cất bước chạy vào trong nha môn.

Một nha dịch đang muốn vào trong tìm người hỗ trợ, thấy nàng không nói hai lời chạy vào nha môn, liền bước lên ngăn cản.

"Người không thể cứ như vậy đi vào!"

"Ta là Công Tôn Hiểu Vân đây! Người ở đây canh giữ đi, ta đi báo cho Bao đại nhân."

Hiểu Vân hét một tiếng, nha dịch ngậy người, nàng vội chạy vào trong.

Hiểu Vân với hậu đường nha môn, liền thấy thư phòng Bao đại nhân vẫn đang đốt đèn như trước, liền một mạch chạy vào.

Trương Long Triệu Hồ canh giữ ở cửa nhìn thấy một người chạy vào cửa phòng Bao đại nhân, lập tức cảnh giác, hai thanh cương đao sát một tiếng ra khỏi vỏ, quát lên.

"Ai?"

Ngay sau đó, cửa thư phòng liền bị mở ra, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trước sau xông ra.

Hiểu Vân còn chưa kịp phản ứng, đã có một thân ảnh xông tới trước mặt, nàng không kịp dừng lại, thiếu chút đụng trúng, may mà người đó kéo bả vai nàng mới không đụng nhau.

"Vân nha đầu!" Bạch Ngọc Đường ra khỏi cửa phòng, nhìn thấy bộ dáng của Hiểu Vân, chấn động kinh hô ra tiếng.

Triển Chiêu vừa nghe, kinh ngạc không thôi, lại nhìn kỹ người trước mặt, quả nhiên là Hiếu Vân không sai, chỉ là vết máu trên mặt nàng...

"Hiếu Vân, ngươi làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?"

Triển Chiêu nắm lấy bàn tay đầy vết máu của nàng, bàn tay thâm đẫm sắc đỏ đã bắt đầu khô đặc, khiến trong lòng hắn đau đớn giống như bị kim châm. Nhưng mà, hắn lại không tìm thấy miệng vết thương, trên mặt trên tay chỉ có vết máu, không có thương tổn. Trên người cũng không thấy bị thương, lại càng khiến hắn lo lắng.

"Nàng bị thương ở đâu?"

Hiếu Vân thấy hắn sốt ruột, vội lắc đầu, thở dốc, nói dứt quãng: "Không có, đây, đây không phải máu của ta."

Triển Chiêu nghe nàng nói như vậy mới thả lỏng. Nhưng mà, đối với việc giả trang của nàng vẫn không thôi nghi hoặc. Đây không phải chính là "tiểu công tử" ở cùng với Bạch Ngọc Đường hắn nhìn thấy lúc trước sao? Thì ra chính là nàng. Vừa định mở miệng hỏi, liền nghe thấy tiếng Bao đại nhân.

"Xảy ra chuyện gì."

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách nghe thấy động tĩnh bên ngoài, liền ra xem tình hình. Nhìn rõ rồi cũng đều chấn động.

"Ngự phủ xảy ra án mạng, mau đi cứu người. Địch nương nương bị người ta bắt cóc, tới nhà lao gặp Địch Thanh!"

Hiếu Vân thật vất vả mới nói hoàn chỉnh một câu.

Vừa dứt lời, mọi người đều cả kinh. Có điều bọn họ đều là người đã trải qua sóng to gió lớn, thất kinh một chút, lập tức có phản ứng.

"Trương Long Triệu Hồ, theo Triển hộ vệ tiến đến Ngự phủ! Bạch hộ vệ, mau mau tới nhà lao Đại Lý Tự xem tình hình."

Bao đại nhân tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy vẻ ngoài của nàng cùng những lời nàng mới nói, một câu cũng không hỏi thêm, không hề trì hoãn ra mệnh lệnh.

"Vâng, đại nhân!" Bốn người cùng đáp.

Triển Chiêu liếc mắt nhìn Hiếu Vân một cái, rồi cất bước búng mình nhảy lên nóc nhà bay về phía Ngự phủ. Đồng thời, Bạch Ngọc Đường cũng nhảy lên nóc nhà đi về phía ngược lại.

"Trương Long Triệu Hồ, Triển hộ vệ đi trước một bước." Giọng còn ở đó, Triển Chiêu đã sớm không thấy bóng.

Trương Long Triệu Hồ cũng vội vã chạy ra ngoài.

Hiếu Vân thấy vậy, lúc này mới đi tới dựa vào lan can nghỉ ngơi một chút. Vừa rồi thực sự là chạy quá nhanh, đường xa như vậy, hiện tại chân tay nàng không ngừng được đều đang run lên. Sức bật của con người vào lúc máu chột quả nhiên không thể khinh thường. Lấy loại tốc độ cùng sức chịu đựng này, nàng có thể tham gia chạy dài ba ngàn mét đấy.

Công Tôn Sách tinh tế đánh giá Hiểu Vân, thấy trên người nàng tuy có vết máu, nhưng không bị thương, cũng yên lòng. Có điều, trang phục trên người nàng, lại khiến ông vô cùng kỳ quái.

Hiểu Vân nhìn Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách trước mặt, da đầu có chút run lên. Ánh mắt bọn họ từ lúc đầu đã nhìn chăm chăm vào nàng, vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu.

"Hiểu Vân, cuối cùng là xảy ra chuyện gì?" Thấy Hiểu Vân dần dần hơi thở đã vững vàng, Bao đại nhân mới mở miệng hỏi.

Hiểu Vân trong lòng thở dài một tiếng. Xem ra lúc này, chuyện nàng đi Câu Lan viện, không thể đánh lừa ai được nữa. Vì thế, nàng nhất nhất đem chuyện xảy ra tới nay kể lại một lần.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách sau khi biết được Hiểu Vân cải trang theo Bạch Ngọc Đường tới Hạnh Hoa Lô, tuy rằng khiếp sợ, nhưng cũng chưa nói gì, bởi vì bọn họ trong lúc này không có tâm tư suy nghĩ vấn đề này.

"Hiểu Vân, ngươi thật sự thấy rõ khuôn mặt hai người kia sao?" Không phải Bao đại nhân không tin Hiểu Vân, đây là thói quen của ông, vấn đề mấu chốt, ông nhất định phải xác định rõ ràng.

"Đúng vậy, đại nhân, tới nay ánh trăng rất sáng, Hiểu Vân ở trong tôi, bọn chúng ở ngoài sáng, Hiểu Vân nhìn rất rõ. Chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?" Bao đại nhân nghiêng đầu nhìn Hiểu Vân, hỏi.

"Chỉ là Hiểu Vân không có năng lực cứu Địch nương nương, lại sợ theo sau sẽ bị phát hiện, nên Hiểu Vân chỉ có thể trở về báo cho đại nhân biết." Hiểu Vân nói có chút bất đắc dĩ, lúc này võ công lại trở thành điểm trọng yếu, nếu nàng có bản lĩnh giống như Triển Chiêu, vậy có thể bắt được họ tại trận, Địch nương nương cũng không bị bắt đi rồi.

Bao đại nhân khẽ lắc đầu, an ủi nói.

"Hiểu Vân không cần tự trách. Ngươi làm như thế mới là chính xác! Nếu lúc ấy ngươi tùy tiện ngăn cản bọn họ, chỉ sợ hiện tại đã gặp phải bất trắc, ai có thể đem tin tức cho bản phủ đây? Nếu bọn họ mang Địch nương nương tới áp chế Địch nguyên soái, vậy sẽ không làm khó Địch nương nương, chúng ta tạm thời không cần lo lắng cho an nguy của nương nương. Hơn nữa, bởi vì có ngươi, bản phủ đã nắm giữ được manh mối quan trọng, mà ngươi cũng trở thành nhân chứng trọng yếu. Nếu phán đoán đúng, những kẻ đó là hung thủ sát hại Kim Liên, chỉ cần bắt được chúng, vụ án của Địch nguyên soái sẽ có thể điều tra ra manh mối."

Hiểu Vân gật đầu, cũng không tiếp tục suy nghĩ nữa. Bao đại nhân thấy nàng một thân nhếch nhác, mặt lộ vẻ mệt mỏi, liền cho nàng lui xuống rửa mặt nghỉ ngơi. Hiểu Vân bản thân cũng thấy mệt, liền nghe lời trở về phòng ngủ.

Bầu trời tuyết rơi, trời đất một mảnh trắng xóa. Mây đen nặng nề giống như ép người không thở nổi.

Vươn tay lên, một bông tuyết từ từ đậu xuống lòng bàn tay, hình lục giác xinh đẹp, trong suốt, dần dần tan ra, hóa thành bọt nước nho nhỏ trong bàn tay. Bông tuyết xinh đẹp như vậy, nếu không tan mất thì thật tốt. Hiểu Vân nhin không được thở dài.

Đột nhiên, trên lớp tuyết trắng đọng thật dày, xông ra một bóng người, giống như hiện ra từ thinh không vậy. Từ đầu đến chân chỉ có một màu đen, lộ ra hai con mắt, đôi mắt nhỏ dài lộ ra hàn quang tàn nhẫn, khiến Hiểu Vân rung mình. "Người, người là ai!"

Hắc y nhân không nói gì, khóe mắt khẽ động một chút, gần như không thể nhận ra, Hiểu Vân hình như thấy khóe môi của hắn khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh.

"Người, người là ai, người muốn làm gì!"

Hắc y nhân vẫn không nói lời nào, một bàn tay chậm rãi nâng lên, trên tay là một tráp màu đen, mặt ngoài bóng loáng, tỏa ánh sáng đen. Đó là gì? Không phải là... Khiên cơ chứ? Hiểu Vân nhìn chăm chăm chiếc tráp kia, tay phải thu vào ngực, không nhìn được run run, muốn lui về phía sau, hai chân lại giống như vướng phải gánh nặng ngàn cân, không thể cử động.

Đình Hiểu Vân, đi, đi mau!

"Hiểu Vân!" Một tiếng thét kinh hãi truyền đến, Hiểu Vân quay đầu lại, thấy Triển Chiêu một thân hồng y đang chạy về phía nàng, tuyết bay lá tả bên người, gió thổi trường bào của hắn lên cao, thân ảnh kia càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

"Triển Chiêu! ..." Đi mau! Hai từ còn chưa nói ra, một trận gió thổi qua, hắn đã dừng trước mặt, ôm lấy cả người nàng, oanh một tiếng vang nhỏ, giống như tiếng đạn ra khỏi nòng súng. Nàng nhìn thấy một bộ phận trên chiếc tráp đen kia mở ra. Rồi sau đó là tiếng cười lạnh lùng của hắc y nhân, rơi vào tai nàng, rất thật, rất thật.

Người trước mặt kêu lên một tiếng đau đớn, một trận trời đất xoay chuyển, thân mình nặng nề ngã trên mặt đất. Những bông tuyết bên cạnh đều bắn lên, lại chậm rãi hạ xuống, tản ra xung quanh...

Hiểu Vân kinh hoàng trừng mắt, nhìn Triển Chiêu nằm bên cạnh mình, hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt tuấn lãng trắng bệch như tuyết, máu tươi nhiễm đen không ngừng chảy ra như suối từ trong miệng, rơi xuống vạt áo trắng của nàng, rơi xuống đất, rót vào tuyết trắng, tản ra, giống như đóa hoa anh túc nở rộ giữa thế giới màu trắng, yếu diễm mà đẹp đẽ.

"Không được, Triển Chiêu, không..."

Một tiếng thét thảm thiết phá vỡ sự yên tĩnh trong tiểu viện, giữa đêm tối càng thêm chói tai.

Triển Chiêu vừa về phủ, chân trước vừa bước qua cửa đã nghe thấy tiếng thét, nhú mày phát hiện âm thanh kia đến từ phía nam, rất giống giọng Hiếu Vân. Vì thế không nghĩ nhiều, hai chân nhảy lên, trực tiếp dùng khinh công vượt qua đầu Trương Long hướng thẳng tới Nam viện.

Hai chân Triển Chiêu vừa chạm đất, liền thấy Tiểu Thúy từ trong phòng nàng chạy ra, quần áo trên người còn chưa mặc xong.

"Tiểu Thúy, tiểu thư nhà ngươi xảy ra chuyện gì?" Triển Chiêu bước vội tới lo lắng hỏi.

Tiểu Thúy mờ mịt lắc đầu, "Tiểu Thúy cũng không biết, đang ngủ, nghe thấy trong phòng tiểu thư có thanh âm nên vội vàng tới xem thế nào." Nói xong, Tiểu Thúy đi tới trước phòng Hiếu Vân gõ cửa.

"Tiểu thư, tiểu thư..."

Nhưng mà, hô mấy tiếng vẫn không thấy ai trả lời.

Triển Chiêu quỳnh lên, liền nhắc đùi phải, một cước đá văng cửa phòng. Cửa mở ra, hắn không quản nam nữ khác biệt gì đó, trực tiếp xông vào nội thất.

Triển Chiêu vượt qua bình phong vào tới trước giường, thấy bên giường đốt một ngọn đèn. Hiếu Vân ngồi ở đầu giường, mồ hôi ướt đẫm quần áo, dán chặt trên người, tóc dài dính vào mặt, hai tay ôm chặt lấy ngực thở gấp nhìn về phía trước, hai mắt mê mang không có tiêu cự, thoạt nhìn giống như thần trí không rõ ràng, hoàn toàn không hay biết động tĩnh xung quanh, vừa rồi tiếng cửa bị phá nàng cũng không hề biết, nay hắn đứng một bên nàng vẫn không hề phát hiện. Thấy bộ dáng dị thường của nàng, Triển Chiêu cuống quýt tới bên giường, hai tay nắm lấy bả vai lay nàng, "Hiếu Vân, Hiếu Vân!"

Hiếu Vân từ trong mộng bừng tỉnh, nhưng vẫn không thể thoát khỏi nỗi khiếp sợ trong cơn ác mộng kia, trong đầu lặp đi lặp lại cảnh tượng đáng sợ kia một lần, khiến nàng không phân rõ chuyện đó là thật hay giả. Mãi tới lúc một giọng nói quen thuộc truyền đến, nàng mới dần dần hồi phục lại tinh thần. Quay đầu lại nhìn, mới phát hiện Triển Chiêu đang đứng trước mặt mình, khỏe mạnh, không hề đổ máu, không hề bị thương.

"Triển Chiêu!"

Hiếu Vân vội kéo chăn xoay người bước xuống giường, gằn như dùng hết khí lực bổ nhào lên người hắn. Triển Chiêu còn chưa chuẩn bị, bị cỡ sức mạnh kia va vào khiến hắn lão đảo, may mà hắn đúng lúc dùng tới thiên cân trụ, ổn định thân hình, mới tránh được bị ngã.

Gằn như cùng lúc, thất lưng của hắn bị một đôi tay gầy guộc ôm chặt lấy, sức mạnh nhỏ nhoi lại khiến hắn có chút đau. Mặt nàng dán lên ngực hắn, thân thể nàng mềm mại, áp chặt vào cơ thể hắn. Một thứ cảm giác kỳ

diệu sinh ra, nháy mắt truyền khắp toàn thân. Thân mình Triển Chiêu trong phút chốc cứng đờ, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải, tay giơ lên, không biết thả xuống đâu.

Tim hắn đang đập, thân thể nóng hôi, hắn còn sống, hắn còn sống, thật tốt quá, thật tốt quá, thật tốt quá... ! Hiểu Vân vội vàng ôm chặt lấy thắt lưng Triển Chiêu, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn, cảm giác ấm áp truyền tới, trong nhất thời đột nhiên nước mắt tràn ra, thấm ướt một mảnh áo trước ngực hắn.

Triển Chiêu không biết nàng bị làm sao, nhưng thấy nàng khóc quá thương tâm, cũng đành để nàng tùy ý. Tay cứng đờ giữa không trung, cuối cùng chậm rãi hạ xuống, một tay nhẹ nhàng đặt sau thắt lưng nàng, một tay dịu dàng vỗ lưng nàng, thấp giọng an ủi.

"Không sao, đừng khóc, có Triển Chiêu ở đây, đừng sợ..."

Tiểu Thúy ở phía sau cười ái muội, xoay người rời đi, thuận tiện đem cả Trương Long Triệu Hồ vừa mới đuổi tới đi theo, đóng cửa phòng để lại không gian cho hai người bọn họ.

Sự an ủi của Triển Chiêu khiến Hiểu Vân dần bình tĩnh lại. Đợi tới khi cảm xúc ổn định lại, Hiểu Vân mới giật mình nhận ra mình đang ôm Triển Chiêu, vội thu tay lùi lại.

"Triển đại nhân..." Giọng nói có chút khàn khàn, yết hầu đã bị ảnh hưởng.

Triển Chiêu buông tay, đỡ nàng ngồi xuống giường: "Đưa chân lên giường đi, đừng để bị cảm."

Hiểu Vân rất nghe lời dịch chân lên giường, nhưng mà đôi mắt trước sau vẫn luôn nhìn Triển Chiêu, không hề dời đi.

Triển Chiêu cũng để mặc cho nàng nhìn, sẵn sóc cầm chăn đắp lên người nàng, sau đó muôn đứng dậy, lại bị nàng giữ chặt.

"Đừng đi."

Triển Chiêu nhìn nàng giữ tay áo mình, còn có đôi mắt sưng đỏ ướt át, lộ ra vẻ kinh hoàng sợ hãi kia, lại vỗ tay an ủi nàng: "Ta không đi, ta lấy nước cho nàng, nhé?"

Giọng nói dịu dàng rơi vào tai Hiểu Vân, khiến lòng nàng dần yên ổn, khẽ gật đầu, lúc này mới chậm rãi buông hai tay.

Triển Chiêu đi đến bên bàn rót một chén nước đưa tới trước mặt nàng. Hiểu Vân nhìn hắn rời mới nhận nước uống một ngụm, lúc này mới phát hiện thì ra mình khát như vậy, nhất thời có chút vội vàng, nước lạnh đi qua cổ họng nóng rát, bất giác bị sặc nước mà ho.

Một bàn tay vỗ nhẹ sau lưng: "Chậm một chút."

Một trận ho khan, khiến Hiểu Vân trào cả nước mắt, cả người đều khô nóng, trên trán lại toát ra mồ hôi, uống xong chén nước, cảm giác cũng thư thái hơn nhiều.

Triển Chiêu lấy lại chén trà không, lại rót thêm một chén nữa. Lúc này mới ngồi xuống bên cạnh giường, nghiêng đầu nhìn Hiểu Vân, thấp giọng hỏi: "Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?"

Hiểu Vân nhận chén trà trong tay, ngây ngô nhìn hắn, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu.

Không thể nói, giấc mộng này thật đáng sợ, nàng không dám nói ra. Lỡ như gỡ mồm, vậy hắn...

Hiểu Vân không dám nghĩ nữa, loại chuyện này ngay cả nghĩ cũng không được nghĩ!

Hiểu Vân lắc lắc đầu, mang ý niệm đáng sợ xua khỏi đầu.

Triển Chiêu thấy nàng vẻ mặt ưu sầu nhìn mình, mày nhíu chặt, ánh mắt lộ vẻ lo âu, biết nàng trong lòng khẳng định có chuyện đang lo lắng, hơn nữa có liên quan tới mình.

"Gặp phải ác mộng?"

Hiểu Vân ngây người nhìn Triển Chiêu, há miệng định nói, nhưng vẫn không ra lời.

Triển Chiêu thấy đôi mắt nàng mở to, vẫn không nhúc nhích nhìn mình, đôi môi bị nước lạnh làm ửng đỏ, khe khẽ động đậy, rồi lại chỉ tràn ra một tiếng thở dài, giống như muốn nói lại thôi, thật khiến người ta đau lòng, không khỏi thở than, "Hiểu Vân..."

Có chuyện gì, không thể nói với hắn sao? Hắn nghĩ, nàng hiểu hắn, bọn họ có thể tâm ý tương thông. Lại nghĩ, có vài thứ nàng không muốn nói với hắn, nàng hình như có những bí mật khiến người ta không thể đoán ra. Có đôi khi, hắn cảm thấy nàng rất thần bí khó có thể nắm bắt.

Cảm giác mát mát từ trong mắt tràn ra, Triển Chiêu ngẩn người, phát hiện không biết từ lúc nào, hắn lại nhíu mày. Còn Hiểu Vân đang chuyên chú nhìn hắn, nắm tay trái của hắn, dịu dàng vuốt ve mi mắt của hắn, nhẹ nhàng nói chuyện với hắn. Lúc nói chuyện, đôi môi nhỏ cong lên, chân mày khẽ nhíu lại. Ánh mắt nhìn hắn chuyên chú như vậy, thật lòng như vậy, đôi tròng mắt đen trắng rõ ràng, phản chiếu hình ảnh của hắn.

"Triển đại nhân, đừng nhíu mày, ngài xem, đầu mày có nếp nhăn này."

Đây là dấu vết do thường xuyên nhíu mày mới để lại, chính là vì hắn thường xuyên âu lo vì công việc bề bộn đây mà. Hiểu Vân nhìn nếp nhăn đã khắc sâu, trong lòng thở dài.

Triển Chiêu kéo tay nàng xuống nắm lấy.

Tay nàng có chút lạnh, nhỏ nhắn, mềm mại, trơn bóng, hoàn toàn khác với tay hắn. Nắm trong tay, thật giống như nắm một khối ngọc thạch mượt mà, khiến hắn yêu thích không muốn buông, cứ muốn nắm mãi.

Lúc trước khi thấy nàng tay và mặt đầy vết máu xuất hiện trước mặt, lòng hắn cơ hồ đau tới không thở nổi. Hoảng sợ cùng sợ hãi trong nháy mắt ấy, khiến hắn tới bây giờ trong lòng còn hoảng hốt. Khi đó hắn mới phát

hiện, tình cảm của hắn đối với nàng thì ra còn sâu sắc hơn hắn tưởng rất nhiều. Bất tri bất giác, đã chiếm vị trí quan trọng như vậy trong lòng hắn.

Không phải vì “phụ trách”, mới cự tuyệt hôn sự với sư muội; cũng không phải vì điều gì khác, mới cầu thân với nàng. Chỉ là vì, trong lòng hắn có nàng, hắn để ý nàng, hắn muốn giữ nàng bên cạnh, nắm lấy tay nàng.

Nhìn đôi bàn tay trong tay mình, một cảm giác thỏa mãn nho nhỏ đột nhiên sinh ra. Hôm trước, hắn đã muốn cứ vậy dặt tay nàng.

Hắn lẻ loi một mình đã nhiều năm như vậy, trong biển người mờ mịt, gặp được một nữ tử như thế này, nói dễ hơn làm. Nếu hắn không nắm thật chặt, một khi bỏ lỡ, biết đi tìm ở nơi nào nữa?

Lần này hắn hạ quyết tâm muốn cưới nữ tử này làm vợ, nàng có tâm sự gì, nàng không muốn nói, vậy hắn cũng không thể cứ vậy bỏ mặc. Nếu cứ tiếp tục như vậy, tương lai làm sao trở thành vợ chồng?

Triển Chiêu đột nhiên khẽ nở nụ cười. Nhưng mà nụ cười kia rất khó nhận ra, ngay cả Hiểu Vân cũng không phát hiện.

"Triển Chiêu coi Hiểu Vân là người hiểu mình, nhưng Hiểu Vân lại coi Triển Chiêu là người ngoài, có việc lại gạt Triển Chiêu, không muốn nói với Triển Chiêu, bảo sao Triển Chiêu lại nhú mày?"

Hiểu Vân còn đang bị hơi ấm từ bàn tay của hắn truyền tới mà bắt đầu có chút tâm hoảng ý loạn, nghe hắn nói vậy giật mình ngẩng đầu hỏi hắn: "Triển đại nhân, Hiểu Vân tuyệt đối không có ý đó!"

Triển Chiêu buông tay, đứng lên xoay người sang chỗ khác, đôi diện bình phong thờ dài một tiếng.

"Hiểu Vân không cần an ủi Triển Chiêu, Triển Chiêu trong lòng hiểu rõ..."

Hiểu Vân thấy bộ dáng mát mát của Triển Chiêu, trong lòng quỳnh lên, đặt chén trà xuống đầu giường, bước xuống dưới, đi tới trước mặt ngẩng đầu nhìn hắn.

"Triển đại nhân, ta thật sự không có, ta chỉ là gặp phải ác mộng, giấc mộng này thật sự đáng sợ, ta sợ nói ra, sẽ... Cho nên không muốn nói."

Triển Chiêu không nói lời nào, chỉ cau mày, khuôn mặt u sầu nhìn thẳng phía trước.

Hiểu Vân thấy vậy, cắn răng một cái, gạt hết mọi tư tưởng mê tín trong lòng ra ngoài.

"Ta mơ, mơ Triển đại nhân lại trúng phải Bạo vũ lê hoa châm, chảy rất nhiều rất nhiều máu. Ta không thể làm gì được, chỉ có thể tro mắt nhìn tuyệt khắp nơi đều nhiễm đỏ, ta thật sự rất sợ hãi, rất lo lắng."

Hiểu Vân nói xong, lại sắp khóc tiếp.

Triển Chiêu sững sốt, cúi đầu nhìn.

Chỉ thấy Hiểu Vân ngửa đầu, đôi mắt mở to vô tội nhìn hắn, trong hốc mắt chứa đầy nước mắt, ánh mắt hồng hồng, mũi cũng hồng hồng, đôi môi

đỏ au kia đã bị răng cắn tới mất đi sắc đỏ.

Triển Chiêu trong lòng run lên, cánh tay dài duỗi ra, kéo nàng tới gần ôm vào trong ngực.

Hiệu Vân còn chưa kịp phản ứng, đã ngã vào một vòm ngực ấm áp.

"Hiệu Vân, ngốc ạ, Triển Chiêu không phải đang bình yên vô sự đứng ở đây sao? Về sau chớ có tự suy nghĩ linh tinh, có chuyện gì đều phải nói với Triển Chiêu, biết không?"

Một câu ngốc ạ kia, khiến Hiệu Vân cảm thấy mình thật sự ngốc, cứ vậy bị một giấc mộng làm đảo loạn tâm trí, đó chẳng qua là một giấc mộng thôi, vậy mà nàng lại sợ mình nói ra thành sấm nên không dám nói, quả thật là ngốc. Nàng quả nhiên quá để ý tới hấn, để ý tới mức thần trí không rõ. Có điều, nàng rất vui vẻ chịu đựng.

Hiệu Vân ra sức gật đầu, đưa tay ôm lấy hấn, khước miệng khẽ giờ lên.

"Ta biết rồi, Triển đại nhân."

Triển Chiêu lưng cứng đờ, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Hiệu Vân khó hiểu, hơi thối lui một chút, ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu: "Làm sao vậy?"

Triển Chiêu bất đắc dĩ lắc đầu, tay nhẹ nhàng néo mũi Hiệu Vân.

"Nàng muốn gọi Triển đại nhân tới khi nào?"

Hiệu Vân sững sốt, sau đó cười ngượng ngùng, hình như là không được tự nhiên lắm, nhưng mà...

Hiệu Vân nhúc đầu, ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu, "Nhưng ta không biết gọi là gì."

Gọi Triển Chiêu? Kỳ lạ lắm.

Gọi Hùng Phi? Tên tự này của hấn nàng thật sự không thể gọi ra lời.

Gọi Chiêu Chiêu? Nghe thật buồn nôn!

Gọi Tiểu Miêu? Đây là cách gọi của Bạch Ngọc Đường.

Gọi Triển đại ca? Lại cảm thấy rất bình thường, ai cũng có thể gọi.

Đối với vấn đề xưng hô thế nào với Triển Chiêu, Hiệu Vân cảm thấy thật rối rắm.

"Vậy nàng xưng hô với Bạch huynh thế nào?" Triển Chiêu hai tay nắm trên vai Hiệu Vân, hơi hơi gập thắt lưng, mặt đối mặt nhìn nàng.

Hiệu Vân nháy ắt mấy cái. Bạch huynh? Bạch Ngọc Đường?!

"Lúc cao hứng gọi hấn là Ngũ ca, lúc mất hứng gọi hấn là Bạch Ngọc Đường, Bạch Thử!"

Triển Chiêu hơi nhíu mày nghĩ: gọi Ngũ ca rất thân thiết, Bạch Ngọc Đường còn được, về phần Bạch Thử... có chút ý tứ. Có điều, hấn cũng chỉ nghĩ thôi, không nói ra.

Hiệu Vân thấy biểu hiện vi diệu trong nháy mắt của hấn, đột nhiên tâm trạng tốt hẳn lên. Hấn, không phải đang ghen chứ? Hấn, đây là ăn dấm chua của Bạch Ngọc Đường à? Thì ra...

Hiệu Vân rất muốn cười lớn, có điều nàng nhin lại, chẳng qua hơi vất vả.

Triển Chiêu tất nhiên nhìn ra, ý cười trong mắt kia không che dấu được. Triển Chiêu có chút không được tự nhiên hắng giọng, tuyên bố nói.

"Vậy sau này gọi Triển đại ca đi!"

Hiệu Vân nghiêng đầu suy nghĩ, nếu tạm thời không nghĩ ra, vậy cứ gọi Triển đại ca vậy! Vì thế gật đầu, nhìn Triển Chiêu ngọt ngào kêu một tiếng "Triển đại ca".

Ba chữ này vừa ra khỏi miệng, hai người đều đỏ mặt.

Thanh âm dịu dàng, ngọt ngào, mềm mại kia, trong căn phòng mập mờ ánh sáng, có chút ái muội, phiếm tình.

Hiệu Vân có chút không thể tin nổi, giọng nói của mình lại có thể mềm ngọt tới vậy, ngay cả nàng nghe xong cũng cảm thấy ngỡ ngàng. Còn Triển Chiêu hẳn...

Hiệu Vân hạ mí mắt, không dám nhìn.

Triển Chiêu ngơ ngác nhìn Hiệu Vân.

Hai má nàng hiện lên sắc đỏ, khiến khuôn mặt càng xinh đẹp; mí mắt rủ xuống, dấu đi đôi mắt đen, nhưng không dấu được vẻ dịu dàng ngỡ ngàng trong đó; hàng mi như cánh bướm dài nhẹ nhàng rung lên từng gợn sóng trong lòng hẳn; đôi môi đỏ mọng hé mở, giống như quả anh đào đọng đầy sương sớm, dụ dỗ hẳn tới hái.

Triển Chiêu đột nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, không tự giác nuốt một ngụm nước miếng.

"Ất xì!"

Đúng lúc này, một tiếng hát xì vô cùng giết phong cảnh xuất hiện, xóa sạch mọi ái muội cùng cảm giác tốt đẹp.

"Ất xì!" Hiệu Vân ôm mũi, xấu hổ nhìn Triển Chiêu. Vào thời điểm này, bản thân lại đi hát xì một lúc vài cái, nàng thật sự muốn tìm một cái hố chui vào.

Lúc này Triển Chiêu mới phát hiện, Hiệu Vân đang mặc áo đơn, trong đêm lạnh như vậy, chân trần đứng trên mặt đất hồi lâu. Triển Chiêu thật sự là xấu hổ lẫn hồi hộp cái gì cũng có. Vội vàng cởi trường bào khoác lên bọc kín người nàng lại rồi ôm lấy, đặt nàng lên giường, lấy chăn phủ kín lấy nàng.

Hiệu Vân để mặc Triển Chiêu đắp chăn cho mình, không nói lời nào, chỉ nhìn hẳn, trên mặt duy trì nụ cười ngọt ngào. Lúc này, trong lòng nàng ngọt như mật, ngọt tới rồi tỉnh rồi mù.

Triển Chiêu cẩn thận dèm chăn cho nàng, đột nhiên nhớ ra chuyện nàng ở cùng một chỗ với Bạch Ngọc Đường lúc trước, đang muốn mở miệng hỏi, bên ngoài phòng chợt truyền đến tiếng chân người đi lại. Sau đó có người gõ cửa.

"Triển đại nhân."

Triển Chiêu liếc mắt nhìn Hiểu Vân, dặn dò nàng nghỉ ngơi rồi ra cửa. Ngoài phòng là Vương Triều và Tiểu Thúy.

Vương Triều thấy Triển Chiêu đi ra liền bước lên thi lễ.

"Triển đại nhân, đại nhân cho mời."

Triển Chiêu gật đầu rồi theo Vương Triều nhanh chóng rời đi.

Hồi 74 - Sợ bóng sợ gió một hồi

Trong thư phòng, Triển Chiêu cùng Bao đại nhân mới nói chuyện một lúc, bên ngoài thư phòng lại có người tới gõ cửa.

Triển Chiêu ra trước mở cửa, phát hiện lại là Hiểu Vân, không khỏi ngạc nhiên. Nhìn tiếp thấy trên người nàng ăn mặc không dày dặn, liền nhíu mày.

"Đã trở thế này, sao nàng không ngủ, ở đây làm gì? Trời lạnh như vậy không mặc thêm đồ vào."

Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, trong lòng có chút ngọt ngào âm áp. Nhếch miệng cười nói, "Mọi người vất vả, ta cũng không ngủ yên được."

"Triển hộ vệ, bên ngoài trời lạnh, để Hiểu Vân vào trước đã." Bao đại nhân ở trong phòng nghe họ nói chuyện, liền gọi Triển Chiêu cho Hiểu Vân vào.

Triển Chiêu vội nghiêng người để Hiểu Vân tiến vào, sau đó đóng cửa ngăn gió lạnh bên ngoài.

Hiểu Vân vào tới thư phòng, nhìn thấy Bao đại nhân và Công Tôn Sách thì sửng người một chút.

Sững sờ của nàng rơi vào mắt Triển Chiêu, hắn tới bên cạnh nàng khẽ hỏi.

"Hiểu Vân, làm sao vậy?"

Hiểu Vân nghiêng đầu nhìn hắn, lắc đầu, mỉm cười trả lời. "Không có gì, Ngũ Ca không ở đây?"

Triển Chiêu lắc đầu, "Bạch huynh còn chưa trở về, sao thế?"

Nghe nói Bạch Ngọc Đường còn chưa trở về, Hiểu Vân không hiểu sao có chút bất an.

Thấy Hiểu Vân nhíu mày, Bao đại nhân cũng có chút lo lắng cho Bạch Ngọc Đường.

"Bạch hộ vệ đi ra ngoài cũng đã một canh giờ, sao còn chưa thấy về?"

"Đại nhân, Bạch huynh võ nghệ cao cường, lại là người tinh táo, không sao đâu. Lúc này chưa về, chắc là có việc trì hoãn, đại nhân không cần quá lo lắng."

Triển Chiêu ai ủi như vậy, hơn nữa bọn họ lúc này cũng đang có việc cần thương lượng, Bao đại nhân cũng không nhắc lại việc Bạch Ngọc Đường.

Lúc này, Vương Triều cùng Mã Hán ở bên ngoài báo kiệu đã chuẩn bị xong, Hiểu Vân mới biết Bao đại nhân muốn ra ngoài.

Công Tôn Sách lấy từ trên giá xuống một chiếc áo choàng khoác lên cho Bao đại nhân, Bao đại nhân cùng Triển Chiêu đứng dậy ra ngoài. Hiểu Vân muốn đi tiễn họ, kết quả bị Triển Chiêu khuyên trở về.

Nhìn Hiểu Vân tựa cửa phòng nhìn bọn họ rời đi, Công Tôn Sách vuốt râu nở nụ cười.

Hiểu Vân quay đầu, thấy Công Tôn Sách mang vẻ mặt ái muội nhìn mình, cười vô cùng đắc ý, Hiểu Vân cảm thấy cả người không được tự nhiên, đỉnh đầu cũng thấy thấy tê tê.

"Cha, cha sao lại... nhìn con như vậy?"

Công Tôn Sách không nói gì, chỉ cười lắc đầu, bộ dáng bí hiểm.

Hiểu Vân bị biểu tình của ông khiến cho mặt danh kỳ diệu không hiểu chuyện gì.

"Cha?"

"Ha ha, không có gì không có gì." Công Tôn Sách cuối cùng mở miệng. "Ta còn vội tới kiểm tra xác chết phát hiện ở Ngự phủ, Hiểu Vân nếu không ngủ được thì tới giúp Đường phu nhân đi, nghe Bao Hưng nói lúc này nàng còn đang làm việc đấy."

Hiểu Vân vẫn cảm thấy ánh mắt của Công Tôn Sách nhìn nàng vừa rồi có chút kỳ quái, nhưng không nói rõ được kỳ quái ở điểm nào liền không nghĩ nữa, lại nghe ông nói như vậy, vội vàng gật đầu đồng ý. Hai người liền chia tay ở thư phòng mỗi người một ngã. Công Tôn Sách đi tới phòng để xác chết ở phía bắc, còn Hiểu Vân tới phòng thuốc ở nam viện.

Còn chưa tới phòng thuốc đã thấy ở bên trong vẫn còn ánh nến vàng rực chiếu sáng một góc phòng. Bên cửa sổ chiếu một bóng người, Văn Hồng Ngọc quả nhiên còn đang làm việc.

Vừa vào phòng thuốc, vị thuốc nồng đậm xộc vào mũi, Hiểu Vân theo phản xạ nâng tay áo bưng kín mũi, lúc này mới bước vào.

Đường phu nhân vẫn còn đang sắc thuốc trên bếp lò, không ngừng dùng thìa khuấy thứ gì đó trong bình, trên miệng thì thảo một điệu hát dân gian, giai điệu rất dễ nghe, có cảm giác vô cùng quen thuộc.

Lúc Hiểu Vân còn đang muốn nghe cẩn thận một chút, lại không nghe thấy nữa, Đường phu nhân phát hiện Hiểu Vân đứng ở cửa, liền cười cùng nàng chào hỏi.

"Công Tôn cô nương sao muộn như vậy còn chưa nghỉ ngơi thế?"

Hiểu Vân tới gần thi lễ với nàng.

"Đường phu nhân. Hiểu Vân biết Đường phu nhân đêm khuya còn đang vì chế giải dược mà bận rộn, trong lòng băn khoăn nên tới đây xem có giúp được gì không."

Văn Hồng Ngọc vừa khuấy thuốc, vừa nhìn Hiểu Vân cười nói.

"Công Tôn cô nương còn không gửi nôi mấy vị thuốc này, làm sao giúp được Hồng Ngọc chứ?"

Hiệu Vân cười, "Chuyện này có khó gì?" Nói xong lấy từ trong ngực ra một chiếc khăn tay, buộc kín mũi lại một vòng.

Khăn tay này là do Tiểu Thúy làm, màu trắng thuần, góc khăn chỉ thêu một đám mây nhỏ cùng một chữ Vân. Tiểu Thúy cố ý dùng hương thơm ướp qua, vì thế bịt lên mũi sẽ không thể ngửi thấy mùi thuốc nữa.

"Đường phu nhân có chuyện gì, cứ giao cho ta làm."

Văn Hồng Ngọc thấy nàng lấy khăn bịt mũi lại, hiểu rõ liền mỉm cười, chỉ hai bao thuốc ở một bên nói:

"Đậu xanh cùng rễ chàm đều phải cán thành bột, sau đó trộn đều tỉ lệ một một."

Hiệu Vân theo lời, cầm một ít đậu xanh thả vào cối nghiền, ngồi một bên, dùng chày từng chút một gõ xuống. Tiếng chày nghiền nát đậu xanh phát ra âm thanh trầm đục, khiến Hiệu Vân nhớ tới truyền thuyết thổ ngọc già thuốc trên Cung Quảng Hàn ở mặt trăng, tình cảnh có vài phần giống nhau.

Hai người vừa làm việc vừa nói chuyện phiếm giết thời gian. Từ thẳng cảnh ở phủ Khai Phong tới Tứ Xuyên; từ tập tục kinh thành tới phong hóa Thục Sơn, thật sự là chẳng liên quan gì tới nhau, chỉ tùy tiện kiếm đề tài. Có điều hai người cũng hợp chuyện.

"Đúng rồi, điệu khúc lúc trước Đường phu nhân ngâm nga, thật dễ nghe!"

Nói xong, Hiệu Vân lại nhớ tới đoạn khúc lúc mới vào cửa nghe được, giai điệu kia luôn cảm thấy đã nghe qua ở đâu đó.

Văn Hồng Ngọc sững sốt, động tác trên tay không dừng lại, nhưng mắt tròn xoe nghi hoặc nhìn Hiệu Vân.

"Khúc gì?"

Hiệu Vân ngẩng đầu nhìn nàng, "Chính là điệu khúc vừa rồi Đường phu nhân hát khi ta vừa vào cửa ấy!"

Văn Hồng Ngọc nghiêng đầu suy nghĩ, "Vừa rồi ta có hát sao?"

Hiệu Vân gật đầu khẳng định: "Có!"

"Vậy à?" Văn Hồng Ngọc cảm thấy kỳ lạ, suy nghĩ một hồi vẫn lắc đầu: "Không nhớ."

"Ừm." Hiệu Vân gật đầu, tiếp tục làm việc.

Văn Hồng Ngọc thấy nàng tựa hồ có chút thất vọng, không khỏi cảm thấy tò mò.

"Công Tôn cô nương, điệu khúc đó có vấn đề gì sao?"

Hiệu Vân vội lắc đầu, "Không có, Đường phu nhân không cần lo lắng, chẳng qua Hiệu Vân thích âm điệu kia thôi." Kỳ thật chính nàng cũng không rõ ràng lắm, vì sao lại để ý tới một điệu khúc chính nàng cũng không nghe rõ

như vậy.

"Ừ." Văn Hồng Ngọc thấy nàng nói như vậy, liền không hỏi nữa.

Hai người lại tùy tiện câu đờc câu không nói đờng nói tây, thời gian qua rất nhanh. Hơn một canh giờ trôi qua, đậu xanh cùng rễ chàm đã đờc xay nhuyễn, trộn chung một chỗ. Quấy qua quấy lại mấy lần, lại dùng sàng lọc qua một lần, chỉ để lại bột phần nhỏ nhất còn lại trong một chiếc bình đáy nông miệng rộng.

Văn Hồng Ngọc đem thuốc đã nấu xong dùng vải mịn lọc qua một lần rồi đổ vào đờng bột phần, đảo thành khối chất lỏng đặc sệt.

"Đờng phu nhân, giải đờc xong rồi sao?"

"Lại nấu thêm một canh giờ nữa mới xong, lúc này thuốc vẫn chưa đạt tới hiệu quả tốt nhất. Đờc một canh giờ nữa, nước tương đặc lại, ta sẽ dùng nó để nắn thành thuốc viên dùng dần." Văn Hồng Ngọc vừa quấy thuốc vừa giải thích.

Hiểu Vân nhìn thức bột đặc quánh màu xanh sẫm trong chậu, cảm thấy có chút bất khả tư nghị. Trí tuệ của cỗ nhân, quả nhiên không thể khinh thường!

"Đờng phu nhân, phu nhân thật quá lợi hại. Muốn bảo đảm bảo bắt đờc bọn chúng mà không có thương vong, đều dựa vào giải đờc của phu nhân hết."

Văn Hồng Ngọc cười cười, đang định nói chuyện, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó có người vào phòng.

"Vương đại nhân, sao người lại tới đây?" Hiểu Vân nhìn Vương Triều vội vã xông vào, có chút giật mình. Không phải hấn cùng Triển Chiêu hộ tống Bao đại nhân tiến cung sao?

"Hiểu Vân cô nương, Đờng phu nhân, giải đờc đã làm xong chưa?" Vương Triều vào tới nơi, câu đầu tiên đã hỏi.

Văn Hồng Ngọc cùng Hiểu Vân đều lắc đầu, "Còn phải một canh giờ nữa."

Vương Triều vừa nghe xong mặt tái xanh: "Vậy biết làm thế nào bây giờ!"

Hiểu Vân thấy hấn vội vàng chạy tới phòng thuốc, vừa mở miệng đã hỏi chuyện giải đờc, liền biết tình hình không ổn. Không phải Triển Chiêu hấn thật sự...

Hiểu Vân không dám nghĩ nữa, vội đứng lên chạy ra ngoài. Văn Hồng Ngọc muốn ngăn cản nàng cũng không kịp, đành quay lại dặn Vương Triều.

"Vương đại nhân, người giúp ta trông thuốc một chút, ta đi xem thế nào."

Nói xong, đặt thìa gỗ vào tay Vương Triều rồi đi mất.

Vương Triều nhận đồ vào tay, có chút luống cuống. Hấn là người thô lỗ, đánh nhau bắt người không thành vấn đề, nhưng hấn không biết làm thế

nào đôi phó với đồng thuốc này đâu!

Văn Hồng Ngọc thấy vẻ mặt khó xử của hắn liền đứng lại.

"Vương đại nhân, người cứ đứng nhìn thôi, không cần làm gì, ta sẽ mau trở lại."

Nghe Văn Hồng Ngọc nói như vậy, Vương Triều mới gật đầu, ngòm xuống nhìn chăm chăm chậu thuốc, nôm nớp lo lắng nhìn đồng tương hồ xanh đen ở trong.

Bên kia Văn Hồng Ngọc đã nhanh chóng rời đi.

-0-

Hiệu Vân chạy liền một mạch, trong đầu loạn một đoàn. Cảnh tượng quen thuộc này, cảm giác quen thuộc này khiến nàng sợ hãi. Chẳng lẽ nàng một lời thành sấm, chẳng lẽ hắn đã xảy ra chuyện, chẳng lẽ hắn...

Hiệu Vân chạy đến sân viện của Triển Chiêu, thấy một gian phòng đang đốt đèn, bên cửa sổ phản chiếu nhiều bóng người. Những người này, nàng đều vô cùng quen thuộc, nhìn cái bóng cũng có thể nhận ra ai là ai.

Có Bao đại nhân, có Công Tôn Sách, có Trương Long Triệu Hồ cùng Mã Hán, nhưng không có bóng của Triển Chiêu.

Không thể, sẽ không ...

Hiệu Vân đặt tay trên cửa, không kìm được run lên. Hai tay nắm chặt lại buông ra, cuối cùng cắn răng một cái đẩy cửa ra.

Gian phòng rất đơn giản, cửa phòng vừa mở, bên trong có gì đều nhìn thấy rõ ràng.

Bao đại nhân bọn họ im lặng đứng ở một bên, trên giường có hai người ngồi xếp bằng, một người là Triển Chiêu, một người là Bạch Ngọc Đường.

Lúc Hiệu Vân vào phòng, có thứ gì đó từ trong thân thể Bạch Ngọc Đường lao ra, cách một tiếng, tất cả đều xuyên qua màn trướng, chui xuống ván giường.

Gặp chuyện không may là hắn!

"Ngũ Ca!" Hiệu Vân thấp giọng kêu một tiếng, nhìn hai người trên giường, thần thờ đứng tại chỗ, không biết nói thế nào cho phải.

Hiệu Vân vừa vào phòng, Văn Hồng Ngọc sau lưng đã đuổi tới. Vừa thấy tình hình bên trong, không cần hỏi cũng biết chuyện gì xảy ra, liền bước lên phía trước nắm lấy cổ tay Bạch Ngọc Đường bắt mạch.

Triển Chiêu đỡ Bạch Ngọc Đường đang hôn mê bất tỉnh tựa vào người hắn, thấy Văn Hồng Ngọc nắm tay Bạch Ngọc Đường, nhíu mày trầm tư, không tiện quấy rầy, liền ngẩng đầu nhìn Hiệu Vân.

Hiệu Vân thấy mọi người đều nhìn mình mong đợi, chột thấy hốc mắt nóng lên, cổ nén chua xót trong mũi, lắc đầu.

"Giải dược còn chưa xong."

Mọi người nghe vậy đều thất vọng.

Triển Chiêu nhìn Hiệu Vân hốc mắt ửng đỏ, nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo

nàng không cần quá mức lo lắng, thấy nàng gật đầu, lúc này mới cúi đầu nói chuyện với Văn Hồng Ngọc.

"Bạch huynh trúng Bạo vũ lê hoa châm, mới vừa rồi Triển mỗ dùng nội lực bức độc châm ra khỏi cơ thể. Nhưng Bạch huynh sau khi trúng độc còn ép buộc vận công, khiến độc tính khuếch tán càng nhanh. Triển mỗ mặc dù đã phong bế mấy yếu huyết của Bạch huynh, nhưng cũng không chống đỡ được bao lâu. Nếu không có giải dược đúng lúc, đợi độc phát công tâm, đến lúc đó cho dù dùng giải dược cũng vô ích. Xin Đường phu nhân nhất định phải nghĩ ra biện pháp!"

Văn Hồng Ngọc sau khi chấn mạch, thu hồi tay quay đầu nhìn Triển Chiêu.

"Triển đại nhân, Hồng Ngọc nhớ rõ người cũng từng trúng Bạo vũ lê hoa châm, lúc ấy cũng không có giải dược, Triển đại nhân được cứu như thế nào?"

"Ân sư lấy sáu mươi năm công lực cứu Triển Chiêu một mạng. Mới vừa rồi, Triển Chiêu cũng thử dùng nội lực bức độc tố trong cơ thể Bạch huynh ra ngoài, nhưng không hiệu quả." Triển Chiêu nói xong, mày nhíu thành một đoàn.

"Bạch Ngọc Đường sau khi trúng độc lại vận công, thời gian qua lâu, cho dù là trăm năm công lực cũng không nhất định cứu được hần."

Một câu này của Văn Hồng Ngọc, giống như bom nổ, oanh tạc khiến ai nấy đều trợn mắt há mồm.

"Vậy Bạch hộ vệ hần..." Bao đại nhân nhìn Bạch Ngọc Đường, ưu thương đầy mặt.

Công Tôn Sách nhìn Bạch Ngọc Đường, cũng đau lòng không chịu nổi.

Trương Long cùng mấy hán tử kia, bình thường luôn sinh long hoạt hổ, lúc này giống như mấy quả cà héo.

"Ngũ Ca, Ngũ Ca..." Hiểu Vân ngờ ngác nhìn Bạch Ngọc Đường, trong miệng nhỏ giọng lầm bầm, nước mắt từng giọt rơi xuống. Một người mấy canh giờ trước còn khỏe mạnh, tràn đầy sức sống nói nói cười cười với nàng, sao lúc này nằm ở đó không hề nhúc nhích?

Đôi mắt phượng luôn như cười như không kia lúc này nhắm chặt. Khuôn mặt mỹ ngọc lộ ra vẻ xanh xao. Đôi môi thường nói ra mấy lời trào phúng không tốt, lúc này đen thẫm. Không còn cười với nàng, không còn trêu chọc nàng, hần như vậy, khiến người ta vừa sợ hãi vừa đau lòng.

Sao lại thế, tại sao có thể như vậy. Không đâu, Bạch Ngọc Đường sẽ không cứ vậy chết đi.

"Đường phu nhân, phu nhân nhất định có biện pháp, đúng không?"

Hiểu Vân đi đến bên cạnh Văn Hồng Ngọc, chờ mong nhìn nàng, run giọng hỏi.

Văn Hồng Ngọc thấy bọn họ người người bộ dáng như mất cha mất mẹ, không khỏi lắc đầu, thở dài trong lòng. Các người sao không đợi ta nói cho hết lời rồi hãy thương tâm.

"Các vị không cần như thế, Bạch Ngọc Đường không phải không cứu được."

Mọi người đầu tiên là sững sốt, sau đó trên mặt đều lộ ra vẻ mặt vui mừng.

"Đường phu nhân quả nhiên hơn người, không biết Đường phu nhân có cao kiến gì?" Công Tôn Sách bước lên hỏi.

Văn Hồng Ngọc nhìn Triển Chiêu, "Có Triển đại nhân ở đây là được rồi!"

"Chỉ cần có thể cứu được Bạch huynh, Triển Chiêu vượt lửa quá sông cũng không chối từ." Triển Chiêu không chút do dự đồng ý, bộ dạng anh dũng hy sinh, nghĩa bất dung từ.

Văn Hồng Ngọc nở nụ cười, "Đâu có nghiêm trọng như vậy, chỉ vất vả Triển đại nhân trong một canh giờ tới dùng nội lực bảo vệ tâm mạch Bạch Ngọc Đường, đừng để độc tính khuếch tán vào tim là được. Tuy rằng không thể bức độc ra, nhưng với công lực của Triển đại nhân, bảo vệ tâm mạch tuyệt đối không thành vấn đề. Một canh giờ sau sẽ có giải dược, lúc đó kết hợp với thuật châm cứu của Hồng Ngọc cùng nội lực của Triển đại nhân tương trợ, Bạch Ngọc Đường tuyệt đối sẽ bình an."

Nghe Văn Hồng Ngọc nói như vậy, mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Triển Chiêu vội vàng đỡ Bạch Ngọc Đường ngồi dậy, đem hần xếp bằng ngồi trước mặt mình, sau đó đặt hai tay lên vai hần.

Mọi người thấy vậy liền rời khỏi phòng, để hai người bọn họ lại.

Sau khi rời khỏi phòng, Văn Hồng Ngọc liền vội vàng trở về phòng thuốc.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách theo thường lệ trở về thư phòng. Hiểu Vân vốn định cùng Trương Long Triệu Hổ cùng nhau canh giữ ở bên ngoài, nhưng biết trong đầu mình lúc này ngoài lo lắng ra cũng chẳng làm được gì khác, liền đi theo Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách, như vậy ít nhất có thể hiểu được ngọn nguồn sự tình.

Bạch Ngọc Đường vì sao lại trúng Bạo vũ lê hoa châm? Hần không phải tới đại lao gặp Địch Thanh sao? Chẳng lẽ...

Hồi 75 - Từ tối thành sáng

Hiểu Vân sau khi theo Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách trở về thư phòng, mới biết Bạch Ngọc Đường là do Bao đại nhân trên đường từ hoàng cung trở về cứu được, lúc bọn họ gặp được hần, hần đang ngã vào trong tuyết, hôn mê bất tỉnh. Cho nên, Bao đại nhân bọn họ cũng không biết, Bạch

Ngọc Đường gặp phải ai, xảy ra chuyện gì.

Có điều, có điểm khiến người ta hoài nghi, chỉ sợ không thể thoát được quan hệ với Cát Thu Nương cùng người ngấm ngấm bày mưu hãm hại Địch Thanh.

Lúc Hiểu Vân nói ra suy nghĩ này, Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách cũng vô cùng đồng ý. Sau khi bọn họ phát hiện Bạch Ngọc Đường trúng Bao vũ lê hoa châm, vốn cũng nghĩ như vậy. Có điều vẫn bất ngờ. Vốn tưởng Cát Thu Nương sau khi đã thương Triển Chiêu cứu Sa Thiên Lý, sẽ rời khỏi kinh thành, không ngờ vẫn ở lại Biện Lương, khó trách các châu phủ xung quanh phát lệnh truy nã không có kết quả, thì ra căn bản là tìm nhầm chỗ.

Lại nói một chuyện này của Bao đại nhân vào hoàng cung.

Đã nhiều ngày, Triệu Trinh không chỉ một lần sau khi ngủ còn bị người khác quấy rầy, lúc này đêm hôm khuya khoắt bị đánh thức, tránh không khỏi có chút tức giận chưa tỉnh giấc. Lúc mới gặp Bao đại nhân, ngáng đầu đã nói một câu.

"Bao khanh gia đêm khuya cầu kiến trẫm, tốt nhất là có chuyện quan trọng."

Đây tất nhiên không cần phải nói, chuyện của Bao đại nhân thật sự quan trọng, nếu không cũng không giữa đêm khuya chạy tới nội cung của Hoàng đế quấy rầy giấc ngủ của hắn.

Triệu Trinh sau khi nghe nói Địch nương nương bị bắt cóc, vô cùng tức giận. Trong lúc nổi nóng, có chút nói không lựa lời, lời nói cũng nặng nề hơn. Triệu Trinh bởi vì việc này mà mắng Bao đại nhân một trận.

Bao đại nhân tự biết, kinh đô trọng địa, giữa Khai Phong phủ lại xảy ra chuyện lớn như vậy, đương nhiên mình phải chịu trách nhiệm, khó thoát chịu tội. Mà ông và Triệu Trinh quân thân nhiều năm, biết rõ tính nết Triệu Trinh, căn bản là người nói năng mềm mỏng, bình thường không mấy khi nổi giận. Chẳng qua vì việc này liên quan tới an nguy của Địch nương nương, mà Triệu Trinh cùng Địch nương nương là thím cháu tình thâm, nên mới nặng lời, Bao đại nhân cũng không để trong lòng, để cho Triệu Trinh nói thoải mái.

Triệu Trinh phát giận một trận, sau đó cũng bình tĩnh lại.

Bao đại nhân lúc này mới đem chuyện Hiểu Vân làm thế nào thấy cảnh Địch nương nương bị bắt đi bầm tấu lại Triệu Trinh.

Triệu Trinh nghe xong, lập tức lại nhíu mày. Nghĩ một hồi, cúi đầu nói một câu,

"Lại là Công Tôn Hiểu Vân, cô nương này đêm hôm khuya khoắt, sao còn lang thang bên ngoài. Không phải là việc này có liên quan tới nàng chứ?"

Bao đại nhân nghe xong, lập tức ngăn người. Một tiểu cô nương đêm hôm còn ở ngoài đường, quả thật không bình thường, còn dính phải án

mạng, Triệu Trinh nghi ngờ cũng là bình thường. Vì làm sáng tỏ trong sạch của Hiếu Vân, Bao đại nhân đành thuật lại việc bọn họ âm thầm điều tra vụ án của Địch Thanh với Triệu Trinh, nói Hiếu Vân vì tra án mới ra ngoài, thời điểm trở về trùng hợp gặp phải hiện trường vụ án. Sau đó lại đem toàn bộ những chuyện bọn họ điều tra được mấy ngày qua báo cáo lại với Triệu Trinh. Đồng thời dùng đầu mình đảm bảo, Địch Thanh không hề phản quốc.

Triệu Trinh nghe Bao đại nhân báo cáo xong, lập tức quyết định đem án này cho Bao đại nhân xử lý tiếp.

Tới lúc này, Bao đại nhân nhận được khẩu dụ của Triệu Trinh, cuối cùng có thể quang minh chính đại truy tra vụ án hãm hại Địch Thanh phản quốc.

Đã qua canh bốn, đêm càng sâu hơn. Toàn bộ thành Khai Phong đều im lặng. Cho dù là nơi hàng đêm sênh ca, xa hoa trụy lạc, lúc này cũng chỉ còn lại mấy ngọn đèn lồng chiếu sáng. Người đi tìm vui, dĩ nhiên đã rời đi; người muốn tìm nữ tử yên hoa bán rẻ tiếng cười, cũng đã đi ngủ. Bốn phía đều im lặng, ngoại trừ một nơi.

Hạnh hoa lâu, cơ hồ là đèn đuốc sáng trưng. Trong đại sảnh tụ tập đầy đủ các cô nương, nha hoàn, hạ nhân, quản sự.

Bà chủ Từ ma ma của Hạnh hoa lâu lúc này đang ngồi trong đại sảnh. Tuy rằng trong đầu bà ta có oán hận, nhưng không dám nói ra miệng.

Lúc trước khi nha dịch gõ cửa xông vào, bà ta còn ón giận làm ầm ỹ một hồi, còn lôi ra mấy cái tên khách quen, mấy vị quan làm núi tựa. Có điều, hiển nhiên ầm ỹ một hồi chẳng có tác dụng gì, ngược lại tự chuốc lấy khổ. Ai chẳng biết người của Khai Phong phủ không vì mấy thứ này mà bị dọa.

Mã Hán soạt một cái nâng cương đao lên, đang một tiếng chém vào chiếc bàn bà chủ Từ đang ngồi, lưỡi đao đen kịt cọ một cái chân động, rất dọa người. Từ ma ma đành im tiếng không dám nói gì nữa.

Đối với “điều dân” không hợp tác cùng quan phụ mẫu, dám quan sai cũng không cần cùng bọn họ nói chuyện. Gặp phải người có ý đồ uy hiếp như Từ ma ma, gươm đao ra dọa là được. Dù sao cũng là dân chúng, bọn họ cũng không dám thật sự đối chọi với quan sai. Hơn nữa tính tình Mã Hán nóng vội, dễ nổi cáu, lúc giận lên là trợn mắt nhìn, chẳng khác gì Chung Quý bất quý, mấy người muốn hò nháo, cho dù trong lòng oán giận, cũng không dám mở miệng nữa, đều ngoan ngoãn đứng trong đại sảnh.

"Từ ma ma, nghe nói Hạnh Hoa Lâu các người gần đây thu lưu một nam một nữ, có việc này không?"

Từ ma ma nhìn Vương Triều, khẽ cười nói: “Ai dà, vị quan gia này, ngài cũng biết Hạnh Hoa Lâu chúng tôi làm gì rồi đấy. Mỗi ngày ở chỗ chúng tôi nam nhân lui tới nườm nượp, ngài hỏi là người nào?”

Mã Hán trừng mắt nhìn Từ ma ma, lớn tiếng quát bà ta một câu.

"Người thừa biết chúng ta nói người nào, nếu không nói, không sao cả, vào nhà lao ngồi mấy ngày, ăn đồ ăn trong lao rồi thì có cái gì sẽ nói hết."

Từ ma ma bị Mã Hán trừng mà sợ, trong đầu run lên, đem mọi chuyện nói ra hết. Bà ta là người làm ăn, yêu tiền, nhận tiền của người giúp người giải nạn là chuyện tốt, nhưng bà ta càng yêu mạng hơn, không muốn đắc tội quan phủ, bước vào đại lao.

"Mấy ngày hôm trước, có một nam một nữ vào ở trong lâu của chúng tôi. Bọn họ là ai tôi không biết, tôi chỉ biết bạc thôi. Bọn họ trả tiền, tôi tất nhiên không có đạo lý đuổi bọn họ ra ngoài, chúng tôi mở cửa là để buôn bán. Chỉ cần ra bạc, cái gì cũng làm!"

"Vậy hiện giờ bọn họ ở đâu?" Vương Triều hỏi.

Từ ma ma nở nụ cười, muốn nói: động tĩnh lớn như vậy, nếu ta là người các ngươi muốn tìm, sớm đã bỏ chạy rồi. Nhưng nhìn ánh mắt lớn như chuông đồng của Mã Hán liền đem lời này nuốt lại, chỉ nói không biết.

Wương Triều thấy không hỏi ra chuyện gì, liền hỏi căn phòng hai người kia ở, tiến hành lục soát.

Dựa theo cách nói của Từ ma ma, hai người kia mấy ngày qua đều ở một tiểu viện yên tĩnh bên trong Hạnh Hoa Lâu, cơ bản là không ai đi vào. Hiện tại, dĩ nhiên là người đi nhà trống. Có điều, bọn họ vẫn tìm ra một vật chứng xác thực. Sau khi tịch thu được vật đó, Vương Triều Mã Hán liền dẫn đám nha dịch trở về phủ nha phục mệnh.

Trong phòng của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu đang dùng nội lực che chở tâm mạch cho hấn, đã gần một canh giờ.

Lúc này, hai người đều đầu đầy mồ hôi. Bạch Ngọc Đường vẫn mặt xanh đen, còn Triển Chiêu, từ lúc bắt đầu vận công, mặt từ từ đỏ lên, sau đó màu đỏ dần dần rút đi, theo dõi nội lực cũng không ngừng hao tổn, lúc này đã là vẻ mặt xanh trắng.

Dùng nội lực không chế kịch độc bảo mệnh, cho dù là Triển Chiêu, trong một canh giờ cũng không phải chuyện gì thoải mái.

Cũng may, một canh giờ này cũng sắp trôi qua. Mới vừa rồi Văn Hồng Ngọc đã mang thuốc giải mới ra lò cho Bạch Ngọc Đường ăn vào, lúc này, Triển Chiêu đang vận khí giúp Bạch Ngọc Đường điều tức, giúp thuốc giải trong cơ thể hấn khai thông, phát huy hiệu quả nhanh hơn.

Không lâu sau, một ngụm máu đen từ trong miệng Bạch Ngọc Đường phun ra, Triển Chiêu lúc này mới thu hồi nội lực buông tay.

Triển Chiêu đỡ Bạch Ngọc Đường nằm xuống, Văn Hồng Ngọc liền tiến lên bắt mạch.

Thấy mặt nàng lộ vẻ vui mừng, hòn đá trong lòng Hiểu Vân cuối cùng cũng có thể buông xuống.

"Đường phu nhân, Ngũ Ca không sao chứ?"

Văn Hồng Ngọc thu hồi tay, cười gật đầu: "Không đáng ngại nữa, nghi

ngồi mấy ngày, uống thêm chút thuốc sẽ khỏi hẳn."

Triển Chiêu nghe vậy, chấp tay thi lễ nói: "Bạch huynh được cứu, ít nhiều là nhờ Đường phu nhân giơ tay giúp đỡ, Triển mỗ cảm tạ!"

Văn Hồng Ngọc khoát tay, cười nói. "Triển đại nhân khách khí, nếu không có Triển đại nhân, Bạch Ngọc Đường sao có thể chống đỡ được tới lúc thuốc giải của Văn Hồng Ngọc chế xong?"

Hiệu Vân thấy bọn họ như vậy, không khỏi nở nụ cười, liền ra ngoài nói một tiếng với Trương Long. Trương Long hiện vẫn đang giữ trước cửa, hiện Bạch Ngọc Đường đã bình an, hẳn cũng có thể trở về nghỉ ngơi một chút. Hơn nữa, chỗ Bao đại nhân còn đang lo lắng, cũng phải sai người báo một tiếng mới được.

Trương Long vừa đi, Văn Hồng Ngọc cũng ra tới cửa. Báo với Hiệu Vân một câu rồi lập tức về tây sương phòng. Lúc nàng tới, Lý đại nương đã dọn một gian phòng khách cho nàng để nghỉ ngơi. Nàng đã chế thuốc suốt từ chính Ngọ tới canh bốn cũng chưa từng nghỉ, cũng là thiếu ngủ. Lúc này Bạch Ngọc Đường đã không có việc gì, nàng cũng có thể nghỉ ngơi một chút.

Hiệu Vân nhìn Văn Hồng Ngọc rời đi, xoay người muốn trở lại phòng, gặp Triển Chiêu đang định đi ra, thấy nàng liền cười.

Hiệu Vân thấy sắc mặt hắn không tốt, dù cười cũng mang thần sắc suy yếu, đau lòng không thôi, đi tới bên cạnh đỡ tay hắn.

"Ta đỡ huynh đi nghỉ ngơi."

"Ta không sao." Triển Chiêu nâng tay muốn tránh khỏi Hiệu Vân, không cần nàng giúp, lại bị nàng nắm chặt không chịu buông.

Triển Chiêu nhìn Hiệu Vân hai tay ôm chặt cánh tay mình, có chút bất đắc dĩ, nhưng trong lòng âm áp. Muốn nói mình không sao, không cần đỡ, nhưng thấy ánh mắt nàng kiên định nhìn mình chăm chăm, không làm không được, liền từ bỏ, để nàng đỡ đi về phòng.

Bên trong quan xá của phủ nha, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu ở cùng một viện, hai phòng đối diện nhau, một bên phải một bên trái, bố trí trong phòng đều giống nhau, cho nên mới rồi lúc Hiệu Vân tới, không chú ý mình vào là phòng Triển Chiêu hay phòng Bạch Ngọc Đường. Mãi tới lúc thấy Bạch Ngọc Đường ở trong phòng, mới nhớ ra đây không phải phòng của Triển Chiêu.

Ánh lửa dần sáng lên, một ngọn nến nho nhỏ, chiếu sáng nửa gian phòng ngủ.

Triển Chiêu ngồi trên giường, nhìn Hiệu Vân đốt đèn, gảy lò than, rót nước cho hắn. Trong căn phòng nho nhỏ tất bật việc này việc kia.

Trong phòng không biết từ lúc nào đã đặt một chậu than, than trong chậu đã hồng hơn một nửa, lửa rất mạnh. Trên chậu than đặt một chậu nước, khói trắng lượn lờ.

Hiệu Vân dùng bao tay, nâng chậu nước kia lên đổ ra, khói trắng bốc lên nồng đượm.

Một chén trà nóng đưa tới, Triển Chiêu nhìn Hiệu Vân, cũng không nói gì, chỉ cười đón lấy. Cái chén kia nắm trong tay, từng luồng hơi ấm tràn tới.

Triển Chiêu ngồi ở trên giường vừa nhìn Hiệu Vân vừa uống nước. Hiệu Vân đang chuẩn bị nước ấm cho Triển Chiêu rửa mặt. Hai người đều không nói gì, trong phòng chỉ có âm thanh của nước chảy tí tách. Im lặng, lại thần kỳ âm áp, rất sung túc.

Hiệu Vân bung ra nửa chậu nước ấm, lấy tay tử độ nóng, kết quả phát hiện quá nóng không nhúng tay được, đành ra ngoài múc thêm nước. Lúc nàng trở về, thấy Triển Chiêu đã nghiêng người tựa vào thành giường, nhắm mắt lại giống như đang ngủ.

Hiệu Vân thật cẩn thận tới gần, từ trong tay hẩn lấy ra chén nước. Tuy nàng đã cố gắng nhẹ nhàng, nhưng vẫn kinh động tới hẩn.

Triển Chiêu tim đập loạn, mở choàng mắt, sau khi thấy là Hiệu Vân liền chậm rãi nhắm mắt lại, nhưng không hoàn toàn nhắm hẩn. Chỉ thấy mí mắt hẩn rung rung, hình như muốn mở to mắt, lại không mở được, bộ dáng này, rất giống một đứa trẻ đã mệt rũ rời.

Hiệu Vân nhìn vừa đau lòng, vừa buồn cười. Hẩn thật sự mệt muốn chết rồi, cũng không biết đã bao lâu chưa nghỉ ngơi thật sự.

Hiệu Vân giúp hẩn cởi giày, đỡ hẩn chậm rãi nằm xuống, kéo chăn đắp lên cho hẩn. Sau đó tới gần bên tai hẩn, nhẹ giọng nói một câu.

"Triển đại ca, ngủ đi."

Triển Chiêu lẩm bẩm một tiếng, giống như là đồng ý, rồi thật sự không cử động nữa, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Hiệu Vân nhìn bộ dáng an tâm của hẩn, nhịn không được nâng khước miệng, ý cười nồng đậm hiện lên trên hai má. Sau đó, kiểm tra lại độ nóng của nước, giặt khăn, cẩn thận lau mặt cho hẩn. Khăn vải ấm áp ẩm ướt, nhẹ nhàng chậm rãi lướt qua trán hẩn, qua hai hàng lông mày, chóp mũi, hai má, lau đi phong trần cùng mồ hôi của hẩn.

Mà Triển Chiêu, một chút cũng không hề bị quấy rầy, hô hấp chậm rãi phập phồng trên ngực, ngủ thật sự an ổn.

Thu hồi khăn vải, Hiệu Vân quỳ gối bên giường, chống cằm nhìn khuôn mặt khi ngủ của hẩn.

Lúc ngủ, hẩn cuối cùng cũng không nhăn mày nữa, lông mi rậm rạp, rợp bóng dưới đôi mắt nhắm chặt; mũi thẳng băng, cánh mũi khẽ khàng thõ ra hít vào; đôi môi mềm mại, nhẹ nhàng ngậm lại; trên cằm phủ một màu xanh rất nhạt, nhìn kỹ, đó là râu mới mọc chưa kịp cao.

Ngày thường nhìn thấy Triển Chiêu, trên mặt luôn sạch sẽ. Lúc này, cằm hẩn nhuốm màu xanh nhạt, lại không khiến Hiệu Vân cảm thấy hẩn lôi

thôi, ngược lại có chút hương vị khác biệt. Chính là hương vị một nam nhân bình thường, tùy tính, lại có chút đáng yêu.

Hiều Vân nhìn một hồi, nhin không được muốn giơ tay sờ thử. Lần này, nàng động thủ nhanh hơn động não, vừa nghĩ tới tay đã vươn ra.

Ngón tay mềm mại, nhẹ nhàng xoa xoa, râu mới mọc, có chút gợn tay, ngứa ngứa, ngứa vào tận trong lòng.

Hiều Vân ngẩn ra, giống như chạm vào thứ gì nóng bỏng, cảm thấy một cơn sóng nhiệt xông lên mặt, vội thu hồi tay, xoay người sang chỗ khác, không dám liếc mắt nhìn hắn nữa. Đổ nước vào bồn rồi, liền hoang mang rối loạn chạy ra khỏi phòng, đến cả đèn cũng quên thổi tắt.

Hồi 76 - Chuột cũng như mèo

Hôm sau, là một ngày nắng. Mới sáng sớm đã có chim sẻ líu ríu kêu không ngừng. Một ngày này, đã vào giữa đông, là một ngày thời tiết vô cùng tốt.

Nhưng trong hoàng cung, chính là mưa rền gió dữ sắp tới.

Chỉ vì, Địch Thanh vốn phải ở trong đại lao Đại Lý Tự, đêm qua vượt ngục chạy trốn. Lúc ấy không có bất cứ ai phát hiện, cũng không biết đi lúc nào, mãi tới sáng nay quản lao tới thay ca, mới phát hiện những người trực đêm đều bị đánh bất tỉnh, mà Địch Thanh ở đâu không rõ.

Tin này rơi vào tai Triệu Trinh, khiến hắn tức giận không nhẹ. Hơn nữa Trương Nghiêu Tả cùng Bàng Cát ở một bên châm ngòi thổi gió, lửa cháy đổ thêm dầu, khiến lửa giận trong đầu Triệu Trinh cháy càng mạnh.

Có điều, tức giận thì tức giận, hắn cũng không phải người vì giận dữ mà làm chuyện hồ đồ. Sau khi nghe Bao Chứng trần thuật mọi chuyện đêm qua, đối với sự trong sạch trung thành của Địch Thanh, Triệu Trinh đã không còn nghi ngờ nữa. Nhưng mà sau khi hắn lựa chọn tin tưởng Địch Thanh, Địch Thanh lại tùy tiện vượt ngục, công khai khinh thường luật pháp, khiêu khích uy quyền của hắn, đây mới là ngọn nguồn cơn tức giận.

Xảy ra chuyện này, Bao đại nhân đã từng lấy đầu mình bảo đảm cho Địch Thanh khó tránh khỏi bọ Trương Nghiêu Tả và Bàng Cát khó xử một phen, may có Bát vương gia cùng Vương thừa tướng cật lực bảo vệ Bao đại nhân.

Triệu Trinh tuy rằng vô cùng bất mãn đối với việc Địch Thanh vượt ngục, nhưng cũng tin tưởng Địch Thanh là vì an nguy của Địch nương nương mới làm việc lỗ mãng. Vì tránh để Trương Nghiêu Tả và Bàng Cát dị nghị, cũng vì cân bằng quan hệ các quan viên trong triều đình, liền đem vụ án của Địch Thanh giao cho Trương Nghiêu Tả cùng Bàng Cát xử lý, lệnh cho Bao đại nhân nhanh chóng cứu Địch nương nương trở về.

Hành động này của Triệu Trinh, thoạt nhìn giống như nói không giữ lời. Hôm qua hắn vừa đồng ý cho Bao đại nhân truy tra án này, chỉ mới vài canh giờ đã thay đổi chủ ý. Nhưng đây cũng vì sự tình đột nhiên bộc phát, không thay đổi không được.

Xung quanh cửa thành Biện Lương xếp một hàng người thật dài. Quan binh thủ thành đang kiểm tra tất cả dân chúng muốn rời khỏi thành.

Đêm qua sau khi Địch nương nương gặp chuyện không may, toàn bộ thành Biện Lương tiến vào trạng thái đề phòng. Sáng sớm hôm nay, Khai Phong phủ triệu tập một số lượng lớn quan binh, phân công tới các cổng thành, phong tỏa cửa thành, nghiêm mật kiểm tra người muốn rời thành. Một là để tìm Địch nương nương; thứ hai, cũng là muốn tìm Địch Thanh đã vượt ngục.

Bao đại nhân từ trong cung trở lại phủ nha, tới thẳng thư phòng. Đi tới

cửa bị Công Tôn Sách chặn lại, nói là có cố nhân tới thăm. Bao đại nhân cảm thấy nghi hoặc, vừa vào thư phòng lại thấy Địch Thanh đang chờ ở bên trong.

"Địch nguyên soái?" Bao đại nhân thấy Địch Thanh đứng trong thư phòng thì ngẩn người.

Địch Thanh tiến lên vài bước thi lễ: "Bao đại nhân!"

Bao đại nhân nhìn Địch Thanh, thờ dài một tiếng. "Địch nguyên soái, ngài rời khỏi đại lao, là vì việc Địch nương nương bị bắt sao?"

Địch Thanh gật đầu nói phải: "Bao đại nhân có tin tức gì không?"

Bao đại nhân lắc đầu, "Chỉ có một chút manh mối, nhưng trước mắt chưa có tin tức gì."

Nói tới chuyện này, cũng thật bất đắc dĩ. Bạch Ngọc Đường đến bây giờ còn chưa tỉnh lại, mà ở cửa thành cũng không có động tĩnh gì.

"Địch nguyên soái, đêm qua trong lao xảy ra chuyện gì?" Đêm qua Bạch Ngọc Đường đến đại lao trước, cũng không biết cuối cùng đã nhìn thấy chuyện gì.

"Bao đại nhân, tại hạ tới đây chính là muốn báo lại chuyện này."

Bao đại nhân nghe vậy nhíu mi nói.

"Địch nguyên soái từ từ kể lại cho bản phủ nghe xem."

"Đêm qua, Chiến Thiên tướng quân Tây Hạ Hoắc Thiên Báo cầm ngọc bội của Địch nương nương tới thiên lao gặp bốn soái, nói Địch nương nương hiện trong tay hắn."

"Ồ?" Bao đại nhân nhíu mi, "Người nọ là Tây Hạ tướng quân? Vậy hắn dùng tính mạng Địch nương nương áp chế ngài, muốn ngài đầu hàng Tây Hạ?"

Địch Thanh gật đầu, lập tức hỏi. "Bao đại nhân biết người này?"

Bao đại nhân gật đầu, vuốt râu nói. "Không đời nào Địch nguyên soái, đêm qua lúc người đó bắt cóc Địch nương nương, trùng hợp bị người khác nhìn thấy, liền tới báo cho bản phủ. Khai Phong phủ Bạch hộ vệ cũng lập tức tới đại lao của Địch nguyên soái trước, không ngờ một canh giờ sau, Bạch hộ vệ thân trúng kịch độc, suýt nữa mất mạng, đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh. Bản phủ cũng không biết hắn gặp phải ai, xảy ra chuyện gì."

Địch Thanh nghe xong vô cùng ngạc nhiên: "Có việc này sao? Nhưng tại hạ chỉ gặp Hoắc Thiên Báo, không thấy ai khác."

Bao đại nhân hơi hơi nhíu mắt, một hồi mới nói: "Tạm thời không nói chuyện này nữa. Địch nguyên soái hiện nay có tính toán gì không?"

Địch Thanh nghiêng người, ôm quyền nói: "Địch Thanh ta sinh là người Đại Tống, chết là quỷ Đại Tống, tuyệt không làm việc phản quốc." Giọng nói đầy khí lực, đầy khí phách.

Bao đại nhân nghe hắn khẳng khái bày tỏ lời tâm huyết, không khỏi cảm động.

"Hùng tráng thay! Nguyên soái không hổ là rường cột nước nhà, trụ cột quốc gia."

Địch Thanh thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Tây Hạ là kẻ địch của Đại Tống, mưu hại bốn soái cũng không sao. Không ngờ tới giữa Đại Tống triều, vậy mà cũng có người không muốn dung bốn soái."

Bao đại nhân nghe vậy, cũng lắc đầu. "Nguyên soái, từ trước tới giờ trong triều vẫn khó tránh khỏi có hạng người gian nịnh, quả thật không thể tránh khỏi. Chúng ta chỉ có thể trung thành với nước, cương trực công chính, hạng người gian nịnh kia tất nhiên sẽ tuyệt đường."

"Bao đại nhân nói có lý, Địch Thanh xin nhận lời dạy bảo." Đối với công chính cùng bất khuất của Bao đại nhân, Địch Thanh cũng bội phục.

"Bao Chứng không dám." Bao đại nhân lắc đầu. "Việc cấp bách, chính là cứu Địch nương nương trở về. Địch nguyên soái có biết bọn chúng đang ở đâu không?"

"Bọn họ muốn Địch Thanh tới Tây Hạ trước, sau đó mới thả Địch nương nương."

"Tây Hạ..."

Đang nói, bên ngoài phòng chợt có động tĩnh, ngay sau đó có tiếng người truyền đến, là giọng của Vương Triều.

"Khởi bẩm Bao đại nhân, cửa thành nam phát hiện tung tích đám người bắt Địch nương nương."

Vừa dứt lời, Địch Thanh cùng Bao đại nhân nhìn nhau, mở cửa đi ra ngoài.

"Triển hộ vệ, Trương Long Triệu Hồ!"

"Vâng!"

Bao đại nhân ra lệnh một tiếng, Triển Chiêu cùng ba người liền chạy đi.

Lúc Hiểu Vân vội vàng chạy đến thư phòng, nhìn thấy bóng dáng Triển Chiêu đang chạy như bay đi mất.

"Hiểu Vân, có chuyện gì vậy?" Công Tôn Sách thấy Hiểu Vân vội vã, tất nhiên là có chuyện quan trọng.

"Vâng. Đại nhân, Ngũ Ca tỉnh rồi."

"Ồ?" Đã tỉnh rồi! Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách đều lộ ra vẻ mặt vui mừng.

"Ngũ Ca nói có chuyện quan trọng muốn bẩm báo đại nhân, có điều thân thể còn chưa phục hồi, không thể xuống giường, cho nên mời Bao đại nhân tới đó."

Bao đại nhân liên tục gật đầu, "Công Tôn tiên sinh, cùng đi xem sao."

-0-

Sắc mặt của Bạch Ngọc Đường đã khá hơn đêm qua rất nhiều, sắc xanh đen trên mặt đã rút bớt. Chỉ là thân thể suy yếu, có chút tái nhợt, không

còn chút máu. Thấy Bao đại nhân tới, muốn đứng dậy hành lễ, vừa chống người ngồi dậy đã thờ độc, có thể thấy độc này ảnh hưởng rất mạnh.

Bao đại nhân thấy hấn vất vả muốn đứng dậy, bước tới gần đè vai hấn xuống.

"Bạch hộ vệ không cần đa lễ, nằm xuống nói chuyện đi."

Bạch Ngọc Đường lúc này mới nằm xuống. "Đại nhân, việc đêm qua xin nghe thuộc hạ nói tỉ mỉ."

Đêm trước, Bạch Ngọc Đường trên đường chạy tới đại lao Đại Lý Tự, nhìn thấy một người vô cùng khả nghi, cũng giống như hấn đang chạy tới đại lao giam giữ Dịch Thanh. Mà người đó chính là đạo sĩ hấn gặp được ở cửa phủ Thượng Thư. Chuyện này khiến hấn kinh ngạc không thôi, liền bí mật âm thầm theo dõi tới tận đại lao Đại Lý Tự.

Người nọ thoạt nhìn võ công tương đối cao, mà trong nhà giam không gian nhỏ, không có chỗ ẩn thân. Bạch Ngọc Đường sợ bị phát hiện liền không theo vào, chỉ chờ ngoài lao. Mà người nọ vào trong nhà giam nói chuyện gì với Dịch Thanh, hấn không biết được.

Đợi sau khi người nọ đi ra, Bạch Ngọc Đường như trước theo phía đằng sau, kết quả đi tới đầu phố tây cửa Chu Tước. Đó là một nơi cách Hạnh Hoa Lâu không xa, người nọ vào một căn phòng không lâu, lập tức lại đi ra.

Bạch Ngọc Đường một mạch đuổi theo người nọ, kết quả sau khi hấn vào một khách điếm thì không đi ra nữa. Bạch Ngọc Đường đợi lâu không có động tĩnh, liền nhớ tới phòng ở kia.

Theo Bạch Ngọc Đường thấy, trong phòng kia nhất định giấu thứ quan trọng nào đó, nếu không hấn cũng sẽ không thận trọng như vậy, phải tới đó rồi mới về khách điếm. Vì thế Bạch Ngọc Đường quay trở lại đó lục soát.

Khiến Bạch Ngọc Đường vừa mừng vừa sợ là trong căn phòng kia chính là Dịch nương nương. Tuy rằng hấn chưa gặp Dịch nương nương, nhưng nhìn trang phục của bà cũng biết không phải giả. Bạch Ngọc Đường thấy bên cạnh Dịch nương nương chỉ có một nữ tử, liền không suy nghĩ nhiều xông vào cứu người.

Nữ tử kia tuy rằng võ công không tệ, nhưng vẫn không phải đối thủ của Bạch Ngọc Đường. Trong vòng mười chiêu đã bị Bạch Ngọc Đường đánh bại, lúc Bạch Ngọc Đường muốn mang Dịch nương nương chạy, đột nhiên không biết từ chỗ nào xuất hiện một nữ tử khác. Nói về võ công, trên đời này, người có thể thắng được Bạch Ngọc Đường cũng không nhiều, chỉ là vụn vụn không ngờ tới, trên tay người đó có vũ khí trí mạng, chính là Bạo vũ lê hoa châm.

Bạch Ngọc Đường khó lòng phòng bị, trúng phải độc châm. Tự biết đầu tiếp sẽ chết không cần nghi ngờ, quyết định nhanh chóng rời khỏi căn phòng kia, cố vận khí chống đỡ chạy về Khai Phong phủ. Có điều độc kia quá mức mạnh mẽ, hấn còn chưa về tới phủ nha đã không chống đỡ nổi, té

xiu ở trên đường.

"Thì ra là thế." Bao đại nhân gật đầu, vỗ vai Bạch Ngọc Đường, "Vất vả cho Bạch hộ vệ rồi."

"Đại nhân, đây là chức trách của thuộc hạ." Bạch Ngọc Đường ôm quyền thi lễ nói.

Hiểu Vân thấy mô dạng này của hắn, nói ra những lời này, không khỏi nở nụ cười. Bạch Ngọc Đường như vậy, có vài phần giống với tư thế của Triển Chiêu. Xem ra gần mực thì đen gần đèn thì rạng, ở phủ Khai Phong lâu ngày, con chuột này cũng bắt đầu nhiễm phải đặc tính của con mèo kia.

Nghĩ tới đây, ý cười trên khóe miệng Hiểu Vân càng đậm. Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách quay lưng về phía nàng, bọn họ không nhìn thấy. Nhưng Khả Bạch Ngọc Đường lại thấy, liền nhìn nàng, vẻ mặt mạc danh kỳ diệu.

Hiểu Vân vội thu lại ý cười, nghiêm mặt lại đứng yên một bên.

Bao đại nhân dặn Bạch Ngọc Đường nghỉ ngơi, cũng dặn Hiểu Vân cẩn thận chăm sóc hắn, sau đó cùng Công Tôn Sách rời đi.

Thấy bọn họ đi rồi, Hiểu Vân liền mang thuốc cùng thức ăn đã được Tiểu Thúy chuẩn bị trước bung lên, đặt xuống bên giường.

Bạch Ngọc Đường nhìn nàng bận bịu, đột nhiên nói.

"Vân nha đầu, vừa rồi vì sao muội cười?"

Hiểu Vân ngạc nhiên nghiêng đầu nhìn hắn. "Cái gì?"

Bạch Ngọc Đường tà tà liếc mắt nhìn nàng, bộ dáng đã biết còn hỏi.

Hiểu Vân nghĩ một hồi lại cười, bung bát cháo lớn ngồi xuống bên giường.

"Ngũ Ca, huynh có phát hiện không, ở phương diện nào đó, huynh càng ngày càng giống Triển đại ca."

Bạch Ngọc Đường sững sốt, từ lúc nào mà Triển đại nhân đã biến thành Triển đại ca rồi?

Hiểu Vân thấy vẻ mặt ngờ ngác của hắn, nghĩ hắn không hiểu nàng nói gì, liền giải thích.

"Vừa rồi huynh nói với Bao đại nhân: ‘Đại nhân, đây là chức trách của thuộc hạ.’ Thật sự là có vài phần mang hương vị của Triển đại ca đấy! Quả nhiên là gần mực thì đen gần đèn thì sáng mà!"

"..." Bạch Ngọc Đường nghe xong, trầm mặc không nói gì, nghĩ một chút mới nói.

"Ta đây hiện tại là đen hay là sáng?"

"À..." Hiểu Vân giống như gặp chuyện lạ đánh giá hắn một phen, sau đó gật đầu đáp.

"Sáng! Sáng đến nỗi cháy thành con chuột bị nướng đỏ rồi!" Sau đó ha ha nở nụ cười.

"Ngươi!" Bạch Ngọc Đường dùng sức trừng mắt lườm nàng, có điều

không nói gì thêm. Chỉ là cảm khái trong lòng, cũng chỉ có nha đầu người mới dám nói chuyện với ta như vậy, ta lại chẳng muốn so đo với người. Nghĩ một hồi, nhin không được thở dài. Nha đầu ơi nha đầu, ta nên bắt muội làm thế nào mới tốt đây?

"Được rồi được rồi, không đùa với huynh nữa." Hiểu Vân ngừng cười nói. "Vậy, ăn chút gì trước đã, sau đó uống hết chỗ thuốc này đi."

Nói xong, Hiểu Vân nâng Bạch Ngọc Đường ngồi dậy, kê gối sau lưng cho hắn tựa giường ngồi vững, rồi chén đưa tới trước mặt hắn.

Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chú bát cháo bốc lên mùi thơm ngát đặt trước mặt, nhưng chỉ nhìn thôi, không chịu động thủ.

"Sao thế, không thích ăn?" Hiểu Vân ngàng đầu nhìn hắn, không ngờ hắn lớn như vậy còn kén ăn!

Bạch Ngọc Đường không nói lời nào, chỉ mang vẻ mặt vừa vô tội vừa bất đắc dĩ nhìn Hiểu Vân, bộ dáng vô cùng đáng thương.

"Đây là cháo dùng thịt gà xắt nhỏ hầm như nấu thành đó! Tiểu Thúy nấu suốt mấy canh giờ mới xong, nếu huynh không ăn, sau này đừng hy vọng ta làm thứ gì tốt cho huynh ăn nữa!"

Hiểu Vân tức giận nói, thiếu gia chính là thiếu gia, hai mấy tuổi rồi còn kén ăn! Thứ tốt thế này còn không ăn. Uống phí lòng tốt của nàng, tuy rằng động thủ là Tiểu Thúy, nhưng ra chủ ý là nàng mà.

"Vân nha đầu, vừa rồi Bao đại nhân dặn muội cẩn thận "chăm sóc" ta." Bạch Ngọc Đường nhìn Hiểu Vân, nói đầy ám chỉ.

Hiểu Vân nhất thời không nghe ra, lờm hắn một cái, đương nhiên mà nói.

"Đây không phải đang chăm sóc huynh sao?"

Bạch Ngọc Đường nhìn Hiểu Vân, lại nhìn tay mình đặt trên giường, sau đó dùng cằm hất hất chỉ vào cái bát Hiểu Vân đưa qua, vẻ mặt đầy ý cười.

Ồ ~!

Hiểu Vân như vậy coi như hiểu được hắn muốn gì, thì ra hắn muốn nàng đút cho hắn, hắn thật đúng là muốn được nàng hầu hạ mà! Cũng không phải trẻ con ba tuổi, tự mình có tay, cũng không bị thương. Với lại, hắn không phải Triển Chiêu, muốn nàng đút cho hắn, hừ...

Nếu Bao đại nhân đã dặn nàng chăm sóc hắn thật tốt, vậy nàng sẽ "chăm sóc" hắn thật tốt vậy.

Hiểu Vân dùng thìa quấy cháo trong bát, vừa nếm thử, có chút nóng.

"Bao đại nhân dặn ta chăm sóc Ngũ ca, đương nhiên ta không thể trể nải. Ngũ ca, nào, há miệng..."

Bạch Ngọc Đường nhìn Hiểu Vân cười tủm tỉm đưa một muôi cháo đến bên miệng, trong lòng đầy vị ngọt, cũng không nghĩ nhiều, hé miệng ngậm cái thìa kia, chỉ là...

"A a a..." Quá nóng!

Bạch Ngọc Đường há miệng, lại không dám nhỏ ngụm cháo kia ra, đành phải lấy tay quạt không ngừng.

"Ai dà, Ngũ ca, tay huynh không sao kìa, ta còn tưởng nó không nâng nổi chứ. Nếu Ngũ ca không sao, vậy cũng không cần Hiểu Vân đút nữa nhé! Nào, bát đây thì đây, tự cầm đi!"

Nói xong, Hiểu Vân cầm chén nhét vào tay Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường đồ ăn còn chưa nuốt hết, không nói được, chỉ có thể mang về mặt tức giận trừng mắt nhìn Hiểu Vân.

Hiểu Vân vui tươi hơn hờ nhìn hấn, cười đến mắt cong thành trăng khuyết, nói.

"Đúng rồi, bên ngoài còn có việc, ta sẽ không ở với huynh nữa, nhớ rõ ăn cháo xong một khắc sau hãy uống thuốc, đây có hai chén thuốc, một chén thanh độc, một chén bổ dưỡng nguyên khí, đều là do Đường phu nhân kê đơn, Tiểu Thúy mất một canh giờ mới nấu xong, Đường phu nhân ngàn dặn vạn dò huynh nhất định phải uống cho hết. Sau khi uống xong bát cứ để ở đây, chút nữa Tiểu Thúy sẽ tới thu dọn. Ta đi đây, tạm biệt ~ "

Nói xong, Hiểu Vân khoát tay vẫy vẫy, xoay người bỏ đi.

Bạch Ngọc Đường ghen đỏ mặt, cuối cùng cũng nuốt hết chỗ ngụm cháo kia, nhưng Hiểu Vân đã ra ngoài rồi.

Nhìn cửa phòng đóng lại, bên ngoài truyền tới tiếng cười kiêu ngạo của Hiểu Vân, Bạch Ngọc Đường tức giận tới nghiến răng. Muốn đứng dậy, lại phát hiện mình thân thể suy yếu, dùng chút sức đã đầu vầng mắt hoa, đành oán hận nhìn ra cửa, trong lòng tự nhủ.

Nha đầu kia, dám trêu đùa ta, đợi Ngũ Ca lành vết thương rồi, xem người trốn đi đâu.

Hồi 77 – Tâm sự của Ngọc Đường

Đám người Triển Chiêu chạy tới cửa nam thành, thấy hai nhóm người đang giằng co ở đó.

Cửa thành bị tướng sĩ thủ thành ngăn lại, dân chúng muốn rời thành đều tránh sáng một góc rộng rãi khác.

Trương Long Triệu Hồ mang theo nha dịch Khai Phong phủ, hơn nữa binh lính thủ thành có hai mấy người, tất cả vây quanh đám người bắt cóc Địch nương nương. Về mặt nhân số, Khai Phong phủ chiếu ưu thế tuyệt đối. Nhưng mà vị trí của bọn họ lại vô cùng bị động, vì tính mạng của Địch nương nương nằm trong tay bọn chúng.

Bắt cóc Địch nương nương là một nam một nữ. Nam tử là một gã thanh niên, dáng người khôi ngô, tay trái cầm đao, đặt trên cổ Địch nương nương, cả người tản ra sát khí, có lẽ chính là Tây Hạ tướng quân Hoắc Thiên

Báo kia. Còn nữ tử, cũng cầm trường kiếm trong tay, cảnh giác đứng ở một bên bảo vệ.

Địch Thanh vừa thấy Địch nương nương, liền muốn bước ra phía trước.

Tay Hoắc Thiên Báo dùng thêm chút lực, kiếm phong vừa động, liền cửa vào cô Địch nương nương.

"Dừng tay!"

Địch Thanh vạn phần lo lắng, nhưng cũng không biết làm sao, chỉ có thể dùng bước, đứng trước mặt bọn họ, nắm chặt hai đấm, hung hăng trừng mắt.

"Hoắc Thiên Báo, ngươi cuối cùng muốn thế nào?"

Hoắc Thiên Báo nhìn Địch Thanh, cười cười nói.

"Muốn như thế nào, toàn dựa vào một câu của Địch nguyên soái."

"Ngươi!"

Địch Thanh trừng mắt như chuông đồng nhìn Hoắc Thiên Báo. Nếu ánh mắt là đao, có thể giết người, vậy Hoắc Thiên Báo sớm không biết đã bị Địch Thanh chém bao nhiêu nhất.

Địch nương nương khuôn mặt trắng bệch, nhưng hàm răng cắn chặt, lắc đầu với Địch Thanh, miệng giật giật nhưng không phát ra tiếng. Địch Thanh chỉ nhìn đã hiểu, nàng muốn nói:

Thanh nhi, không cần lo cho ta.

Nương nương, ta sao có thể có thể không quản tử chứ? Địch Thanh sao có thể!

Địch Thanh yên lặng nhìn Địch nương nương, cực kỳ bi ai mà bất đắc dĩ. Tay buông bên người, bàn tay nắm chặt, gân xanh hiện ra.

Khóe môi Hoắc Thiên Báo nhếch lên.

"Thả chúng ta đi, nếu không..." Hoắc Thiên Báo túm lấy Địch nương nương, đao trên tay lại siết thêm vài phần, mắt thấy sắp cắt qua da đổ máu.

"Chậm đã!" Địch Thanh cùng Triển Chiêu đồng thời kinh hô ra tiếng.

Triển Chiêu đi đến bên người Địch Thanh, khẽ gạt đầu với hắn, sau đó nói với Hoắc Thiên Báo.

"Chúng ta thả ngươi đi cũng được, nhưng ngươi nhất định phải cam đoan nương nương được an toàn."

Hoắc Thiên Báo nhìn Địch Thanh, lại nhìn Triển Chiêu, cười nói.

"Yên tâm, Địch nương nương là thượng khách của chúng ta, chúng ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi bà ta."

Triển Chiêu nhìn Hoắc Thiên Báo, giơ tay phải lên nhẹ nhàng ngăn lại. Binh lính và nha dịch phía sau đều soạt một tiếng thu hồi vũ khí, thoái lui sang một bên, tạo ra một thông đạo đi ra ngoài thành.

Hoắc Thiên Báo mang theo Địch nương nương, còn cả nữ tử kia, cẩn thận đi ra ngoài thành. Lúc đi qua bên cạnh Địch Thanh, ngừng lại nói một

câu, rồi mới rời đi.

Lưỡi dao kia nhìn qua vô cùng sắc bén, trước sau đều không rời khỏi cổ Địch nương nương. Mọi người không muốn kinh động tới Hoắc Thiên Báo, sợ Địch nương nương có gì sơ suất, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh.

Hoắc Thiên Báo sau khi rời khỏi công thành, lại lệnh cho Triển Chiêu đóng công thành lại. Triển Chiêu theo lời cho binh lính đóng công thành. Cánh cửa lớn nặng nề chậm rãi chuyển động, dần dần khép lại, ngăn cách đám người Hoắc Thiên Báo ở bên ngoài.

Địch Thanh cau mày, khẽ híp mắt, nhìn bóng Địch nương nương biến mất sau cánh cửa.

Nương nương, Địch Thanh chắc chắn sẽ cứu tử. Trước đó, tử nhớ bảo trọng!

Kêu lớn một tiếng, Địch Thanh vung trường bào, nhanh chóng xoay người chạy về hướng Khai Phong phủ nha.

Trương Long Triệu Hồ đi đến bên cạnh Triển Chiêu, ôm quyền thi lễ.

"Triển đại nhân."

"Triển đại nhân, có cần thuộc hạ âm thầm đuổi theo không?"

Triển Chiêu lắc đầu, hướng đi của Hoắc Thiên Báo chỉ có một, nếu muốn tìm tung tích bọn chúng không phải khó. Vấn đề ở chỗ, chỉ cần Địch nương nương còn ở trong tay bọn chúng, cho dù là Khai Phong phủ hay là Địch Thanh, đều bị bọn chúng khống chế. Cho nên, mặc dù sẽ phải tìm bọn chúng, nhưng chưa nghĩ ra biện pháp thích hợp cứu được Địch nương nương thì cũng vô dụng.

"Không cần, về phủ bẩm báo đại nhân đã."

"Vâng, đại nhân." Trương Long Triệu Hồ cùng trả lời, rồi theo Triển Chiêu vội vàng trở lại phủ nha.

-0-

Bên trong thư phòng của Bao đại nhân ở phủ nha Khai Phong phủ có không ít người. Bao đại nhân, Công Tôn Sách, Triển Chiêu, Địch Thanh, Tôn Uy, Khang Bình, còn có Trương Long Triệu Hồ. Tám người cùng ở trong thư phòng không được lớn lắm, có chút chật chội.

"Công Tôn tiên sinh, lập tức dùng bò câu đưa tin báo cho tri phủ các huyện dọc theo đường tới Nhạn Môn Quan, chú ý theo dõi hành tung đám người Hoắc Thiên Báo, nhưng không được hành động thiếu suy nghĩ, đã thảo kinh xà, chỉ cần báo tin lại là được, hết thấy đều đặt an nguy của Địch nương nương lên hàng đầu."

"Vâng, đại nhân." Công Tôn Sách tuân lệnh, rời khỏi thư phòng.

Bao đại nhân dặn dò xong xuôi, liền đứng lên tới trước mặt Địch Thanh.

"Địch nguyên soái, bản phủ tiến cung diện thánh, giải thích cho Hoàng

Thượng việc này. Nguyên soái, mời!"

Địch Thanh nhìn cánh tay Bao đại nhân, thi lễ với ông rồi nói.

"Hiện giờ chứng cứ không đầy đủ, chân tướng còn chưa rõ ràng, Địch mỗ không tiện theo Bao đại nhân tiến cung."

"Nguyên soái..." Bao đại nhân nhìn Địch Thanh, nói.

"Từ lúc Hà Kim Liên chết, cho tới lúc này Địch nương nương bị bắt, trong đó có vô vàn quan hệ, mà tất cả rõ ràng là một âm mưu lớn nhắm vào nguyên soái. Tướng quân Tây Hạ kia, rõ ràng chính là muốn ngài từ bỏ triều đình, xúi giục ngài hàng giặc. Mời nguyên soái theo bản phủ tiến cung, bản phủ tất nhiên sẽ đem mọi chuyện báo lại với Thánh thượng, trả lại trong sạch cho Nguyên soái."

"Bao đại nhân." Địch Thanh nhìn Bao đại nhân, áy náy thi lễ.

"Xin thứ cho Địch mỗ không thể nghe theo. Đại Lý Tự không cho Địch mỗ biện bạch, thậm chí một lần đã định án, đến nay Địch mỗ lòng còn sợ hãi. Nếu Hà đại nhân cùng Bàng thái sư đòi Bao đại nhân đem ra bằng chứng nhân chứng để lật lại bản án, chẳng những tốn thêm thời gian, mà Hoắc Thiên Báo đem Địch nương nương chạy về Tây Hạ, oan tình của Địch Thanh càng khó có thể giải, thà ở ngoài này nghĩ cách cứu viện Địch nương nương, đỡ lãng phí công sức."

"Chuyện này..."

Nghe Địch Thanh nói, Bao đại nhân cũng cảm thấy rối rắm. Lúc này, bọn họ mặc dù có một chút chứng cứ trong tay, nhưng chỉ bằng đó không thể lật lại bản án của Địch Thanh. Mà lúc này, việc của Địch nương nương như lửa sém lông mày, không thể không khiến người ta lo lắng.

"Bao Chửng xin hỏi, ý tướng quân muốn thế nào?"

Địch Thanh nhìn Bao đại nhân, khẩn thiết nói.

"Việc cứu Địch nương nương rất cấp bách, xin Bao đại nhân cho Địch mỗ rời đi, đợi cứu Địch nương nương về rồi, Địch mỗ sẽ tới chịu án, theo luật pháp triều đình mà định tội, không một câu oán hận."

Dứt lời liền thi lễ.

Bao đại nhân nhìn Địch Thanh nhíu mày.

"Nguyên soái, bản phủ phụ trách trị an ở kinh đô, trước khi chân tướng rõ ràng, nguyên soái vẫn đang mang tội. Xin thứ cho bản phủ không thể để nguyên soái tự mình rời đi."

Địch Thanh tiến lên vài bước nói:

"Bao đại nhân, Địch mỗ biết rõ Bao đại nhân chấp pháp nghiêm minh, nhưng vì Địch nương nương, Địch mỗ không đi không được, xin Bao đại nhân thành toàn."

Dứt lời, lại thi lễ.

Bao đại nhân nhìn Địch Thanh, nhin không được mà thở dài. Nỗi khổ của Địch Thanh, nóng lòng của Địch Thanh, sao ông không biết. Nhưng

mà...

"Bao đại nhân, ngài biết rõ nguyên soái của chúng tôi bị oan uổng, ngài lại không giúp đỡ, sao xứng với hai chữ "thanh thiên"?"

Tùng Tùng Tôn Uy của Địch Thanh đứng lúc này lên tiếng.

Mới vừa rồi lúc Địch Thanh xuất hiện ở cửa nam, hắn cùng Khang Bình sau khi biết được tin tức liền chạy tới đó tìm Địch Thanh, sau đó theo Địch Thanh trở về phủ nha Khai Phong. Hai người đều là quân nhân, tính tình nóng nảy, thẳng thắn, hiện thấy tướng quân nhà mình cầu người ta, lại không được, nhất thời xúc động, nói năng lỗ mãng.

"Tôn Uy, không thể vô lễ với Bao đại nhân." Địch Thanh vội răn dạy Tôn Uy, cũng tạ lỗi với Bao đại nhân.

Bao đại nhân lắc đầu với Địch Thanh, sau đó nghiêm mặt, nhìn Tôn Uy lớn tiếng nói.

"Trách nhiệm của bản phủ, khó lòng tuân mệnh. Người đâu!"

"Vâng." Lệnh ra một tiếng, Triển Chiêu, Trương Long Triệu Hồ tức khắc đợi mệnh.

"Lập tức phong tỏa cửa lớn phủ nha Khai Phong phủ, nghiêm cấm Địch Thanh ra khỏi phủ."

"Vâng!" Ba người cùng đáp rồi rời khỏi phòng, đi phong tỏa cửa lớn.

Bao đại nhân nhìn Địch Thanh, rồi quay đầu không nói một lời rời khỏi thư phòng.

"Bao đại nhân!"

"Bao đại nhân!" Tôn Uy Khang Bình đuổi theo Bao đại nhân ra ngoài.

-0-

Hiểu Vân giúp Công Tôn Sách thả bò câu đưa tin, lúc theo ông trở lại thư phòng, nhìn thấy đám người Bao đại nhân vội vàng rời đi, còn Địch Thanh một mình ở trong thư phòng chấp tay sau lưng nôn nóng đi đi lại lại. Hai thuộc hạ của hắn ở cửa cũng nôn nóng bất an, xoa tay dậm chân. Hỏi thăm mới biết nguyên nhân sự tình.

Công Tôn Sách nghe xong, khẽ cười cười, đi ra phía trước, thi lễ với Địch Thanh: "Địch nguyên soái."

"Công Tôn tiên sinh." Địch Thanh dừng lại trả lời.

"Việc của Địch nguyên soái, Công Tôn Sách dĩ nhiên hiểu được, Công Tôn Sách cũng hiểu chỗ khó xử của Bao đại nhân, càng biết rõ tâm ý của Bao đại nhân..." Công Tôn Sách muốn nói lại thôi.

"Có điều thế nào?" Địch Thanh nhướn mi, chờ mong nhìn Công Tôn Sách, biểu tình của Công Tôn Sách khiến hắn thật sự cảm thấy có hy vọng.

Công Tôn Sách tới gần thêm mấy bước tới bên cạnh Địch Thanh hạ giọng nói: "Khai Phong phủ còn có cửa hông."

Địch Thanh nghe vậy nhãn tình sáng lên: "Đa tạ Công Tôn tiên sinh chỉ điểm."

Dứt lời, dẫn Tôn Uy cùng Khang Bình vội vàng rời đi.

Hiệu Vân nhìn ý cười còn chưa kịp rút trên miệng Công Tôn Sách, lấy làm kỳ quái.

Là ai nói Bao đại nhân không biết tình lý, cổ hủ muốn chết? Người đó thật là không có mắt nhìn!

-0-

Địch Thanh đi rồi, Khai Phong phủ rơi vào tình trạng bận rộn chưa từng có.

Ngày ấy Địch Thanh từ cửa hông Khai Phong phủ rời đi, nhanh chóng bị cấm quân phát hiện. Địch Thanh muốn ra khỏi thành, cấm quân muốn truy bắt Địch Thanh về đại lao, hai bên phát sinh xung đột. Cuối cùng Địch Thanh tất nhiên thuận lợi rời khỏi, nhưng sự việc này, lại hại Bao đại nhân bị đám người Bàn Cát dèm pha một trận.

Bên trong Ngự thư phòng, Trương Nghiêu Tả cùng Bàn Cát làm lớn chuyện, chỉ trích Bao đại nhân làm việc thiên tư. May mà Triệu Trinh thông cảm cho mối quan hệ giữa Bao đại nhân cùng Địch nguyên soái, lại niệm tình Địch nguyên soái và Địch nương nương tình như mẫu tử, vượt ngục xông khỏi thành đều có nguyên nhân, liền đặc xá không trị tội Bao đại nhân sơ sót.

Có điều, Bao đại nhân ở trước mặt Triệu Trinh, còn có đám người Trương Nghiêu Tả, lấy tính mạng bảo đảm, bảo đảm Địch Thanh sẽ không phản quốc. Việc tìm chứng cứ giải oan cho Địch Thanh thật như lửa sém lông mày. Mà theo tình hình trước mắt, không thể nghi ngờ Cát Thu Nương có tham gia vào vụ án này. Mà nàng ta là nhân chứng vô cùng quan trọng. Chỉ cần tìm được nàng ta, chứng minh lúc đó nàng ta giả làm tân nương tử Hà Kim Liên, chứng minh âm mưu của Hoắc Thiên Báo, oan tình của Địch Thanh có thể giải. Bởi vậy mấy ngày liền, Khai Phong phủ xuất động toàn bộ nhân lực tìm kiếm Cát Thu Nương cùng Sa Thiên Lý.

Bên trong phủ nha vắng lặng, Hiệu Vân ngồi trước cửa sổ, một tay chống má, nhìn ra ngoài tới xuất thần, cả buổi không hề động đậy. Cuối cùng tuôn ra một tiếng thở dài chán nản.

"Ai..."

"Nha đầu, ngươi có chuyện gì vậy?"

Bạch Ngọc Đường cuối cùng không nhịn nổi mà mở miệng. Đã nhiều ngày qua, mỗi ngày Hiệu Vân đều đưa cơm đưa thuốc cho hắn, lần nào cũng ngồi lại một hồi lâu, khiến hắn cảm thấy có chút vui vẻ. Nhưng mà mỗi lần nàng tới đều bỏ hết mọi thứ xuống, rồi ngồi bên cửa sổ ngẩn người, còn thỉnh thoảng thở dài một tiếng, khiến hắn không hiểu chuyện gì xảy ra.

Hiệu Vân chậm rãi quay người lại, nhìn Bạch Ngọc Đường.

"Mấy ngày nay trong phủ thật lạnh lẽo. Bọn họ đều ra ngoài, ngay cả Đường phu nhân cũng không thấy bóng."

Hiểu Vân trước kia rất ít khi cảm thấy nhàm chán, giống như những nữ tử trong chốn khuê phòng, nhàn hạ vô sự cũng sẽ tìm được niềm vui để giết thời gian. Nhưng từ lúc phát hiện tâm tư của mình với Triển Chiêu, Hiểu Vân thường xuyên nghĩ tới hắn, nhất là lúc này nàng vô cùng nhàn hạ, có rất nhiều thời gian để nhớ hắn. Có điều lúc nhớ hắn mà không gặp được, thời gian trải qua càng khó khăn, càng nhàm chán.

Ba ngày qua, nàng vẫn chưa gặp Triển Chiêu. Cũng không biết hắn về quá muộn hay đi quá sớm, hay là hắn căn bản không trở về. Tóm lại, tối hôm đó từ phòng hắn đi ra, nàng vẫn chưa hề nhìn thấy hắn, càng đừng nói là cùng nhau nói chuyện. Chuyện tìm người không giúp được gì, nàng ngoại trừ ngồi ở đây nhìn cửa phòng Triển Chiêu, còn có thể làm gì nữa?

Bạch Ngọc Đường nở nụ cười, thì ra nha đầu này đang buồn chán.

"Bây giờ còn có ta nhìn muội ngẩn người, đợi tới ngày mai, chỉ còn một mình muội ngẩn người thôi."

Hiểu Vân nhướn mi nhìn hắn: "Huynh muốn đi đâu?"

"Sức khỏe tốt rồi, đương nhiên là phải đi làm việc. Muội cũng nói rồi, trong phủ nha việc nhiều tới người ngã ngựa đổ."

"..." Hiểu Vân đi đến trước mặt Bạch Ngọc Đường ngồi xuống: "Huynh xác định đã khỏe hẳn sao?"

Bạch Ngọc Đường gật đầu, "Được bảy tám phần rồi."

"Nhanh như vậy? Mới ba ngày mà? Có cần nghỉ ngơi thêm không? Huynh đừng có cậy mạnh."

Nàng bị cảm mạo cũng phải một tuần mới khỏe, hắn trúng độc lợi hại như vậy, bị thương nghiêm trọng như vậy, mới qua vài ngày đã khỏe rồi. Triển Chiêu lúc đó còn có sáu mươi năm công lực của Mạnh Nhược Hư, sớm khỏe lại cũng không kỳ lạ. Nhưng hắn làm gì có sáu mươi năm công lực đó.

Bạch Ngọc Đường cười nói. "Ta tự biết bản thân mình. Muội yên tâm." Nói xong, yên lặng nhìn Hiểu Vân.

Hiểu Vân bị hắn nhìn có chút không được tự nhiên, cười gượng vài tiếng. "Huynh đã nói vậy, ta còn gì lo lắng nữa. Có điều huynh nhớ rõ vẫn phải uống đủ thuốc nhé. Phương thuốc của Đường phu nhân, phải ba ngày nữa mới uống đủ."

Bạch Ngọc Đường vẫn nhìn Hiểu Vân, gật đầu nói được: "Muội cứ để trong phòng, ta sẽ nhớ uống."

"À... Muội sẽ dặn Tiểu Thúy đưa tới. Đột nhiên muội nhớ ra có chút việc, đi trước nhé."

Dứt lời, Hiểu Vân vội vàng rời khỏi phòng Bạch Ngọc Đường. Nàng sao lại cảm thán hôm nay ánh mắt Bạch Ngọc Đường nhìn nàng có điểm là lạ, khiến nàng cảm thấy không được tự nhiên.

Nhìn thân ảnh Hiểu Vân thất kinh trốn đi, Bạch Ngọc Đường nở nụ

cười.

Nha đầu, chẳng lẽ muội thật sự một chút cũng không biết sao? Tâm tư của Ngũ Ca.

Hồi 78 - Luyện ái là gì

Đêm đã khuya, trăng treo trên cao. Mùa đông vào tháng chạp, sắp tới cuối năm. Vàng trắng cong cong tinh tế, giống như làn mi của mỹ nữ.

Một thân ảnh cao lớn, chậm rãi khoác ánh trăng đi vào tiểu viện, đứng bên ngoài hành lang, lẳng lặng đứng đối diện với cửa phòng.

Là ai từng nói thế này, một ngày không gặp như cách ba thu? Vậy bốn ngày không gặp, chẳng phải đã mười hai năm trôi qua sao?

Đối diện với cửa phòng đóng chặt, Triển Chiêu không tự giác nở nụ cười.

Đã nhiều ngày bản thân đi sớm về muộn, có ngày còn không về phủ nha. Mỗi lúc sáng sớm ra cửa, nàng còn chưa dậy, mà lúc hấn trở về, nàng tất nhiên đã đi ngủ, luôn không thể chạm mặt. Tuy rằng muốn nhìn nàng một chút, lại không muốn quấy nhiễu giấc mộng của nàng. Vì thế, cho dù không quản được hai chân mà đi tới nơi này, hấn cũng không gõ cửa, chỉ ở dưới mái hiên lẳng lẽ đứng trong chốc lát.

Có điều nói cũng thật kỳ quái, cho dù chỉ đứng ở đây, yên lặng đối diện với cửa phòng, hai người cách một cánh cửa, hấn không nhìn thấy nàng, cũng không gặp được nàng, lại càng cảm thấy yên ổn mà ấm áp. Mọi vất vả khó khăn và những chuyện không như ý ban ngày, đều tạm thời bị vứt ra khỏi đầu.

Thì ra, trong lòng có một người, lại tốt đẹp như vậy.

Triển Chiêu đứng ở ngoài cửa một lát, rồi xoay người rời đi. Lẳng lẽ đến, lại lẳng lẽ đi, không để lại chút dấu vết nào, giống như hấn chưa từng xuất hiện.

Đã qua giờ điểm tâm, nhưng trời vẫn chỉ tờ mờ sáng. Trên bầu trời mây giăng rất dày, rõ ràng là ban ngày, lại âm u như lúc chiều tối.

Hiệu Vân ngồi bên cửa sổ, hướng lên bầu trời mit mờ, nhìn bông tuyết pháp phối đầy trời, thở dài lần thứ n+1.

Tuyết rơi, tuyết lại rơi! Trận tuyết trước còn chưa tan hết đâu. Cả ngày trời cứ lạnh lẽo thế này, thật là chuyện gì cũng không muốn làm. Ngày hôm qua Bạch Ngọc Đường cũng bắt đầu ra ngoài, nàng hiện giờ trừ Tiểu Thúy không tìm thấy ai rảnh rỗi mà nói chuyện. Cho dù Bạch Ngọc Đường ở trong phủ nha, nàng cũng đã mấy ngày không đi tìm hấn. Hôm trước ánh mắt hấn nhìn nàng, thật sự có chút không bình thường. Giống như hấn có ý gì đó với nàng, nhìn khiến cả người nàng đều không được tự nhiên. Nàng trốn tránh, cho dù nhàm chán hơn nữa, mấy ngày qua cũng không định chạm mặt.

Có điều, hiện tại nàng thật sự vô cùng nhàm chán. Tiểu Thúy lại bị Lý đại nương gọi đi giúp việc, nàng ngay cả một người để nói chuyện cũng không có. Nhìn tuyết lớn bay lả tả, phiêu lãng rơi dày như lông ngỗng, ngày thế này, rất không thích hợp để ra ngoài...

Hiệu Vân lại thở dài một tiếng, đứng dậy vắn thắt lưng, kết quả rầm một tiếng quăng sách đang cầm trong tay văng ra ngoài, qua cửa sổ mở một nửa bay ra thật xa, ầm một tiếng, hình như đập vào người nào đó.

Chắc không đập vào người cha chứ?

Hiệu Vân vội nhào ra ngoài tìm hiệu, ở trong sân nhìn thấy một thân ảnh màu lam, lập tức mặt mày hớn hờ, đôi mắt mở to giờ phút này cười tới cong như trăng đầu tháng. Nhiều ngày không thấy, cuối cùng hắn cũng xuất hiện.

"Triển đại ca!"

Triển Chiêu thấy Hiệu Vân nửa người vắt qua cửa sổ, phát tay gọi hắn, một chút ý cười không kìm được nổi lên trên khóe miệng, chậm rãi đi tới.

Triển Chiêu người còn chưa đến, Hiệu Vân đã vội vàng mở cửa đi ra.

"Sách của tiên sinh đều là bảo bối, nàng đem sách ném loạn như vậy, bị tiên sinh nhìn thấy, thế nào cũng bị tiên sinh mắng một trận."

Hiệu Vân nhận sách từ trong tay hắn, ngượng ngùng cười mấy tiếng: "Ta không phải cố ý."

Triển Chiêu cười, "Bên ngoài lạnh lắm, vào phòng đã."

"Chờ một chút." Hiệu Vân kéo tay hắn, kiêng chân lấy tay phải tuyết trên tóc hắn xuống: "Trên đầu có tuyết."

Triển Chiêu thấy nàng kẹp sách dưới nách, một tay ghì lấy tay hắn, một tay đưa lên đầu hắn, bộ dáng rất ngộ, nhìn không được mà bật cười.

"Đề ta tự làm." Nói xong kéo tay nàng xuống, tự mình phải tuyết trên vai, một tay nắm lấy tay nàng đi vào trong phòng.

Hiệu Vân nhìn bàn tay Triển Chiêu nắm lấy tay mình. Tay hắn rất lớn, xương ngón tay cân đối, đầu ngón tay thon dài. Bàn tay dày dặn nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, truyền tới từng đợt ấm áp. Những vết chai trên ngón tay có chút cứng rắn, cọ trên tay nàng có chút thô ráp, lại có cảm giác đặc biệt an toàn.

Đây là lần thứ hai bọn họ nắm tay nhau, nếu tính cả buổi tối mấy hôm trước nữa. Tối hôm đó, nếu không phải mình hắt hơi mấy cái, có lẽ bọn họ đã...

Nhớ tới tình hình đêm đó, mặt Hiệu Vân không kiềm chế được nóng lên. Mặc dù có chút nuối tiếc, "nụ hôn đầu" khiến người ta vừa chờ mong vừa lo lắng bất an không xảy ra, nhưng vẫn cảm thấy vô cùng ngọt ngào, không tự chủ được cười ra tiếng. Bọn họ lúc này chính là đang yêu đương đúng không?

Hiệu Vân ngẩng đầu nhìn hắn, phát hiện hắn cũng đang cúi đầu nhìn

mình, một đôi mắt đen láy đang nhìn nàng chăm chú: “Nghĩ tới chuyện gì mà vui vẻ như vậy?”

"Ta đang nghĩ, chúng ta lúc này có phải đang nói chuyện yêu đương hay không?" Không biết vì sao, nhìn thấy Triển Chiêu, Hiểu Vân lại nói ra, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, nàng lập tức hối hận. Nàng hỏi như vậy, ở thời đại này có phải rất... cởi mở không?

"Nói chuyện yêu đương? Cái gì gọi là nói chuyện yêu đương?" Triển Chiêu ngạc nhiên hỏi.

"À... Chính là..." Hiểu Vân gãi đầu, có nên giải thích cho hắn biết không?

"Ừ?" Triển Chiêu dừng lại trước bàn, cúi đầu xuống, vẻ mặt tò mò chờ đợi câu trả lời của nàng. Hiểu Vân đành dừng lại bên cạnh hắn.

"Chính là..." Hiểu Vân khẳng định mặt mình đã đỏ rồi, trên mặt cảm giác rất nóng bức.

"Chính là nam tử cùng nữ tử lưỡng tình tương duyệt, sau đó cùng biểu lộ tâm ý, sau đó..."

"Sau đó cái gì?" Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân, cũng biết nàng muốn nói gì đó, nhìn mặt nàng càng ngày càng đỏ hơn, cùng với nửa câu kia của nàng, cũng có thể đoán ra nội dung tiếp theo. Nhưng hắn muốn nghe nàng nói ra, “nói chuyện yêu đương” của nàng có giống như hắn nghĩ hay không. Hơn nữa, nhìn nàng mặt càng ngày càng đỏ, hắn lại thấy vui mừng.

"Sau đó... Sau đó cùng hứa, cùng hứa hẹn cả đời, cuối cùng... Kết tình chồng vợ!" Hiểu Vân cuối cùng lấp bắp nói hết lời, nhưng lúc này nàng không dám ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu nữa.

“Nói chuyện yêu đương” căn bản chẳng có gì, nhưng nàng giải thích như vậy, sao lại giống như nàng đang cầu thân với hắn vậy? Nàng nói chuyện yêu đương là cùng hứa hẹn cả đời, sau đó kết tình chồng vợ. Vậy nàng nói hắn, bọn họ có phải đang nói chuyện yêu đương không, cũng tương đương đang hỏi hắn, “có nguyện ý cùng nàng hứa hẹn cả đời, cùng kết tình chồng vợ?” Tuy nói hạnh phúc phải do chính mình theo đuổi, nhưng chuyện cầu hôn phải do nam nhân làm mới phải. Là một nữ nhân, sao có thể tùy tiện, chút rụt rè này, Hiểu Vân vẫn phải có.

"Ai dà, cũng không phải, “nói chuyện yêu đương” là “nói chuyện yêu đương” đó. Chính là..." Hiểu Vân càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, vội sửa lại. Càng nói đầu cúi càng thấp.

Một ngón tay nhẹ nhàng chạm lên đôi môi đang vội vàng giải thích của nàng.

Triển Chiêu cách nàng rất gần, gần đến mức có thể ngửi thấy hơi thở đặc biệt chỉ có ở hắn. Hơi thở ấy khiến đầu nàng nhiễu loạn. Ngón tay có chút thô ráp, chạm lên môi trên của nàng, có chút ngứa. Hiểu Vân chợt thấy trái tim hoảng hốt, giống như trong ngực có con nai đang phi loạn, ngay cả

hồ hấp cũng trở nên dòn dập.

"Nàng nói rất đúng, chúng ta đang "nói chuyện yêu đương". Đúng vậy, là chúng ta. Triển Chiêu phát hiện, từ "chúng ta" từ trong miệng Hiều Vân nói ra, hẳn thật sự rất thích.

Hiều Vân ngẩn ra, chậm rãi nâng đầu lên, yên lặng nhìn hắn, khẽ mím đôi môi, nhẹ nhàng tạo nên một độ cong xinh đẹp. Khóe miệng mang theo ý cười ngượng ngùng mà nồng đậm.

Ngón tay Triển Chiêu ở trên môi nàng chậm rãi rời đi, nhẹ nhàng vuốt ve hai má Hiều Vân. Khuôn mặt nàng đỏ bừng, khiến người ta yêu thích, chẳng khác gì một quả táo đỏ, khiến người ta rất muốn đưa lên miệng cắn một miếng. Còn có má lúm đồng tiền như ẩn như hiện cạnh khóe miệng, đáng yêu như vậy, giống như nụ hoa xuân đang chờ ngày hé nụ, lay động theo gió xuân. Còn cả ánh mắt của nàng, lúc này chăm chú nhìn mình, trong mắt có vui sướng, có e lệ, có chút chờ mong.

Nàng luôn như thế. Ánh mắt của nàng, cho tới bây giờ đều thể hiện hết tâm tư. Lúc vui vẻ, ánh mắt đang cười; lúc thương tâm, khóe mắt mang theo đau xót; lúc tức giận, ánh mắt sắc bén; lúc phiền muộn, ánh mắt như có lửa; lúc nghịch ngợm, ánh mắt sáng lên; lúc nhu tình, sóng mắt mềm mại như có thể chảy ra nước. Nàng sinh động như vậy, khiến cuộc sống khô khan của hắn trở nên phong phú, khiến hắn thấy được thật nhiều màu sắc. Mà nàng như vậy, khiến hắn muốn có được, muốn độc chiếm. Nhất là bộ dáng có chút xấu hổ trước mặt khiến lòng người rung động, sao có thể để người khác nhìn thấy.

Một tiếng thở nhẹ từ trong miệng Triển Chiêu thoát ra. Ngón tay cố gắng rời khỏi khuôn mặt Hiều Vân, đứng dậy thối lui vài bước. Tiếp tục như vậy, chỉ sợ hắn kìm lòng không đặng mà âu yếm, có điều lúc này không phải thời điểm tốt! Sáng nay nghe Lý đại nương nói, Hiều Vân nhiều ngày qua thường xuyên hỏi hắn có ở trong phủ không, chắc vì nhiều ngày không gặp, nàng cũng nhớ hắn. Vì thế thừa dịp đúng lúc về phủ nha, lại có chút rảnh rỗi, liền tới gặp nàng một chút. Nhưng thời gian gấp gáp, chỉ có thể nói mấy câu, không thể ở lại lâu.

Hiều Vân ngậy người nhìn Triển Chiêu, sao lại không tiếp tục? Nàng còn tưởng rằng bọn họ sẽ...

Triển Chiêu nhìn biểu tình ngờ ngác của nàng, nở nụ cười, sờ đầu nàng nói: "Ta phải đi rồi, hôm nay còn có chuyện quan trọng phải làm."

"À." Hiều Vân gật đầu. Khó trách, thì ra hắn tranh thủ lúc rảnh rỗi chạy tới thăm nàng, nàng còn đang nghĩ vì sao hôm nay hắn lại xuất hiện ở đây.

"Vẫn chưa bắt được Cát Thu Nương bọn họ sao?" Đã vài ngày, hai người kia thật sự làm cho mọi người trong Khai Phong phủ vất vả.

"Ừ." Triển Chiêu gật đầu, "Có điều sắp rồi, đã có chút manh mối."

"Triển đại ca, huynh phải cẩn thận." Nhắc tới Cát Thu Nương, Hiểu Vân liền cảm thấy lòng hoảng hốt. Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trước sau đều gặp phải Bạo vũ lê hoa châm, xuất ra tất thấy máu, thật quá uy hiếp.

Triển Chiêu cười an ủi nói: "Yên tâm, có Đường phu nhân, hơn nữa, chúng ta đã bàn bạc xong đôi sách rồi."

"Được, vậy là tốt rồi." Nghe Triển Chiêu nói như vậy, Hiểu Vân có chút yên tâm.

"Ta đi đây." Triển Chiêu cầm tay Hiểu Vân, thấy nàng gật đầu liền rời đi.

Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu vội vàng rời đi, cho đến khi thân ảnh màu lam hoàn toàn biến mất trong biển tuyết trắng, mới thở ra thật sâu.

Triển đại ca, huynh nhất định phải bình an mới được.

-0-

Triển Chiêu đi vào nha môn, liền nhìn thấy Bạch Ngọc Đường hai tay ôm bảo kiếm trước ngực, tựa bên cửa nhìn mình.

"Triển Chiêu, sao chậm vậy." Thấy Triển Chiêu khoan thai bước tới, Bạch Ngọc Đường có chút oán giận.

Triển Chiêu tới gần áy náy cười, ôm quyền thi lễ. "Khiến Bạch huynh cùng Đường phu nhân đợi lâu."

"Triển đại nhân, người chớ nghe Bạch Ngọc Đường nói, chúng ta cũng vừa mới đến." Văn Hồng Ngọc đi tới, đưa cho Triển Chiêu một cái bình sứ. "Đây là thuốc giải, Triển đại nhân uống trước một viên đề phòng bất trắc."

"Đa tạ Đường phu nhân." Triển Chiêu tiếp nhận cái lọ, đổ ra một viên thuốc, một ngụm nuốt xuống.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu đã dùng thuốc giải, liền dẫn đầu bước ra cửa phòng.

"Đi thôi!"

"Đường phu nhân, mời!"

"Triển đại nhân, mời!"

Phía tây kinh thành, có một tòa thờ miếu bỏ hoang đã lâu, bình thường chẳng có ai lai vãng. Hôm nay nơi này lại đầy nhân khí. Hai đại hộ vệ của Khai Phong phủ cùng Đường môn nữ chủ đều tới đó, phải nói là nhân khí không tệ.

Cửa miếu đóng chặt, cửa sổ cũ nát bị gió thổi rung rinh. Tuyết bay theo gió, xuyên qua cửa sổ rơi vào bên trong. Ngôi miếu gần như trống rỗng, chỉ có một pho tượng phật cũ nát, cái đầu lăn lông lốc trên đất. Có điều, ngôi miếu hoang này không lớn lắm. Ngoài miếu, mạng nhện cùng tro bụi phủ kín các góc, không có thứ gì sử dụng được, cái đầu tượng bằng gỗ dùng để nhóm lửa còn ngại nặng mùi ẩm mốc, ngoài ra còn có vài con chuột cùng chất thải, rác rưởi thực vật rớt lại. So ra thì bên trong miếu lại sạch sẽ kỳ lạ, giống như

một thế giới khác. Dĩ nhiên là có người cố ý dọn dẹp, hơn nữa, trong miếu còn có một đồng lửa đã tàn. Xem ra, ngôi miếu này mấy ngày qua quả thật có người từng tới trú chân.

Nhìn tình hình đó, ba người trao đổi ánh mắt, gật đầu, lập tức tìm chỗ để lẫn trốn trong ngôi miếu không tính là lớn này. Triển Chiêu trốn sau bệ thờ thổ địa công công đã vô cùng cũ nát, Bạch Ngọc Đường nhảy lên xà nhà, giống như thần lẫn dán lên trần. Văn Hồng Ngọc lón mạt hơn, đứng ngay sau cửa. Đó là một góc chết, người từ bên ngoài đi vào quả thật không nhìn thấy chỗ đó.

Ba người ẩn nấp chờ trong chốc lát, bên ngoài liền có tiếng động. Văn Hồng Ngọc nén lại hô hấp, ngưng thần lắng nghe.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, kéo theo tiếng nói chuyện truyền tới.

Hồi 79 - Ôm cây đợi thỏ

"Con mẹ nó, toàn bộ kinh thành, chỗ nào cũng có nha dịch và binh lính, hại lão tử chỉ có thể trốn ở chỗ này. Ăn cũng ăn không ngon, ngủ cũng không ngủ nổi, mỗi ngày còn phải lo lắng sợ hãi, còn sống nổi sao? Triển Chiêu, nếu không phải vì ngươi, Sa Thiên Lý ta cũng không rơi vào tình cảnh hôm nay. Hết thấy đều do ngươi ban tặng, nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Người nói chuyện đã cách ngôi miếu hoang không xa, hơn nữa giọng nói ngày càng rõ ràng. Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn Triển Chiêu rồi thủ thế, vận sức chờ thời điểm ra tay.

Cửa phịch một tiếng bị đẩy ra, gió lạnh vù vù thổi vào. Văn Hồng Ngọc theo khe cửa nhìn thấy một bàn chân vượt qua bực cửa tiến vào, xoay người một cái, tay phải xuất chưởng, đánh vào chính diện người vừa vào.

Sa Thiên Lý đang định vào trong, chợt thấy một trận chưởng phong ập tới, liền phản xạ nghiêng mình qua, hóc hiểm tránh được, chân phải nhấc tới đá vào người kia. Văn Hồng Ngọc thấy trên giày của hắn lóe lên tia sáng, không ngờ dưới đế dày có gắn lưỡi dao nhọn, liền lui về sau tránh đi một cước.

Sa Thiên Lý thừa dịp này, lập tức xoay người chạy ra ngoài miếu, nhưng còn chưa nhúc nhích, hai cỗ sát khí từ phía sau nhanh chóng tràn tới. Sa Thiên Lý lật người trở lại, thấy Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường mỗi người một bàn tay, hai chưởng đã tới gần, Sa Thiên Lý không kịp né tránh, chỉ có thể nghiêng người sang một bên, tránh được đòn vào chỗ hiểm trong phút chốc, chưởng phong đánh vào bên cánh tay trái, lão đảo một cái, lùi lại mấy bước mới dừng lại. Còn chưa kịp đứng vững, ba người từ ba hướng đã nhào tới, chưởng phong vù vù.

Sa Thiên Lý chật vật ứng chiến, khó lòng ra chiêu tấn công, chỉ có thể tận lực tránh trái tránh phải, né tránh công kích của bọn họ, miễn cưỡng chống đỡ, không thể phản công.

Với thân thủ của Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, nếu tỉ thí quang minh chính đại, Sa Thiên Lý không thể thắng được, hơn nữa còn có Văn Hồng Ngọc, ba người liên thủ, nếu muốn giết hẳn thật dễ như trở bàn tay. Chỉ là bọn họ muốn bắt người, không phải muốn giết người. Giết người thì dễ, nhưng muốn bắt một kẻ võ công không tồi, lại còn quý kẻ đa đoan tâm ngoan thủ lạt, cũng là việc khó. Lúc trước Triển Chiêu đã đặc biệt nhấn mạnh, muốn giữ lại người sống, mang về cho Bao đại nhân thẩm tra xử lý, nếu không lấy cá tính Bạch Ngọc Đường, đã sớm rút bảo kiếm nhuộm máu miếu hoang rồi.

Sa Thiên Lý cùng ba người đấu một hồi đã có chút mỏi mệt, nghĩ còn tiếp tục như vậy, sớm muộn cũng bị bọn họ bắt sống. Không bằng liều một phen, có lẽ còn một đường sinh cơ. Bởi hẳn cũng nhìn ra bọn họ muốn giữ lại mạng của hẳn, bởi vậy có điều cố kỵ, võ công không thể thi triển hết. Vì thế, đột nhiên dừng lại động tác phòng ngự, bất chấp một phen, quay người xông thẳng vào loạn đao của Văn Hồng Ngọc.

Ba người mắt thấy Sa Thiên Lý dần dần chống đỡ không nổi, sắp bắt được hẳn, không ngờ hẳn không chống cự nữa, xông tới trước lưỡi đao của Văn Hồng Ngọc, cả ba đều sửng sốt. Văn Hồng Ngọc không ngờ hẳn lại muốn tự sát, ngây người trong chốc lát, cũng quên thu đao, may mắn Triển Chiêu phản ứng đúng lúc, phi thân tới đá hẳn một cước, đẩy hẳn ra thật xa, ngã xuống mặt tuyết bên ngoài miếu.

Một ngụm máu từ khóe miệng Sa Thiên Lý tràn ra, rơi xuống mặt tuyết, nhìn thật chói mắt. Sa Thiên Lý trên khóe miệng lại âm trầm nở một nụ cười.

"Triển Chiêu à Triển Chiêu, thật là cảm tạ “ơn cứu mạng” của ngươi!" Nói xong từ trong ngực lấy ra một vật, chĩa thẳng về phía họ.

Ba người tập trung nhìn, phát hiện trong tay Sa Thiên Lý cầm một hộp gỗ tỏa màu đen tuyền, dài chừng bảy thước.

"Bạo vũ lê hoa châm!" Văn Hồng Ngọc không khỏi biến sắc.

"Đây là Bạo vũ lê hoa châm?" Triển Chiêu trầm mặt, lạnh lùng hỏi. Bạo vũ lê hoa châm đã nhiều lần đả thương người, không ngờ Cát Thu Nương lại đem thứ này giao cho Sa Thiên Lý, có thể thấy nàng ta đối với hẳn rất đặc biệt.

"Ha ha ha... Đúng vậy, Bạo vũ lê hoa châm này, chưa từng bán hồng. Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, các ngươi đều đã ném qua tư vị châm này. Tuy rằng hai lần trước các ngươi đều sống sót, có điều lần này chưa chắc đã may mắn như vậy."

"Ngươi xác định có phần thắng sao?" Văn Hồng Ngọc nhìn Sa Thiên

Lý, lạnh lạnh nói: “Người có biết ta là ai không?”

Sa Thiên Lý nhìn trên dưới đánh giá Văn Hồng Ngọc rồi cười: “Đương nhiên biết, Thu Nương từng nói với ta, một thân hồng y, một thanh loan đao. Đó từng là sư nương của Thu Nương, Đường môn nữ chủ. Chỉ là ta không ngờ, Đường môn nữ chủ lại là một nữ tử tuổi trẻ xinh đẹp như vậy. Đáng tiếc, cho dù người là phu nhân của Đường môn gia chủ, nhưng Bạo vũ lê hoa châm này không nhận người. Người cũng muốn ném thử tư vị độc châm này sao? Người trúng phải châm này, sẽ chết... rất thảm.” Lúc Sa Thiên Lý nói ra lời này, ý cười hiện lên trên mặt, mùi phân hưởng thụ.

Bạch Ngọc Đường vốn là người đặc biệt thích sạch sẽ, nhìn bộ dáng của hắn đã không chịu nổi: “Người thật đúng là, thật đúng là tên...”

“Biến thái, đại biến thái!” Văn Hồng Ngọc tiếp lời Bạch Ngọc Đường nói ra lời mình muốn nói. Nam nhân này thật xấu xa, ghê tởm, thật biết thái.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Triển Chiêu từng bước tới gần Sa Thiên Lý.

Nhìn dấu chân Triển Chiêu tới gần mình, ánh mắt bình tĩnh mà quyết tuyệt kia khiến Sa Thiên Lý có chút khiếp đảm, nhin không được run lên trong lòng: “Triển Chiêu, người thật không sợ chết sao?”

Triển Chiêu hé môi, cười khẩy một tiếng, sau đó nói như đinh đóng cột: “Triển mỗ không sợ chết!” nói xong, Triển Chiêu bước càng nhanh hơn, nhìn chăm chăm vào hòm gỗ trong tay Sa Thiên Lý, bước tới từng bước.

Sa Thiên Lý hoảng hốt, cho dù trên tay hắn có Bạo vũ lê hoa châm, nhưng hắn cũng không nắm chắc một lần có thể đả thương cả ba người. Hắn biết rõ, Bạo vũ lê hoa châm này chỉ có thể dùng một lần, đây chính là khuyết điểm duy nhất của nó. Hắn vốn định hù dọa bọn họ rồi tìm cơ hội đào tẩu, không ngờ Triển Chiêu không chút úy kỵ, thẳng tắp đi về phía mình.

Mắt thấy Triển Chiêu cách mình ngày càng gần, tay của Sa Thiên Lý không dừng được bắt đầu run. Hiện Cát Thu Nương không có ở đây, không ai giúp hắn, hắn chỉ có thể tự nghĩ cách. Nhưng thấy Triển Chiêu chỉ còn vài bước là tới nơi, liền cắn răng một cái, hạ quyết tâm, tay phải dùng sức nhấn xuống.

Ba một tiếng vang nhỏ, hòm mở ra. Trong nháy mắt, vô số cây châm rất nhỏ từ trong bắn ra, chỉ thấy một luồng sáng hiện lên, sau đó hoàn toàn biến mất trên người Triển Chiêu.

Cùng lúc đó, Bạch Ngọc Đường đã phi thân đến trước mặt Sa Thiên Lý, đánh một chưởng thật mạnh vào vai phải hắn, một chưởng này Bạch Ngọc Đường dùng hết mười thành công lực. Lúc này chỉ sợ xương vai phải của Sa Thiên Lý đã vỡ thành trăm mảnh. Sa Thiên Lý ngã xuống đất đau đớn rên rỉ, cuối cùng không đứng dậy nổi nữa.

Thân hình Triển Chiêu nghiêng ngả một cái, rồi quỳ rạp xuống đất. Bạch Ngọc Đường bước lên giúp đỡ.

"Không, Triển đại ca, không được..." Lúc Hiểu Vân chạy tới, đúng lúc nhìn thấy từ trong miệng Triển Chiêu phun ra một búng máu.

Hiểu Vân cơ hồ là lăn xuống ngựa, vừa kêu gào vừa chạy tới gần bọn họ, Trương Long ở bên cạnh muốn ngăn cũng không được. Nghiêng ngả lão đảo chạy đến bên cạnh Triển Chiêu, quỳ xuống trước mặt hắn. Chỉ thấy hắn quỳ một chân xuống đất, máu từ khóe miệng không ngừng chảy ra, rơi vào trong tuyết nhuộm màu đỏ sẫm, giống hệt trong giấc mộng của nàng.

"Triển đại ca, Triển đại ca, huynh sao rồi, Triển đại ca..." Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, vừa vội vừa khổ sở, muốn chạm vào hắn, nhưng tay vươn ra lại không biết phải chạm vào đâu. Bởi vì thật sự không biết hắn bị thương ở đâu, sợ không cẩn thận lại động đến vết thương của hắn, tay giơ lên không ngừng được run rẩy. Hốc mắt đỏ lên, mũi đau xót, nước mắt trào ra.

Triển Chiêu thấy Hiểu Vân vừa khóc vừa lo lắng gọi tên hắn, muốn mở miệng an ủi, nhưng trên người có thương tích, hơn nữa trong cơ thể độc được và giải được đang tranh đấu vào lúc nước sôi lửa bỏng, một ngụm vướng ở cổ họng, nhất thời không nói được ra lời, chỉ có thể không ngừng thở dốc, lúc ngắn lúc dài, mồ hôi lạnh toát ướt đầm trán.

Nhìn Triển Chiêu mặt xám như tro tàn, miệng đầy máu, Hiểu Vân một trận hoảng hốt, máu nóng xông lên, đôi mắt sớm đã bị nước mắt làm cho mờ hồ lúc này đỏ quạch, vụt ngẩng đầu trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

"Bạch Ngọc Đường! Ngươi cứ thế nhìn Triển đại ca chịu chết! Ngươi nhẫn tâm như vậy!"

Bạch Ngọc Đường bị Hiểu Vân quát, ngây người sững sốt, đối diện với đôi mắt thỏ trắng ngập tức giận phẫn nộ, nhất thời không biết nói gì: "Ta..."

"Ngươi cái gì ngươi! Kiếm của Bạch đại hiệp ngươi dùng làm gì? Để trang trí à?" Hiểu Vân đứng lên, trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, vô cùng phẫn nộ.

Bạch Ngọc Đường bị nàng quát, trong đầu cũng bùng lên cơn giận: "Nha đầu, ngươi thật là!"

Bạch Ngọc Đường trừng Hiểu Vân, ngực phập phồng kịch liệt, Bạch Ngọc Đường hắn chưa từng bị người ta đối xử như vậy! Trong lòng tức giận muốn phát hỏa, nhưng nhìn bộ dáng lệ rơi đầy mặt của nàng lại có chút không đành lòng. Còn nữa, lúc này Triển Chiêu đang bị thương, mà hắn không bị tổn hao gì, đây là sự thật. Hắn lúc này có miệng mà khó trả lời, nhìn Hiểu Vân, thật sự là vừa tức vừa bất đắc dĩ. Thôi thôi, Ngũ gia ta không so đo với tiểu nha đầu lừa đảo ngươi.

Chung quy, Bạch Ngọc Đường cũng chỉ có thể cố gắng ép xuống lửa giận. Cơn giận bốc lên bị đè nén trong đầu. Một hơi nghẹn ở trong ngực, lên không được mà xuống không xong, một bầu lửa giận không có chỗ phát. Cúi đầu hung hăng lườm Triển Chiêu, con mèo thối, đây đều là ngươi làm hại. Sớm biết vậy, để ta làm mộc, người xấu để ngươi làm!

Văn Hồng Ngọc thấy Hiểu Vân khóc vô cùng kích động, vội bước tới khuyên giải an ủi: "Hiểu Vân cô..."

"Cút ngay!" Hiểu Vân không thèm quan tâm tới lý lẽ nữa, không biết lấy sức đâu ra, đẩy Văn Hồng Ngọc ra, xoạt một tiếng rút bảo kiếm bên hông Bạch Ngọc Đường, giơ lên nhắm vào Sa Thiên Lý đang thống khổ rên rỉ nằm trên mặt đất bỏ tới.

Mọi người bị hành động của nàng dọa choáng váng, ai nấy trợn hai mắt, vẻ mặt khiếp sợ nhìn nàng.

Nha đầu kia, điên rồi!

Bạch Ngọc Đường thấy tình hình này vội bước lên định ngăn nàng lại, đây là người bọn họ rất vất vả để bắt sống, không thể để cho nàng làm thịt. Có điều một tay còn đang đỡ người, nhất thời không thoát thân được, còn Văn Hồng Ngọc mới rồi bị Hiểu Vân đẩy, còn chưa kịp phản ứng lại, vẫn ngây người đứng đó. May mà Triệu Hồ động tác nhanh, vội tiến tới túm lấy Sa Thiên Lý, vừa đúng lúc thanh kiếm soạt qua cổ Sa Thiên Lý, có điều tay phải của hắn không may mắn, bị chém một kiếm.

Họa Ảnh của Bạch Ngọc Đường vốn là một thanh bảo kiếm, chém sắt như chém bùn, hướng chi đây chỉ là huyết nhục, nếu không phải Hiểu Vân không có sức lực, chỉ sợ tay phải hắn đã cắt thành hai đoạn.

Thôi phù một tiếng, máu từ da thịt bị bảo kiếm chém qua phun ra, bắn lên người Hiểu Vân, giống như hoa mai nở trên quần áo sắc vàng của nàng.

Hiểu Vân khẽ buông tay, Họa Ảnh keng một tiếng thẳng tắp rơi xuống đất, lún xuống tuyết thật sâu.

Máu không ngừng tuôn ra, đỏ tươi, ánh mắt Hiểu Vân cũng đỏ, nàng nhìn thấy nơi nào cũng màu đỏ, nhất là sắc đỏ trên quan phục của Triển Chiêu, đỏ như vậy, đỏ như vậy, đỏ như máu vậy.

"Triển đại ca..."

Oành một tiếng, lời Hiểu Vân còn chưa nói xong, đã thẳng tắp ngã trên đất. Hai mắt nhắm nghiền giống như đang ngủ. Chỉ là mày vẫn nhíu chặt như trước, không hề giãn ra.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, chỉ trong nháy mắt. Nhìn Hiểu Vân ngã trên mặt đất, đám người Trương Long vẻ mặt như không thể tin. Mãi tới khi Triển Chiêu phát ra một tiếng kêu đau đớn, mọi người mới như từ trong mộng tỉnh lại.

Triển Chiêu cố nén đau nhức truyền tới trên người, muốn tới đỡ Hiểu Vân, lại bị Bạch Ngọc Đường giữ chặt: "Người ngại thương thế còn chưa đủ nặng phải không? Con mèo thôi người, xằng bậy như vậy, thật sự không muốn sống nữa sao?"

Triển Chiêu suy yếu lắc đầu, "Bạch huynh, Triển mỗ..."

"Triển mỗ Triển mỗ, Triển cái đầu người, lúc này đừng có khách sáo với ta nữa." Bạch Ngọc Đường trợn mắt lườm Triển Chiêu.

Triển Chiêu bất đắc dĩ, "Triển mỗ, ta..."

"Hai người các người cầm miệng cho ta, còn không biết nặng nhẹ!" Văn Hồng Ngọc ở một bên cuối cùng nhìn không được bạo phát, trừng mắt nhìn bọn họ.

"Bạch Ngọc Đường, người đỡ Triển Chiêu đi vào trong, Trương Long, người cầm máu cho Sa Thiên Lý." Nói xong tung một bao kim sang được với cho hắn. Trương Long nhận xong đổ vào vết thương của Sa Thiên Lý, sau đó xé vạt áo Sa Thiên Lý băng bó lại.

"Ôi... Công Tôn Hiểu Vân, ngại quá, lại điễm huyết người lần nữa, có điều tiểu cô nương này, lên cơn điên thật đáng sợ! Không ngờ thoát nhìn một tiểu cô nương gầy yếu như vậy, nổi giận lại bu hãn như vậy! Không thể khinh thường, không thể khinh thường." Văn Hồng Ngọc vừa lắc nhai vừa nâng Hiểu Vân dậy: "Triệu Hồ, người đi tìm một chiếc xe ngựa tới đây, hiện tại có hai bệnh nhân đều không thể cưỡi ngựa được."

Triệu Hồ lên tiếng, vội vàng chạy đi.

Bạch Ngọc Đường đỡ Triển Chiêu vào miếu đồ, đỡ hắn ngồi dưới đất: "Triển Chiêu, người chịu nổi không?"

Triển Chiêu suy yếu lắc đầu, tỏ ý không sao, lại bị Bạch Ngọc Đường lườm: "Chỉ biết cố chịu đựng! Người cứ chịu đựng đi!" Dứt lời xoay người gọi Văn Hồng Ngọc, "Đường gia tẩu tử, tỷ mau đến xem vết thương cho con mèo này đi."

Văn Hồng Ngọc sau khi an trí cho Hiểu Vân xong, liền đi tới kéo tay Triển Chiêu bắt mạch. Thấy bộ dáng hắn, Văn Hồng Ngọc cũng nhìn không được mà nhắc nhở: "Triển đại nhân, tuy rằng trước đó người đã uống giải dược, lại có nội công thâm hậu chống đỡ, nhưng nhiều châm đánh vào cơ thể như vậy, cũng không phải thương tích nhỏ, đừng coi nó không ra gì như vậy. Thân mình người không phải làm bằng sắt, phải kiềm chế một chút!"

Đối với lời nhắc nhở của Văn Hồng Ngọc, Triển Chiêu chỉ mỉm cười. "Đa tạ Đường phu nhân quan tâm, Triển mỗ hiểu."

Người cho dù hiểu nhưng lại không biết làm! Người của Khai Phong phủ, thật sự toàn kể liều mạng sao? Văn Hồng Ngọc nhìn Triển Chiêu, lắc đầu không nói gì thêm.

Lúc này, Trương Long cũng đưa Sa Thiên Lý vào, thả xuống một góc sáng sủa trong miếu hoang, rồi vội vàng chạy tới hỏi thăm thương thế của Triển Chiêu: "Đường phu nhân, thương thế của Triển đại nhân thế nào?"

"Yên tâm, có ta ở đây, Triển đại nhân nhà các người sẽ không sao." Nói xong, Văn Hồng Ngọc lấy từ trong túi ra một cái bình sứ, đổ ra vài viên thuốc cho Triển Chiêu uống vào.

"Thuốc này có tác dụng thanh độc, có thể phòng ngừa vết thương nhiễm trùng. Hiện giờ ta sẽ dùng nội lực bức châm trong người người ra, sẽ rất đau, người cố mà chịu đựng."

Triển Chiêu gật đầu, "VẬY làm phiền Đường phu nhân."

Văn Hồng Ngọc khoát tay, sau đó khoanh chân ngồi sau lưng, đem hai tay dán trên lưng hắn, chuyên tâm vận công.

Bạch Ngọc Đường đi tới ngồi xuống bên cạnh Hiểu Vân, nhìn một hồi rồi cười khỏ. Nha đầu kia, vừa tới nơi đã âm âm mắng hắn một trận, còn lấy kiếm của hắn chém người, thật sự là đủ phát hỏa. Xem ra phân lượng của Triển Chiêu trong lòng nàng không nhỏ. Cũng khó trách, bọn họ đã quen biết nhiều năm, tất nhiên phải hơn người mới quen biết mấy tháng như hắn. Nhưng mà không biết, nếu người bị thương nằm trên mặt đất là hắn, nàng có khẩn trương như vậy không?

Hồi 80 - Ngự miếu gian giáo

Bạch Ngọc Đường ngồi bên cạnh Hiểu Vân suy nghĩ, trong đầu nổi lên từng trận ghen tuông. Nếu không phải đêm qua hắn không bắt thăm được chiếc đũa ngán kia, hôm nay cũng không bị thế này. Hắn tình nguyện người bị thương là mình, sau đó Triển Chiêu bị Hiểu Vân mắng một trận. Triển Chiêu này không biết vận khí của hắn "tốt", hay là mình bị tính kế. Cẩn thận suy nghĩ lại tình hình hôm qua, Bạch Ngọc Đường càng nghĩ càng cảm thấy khả nghi, không phải Triển Chiêu thật sự tính kế hắn chứ?

Lúc chiều hôm qua, Trương Long mang tới tin tức tốt, trải qua mấy ngày tìm kiếm điều tra, cuối cùng cũng tìm được tung tích Sa Thiên Lý và Cát Thu Nương. Lúc tin tức này truyền tới, trong phủ nha không ai không náo nức. Triển Chiêu lúc này rút về phần lớn các huynh đệ, chỉ để lại vài người âm thầm giám thị bọn chúng, cũng dặn bọn họ không được hành động thiếu suy nghĩ. Chuyện này không cần Triển Chiêu giải thích, hắn cũng hiểu nguyên nhân trong đó. Đừng nói tới Bạo vũ lê hoa châm, đối với các huynh đệ trong nha môn, bản thân Sa Thiên Lý cùng Cát Thu Nương cũng đủ nguy hiểm rồi.

Đội sắp xếp xong mọi chuyện, Triển Chiêu, Đường gia tẩu tử cùng hắn ba người liền thương nghị đối sách. Khi đó, bọn họ mới ăn khuya xong, Lý đại nương pha một bình trà nóng, ba người vừa uống trà vừa nói chuyện. Trong nhà ăn lửa bếp đang lớn, âm áp dễ chịu. Ngọn nến thỉnh thoảng phát ra âm thanh lách tay, ánh lửa lay động bóng dáng ba người trên vách tường.

Nói thật ra, hắn không thích ngồi trong nhà ăn. Khai Phong phủ tiết kiệm, không dùng nhiều nến, giống như trong nhà ăn chỉ có một ngọn đèn. Ngay cả dầu thắp cũng chỉ là hạng thứ phẩm, luôn kêu lách tách, khói đen, hương vị rất nồng, ngồi ở đó lâu, cả người đều mang mùi dầu đèn. Bởi vậy, lúc ấy hắn không muốn ngồi lâu, chỉ muốn nhanh chóng bàn xong chuyện rồi đi.

Có điều, Triển Chiêu hoàn toàn không để ý tới chuyện đó, bình tĩnh

uống trà. Trà này cũng rất bình thường, nếu có lựa chọn khác, hẳn cũng không muốn uống. Triển Chiêu ngược lại uống rất thoải mái, nắm lấy chén trà uống vài ngụm, rồi lại ngắm cái chén hồi lâu. Mặt nhìn mũi, mũi nhìn tim, trầm mặc suy nghĩ.

Hắn nhìn thấy bộ dạng chậm rãi không vội vàng của Triển Chiêu, có chút không kiên nhẫn nữa, vừa định mở miệng, Triển Chiêu lại thả chén trà xuống, hỏi Đường gia tẩu tử: "Đường phu nhân, võ công của Cát Thu Nương hẳn là không hơn được Bạch ngũ gia?" Triển Chiêu hỏi câu này thật đúng là vô nghĩa. Lây võ nghệ của Ngũ gia, trên đời này có mấy người thắng được hắn. Lần đó nếu không phải vì Bạo vũ lê hoa châm, hắn đã sớm bắt được hai nữ tử đó, cứu được Địch nương nương rồi. Có điều, hắn không biết Triển Chiêu hỏi cái này làm gì, mãi đến khi hắn nhắc tới việc phải có một người đứng ra cản Bạo vũ lê hoa châm, hắn mới hiểu, Triển Chiêu đây là tính xem mình cùng Đường gia tẩu tử có thể địch được Sa Thiên Lý cùng Cát Thu Nương hay không.

"Đúng, võ nghệ của Cát Thu Nương kém hơn ta, Bạch Ngọc Đường đôi phó với nàng, tất nhiên là dư sức." Văn Hồng Ngọc gật đầu, trả lời.

Triển Chiêu gật đầu, ngón trỏ vô thức gõ hai tiếng trên bàn: "Triển mỗ có một kế, có thể cam đoan bắt được hai người Sa Thiên Lý cùng Cát Thu Nương, có điều, Triển mỗ cần hai vị giúp đỡ!"

Lúc Triển Chiêu nói lời này, hắn nhếch môi nở nụ cười, miệng lập tức đáp ứng, tuy rằng ngoài miệng vẫn không buông tha nói: "Triển Chiêu, người đừng khách sáo nữa, nói thẳng đi."

"Ngày mai, ba người chúng ta đi tróc nã Sa Thiên Lý cùng Cát Thu Nương, đến lúc đó, lấy Triển mỗ làm môi, dụ bọn họ khởi động Bạo vũ lê hoa châm, Bạch huynh cùng Đường phu nhân thừa cơ chế phục bọn họ." Triển Chiêu nhìn hắn cùng Đường gia tẩu tử, chậm rãi nói ra kế hoạch của mình.

Lúc hắn nghe thấy Triển Chiêu nói vậy, thật sự hoảng sợ. Vội buông chén trà, đứng bật dậy: "Triển Chiêu, người điên rồi!" Hắn từng chịu khổ bởi Bạo vũ lê hoa châm, Bạch Ngọc Đường hắn đi lại trên giang hồ nhiều năm, từng chứng kiến đủ mọi loại đối thủ, nhìn thấy vô số loại ám khí, Bạo vũ lê hoa châm là loại ám khí khó lường nhất. Cho dù là kiêu ngạo như hắn, đối với Bạo vũ lê hoa châm cũng không thể không kiêng kỵ ba phần.

Đối với đề nghị của Triển Chiêu, phản ứng của hắn là không thể được, nhưng Đường gia tẩu tử lại yên lặng nhìn Triển Chiêu một hồi lâu rồi mới lắc đầu nói: "Không, đây là biện pháp duy nhất có thể nghĩ ra trước mắt, như vậy chúng ta mới có thể cam đoan bắt được bọn chúng. Hơn nữa, giảm thương vong tới mức thấp nhất. Nếu cả ba người đều trúng Bạo vũ lê hoa châm, vậy sẽ không xong, cho nên..."

Nghe Đường gia tẩu tử nói như vậy, hắn nhìn Triển Chiêu, lại nhìn

Văn Hồng Ngọc, chậm rãi ngồi xuống. Nhìn mãi chén trà trong tay, trầm mặc suy nghĩ một hồi, cũng biết chỉ có cách này. Nhưng mà, hắn không muốn để Triển Chiêu làm bia chắn. Cũng không hiểu sao, chỉ cần là việc Triển Chiêu muốn làm, hắn sẽ muốn tranh, mặc dù chuyện đó vô cùng nguy hiểm, hắn cũng vẫn muốn dành phần, vì thế mở miệng nói, "Vậy cứ theo kế này, nhưng để ta làm môi."

Lúc ấy Triển Chiêu chỉ nhìn hắn, không biết bao lâu mới mở miệng nói: "Bạch huynh, hai chúng ta không cần tranh nhau. Không bằng bốc thăm quyết định nhé. Bạch huynh cảm thấy thế nào?"

Lúc ấy hắn cũng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy biện pháp này rất công bằng, để cho ông trời quyết định ai sẽ làm "bia", bất kể kết quả thế nào, không ai có thể dị nghị, vì thế liền đồng ý: "Được, ta đồng ý."

Thấy hắn sáng khoái đồng ý, Triển Chiêu cầm lấy hai chiếc đĩa trên bàn, lấy một chiếc bẻ một mẫu, sau đó nắm hai chiếc đĩa trong tay nói: "Bắt được đĩa ngấn thì làm môi. Xin Đường phu nhân làm chứng." Dứt lời liền đem hai chiếc đĩa giao cho Văn Hồng Ngọc.

Văn Hồng Ngọc nhận hai chiếc đĩa, nhìn một chút rồi ngẩng đầu liếc nhìn Triển Chiêu, sau đó mới gật đầu: "Được, để ta làm chứng, bắt được đĩa ngấn thì làm môi." Nói xong đem hai chiếc đĩa ra sau lưng, lúc đem trở lại mỗi tay cầm một chiếc. Mà phần lộ ra ngoài hoàn toàn bằng nhau không khác: "Các người chọn đi."

Hai chiếc đĩa kia, nắm trong tay Đường gia tẩu tử căn bản là giống nhau, không thể nhìn ra cái nào dài cái nào ngắn. Hắn liếc mắt nhìn Triển Chiêu, thấy Triển Chiêu cũng đang nhìn mình. Hắn chần chờ một chút vẫn không động thủ, Triển Chiêu liền muốn rút trước, lúc này hắn mới vội vươn tay lên ngăn Triển Chiêu lại. Sao có thể cho Triển Chiêu chiếm được tiên cơ: "Ta lấy trước!"

Văn Hồng Ngọc nhìn hắn một cái, Triển Chiêu cái gì cũng chưa nói, yên lặng thu tay trở về. Hắn nhìn hai chiếc đĩa kia mà không có chút manh mối nào, liền tùy tiện rút một cái. Lấy vào tay vừa vặn là một chiếc đĩa nguyên vẹn không hề bị tổn hao. Lúc ấy hắn thật thất vọng, chẳng lẽ lão thiên gia thật sự thiên vị Triển Chiêu, ngay cả hắn muốn tự mình đi chịu tội mà cũng không thực hiện được.

"Nếu Bạch Ngũ gia đã rút được đĩa nguyên vẹn, vậy Triển mỗ không cần rút nữa. Triển mỗ sẽ làm môi." Lúc Triển Chiêu bình tĩnh cười, nói ra những lời này, hắn thật ra có chút ảo não, nhưng vừa rồi đã hẹn bắt thăm quyết định, hắn cũng không thể chơi xấu. Chỉ có thể ném chiếc đĩa kia trở lại ông đĩa, vô cùng "sáng khoái" đồng ý.

Nghĩ lại, Bạch Ngọc Đường càng cảm thấy mình bị Triển Chiêu tính kế. Lấy cá tính của Triển Chiêu, luôn làm gương đi trước, chắc chắn sẽ không để người khác đi làm chuyện nguy hiểm. Hắn (Triển Chiêu) vậy mà

đề nghị bóc thăm để quyết định ai làm mời, đây là chuyện không bình thường. Lúc ấy sao hấn lại không nghi ngờ chút nào? Có lẽ, hấn (Triển Chiêu) căn bản là cố ý. Hấn (Triển Chiêu) biết tính mình, chuyện gì cũng không muốn rút lại phía sau, cho nên, ngay từ đầu đã lập kế, khiến mình cam tâm tình nguyện từ bỏ chuyện này. Mà với kết quả bất thăm, hấn (Triển Chiêu) căn bản cũng đã sớm định liệu. Giờ nghĩ lại, vẻ mặt của Đường gia tẩu tử lúc nhận đĩa rõ ràng là khác thường, hai chiếc đĩa kia có trá, mà bọn họ thông đồng với nhau lừa hấn.

Hay cho con mèo thôi người! Nghĩ vậy, Bạch Ngọc Đường tức tới nghiến răng nghiến lợi, oán hận trừng Triển Chiêu, ước gì xông lên đánh với hấn một trận. Nhưng mà, tình huống lúc này của Triển Chiêu khiến hấn không thể động thủ, sao có thể đánh nhau với người đang bị thương nặng chứ? Chuyện này nếu truyền ra ngoài, mặt mũi của Ngũ gia hấn còn không mất sạch sao!

Bạch Ngọc Đường bị đè nén trong đầu, trừng mắt nhìn Triển Chiêu, lại không thể hành động, trong bụng dôn nén một cục. Mà nha đầu Hiểu Vân vừa rồi nổi trận lôi đình, thóa mạ hấn một trận, lại lấy kiếm của hấn chém người, vẫn im lặng nằm đó, quả thật so với “nha đầu điên” kia giống như hai người khác biệt. Thật sự rất khó tưởng tượng, nha đầu kia vậy mà bùng nổ thành như vậy. Có điều... Nàng vì sao lại chạy tới đây? Bạch Ngọc Đường đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, quay lại phát hiện Trương Long đang canh giữ Sa Thiên Lý, liền gọi hấn: "Trương Long!"

"Bạch đại nhân, có chuyện gì?" Trương Long nghe Bạch Ngọc Đường kêu gấp vội vàng chạy tới.

Bạch Ngọc Đường nhìn Trương Long, lại nhìn Hiểu Vân. "Đây là chuyện gì?"

Trương Long lập tức đoán được Bạch Ngọc Đường hỏi chuyện gì, vội xoa tay giải thích: "Bạch đại nhân, chúng tôi cũng không có cách nào cả!" hấn đương nhiên biết loại chuyện này không thể để Hiểu Vân tham gia vào, càng không thể để Hiểu Vân đến nơi này. Nếu lỡ có chuyện gì, hấn không thể tự tha thứ. Nhưng mà, nếu không mang theo nàng, cũng không chịu đựng nổi.

Bạch Ngọc Đường nhíu mi, không khỏi tò mò. Hiểu Vân dùng cách gì khiến Trương Long cùng Triệu Hồ hai người mạo hiểm mang nàng tới đây? Không phải bọn họ có nhược điểm gì nằm trong tay nha đầu này chứ.

"Nàng..." Bạch Ngọc Đường chỉ Hiểu Vân, "Lấy cái gì áp chế các người?"

Mặt Trương Long nhất thời hết xanh lại trắng, vừa bất đắc dĩ vừa xấu hổ: "Chuyện này..."

"Sao?" Bạch Ngọc Đường nhìn Trương Long, ý bảo hấn tiếp tục nói.

"Bạch đại nhân, chuyện này..." Bảo hấn phải nói thế nào đây? Nói ra

chỉ sợ không thỏa đáng, không nói ra, chỉ sợ không qua được ải của Bạch đại nhân. Nói ra không được, không nói cũng không được, làm thế nào bây giờ. Trương Long ấp úng, nửa ngày không nói. Tay trái chà xát tay phải, thái dương đỏ đầy mồ hôi.

"Ừm..." Chính vào lúc này, một tiếng rên rỉ truyền vào trong tai hai người, Trương Long như được đại xá: "Bạch đại nhân, ngài trực tiếp hỏi Hiểu Vân cô nương đi!" Dứt lời, chạy trở lại tiếp tục canh Sa Thiên Lý.

Bạch Ngọc Đường thấy bộ dáng khó nói của Trương Long, đành phải thôi, hỏi Hiểu Vân cũng được. Liên cúi đầu nhìn, thấy Hiểu Vân đang từ từ mở mắt, chớp vài cái, vẫn mang vẻ mặt mơ màng.

"Nha đầu, người tỉnh rồi?" Thấy bộ dáng mơ mơ màng màng của nàng, Bạch Ngọc Đường muốn cười.

"... Ngũ Ca?" Về mặt Hiểu Vân nghi hoặc nhìn Bạch Ngọc Đường: "Ta làm sao vậy?" Sao lại cảm thấy dưới cổ đau đau.

Bạch Ngọc Đường thở dài, xem ra nàng đã quên hết mọi chuyện: "Vừa rồi người không khống chế được cảm xúc, lấy kiếm chém người, Đường gia tâu tử sợ người tổn thương bản thân nên điểm huyết khiến người hôn mê."

Hiểu Vân xoa xoa chỗ đau, chậm rãi ngồi xuống: "Ta... ta lấy kiếm chém người?" Có chuyện này sao? Hiểu Vân có chút mơ hồ, cúi đầu nhìn lại thấy quần áo mình loang lổ vết máu, liền cả kinh kêu ra tiếng: "A!" Là thật, là thật, nàng nhớ ra rồi! Lúc nàng tới đây, thấy Triển Chiêu sắc mặt trắng bệch, miệng phun máu tươi quỳ trên mặt đất. Nhìn thấy bộ dáng của hắn, cả người nàng như rơi vào mộng, vừa tức và đau. Nếu Triển Chiêu có bề gì... Nghĩ đến đây, trong lòng Hiểu Vân run lên, ngay cả thở cũng trở nên khó khăn. Nỗi sợ hãi lúc đó nàng chưa bao giờ cảm nhận thấy, hiện giờ nghĩ lại vẫn còn sợ. "Triển đại ca đâu?"

Bạch Ngọc Đường thở dài, chỉ chỉ một góc trong gian miếu đỏ: "Triển đại ca của người ở đằng kia!"

"Triển đại ca!" Hiểu Vân đứng lên, muốn đi lại đó, lại bị Bạch Ngọc Đường giữ chặt: "Đừng nóng, hắn không sao. Đường gia tâu tử đang trị thương cho hắn, người đừng qua quấy rầy họ."

Hiểu Vân dừng bước, quay người nhìn Bạch Ngọc Đường: "Thật sao?"

Nhìn ánh mắt sợ hãi có chút không xác định của Hiểu Vân, trong lòng Bạch Ngọc Đường chột có chút căng thẳng. Cảm thấy tim hắn như bị cái gì đó đâm vào, vừa chua xót vừa đau, liền hít một hơi thật sâu, đem cảm giác chán ghét kia đè xuống, nặng nề gật đầu: "Thật, ta cam đoan."

"Như vậy thì tốt rồi." nghe Bạch Ngọc Đường cam đoan, Hiểu Vân lúc này mới thở phào, nhẹ nhàng gật đầu. Vừa cúi đầu, nhìn thấy những vết máu trên người, Hiểu Vân đột nhiên rùng mình. Nhớ lại việc mình vừa mới làm, trong đầu không biết là tư vị gì, cay đắng khổ nhạt, ngũ vị tạp trần.

Nàng vậy mà rút kiếm Bạch Ngọc Đường chém người? Đây là chuyện

bình thường ngay cả nghĩ nàng cũng không nghĩ tới. Thời điểm kia bộ dáng của nàng có lẽ rất đáng sợ. Lúc ấy cũng không hiểu sao, cảm giác xúc động như núi lửa muốn bùng nổ, không thể ngăn lại, xúc động tới mức muốn ra tay đả thương người. Gặp chuyện có liên quan tới Triển Chiêu, nàng thật sự là hoàn toàn rối loạn, không còn lý trí.

"Ngũ Ca..." Hiểu Vân nhìn Bạch Ngọc Đường, "Ta... Vừa rồi có phải... Có chút..."

Bạch Ngọc Đường thở dài. "Nha đầu, người vừa rồi thật là... rất dọa người."

"A..." Hiểu Vân suy sụp, hành vi của nàng trong mắt bọn họ chỉ sợ chẳng khác nào một "mụ đàn bà đánh đá". Ngay cả Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy bị dọa, không biết Triển Chiêu thấy thế nào, hẳn sẽ không bị dọa tới mức nảy sinh khúc mắc với nàng chứ!

Hồi 81 - Nợ miếu nằm liệt giường

"Không chỉ như vậy, người còn 'mắng' ta, chỉ thiếu không chỉ thẳng vào mũi ta thôi." Nói đến đây, Bạch Ngọc Đường lại có cảm giác vô cùng khó chịu: "Chuyện đứng ra làm mục tiêu là do Triển Chiêu một tay bày ra, chính hắn muốn nhận lấy độc châm, Ngũ gia ta cũng bị trúng kế, người còn đổ lỗi cho ta!"

Triển Chiêu bày ra... ? Hiểu Vân nhìn Bạch Ngọc Đường, đảo mắt không hiểu ra sao. Bạch Ngọc Đường cũng không nói thêm nhiều lời, quay đầu đi không nhìn nàng nữa. Hiểu Vân biết mình đuối lý, vội nói lời hay giải thích: "Ngũ ca, vừa rồi thật xin lỗi, mọii nhất thời sốt ruột, nói năng lung tung, huynh đừng để trong lòng."

Bạch Ngọc Đường nhìn Hiểu Vân, giữa mùa đông, trên chóp mũi vẫn đỏ mề hôi, hai tay đặt phía trước người đã sắp xoắn thành bánh quẩy rồi. Nghĩ lại càng thấy rối rắm, muốn tiếp tục giận cũng không nổi, liền khoát tay áo: "Bỏ đi, ngũ gia ta là người đại nhân đại lượng, ai thêm so đo với tiểu nha đầu người!"

Hiểu Vân liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, nghĩ Bạch Ngọc Đường người lúc này chẳng qua mới hai hai, hai ba tuổi, so ra ta còn lớn hơn người một hai tuổi đấy, người còn lừa đảo nói ta là tiểu nha đầu. Có điều nghĩ thì nghĩ vậy, ngoài miệng vẫn cười đáp: "Ta biết Ngũ ca là người khoan hồng đại lượng, sẽ không ghi thù."

Bạch Ngọc Đường hồ nghi nhìn Hiểu Vân, có chút khó hiểu. Sao lại cảm thấy nàng nghĩ một đằng nói một nẻo vậy? Có điều còn chưa kịp nghĩ kỹ, Hiểu Vân lại mở miệng nói tiếp.

"Cái tên kia là Sa Thiên Lý sao? Sao lại chỉ có mình hắn, Cát Thu Nương đâu? Hiểu Vân chỉ chỉ cái tên mặt không còn chút máu nằm trên mặt

đất như đang hấp hối kia hỏi. Nhìn hắn như vậy, vừa rồi hẳn là mình xuống tay không nhẹ.

Bạch Ngọc Đường liếc nhìn Sa Thiên Lý, xem tình hình, mới rồi nhận một chưởng của hắn, lại thêm một kiếm của Hiểu Vân, chắc đã mất nửa cái mạng rồi. "Cát Thu Nương không xuất hiện."

"Ồ..." Hiểu Vân gật đầu, thật là đáng tiếc. Uổng phí Triển Chiêu lấy bản thân làm bia đỡ đạn, vậy mà một tên không xuất hiện, không thể một lần bắt được cả hai, thật sự là đáng tiếc. Nghĩ tới chuyện của Triển Chiêu, trong đầu Hiểu Vân lại một trận khô sở. Nhìn Triển Chiêu đang nhắm mắt ngồi xếp bằng cho Văn Hồng Ngọc chữa thương, trong đầu Hiểu Vân vừa đau vừa tức, vô cùng rối rắm. Nàng không biết dùng nội công để chữa thương là thế nào, nhưng chỉ nghĩ tới chuyện kim châm xuyên qua da thịt đã thấy đau rồi! Châm lớn như vậy mà.

"Đúng rồi, Vân nha đầu, sao ngươi lại đến đây?" Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhớ ra chuyện vừa rồi muốn hỏi.

Hiểu Vân phục hồi tinh thần, nhìn Bạch Ngọc Đường thờ dài nói. "Còn không phải bởi vì lo lắng các ngươi mới đến sao."

Nghe Hiểu Vân nói như vậy, trong lòng Bạch Ngọc Đường thấy thoải mái hơn một chút. Nàng nói các ngươi, bao gồm cả Bạch Ngọc Đường hẳn nữa. Nàng cũng quan tâm tới hắn đấy! Nhưng mà, làm sao nàng lại biết bọn họ đang đuổi bắt Sa Thiên Lý cùng Cát Thu Nương? "Ngươi sao lại biết chúng ta tới đây bắt bọn chúng?"

Hiểu Vân nhìn Bạch Ngọc Đường nói: "Mấy ngày hôm trước trong phủ chẳng có nha dịch huynh đệ nào, hôm nay ngoại trừ hai người các ngươi, ai cũng có mặt. Vậy khẳng định đã có tin tức của bọn chúng. Đường phu nhân cũng vắng mặt, hơn nữa thuốc của ngươi để trong phòng cả ngày không thấy ai uống, dùng cái này nghĩ là biết các người đi làm gì. Không mang theo lấy một người trong phủ nha, chỉ có ba người đi, có thể không lo lắng sao?" Hiểu Vân chỉ chỉ đầu mình, bày ra vẻ mặt "ngươi thật ngốc, rõ quá còn gì".

Bạch Ngọc Đường bị nàng nói như vậy, vẻ mặt thật bất đắc dĩ, trong lòng cười khô, mắt công nàng tưởng mình đầu óc không tốt: "Vậy ngươi dùng biện pháp gì bắt Trương Long Triệu Hồ mang ngươi tới đây?" Vì để an toàn, ba người bọn họ trước khi đi cũng đã dặn dò, các huynh đệ trong nha môn không ai được đi theo họ, không được phép tự tiện tới đây.

"Chuyện này à..." Hiểu Vân nhìn Bạch Ngọc Đường, lắc lắc đầu. "Không nói cho ngươi biết." Chuyện này không thể nói với hắn, nếu để Triển Chiêu hoặc ai đó biết, rất không tốt. Cho nên, tuyệt đối không thể để cho người khác biết, nàng uy hiếp Trương Long Triệu Hồ, nếu không mang theo nàng tìm đến Triển Chiêu bọn họ, nàng liền hôn bọn họ, sau đó nói với đại nhân bọn họ phi lễ nàng. Chiêu này nàng học từ trong TV, có điều vẫn có

tác dụng. Hai người bọn họ nghe nàng nói vậy, mặt bị dọa trắng, lập tức ngoan ngoãn mang mang nàng đến đây.

Hiệu Vân không nói, Bạch Ngọc Đường ngược lại là càng thêm tò mò. Đến cuối cùng là chuyện gì, Trương Long Triệu Hổ cùng Hiệu Vân nhất định không chịu để lộ ra? Đang muốn truy hỏi tiếp, chợt nghe đình một tiếng. Ngẩng đầu thấy Triển Chiêu phun ra một búng máu, bức tượng thổ địa nằm đối diện với hắn cảm mấy chục cây châm.

"Triển đại ca, huynh sao rồi..." Hiệu Vân vội chạy qua, quỳ gối trước mặt Triển Chiêu. Thấy khóe miệng hắn trào máu, tim nàng thất lại. Lại học máu, lại học máu! Hắn có bao nhiêu máu có thể phun ra đây.

Triển Chiêu nhẹ nhàng lắc đầu, thấp giọng nói. "Ta không sao, thật đấy."

Hiệu Vân thấy bộ dáng suy yếu của hắn, vừa tức giận, vừa đau lòng. Giận hắn cậy mạnh, đau lòng hắn không thương lấy chính mình.

Lúc này, Triệu Hổ đã chạy một chiếc xe ngựa tới, đứng ở trước cửa miếu.

"Chúng ta đi về trước đã." Văn Hồng Ngọc thấy Triệu Hổ, liền gọi mọi người chuẩn bị đi.

Hiệu Vân không nói gì, tay đang định đỡ Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đã đi tới: "Đề ta đi."

Hiệu Vân nhìn Bạch Ngọc Đường rồi lùi lại: "Vậy phiền Ngũ ca."

"Đa tạ Bạch huynh."

Bạch Ngọc Đường nhìn Hiệu Vân, lại nhìn Triển Chiêu, không biết tại sao, hắn nhìn bộ dáng bọn họ, lại cảm thấy trong đầu hoảng hốt. Bọn họ hiện giờ đều là người của Khai Phong phủ, vì sao hai người đó thoát nhìn đặc biệt thân thiết, mà hắn lại giống như người ngoài: "Triển Chiêu thích khách sáo, cảm tạ ta thì thôi đi, nha đầu người sao cũng xa lạ như vậy?"

"Ngũ Ca, huynh..." Hiệu Vân thấy Bạch Ngọc Đường có chút hờn giận, liền ngăn người. Nàng còn chưa kịp phản ứng, Bạch Ngọc Đường đã đỡ Triển Chiêu đi ra ngoài. Hiệu Vân nhìn bóng dáng Bạch Ngọc Đường, vẻ mặt mờ mịt, trong lòng tự nhủ: thật chẳng hiểu thế nào, không hiểu con chuột bạch này tức giận cái gì.

Sau khi Sa Thiên Lý bị áp tải tới Khai Phong phủ, trực tiếp bị bỏ vào nhà lao. Nhưng bởi vì hắn bị thương không nhẹ, Bao đại nhân không thể trực tiếp thẩm vấn, mà trước tiên phái Công Tôn Sách đến chữa thương cho hắn. Đám người Triển Chiêu tới thư phòng Bao đại nhân hỏi thăm tình hình.

"Thuộc hạ thất trách, không bắt được Cát Thu Nương". Nói xong, Triển Chiêu ôm quyền thi lễ với Bao đại nhân.

Nhìn Triển Chiêu trước mặt, Bao đại nhân bắt đắc dĩ lắc đầu, đã qua nhiều năm, tính tình của hắn đã mềm dẻo hơn một chút, nhưng vẫn cứ như vậy: "Triển hộ vệ chớ tự trách, bản phủ biết, đây không phải lỗi của ngươi."

"Đúng vậy, Cát Thu Nương không xuất hiện là chuyện không ai nghĩ tới, sao có thể coi là lỗi của Triền đại ca". Nghe Triền Chiêu nói vậy, Hiểu Vân không nhịn được, bước lên nói tiếp: "Hơn nữa, tuy chúng ta không bắt được Cát Thu Nương, nhưng chỉ cần Sa Thiên Lý ở trong tay chúng ta, không sợ không tìm thấy ả, chúng ta chỉ cần thả lưới bắt cá là được."

"Thả lưới bắt cá?" Bao đại nhân nhướn mi, nhìn Hiểu Vân.

"Đúng vậy! Cát Thu Nương từng cứu Sa Thiên Lý từ tay Triền đại ca một lần, hơn nữa, ả còn đem Bạo vũ lê hoa châm giao cho Sa Thiên Lý, có thể thấy tầm quan trọng của Sa Thiên Lý đối với ả. Chỉ cần chúng ta thả tin tức ra ngoài, nói Sa Thiên Lý đã bị bắt, ít ngày nữa xử trảm, Cát Thu Nương khẳng định sẽ đến cứu. Chúng ta chỉ cần giăng lưới, chờ con cá sa vào là được!"

"Đúng!" Bao đại nhân gật đầu, vuốt râu nói. "Hiểu Vân giải thích, rất hợp ý bản phủ, cứ theo kế này đi."

"Vâng, thuộc hạ đi sắp xếp." Triền Chiêu nhận lệnh, chuẩn bị đi sắp xếp mọi việc.

"Đợi đã." Hiểu Vân vội ngăn hấn lại. "Không được!"

"Sao lại không được?" Bao đại nhân nghi hoặc nhìn Hiểu Vân.

"Đại nhân, Triền đại ca hấn..."

"Hiểu Vân!" Triền Chiêu gọi nàng, nhìn nàng lắc đầu.

Hiểu Vân không để ý tới hấn, tiếp tục nói với Bao đại nhân: "Đại nhân, Triền đại ca mới rời lại trướng Bạo vũ lê hoa châm, thân thể vẫn còn hư nhược, cần phải nghỉ ngơi."

"Ồ?" Bao đại nhân nhìn Triền Chiêu, mới rời không chú ý, hiện giờ nhìn kỹ lại, quả thật sắc mặt hấn không tốt: "Triền hộ vệ, người bị thương sao không nói với bản phủ?"

"Đại nhân! Vết thương nhỏ thôi, thuộc hạ không có gì đáng ngại."

Bao đại nhân làm sao không biết tính tình hấn, trầm mặt hạ giọng nói: "Triền hộ vệ, bản phủ lệnh cho người lập tức về phòng nghỉ ngơi."

"Nhưng mà, đại nhân..."

"Việc của Cát Thu Nương đã có Bạch hộ vệ, Triền hộ vệ tạm thời không cần quan tâm, cứ yên tâm nghỉ ngơi là được." Bao đại nhân đương nhiên biết trong lòng Triền Chiêu quan tâm chuyện gì.

"Đại nhân..."

"Triền Chiêu, hay là người không tin Bạch Ngọc Đường ta?" Bạch Ngọc Đường đứng ở một bên, bắt tay ôm kiếm trước ngực, ngạo nghễ nhìn Triền Chiêu.

"Triền Chiêu không có ý này, Bạch huynh chớ nên hiểu lầm."

"Vậy thì tốt."

"Đúng vậy, có Ngũ Ca ở đây, Triền đại ca yên tâm nghỉ ngơi đi."

"Triền hộ vệ."

Ba người, mỗi người một câu, hơn nữa Bao đại nhân đã dùng mệnh lệnh bất hủn nghỉ ngơi, Triển Chiêu đành phải theo lời: "Như vậy, thuộc hạ tuân lệnh." Dứt lời, thi lễ với Bao đại nhân rồi rời khỏi thư phòng.

Hiệu Vân vội vàng cáo biệt Bao đại nhân, rồi vội vàng đuổi theo.

Thấy người một trước một sau rời đi, khuôn mặt ngày thường nghiêm túc của Bao đại nhân trong nhất thời dịu hẳn đi, hé ra một nụ cười rất nhạt. Sau đó xoay người lại, nói với Bạch Ngọc Đường: "Việc của Cát Thu Nương làm phiền Bạch hộ vệ."

Bạch Ngọc Đường thi lễ với Bao đại nhân, nói một câu "Đại nhân yên tâm" rồi vội vàng đi.

Triển Chiêu trở lại phòng, lấy ra kim sang dục, bỏ áo khoác ngoài, đang định cởi trung y, lại nghe có tiếng người gõ cửa. Đang định mặc lại quần áo, người bên ngoài đã đẩy cửa ra.

"Hiệu Vân, sao lại tới đây?" Triển Chiêu vội đứng dậy choàng áo khoác, xuống giường hỏi.

Hiệu Vân liếc mắt nhìn Triển Chiêu một cái, quay lại đóng cửa, rồi đi vào đứng trước mặt hắn: "Ta tới bồi thuốc cho huynh." Nói xong, bỏ thứ mình mang đến mở ra đặt trên bàn. Đang định bảo Triển Chiêu cởi quần áo, đột nhiên phát hiện trong phòng rất lạnh, nhìn bốn phía một vòng cũng không thấy chậu than đâu, đành phải ra khỏi phòng lần nữa, lúc trở lại trong tay đã có một chậu than, lửa trong chậu cháy lớn. Lúc này Triển Chiêu đã cởi quần áo, đang kiểm tra vết thương trên ngực mình. Hiệu Vân không gõ cửa, cứ thế đẩy vào, Triển Chiêu sững sốt, không kịp phản ứng liền bị bắt gặp.

Hiệu Vân đặt chậu than xuống, rửa sạch tay rồi tới gần Triển Chiêu. Triển Chiêu đã buộc lại áo lót, thấy Hiệu Vân đứng trước mặt nhìn mình, đột nhiên cảm thấy mặt nóng lên.

"Hiệu Vân, tự ta làm được." Nàng ra ngoài trước đi. Triển Chiêu muốn nói vậy nhưng nhìn vẻ mặt ngưng trọng, vừa đau lòng vừa thương xót của nàng, cuối cùng không nói nên lời.

Hiệu Vân không để ý đến hắn, vẻ mặt nghiêm túc, không nói hai lời đưa tay kéo mở dây lưng quần áo hắn.

"Hiệu Vân, tự ta làm được..." Triển Chiêu vội lôi kéo giữ lại quần áo che mình.

Hiệu Vân không nói gì, chỉ yên lặng nhìn Triển Chiêu. Đôi mắt sưng nước kia, nhìn hắn như muốn lên án, nói ai oán, tức giận cùng khổ sở, ánh mắt kia khiến trong lòng Triển Chiêu rung lên. Thôi thôi, tóm lại sau này cũng là vợ chồng. Triển Chiêu hạ quyết tâm, không giãy dụa nữa, để Hiệu Vân tùy ý mở vạt áo hắn.

"..."

"Nhất định rất đau, đúng không..." Nhìn thân thể đầy những vết thương

lớn nhỏ trước mặt, Hiểu Vân đau xót, nước mắt trào lên, hai mắt mờ hồ, đến giọng nói cũng không ngăn được nghẹn ngào. Vết thương này có mới có cũ, nhưng mỗi cái đều như dao nhọn đâm vào lòng Hiểu Vân, khiến nàng đau đớn. Trên da từng điểm từng điểm chấm đỏ, bao quanh là lớp da xanh tái, có nông có sâu, có chỗ còn đang chảy máu, có chỗ đã kết vảy. Đây đều là vết thương do Bạo vũ lê hoa châm gây ra. Từng nốt từng nốt nhỏ như vậy, lại vây kín ngực cùng thắt lưng hấn, thoạt nhìn vô cùng dữ tợn, vô cùng ác liệt.

Triển Chiêu ngẩn ra, thân thể cứng đờ, không biết bởi vì vết thương bị chạm đến mà đau đớn, hay vì tay nàng để lại xúc cảm lạnh lẽo.

"Nhất định rất đau, đúng không?" Nước mắt cứ như vậy rơi xuống, không ngăn lại nổi, giống như chuỗi trân châu bị đứt, bùm bùm rơi xuống, văng ra, rơi vào đầu Triển Chiêu.

"Hiểu Vân..." Triển Chiêu không tự chủ được vươn tay, xoa mặt nàng, dịu dàng lau đi nước mắt trên hai má, kinh ngạc nhìn nàng.

"Ta bôi thuốc cho huynh." Hiểu Vân cắn môi, cố gắng kìm nén cảm xúc và nước mắt, nâng tay lau mặt, xoay người lấy vải bông sạch, thấm rượu đã chuẩn bị từ trước. Hiện giờ không có dung dịch ôxy già, chỉ có thể dùng rượu mạnh thay thế để khử trùng.

"Đây là rượu mạnh, có tác dụng tiêu độc, có điều chạm vào miệng vết thương sẽ rất đau, huynh kiên nhẫn một chút."

Triển Chiêu gật đầu. Hiểu Vân lúc này mới bắt đầu thật cẩn thận lau vết thương. Hơi lạnh đầy kích thích của rượu đụng tới miệng vết thương, khiến Triển Chiêu hít mạnh một hơi, lưng cũng cứng lên.

Tay Hiểu Vân run run, ngẩng đầu nhìn hấn. "Rất đau sao?"

Triển Chiêu khẽ cắn môi, cười lắc đầu, "Không."

Hiểu Vân nhìn hấn: "Sao có thể không đau được? Nhất định là đau muốn chết. Đau thì kêu ra đi." Nói xong, xuống tay nhanh hơn. Đau dài không bằng đau ngắn, động tác nhanh hơn, thống khổ cũng ngắn hơn.

Triển Chiêu cười khở, trong lòng thầm nghĩ, quả thật là đau, có điều, đường đường là nam tử hán, cho dù thật sự là đau cũng không thể hô ra. Hiểu Vân giống như biết tâm tư của hấn, vừa nhanh chóng lau vết thương vừa nói: "Là người sẽ đau, không phân nam nữ, kêu đau cũng không phải chuyện gì dọa người. Nói chi ở đây cũng không có người ngoài. Huynh cũng thật là, chuyện gì cũng cố chịu, cái gì cũng không nói, người khác lại không biết, ta thật sự sợ ngày nào đó huynh chịu nhin đến hồng cả người, đến lúc đó làm thế nào?"

"Hiểu Vân..."

"Huynh nhìn trên người huynh xem, mới có một chỗ này, vết thương lớn nhỏ cũ mới đều nhiều như vậy, còn chưa nói những chỗ ta không nhìn thấy. Có lẽ cho tới giờ huynh cũng không biết điều trị cho tốt, vết thương nếu không điều dưỡng tốt, sau này sẽ lưu lại di chứng, khiến huynh nếm mùi

đau khổ đó."

"Bao vũ lê hoa châm thật là ngoan độc, mạnh mẽ đâm vào trong da thịt, gây ra nhiều vết thương như vậy. Độc thì Đường phu nhân có thể giải, nhưng vết thương thì phải làm sao? Nếu chuẩn bị không tốt, làm bị thương nội tạng, hoặc động đến gân cốt, vậy phải làm sao bây giờ? Cho dù đứng ra làm bia đỡ cũng không phải không có cách. Sao không đặt trước ngực hoặc nơi yếu hại vài tấm ván gỗ, quả thật là một chút cũng không biết biến báo. Huynh là đầu gỗ, hay là quá tin tưởng vào bản thân? Ta thấy không phải, huynh chính là, chính là không để bản thân mình ở trong lòng."

Hiệu Vân động tay cũng mau như nói chuyện, lau vết thương, bôi thuốc, băng bó đều rất nhanh, miệng cũng nói không dừng, càng nói càng kích động. Nhìn trên người Triển Chiêu toàn băng vải, thấy trong lòng khổ sở, lại khóc lên.

Hồi 82 - Một nụ hôn định chung thân

Hiệu Vân vừa khóc vừa thút thít nói tiếp: "Huynh sao lại không biết yêu quý bản thân như vậy? Tuy thân thể là của huynh, nhưng cũng có người lo lắng, cũng có người khổ sở chứ. Huynh có biết người ta sẽ đau lòng không? Huynh, huynh có biết người ta sẽ khổ sở, sẽ thương tâm không? Ô ô ô..."

"Hiệu Vân, đừng khóc..." Triển Chiêu thấy nàng khóc, trái tim cũng rối loạn, không biết làm thế nào cho phải, chỉ có thể kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, vỗ nhẹ lưng nàng, dịu dàng an ủi.

"Ô ô ô, huynh có biết ta có bao nhiêu lo lắng, bao nhiêu sợ hãi, huynh có biết hay không, ô ô..." Hiệu Vân bắt đầu khóc là khóc không ngừng nổi, khiến Triển Chiêu bắt đầu chân tay luống cuống.

"Hiệu Vân, ta biết..." Nhìn Hiệu Vân khóc tới lê hoa đái vũ, trong lòng Triển Chiêu vừa đau vừa hối hận. Sớm biết vậy, nói thế nào cũng không cho nàng nhìn vết thương của mình.

"Không, huynh không biết, huynh căn bản là không biết trong lòng ta đau thế nào, chỉ cần nghĩ nếu huynh có chuyện gì ngoài ý muốn, tim của ta đã đau tới mức không thở nổi, huynh không biết..."

"Hiệu Vân..." Ta sao lại không biết, ta cũng từng đau lòng như vậy, lúc nhìn thấy nàng bị người khác bắt nạt, lúc nhìn thấy nàng một thân đầy máu, nghĩ tới lúc nàng gặp chuyện không may, loại đau đớn như kim đâm vào tim này, ta sao có thể không biết!

"Huynh, ô..." Hiệu Vân vừa khóc vừa nói, cuối cùng đã khóc không thành tiếng.

Triển Chiêu thấy nàng khóc chuyên tâm như vậy, vừa đau lòng vừa buồn cười. Tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt nàng, vừa dịu dàng nói:

“Buổi chiều nàng còn cầm kiếm của Bạch huynh chém người, hung hãn như vậy. Sao bây giờ lại khóc thành dạng này, quả thật như một người khác, một chút cũng không giống phong cách của nàng.”

Hiệu Vân sừng sốt, trong chớp mắt ngừng khóc, chỉ là vẫn nhìn không được có chút sụt sịt, chớp chớp mắt nhìn Triển Chiêu, trên mặt vẫn còn nước mắt, nhưng hai má đã đỏ ửng lên: “Chuyện này... kỳ thật... Triển đại ca... chuyện đó... Ta bình thường không như vậy đâu, tình hình hôm nay đặc biệt. Lúc đó ta sốt ruột quá, nhìn thấy bộ dáng kia của huynh, thật sự rất khổ sở, không hiểu làm sao, lại, lại như vậy.”

Hiệu Vân có chút ngượng ngùng nhìn Triển Chiêu, nàng thật sự không muốn để hấn nghĩ nàng là một người dã man, nàng thật sự không phải loại “bạn gái hung hãn”. “Huynh cũng biết, bình thường ta ngay cả giết cá cũng không dám. Kỳ thật ta rất dịu dàng, chỉ là tình thế cấp bách mới nổi giận, có chút táo bạo lại thêm chút khuynh hướng bạo lực, đây chẳng qua là tình huống cấp bách nên mới...”

Hiệu Vân vội ngậm miệng, cắn môi dưới. Nàng thật sự là bối rối, nói đến nói đi, kết quả càng bối càng đen. Thật sự không biết mình đang nói gì. “Triển đại ca... ta, ta... Ai da, ta đang nói gì đây chứ.”

Triển Chiêu thấy nàng như vậy, trong lòng âm áp. Nàng để ý đến hấn như vậy, để ý đến mức xúc động làm những việc bình thường mình căn bản không làm. Hấn sao có thể không biết tâm tư của nàng, hấn đương nhiên biết nàng thiện lương ôn nhu, vừa rồi nói như vậy, cũng chỉ muốn nàng không khóc tiếp mà thôi.

Lúc này, nhìn thấy chân tay nàng luống cuống, nóng lòng muốn giải thích, nhưng lại không diễn đạt được, thành ra nói ngược, gập đên độ mặt đỏ bừng bừng, thật sự là vô cùng đáng yêu, không khỏi nở nụ cười. Hai tay kim lòng không nổi ôm lấy bả vai nàng, chậm rãi tới gần, một ngụm ngậm lấy đôi môi đỏ au không ngừng mở ra đóng vào nói chuyện kia. Cuối cùng nàng cũng im lặng. Mà hấn cũng không muốn rời khỏi môi nàng. Mềm mại như vậy, ngọt ngào như vậy, muốn nếm thử, không muốn buông ra.

Hiệu Vân ngờ ngác tròn tròn mắt, trong phút chốc đầu óc trống rỗng. Chỉ cảm thấy trên bờ môi, chớp mũi, tràn ngập hơi thở của hấn, khiến nàng ngây ngốc, không có cách nào suy nghĩ. Mãi đến lúc cảm thấy khuôn mặt gần ngay trước mắt, lớn quá mức khiến tầm mắt nàng không nhìn rõ nữa, lại vô cùng thoải mái, mới chậm rãi nhắm mắt lại.

Trước mắt đen kịt, mà hơi thở ẩm ướt kia càng thêm rõ ràng, quấn quanh bên mũi. Trên môi, vừa mềm vừa tê, giống như có dòng điện chạy qua.

Hấn đang hôn nàng, lúc nàng không hề chuẩn bị... Hấn thật sự hôn nàng. Một tiếng thở dài, rất nhẹ nhàng, từ trong miệng Hiệu Vân tràn ra, hạnh phúc mà thỏa mãn, đôi môi khẽ mở, không tự chủ mà đáp lại.

Triển Chiêu say đắm mà tham lam hôn đôi môi của nàng, khi thì khẽ chạm vào bờ môi, khi ngậm lấy cánh môi đỏ mọng, dịu dàng mút vào. Giống như nhấm nháp món ăn ngon nhất trên đời. Thì ra, tư vị của nụ hôn lại tuyệt vời như vậy. Vừa ngọt vừa mềm, vừa thơm vừa thuần, tươi mát nồng đậm, mê người, còn hơn cả quỳnh tương ngọc dịch, bàn đào ngàn năm của Vương Mẫu, khiến người ta yêu thích không muốn buông. Mà Hiểu Vân đáp lại, khiến hắn muốn ngừng mà không được, không thể tự kiềm chế.

"Vân Nhi..." Cuối cùng, Triển Chiêu khẽ buông Hiểu Vân ra, đặt trán lên trán của nàng, tay đặt sau lưng nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài mềm mại, thấp giọng khẽ gọi tên nàng.

"Vâng?" Hiểu Vân có chút ngờ ngạc, đầu vẫn hơi nâng lên, kinh ngạc nhìn Triển Chiêu, có chút mơ hồ, hình như còn chưa tỉnh táo lại. Trong con ngươi vốn trong trẻo, lúc này nhiễm một tầng sương mù như nước. Biểu tình mê mang kia, đáng yêu vô tội như con thỏ nhỏ. Đôi môi sau khi bị hôn, càng yêu kiều ướm át, hồng nhuận mê người, giờ phút này đang khẽ mở ra, hơi thở như hoa lan.

Giống như có một ngọn lửa từ trong cơ thể bùng lên, bỗng chốc lan rộng. Triển Chiêu cảm thấy tim đập như sấm, miệng lưỡi khô rang, không tự giác nuốt nuốt nước miếng, muốn áp chế khát vọng trong đầu, lại khó qua nổi dụ hoặc trước mắt. Mạnh mẽ áp tới ngậm môi Hiểu Vân hôn thêm một chút, rồi mới buông ra.

"Vân Nhi, đừng nhìn ta như vậy." Ta sẽ không khống chế được. Triển Chiêu yên lặng nhìn nàng, sâu trong đôi mắt đen thăm thẳm, tựa hồ có hai ngọn lửa đang cháy rực rỡ. Âm thanh lúc nói chuyện khàn khàn mà tràn ngập từ tính, ẩn giấu áp lực cùng khát vọng. Triển Chiêu thở sâu một hơi, lập tức đưa tay che mắt nàng lại, kéo đầu nàng áp vào vai mình, nhẹ nhàng ôm lấy.

Hiểu Vân nghe thấy hắn nói như vậy, lúc này mới phản ứng được, máu trong thân thể tựa hồ lập tức toàn bộ xông lên, trên mặt nóng muốn cháy người. Tay kéo vạt áo hắn, có chút run run. Giờ phút này, nàng không biết mình nên làm gì, nên nói gì. Nàng cũng không muốn làm gì hay nói gì. Nàng chỉ muốn tựa vào lòng hắn, vây trong hơi thở của hắn, hưởng thụ cảm giác thỏa mãn cùng hạnh phúc không thể diễn đạt được thành lời.

Lúc này vô thanh thắng hữu thanh. Hai người im lặng dựa vào nhau, lặng lẽ lắng nghe tiếng tim đập và hơi thở của nhau. Ai cũng không muốn mở miệng. Giống như mở miệng ra, mọi điều tốt đẹp đều sẽ bị phá vỡ.

Qua một hồi lâu, Triển Chiêu mới nói."Hiểu Vân."

"Vâng?" Hiểu Vân từ trong lòng hắn ngẩng đầu lên nhìn.

Triển Chiêu nhẹ nhàng vén tóc nàng sang một bên, để lộ ra vàng trán trơn bóng: "Đồng ý với ta, sau này chớ động tới mấy thứ kia, đao kiếm không có mắt, nàng sẽ khiến mình bị thương. Hơn nữa..."

Hiệu Vân nhìn Triển Chiêu, "Hơn nữa cái gì?"

Triển Chiêu nhìn ánh mắt xinh đẹp của nàng, đôi mắt trong suốt, trong lòng thở dài, nàng là một nữ tử thiện lương như vậy, nhất thời kích động khiến người khác bị thương, sau đó sẽ vì thế mà cảm thấy khổ sở hối hận! Cho dù người kia là tên khốn kiếp tội ác tày trời, trên tay dính đầy máu tanh, nàng cũng sẽ cảm thấy trong lòng bất an, không phải sao?

Triển Chiêu ôn nhu mỉm cười, "Hơn nữa, có ta ở đây, nàng không cần làm như vậy, biết không?"

Hiệu Vân nhìn ánh mắt ôn nhu của Triển Chiêu, trong đầu tràn ngập hạnh phúc, hạnh phúc tới muốn khóc: "Được, ta biết rồi, ta đồng ý với huynh." Hiệu Vân gật đầu, chôn mặt trong lòng Triển Chiêu.

Triển Chiêu thở phào, tay dùng chút lực, ôm lấy nàng. Nâng bàn tay phải, khẽ vỗ về mái tóc dài rối tung ở phía sau của nàng, ngón tay trong lúc xuyên qua những lọn tóc đen mềm mại, khiến người ta cảm thấy vô cùng an tâm và thỏa mãn.

Hai người lẳng lẳng ôm nhau, cho đến ngoài cửa truyền đến tiếng người đi tới, Triển Chiêu lúc này mới buông nàng ra.

"Triển hộ vệ." Theo tiếng đập cửa truyền đến, là giọng Công Tôn Sách.

Hiệu Vân lập tức từ trên giường đứng dậy, giống như làm chuyện xấu bị phát hiện: "Ta, ta đi mở cửa." Nói xong, cuống quýt đi tới trước cửa.

Công Tôn Sách thấy người mở cửa là Hiệu Vân, ngạc nhiên một chút. "Hiệu Vân?"

"Cha." Hiệu Vân theo bản năng trốn tránh ánh mắt Công Tôn Sách, "Con đi lấy chút đồ ăn cho Triển đại ca." Nói xong vội vàng rời đi.

Công Tôn Sách nhìn Hiệu Vân vội vàng rời đi, rồi mới bước vào phòng. Thấy mấy thứ bày trên bàn liền hiểu rõ, cười nói với Triển Chiêu đang sửa sang lại vạt áo: "Nghe đại nhân nói Triển hộ vệ bị thương, nên tới đây nhìn một cái, có điều xem ra vết thương đã xử lý xong."

"Công Tôn tiên sinh." Triển Chiêu đứng dậy, thi lễ với Công Tôn Sách: "Làm phiền tiên sinh quan tâm, vết thương của Triển mỗ đã..."

Công Tôn Sách khoát tay, nói. "Đệ tử hiệu. Bất quá, mới vừa rồi Triển hộ vệ cùng Hiệu Vân hai người..." Cô nam quả nữ ở chung một phòng, hơn nữa cửa phòng đóng chặt, thật sự không thỏa đáng lắm. Công Tôn Sách hơi nhíu mày, yên lặng nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu tất nhiên hiểu được suy nghĩ của Công Tôn Sách, thong thả nhìn lại Công Tôn Sách, sau đó ôn quyền nói: "Hành vi vừa rồi của Triển mỗ quả thật là không thỏa đáng, Triển mỗ xin nhận lỗi cùng tiên sinh. Có điều, xin tiên sinh yên tâm, Triển mỗ đã nhận định Hiệu Vân là thê tử của mình, nếu không, Triển mỗ cũng không dám có hành vi nào quá đáng. Triển mỗ đã quyết định đợi án này kết thúc, sẽ cầu thân với tiên sinh, cưới Hiệu Vân qua cửa, mong tiên sinh thành toàn." Dứt lời lại ôn quyền thi lễ.

Công Tôn Sách nhìn Triển Chiêu, nở nụ cười. "Nhu vậy thì tốt, như vậy thì tốt." Lúc này, Công Tôn Sách mới thật sự giãn lỏng mày.

Con rể như vậy, còn cầu gì hơn? Cũng không uổng phí ngày đó ông cầu xin Bao đại nhân một nhân tình, cho bọn họ cùng nhau nam hạ, thừa dịp phải tới Hãm Không Đảo để tác hợp cho bọn họ. Phải biết, sau khi Hoàng Thượng nhắc tới chuyện tứ hôn, ông bắt đầu lo lắng cho hôn sự của Hiểu Vân, Ông không muốn Hiểu Vân gả cho những công tử ăn chơi trác táng như con trai của Bàng thái sư, lại càng không muốn một ngày nào đó Hoàng Thượng tâm huyết dâng trào, đem Hiểu Vân tiến cung. Không phải ông xem trọng con gái mình, mà là Hoàng Thượng đối xử với con gái mình khác thường. Trong lòng ông biết, bất luận tình huống nào cũng không phải kết quả mà Hiểu Vân muốn.

Còn nữa, từ sau khi tin Hoàng Thượng hứa sẽ tứ hôn cho Hiểu Vân truyền ra ngoài, bắt đầu có bà mối tới cửa cầu thân, đều là con cái quan lại trong kinh thành. Rõ ràng, bọn họ đều nhắm tới việc Hoàng Thượng tứ hôn. Công Tôn Sách không ưa đám con cháu thế gia, càng không thích bọn họ có ý đồ khác, liền đuổi hết đám bà mối đó đi. Nhưng lúc nào cũng vẫn có bà mối tới cửa, trở thành nỗi phiền não của ông, đành phải nghĩ cách tìm một mối hôn nhân cho Hiểu Vân. Mà ông thấy Triển Chiêu cùng Hiểu Vân hai người ở chung rất tốt, trong lòng sinh kế, muốn tác hợp cho bọn họ, khiến Triển Chiêu trở thành con rể mình, ông vạn phần vừa lòng. Nay, coi như đại công cáo thành.

Nghĩ đến đây, Công Tôn Sách trong lòng vui vẻ, nhìn lại nhìn Triển Chiêu, thật sự là cha vợ nhìn con rể, càng nhìn càng vừa lòng, nhìn đến nỗi Triển Chiêu không hiểu ra sao.

"Công Tôn tiên sinh?"

"Triển hộ vệ, đến đây, ngồi xuống, để đệ tử bắt mạch cho ngươi." Dứt lời, lấy gói bắt mạch từ trong hòm thuốc ra đặt lên bàn.

Triển Chiêu theo lời ngồi xuống, đưa tay đặt lên gói bắt mạch. Công Tôn Sách vươn tay phải, ngón trỏ và ngón giữa đặt lên mạch môn của Triển Chiêu, cẩn thận chẩn mạch.

Nhịp đập có chút trống rỗng, mạch tượng không yên ổn, xem ra gần đây có chút mệt nhọc quá sức, hơn nữa trong vòng mấy ngày, hai lần bị thương nặng, thân thể suy nhược. May có sáu mươi năm công lực của Mạnh lão tiên sinh, hơn nữa hắn còn trẻ, khôi phục cũng nhanh chóng. Có điều, đợt thương thể lành rồi, phải kê thêm một ít thuốc điều trị nữa. Như vậy, sau khi hắn cùng Hiểu Vân thành thân, ông mới có thể nhanh chóng ẵm cháu ngoại.

Nghĩ đến tương lai không xa có thể ngậm kẹo đùa cháu, ý cười trên mặt Công Tôn Sách càng đậm.

Triển Chiêu hồ nghi nhìn Công Tôn Sách, trong đầu có chút mơ hồ, luôn cảm thấy Công Tôn Sách hôm nay cười rất kỳ quái. Hơn nữa, Công Tôn

Sách bắt mạch cho hần cũng không phải một hai lần, nhưng lần này lâu nhất, hơn nữa vừa bắt mạch vừa cười quý dị như vậy, khiến Triển Chiêu trong lòng càng nghi hoặc.

"Công Tôn tiên sinh? Triển mỗ..."

"À." Công Tôn Sách thế này mới rút tay về, vuốt râu nói: "Triển hộ vệ ngoại trừ thân thể hư nhược, không có gì không ổn. Có điều, vẫn nên nghỉ ngơi thêm. Ta kê một phương thuốc, uống ít thuốc sẽ hồi phục nhanh hơn."

"Đa tạ tiên sinh." Triển Chiêu thi lễ, lại bị Công Tôn Sách ngăn lại. "Triển hộ vệ, giữa chúng ta không cần khách khí. Người thông thả nghỉ ngơi, ta đi trước. Lát nữa sẽ bảo Hiều Vân mang thuốc tới."

Nghe Công Tôn Sách nói như vậy, Triển Chiêu nghĩ cũng phải, tương lai là cha vợ, không cần phải khách sáo như vậy. Vì thế không nói cảm ơn nữa, tiễn Công Tôn Sách ra ngoài.

Hồi 83 - Bận bề tri kỷ

Công Tôn Sách đi rồi, Triển Chiêu liền cởi áo khoác, nằm xuống giường. Từ lúc hần vào giang hồ tới giờ, rất ít khi nằm trên giường vào ban ngày. Trong ký ức, ngoại trừ những lúc bị thương nặng không thể nhúc nhích, hình như không hề có chuyện này. Cho dù rảnh rỗi, bảo hần ngủ ban ngày, hần vẫn cảm thấy vô cùng kỳ quái. Nếu không phải Bao đại nhân đã "mệnh lệnh", hần sẽ không nằm trên giường, ngăn người nhìn đỉnh màn trướng màu xám xịt.

Triển Chiêu nằm im trong chốc lát, cơn buồn ngủ chậm rãi dâng lên, lúc hần chuẩn bị ngủ mất, đột nhiên oanh một tiếng, cơn buồn ngủ lập tức bị dọa bay tới chín tầng mây. Triển Chiêu phản xạ đưa tay hướng sang bên giường nắm lấy Cự Khuyết, quay đầu lại nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, lúc này mới buông tay. Có điều, thấy Bạch Ngọc Đường vẻ mặt tức giận, đờ đờ sát khí phá cửa mà vào, Triển Chiêu giật mình, lập tức ngồi bật dậy.

Bạch Ngọc Đường một cước đá văng cửa phòng, đi đến trước giường Triển Chiêu, híp lại đôi mắt hoa đào, nhìn Triển Chiêu một hồi lâu, nhìn đến Triển Chiêu cảm thấy sợ hãi. Hần không phát hiện ra gì chứ? Nếu thật sự như vậy, án này không thể yên...

"Triển đại hiệp, vết thương trên người người không sao chứ?" Bạch Ngọc Đường mở miệng, nhưng giọng nói âm dương quái khí, khiến người ta cả người không thoải mái.

"À..." Triển Chiêu ngẩn người, cười nói. "Không sao, làm phiền Bạch huynh quan tâm." Nói xong, ôm quyền thi lễ với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường liếc nhìn Triển Chiêu, sau đó đặt mông ngồi xuống mép giường, tay ấn bờ vai của hần, Triển Chiêu nhất thời không phòng bị, bị hần ấn xuống giường.

"Bạch huynh, ngươi đây là?" Triển Chiêu muốn ngồi dậy, Bạch Ngọc Đường lại không buông tay, Triển Chiêu giãy dụa, Bạch Ngọc Đường dùng sức, hai người đổ sức một phen, Triển Chiêu cuối cùng từ bỏ. Hắn vốn ở thế bị động, hơn nữa trên người bị thương, khí huyết không thông, căn bản không dám dùng lực, Bạch Ngọc Đường cậy mạnh, bình thường cũng dễ nói chuyện, nhưng lúc này, hắn không có sức để chống trả, đành để mặc Bạch Ngọc Đường ấn xuống. "Bạch huynh..."

"Triển đại hiệp. Bao đại nhân dặn dò ngươi nghỉ ngơi, ngươi cứ nằm trên giường nghỉ ngơi cho tốt, chớ có lộn xộn. Bằng không, để đại nhân biết sẽ trách tội." Bạch Ngọc Đường làm như quan tâm, khuyên bảo, nhưng biểu tình lại không giống.

Triển Chiêu thấy biểu hiện âm dương quái khí của hắn, đã khẳng định trò lừa đảo rút đũa của mình đêm qua đã bị phát hiện, nghĩ vẫn nên chủ động thẳng thắn thừa nhận, bồi lỗi với hắn vẫn tốt hơn: "Bạch huynh, việc rút thăm đêm qua, Triển mỗ cũng là tình thế phải làm, có chỗ lừa gạt Bạch huynh, Triển mỗ xin nhận lỗi, mong Bạch huynh đừng trách."

"Việc rút thăm?" Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm Triển Chiêu, nói từng chữ một.

"Đúng, đêm qua... Triển mỗ không nên tráo đổi đũa lúc rút thăm." Triển Chiêu hào phóng thừa nhận. Việc này hắn vốn không nghĩ sẽ giấu được lâu. Đêm qua giấu được ánh mắt Bạch Ngọc Đường đã không dễ. Nếu sự tình thuận lợi, hắn không phát hiện là may mắn, có điều, nếu bị phát hiện cũng là chuyện trong dự kiến.

Bạch Ngọc Đường nghe vậy, âm thầm cắn răng. Hay cho con mèo thói người, quả thật là xảo trá. Nếu người đã tự mình thừa nhận, đừng trách Bạch Ngọc Đường ta mở miệng không lưu tình. Người có thương tích trong người, ta không thể động thủ, nhưng không động khẩu được sao? Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, trong lòng tức giận, ngữ khí nói chuyện cũng không dễ nghe.

"Không ngờ đường đường là Nam hiệp, Ngự miêu Triển Chiêu, cũng sẽ sử dụng thủ đoạn hạ lưu này. Không ngờ nha không ngờ nha, thật khiến Ngũ gia ta đau lòng. Uổng phí ta còn coi ngươi là đối thủ, muốn so tài với ngươi, hiện xem ra, danh xưng Nam hiệp cùng Ngự miêu của ngươi, chẳng qua là hữu danh vô thực. Trong chốn quan trường, chỉ biết ngươi lừa ta gạt, sử dụng thủ đoạn. Ngươi sợ ta, không dám cùng ta đường đường chính chính quyết đấu sao?"

Triển Chiêu nghe vậy có chút dở khóc dở cười. Chẳng qua là một lần bóc thăm thôi, Bạch Ngũ gia, ngươi phải đến mức này sao?

"Ta thấy, công phu của ngươi cũng chỉ là công phu mèo ba chân thôi, khoa chân múa tay, chỉ thích hợp đùa giỡn trước mặt Hoàng đế, không thể đi lại trên giang hồ." Bạch Ngọc Đường một tay đặt trên ngực Triển Chiêu, có

chút ác ý đè xuống. Nhưng chỉ một chút áp lực đó, cũng khiến Triển Chiêu đau tới nhả mặt, có điều, hắn vẫn chịu đựng không hề hé miệng, thuận tiện mang lời của Bạch Ngọc Đường từ tai này qua tai kia. Nhưng Bạch Ngọc Đường sao cứ vậy mà dùng tay, cái miệng xấu xa tiếp tục nói bậy: “Khó trách ngươi ở Diệu Võ Lâu đùa giỡn cho hoàng đế xem, dân thân vào công môn, danh hiệu “Ngự miêu” hoàng đế ban cho, thật sự là vô cùng xứng đáng đấy! Ngươi nói đúng không? “Ngự.Miêu” đại nhân?”

Triển Chiêu phút chốc mặt đỏ rực, chỉ vì những lời nói vừa rồi của Bạch Ngọc Đường. Năm đó hắn hiến nghệ ở Diệu Võ Lâu, không phải tình nguyện, chẳng qua vì tình cảm của Bao đại nhân nên bắt buộc dĩ. Lúc trước việc này rơi vào tai người trên giang hồ, bị nói không biết bao nhiêu lời khó nghe. Khi đó hắn đều nhìn, không phải hắn không thèm để ý, mà là hắn biết giải thích cũng vô dụng. Chỉ có thể đợi thời gian dài, mọi người quên đi chuyện này. Nhưng thật ra, hắn hận nhất người ta lấy chuyện này ra nói với hắn! Nay đã nhiều năm trôi qua như vậy, chuyện đã sớm phai nhạt, không còn ai nhắc tới. Hôm nay lại bị Bạch Ngọc Đường nói ra, cơn tức giận của Triển Chiêu nhất thời dâng lên: “Bạch Ngọc Đường, ngươi đừng quá đáng!”

Bạch Ngọc Đường thấy hắn tức giận, trong đầu sáng khoái thoải mái thần kỳ. Thì ra con mèo này cũng sẽ nổi giận, hắn còn tưởng không có cách nào chứ! Xem ra hắn đã tìm được điểm yếu, tốt lắm, tốt lắm: “Thế nào, chẳng lẽ ta nói sai? Không phục à, không phục thì đánh ta đi!” Bạch Ngọc Đường kiêu ngạo nói xong, cả người cơ hồ đặt trên người Triển Chiêu.

"Bạch Ngọc Đường, ngươi đừng lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn, khinh người quá đáng!" Triển Chiêu đang lúc suy yếu, nằm ở trên giường, lại bị Bạch Ngọc Đường đè, lấy trạng thái hiện tại của hắn, căn bản không thể đánh lại, tức giận tới sắc mặt trắng bệch, ngực không ngừng phập phồng. Đành không để ý tới con chuột đang cười rất đáng giận kia nữa, dứt khoát nhắm mắt làm ngơ, vất vả đem lửa giận ép xuống, lại thấy miệng khô lưỡi đắng, quả nhiên động khí thương thân.

Thấy bộ dáng Triển Chiêu, trong lòng Bạch Ngọc Đường sáng khoái. Tức chết ngươi, con mèo thôi!

"Tránh ra, ta muốn uống nước." Triển Chiêu mở to mắt, đẩy nửa người Bạch Ngọc Đường đang đè lên thân mình ra. Ai ngờ hắn hoàn toàn bất động, trên mặt còn lộ vẻ cười đắc ý. Triển Chiêu nhất thời tức tới trắng mặt, con chuột này rõ ràng cố ý khó xử hắn! "Bạch Ngọc Đường!"

Triển Chiêu gầm lên giận dữ, Bạch Ngọc Đường trong lòng càng vui, có điều lại sợ đè hắn lâu quá, lỡ gây ra chuyện xấu gì, mất nhiều hơn được, vội buông ra, gác chân ngồi ở bên giường, vươn ngón trỏ chỉ vào ngực Triển Chiêu, cười đến đắc ý: “Mèo bệnh chính là mèo bệnh, phát uy cũng không biến thành lão hồ!”

Triển Chiêu trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, đứng dậy đi tới bên

bàn muốn rót nước, kết quả đi tới bên cạnh bàn, còn chưa đựng tới âm trà, bùm một tiếng, một cục đá bay tới, đục âm trà thủng một lỗ, nước từ bên trong chảy ra đầy bàn. Triển Chiêu quay đầu, thấy Bạch Ngọc Đường trong tay cầm một con châu châu đá trẻ con thường chơi, đắc ý dào dạt cười nhìn hắn. Triển Chiêu mặt từ trắng chuyển thành đỏ, lại từ đỏ biến thành trắng, trong ngực nghẹn khí, không thể lưu chuyển, cảm thấy toàn thân chân khí vận hành không thông, lại nhìn khuôn mặt tươi cười đáng giận kia của Bạch Ngọc Đường, càng cảm thấy đầu đau ngực nhức, cơ thể nhoáng lên một cái.

"Triển đại ca!" Hiểu Vân vào cửa, đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng này, vội tiến lên vài bước, bỏ đồ trong tay xuống đỡ lấy Triển Chiêu, thân thiết hỏi: "Triển đại ca, huynh sao rồi?"

Triển Chiêu suy yếu lắc đầu, tỏ ra vô sự. Hiểu Vân thấy hắn như vậy, đau lòng muốn chết, quay đầu hung hăng lườm Bạch Ngọc Đường, sau đó đỡ Triển Chiêu nằm tựa lên giường, cẩn thận gác gối đỡ sau lưng, để hắn dựa cho thoải mái. Sau đó đem cháo mình mang tới bung lại, ngồi xuống mép giường: "Triển đại ca, huynh ăn chút đồ lót dạ trước đã, lát nữa còn uống thuốc." Hiểu Vân dịu dàng nói với Triển Chiêu xong, quấy đều cháo trong bát, thổi một chút cho nguội rồi mới đưa qua.

Triển Chiêu cảm kích nhìn Hiểu Vân, nhận bát vào tay, chậm rãi ăn. Hiểu Vân thấy hắn ăn ngon miệng, vui vẻ nở nụ cười.

Bạch Ngọc Đường mở to hai mắt ngây người nhìn bọn họ. Tuy rằng Hiểu Vân cũng từng làm chuyện đó cho hắn, nhưng vì sao lúc này nàng làm cho Triển Chiêu, cảm giác hoàn toàn khác nhau? Tự nhiên như vậy, hài hòa như vậy, ấm áp như vậy, thậm chí giữa hai người có cảm giác vô cùng thân thiết. Loại cảm giác này, hắn chưa từng cảm nhận được trên người Hiểu Vân. Hơn nữa, từ sau khi vào phòng, ánh mắt của nàng hầu như không rời khỏi Triển Chiêu. Mà ánh mắt nàng nhìn hắn ta, dịu dàng như vậy, đau lòng như vậy, quyến luyến như vậy... Thật giống như nhìn bảo vật quý giá nhất.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên cảm thấy trong ngực từng trận co rút, đau tới khó nhin. Thì ra là thế, thì ra là thế... Nàng không phải không hiểu tâm tư của hắn, mà là lòng của nàng đã có người khác, căn bản không thể tiếp nhận tâm tư của người nào nữa! Khó trách ngày ấy nàng từ chối hắn cầu thân. Khó trách nàng mấy ngày trước ngồi trong phòng hắn đối diện cửa sổ mà thờ ngẩn than dài, đối diện cửa sổ phòng hắn, chính là phòng của Triển Chiêu! Nàng ở trong phòng của hắn, thể hiện nhớ nhung với người khác!

"... Bạch huynh?" Triển Chiêu ngẩng đầu, nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, ánh mắt của hắn, hỗn loạn giữa phần nộ và hận ý, nhìn hắn (Bạch Ngọc Đường) như đứng trong đồng lửa, ngồi trong đồng than. Cảm giác này, không giống với cảm giác hồi nãy cùng hắn (Triển Chiêu) so đo chuyện đêm qua.

Bạch Ngọc Đường không trả lời, trừng mắt nhìn hai người một hồi,

xanh mặt phẩy tay áo bỏ đi. Hiểu Vân quay đầu, chỉ nhìn thấy bóng dáng hẩn nổi giận đùng đùng.

"Ngũ Ca?"

Chân Bạch Ngọc Đường bị kìm lại, lưng cứng đờ, ngừng một chút, đầu cũng không quay lại bước khỏi cửa phòng, vận khinh công chạy vội đi, trong nháy mắt đã không còn bóng dáng.

Hiểu Vân nhìn cửa phòng rộng mở, không hiểu ra sao: "Triển đại ca, Ngũ ca làm sao vậy? Các huynh xảy ra chuyện gì?" Lúc nàng vào phòng còn thấy Bạch Ngọc Đường cười mười phần vui vẻ, sao một chút đã thay đổi? Sắc mặt biến đổi so với lật sách còn nhanh hơn.

Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân, cười lắc đầu. "Không có việc gì, Bạch huynh bởi vì chuyện đêm qua mà tức giận với ta!"

"Chuyện đêm qua?" Bị Triển Chiêu nhắc tới, Hiểu Vân bỗng nhớ ra, lúc trước Bạch Ngọc Đường từng nói Triển Chiêu lừa hẩn gì đó: "Đêm qua đã xảy ra chuyện gì?"

Triển Chiêu thấy Hiểu Vân tò mò nhìn mình, liền đem chuyện bắt thăm ở nhà ăn kể lại một lần.

"Hai chiếc đũa kia hẩn là dài bằng nhau rồi..." Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, cười có chút bất đắc dĩ. Nàng cũng không ngờ, Triển Chiêu còn biết tính kẻ người khác, nhưng mục đích lại khiến người ta dở khóc dở cười. Nào có người như vậy chứ?

Triển Chiêu cười gật đầu, "Đúng vậy, Hiểu Vân quả nhiên thông minh."

Hiểu Vân vẻ mặt bất đắc dĩ, lườm Triển Chiêu một cái: "Triển đại ca, ta cho tới bây giờ vẫn chưa thấy hay nghe nói có người "không từ thủ đoạn" chỉ vì muốn đặt mình vào hiểm cảnh. Về sau đừng như vậy nữa!"

Triển Chiêu cười cười, không nói gì, vùi ba miếng giải quyết nốt chỗ cháo còn lại. Hiểu Vân nhận lại bát không, đặt một bên, lại lấy vải bố thấm ướt, đưa vào tay Triển Chiêu.

"Không bằng để ta đi xem, huynh làm vậy cũng vì muốn tốt cho huynh ấy, ân tình trong chuyện này còn chưa nói, tức giận là không đúng, Hai người các huynh còn nháo lốn chuyện này, thật đúng là làm người ta thấy buồn cười. Ngũ ca tính tình cố chấp, để ta đi khuyên nhủ."

Nghe Hiểu Vân nói như vậy, tay Triển Chiêu đang lau miệng dừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn nàng: "Việc này, vẫn là để ta đi."

"Không được!" Hiểu Vân lập tức phủ quyết đề nghị của Triển Chiêu, "Hiện giờ huynh cần phải nghỉ ngơi, đại nhân nói, hôm nay huynh một bước cũng không được rời khỏi phòng, chỉ có thể nằm trên giường!"

Triển Chiêu bị khí thế mạnh mẽ của nàng chọc cười, vừa rồi hẩn cũng đã chuẩn bị đi nghỉ, chính là bị Bạch Ngọc Đường phá ngang, hiện giờ không còn tâm trạng này: "Hiểu Vân, nàng lại đây." Triển Chiêu vỗ vị trí

bên cạnh mình, ý bảo Hiểu Vân tới ngồi. Hiểu Vân theo lời dịch vị trí: “Thế nào?”

Tay phải Triển Chiêu khoác lên vai nàng, xấp tới gần. Hiểu Vân sững sốt, nghĩ hẳn muốn hôn nàng, mặt đỏ rực lên, kết quả còn chưa kịp phản ứng đã mất đi ý thức.

-0-

Bạch Ngọc Đường một đường chạy như điên, cũng không biết đã chạy bao lâu, rất xa, chỉ cảm thấy tiếng gió vù vù ở bên tai, trong đầu không ngừng hiện lên đủ loạn hình ảnh lúc hấn và Hiểu Vân cùng một chỗ.

Lần đầu bọn họ gặp mặt, nàng nhìn mặt hấn, ngây người hồi lâu, lúc hấn nói chuyện với nàng, khuôn mặt nàng đỏ bừng giống như trái táo. Lần thứ hai bọn họ gặp mặt, hấn gặp được nàng trên đường chạy trốn, trên người nàng có một mùi hương tự nhiên, vẫn luôn rõ ràng. Lần thứ ba gặp mặt, trong lúc vô ý hấn đã tổn thương nàng, nhưng nàng chưa từng trách cứ hấn. Bọn họ cùng đi thanh lâu, hấn thậm chí trực tiếp kéo vai nàng đi. Từ lúc bọn họ quen biết tới nay, vẫn nói nói cười cười, cãi nhau âm ỹ, ở chung thật vui vẻ.

Hấn vẫn cảm thấy, lúc bọn họ ở bên nhau, cảm giác vô câu vô thúc tự do tự tại đó, người khác không thể cho nàng. Nhưng mà, điều đó đại diện cho cái gì chứ? Trong lòng nàng, hấn căn bản không phải người kia, không phải!

Âm thanh nàng gọi mình là “Ngũ Ca” còn vang bên tai, nhưng hiện giờ nhớ tới, cảm thấy thật chói tai. Nha đầu, nha đầu! Ta muốn ta đôi với muội là đặc biệt, là đặc biệt! Nhưng rõ ràng trong lòng muội không có ta, trong lòng không có ta...

"A..."

Một tiếng thét dài, vang lên bên bờ Kim Thủy, khiến mặt sông băng chấn động vài lần. Âm vang một tiếng, tay phải Bạch Ngọc Đường vung lên, đánh một chưởng xuống, đập vỡ mặt băng thành vô số khối băng nhỏ, tản mát trôi qua một bên.

Triển Chiêu đuổi theo Bạch Ngọc Đường tới nơi, mắt không ít sức lực. Trên thân hấn còn thương tích, khí huyết không thuận, lại cưỡng ép vận công, lúc đuổi tới, cổ họng có chút ngọt, lại nôn ra một búng máu. Triển Chiêu vung trộm nôn ra sau lưng Bạch Ngọc Đường rồi mới đi tới, dừng trước mặt hấn vài bước. "Bạch huynh."

Bạch Ngọc Đường nhìn thẳng phía trước, không quay đầu, cũng không quan tâm tới Triển Chiêu. Triển Chiêu thấy hấn không đáp liền nói tiếp: “Bạch huynh, Triển mỗ đã cầu thân với Công Tôn Tiên Sinh, đợi vụ án này xong, sẽ cùng Hiểu Vân thành thân."

Bạch Ngọc Đường lúc này mới biết vì sao Hiểu Vân cùng Triển Chiêu ái muội như vậy, thì ra bọn họ sắp thành thân, cảm thấy trở tay không kịp.

Nhanh như vậy, nhanh như vậy! Thì ra nói cho cùng, mình lại biết sau cùng! Bạch Ngọc Đường lúc này thật sự không biết nên khóc hay nên cười, trong đầu ngũ vị tạp trần, không biết là tư vị gì. Thu tay nắm chặt thành quyền, lại thả ra, lặp đi lặp lại hồi lâu, vẫn không nói gì.

Triển Chiêu thấy hắn vẫn không đáp, chỉ thở dài một tiếng, không nói gì thêm, đứng lặng một bên, nhìn mặt băng bị phá thủng. Có mấy khối băng trôi lơ lửng trên mặt sông, giống như học theo bọn họ, không hề nhúc nhích.

Hai người trầm mặc hồi lâu, Bạch Ngọc Đường mới xoay người, nhìn Triển Chiêu, mở miệng nói: "Triển Chiêu, ta chỉ hỏi ngươi một câu."

Triển Chiêu xoay người, đối mặt với Bạch Ngọc Đường, chấp tay thi lễ, "Bạch huynh mời nói."

"Ngươi, có thể trân trọng nàng cả đời không?" Bạch Ngọc Đường yên lặng nhìn Triển Chiêu, hỏi.

"Triển mỗ thề với trời, chỉ cần Triển mỗ còn sống một ngày, sẽ yêu thương bảo vệ nàng một ngày." Triển Chiêu thản nhiên nhìn lại Bạch Ngọc Đường, trả lời.

"Tốt. Triển Chiêu, ta sẽ nhớ kỹ lời ngươi vừa nói. nếu có một ngày, ngươi đối xử không tốt với nàng, ta sẽ không chút do dự đem nàng đi. Ngươi hãy nhớ cho kỹ."

"Triển mỗ nhớ kỹ, có điều, chỉ sợ Bạch huynh không có cơ hội đó."

"Ha ha" Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, nở nụ cười. Hắn chính là lần đầu tiên thấy Triển Chiêu kiêu ngạo mà nói một câu như vậy. "Tốt! Ta mỗi mắt mong chờ."

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường cười, cũng nở nụ cười theo: "Bạch huynh, tản bộ xong rồi, cũng nên trở về Khai Phong phủ. Lúc này ở Khai Phong phủ đang là thời kỳ đặc biệt."

Bạch Ngọc Đường bắt đặc dĩ trừng mắt nhìn Triển Chiêu, người của Khai Phong phủ quả nhiên quá đáng, nhất là Triển Chiêu, luôn biết cách khi dễ người. Hắn vừa mới tình trường thất ý, lại không biết cảm thông, vừa mới nói xong đã bắt đầu sai bảo, một chút cũng không hề khách khí.

"Ta đi trước, ngươi cứ từ từ mà về, bằng không vết thương trên người tăng thêm, nha đầu đó lại oán ta, ta ăn không tiêu. Còn nữa, sau khi trở về nhớ súc miệng, miệng đầy mùi tanh, đừng tưởng rằng người khác nhìn không thấy cũng người không thấy." Vừa dứt lời, thân ảnh đã xa.

Nhìn bóng trắng chạy xa dần, dung nhập vào màu trắng của trời đất, Triển Chiêu vui mừng không thôi. Bằng hữu như vậy, nhân sinh cần gì hơn.

Hồi 84 – Đùa giỡn trước mặt người khác

Hiệu Vân bung thuốc vào phòng Triển Chiêu, kết quả chẳng thấy ai, chỉ biết bắt đặc dĩ lắc đầu thở dài. Triển Chiêu quả thật là người không chịu

ngồi yên, vì mệnh lệnh cưỡng bức của Bao đại nhân, miễn cưỡng nằm thêm một buổi tối. Sáng sớm hôm sau đứng lên tiếp tục làm việc.

Nghĩ tới chuyện này, trong lòng Hiểu Vân có chút tức giận, chiều hôm qua, Triển Chiêu vậy mà điếm huyết ngủ của nàng, tự mình đi tìm Bạch Ngọc Đường. Lúc nàng tỉnh lại, phát hiện mình nằm trên giường, đã trôi qua nửa ngày. Có điều, sau đó nghe nói hai người bọn họ đã “tiêu tan hiềm khích” làm hòa như ban đầu, nàng còn chưa hỏi tới đâu.

Hiểu Vân vừa nghĩ vừa bưng thuốc thẳng tới thư phòng của Bao đại nhân. Mấy ngày này một khắc Triển Chiêu cũng không thể rời khỏi phủ nha, cho nên lúc này hẳn là hắn đang ở chỗ thư phòng của Bao đại nhân.

Đi được nửa đường, lại gặp Văn Hồng Ngọc, Hiểu Vân chào hỏi với nàng: “Đường phu nhân.”

Văn Hồng Ngọc cười cười, sau đó nhìn đồ trên tay nàng: “Hiểu Vân cô nương, đây là...?”

Hiểu Vân cười có chút bất đắc dĩ, nói. “Đây là thuốc của Triển đại ca, huynh ấy không có ở phòng, tôi đưa tới thư phòng cho huynh ấy.”

“Ta cũng đang muốn đi tìm Bao đại nhân, không bằng đi cùng đi.” Văn Hồng Ngọc đề nghị.

“Được.” Hiểu Vân gật đầu. Sau đó hai người cùng đi tới thư phòng Bao đại nhân.

Văn Hồng Ngọc đi bên cạnh Hiểu Vân, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu liếc nhìn nàng một cái. Kỳ thật nàng thích Hiểu Vân. Nàng ấy khác với những nữ tử nàng thường gặp gỡ. Nàng ấy thẳng thắn, ngay thẳng, không chút ra vẻ, lại biết cười thoải mái. Lá gan rất lớn, là một người muốn làm gì sẽ làm cái đó. Tuy có thể coi là một “tiểu cô nương dòng dõi thư hương”, nhưng tính tình bộc trực thẳng thắn, so với nhiều cô nương xuất thân võ lâm thế gia còn rõ rệt hơn. Tuy rằng bình thường thoạt nhìn ngoan hiền, giống như một con thỏ, nhưng một khi gặp chuyện khẩn cấp, nổi giận lên lại rất dọa người. Nghĩ đến tình hình hôm qua, Văn Hồng Ngọc lại nghiêng đầu liếc mắt nhìn Hiểu Vân một cái.

Hiểu Vân nhận thấy ánh mắt Văn Hồng Ngọc thường xuyên nhìn về phía mình, cũng nghiêng đầu nhìn nàng ấy. Ánh mắt hai người gặp nhau, Hiểu Vân hỏi Văn Hồng Ngọc: “Tôi có gì không thích hợp sao? Vì sao Đường phu nhân cứ nhìn tôi như vậy?”

Văn Hồng Ngọc hơi ngạc nhiên rồi lập tức nở nụ cười: “Không có gì, chỉ cảm thấy Hiểu Vân cô nương hôm nay không giống hôm qua.”

“Vậy à?” Hiểu Vân nhướn mi, “Có gì không giống?”

Văn Hồng Ngọc cười cười, sau đó chỉ vào mái tóc. “Nơi này.”

“Nơi này?” Hiểu Vân giơ một ngón tay sờ lên tóc của mình, đụng tới một thứ gì đó lạnh lẽo. Đó là...

“Từ hôm tới đây tới giờ, lần đầu thấy Hiểu Vân cô nương cài trâm

đấy."

Hiếu Vân cười cười, trả lời phải. Ngày thường nàng lười biếng, không thích búi tóc, cũng rất ít khi mang trâm cài, luôn cảm thấy rất phiền toái. Phần lớn là tết tóc thành bím hoặc dùng dây buộc lại cho xong việc. Có điều hôm nay để cài cây trâm này, nàng đặc biệt gọi Tiểu Thúy búi tóc cho nàng. Đây là vật Triển Chiêu đưa cho nàng đêm qua, thoạt nhìn không giống đồ cũ, hẳn không phải do mẫu thân hẳn hay ai đó để lại. Cũng không biết hẳn mua lúc nào, là mua riêng cho nàng, hay là chuẩn bị tặng cho vợ tương lai. Lúc Triển Chiêu tặng cho nàng, hẳn cũng không nói gì, chỉ nói tặng nàng. Có điều, chuyện này không quan trọng, quan trọng là, cây ngọc trâm này là tặng cho nàng, mà nàng rất thích, vì thế hôm nay lập tức đeo lên.

Hai người vừa nói vừa cười, rất nhanh đã tới thư phòng của Bao đại nhân. Có điều kỳ quái là cửa thư phòng mở rộng, nhưng không có ai canh giữ.

"Ồ, Trương Long Triệu Hồ bọn họ sao lại không canh gác ở đây?" Văn Hồng Ngọc cũng phát hiện có chút không thích hợp.

Hai người vội vàng đi vào thư phòng, vừa nhìn tới bên trong thư phòng liền hoảng sợ. Triển Chiêu cùng đám Trương Long Triệu Hồ năm người quỳ thẳng tắp trên mặt đất. Bạch Ngọc Đường đứng ở một bên, bộ dáng vô cùng bất đắc dĩ, Công Tôn Sách cũng đứng ở một bên nhíu chặt mày, còn Bao đại nhân ngồi trước thư án, mặt căng thẳng.

"Bọn họ..." Văn Hồng Ngọc nhìn đám người Triển Chiêu quỳ trên mặt đất ngẩn người. Xảy ra chuyện gì vậy?

"Triển đại ca..." Hiếu Vân nhìn Triển Chiêu, nhìn Bạch Ngọc Đường, không hiểu ra sao. Hiếu Vân bưng mấy thứ đang cầm trên tay đặt ra bên ngoài rồi vội vàng đi vào hỏi: "Đại nhân, xảy ra chuyện gì? Triển đại ca bọn họ vì sao đều quỳ ở đây?"

Bao đại nhân ngẩng lên nhìn Hiếu Vân, lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ. "Biên quan truyền đến tin tức, Địch Thanh đầu nhập vào địch quốc, dẫn quân tấn công thành trì Đại Tống."

"Chuyện này, chuyện này cùng Triển đại ca bọn họ có liên quan gì, vì sao bọn họ phải quỳ ở đây? Hơn nữa, Địch nguyên soái sao có thể phản quốc."

"Hiếu Vân, ngày đó nếu không phải chúng ta để Địch nguyên soái chạy thoát, cũng không có kết quả hôm nay. Địch nguyên soái phản quốc, khiến đại nhân cũng bị liên lụy. Chúng ta làm sai, đang thỉnh tội với đại nhân." Triển Chiêu quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn Hiếu Vân, nhíu chặt chân mày nói.

"Chuyện này..." Hiếu Vân nghe vậy không hiểu. Tuy rằng nàng không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng trong trí nhớ của nàng, Địch Thanh là đại trung thần của Tống triều, chuyện này theo lý không thể là sự thật mới đúng.

Hiệu Vân chuyển hướng Bao đại nhân hỏi: “Đại nhân, Địch nguyên soái phản quốc, dẫn quân tấn công biên cảnh, là thật sao?”

Bao đại nhân lắc đầu, "Địch nguyên soái có thật sự phản quốc theo địch hay không, chưa kết luận được."

"Chúng tướng sĩ chính mắt thấy, Địch nguyên soái đầu đội mặt nạ quý, thân mặc chiến giáp vàng, xuất hiện trong quân địch, còn có soái kỳ có chữ “Địch” xen giữa quân kỳ của địch, chẳng lẽ còn là giả?” Triền Chiêu nói vô cùng đau đớn. “Địch nguyên soái dẫn quân tấn công tam quan là sự thật. Ngày đó thuộc hạ thả Địch nguyên soái, là thất trách. Hôm nay thuộc hạ cùng các huynh đệ muốn ra biên ải, tước nã Địch Thanh trở về, tẩy oan cho đại nhân."

"Triền hộ vệ!" Bao đại nhân lắc đầu, "Các người đã theo bản phủ nhiều năm, vì sao tới giờ vẫn còn xúc động như thế."

"Đại nhân, Triền đại ca bọn họ cũng là nhất thời phần uất mà u mê, mới xúc động như vậy. Có thể thấy Triền đại ca bọn họ là sốt ruột muốn bảo vệ cho đại nhân!" Hiệu Vân cuối cùng cũng hiểu được ngọn ngành, nghe Bao đại nhân nói như vậy, liền thay Triền Chiêu bọn họ nói mấy lời.

Bao đại nhân nhìn Hiệu Vân, lại nhìn Triền Chiêu bọn họ. "Triền hộ vệ, các người đứng lên trước đã."

"Đại nhân..." Triền Chiêu nhìn Bao đại nhân.

"Đứng lên nói tiếp." Bao đại nhân trầm giọng nói.

Triền Chiêu cùng Trương Long Triệu Hồ bốn người lúc này mới đứng lên.

Hiệu Vân tiến lên từng bước, đi đến bên cạnh Triền Chiêu nói. "Triền đại ca, huynh thật sự là nóng vội quá. Huynh nghĩ “Địch nguyên soái” là kẻ đầu mang mặt nạ quý, mặc chiến giáp, ngồi trên lưng ngựa, từ xa đứng giữa quân địch kia, nhưng ai biết hẳn có phải thật sự là Địch nguyên soái hay không chứ?"

"Nàng muốn nói, “Địch nguyên soái” kia là giả?” Triền Chiêu nhíu mi, nghiêng đầu nhìn Hiệu Vân, lại nhìn Bao đại nhân. Lúc bản thân nghe được tin Địch Thanh phản quốc, liền lửa giận công tâm, cũng không nghĩ còn có một tầng như vậy, suýt nữa trúng phải mưu kế của Tây Hạ.

Bao đại nhân gật đầu, nói. "Lời của Hiệu Vân nói đúng. Các người xem đi, theo bản phủ phá án nhiều năm, còn không rõ ràng bằng Hiệu Vân, gặp chuyện không bình tĩnh suy xét."

Bị Bao đại nhân nói như vậy, đám Triền Chiêu đều nhìn Hiệu Vân, khiến nàng có chút ngượng ngùng: “Đại nhân, ngài quá khen, Triền đại ca bọn họ cũng vì sốt ruột muốn bảo vệ đại nhân, hơn nữa, việc này có liên quan tới bọn họ, bọn họ mới nhất thời không suy nghĩ cẩn thận."

"Hiệu Vân, người nói xem, việc này là thế nào." Bao đại nhân nhướn mi, nhìn Hiệu Vân. Nàng vừa nghe kể lại sự tình, đã có thể nghĩ tới điểm kỳ

quái trong đó, khiến ông chỉ biết thở dài. Nàng, thật sự thông minh, phản ứng rất nhanh!

Hiệu Vân thật không ngờ Bao đại nhân lại điêm danh mình nói, sừng sốt một chút mới đáp: “Tiểu nữ cảm thấy, chuyện này tất nhiên là kế phản gián của Tây Hạ. Có lẽ hiện tại Địch nguyên soái đã tới Tây Hạ. Tây Hạ lang chủ thừa cơ hội tìm người giả dạng Địch nguyên soái, tấn công biên thành của chúng ta, ý đồ cắt đứt đường lui của Địch nguyên soái. Mặc dù Địch nguyên soái vẫn tiếp tục kiên trì không chịu đầu quân cho Tây Hạ, nhưng quân ta cũng sẽ mất đi một viên đại tướng. Chuyện này đối với quân ta mà nói là một tổn thất lớn, mà đối với Tây Hạ, là chuyện tốt. Mà chuyện này, mới là mục tiêu cuối cùng của vụ án này.”

Bao đại nhân nghĩ một chút, nhìn Hiệu Vân hỏi: “Vì sao ngươi có thể khẳng định như vậy? Theo như ngươi nói, chúng ta không nhìn ra “Địch nguyên soái” kia là thật hay giả, hẳn có thể là giả, nhưng cũng có thể là thật.” Tuy ông tin tưởng Địch Thanh, nhưng tình hình trước mắt không rõ, lại không có chứng cứ, ông không có cách nào chứng minh Địch Thanh trong sạch. Mà Hiệu Vân lại nói mười phần khẳng định. Vì cái gì nàng có thể khẳng định như vậy chứ? Bao đại nhân nhìn Hiệu Vân, không khỏi có chút nghi hoặc.

"Chuyện này..." Hiệu Vân nâng cằm suy nghĩ một chút mới nói: “Tiểu nữ cũng không biết, nhưng tiểu nữ tin tưởng Địch nguyên soái sẽ không làm chuyện có lỗi với Đại Tông. Ông ấy là một vị nguyên soái tốt, là một đại trung thần. Tiểu nữ tin tưởng Địch nguyên soái, bởi vì Bao đại nhân tin tưởng Địch nguyên soái.”

Bao đại nhân nghe vậy, không khỏi ngẩn ra, trong lòng lặp lại lời của Hiệu Vân vừa rồi: tiểu nữ tin tưởng Địch nguyên soái, bởi vì Bao đại nhân tin tưởng Địch nguyên soái. Đứa nhỏ Hiệu Vân này, hiểu rất rõ tâm tư của ông. Bao đại nhân gật đầu: “Đúng vậy, bản phủ cũng tin tưởng vững chắc, Địch nguyên soái bất luận thế nào cũng không đi theo địch phản quốc!”

"Một khi đã như vậy, đại nhân sao không tiến cung diện thánh, giải thích việc này?" Bạch Ngọc Đường ở một bên trầm mặc nghe hồi lâu, giờ phút này mới nói.

Bao đại nhân nghe xong, bắt đắc dĩ lắc đầu, "Nay Địch nguyên soái người ở Tây Hạ, mà thống soái quân địch lại mang mặt nạ, bản phủ phải giải thích thế nào? Tuy bản phủ tin tưởng Địch nguyên soái, nhưng mà giờ phút này lại không tìm ra chứng cứ ông ấy trong sạch." Dứt lời, Bao đại nhân trầm mặc.

Mọi người trong phòng người xem ta, ta nhìn người, cũng không biết làm sao. Trong nhất thời, mười người trong thư phòng đều yên tĩnh, một chút tiếng vang cũng không có. Áp lực bao phủ toàn bộ thư phòng, không khí ngưng trọng khiến người ta khó mà thở nổi.

Hiệu Vân thấy một đám mặt co mày cau, đột nhiên trong lòng sinh ra một kế. Tiến lên một bước tới trước thư án của Bao đại nhân, nói với ông: “Đại nhân, ngài không cần lo lắng, tiểu nữ tin tưởng, chỉ cần chúng ta cố gắng tra tìm manh mối, thu thập chứng cứ, tất nhiên sẽ có lúc công bố rõ ràng chân tướng cho thiên hạ được biết.”

Bao đại nhân nghe nàng an ủi như vậy, khước miệng nở một nụ cười, nhưng nụ cười đó vẫn mang theo vài phần bất đắc dĩ cùng chua xót, đôi mày nhíu lại vẫn không thấy giãn ra. “Hiệu Vân vậy mà tin tưởng mười phần, sự tin tưởng này của người từ đâu mà tới? Có diệu kế gì chăng?”

Hiệu Vân tay trái đỡ khuỷu tay phải, tay phải chống má, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Diệu kế không có. Tiểu nữ có tin tưởng bởi vì tiểu nữ tin...”

“Tin cái gì?” Bao đại nhân nhướn mi. Người đứng trong phòng đều không chuyển mắt nhìn Hiệu Vân, chờ câu trả lời của nàng.

Hiệu Vân nhìn chung quanh một vòng, rất chân thành nhìn bọn họ, cuối cùng, tay trái chống nạnh, tay phải vươn ra, ngón trở dùng sức chỉ về phía trước, cùng lúc đó nói ra một câu vang dội: “Chân tướng, vĩnh viễn chỉ có một!”

A, ta cuối cùng, cuối cùng cũng nói được câu nói chí lý của giới trinh thám rồi! Hơn nữa, còn đứng trước mặt Bao đại nhân đại danh lừng lẫy mà nói ra, thật quá ngiên đi... Không biết những lời này có thể khiến bọn họ bị sét đánh, tạo hiệu quả gây cười không đây? Trong lòng Hiệu Vân dạt dào đắc ý, lại nhìn phản ứng của bọn họ. Ai nấy đều tròn tròn mắt, ngây ngốc nhìn nàng, vẻ mặt kinh ngạc.

Hiệu Vân thu hồi tay phải, sờ sờ cằm, nhíu mày. Chẳng lẽ lời này quá hiện đại, đối với bọn họ mà nói quá khó hiểu, không đạt hiệu quả khôi hài, kết quả còn dọa tới bọn họ? Xem bọn họ ai nấy đều tròn mắt há mồm, Hiệu Vân có chút ảo não. Quả nhiên, những lời này không có hiệu quả gì. Ôi, uổng phí nàng ra sức biểu diễn. Đáng tiêng, đáng tiếc.

Xì một tiếng, có nhân bật cười. Hiệu Vân nhìn lại, là Văn Hồng Ngọc. Hiệu Vân cảm kích nhìn nàng một cái, cuối cùng là có người cổ vũ. Tiếp theo, Bao đại nhân cũng bật cười, vuốt ve chòm râu của mình, gật đầu nói: “Không sai, Hiệu Vân nói có lý, chân tướng, vĩnh viễn chỉ có một, chỉ cần chúng ta cố gắng truy tìm, tất nhiên sẽ khiến chân tướng được công bố khắp thiên hạ.”

Lúc này, những người còn lại cuối cùng cũng phản ứng, gật đầu phụ họa. Hiệu Vân thấy phản ứng của bọn họ, có chút đỡ khóc đỡ cười. Nàng có thể xem như là đùa giỡn thành công không?

Dặn dò Triển Chiêu uống thuốc xong, Hiệu Vân liền rời khỏi thư phòng. Chuyện bắt phạm nhân, nàng không thể giúp, vẫn không nên gây thêm phiền phức cho bọn họ. Mới ra cửa đi chưa được mấy bước, liền bị

Văn Hồng Ngọc gọi lại.

"Hiểu Vân cô nương!"

"Đường phu nhân? Phu nhân không phải có chuyện muốn tìm Bao đại nhân sao? Vì sao nhanh như vậy đã đi ra rồi?" Hiểu Vân dừng bước, quay lại nhìn Văn Hồng Ngọc.

Văn Hồng Ngọc bước nhanh tới gần, "Có một chút việc nhỏ thôi, nói xong rồi, cùng đi đi."

"Được." Hiểu Vân gật đầu, hai người liền sóng vai đi.

"Đúng rồi." Đang đi, Văn Hồng Ngọc đột nhiên dừng bước, Hiểu Vân cũng dừng lại nhìn nàng.

"Làm sao vậy?"

"Mới vừa rồi câu nói kia của Hiểu Vân cô nương thật sự là..."

Câu nói kia? Chân tướng, vĩnh viễn chỉ có một? Hiểu Vân nhướn mi, nhìn Văn Hồng Ngọc, hỏi."Như thế nào?"

Văn Hồng Ngọc nhếch môi nở nụ cười, sau đó, giơ ngón tay cái với Hiểu Vân: "Thật là rất tốt, rất mạnh mẽ!"

Hiểu Vân sửng sốt, khuôn mặt đang mỉm cười liền cứng tại chỗ. Rất tốt, rất mạnh mẽ? Lời này sao lại có cảm giác rất hiện đại? Hiểu Vân có cảm giác xúc động run rẩy. Không ngờ ở Tống Triều đã có người nói như vậy: "Ta có thể coi Đường phu nhân đang khen ta không?"

Văn Hồng Ngọc cười, "Đương nhiên, lời này thật sự rất sâu sắc, chính là chân lý! Hiểu Vân cô nương có kiến thức bậc này, nói được những lời này, thật khiến Hồng Ngọc bội phục."

Hiểu Vân ngượng ngùng cười cười, lời lẽ đạo văn, kết quả lại được khen, thật là ngượng. "Đường phu nhân quá khen, cái này..." Đây là do Goushou lão nhân sáng tạo, trích lời thoại kinh điển của Conan mà thôi.

"Sao?" Văn Hồng Ngọc nhướn mi, nhìn Hiểu Vân.

Hiểu Vân lắc đầu, "Không có việc gì, Hiểu Vân bị Đường phu nhân khen mà ngượng ngùng, không biết nói gì mới phải."

Văn Hồng Ngọc không nói gì thêm, chỉ cười với Hiểu Vân.

Hồi 85 - Hạnh phúc của ai

Hai ngày qua, Hiểu Vân đều đưa thuốc tới phòng Triển Chiêu sau giờ cơm chiều. phương thuốc mà Công Tôn Sách kê phải uống ngày hai lần sáng tối. Vốn dĩ Hiểu Vân còn muốn kiểm tra tình hình hồi phục vết thương trên người Triển Chiêu, nhưng Triển Chiêu nói sao cũng không cho Hiểu Vân nhìn, nói vết thương đang hồi phục rất tốt, hơn nữa, Công Tôn Sách đã kiểm tra cho hắn, Hiểu Vân đành phải thôi.

Nhìn Triển Chiêu uống hết chén thuốc lớn, Hiểu Vân đưa tiếp một chén trà cam thảo pha sẵn từ trước tới trước mặt Triển Chiêu: "Đây, uống cho đỡ đắng đi. Cha nói thứ này sẽ không ảnh hưởng tới tác dụng của thuốc, hơn nữa cũng tốt cho cơ thể."

Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân mỉm cười tiếp nhận chén trà, uống từng ngụm.

Hiểu Vân ngồi đối diện Triển Chiêu, hai tay chống má, không chuyển mắt nhìn hắn. Đối với hắn, nàng thật sự là nhìn mãi không chán. Nhờ Cát Thu Nương, mấy ngày qua Triển Chiêu cơ bản mỗi ngày đều ở trong phủ nha, nàng cũng thường xuyên được gặp hắn. Đây đại khái là điểm tốt duy nhất Cát Thu Nương mang lại sau khi ả xuất hiện.

Triển Chiêu thấy Hiểu Vân nhìn mình như vậy, cười sủng nịnh, vươn ngón trỏ hấy mũi của Hiểu Vân: "Sao lại nhìn ta như vậy?"

Hiểu Vân cười, buông tay trái, miệng lải nhải: "Khó có được nhiều ngày huynh đều ở nhà, ta có thể mỗi ngày đều nhìn thấy huynh, đương nhiên muốn nhìn kỹ hơn một chút."

Triển Chiêu thở dài, tay đưa qua, cách bàn cầm lấy bàn tay của Hiểu Vân, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ngón tay nàng, yên lặng nhìn nàng.

"Hiểu Vân, đợi vụ án lần này xong, chúng ta sẽ thành thân nhé?"

"Thành... Thành thân?" Hiểu Vân mở to mắt nhìn Triển Chiêu, kinh ngạc đến ngay cả nói chuyện cũng cà lăm. Hắn, hắn, hắn... lại câu hôn với nàng nữa.

Hiệu Vân ngây ngốc nhìn Triển Chiêu, không biết là kinh hay hỉ. Tuy rằng bọn họ đã thân thiết, xác định quan hệ “bạn trai bạn gái”. Nhưng mà, nàng vẫn còn chưa nghe hắn nói ba chữ kia đâu! Được rồi, cho dù nói ba chữ kia rất khó, nhưng mà, “ta thích nàng” ba chữ này cũng phải nói chứ? Sao lại trực tiếp nhảy sang câu hôn rồi?

Triển Chiêu có chút nghi hoặc, đối với bộ dáng kinh ngạc không nói nên lời của nàng, nhíu đầu mày hỏi: “Sao thế, có gì không ổn sao?” Bọn họ đã thân mật tới mức này, chẳng lẽ không nên thành thân sao? Với lại, cứ tiếp tục kéo dài, khó tránh khỏi đêm dài lắm mộng, hắn nên sớm lấy nàng vào nhà, thông báo với thiên hạ nàng là nữ nhân của hắn mới được.

“... Triển đại ca, cái đó... huynh... vì sao muốn kết hôn với ta?” Hiệu Vân nghiêng đầu nhìn Triển Chiêu, nói ra vấn đề.

Triển Chiêu nghe vậy, trên mặt cứng đờ, lập tức trầm mặt, mắt nheo lại nhìn Hiệu Vân: “Nàng nói gì?”

“À...” Hiệu Vân không phải không nhận ra ánh mắt của Triển Chiêu lộ ra hơi thở nguy hiểm, nhưng nàng thật sự muốn nghe hắn nói với nàng câu kia. “Ta... ta không biết.”

“Nàng không biết?” Triển Chiêu nhướn mi, yên lặng nhìn Hiệu Vân.

Hiệu Vân đột nhiên cảm thấy sau lưng một trận lạnh lẽo, lỗ chân lông trên người dựng đứng. Ánh mắt của Triển Chiêu thoạt nhìn có chút nguy hiểm, nàng tới bây giờ còn chưa từng thấy hắn dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng, xem ra hắn thật sự đã tức giận. Hiệu Vân run rẩy, muốn rút bàn tay đang bị hắn nắm lại, ai ngờ, trên tay căng thẳng, ngay sau đó cả người bị kéo qua.

Một trận trời đất xoay chuyển, Hiệu Vân bị người đó ôm vào trong ngực, kinh hô thành tiếng. Không đợi nàng kịp phản ứng, môi bị người đó bịt lại. Theo đó là hơi thở nóng rực cùng nụ hôn mạnh mẽ, mang theo ý tứ trừng phạt, đoạt lấy đôi môi của nàng. Răng nanh cứng rắn, khiến môi nàng có chút đau đớn.

“Triển, a...”

Hiệu Vân há mồm, lại bị lưỡi của Triển Chiêu thần tốc tiến vào, dây dưa, mút lấy, răng nhẹ nhàng va chạm, không đau đớn mà triền miên, phiếm tình. Hiệu Vân chỉ cảm thấy toàn thân như nhũn ra, bao nhiêu sức lực trên người đều bị hút hết, chỉ có thể để mặc hắn tùy ý ôm chặt lấy mà hôn. Trong đầu mơ mơ màng màng nghĩ, thì ra Triển Chiêu thuộc trường phái hành động, ai đó từng nói, Triển Chiêu bình thường là một kẻ luôn ẩn nhẫn thủ lễ, động tình lại bùng nổ như núi lửa, hình như là sự thật.

Qua hồi lâu, cho đến lúc cơn tức giận của hắn vì nụ hôn mà dần dần tiêu tán, cho đến lúc hơi thở của hắn quá mức nóng rực mà hỗn loạn, mãi đến lúc nàng cảm thấy mình sắc không thở nổi ngất tới nơi, hắn mới chậm rãi rời khỏi môi nàng, đem nàng ôm vào trong ngực.

Hiệu Vân bị ôm vào trong ngực, bên tai nghe được tiếng tim đập có chút mau của Triển Chiêu, đầu choáng váng, lại nhìn không được ngây ngô cười.

"Như vậy, nàng đã biết vì sao chưa?" Bên tai truyền tới giọng nói, trầm thấp mà khàn khàn, ẩn giấu khát vọng bị dồn ép.

Hiệu Vân trong lòng run lên, vươn hai tay ôm lấy tấm lưng rộng lớn của Triển Chiêu, ở trong lòng hấn nhẹ nhàng gặt đầu. Đúng vậy, đúng vậy, đã biết, tâm ý của huynh, thông qua nụ hôn này, đều đã truyền tới. Được rồi, mặc kệ ba chữ kia, không nói cũng không sao, chỉ cần biết tâm ý của nhau là tốt rồi.

Nhưng mà, hiện tại thành thân có phải hơi sớm hay không, tuy rằng tâm hồn của nàng đã lớn tuổi, nhưng thân thể chỉ mới mười sáu, thiếu nữ mười sáu tuổi còn chưa lớn hết đâu. Dáng người như vậy... Hiệu Vân cúi đầu nhìn bộ ngực bằng phẳng cùng thân thể của mình. Thắt lưng đủ nhỏ, nhưng những chỗ cần có đường cong trên người đều không có. Nếu thành thân động phòng, nàng có thể không lớn nữa, không cao nữa không? Chuyện này...

Hiệu Vân chợt ngân người, nàng thiếu chút quên mất một sự kiện quan trọng, nàng là Đinh Hiệu Vân, không phải Công Tôn Hiệu Vân! Chuyện này giống như bom nổ, chấn động trong đầu nàng, giống như ngũ lôi oanh đỉnh, khiến nàng đau đớn. Hiệu Vân chậm rãi buông tay, rời khỏi vòng ôm của Triển Chiêu, lùi lại một chút rồi ngẩng đầu nhìn hấn.

"Hiệu Vân, làm sao vậy?" Bất an cùng sợ hãi trong mắt Hiệu Vân khiến Triển Chiêu hoảng hốt, trái tim thu lại.

"..." Hiệu Vân nhìn hấn, môi cử động muốn nói, lại không thể nói gì. Nàng có nên nói ra hay không, nên nói thế nào đây? Nếu nàng nói cho hấn biết, nàng chỉ là một u hồn ký thác trong thân thể của Công Tôn Hiệu Vân, hấn có bị dọa không, hấn có bởi vậy mà rời bỏ nàng không? Nàng cũng muốn cứ như vậy gả cho hấn, làm thê tử của hấn, giữ lấy sự dịu dàng cùng tình yêu say đắm của hấn. Nhưng mà, nàng không có cách nào cứ như vậy lừa gạt hấn. Nàng rất cố chấp, nàng không cần tình cảm cùng hôn nhân có được vì lừa gạt; nàng cũng có lòng tham, nàng muốn tình cảm của hấn là dành cho Đinh Hiệu Vân nàng, không phải Công Tôn Hiệu Vân. Nhưng mà, nếu nói ra, có lẽ chẳng còn gì...

"Hiệu Vân?" Triển Chiêu yên lặng nhìn nàng, ánh mắt của nàng khiến hấn hoảng hốt, sợ hãi: "Nàng làm sao vậy?"

"Ta..." Hiệu Vân cắn môi dưới, muốn nói lại thôi.

"Hiệu Vân, nói cho cùng là chuyện gì vậy?" Triển Chiêu nắm bả vai Hiệu Vân, trong lòng lo lắng không thôi.

Hiệu Vân khẽ cắn môi, tạm thời đem mọi bất an, sợ hãi cùng mâu thuẫn trong đầu nén xuống, kéo tay Triển Chiêu cười nói: "Triển đại ca, thân

đương nhiên là sẽ thành, có điều, chúng ta có thể đính hôn trước không? Chuyện thành thân trước hết tạm hoãn lại, chúng ta thương lượng tiếp sau?"

Cuối cùng, Hiểu Vân vẫn lựa chọn trốn tránh, nàng không có dũng khí, nàng sợ hãi sẽ mất đi. Nhưng mà, nàng cũng biết, cuối cùng vẫn sẽ có một ngày, nàng phải nói ra. Nếu vậy, để cho nàng được hưởng một chút hạnh phúc, cho dù có một ngày mất đi, nàng cũng có thể đem những kỷ niệm tốt đẹp này trân trọng trong lòng, ghi nhớ cả đời. Nếu tới lúc đó, bọn họ thật sự không thể nào ở bên nhau, vậy ít nhất, nàng cũng có thể rút lại cuộc hôn nhân này, để hắn đi tìm hạnh phúc của hắn. Triển đại ca, xin tha thứ sự ích kỷ của ta, tha thứ cho ta! Tha thật sự, thật sự rất thích huynh, muốn ở bên cạnh huynh.

Triển Chiêu nhíu mi, khó hiểu, yên lặng nhìn ánh mắt của nàng. Vì sao, ánh mắt của nàng thoát nhìn lại bi thương như vậy?

"Vì sao?"

"Ta..." Hiểu Vân gục đầu xuống, nhìn Triển Chiêu màu đen trên đôi giày của Triển Chiêu: "Ta cảm thấy, tuổi ta còn nhỏ."

Triển Chiêu ngạc nhiên, sau đó nở nụ cười. "Mười sáu, cũng không còn nhỏ, ta thấy nữ tử mười bốn tuổi đã xuất giá chõ nào chẳng có!" Hiểu Vân, thật sự vì nguyên nhân này sao?

"Nhưng mà... Nhưng mà huynh xem vóc dáng của ta lùn như vậy, giống như tiểu hài tử vậy." Hiểu Vân có chút vội, không tự giác lỡ miệng.

Triển Chiêu chăm chú đánh giá nàng một vòng từ trên xuống dưới, sau đó gật đầu, còn rất thật lòng nói: "Ừ, thân mình hơi nhỏ. Có điều vẫn khác với tiểu hài tử mà. Hiểu Vân, nàng... Chẳng lẽ không muốn sao?" Nàng, thật ra là vì chuyện gì vậy?

"Không không không, Triển đại ca, huynh đừng hiểu lầm, ta không phải không muốn. Tuyệt đối không phải!" Hiểu Vân vội vàng xoa tay giải thích.

"Vậy vì sao nàng..." Triển Chiêu nhăn đầu lông mày, than thở. "Hiểu Vân, nếu nàng thật sự không muốn, ta, ta cũng không miễn cưỡng, nàng chỉ cần nói thẳng là được, không cần lấy cớ từ chối." Dứt lời, Triển Chiêu buông Hiểu Vân ra, xoay người đi.

"Triển đại ca! Ta không phải không muốn." Hiểu Vân hoảng hốt, tiến lên giữ chặt tay Triển Chiêu, ngăn cản hắn rời đi.

Triển Chiêu dừng bước, xoay người lại, vẻ mặt hoài nghi: "Thật sao? Nàng không lừa ta chứ?"

"Thật mà! Ta sao có thể lừa huynh được. Ta thề với trời, ta thật sự nguyện ý, ta một nghìn lần nguyện ý, một vạn lần nguyện ý gả cho huynh." Hiểu Vân giơ tay lên thề. Hiểu Vân thật muốn khóc, nếu có thể, nàng thật sự muốn vĩnh viễn đều ở bên cạnh hắn, cùng hắn cười, cùng hắn khóc, trải qua nhân sinh, nếm trái chua cay mặn ngọt, đều ở bên nhau. Vài chục năm, mấy

trăm năm cũng không đủ.

"Vậy nàng nói xem, vì sao muốn đính hôn trước, mà không muốn lập tức thành thân?" Triển Chiêu cúi đầu nhìn Hiểu Vân. Tâm ý của nàng đối với hắn, hắn đương nhiên hiểu được. Nghe nàng thề như vậy, trong đầu hắn không ngừng chấn động, ngọt như mật vậy. Nhưng mà, hắn nghĩ không ra, vì sao mới rồi nàng lại để lộ ra bi thương cùng bất đắc dĩ như vậy. Sau đó lại nói cái gì mà muốn đính hôn trước, tạm hoãn thành thân. Cũng không phải mới mười một mười hai tuổi, đã tới tuổi thành hôn rồi, tuổi còn nhỏ, rõ ràng chỉ là lấy cớ. Vì cớ gì nàng lại như vậy?

"Chuyện này..." Hiểu Vân ấp a ấp úng, muốn nói lại thôi.

Triển Chiêu thấy nàng không nói, bất đắc dĩ thở dài, buông tay nàng ra, cô đơn xoay người. Lo lắng của nàng, hắn thấy được, nước mắt ẩn giấu trong mắt nàng, hắn cũng thấy được. Nhưng mà, nàng lại không mở miệng, không chịu nói với hắn.

Hiểu Vân nhìn bóng dáng tịch mịch đơn bạc của hắn, trong lòng đau xót, mũi cay cay, hốc mắt đỏ lên. Triển đại ca, Triển đại ca! Ta phải làm sao bây giờ. Nắm chặt hai tay, cố nén xúc động muốn khóc, Hiểu Vân đi đến trước mặt Triển Chiêu, nhìn vạt áo hắn.

"Triển đại ca, ta nói, có điều..."

"Có điều cái gì?" Triển Chiêu nhìn đỉnh đầu của nàng, nghĩ chỉ cần nói ra là tốt rồi.

"Có điều... ta nói ra, huynh, huynh không được chê cười ta." Hiểu Vân không dám nhìn Triển Chiêu, không chớp mắt nhìn chằm chằm vào viên ngọc trên đai lưng của hắn.

"Được, ta đồng ý với nàng. Nói đi." Triển Chiêu gật đầu, tay trái nhẹ khoác lên vai nàng.

"Ta, ta bây giờ còn chưa lớn... Lớn rồi, mới dễ sinh con." Đầu của Hiểu Vân, càng buông càng thấp, giọng nói cũng càng ngày càng nhỏ. Triển đại ca, xin lỗi, ta lừa huynh, rất xin lỗi...

Triển Chiêu sững sốt, hắn thật sự không ngờ nàng lại nói như vậy, lại nhìn cái đầu buông thấp của nàng, vô tình nhìn tới ngực của nàng. Suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng hiểu nàng nói về chuyện gì. Chuyện này... Triển Chiêu đột nhiên cảm thấy mặt nóng bừng lên. Chuyện này... nàng thật đúng là da mặt dày, chuyện này cũng nói ra được. Hiểu Vân à Hiểu Vân, nàng thật là "nói không giữ miệng", trên đời này có cô nương nào ăn nói giống như nàng đâu?

Triển Chiêu thở dài, vừa thấy bất đắc dĩ, vừa thấy buồn cười. Đến cái cớ này cũng lấy ra được. Thôi thôi, nếu nàng không chịu nói, tất nhiên có nỗi khổ của nàng, hắn không so đo nữa. Tương lai còn dài, hắn tin tưởng sẽ có một ngày, nàng hoàn toàn tin tưởng mở lòng với hắn, nói với hắn tất cả mọi chuyện. Dù sao định thân rồi cũng vậy thôi. Về vấn đề nàng vừa nói, tuy

rằng hẳn một chút cũng không ngại, nhưng nếu nàng đã nói như vậy, vậy cứ theo ý nàng đi. Hơn nữa, thân thể xương cốt của nàng, so với các cô nương khác mà nói, quả thật là gầy hơn một chút. “Vậy, chúng ta trước tiên đính hôn, chờ nàng đồng ý, chúng ta mới thành hôn, như vậy được không?”

Giọng nói ôn nhu trầm thấp truyền đến, Hiểu Vân nghe vào trong tai, trong lòng ngũ vị tạp trần, không biết là buồn hay vui, tươi cười treo trên hai má, hốc mắt lại ươn ướt. Không dám để Triển Chiêu thấy, vì thế từng bước tiến lên, ôm lấy thắt lưng hắn dụi vào: “Cám ơn huynh, Triển đại ca, huynh thật tốt.”

Triển Chiêu cười cười, một tay thuận thế ôm thắt lưng nàng, một tay vỗ tóc nàng, còn cả cây trâm ngọc bích cắm trên tóc kia nữa. Đây là do hắn mua lúc ở Thọ châu. Lúc ấy chuyện đã xong, lúc đi qua chợ nhìn thấy. Cả cây trâm màu xanh biếc, châu tròn ngọc sáng, hắn vừa thấy liền thích, nghĩ tới bộ dáng Hiểu Vân đeo nó lên, trong lòng hắn liền thấy ngọt ngào, liền mua nó rồi cất vào trong ngực, định sau đó sẽ tặng cho nàng, kết quả công việc bề bộn cuốn vào, qua nhiều ngày, mãi tới hôm trước mới giao vào tay nàng. Mà nàng đeo lên, quả nhiên mười phần xinh đẹp.

Triển Chiêu hôn cái trán của nàng, cảm nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu nàng, dịu dàng nói: “Hiểu Vân, ta đã nói chuyện của chúng ta với tiên sinh, ông ấy cũng đã đồng ý việc hôn nhân của chúng ta. Đợi vụ án này rõ ràng, chúng ta đi báo cáo với Thánh thượng chuyện đính hôn này.”

Hiểu Vân ngẩng đầu lên, nhìn Triển Chiêu, vẻ mặt nghi vấn. “Huynh nói với cha ta lúc nào? Còn nữa, vì sao phải báo cáo với Thánh thượng? Chẳng lẽ quan lại trong triều, thành thân đều phải tới báo cáo với Hoàng đế sao?”

Triển Chiêu cười lắc đầu, nhéo cái mũi của Hiểu Vân. “Vừa mới hôm trước, ở chỗ Hoàng Thượng, nàng đã quên Thánh thượng từng tứ hôn cho nàng, nàng nói không cần, đợi tìm được người trong lòng, sẽ xin Hoàng Thượng tứ hôn sao?”

Bị Triển Chiêu nhắc tới, Hiểu Vân mới nhớ ra còn có chuyện này: “Ta còn tưởng chuyện khi đó thế là xong. Phiền toái như vậy à...”

“Quân vô hí ngôn, hơn nữa, cho dù Hoàng Thượng nhất thời quên mất, cũng sẽ có người khác nhớ rõ. Nếu chúng ta không báo cáo với Hoàng Thượng chuyện đính hôn, chỉ sợ lúc đó không thoát được phiền toái.”

“Huynh nói... là con của thái sư kia sẽ...”

Con của Thái Sư, mệ cho nàng nghĩ ra, có điều cũng chuẩn xác, Triển Chiêu cười gật đầu.

Hiểu Vân lại ngả đầu trước ngực hắn, thở dài nói: “Ôi, làm quan thật phiền toái, đến thành thân cũng phiền toái như vậy.”

Triển Chiêu cười cười, ôm nàng không nói lời nào.

Hiểu Vân, nàng không biết, đây không chỉ vì làm quan, mà còn vì

nàng rất đặc biệt, rất đáng yêu, rất hấp dẫn người khác.

Hồi 86 - Tình thâm duyên ngắn

Từ sau khi bắt được Sa Thiên Lý, Khai Phong phủ không phải người truy bắt Cát Thu Nương nữa, mà sắp xếp nhân thủ trong phủ nha, mở ra thiên la địa võng, chờ Cát Thu Nương chui đầu vào lưới. Nhưng mà, tin tức Sa Thiên Lý truyền ra đã vài ngày, Khai Phong phủ thần kỳ sóng yên bể lặng. Cát Thu Nương vẫn không xuất hiện, khiến mọi người bắt đầu lo lắng. Thậm chí có người hoài nghi, Cát Thu Nương liệu có mạo hiểm tới cứu Sa Thiên Lý không.

"Người nói Cát Thu Nương này có phải đã chạy trốn rồi không? Theo tình hình hiện nay, người thông minh một chút là biết, trong phủ nha khẳng định có trọng binh canh gác, chờ bắt ả. Chẳng lẽ ả lại ngóc tới mức lao vào cạm bẫy sao? Chúng ta chờ đợi như vậy, có phải đang lãng phí thời gian không?" Canh giữ bên ngoài nhà lao mấy ngày đều không có động tĩnh, Mã Hán có chút không kiên nhẫn, bực tức than thở với Vương Triều.

Vương Triều nhui mi, suy nghĩ một lát. Tuy rằng hắn cũng có chút lo lắng, nhưng vẫn tin tưởng mưu kế của Bao đại nhân không sai: "Đại nhân nói, hắn là không sai. Chúng ta cứ canh giữ cho cẩn thận là được."

"Nhưng mà..." Mã Hán còn muốn nói gì, nhưng nhìn thấy Triển Chiêu tới, vội chào hỏi. "Triển đại nhân!"

Triển Chiêu vỗ vai Vương Triều cùng Mã Hán: "Các huynh đệ vất vả rồi. Dán thông báo đã ba ngày, ngày mai là ngày hành hình Sa Thiên Lý, tối nay là đêm cuối cùng, Cát Thu Nương kia tuyệt đối sẽ có hành động, mọi người phải đề cao cảnh giác, lúc nào cũng sẵn sàng bắt người."

"Vâng, Triển đại nhân" Vương Triều, Mã Hán cùng vài nha dịch đang canh giữ ở đại lao phủ nha cùng đáp.

Triển Chiêu gật đầu với bọn họ, nhìn bốn phía một vòng, rồi ẩn thân vào chỗ tối.

Đêm ngày hai tám tháng chạp, trời không trăng, bầu trời đen như mực, nhưng vẫn có vô số sao trời lóe lên tinh quang, khiến người ta vẫn thấy được chút ánh sáng.

"Đang, đang, đang..."

"Trời hanh vật khô, cẩn thận vật dễ cháy"

"Đang, đang, đang..."

"Trời hanh vật khô, cẩn thận vật dễ cháy"

Tiếng phu canh gõ mõ cầm canh, xa xa truyền đến. Đã là canh ba, đêm rất sâu, rất lạnh, cũng rất yên tĩnh. Những người canh giữ ở đại lao Khai Phong phủ không dám trể nải chút nào, luôn chú ý bốn phía. Nhưng mà, đã hơn nửa đêm trôi qua, ngoại trừ gió thổi cỏ lay, một chút động tĩnh cũng

không có.

Đột nhiên, có ánh lửa từ cách không xa nháng lên. Ngay sau đó, khói đặc theo gió bắc nhẹ nhàng thổi tới. Sau đó, loáng thoáng có tiếng người truyền tới.

"Đi lấy nước mau, đi lấy nước mau ~! Mau cứu hoả..."

"Triển đại nhân!" Vương Triều từ sau cây chui ra. "Cháy rồi."

Triển Chiêu đứng dưới mái hiên, cau mày nhìn hướng tây nam. Không phải cháy, mà là có người phóng hỏa. Không ngờ Cát Thu Nương còn một chiêu này. Đã nhiều ngày đề phòng ả thả độc trong thức ăn ở Khai Phong phủ, lại không nghĩ ả sẽ đốt phòng, điệu hồ ly sơn.

"Vương Triều Mã Hán, các người mau mang theo huynh đệ nhanh chóng đi cứu hoả."

"Vâng!" Mã Hán lĩnh mệnh, mang theo các huynh đệ vội vàng rời đi.

"Vương Triều, sao người không đi?" Triển Chiêu thấy Vương Triều vẫn đứng tại chỗ liền hỏi.

"Thuộc hạ ở đây cùng Triển đại nhân bắt địch."

"Vương Triều, ở đây có Triển mỗ là đủ rồi, người mau chóng đi cứu hoả đi. Thời tiết khô hanh thế này, gió lại lớn, nếu dập lửa chậm, chỉ sợ sẽ tổn hại đến dân chúng xung quanh." Đối phó với một Cát Thu Nương không có Bạo vũ lê hoa châm, một mình Triển Chiêu là đủ rồi. Ban đầu sắp xếp nhiều người phòng thủ như vậy, cũng chỉ để đề phòng vạn nhất. Nay xảy ra tình huống này, tất nhiên là cứu hoả quan trọng hơn.

"Triển đại nhân..." Vương Triều có chút do dự.

"Còn không mau đi!" Lạnh lùng nói.

"Vâng, Triển đại nhân đừng lo." Vương Triều vội vàng đáp ứng, vội vàng chạy đi.

Đợi Vương Triều đi rồi, Triển Chiêu không ẩn thân vào chỗ tối nữa, dứt khoát quang minh chính đại đứng ngoài cửa đại lao chờ. Hẳn biết, bất kể thế nào, Cát Thu Nương nhất định sẽ xuất hiện. Quả nhiên, chưa qua bao lâu, liền có người xuất hiện trong sân. Người kia, có khuôn mặt giống hệt như Hà Kim Liên đã chết.

"Cát Thu Nương?" Triển Chiêu oán hận nhìn chằm chằm vào ả, ánh mắt tràn ngập sát khí. Ánh mắt kia, giống như hận không thể từ trên người ả đốt ra một cái động.

"Không sai." Cát Thu Nương cười lạnh, "Triển Chiêu, người thật không ngờ hả?"

Triển Chiêu nắm chặt bảo kiếm trong tay, gân xanh nổi lên, hàm răng cắn chặt, cơ hồ muốn cắn vỡ răng, cũng không có thể ngăn lại lửa giận trong lòng. Ngàn tính vạn tính, ngàn phòng vạn phòng, hẳn thật không ngờ ả lại bày ra chiêu này.

"Cát, Thu, Nương!" Triển Chiêu gằn từng chữ một.

"A, Triển Chiêu, ta cũng không ngốc. Biết rõ các người bày cạm bẫy bắt ta, còn ngốc nghếch hồ đồ chạy tới cho các người bắt. Các người biết dùng Sa Thiên Lý áp chế ta, chẳng lẽ ta không biết sao? Bao đại nhân ta gặp không gặp được bắt không bắt được, có điều, sống chết của nàng, người sẽ không mặc kệ chứ?" Cát Thu Nương cười đến đắc ý, đao trên tay nhẹ nhàng vừa động, đi thêm một tấc: "Ta chỉ cần dùng thêm chút lực trên tay, nàng, sẽ đi đời nhà ma."

Hiệu Vân chỉ cảm thấy một trận lạnh lẽo từ cần cổ tản ra. Lưỡi đao kia áp ở trên làn da, khiến lỗ chân lông cả người nàng dựng lên. Nàng thật sự sợ hãi, sợ đến cả người đều run rẩy. Nàng muốn lên tiếng gọi Triển Chiêu, nhưng há mồm lại không phát ra âm thanh. Nàng sợ bản thân mình mà mở miệng, giọng nói run rẩy của nàng sẽ khiến sự yếu đuối và sợ hãi lộ ra không sót chút nào. Như vậy, sẽ chỉ làm Cát Thu Nương càng thêm đắc ý, khiến Triển Chiêu càng thêm bị động. Nàng mở to hai mắt, không lay chuyển nhìn Triển Chiêu. Hiện tại nàng có thể làm, chỉ là cắn chặt môi dưới, không để mình run lên, không để mình bật khóc.

"Thả nàng ra." Triển Chiêu nửa híp mắt, lạnh lùng trừng Cát Thu Nương, ánh mắt giống như đao, lạnh băng như sương.

"Có thể, người thả Sa Thiên Lý, ta để lại nàng." Cát Thu Nương đưa ra điều kiện.

"..." Triển Chiêu không nói gì, yên lặng nhìn Cát Thu Nương, muốn tìm ra sơ hở của ả, cứu Hiệu Vân ra. Có điều ả giữ Hiệu Vân trước ngực, cả người giấu sau người Hiệu Vân, ám tiễn của hắn lúc này cũng không dùng tới được. Mà bả đao kia, dán chặt vào cần cổ mảnh khảnh của Hiệu Vân, chỉ thoáng động sẽ máu đỏ đương trường. Cho dù Triển Chiêu võ công cao cường, lúc này cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Vân nha đầu!" Bạch Ngọc Đường vội vàng chạy đến, vừa thấy tình hình, cả trái tim cũng vọt lên tới cổ. Bọn họ một lòng che chở Bao đại nhân, không nghĩ tới Cát Thu Nương lại xuống tay với Hiệu Vân: "Người buông nàng ra!"

Cát Thu Nương nhìn Triển Chiêu, lại nhìn Bạch Ngọc Đường, kéo Hiệu Vân lui lại mấy bước, cảnh giác nhìn bọn họ: "Các người thả Sa Thiên Lý ra, ta để lại nha đầu này."

"Được." Bạch Ngọc Đường lập tức đồng ý, xoay người chạy vào trong lao, lại bị Triển Chiêu ngăn lại.

"Bạch huynh!"

Bạch Ngọc Đường trừng Triển Chiêu, lửa giận cháy ngàn ngọn trong mắt: "Triển Chiêu! Người làm gì vậy? Chẳng lẽ người thật sự vì một phạm nhân mà không để ý tới an nguy của Vân nha đầu sao? Mấy ngày trước, người vừa mới thề xong, nói chỉ cần người sống thêm một ngày, sẽ bảo vệ nàng một ngày, lời này còn vang bên tai, nhưng người hiện đang làm cái gì?"

Sớm biết như vậy, Ngũ gia ta tuyệt đối sẽ không buông tha nàng, đem nàng tặng cho người!"

Triển Chiêu nhíu mày nhìn Bạch Ngọc Đường. Hấn sao có thể không để ý tới an nguy của Hiểu Vân, nhưng mà, chỉ sợ sau khi bọn họ thả Sa Thiên Lý, Cát Thu Nương sẽ không bỏ qua như vậy. Khi đó, bọn họ sẽ không còn lợi thế để kiềm chế Cát Thu Nương, an toàn của Hiểu Vân làm thế nào để cam đoan?

Thấy hai người giằng co, Cát Thu Nương trong lòng đắc ý. Xem ra, nha đầu kia ở trong lòng bọn họ, phân lượng không nhỏ. Có điều, xem bộ dáng bọn họ còn cần một ít kích thích. Vì thế trên tay thoáng động, trên đao lập tức xuất hiện một vết máu, máu đỏ từ trên cần cổ tuyết trắng trào ra.

Hiểu Vân cảm thấy một trận đau đớn, từ trên cần cổ lan ra, nhìn không được rên rỉ thành tiếng. Nữ nhân đáng chết, nữ nhân xấu xa, nữ nhân ti bỉ vô sỉ hạ lưu này!

"Hiểu Vân!"

"Vân nha đầu!"

Hai người ở đối diện đồng thời quay đầu, kinh hô thành tiếng.

Cát Thu Nương cười đắc ý. "Triển Chiêu! Ta không tin người sẽ không để ý. Sống chết của nha đầu này thật sự không quan hệ tới người sao?"

"Người..." Triển Chiêu bị chọc tức tới đỉnh điểm, lại bất đắc dĩ, chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn Cát Thu Nương.

"Triển Chiêu! Người điên rồi! Người chạy rồi có thể bắt lại. Nếu nha đầu bị làm sao, sẽ chết đó!" Bạch Ngọc Đường trong cơn giận dữ quát Triển Chiêu.

Triển Chiêu hít một hơi thật sâu, cân nhắc một phen, rồi mới thối lui vài bước. "Làm phiền Bạch huynh."

Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn Triển Chiêu một cái, bước nhanh mấy bước vào trong lao. Khi đi ra, trên tay dẫn theo một người, một thân tù phục, tóc tai rối bù, tay trái cùng bả vai dùng vải trắng buộc kín. Cát Thu Nương nhìn thấy, sắc mặt lộ vẻ vui mừng kinh hô thành tiếng: "Thu nương!"

"Sa ca!" Cát Thu Nương nhìn người kia, tâm như đao cắt. Hay cho Triển Chiêu người, hay cho Bạch Ngọc Đường người, dám biến Sa ca của ta thành dạng đó. Còn có người nữa! Cát Thu Nương cúi đầu hung hăng lườm Hiểu Vân. Chúng ta thoát hiểm rồi, ta nhất định chém đứt tay trái của người, báo thù cho Sa ca!

"Cát Thu Nương, Sa Thiên Lý ở đây. Ta đếm tới ba, chúng ta đồng thời thả người." Triển Chiêu đem Sa Thiên Lý kéo đến bên người, siết chặt lấy cánh tay không bị thương của hấn, nói với Cát Thu Nương. Sau đó, lại liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường. Bạch huynh, sau đó Hiểu Vân giao cho người. Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, gật gật đầu.

Cát Thu Nương thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mắt qua

mày lại, trong lòng biết bọn họ sẽ không đơn giản buông tha mình như vậy, theo công phu của hắn, nếu không có bùa bảo mệnh, nhất định không thể trốn thoát khỏi tay bọn họ. “Bạch Ngọc Đường, lời người nói đã nhắc nhở ta, người thả rồi còn có thể bắt lại. Chúng ta tránh được lúc này, không chắc có thể thoát được sau đó. Thế này đi, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, các người chém vào tay đôi phương đi. Nếu không, nha đầu này sẽ chết.”

Hiệu Vân trong lòng suy tính, nàng biết, nữ nhân gian trá này sẽ không khinh suất mà dừng tay, sẽ một tấc lại muốn tiến thêm một thước, yêu cầu càng nhiều. Quả nhiên, ả còn có hậu chiêu. Vết thương trên cổ đã ngưng chảy máu, giờ phút này, nàng ngược lại không còn sợ hãi nữa. Nếu nàng tiếp tục yên lặng, không nghĩ ra cách, tay của Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường sẽ bị phế mất.

"Cát Thu Nương, người không sợ Triển Chiêu giận dữ sẽ giết Sa Thiên Lý sao? Người lấy ta áp chế bọn họ, bọn họ cũng có thể lấy Sa Thiên Lý áp chế người. Hai bên đều là mạng người, đều là lợi thế, cơ hội hai bên là ngang nhau, điểm khác biệt chính là người chỉ có một mình, mà Khai Phong phủ không chỉ có Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường."

Tay Cát Thu Nương giữ trên cổ tay trái Hiệu Vân căng thẳng: “Người ít nói nhảm đi! Triển Chiêu là loại người nào, hắn sẽ không. Hơn nữa, bọn họ vì người, sẽ không mạo hiểm như vậy.”

Hiệu Vân nhin không được ho khan vài tiếng, cổ nhin cảm giác đau đớn từ trên cổ truyền đến, nở nụ cười. Nàng đột nhiên cảm thấy bất lực, chưa bao giờ bất lực như lúc này. Thúc thủ vô sách, hết đường xoay sở. Nếu không phải bản thân không có võ công, không có năng lực tự bảo vệ, cũng sẽ không bị Cát Thu Nương bắt lấy áp chế Triển Chiêu. Những lời Những lời ngày trước Mạnh Xuân Ny nói, giờ phút này giống như ma âm lặp đi lặp lại, quanh quẩn bên tai. Thật đáng hận, đáng hận. Nay, nàng đã thật sự trở thành gánh nặng của hắn, trói buộc của hắn.

Triển đại ca... Ngũ Ca...

"Các người, nghĩ xong chưa? Mỗi người thiếu một cánh tay phải, hay nhìn nha đầu này chịu chết?"

Hiệu Vân nhìn ánh mắt Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn về phía mình, kiên định như vậy. Bọn họ đều là hán tử, chỉ đồ máu không đồ lệ, không sợ đau, không sợ chết. Nhưng mà, có thể nào lại vì nàng, khiến bọn họ hy sinh lớn như vậy sao? Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thiếu một cánh tay phải, bọn họ vẫn là Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường sao? Tay phải của kiếm khách quan trọng thế nào chứ, không thể cầm kiếm, bọn họ có còn là họ không? Vì nàng, không đáng, không đáng! Nàng đột nhiên rất hận bản thân mình, Đỉnh Hiệu Vân à Đỉnh Hiệu Vân, người có tài đức gì, người có tài đức gì chứ!

"Triển đại ca, Ngũ Ca, không được..."

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường về mặt phức tạp nhìn Hiểu Vân một chút rồi xoay người nhìn sang chỗ khác, không nhìn nàng nữa. Hai người đứng đối diện nhau, tay trái đặt trên chuôi kiếm, chậm rãi rút bảo kiếm của mình ra, dưới ánh sáng chập chờn, hàn quang trên lưỡi kiếm tỏa ra lấp lánh.

Sa Thiên Lý cùng Cát Thu Nương chăm chú nhìn mọi việc, lạnh lùng cười.

Không được...

Nước mắt khiến hai mắt mờ hồ, nhìn bọn họ, trong đầu Hiểu Vân đột nhiên hiện lên một màn: Ran bị bắt cóc, Shinichi đứng đối diện, cầm súng lục chỉ vào bọn họ, bùm một tiếng, viên đạn sạt qua đầu Ran...*

** Các nhân vật và tình huống trong bộ truyện tranh Thám tử Conan.*

"Con tin hành động không tiện, sẽ trở thành gánh nặng của kẻ bắt cóc." Đây là lời thoại được nói ra.

Hiểu Vân hơi nở nụ cười, chậm rãi nhắm mắt lại, nước mắt rơi xuống, từng giọt từng giọt chảy vào miệng, vừa đắng vừa mặn, lan dọc khóe miệng, thật chua chát.

Triển đại ca... Xin lỗi. Nếu ta không chết, chúng ta lập tức thành thân, được không?

Thân thể hơi nghiêng về phía trước, trượt qua lưỡi dao. Nàng nghe thấy tiếng quần áo của mình bị lưỡi dao cứa qua, còn có, giọng nói của bọn họ, khiếp sợ mà kinh hãi.

"Nha đầu, ..."

"Hiểu Vân! Không..."

"Ngươi!" Cát Thu Nương không ngờ tới hành động này của Hiểu Vân, vội túm nàng lại, nhanh chóng rút đao. Tuy rằng lưỡi đao chệch đi, nhưng vẫn chậm một chút. Lưỡi đao sắc bén kia đã chém qua vạt áo, xuyên qua da thịt mềm mại, máu đỏ trào ra. Trong nháy mắt nhiễm đỏ vạt áo trắng. Giọt giọt rơi trên mặt đất, nở ra từng đóa hoa diễm lệ, giống như mạn châu sa hoa nở trên đường xuống hoàng tuyền, lãnh diễm, mị hoặc mà mê lương.

Cát Thu Nương ngây ngẩn cả người, ánh mắt mở lớn, bất khả tư nghị nhìn Hiểu Vân không ngừng trượt thân thể xuống. Nữ nhân này, nữ nhân này...

Hai thanh kiếm soạt ra khỏi vỏ. Kiếm quang lóa mắt, hàn khí bức người, sát khí nồng nặc xông tới.

"Cát Thu Nương, ngươi nạp mạng đi!"

Trong nhất thời, đao quang kiếm ảnh, hổ gầm rồng thét.

Đau, thật sự rất đau! Đỉnh Hiểu Vân, ngươi là đồ ngu ngốc, lại đi làm chuyện ngu xuẩn này, ngươi thật sự là ngu ngốc... Nhưng mà, nhưng mà, bọn họ không sao thì tốt rồi...

Hiểu Vân nằm trên tuyết, hốt hoảng thấy trước mặt có bóng người

chóp lên, sau đó cảm giác được thân thể mình bị ôm lên, nhưng miệng vết thương đau quá, đau qua... Đau đến mức khiến thần trí của nàng không còn rõ ràng, không thấy rõ là ai đang ôm nàng, chỉ cảm thấy hơi thở kia vô cùng quen thuộc, ấm áp, khiến nàng an tâm.

Triển đại ca, không cần, không cần dao động vì ta. Ta đau quá...

Hiểu Vân cố gắng muốn mở to mắt, nhìn Triển Chiêu, lại không thể thấy rõ mặt hắn. Chỉ cảm thấy rất đau, rất mệt mỏi. Năng lượng trong thân thể từng chút từng chút một bị hút ra, không còn sức lực, không thể nhúc nhích, ngay cả sức lực để mở mắt cũng không có. Nhưng trong đầu lại có vô số cảnh tượng hiện lên. Trong những cảnh tượng này, có rất nhiều người. Ba, má, em gái, Bao đại nhân, Công Tôn Sách, Bạch Ngọc Đường, còn có Triển Chiêu, thật nhiều thật nhiều người.

Lần đầu tiên gặp Triển Chiêu, hắn đứng dưới tàng cây cười với nàng. Lúc gặp nàng rơi xuống nước, hắn ôm nàng trở về. Bọn họ cùng nhau nói chuyện phiếm, ngâm thơ đối họa. Bọn họ ôm nhau cùng ngủ, nụ hôn đầu tiên, bọn họ... Thật nhiều thật nhiều chuyện, thật nhiều thật nhiều hình ảnh, trong nháy mắt giống như thủy triều trào dâng trong đầu nàng.

Nàng, sắp chết sao? Vì sao lại nhớ tới những chuyện đó? Không, không được... nàng không muốn chết, nàng không thể chết được. Nàng đã đồng ý sẽ thành thân với Triển Chiêu, nàng còn chưa bái đường với hắn, chưa cùng hắn động phòng, còn chưa sinh tiểu Triển Chiêu cho hắn, nàng còn chưa, chưa...

"Nha đầu, nha đầu! Đường gia tẩu tử, ngài tới rồi ~!"

"Hiểu Vân, Hiểu Vân! Nàng cố chịu đựng. Tiên sinh, tiên sinh..."

Hồi 87 - Hoàn toàn tỉnh ngộ

Cát Thu Nương bị bắt, án của Địch Thanh có tiến triển lớn. Bằng vào gương mặt của ả và Hà Kim Liên giống nhau như đúc, có thể giải thích một vấn đề quan trọng. Ma ma của Hạnh Hoa Lôu tới nhận mặt, chứng minh Sa Thiên Lý cùng Cát Thu Nương chính là một nam một nữ trọ lại ở chỗ bọn họ. Hơn nữa từ bộ giá y tịch thu được ở Hạnh Hoa Lôu, việc Cát Thu Nương giả trang làm Hà Kim Liên đã là sự thật không thể nghi ngờ.

Còn nữa, trên giá y có một chỗ bị rách rất nhỏ, một vài sợi tơ bị đứt đứt, mà sợi tơ này, giống hệt những sợi tơ Công Tôn Sách tìm được ở nhánh cây bên ngoài phòng Hà Liệt. Giá y này do thợ may trong cung đình may, sợi tơ kia không phải nhà bình thường có thể có. Bởi vậy suy đoán, đêm đó "Quý hồn" kêu oan với Hà Liệt, cũng không phải oan hồn của Hà Kim Liên, mà là do Cát Thu Nương giả trang biến thành.

Đối mặt với bằng chứng như núi, cho dù ả muốn nói láo, cũng không thể thoát tội. Bao đại nhân thẳng đường thẩm án, Cát Thu Nương thẳng thắn

nhận hết tội danh. Hơn nữa còn khai ra người sát hại Hà Kim Liên là Hoắc Thiên Báo. Giết chết các nha hoàn thị vệ tùy thân của Địch nương nương, bắt cóc Địch nương nương cũng là Hoắc Thiên Báo. Bất kể ả xuất phát từ nguyên nhân gì, vì cùng đường, lương tâm thức tỉnh cũng được; hay là vì Hoắc Thiên Báo hại ả tới mức này, sinh ra oán hận muốn trả thù cũng được. Tóm lại lời chứng của ả vô cùng quan trọng đối với Địch Thanh cùng Khai Phong phủ.

Đôi mắt với những chứng cứ cùng lời khai đó, Hà Liệt cuối cùng cũng tin tưởng người sát hại con gái Hà Kim Liên của ông ta không phải Địch Thanh mà là một người khác. Có điều, cho dù là ai giết Hà Kim Liên, nàng cũng đã hương tiêu ngọc vãn, không còn sống nữa. Người chết đã chết, việc người sống có thể làm, chỉ là bắt lấy hung thủ, đem ra trừng phạt trước công lý để an ủi vong linh.

Đúng lúc, biên quan truyền đến tin tức, Tây Hạ Lang chủ lui binh cầu hòa, Địch nương nương cùng Địch Thanh đã từ Tây Hạ trở lại Nhạn Môn Quan, đang trên đường trở lại kinh thành, ít ngày nữa sẽ về tới Biện Lương. Cho tới lúc này, việc của Khai Phong phủ phải làm với án này là phải bắt được chủ phạm Hoắc Thiên Báo, trả lại trong sạch cho Địch Thanh, trả lại công đạo cho người chết.

Vụ án dần dần sáng tỏ, sự tình cũng tiến triển theo chiều hướng ngày càng tốt, người của Khai Phong phủ cuối cùng cũng có thể khẽ thở phào một hơi. Chỉ duy có một việc, khiến mọi người không thể nào vui vẻ nổi, đó là Hiếu Vân bị trọng thương, nguy nan sớm tối.

Đêm qua sau khi Hiếu Vân bị thương, Công Tôn Sách và Văn Hồng Ngọc cùng nhau cứu chữa, tuy rằng đã tạm thời bảo vệ được tính mạng, nhưng vết thương của nàng quá sâu, mất máu rất nhiều, suốt một đêm vẫn chưa tỉnh lại. Văn Hồng Ngọc đêm qua nói, nếu hôm nay vẫn không tỉnh, tính mạng Hiếu Vân chỉ sợ khó giữ được.

Những lời này của Văn Hồng Ngọc khiến mọi người chấn kinh. Công Tôn Sách tất nhiên không cần phải nói, cho dù Văn Hồng Ngọc không nói gì, tình hình của Hiếu Vân ông cũng biết rõ, mạch đập cùng hô hấp của nàng quá mong manh. Nhưng khi nghe thấy những lời của Văn Hồng Ngọc nói ra, ngực vốn đang đau đớn không ngừng, giống như càng đau hơn.

Còn Triển Chiêu lập tức ngậy người tại chỗ, trợn mắt nhìn Hiếu Vân nằm không nhúc nhích trên giường, vẻ mặt không thể tin được. Ngay cả Bạch Ngọc Đường giận dữ rút kiếm nói muốn đi chém Cát Thu Nương cùng Sa Thiên Lý, hẳn cũng không có phản ứng gì, hoàn toàn không nghe thấy. Cũng may có Văn Hồng Ngọc ngăn cản Bạch Ngọc Đường đúng lúc, không để hẳn nhất thời xúc động gây ra sai lầm.

Bao đại nhân đau lòng, Trương Long Triệu Hồ Vương Triệu Mã Hán đau lòng, cũng có thể hiểu. Hiếu Vân đối với bọn họ, là người thân, giống

như con gái, giống như em gái vậy! Đêm hôm đó, đôi với bọn họ thật sự là dày vò.

Triển Chiêu cả đêm ngồi bên giường Hiểu Vân, một bước không rời. Mặc kệ người khác khuyên nhủ thế nào cũng không được, đành để mặc hẳn. Công Tôn Sách thấy Triển Chiêu canh giữ bên cạnh Hiểu Vân, liền trở về thư phòng của mình, lục tung sách y, nghiên cứu xem có phương pháp gì có thể cứu Hiểu Vân hay không.

Suốt mấy canh giờ, Triển Chiêu đều trong trạng thái hốt hoảng, hẳn nhìn Hiểu Vân, giống như thấy nàng mở to mắt cười với hẳn, nói với hẳn. Nhưng lúc hẳn cẩn thận nhìn kỹ lại, đôi mắt với hẳn, vẫn là khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy, không có cảm xúc. Đêm dài từ từ trôi qua, là bóng đen vô tận, không nhìn tới ánh sáng. Hẳn cũng hy vọng mình có thể ngủ, sau đó khi tỉnh lại, vui mừng phát hiện mọi thứ chỉ là một cơn ác mộng chân thật. Sau khi tỉnh mộng, Hiểu Vân vẫn như cũ, êm đẹp, vui vẻ. Nhưng mà, hẳn không ngủ được, mà đây cũng không phải là ác mộng, mà là một sự thật đáng sợ như cơn ác mộng kéo dài vô tận.

Bình minh, Triển Chiêu rời đi, bởi vì hẳn là Triển hộ vệ của Bao đại nhân, hẳn cũng có công việc cần phải làm. Nửa ngày trôi qua, Bao đại nhân thẩm án xong. Kết thúc thẳng đường, Triển Chiêu đáng lẽ phải đi tuần tra trong thành theo lệ, nhưng Bao đại nhân thông cảm, cho hẳn tạm dừng tuần tra, giao lại cho các huynh đệ trong nha môn. Triển Chiêu quan tâm đến Hiểu Vân, hạ công đường liền chạy tới phòng của nàng.

Đứng ở trước cửa phòng, Hiểu Vân do dự không dám vào. Hẳn hy vọng lúc này Hiểu Vân đã tỉnh, hẳn đẩy cửa đi vào, sẽ thấy nàng tròn mắt nhìn hẳn cười, gọi hẳn là Triển đại ca. Nhưng mà... Triển Chiêu vươn tay, dùng giữa không trung, nhìn cửa phòng đóng chặt, một mình thờ dài. Những năm gần đây, hẳn chưa từng sợ điều gì, nhưng mà, hiện giờ ngay cả dũng khí đẩy một cánh cửa cũng không có.

Cánh cửa trước mắt bị mở từ bên trong, mở cửa là Văn Hồng Ngọc.

"Triển đại nhân, sao lại không vào?"

"Đường phu nhân." Triển Chiêu thu hồi tay, ôm quyền thi lễ với Văn Hồng Ngọc. "Hiểu Vân nàng..." Tỉnh chưa?

Văn Hồng Ngọc nhìn Triển Chiêu, lắc đầu, thờ dài.

Thấy biểu hiện không biết làm gì của nàng, Triển Chiêu đau lòng một trận. Quả nhiên, vẫn chưa tỉnh, hẳn sợ hãi, chính là chuyện này... Một ngày, chỉ còn lại chưa đến bốn canh giờ...

"Triển đại nhân, ngài vào trong trò chuyện cùng Hiểu Vân cô nương đi, nghe được giọng nói của ngài, có lẽ đối với nàng sẽ có ích." Văn Hồng Ngọc thối lui mấy bước, để Triển Chiêu vào trong. Triển Chiêu không vội vã bước vào mà nhìn Văn Hồng Ngọc, hỏi vội vàng: "Đường phu nhân, sẽ có hiệu quả sao?"

Văn Hồng Ngọc nghĩ một chút rồi gật đầu: “Ta không thể cam đoan, nhưng đây là việc duy nhất có thể làm trước mắt. Nếu Hiểu Vân nghe được tiếng ngài nói chuyện, nói không chừng có thể kích thích tinh thần cầu sinh của nàng. Hiện giờ nỗ lực muốn sống của nàng rất quan trọng, ngài có thể giúp nàng một chút.”

“Tinh thần cầu sinh...” Triền Chiêu nghe có cái hiểu có cái không, nhưng giờ phút này hẳn không muốn tìm hiểu, sau khi gật đầu với Văn Hồng Ngọc liền sai bước vào phòng trong. Ở bên giường, Tiểu Thúy đang ngồi ngây người nhìn Hiểu Vân. Ánh mắt vừa đỏ vừa trũng, là kết quả khóc một hồi lâu. Thấy Triền Chiêu vào, vội đứng lên tiếp đón hẳn. “Triền đại nhân.”

“Tiểu Thúy.” Triền Chiêu gật đầu với Tiểu Thúy: “Ngươi lui xuống nghỉ một lát đi.”

Tiểu Thúy lắc đầu không chịu. “Tôi muốn trông tiểu thư.”

“Có ta ở đây, ta canh Hiểu Vân, nếu nàng tỉnh, ta lập tức báo cho người biết.”

Triền Chiêu nói như vậy, Tiểu Thúy mới lưu luyến không rời mà đứng lên. Văn Hồng Ngọc không biết đã đi từ lúc nào, Tiểu Thúy cũng rời đi, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Triền Chiêu ngồi xuống chiếc ghế đặt bên giường, nhìn Hiểu Vân đang hôn mê bất tỉnh, trong đầu hiện lên vẻ mặt sinh động của nàng ngày xưa. Khi thì vui vẻ, khi thì nghịch ngợm, khi thì tức giận, khi thì giao hoạt, khi thì có chút ngây ngốc, sinh động mà phong phú. Nhưng lúc này, trên mặt nàng cái gì cũng không có. Vẻ mặt yên tĩnh, không còn sinh khí, giống như không có sự sống, không hề nhúc nhích.

Triền Chiêu cảm thấy trong lòng từng cơn đau nhói lên, chớp mũi cay cay, Hiểu Vân, Hiểu Vân...

Triền Chiêu chậm rãi vươn tay, muốn nắm tay nàng, nhưng đụng tới mu bàn tay nàng lại dừng lại. Tay nàng lúc này không thể chạm, chỉ chạm nhẹ cũng sẽ liên lụy tới vết thương, ảnh hưởng tới sự hồi phục của nàng.

Vết thương của nàng kéo từ xương quai xanh bên phải, kéo xuống bên dưới ngực phải. Tuy rằng không vào chỗ yếu hại, nhưng miệng vết thương lại rất sâu và dài, ước chừng không dưới ba tấc. Đêm qua từ vết thương máu không ngừng chảy ra, nhiễm đỏ quần áo của nàng, nhiễm đỏ tay hẳn, chảy cả xuống giường. Mặc dù hẳn đã điểm mấy huyết đạo xung quanh vết thương, cũng không thể làm máu ngừng lại, mãi cho đến khi Đường phu nhân ra kỳ chiêu, bịt miệng vết thương, máu mới dần dần ngưng chảy.

Lúc Đường phu nhân động thủ, hẳn ở bên cạnh ấn bả vai Hiểu Vân, nhìn cây châm cong cong như lưỡi câu lòng một sợi dây trong suốt rất nhỏ, đâm qua da thịt nàng, từng chút từng chút kéo da thịt bị rách gắn lại một chỗ. Cho dù đang hôn mê, thân thể Hiểu Vân vẫn không không chế nổi mà mà run lên. Đau tới mức nào có thể hiểu. Triền Chiêu nhìn Hiểu Vân, nàng

giống như con rối gỗ không có sinh mệnh, mặc người ta đùa nghịch. Mà cây châm kia, so với đâm vào người hẳn còn khiến hẳn cảm thấy đau đớn hơn, thật giống như mình bị một đao lãng trì vậy. Hẳn hẳn không thể để mình thay nàng nhận tất cả mọi thứ, nhưng mà, hẳn biết là không thể. Ngoại trừ cắn chặt răng, đè thân thể nàng xuống, cái gì hẳn cũng không thể làm được.

Một khắc đó, vô cùng dày vò, giống như kéo dài rất lâu. Đến tận bây giờ, cảm giác dày vò đó vẫn còn. Một màn đó vẫn hiện lên rõ ràng, nhắm mắt lại sẽ hiện lên trong óc. Triển Chiêu đặt tay bên giường, nắm chặt thành quyền, giống như muốn bóp nát xương cốt, chỉ có như vậy, mới có thể giảm bớt được những cơn co rút đau đớn trong ngực. Hồi lâu mới có thể bình tĩnh lại.

Vươn tay trái, Triển Chiêu nhẹ nhàng vén mái tóc có chút hỗn độn trên trán nàng, nhẹ nhàng giống như vuốt ve thứ báu vật quý giá nhất trên đời vậy.

"Hiệu Vân, nàng nghe thấy ta nói chuyện không? Đường phu nhân nói, có lẽ nàng nghe thấy ta nói chuyện, sẽ tỉnh lại. Ta tin lời Đường phu nhân, nhất định là thật."

"Hiệu Vân, nàng đừng ngủ tiếp, nàng mở mắt nhìn ta đi, được không?"

"Hiệu Vân, nàng mau tỉnh lại đi."

"Hiệu Vân..."

"..."

Hiệu Vân, nàng tỉnh lại đi, cầu xin nàng, mở mắt nhìn ta.

Ông trời! Vì sao khiến nàng chịu khổ như vậy, vì sao?!

Đường phu nhân, người bảo Triển Chiêu nói chuyện với nàng, nhưng giờ phút này, Triển Chiêu ngoại trừ muốn nàng tỉnh lại, thật sự không biết nói cái gì.

Không có lời đáp lại, biến thành độc thoại. Nước mắt cuối cùng không kiềm chế được từ trong hốc mắt tràn ra. Đầu gối như có ngàn cân, quỳ sụp xuống sàn, im lìm một tiếng. Ai nói, nam nhi không rơi lệ? Ai nói nam nhi dưới gối có hoàng kim? So với đau đớn của Triển Chiêu vào giờ phút này có là gì? Nếu giờ phút này Hiệu Vân có thể tỉnh lại, cho dù đổi mạng của hẳn, hẳn cũng cam lòng.

Hiệu Vân, Hiệu Vân... Đừng ngủ nữa, Hiệu Vân...

Người đang ngủ say, đầu mày nhíu lại rất ít. Bên tai tựa hồ nghe thấy có người không ngừng gọi tên nàng, khiến nàng ngủ không yên. Vốn thân thể đang nhẹ bỗng, dần dần trầm xuống, dần dần nặng lên, nặng lên. Một khắc kia lúc hạ xuống, cơn đau ù ù kéo tới, bao phủ lấy nàng.

Đau, đau đến tê tâm liệt phế, đau thấu từ tim tới xương. Hiệu Vân muốn tránh né cơn đau như muốn thiêu cháy bản thân kia, nhưng làm thế nào cũng không trốn thoát. Theo mỗi lần hô hấp, cơn đau ngày càng nặng, khiến nàng không khỏi kêu thành tiếng.

Tiếng kêu thông khổ, truyền vào trong tai Triển Chiêu, lại giống như thiên âm, khiến hắn vui sướng vô cùng. Hắn vội ngẩng đầu, nhìn chằm chằm không chuyển mắt vào mặt Hiểu Vân. Hắn thấy mày nàng giật nhẹ, hàng lông mi hơi rung động, còn có tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ mong manh truyền bên tai. Mọi thứ khiến Triển Chiêu kích động muốn hô lên. Nhưng mà, hắn lại không dám kinh động, chỉ sợ mọi thứ trước mắt chỉ là ảo tưởng mà thôi.

"Hiểu Vân?" Triển Chiêu thử nhẹ giọng gọi tên nàng, vừa nhẹ vừa dịu dàng.

Ánh mắt kia, cuối cùng cũng mở ra trong sự chờ đợi tha thiết của hắn.

"Ôi..." Hiểu Vân sau khi tỉnh lại, chỉ có một cảm giác, đó là đau, mỗi một hơi thở, đều khiến ngực nàng vô cùng đau đớn,

Đau đến mức nàng muốn chết đi.

"Hiểu Vân, cuối cùng nàng tỉnh rồi!"

Âm thanh vô cùng lo lắng truyền đến, Hiểu Vân theo bản năng quay đầu, động tác vô tình lại tác động đến vết thương khiến nàng đau tới mồ hôi chảy ròng ròng."A..."

Triển Chiêu thấy vậy, tim vội muốn nhảy ra ngoài: "Hiểu Vân, đừng động, muốn gì cứ nói với ta, trăm ngàn đừng động đây."

Hiểu Vân đau tới chảy nước mắt, khuôn mặt khổ sở, cố gắng điều chỉnh hô hấp, muốn giảm bớt đau đớn. Nàng còn sống, nàng còn sống, nhưng mà đau như vậy, nàng thật sự nghi ngờ mình sẽ đau mà chết!

Qua một hồi lâu, Hiểu Vân mới cảm thấy đỡ hơn một chút, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, chỉ khẽ động động miệng, muốn nói chuyện, nhưng là yết hầu khô như muốn bốc hỏa, không phát ra được âm thanh.

Triển Chiêu cẩn thận, vội vàng bưng trà nóng tới, dùng thìa múc một ít, đưa đến bên miệng Hiểu Vân, thật cẩn thận đút vào miệng nàng. Nước ấm áp, cổ họng dễ chịu hơn, uống hết một cốc nước, Hiểu Vân mới cảm thấy thoải mái.

"Triển đại ca..." Hiểu Vân chậm rãi quay đầu nhìn Triển Chiêu. Hai mắt hắn thật đỏ, sắc mặt tiêu tụy, sao bỗng nhiên hắn lại biến ra bộ dạng này: "Triển đại ca, huynh làm sao vậy?"

Triển Chiêu thấy Hiểu Vân trọng đau tới mức đó, suy yếu như vậy, còn quan tâm tới mình, trong lòng lại một trận đau đớn không nói nên lời: "Hiểu Vân, ta không sao, nàng đã hôn mê gần một ngày, nếu nàng không tỉnh dậy thì có thể đã..." Nghĩ đến Hiểu Vân suýt chút nữa đánh mất tính mạng, tim Triển Chiêu không tránh được lại co rút đau đớn.

Thì ra đã qua một ngày, nàng còn tưởng mới chỉ một chút thời gian trôi qua chứ. Khó trách sắc mặt hắn khó coi như vậy, nhất định là do hắn lo lắng. Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, tay khẽ động dậy muốn cử động, Triển Chiêu thấy vậy vội cầm lấy tay nàng: "Hiểu Vân, đừng động, để ý kéo động tới vết

thương."

Hiệu Vân thấy bộ dáng khản trương của hắn, trong lòng âm áp, suy yếu cười cười nói: "Không sao, vết thương đã không đau nữa, hơn nữa ta chỉ động tay, không ảnh hưởng tới ngực." Thật ra lúc nói chuyện cũng thấy mệt. "Triển đại ca, ta sẽ khỏe lại, không cần lo lắng."

Triển Chiêu nhìn Hiệu Vân, tay trái nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, tay phải dịu dàng xoa mặt nàng. Thân thể của nàng bởi vì mất máu nên rất lạnh. Bàn tay yếu ớt nắm trong tay mình, giống như đồ sứ vậy. Giận nàng không quý trọng bản thân, lại giận chính mình không thể bảo vệ nàng thật tốt, để nàng bị thương tổn.

Thấy Triển Chiêu càng nhíu chặt mày, mang vẻ mặt khổ sở tự trách, Hiệu Vân trong lòng thở dài: "Triển đại ca, ta thật sự không có việc gì..."

"Không có việc gì, sao có thể có thể không có việc gì? Hiệu Vân, sao nàng lại ngốc nghếch như vậy? Sao lại ngốc nghếch như vậy?" Lời nói của Hiệu Vân khiến Triển Chiêu có chút kích động, hắn thiếu chút nữa đã đánh mặt nàng!

Phản ứng của Triển Chiêu khiến Hiệu Vân kinh ngạc, hắn nhất định là bị dọa.

"Hiệu Vân, đồng ý với ta, sau này đừng làm việc ngốc nghếch như vậy nữa, bất kể phát sinh chuyện gì, cũng không đem tính mạng mình ra đánh cược, đồng ý với ta đi!" Triển Chiêu yên lặng nhìn Hiệu Vân, muốn nàng cam đoan. Hắn không chịu nổi ép buộc kiểu này, không chịu đựng nổi, chuyện này so với lấy mạng của hắn còn đau đớn hơn!

Hiệu Vân nhìn con người đen sẫm của hắn, không còn vẻ mặt như xuân phong, chỉ có sợ hãi, bất an cùng lo âu. Triển Chiêu tao nhã, thông dong bình tĩnh của nàng, đã hoàn toàn rối loạn. Nàng vừa muốn khóc vừa muốn cười: "Triển đại ca, ta không dám có lần sau, thật sự là rất đau."

Nghe Hiệu Vân nói vậy, Triển Chiêu lúc này mới chậm rãi thở ra, tay đang đặt trên mặt chuyển qua bên tai nàng, vén tóc mai của nàng ra đằng sau tai. Ngón tay mềm nhẹ, khiến Hiệu Vân có ảo giác giống như vết thương cũng không đau đớn như vậy.

Hai người không tiếng động nhìn nhau, một hồi lâu không nói gì, mãi đến lúc Triển Chiêu đột nhiên nhớ ra phải báo cho những người khác, mới đứng dậy ra ngoài. Nhìn Triển Chiêu đi ba bước lại quay đầu lại nhìn, Hiệu Vân muốn cười, hắn như vậy thật là đáng yêu.

Nàng thật may mắn, có thể gặp gỡ hắn, yêu thương hắn; nàng thật quá may mắn, có thể nhận được quan tâm, che chở của hắn. Ông trời chiếu cố nàng như vậy, mà nàng trước đó lại luôn rối rắm những vấn đề thật ra chẳng có gì khó khăn, đó mới thật là ngốc. Đáng sợ nhất, thật ra chính là cái chết. Một người đã chết, không bao giờ có thể gặp lại, không thể yêu, trời đất cách biệt, đó mới là tuyệt vọng. Cho nên, chỉ cần còn sống, mọi việc đều dễ dàng.

May mà nàng không chết, may mắn. Nếu không, thật đúng là rất đáng tiếc...

Quyển V - Bước ngoặt
Hồi 88 - Chuyện tốt liên tiếp

Hết một năm rồi, tiếng pháo đưa
Gió xuân thổi ấm chén đồ tô
Ngàn cửa muôn nhà vừa rạng sáng
Đều đem đào mới đổi bùa xưa *

* *Bài thơ Tết Nguyên Đán của Vương An Thạch, bản dịch của Trần Trọng San*

Đêm trừ tịch, trong kinh thành đặc biệt náo nhiệt. Các nhà đều đốt pháo, viết câu đối xuân. Tiếng pháo liên tiếp như muốn nổ tung cả tòa thành.

"Lý đại nương, bà tới phòng bếp xem rượu và thức ăn đã chuẩn bị xong chưa, đợi đại nhân từ trong cung trở về sẽ bắt đầu ăn."

"Tiên sinh, rượu và thức ăn đã chuẩn bị xong từ sớm rồi, đang ủ nóng trên bếp, đợi đại nhân cùng Triền hộ vệ bọn họ trở về."

"Được, tốt tốt tốt." Công Tôn Sách vội vàng gật đầu, lại chuyển hướng sang bên kia: "Lý Quý, người ra cửa nha môn chờ, khiếu của đại nhân về tới thì báo cho ta biết."

Lý Quý thưa vâng rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Công Tôn Sách dặn dò xong, mới chậm rãi về phòng mình. Giờ này mọi năm trong phủ nha đều có chút lạnh lẽo. Người trong nha môn đại đa số sau giờ Ngọ đều sẽ trở về nhà, cùng người nhà đoàn tụ, đầu bếp sau khi chuẩn bị xong rượu và thức ăn cũng sẽ về nhà. Có điều đêm trừ tịch năm nay có điểm khác. Sáng sớm, Đường phu nhân đã gọi Bạch Ngọc Đường cùng đi treo đèn lồng đỏ, thiệp chúc phúc và câu đối xuân lên các nơi trong quan xá, ngay cả trong nha môn cũng có. Trong nhất thời, đi đến đâu cũng đỏ rực một mảnh, giống như là có hi sự vậy.

Nhìn một mảnh đỏ rực, Công Tôn Sách giống như thấy Khai Phong phủ không lâu sau đó. Thời điểm hi sự của Hiều Vân, Khai Phong phủ chắc cũng sẽ thế này.

Ba ngày trước, Cát Thu Nương sa lưới nhận tội. Hai ngày trước, Địch Thanh cùng Địch nương nương trở lại kinh thành. Tuy rằng Địch Thanh vừa vào thành đã bị bắt về đại lao hình bộ, nhưng trước có Cát Thu Nương làm chứng người sát hại Hà Kim Liên không phải Địch Thanh, sau lại có quốc thư cho chính tay Tây Hạ Lang chủ Lý Nguyên Hạo viết, chứng minh "Địch nguyên soái" tấn công Đại Tống kia là tướng sĩ Tây Hạ giả trang, ý muốn xúi giục Địch Thanh. Tội phản quốc và giết người của Địch Thanh được sáng tỏ, vì thế hôm qua đã được phóng thích, phục hồi quan vị. Nay, ngoại trừ Hoắc Thiên Báo đang bỏ trốn còn chưa bắt được quy án, vụ án mưu đồ ly

gián xúi giục Địch Thanh phản quốc của Tây Hạ xem như đã tra xong hết manh mối.

Triển Chiêu từng nói, đợi án này kết thúc, sẽ cưới Hiểu Vân. Hôm nay vụ án sẽ kết thúc, Công Tôn Sách cũng sắp gả được con gái. Nhớ tới hôn sự của Hiểu Vân, trong đầu Công Tôn Sách thật sự là cảm khái vô cùng. Trong nhà có con gái mới trưởng thành, năm nay vừa mười sáu, lại chỉ tới mười sáu tuổi. Nửa năm qua xảy ra rất nhiều, trải qua rất nhiều chuyện, ông từng tức giận bi thương, từng oán hận, sau đó chấp nhận, thoải mái. Nay nhớ lại, cảm giác giống như nằm mộng vậy.

Hạnh phúc mà Triển Chiêu hứa hẹn, nếu, dành cho nó, thật tốt biết bao? Nhưng mà, đây đã là chuyện không thể thay đổi. Có lẽ, đây cũng là tiệc nuôi lớn nhất trong đời!

Tâm tình của Công Tôn Sách, so với những phụ thân sắp gả con gái khác lại phức tạp hơn rất nhiều. Trong đó có những tư vị khó nói nên lời, đắng cay chua ngọt, chỉ có mình ông hiểu rõ. Nhưng mà, hi vọng ái ố, đến cuối cùng cái nào nhiều cái nào ít, chỉ sợ ngay cả chính ông cũng không rõ. Có điều, việc vui cuối cùng vẫn là việc vui, trải qua được mất, cái có được lại càng quý giá, mà hi vọng lần này, có lẽ lại càng quý giá hơn.

Đây cửa phòng Hiểu Vân, đón ông là mùi thuốc nồng nặc, cho dù Công Tôn Sách thường xuyên tiếp xúc với dược thảo, cũng theo bản năng nhíu mày. Hiểu Vân trên người bị thương nặng, cho dù là uống thuốc hay thoa ngoài da, cũng phải kê liều mạnh, mùi vị đặc biệt nồng. Hơn nữa, thuốc này với tỳ vị cũng không tốt lắm, bởi vậy những ngày qua, Hiểu Vân thỉnh thoảng cũng có hiện tượng nôn mửa. Tuy rằng phương thuốc của Công Tôn Sách đã tăng thêm vị thuốc dưỡng, nhưng hiệu quả không rõ ràng, ông chỉ có thể chọn nặng bỏ nhẹ, quyết định dưỡng thương trước, đợi thương thế của nàng tốt rồi, sẽ điều trị tỳ vị sau.

Trên giường, Hiểu Vân đang nặng nề ngủ. Sắc mặt vẫn không tốt như trước, tuy rằng trên mặt đã có sắc hồng, nhưng vẻ mặt nhợt nhạt có chút hồng lên, lại mang chút bệnh tật. Vết thương kia không chỉ mang tới đau đớn cho nàng. Nhìn thấy tình trạng của Hiểu Vân, Công Tôn Sách thở dài, tuy biết mấy ngày sau nàng sẽ khỏe lại, vẫn không cách nào không đau lòng.

Công Tôn Sách đi đến ngồi xuống bên giường Hiểu Vân, nhẹ nhàng kéo tay nàng từ trong chăn ra, sau đó dùng ngón trỏ cùng ngón giữa đặt lên cổ tay nàng. Trên ngón tay truyền tới mạch đập, khiến Công Tôn Sách không khỏi nhăn mày, sắc mặt càng lúc càng ngưng trọng, nhẹ vuốt chòm râu, yên lặng dừng lại. Hồi lâu mới thu hồi tay, cẩn thận vén chăn cho nàng, rồi mới rời khỏi phòng.

Hiểu Vân vốn đang ngủ rất say, đột nhiên cảm thấy có cơn đau nhức nhối từ ngực truyền tới, lan ra tứ chi, đau khiến nàng tỉnh lại.

Thì ra Văn Hồng Ngọc đang kiểm tra vết thương cho nàng, thấy nàng

tỉnh lại, nở nụ cười trêu chọc nói: “Hiểu Vân, người ngủ say thật đấy, bây giờ mới tỉnh, ta còn đang hoài nghi không biết người có cảm thấy đau hay không.” Nói xong, vãi bông trên tay đặt lên vết thương của Hiểu Vân. Hiểu Vân hít mạnh một hơi, không khỏi nhe răng trợn mắt.

“Đau, sao có thể không đau, đau sắp chết rồi.” Nhìn bộ dáng trấn định tự nhiên của Văn Hồng Ngọc, Hiểu Vân có chút khâm phục nàng. Nghe Triền Chiêu nói, vết thương của nàng rất sâu, rất dài, da thịt đều lật ra ngoài. Đến nàng nghĩ lại còn thấy kinh sợ, nhưng Văn Hồng Ngọc hình như không có cảm giác gì, quả thật là giang hồ hiệp nữ, đối với loại chuyện này quá đỗi quen thuộc. Nàng lại có chút không chịu nổi, trước kia khi gọt hoa quả, không cẩn thận cắt vào tay, đã cảm thấy vết thương thật khó nhìn, vết thương này chỉ sợ... không phải chỉ có chút dọa người đâu.

Hiểu Vân nghĩ như thế, có điều ánh mắt vẫn không nhìn được nhìn xuống ngực mình. Vừa nhìn đã sửng sốt. Văn Hồng Ngọc thấy Hiểu Vân nhìn chăm chăm vào vết thương, ngạc nhiên tới há mồm, bộ dáng như vừa chịu đả kích, giống như đã hóa đá vậy, liền bật cười: “Sao, bị vết thương của chính mình dọa rồi?”

“... Đường phu nhân, thế này, thế này...” Hiểu Vân vẫn nhìn chăm chăm vào vết thương của mình, vẻ mặt không dám tin.

“Thế này, rất giống con rết đúng không?” Văn Hồng Ngọc đang bôi thuốc lên vết thương, cũng không vội vàng băng bó, nhìn vết thương bị khâu mười sáu mũi trên ngực Hiểu Vân, giống như nghiền ngẫm điều gì đó.

Hiểu Vân chậm rãi ngẩng đầu nhìn Văn Hồng Ngọc, nghi hoặc, khó hiểu, do dự, hoài nghi. Có một ý tưởng, trong lòng nàng dần dần bắt đầu sinh ra, sau đó hiện lên thật sinh động. “Đường phu nhân, vết thương này là do phu nhân khâu?”

“Đúng vậy.” Văn Hồng Ngọc nhìn Hiểu Vân, cười nhợt nhạt: “Thế nào, khâu không tệ chứ? Có thể vượt qua trình độ bác sĩ ngoại khoa chuyên nghiệp đấy.”

Bác sĩ ngoại khoa, nàng nói là bác sĩ ngoại khoa. Chẳng lẽ nàng cũng là...

Hiểu Vân nhìn Văn Hồng Ngọc chăm chăm, thấy ánh mắt đang cười của nàng, cẩn thận quan sát hồi lâu. Nàng ta đang thử nàng sao? Nàng nhớ ngày đó trong lúc vô tình nghe được khúc nhạc kia của nàng ta, giai điệu rất quen thuộc, còn có những lời nàng ta nói mấy ngày trước, cùng với cuộc đối thoại giữa bọn họ.

Có lẽ, nàng ta cũng hoài nghi, nhưng không dám khẳng định.

“Ta cũng không phải chưa thấy người khác khâu vết thương, trình độ của bác sĩ ngoại khoa mạnh hơn phu nhân nhiều.” Hiểu Vân nhìn Văn Hồng Ngọc, hồi lâu mới nói ra một câu.

Văn Hồng Ngọc nghe vậy cũng không cảm thấy kỳ quái, chỉ là cười

hiểu rõ, sau đó thở dài một hơi: “Còn may có mấy câu của Conan kia, bằng không tôi cũng không thể ngờ được, thì ra tôi và cô lại là đồng loại.”

Hiểu Vân cười khẽ hai tiếng, có chút thoải mái, có chút bất đắc dĩ. Đồng loại, đúng vậy, là cùng một loại người. Thì ra trên thế giới này, không phải chỉ có một mình nàng xuyên tới, cũng không phải chỉ một mình nàng là ngoại tộc.

"Đúng vậy, không ngờ ở nơi này còn có thể gặp được đồng loại." Một câu nói xong, nước mắt đã không thể không chế được mà chảy xuống. Là kích động? Là vui mừng? Hay là đau xót?

"Chúng ta như vậy có tính là tha thương gặp cố tri không?" Văn Hồng Ngọc nhìn Hiểu Vân nở nụ cười, giọng nói đã có chút ghen ngạo.

"Ít nhất là đồng hương gặp được đồng hương, nước mắt lưng tròng." Hiểu Vân thấy bộ dáng vừa khóc vừa cười của Văn Hồng Ngọc, liền nín khóc cười nói: "Vừa khóc vừa cười, như con chó nhỏ đi tiêu vậy."

Văn Hồng Ngọc lau mặt, trừng mắt lườm nàng: "Không phải giống nhau sao, khó coi chết đi được. Mau lau nước mắt đi, lỡ có người vào lại tưởng tôi khi dễ cô đấy."

"Ha ha, tôi là bệnh nhân, cô lau giúp tôi." Hiểu Vân cười nhìn Văn Hồng Ngọc. Mấy ngày nay, nàng ấy cũng đã giúp nàng không ít. Đột nhiên nàng có một loại cảm giác, giống như có núi để dựa vào. Tuy rằng các nàng mới quen biết không lâu, nhưng cùng từ tương lai đến, khiến quan hệ của các nàng lập tức được kéo gần lại rất nhiều.

Văn Hồng Ngọc như giận như hờn lườm nàng, vừa dùng khăn lau mặt cho Hiểu Vân, vừa cười khô nói: "Tôi nghĩ chuyện xuyên không vốn chỉ xảy ra trong tiểu thuyết, không ngờ chúng ta đều xuyên, lại còn gặp được nhau. Cô nói vận khí chúng ta tốt hay không tốt?"

Hiểu Vân nhìn đầu giường, thở dài một tiếng: "Tôi chỉ có thể nói, chuyện xảy ra trên người chúng ta, quả thực so với tiểu thuyết còn kỳ lạ hơn. Có lẽ chúng ta rất có "duyên". Xã hội hiện đại dân cư đông đúc, quan hệ giữa người với người rất mỏng manh. Ông trời lại khiến chúng ta từ ngàn năm sau tới đây gặp nhau."

Văn Hồng Ngọc nghe được trong lời của Hiểu Vân có chút bất đắc dĩ, cũng thở dài: "Tôi đột nhiên nhớ ra một câu thơ." Nói xong, Văn Hồng Ngọc nhìn Hiểu Vân, hai người trăm miệng cùng nói một lời: "Đều là người lưu lạc, gặp gỡ như đã từng quen biết." Nói xong, hai người cùng nở nụ cười.

Thấy vết thương của Hiểu Vân đã khô thuốc, Văn Hồng Ngọc lúc này mới dùng vải bông băng bó lại. Vừa quấn băng vừa nói: "Đúng rồi, cô vì sao lại tới đây?"

Bị hỏi chuyện này, Hiểu Vân thật ra không biết trả lời thế nào: "Tôi, tôi cũng không biết. Rõ ràng đang ngủ, lúc tỉnh lại đã thấy mình biến thành "Công Tôn Hiểu Vân". Sau đó tôi gặp được "Quy tiên gia gia", ông ta nói

cho tôi biết “Đình Hiểu Vân”, cũng chính là tôi thật sự, ở hiện đại “đương thọ đã hết”. Tới giờ tôi cũng chỉ biết đến thế.”

"Quy Tiên gia gia là ai?" Văn Hồng Ngọc nhướn mày hỏi.

"À..." Hiểu Vân tròn mắt, xem ra nàng ấy chưa xem “Mỹ nhân ngư” rồi. “Quy tiên gia gia, nghĩa cũng như tên, chính là một lão rùa già tu luyện thành tiên.”

Văn Hồng Ngọc không ngạc nhiên lắm, có lẽ bản thân đã trải qua việc xuyên không, đối với chuyện yêu ma quỷ thần không thấy kỳ quái nữa, chỉ gật đầu, sau đó hỏi: “Có phải rùa tinh không? Có phải trông giống Ninja rùa không?”

"..." Lời nói của Văn Hồng Ngọc khiến Hiểu Vân rất muốn cười lớn, có điều phải nhịn xuống, không muốn vết thương đau thêm. “Đúng vậy, có điều không giống Ninja rùa lắm. Ông ta nhìn giống một lão già bình thường thôi.”

"Ồ, có cơ hội giới thiệu cho tôi nhé, tôi còn chưa thấy “yêu tinh” bao giờ đâu!” Văn Hồng Ngọc băng bó vết thương cho Hiểu Vân xong mới nói ra câu này.

"Ha ha, được, nếu có cơ hội. Có điều, ông ấy là Quy tiên, không phải yêu tinh.” Không biết Quy Tiên gia gia nghe được có người gọi ông ấy là yêu tinh, liệu có tức giận đến giậm chân không nhỉ. “Đúng rồi, cô thì sao?” Nói chuyện của mình, quên cả chuyện của nàng ấy. Từ lúc biết Văn Hồng Ngọc giống như nàng, cũng từ hiện đại xuyên tới, Hiểu Vân không dùng cách nói ra vẻ nhỏ nhẽ của cô nhân để nói chuyện với nàng ta nữa.

"Tôi à..." Văn Hồng Ngọc quay đầu, nhìn ngoài cửa sổ, "Tôi bị ngã từ trên thang xuống trực tiếp mà tới đây, đã mười ba năm rồi."

"Mười ba năm!" Hiểu Vân líu lưỡi "Vậy cô là lão tiên bồi của tôi rồi? Xem ra sau này tôi còn phải học tập cô nhiều."

"Đáng chết, lão tiên bồi cái gì, hơn nữa tôi ở hiện tại cũng mới hai chín tuổi.” Quả nhiên là chuyện phụ nữ để ý nhất, nhất là nữ nhân “nhiều tuổi”. Văn Hồng Ngọc vừa nghe Hiểu Vân nói tới từ “lão”, lập tức xù lông, nhảy dựng lên, tang thương vừa toát ra trong nháy mắt đã biến mất không còn.

"Hai mươi chín?!" Hiểu Vân lại líu lưỡi. "Lúc cô tới còn đang trong vị thành niên à? Vậy lúc đó làm sao cô lại đến được."

"Cô đợi một chút.” Văn Hồng Ngọc đứng dậy khóa cửa lại, sau đó mang một chiếc ghế trong phòng Hiểu Vân đến đặt xuống bên giường để ngồi. Hai người bắt đầu tán gẫu “chuyện xuyên qua”.

-0-

"Công tôn tiên sinh!" Triển Chiêu theo Bao đại nhân tiến cung, vừa về phủ nha liền tới chỗ Hiểu Vân. Vừa vào thấy Công Tôn Sách từ trong thư phòng đi ra, tới trước cửa phòng Hiểu Vân lại không đi vào, chỉ trầm mặc đứng đó, vẻ mặt ngưng trọng. Triển Chiêu thấy tình huống có vẻ không ổn,

trong lòng hoảng hốt, vội vàng bước tới gần.

"Triển hộ vệ!" Công Tôn Sách cau mày, nhìn Triển Chiêu, lại không nói gì.

Triển Chiêu thấy ông ta như vậy, lại càng hoảng hốt: "Tiên sinh, thương thế của Hiều Vân..."

Công Tôn Sách lùi lại sau vài bước, sóng đôi đứng cùng Triển Chiêu ngoài hành lang: "Vết thương của Hiều Vân không sao, chỉ là thân thể của nó có chút không đúng."

"Không đúng?" Triển Chiêu có chút ngốc, nếu vết thương không thành vấn đề, sao lại có gì không thích hợp? "Tiên sinh, thân thể Hiều Vân có gì không đúng?"

Công Tôn Sách thở dài một tiếng, lắc đầu. "Người bị thương nặng, mạch đập mơ hồ là chuyện bình thường, nhưng mạch đập của Hiều Vân lại vô cùng hỗn loạn. Lúc nhanh lúc chậm, lúc nặng lúc nhẹ, thật sự là rất kỳ quái."

"Mạch đập hỗn loạn, lúc nhanh lúc chậm, khi nhẹ khi nặng?" Triển Chiêu cả kinh, mạch tượng như vậy hẳn biết, hẳn cũng từng bị vào lúc bị trúng độc. "Chẳng lẽ Hiều Vân nàng còn..."

Công Tôn Sách lại lắc đầu, vỗ vai Triển Chiêu: "Triển hộ vệ chớ hoảng sợ, việc này còn chưa có kết luận. Hiều Vân ngoại trừ mạch tượng có chút quỷ dị, không có biểu hiện trúng độc nào khác. Ta vừa mới tra cứu vài cuốn sách y học, cũng không hề phát hiện triệu chứng trúng độc nào như thế. Cho nên, có lẽ Hiều Vân chỉ là vị gặp phải trọng thương mới như vậy. Hơn nữa, đã nhiều ngày qua, Hiều Vân cũng không thấy có gì không ổn, người cũng đừng lo lắng quá."

Nghe Công Tôn Sách nói như vậy, Triển Chiêu lúc này mới gật đầu. "Tiên sinh cũng vậy, Hiều Vân nàng... sẽ không có việc gì."

Công Tôn Sách gật đầu, "Đang định vào nhìn một lát, lúc trước nha đầu kia luôn đang ngủ, không biết hiện giờ tỉnh chưa." Nói xong muốn trở vào phòng, lại bị Triển Chiêu gọi lại.

"Tiên sinh dừng bước, Triển Chiêu có một chuyện muốn bẩm báo."

Dáng vẻ trịnh trọng của Triển Chiêu khiến Công Tôn Sách ngạc nhiên, xoay người hồ nghi nhìn Triển Chiêu: "Chuyện gì?"

"Tiên sinh." Triển Chiêu ôm quyền thi lễ với Công Tôn Sách: "Xin tiên sinh thứ cho tội lỗi mạng vô lễ của Triển Chiêu."

"Triển hộ vệ đây là ý gì?" Công Tôn Sách bị thái độ này của Triển Chiêu làm kinh ngạc, có chuyện gì vậy?

"Tiên sinh, Triển Chiêu hôm nay trong lúc diện thánh, đã báo có hôn sự của Triển Chiêu cùng Hiều Vân cho Thánh thượng. Việc này vốn phải thương nghị trước với tiên sinh, thậm trọng hơn mới phải. Nhưng mà Hoàng thượng hôm nay trên đại điện lại nhắc tới hôn sự của Triển Chiêu, Triển

Chiêu chỉ có thể giải thích với Hoàng thượng. Chuyện thất lễ này, xin tiên sinh thứ lỗi.” Dứt lời, Triển Chiêu lại thi lễ.

Công Tôn Sách nghe hắn giải thích như vậy liền nở nụ cười: “Đây là chuyện tốt, Triển hộ vệ không cần như vậy. Giữa chúng ta còn khách sáo như vậy sao?”

Triển Chiêu cười, "Vâng."

"Vâng, thánh thượng có ý chỉ gì không?" Hoàng thượng này gần đây rảnh rỗi quá thì phải, hôn sự của hai người ở Khai Phong phủ đều quan tâm đến.

"Hoàng Thượng nói, ngài từng nhận lời cho Hiểu Vân chọn phu quân cho mình, bởi vậy trước phải hỏi qua ý của Hiểu Vân."

Ý của Hiểu Vân? Ý của Triển Chiêu, chính là ý của Hiểu Vân mà. Xem ra ông thật sự phải sửa sửa đồ cưới cho con gái rồi. Công Tôn Sách gật đầu, vuốt râu cười nói: “Nếu đã như vậy, Triển hộ vệ cũng mau sửa xung hô, đừng cứ “tiên sinh” này “tiên sinh” nọ nữa mới đúng."

Trong lời nói của Công Tôn Sách hơi có ý chế nhạo, Triển Chiêu nghe xong có chút xấu hổ, trên mặt có chút đỏ lên. Nghẹn chốc lát mới ôm quyền thi lễ: “Vâng, nhạc phụ đại nhân."

Một tiếng “nhạc phụ đại nhân” vừa rời khỏi miệng, đã khiến Công Tôn Sách mừng rỡ cười không ngừng, lo lắng hồi nãy cũng tạm gác lại sau đầu: “Hiền tể đa lễ."

Hồi 89 - Thổ lộ chân tình

Ánh nến như hạt đậu, lay động tản ra ánh sáng mờ nhạt. Mùi thảo dược phiêu tán trong phòng, không khí không thể coi là lãng mạn, nhưng rất ấm áp.

Hiểu Vân nằm nửa tựa vào đầu giường, nhìn Triển Chiêu ngồi trước mặt, ôn nhu cười với nàng, trong đầu tràn ngập cảm giác ấm áp. Hai người nhìn nhau, không nói gì, chỉ im lặng.

Qua hồi lâu, Triển Chiêu mới mở miệng. "Đã khỏe hơn chưa?"

Hiểu Vân mỉm cười gật đầu, "Ừ, tốt hơn nhiều rồi, đã không đau như lúc đầu nữa. Hồng Ngọc nói vết thương hồi phục không tệ."

Triển Chiêu gật đầu, "Vâng thì tốt. Đã nhiều ngày nhờ có Đường phu nhân, phải cảm ơn thật tốt."

"Đúng vậy." Hiểu Vân có chút cảm khái, “Gặp được Hồng Ngọc, thật sự rất tốt."

Triển Chiêu nhìn bộ dáng nàng, khẽ nở nụ cười, xoa xoa ngón tay nàng, như sờ mây nói: “Xem ra mấy ngày qua nàng cùng Đường phu nhân đã thân thiết hơn nhiều, tới mức gọi thẳng tục danh của nàng ấy rồi."

Hiểu Vân cười không ngừng, mặt mày không dấu được tâm trạng tốt

đẹp. Triển Chiêu thấy nàng như vậy cũng trở nên vui vẻ.

"Đúng rồi, huynh vì sao không cùng bọn họ đi ăn cơm tất niên?" Hiểu Vân quay đầu nhìn ra ngoài, tuy không nhìn thấy gì, nhưng nàng có thể tưởng tượng ra. Náo nhiệt, ấm áp, giống như hôm lễ trừ tịch ở nhà trước đây vậy. Bao đại nhân bọn họ khẳng định còn uống chút rượu, hơn nữa Trương Long Triệu Hồ bọn họ, còn có Bạch Ngọc Đường ngàn chén không say, có lẽ còn hợp lại đấu tửu không chừng.

Triển Chiêu lắc đầu, "Ta ở cùng nàng một lúc, muộn chút sẽ tới đó."

Hắn là sợ ta cô độc lạnh lẽo, Hiểu Vân cảm động trước sự săn sóc của Triển Chiêu, ánh mắt nhìn hắn chăm chú không nói lời nào. Mãi thật lâu sau mới mơ hồ thốt ra hai chữ "Cảm ơn."

"Đồ ngốc, cảm ơn gì chứ." Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ mỉm cười, lau đi giọt lệ trên khóe mắt nàng, nha đầu này thật thích khóc.

"Huynh đối với ta tốt như vậy, ta thật sự không biết nên nói gì." Hiểu Vân mỉm cười nhìn Triển Chiêu, hai mắt lại đầm lệ.

Triển Chiêu nắm lấy tay Hiểu Vân, "Nàng cái gì cũng không cần nói, chỉ cần dưỡng thương cho tốt, đợi làm tân nương là được."

"Tân nương?" Hiểu Vân đảo mắt, vẻ mặt khó hiểu nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu thấy bộ dáng mơ hồ của nàng, nhịn không được vươn tay bẹo mũi nàng: "Nàng quên rồi, nàng từng nói, đợi vết thương của nàng bình phục, chúng ta sẽ thành thân."

"Ta nói vậy sao?" Hiểu Vân nghiêng đầu suy nghĩ, cảm thấy không có chút ấn tượng nào.

Triển Chiêu gật đầu. "Nói rồi." Tới hôm đó, nàng nói khi toàn thân đầy máu nằm trong lòng hắn. Tinh thần tan rã, mắt không còn tiêu cự, đã nói một câu: "Triển Chiêu, nếu ta không chết, chúng ta thành thân đi." Một màn đó, như thiêu cháy tim hắn. Đến nay nghĩ lại, Triển Chiêu vẫn cảm thấy ngực đau nhói. Khi đó, hắn thật sự sợ nàng cứ như vậy ra đi.

"Thật à." Hiểu Vân có chút ngượng ngùng, những lời này bản thân không có chút ấn tượng nào, thật sự là xấu hổ muốn chết. "Vậy chỗ Hoàng thượng thì sao?"

"Hôm nay ta đã báo cáo Hoàng Thượng việc này. Hoàng Thượng nói..."

"Hoàng Thượng nói như thế nào?" Tuy rằng cảm thấy chắc không có vấn đề gì, nhưng Triển Chiêu tạm dừng, khiến Hiểu Vân không tự chủ được vẫn có chút khẩn trương.

"Hoàng Thượng nói, chuyện này, còn phải xem ý tứ của nàng." Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân, cười nói.

"Ý của ta, ý của ta đương nhiên là..." Nhìn ý cười trên mặt Triển Chiêu, Hiểu Vân đột nhiên cảm thấy, Triển Chiêu người này căn bản không giống như người ta nói, chất phác, nghiêm trang, bản thân bị hắn đùa cợt

không phải lần đầu. Có điều thấy Triển Chiêu cười với mình, là chuyện hạnh phúc hơn bất cứ chuyện gì khác, không nhịn được sáng giọng: “Triển đại ca, huynh có phải ở cùng Ngũ ca lâu quá, bị hấn dạy hư rồi không?”

Triển Chiêu không trả lời, chỉ nắm tay nàng, nhìn nàng cười. Như vậy, thật tốt.

Đúng vậy, như vậy thật tốt.

Cùng cầm tay nhau, nhìn nhau không chán, chính là như thế này.

Nếu có thể, cứ như vậy cả đời, thật tốt biết bao.

"Triển đại ca..."

"Ừ?"

"Ta..."

"Cái gì?"

"Ta..." Ta rất thích rất thích huynh. Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, nàng chưa bao giờ biết, thì ra nói thích một người, cũng không phải chuyện dễ dàng, không biết vì sao mà không thể mở miệng.

Triển Chiêu nhìn ánh mắt nàng, mỉm cười hiểu ý, nghiêng người để lại trên trán nàng một nụ hôn, sau đó nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực, "Ta biết."

Hiểu Vân nhắm mắt lại, nghe tiếng tim của hấn đập ở bên tai, cảm giác thỏa mãn tự nhiên mà sinh ra. "Triển đại ca, để ta kể cho huynh nghe một câu chuyện xưa nhé."

"Ừ, được." Triển Chiêu vén vài lọn tóc dài thả sau lưng nàng, cuốn quanh đầu ngón tay, âm thanh nói chuyện có chút miễn cưỡng.

Hiểu Vân gương mặt nhìn Triển Chiêu, hít một hơi thật sâu, bắt đầu nói.

"Ở một nơi rất xa rất xa, có một quốc gia tên gọi Trung Quốc, là một quốc gia vô cùng xinh đẹp và hòa bình. Ở nơi đó, có một nữ tử rất bình thường, tên gọi Đinh Hiểu Vân. Gia đình của nàng, tuy không giàu có, nhưng rất đầy đủ. Nàng cũng giống như những đứa trẻ ở đó, từ năm tám tuổi bắt đầu đến trường, học tập, chơi đùa, kết bạn, lớn lên thì đi làm. Nàng thật sự rất bình thường, hai lăm năm đó trôi qua thật an tĩnh. Mãi đến một ngày, xảy ra một việc, khiến cuộc sống của nàng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất."

"Ngày đó, lúc nàng mở mắt tỉnh dậy, thấy mình đang ở một thế giới hoàn toàn lạ lẫm, không có người thân, không có bạn bè, mà bản thân mình, cũng không còn là chính mình nữa. Nàng kinh hoàng, sợ hãi. Nhưng nàng phát hiện những người ở bên cạnh mình đều là người tốt. Phụ thân của nàng, khi biết nàng không phải con gái thật sự của ông, vẫn đối xử với nàng rất tốt, coi nàng như người thân của mình vậy. Nàng không biết vì sao mình lại xuất hiện ở đây, nàng không biết mọi chuyện vì sao lại xảy ra, nàng vẫn nghĩ đến một ngày, nàng sẽ trở về, trở lại thế giới ban đầu của mình. Nàng vẫn ôm lấy hy vọng, muốn tìm đường để trở về. Cho đến một ngày, nàng tìm được “Quy

tiên gia gia”, nhưng “Quy Tiên gia gia” lại nói cho nàng biết, Đinh Hiểu Vân kia đã không còn tồn tại. Lúc đó nàng mới biết, nàng đã thật sự không thể trở về, cuối cùng không thể trở về.”

“... ”

“Hiểu Vân, đừng khóc...” Triển Chiêu vỗ về bả vai đang run lên của Hiểu Vân, thấp giọng an ủi.

“... Từ nay về sau, nàng quyết định sẽ sống thật tốt ở nơi này, bắt đầu cuộc sống mới của nàng. Nàng kết bạn với những người mình gặp gỡ ở đây, dùng năng lực của mình để giúp đỡ bọn họ. Sau đó, nàng... Nàng thích một nam tử ở nơi này, một nam tử vô cùng ưu tú. Hắn là một nam tử vững vàng như núi, mài dũa không mòn, phú quý không động lòng, không khuất phục trước uy vũ; hiệp can nghĩa đảm của hắn danh chấn giang hồ, khiến bọn đạo chích kinh hồn táng đảm, lại được lê dân bách chúng kính nể ngưỡng mộ; hắn là người khiêm tốn, ôn nhuận như ngọc; hắn cứng cỏi, hắn ân nhân, hắn khoan dung, hắn rộng lượng; trong mắt nàng, hắn là nam tử tốt nhất trên đời. Nhưng mà, hắn lại luôn cô độc, tuy rằng luôn cười, lại cười quá mức vãn đạm phong khinh. Sau lưng nụ cười kia là thâm lương cùng cô tịch, chính là không muốn ai biết...”

“Nàng thường xuyên nghĩ, một người tốt như vậy, vì sao lại luôn bị thương tổn? Nàng cái gì cũng không biết, việc nàng có thể làm, chính là ở bên cạnh hắn, cố gắng chăm sóc hắn, chia sẻ ưu sầu, chia sẻ vui vẻ. Nàng kỳ thật là một nữ tử có chút ngốc nghếch, nhưng người kia không chê nàng, đối với nàng lại tình thâm ý trọng, càng thêm che chở. Nàng có tài đức gì, đáng để hắn vì nàng mà...”

Một ngón tay nhẹ nhàng đặt trên môi nàng, ngăn cản nàng nói thêm. Hiểu Vân ngẩng đầu, nhìn nam tử đang nhẹ nhàng ôm lấy mình. Dưới ngọn đèn mờ nhạt, ngũ quan của hắn trở nên nhu hòa. Hơi nước trong mắt khiến nàng không nhìn rõ khuôn mặt hắn, chỉ cảm thấy ánh mắt kia thật ôn nhu, thật thâm tình.

“Ta sao lại không biết, ta đâu có tốt như vậy? Hay là, nam tử mà Hiểu Vân thích đó không phải là ta?”

“Không, không phải, huynh chính là tốt như vậy, thật đấy!”

Nhìn biểu tình kiên định của Hiểu Vân, Triển Chiêu nâng khóe miệng, cười rộ lên. Ánh mắt của nàng thật xinh đẹp, cho dù sắc mặt tái nhợt, cho dù hai má lõm xuống, ánh mắt của nàng, trước sau vẫn đen, vẫn sáng như vậy, mê người như hai viên hắc bảo thạch.

“Vậy nàng có biết, nữ tử mà hắn thích, tốt đến thế nào không?”

“... ”

“Nàng thiện lương nhân từ, trí tuệ đáng yêu, thẳng thắn hoạt bát, chính trực cương liệt, nàng là một nữ tử quật cường làm cho người ta đau lòng. Nàng có biết, nàng là nữ tử đặc biệt nhất, hấp dẫn nhất mà hắn từng gặp

được. Bất kể nàng từ đâu tới, bất kể nàng là ai, hẳn thích chính là nàng. Mặc kệ nàng thực ra là Đinh Hiểu Vân, hay là Công Tôn Hiểu Vân! Hẳn đã quyết định cả đời này đều phải cùng nàng làm bạn, không rời không bỏ, bên nhau đến già."

"... Triển đại ca..." Trong lòng chấn động không thôi, đôi môi mấp máy, lại chỉ có thể nói ra mấy âm tiết đơn giản. Lúc này cho dù là thiên ngôn vạn ngữ, cũng không biểu đạt hết được tâm tình của Hiểu Vân.

Triển Chiêu nhẹ nhàng ôm lấy mặt Hiểu Vân, tinh tế đánh giá khuôn mặt của nàng, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở đôi mắt của nàng, kiên định gần từng tiếng: "Hiểu Vân, mặc kệ nàng từ đâu tới, mặc kệ nàng là ai, Triển Chiêu muốn chính là nàng, cũng chỉ có nàng."

Hồi 90 – Ngày hội Nguyên tiêu

"Triển Chiêu muốn chính là nàng, cũng chỉ có nàng."

Những lời của Triển Chiêu không ngừng quanh quẩn trong lòng. Nghe được đáp án này, nàng có cái gì để do dự, còn có cái gì để bất an? Hiểu Vân không biết vì cảm động, kích động, hay vì quá vui mà khóc, nước mắt chảy dài trên má. Nàng kinh ngạc nhìn Triển Chiêu, có cảm giác không thật, giống như đang nằm mơ. Triển Chiêu hẳn, cứ như vậy bình tĩnh tiếp nhận một câu chuyện không ai có thể tưởng tượng nổi như vậy sao? Hẳn vậy mà không hề kinh ngạc!

"Triển đại ca, huynh... không sợ sao?" Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, trong mắt có chút không xác định.

"Vì sao phải sợ?" Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân, hỏi.

"Chuyện kỳ quái như vậy, người kỳ quái như vậy, ta... không phải người bình thường." Hiểu Vân gục đầu xuống, không dám nhìn hắn.

"Ta từng nghi ngờ, nhưng chưa bao giờ sợ hãi, càng không hề ghét bỏ!" Triển Chiêu thở dài một tiếng, đưa tay nâng cằm nàng, để nàng đối mặt với mình. "Từ tháng tám tới nay, ta đã cảm giác được sự khác thường của nàng, nàng cùng Hiểu Vân trước kia hoàn toàn không giống nhau. Tuy rằng dung mạo vẫn như trước, nhưng tính tình đã hoàn toàn thay đổi. Ta vẫn luôn nghi ngờ, đây là vì sao, hơn nữa, ta cũng hoài nghi "Hiểu Vân" chết rồi sống lại, có chuyện kỳ quái. Mãi tới lúc ở Thanh Châu, những lời nàng nói với tiên sinh đã chứng thực suy đoán của ta. Nàng, thật sự không phải là Hiểu Vân ban đầu, mà là một người khác."

Hiểu Vân nghe hắn giải thích, trong lòng cũng dần dần hiểu ra, quả nhiên, người khôn khéo như hắn, việc này vốn không thể gạt được hắn. Nhưng mà, nàng không nghĩ ra, nàng cùng Công Tôn Sách nói gì lại khiến Triển Chiêu phát hiện ra chuyện này.

Thấy ánh mắt Hiểu Vân nhìn mình đầy khó hiểu, Triển Chiêu khẽ

cười, vào lúc đó nàng quá thương tâm, cho nên không biết mình đã nói gì, hiện tại cũng đã không nhớ nổi: “Lúc ấy nàng rất thương tâm, vừa khóc vừa nói với tiên sinh: ‘tiên sinh, cuối cùng ta không trở về được nữa rồi’.”

Hiệu Vân nghe xong mới nghĩ ra. Triển Chiêu nghe nàng nói như vậy với Công Tôn Sách, khó trách. “Cho nên, huynh thực ra từ mấy tháng trước đã biết ta không phải là Công Tôn Hiệu Vân rồi?”

Triển Chiêu gật đầu, “Đúng.”

Hiệu Vân nhìn Triển Chiêu, sâu kín thở dài. Bản thân còn phiền não do dự không biết nên nói cho hắn biết hay không, nên nói như thế nào, thì ra người ta đã sớm biết rồi.

Triển Chiêu thấy nàng không tự giác cong môi lên, khẽ cười ra tiếng, véo mũi nàng nói: “Làm sao vậy?”

“Thì ra huynh đã sớm biết, ta còn phiền não hồi lâu, cứ nghĩ huynh có thể, có thể không chấp nhận được chuyện này, ta đau lòng muốn chết. Kết quả đều do mình nghĩ nhiều, rối rắm một hồi.” Hiệu Vân vuốt vuốt chỗ bị Triển Chiêu véo, có chút ai oán lườm Triển Chiêu. Sau đó lại bắt đầu thở dài: “Nếu không phải lần này dạo một vòng qua quý môn quan, thiếu chút mất mạng, ta cũng không nói với huynh sớm như vậy đâu.”

Triển Chiêu trong lòng cảm khái không thôi, Cát Thu Nương ở phương diện này, thật ra lại trong lúc vô ý mà làm ra một chuyện tốt: “Vậy, ngày ấy nàng nói mình chưa lớn, muốn đợi vài năm nữa mới thành thân, cũng là vì việc này?”

Nói xong, ánh mắt Triển Chiêu không không chế được mà nhìn Hiệu Vân một vòng, trên mặt cũng hơi nóng lên. Hiệu Vân lại không hề chú ý, chỉ cảm thấy xấu hổ không thôi, buông đầu rầu rĩ lên tiếng. “Đúng, có điều, hiện tại không tính nữa.”

Triển Chiêu thở dài một tiếng, kéo tay nàng nắm trong lòng bàn tay mình. Hiệu Vân bất giác ngẩng đầu nhìn hắn.

“Hiệu Vân, đồng ý với ta, sau này cho dù gặp phải chuyện gì phiền lòng hay do dự, đều phải nói với ta, đừng một mình gánh vác, được không? Giống như vừa rồi nàng nói đấy, chúng ta phải cùng chia sẻ ưu sầu, chia sẻ sung sướng, không phải sao?”

Lời của Triển Chiêu khiến trong lòng Hiệu Vân nổi lên từng gợn sóng. Nhìn vẻ mặt kiên định của hắn, đột nhiên nàng cảm thấy ở nơi này cũng có thứ thuộc về mình, có người cùng mình ôm ấp dựa dẫm, không hề cô đơn lẻ loi. Nhìn Triển Chiêu, Hiệu Vân trăm mối ngôn ngang mà gật đầu: “Được, ta đồng ý.”

Lúc này, cách đó không xa lại một loạt tiếng pháo truyền đến, âm thanh huyền ảo vang khắp trời, không khí ngày hội ở khắp nơi. Hai người trong phòng nhìn ra bên ngoài, rồi nhìn nhau cười.

Hôm nay thật đúng là ngày lành. Gặp được Văn Hồng Ngọc cũng là

người xuyên qua; cùng Triền Chiêu cởi bỏ khúc mắc, vết thương trên người lại chuyển biến tốt. Mọi thứ đều đang dần trở nên tốt hơn. Ngày mai là tân xuân, quả nhiên là năm mới không khí mới.

Đêm nay, Hiếu Vân mang ý cười đi vào giấc ngủ. Ngày hôm nay chính là ngày nàng vui vẻ nhất kể từ sau khi tới đây.

-0-

Từ đêm trừ tịch tới nay, trong thành đều bình an vô sự. Mấy ngày qua Khai Phong phủ quả thật là bình thuận. Chỉ chớp mắt đã trôi qua hơn mười ngày.

Mười lăm tháng giêng là ngày Tết Nguyên Tiêu, là ngày lễ quan trọng nhất trong truyền thống Trung Quốc. Ở xã hội hiện đại, người Trung Quốc ăn mừng tết Nguyên Tiêu chỉ một ngày mười lăm tháng giêng. Ở Tống triều lại khác. Từ sau khi Tống Thái Tổ hạ lệnh, sửa thời gian nghỉ lễ từ mười lăm tới hai mươi, tết Nguyên Tiêu ở Tống triều bắt đầu giăng đèn kết hoa suốt năm đêm. Bắc Tống hoàng đế cũng vô cùng thích thưởng thức hoa đăng, dưới sự chỉ trì của bọn họ, lễ hội Hoa Đăng trong Tết Nguyên Tiêu cũng ngày càng long trọng.

Bởi vậy, từ ngày mười hai tháng giêng, trong thành đã có rất nhiều người trang trí nhà cửa cho Tết Nguyên Tiêu. Rất nhiều thương gia vất óc chế tạo đủ kiểu hoa đăng, cùng với các đạo cụ cho tiết mục múa rồng, nắm bắt cơ hội kinh doanh trong ngày Tết Nguyên Tiêu. Tới mười bốn tháng giêng, phố lớn ngõ nhỏ trong Khai Phong phủ, mỗi nhà đều đã giăng đèn kết hoa chúc mừng ngày Tết.

Trong Đông Kinh mộng hoa lục ghi lại: mỗi lần đến hội hoa đăng, dọc đường phủ Khai Phong, vạn chiếc đèn màu chòng lên như núi, ánh sáng từ đèn hoa đăng vàng xanh xen lẫn, cùng nhau khoe sắc. Thiếu nữ kinh đô vừa hát vừa múa, vạn người vây xem. “Du khách tập trung ở hai bên đường trên phố, kỳ thuật dị năng, ca múa tạp kỹ, múa lân, tiếng nhạc rộn rã hơn mười dặm.” Phố lớn ngõ nhỏ, trà phường tửu quán đều rực rỡ ánh đèn, chiêng trống rộn ràng, pháo hoa cùng nổ, trăm dặm đèn đuốc không tắt. Tô Đông Pha cũng từng có văn: “Nhà nhà thấp đèn, chón chón sênh ca.” Bởi vậy có thể biết, lễ hội ở Khai Phong phủ rầm rộ thế nào.

Ngày thượng nguyên*, Triệu Trinh vào ban ngày, dẫn một ít cận thân đến đại Tướng Quốc Tự dâng hương, cầu phúc cho thiên hạ. Buổi chiều thiết yến ở ngự lâu, cùng cận thân đối ẩm. Bao đại nhân tất nhiên phải đi, vì thế cả ngày hôm đó hầu như không có bao nhiêu thời gian ở trong phủ nha. Đáng thương cho Bạch Ngọc Đường, tuy rằng đang thời gian nghỉ ngơi, nhưng phải đi theo bên cạnh Bao đại nhân, gần như một tác không rời. Về phần Triền Chiêu? Hoàng thượng ban thưởng ngự phong Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ, đã nhiều ngày thật sự là ngự tiền, bị triệu hồi đến bên cạnh Hoàng Thượng.

**Ngày thương nguyên: Tên gọi khác của ngày rằm tháng Giêng.*

Ngày Tết Nguyên tiêu, Triển Chiêu không ở bên cạnh, hơn nữa Hiểu Vân đã nhiều ngày không gặp hắn, trong lòng khó tránh khỏi có chút mất mát, không khỏi thờ dãi. Lại nghe nói bên ngoài náo nhiệt, liền năn nỉ Công Tôn Sách cho nàng ra ngoài đi dạo một chút. Cũng may nửa tháng qua, vết thương của nàng đã khôi phục khá nhiều, Công Tôn Sách đồng ý cho nàng đi cùng vợ chồng Văn Hồng Ngọc cùng Tiểu Thúy ra ngoài ngắm đèn dạo phố.

Trượng phu của Văn Hồng Ngọc, là Đường Thục đương nhiệm môn chủ Đường môn, bởi vì lo lắng cho thể tử ở xa, liền bỏ qua công việc trong môn phái, ngàn dặm xa xôi từ Thục Sơn tới kinh thành từ hai ngày trước. Đường Thục năm nay ba mươi tuổi, ở thời đó không tính là tuổi trẻ, nhưng bộ dáng tốt nên thoát nhìn đặc biệt trẻ trung. Hơn nữa khuôn mặt tuấn lãng, dáng người cao ráo, cũng là một người ngọc thụ lâm phong khiến người khác phải chú ý. Vậy nên đi trên đường lớn, cho dù dòng người đông đúc, cũng không ít người nhiều lần quay đầu lại nhìn, nghi chân ngắm nghía.

Vì Hiểu Vân có thương tích trong người, để tránh bị người khác đụng phải, Văn Hồng Ngọc cùng Tiểu Thúy hai người đi cạnh hai bên nàng, cẩn thận che chở, không rời nửa bước. Cho nên Đường Thục đi một mình, liền có mấy nữ tử dừng cảm tới gần bắt chuyện với hắn, khiến Đường Thục vô cùng bất đắc dĩ. Văn Hồng Ngọc lại không để ý, ngược lại nhìn trượng phu của mình bị nữ nhân xán tới gần trở nên quần bách giống như xem kịch vui.

Hiểu Vân thấy tình hình này, liền trêu chọc: “Chồng cô “trêu hoa ghẹo nguyệt”, cô còn ở đó mà vui vẻ!”

Văn Hồng Ngọc liếc mắt nhìn Hiểu Vân, cười sảng giọng. "Cho cô ra ngoài xem hoa đăng, hay là xem người thế?"

Hiểu Vân cười lớn, không để ý tới hai vợ chồng bọn họ nữa, chuyên tâm quan sát mấy trò chơi nàng chưa từng xem qua. Những trò tạp kỹ ảo thuật ở thời này rực rỡ muôn màu, tuy nàng thấy không có nhiều hàm lượng kỹ thuật, nhưng lúc này xem được, lại có một phen tư vị khác. Mà những tiết mục chứa nhiều kỹ thuật kỳ lạ, có các loại tạp kỹ, âm nhạc, đánh vòng, xúc xúc, cầm sào đi dây, nuốt kiếm thép, tiểu dũng sĩ, phun nước ngũ sắc, đánh bi đất, chế thuốc, xiếc khí, cá nhảy qua dao, điều khiển ong bướm các loại. Thật nhiều trò đa dạng, nhưng sau này đều đã sắp thất truyền, nay Hiểu Vân gặp được xem thật thích. Một chuyến đi này, thật sự khiến nàng được mở mắt.

Trên đường người đến người đi, như dòng nước chảy, ngày thường con đường thoát nhìn coi như rộng rãi, giờ phút này lại trở nên chật chội khác thường. Chẳng qua con đường có ba bốn trăm thước, đi một chút lại dừng, chốc lát đã mất nửa ngày. Mắt thấy dòng người càng lúc càng đông, bốn người liền dừng lại ở một quán ăn nhỏ, ngồi xuống ăn vài thứ.

Trên đường người đông, trong quán người cũng đông, kín đặc cửa

hàng, chỉ còn lại một cái bàn trống cuối cùng. Mấy tiểu nhị ở trong phòng đi qua đi lại thét lớn, đầu đầy mồ hôi. Cũng may bọn họ bốn người, đều là tuấn nam mỹ nữ, khiến người ta để ý. Bọn họ vừa ngồi xuống, chốc lát sau đã có tiểu nhị tới bàn tiếp đón.

"Bốn vị khách quan, muốn ăn cái gì?"

Hiểu Vân có chút cao hứng, nghe tiểu nhị hỏi liền đáp: "Mười lăm tháng giêng, đương nhiên là phải ăn Nguyên Tiêu* rồi!"

Lời này vừa nói ra, Đường Thực Tiểu Thúy đều sững sốt, tiểu nhị kia gãi đầu, bộ dáng khó xử: "Vị khách quan này, trong quán chúng tôi không có món Nguyên Tiêu đó!"

Hiểu Vân kinh ngạc, có chút khó hiểu, ngày mười lăm tháng giêng, phương nam người ta nói ăn bánh trôi, phương bắc nói ăn Nguyên Tiêu, hẳn là như vậy, sao lại không có Nguyên Tiêu chứ? Nàng đang định nói chuyện, lại bị Văn Hồng Ngọc kéo tay áo. Hiểu Vân thấy Văn Hồng Ngọc nháy nháy mắt với mình, không nói gì nữa.

"Tiểu nhị, cho chúng ta bốn bát Phù Viên Tử*."

Nghe Văn Hồng Ngọc nói vậy, Hiểu Vân mới nhớ ra. Nàng đã quên mất, lúc này chưa có cách gọi "Nguyên tiêu", thứ bọn họ ăn đều gọi là "Phù Viên Tử". Mãi tới Minh triều mới đổi thành "Nguyên tiêu". May có Văn Hồng Ngọc nhắc nhở, nếu không, nàng chắc phải ăn lương khô rồi.

** Bánh Nguyên Tiêu hay Phù Viên Tử: Nguyên Tiêu làm bằng gạo nếp, hoặc không nhân, hoặc có nhân. Nhân bánh bao gồm các nguyên liệu: Đậu, đường, quả sơn trà... Khi ăn, đều có thể nấu, rán, luộc, chiên, hấp. Ban đầu, mọi người gọi món ăn này là "Phù viên tử" (浮圓子: Tròn nổi trên nước), sau này gọi là "thang đoàn" (湯團: bánh trôi) hoặc "thang viên" (汤圆: bánh trôi), đây là phát âm tương tự của từ "Đoàn viên" (nguồn: internet)*

Tiểu nhị đi rồi, bốn người không có việc gì bắt đầu nói chuyện phiếm. Vị trí Hiểu Vân ngồi quay lưng về phía cửa, vừa đúng lúc nhìn dòng người đi lại không ngừng bên ngoài. Thấy dòng người liên tục đều đi về một hướng, nhưng không ai đi về hướng nam, không khỏi cảm thấy tò mò, liền mở miệng hỏi: "Vì sao bọn họ đều đi về hướng kia? Ở đó có gì đặc biệt sao?"

Tiểu Thúy kinh ngạc nhìn Hiểu Vân, "Tiểu thư! Cô không biết sao?"

Hiểu Vân không hiểu, nàng phải biết à?

"Tiểu thư, bên kia là Ngự lâu đó! Hoàng Thượng thiết yến ở trên đó, Bao đại nhân cũng đi mà."

"... Điều này ta biết, nhưng vì sao bọn họ..."

"Tiểu thư, người quên rồi sao? Hàng năm vào Tết Nguyên Tiêu, Hoàng Thượng đều ban thưởng hoa đăng cho dân chúng tới xem ở Ngự lâu, cho nên rất nhiều người tranh nhau tới đó muốn nhìn thấy Thánh nhan, được hoàng thượng ban đèn." Tiểu Thúy có chút bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài. Đây chính là

chuyện trong kinh thành không ai không biết, không ai không hiểu. Tiểu thư nhà nàng thật sự càng ngày càng kỳ quái.

Thì ra là thế... Hiều Vân bưng tỉnh, nhưng mà, không phải nàng quên, mà căn bản là nàng không biết, có điều, nàng vẫn ngượng ngùng cười với Tiểu Thúy: “Ta quên mất.”

Văn Hồng Ngọc lần đầu đến kinh thành, nghe được chuyện này liền ồn ào muốn đi nhìn một chút. Chủ tịch nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, nàng thường xuyên nhìn thấy trong TV, nhưng Đại hoàng đế Tống Triều, nàng còn chưa gặp đâu. Mà Hiều Vân bởi vì mấy ngày không gặp Triển Chiêu, nghĩ hấn lúc này nhất định đang ở bên cạnh Triệu Trinh, nên cũng nói muốn tới nhìn. Đường Thực sủng ái thể tử, cũng chiều theo nàng. Nhưng mà nhìn dòng người trên đường, cũng không thể khinh thường. Cũng may Văn Hồng Ngọc cùng Đường Thực khinh công đều lợi hại, bọn họ để lại Tiểu Thúy trong quán ăn, hai người thi triển khinh công mang theo Hiều Vân “bay” qua đám người, thuận lợi tới bên dưới Ngự lâu.

Hồi 91 - Biến cố bất ngờ

Bên ngoài Ngự lâu, có một khoảng trống rất lớn. Từ cửa lớn hướng ra ngoài ước chừng năm trượng, ba hàng thị vệ chỉnh tề xếp thành vòng, ngăn dân chúng ở bên ngoài. Ở bên ngoài cái vòng đó, có rất nhiều dân thường góp mặt, chen tới đây lui, người người kiễng chân nhìn lên trên Ngự lâu.

Đám người Hiều Vân đứng trên nóc nhà, nhìn đám người phía dưới đen tuyền một mảnh, không có một chút khe hở nào, không thể không cảm khái. Cũng không biết vì hiệu ứng người nổi tiếng, hay việc ban thưởng quá hấp dẫn, khiến ở đây có rất nhiều người! Cuối cùng, ba người từ bỏ ý định đi xuống dưới, dừng chân trên một nóc nhà gần Ngự lâu nhất. Cũng may hôm nay nhà nhà đốt đèn, Ngự phố và Ngự lâu bị đủ mọi loại hoa đăng trang trí sáng rực, bọn họ ở trên nóc nhà chiếm được vị trí không tệ. Thứ nhất, không cần đùn qua đây lại với người khác; thứ hai, tuy hơi xa nhưng tầm nhìn vừa đúng.

Bên trên Ngự lâu, lúc này tất cả cửa sổ đều mở, ba người đứng ở trên nóc nhà cũng có thể nhìn thấy phân nửa tình hình bên trong. Nhưng vì khoảng cách khá xa, nhìn không rõ là ai với ai. Đương nhiên, ngoại trừ người mặc một thân long bào màu vàng chính là Hoàng đế. Trong thiên hạ, ngoại trừ Hoàng đế, có ai dám mặc quần áo màu đó chứ? Đó là tội tru di cửu tộc đó, có ai ngu ngốc sẽ phạm phải sơ suất lớn như vậy?

"Người kia chính là đỉnh đỉnh đại danh Tống Nhân Tông hả?" Văn Hồng Ngọc có lẽ là hưng phấn quá đà, trở nên ồn ào như vậy. Cũng may phía dưới nhộn nhạo tiếng người, ngoại trừ Hiều Vân cùng Đường Thực, không có ai khác nghe được.

"Đó là đại Tông Triều hoàng đế bệ hạ!" Hiểu Vân liếc mắt nhìn nàng, nghĩ mới rồi nàng còn cười chê mình nói không đề ý, đã tới đây rồi còn không biết thận trọng từ lời nói đến việc làm, không nên nói những lời không nên nói. Kết quả có khác gì mình đâu, ngay cả phong hào sau khi Triệu Trinh chết cũng nói ra. Huống hồ, mình là con chim non mới tới đây không lâu, nàng đã là con chim già sống ở đây mười mấy năm rồi, không phải vẫn nói lỗ miệng sao. Cho nên, sai lầm của mình là chuyện bình thường.

Văn Hồng Ngọc ý thức được mình vừa nói sai, vội ngậm miệng, ngưng ngưng cười gượng vài tiếng, sau đó nhìn sang phía trượng phu. Đường Thực lúc này đang nhìn Văn Hồng Ngọc, dùng ánh mắt hỏi nàng. Văn Hồng Ngọc nháy mắt với Đường Thực vài cái, cười cười không nói gì.

Hiểu Vân thấy bọn họ hai người mắt đi mày lại, không đề ý tới bọn họ nữa, quay lại quan sát Ngự lâu, nhưng nhìn đồ cả mắt cũng không thấy bóng người Triển Chiêu, không khỏi cảm thấy có chút ử rữ, nghĩ chắc Triển Chiêu không có ở đây rồi.

"Đáng tiếc quá xa, không nhìn rõ tướng mạo của Hoàng đế, nếu có thể ở gần nhìn thì tốt quá, không uổng công chúng ta tới đây." Văn Hồng Ngọc "trao đổi" ánh mắt với Đường Thực xong, quay lại nói chuyện với Hiểu Vân. Cứ nghĩ đã tới đây, kết quả vẫn không nhìn thấy rõ mặt Triệu Trinh, khó tránh cảm thấy đáng tiếc.

Hiểu Vân cười cười, liếc nhìn Đường Thực rồi nói nhỏ vào tai Văn Hồng Ngọc: "Cô chú ý tới người đàn ông khác, không sợ chồng cô ghen à."

Văn Hồng Ngọc nghe xong bật cười: "Gì chứ, người tôi chú ý là Tông triều Hoàng đế đấy, không phải người bình thường."

"Tuy rằng hấn là hoàng đế, địa vị cao vô cùng, quyền lực đứng đầu thiên hạ, nhưng vẫn là đàn ông thôi." Bởi vì đã gặp Triệu Trinh vài lần, Hiểu Vân đối với người này một chút hứng thú cũng không có. Tâm tư của nàng tất cả đều đặt trên người Triển Chiêu.

Văn Hồng Ngọc nghiêng đầu liếc nhìn Hiểu Vân, không dám gật bừa: "Nhưng đó là Hoàng đế đấy! Tôi đến đây rồi còn không nhìn rõ được hấn, rất đáng tiếc."

Hiểu Vân cười, "Chẳng qua là một tên đàn ông hai bảy hai tám tuổi thôi! Có gì đẹp đâu." Không nhìn thấy Triển Chiêu, Hiểu Vân có chút mất hứng.

"Nếu nhìn không rõ, không bằng trở về đi." Đường Thực trầm mặc hồi lâu cuối cùng cũng lên tiếng. Nhưng Văn Hồng Ngọc không chịu, nói muốn ngồi thêm chốc lát. Đúng vào lúc này, trong Ngự lâu có động tĩnh.

Cửa lớn vốn đang đóng chặt, giờ phút này đang chậm rãi mở ra, sau đó có mười vị công công nối đuôi nhau đi ra, thẳng hàng thẳng lối sắp xếp thành hai hàng đứng ở hai bên. Lập tức, một tiếng bụp lớn kéo dài vang lên,

một viên đạn cầu lóe sáng trên bầu trời, bay vút vào trong màn đêm đen. Ngay sau đó, oành một tiếng, viên cầu kia nổ tung, hóa thành vô số quả cầu sáng, tỏa ra bốn phía, giống như một đóa hoa nở rục trong bầu trời đêm. Viên thứ hai, viên thứ ba, trong nhất thời, trên bầu trời đêm tỏa ra vô số đóa hoa sáng rục rở.

Dân chúng được một phen hoan hô nhảy nhót. Đêm nguyên tiêu ở Khai Phong, nhờ chút pháo hoa này mà sôi trào.

"Pháo hoa, là pháo hoa!" Hiểu Vân cùng Văn Hồng Ngọc cũng vô cùng hưng phấn, chỉ lên trời liên tục nói.

Phải biết rằng, vào lúc này, pháo hoa là vật phẩm vô cùng xa xỉ, còn quý hơn cả vàng. Chế tạo một viên pháo hoa, cần hao phí rất nhiều nhân lực tài lực. Nhưng pháo hoa lại chỉ nở trong nháy mắt. Đốt pháo hoa, chính là đốt vàng. Bởi vậy, cho dù là Hoàng đế cũng không dễ dàng đốt pháo hoa. Chỉ có vào lúc vô cùng quan trọng, mới cân nhắc sử dụng tới. Bọn họ may mắn nhìn thấy pháo hoa ở Tông Triều, cũng coi như là may mắn.

Pháo hoa nở rộ, đẹp đẽ lại vô cùng ngắn ngủi. Hầu như tất cả mọi người đều mở to hai mắt, ngửa đầu nhìn chăm chăm lên bầu trời, mãi đến lúc ánh sáng cuối cùng biến mất. Mọi người thở dài, vì pháo hoa đẹp đẽ, cũng bởi vì nó ngắn ngủi.

"Thật ngắn quá..." Hiểu Vân nhìn bầu trời không còn chút ánh sáng nào, không khỏi cảm khái.

Các công công bắt đầu phân phát tặng phẩm của Hoàng đế, bọn họ bung khay đựng đồ, lần lượt chia cho đám dân chúng đứng ở nòng đầu. Có điều, tặng nhiều cháo ít, được nhận ban thưởng chỉ có vài người. Chẳng tới bao lâu, khay đồ đều trống không. Người nhận được đồ, lòng tràn đầy vui mừng, cẩn thận cất vào trong ngực, vui vẻ rạo rục trở về nhà. Người không nhận được đồ, cho dù có chút tiếc nuối, nhưng đang trong ngày hội, cũng sẽ không vì thế mà cảm thấy mất mát.

Mắt thấy cửa sổ trên ngự lầu từng cánh từng cánh đóng lại, dân chúng xung quanh cũng chậm rãi tản đi, Ngự phủ trước đó không có lấy một chỗ trống, dần dần quang đãng. Đợi tới lúc trên đường không còn chật chội nữa, Văn Hồng Ngọc mới đưa Hiểu Vân từ trên nóc nhà bay xuống. Ôm theo một người bị thương, cho dù là võ nghệ cao cường cũng không phải chuyện dễ dàng. Đi bộ trở về, tất nhiên là thoải mái hơn.

Đúng vào lúc bọn họ chuẩn bị đi, đột nhiên có người gọi lại. Hiểu Vân nghe được giọng nói kia, trong lòng rộn ràng. Quay lại nhìn quả nhiên là Triển Chiêu. Một thân hồng y, dáng người cao ngất, thần thái sáng láng, đang đi về phía bên này.

"Triển đại ca!" Hiểu Vân bước vội tới gần.

Triển Chiêu cười gật đầu với Hiểu Vân, sau đó ôm quyền thi lễ với Văn Hồng Ngọc cùng Đường Thực: "Đường môn chủ, Đường phu nhân."

"Triển đại nhân." Hai người đáp lễ.

"Triển đại ca, Hoàng Thượng thả huynh ra, buổi tối không phải theo hầu nữa sao?" Hiểu Vân nhìn thấy Triển Chiêu, vui vẻ không dừng được. Đã nhiều ngày qua Triển Chiêu đều ở trong cung, nàng đến mặt hắn cũng không thấy.

Triển Chiêu lắc đầu, có chút bất đắc dĩ. "Trần tướng quân còn chưa hồi kinh, mấy ngày tới ta vẫn phải trực trong cung."

Hiểu Vân ngạc nhiên, vẻ mặt thất vọng: "Ồ, vậy hiện tại là...?" Nghi ngại giữa giờ?

"Hoàng Thượng muốn gặp nàng, bảo ta tới gọi nàng qua."

"?" Lời nói của Triển Chiêu khiến Hiểu Vân kinh ngạc. "Hoàng Thượng muốn gặp ta? Vì sao!" Đang êm đẹp, sao lại muốn gặp nàng, Hoàng Thượng không phải rất nhiều việc sao?

Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ cười cười. "Vừa rồi nàng cùng Đường môn chủ cùng Đường phu nhân đứng trên nóc nhà, rất gây chú ý, ở trên Ngự lâu đều nhìn thấy."

Thì ra, lúc bọn họ xuất hiện trên nóc nhà, Triển Chiêu đã nhìn thấy bọn họ. Mà tất nhiên thị vệ trên Ngự lâu cũng thấy, còn tưởng bọn họ là nhân vật khả nghi, mãi đến lúc Triển Chiêu ra mặt giải thích Hiểu Vân đang ở cùng vợ chồng Đường Thục là khách ở phủ Khai Phong, nên không lao sư động chúng xuất binh bắt bọn họ. Chuyện này không biết vì sao lại rơi vào trong tai Triệu Trinh. Triệu Trinh sau khi biết được là Hiểu Vân, liền dẫn Triển Chiêu sau khi dân chúng tản ra thì đưa nàng tới gặp.

"Hiểu Vân, cô quen biết Hoàng Thượng à?" Đối với chuyện Triệu Trinh muốn gặp Hiểu Vân, Văn Hồng Ngọc kinh ngạc không thôi.

Hiểu Vân gật đầu. "Tôi đã gặp Hoàng Thượng mấy lần."

"Cô, cô vậy mà... Cô làm sao mà..." Văn Hồng Ngọc bộ dáng hoàn toàn không thể tiếp thu được, nghĩ khó trách vừa rồi nàng không có hứng thú chuyện xem mặt hoàng đế, thì ra nàng cùng hoàng đế có quen biết.

"Sau này tôi sẽ nói cụ thể với cô." Hiểu Vân kéo tay áo Văn Hồng Ngọc, nháy nháy mắt với nàng, ý bảo nàng thu liễm lại một chút biểu hiện khoa trương của mình. Văn Hồng Ngọc lúc này mới hắng giọng, đi tới bên cạnh trượng phu.

"Một khi đã như vậy, chúng ta đi trước một bước, cáo từ." Đường Thục ôm quyền thi lễ với Triển Chiêu rồi dẫn Văn Hồng Ngọc đi. Phút cuối cùng, Văn Hồng Ngọc còn quay người lại nhìn Hiểu Vân.

Hiểu Vân thấy nàng nháy mắt với mình, lại định há miệng, đành phải gật đầu.

Triển Chiêu dẫn Hiểu Vân xuyên qua cửa lớn Ngự lâu vào trong cung. Dọc theo đường đi, Triển Chiêu tránh không được nói Hiểu Vân vài câu. Rõ ràng là một người bệnh, trên người còn có thương tích, lại chạy tới tận đây

góp vui. Hiểu Vân tự biết mình đuối lý, hơn nữa, hẳn cũng vì lo lắng cho mình mà tức giận, bởi vậy ngoan ngoãn nghe mắng.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chỉ chốc lát sau đã tới chỗ Triệu Trinh đang tạm thời nghỉ ngơi. Hai người tới trước cửa liền đứng lại trên hành lang. Trần công công canh giữ ở cửa đưa Hiểu Vân vào, Triển Chiêu bị giữ lại bên ngoài.

"Triển đại ca..." Vượt qua một cánh cửa, Hiểu Vân quay đầu nhìn Triển Chiêu. Trong lòng Hiểu Vân có chút lo sợ bất an, tuy rằng đã từng gặp Triệu Trinh vài lần, nhưng đây là trong cung, nàng cảm thấy đối mặt với một người như vậy, trong đầu trống rỗng. Gần vua như gần cọp đấy!

"Không có việc gì, ta ở chỗ này chờ nàng." Triển Chiêu cười trấn an, ý bảo nàng an tâm. Hiểu Vân lúc này mới vào phòng.

Căn phòng này không lớn, bước qua hai cánh cửa đã thấy Triệu Trinh. Hắn ngồi ở ghế chủ vị, không giống lần trước cao cao tại thượng trong Ngự thư phòng, nhưng một thân long bào sáng quắc, lại vẫn khiến Hiểu Vân cảm thấy có khoảng cách. Hiểu Vân vào phòng, nhìn thấy người kia, liền quy củ quỳ xuống hành lễ.

"Hiểu Vân tham kiến Hoàng Thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

"Bình thân, ban thưởng ngồi." Âm thanh trong trẻo truyền đến.

Hiểu Vân theo lễ tạ ơn, rồi ngồi xuống ghế đặt ở bên cạnh. Vừa rồi vất vả một phen trên Ngự phố, lại đi không ít đường, nàng thật ra có chút mệt mỏi.

Triệu Trinh thấy Hiểu Vân thở gấp, liền bảo Trần công công mang trà vào.

"Công Tôn Hiểu Vân, người thật sự là người không chịu ngồi yên."

Hiểu Vân đang bung trà uống, nghe Triệu Trinh nói như vậy, trong lòng giật mình, tay run lên, thiếu chút nước trà bắn ra, liền đặt chén trà sang một bên, khó hiểu nhìn Triệu Trinh, hẳn tìm nàng là vì nguyên nhân gì vậy? "Không biết vì sao Hoàng Thượng nói ra những lời ấy?"

Triệu Trinh nhìn Hiểu Vân, nói. "Vụ án của Địch nguyên soái, trầm lại nghe đến tên của người. Vì sao mấy vụ án gần đây trong Khai Phong phủ, người đều có can hệ vậy?"

"Hiểu Vân chính là người của Khai Phong phủ, lo cho cái lo của Khai Phong phủ, vì Khai Phong phủ làm việc, vì Bao đại nhân phân ưu giải nạn, đó là chuyện đương nhiên, Hoàng thượng bởi vậy mà nói Hiểu Vân là người không chịu ngồi yên, Hiểu Vân không phục." Nghe Triệu Trinh nói vậy, Hiểu Vân cảm thấy có chút không thoải mái. Nàng chỉ ở bên hỗ trợ, sao lại bị nói thành không chịu ngồi yên.

Triệu Trinh nở nụ cười, nghĩ tính tình cô nương này quả nhiên vẫn như vậy: "Bản thân người bị trọng thương chưa khỏi, lại còn "nhảy nhót khắp

nơi” trên Ngự phô, chẳng lẽ không phải là không chịu ngồi yên sao?”

"Chuyện này..." Hần sao đến cả chuyện nàng bị thương cũng biết, nàng đâu có “nhảy nhót khắp nơi”, tình trạng của nàng hiện giờ, làm sao mà chịu đựng nổi. Hiểu Vân cũng chỉ bất mãn trong lòng. Có điều, nàng đang bị thương còn chạy tới đây, quả thật cũng không phải hành động sáng suốt. Triệu Trinh nói nàng không ngồi yên, cũng không phải sai. “Hoàng Thượng nói phải, hành vi này của Hiểu Vân quả thật không ổn."

Triệu Trinh nhướn mi, không trả lời, nhìn nàng chốc lát mới nói: “Hiểu Vân, trẫm còn nhớ rõ lúc ở Thanh châu, ngươi cứu trẫm như thế nào. Trẫm không phải người vong ơn phụ nghĩa, ngươi tốt với trẫm, trẫm sẽ không quên. Nhưng mà, ngươi nói năng lỗ mãng trước mặt nhiều đại thần, chống đối lại trẫm, đây là sự thật. Trẫm là vua một nước, không thể không làm việc theo nếp, ngày ấy phạt ngươi hình tọng, trẫm, không thể miễn. Ngươi hiểu không?”

"Hoàng Thượng có lập trường của Hoàng Thượng, có việc phải làm và không thể làm, Hiểu Vân biết. Hơn nữa, việc này qua đã lâu, cái đau hình tọng, Hiểu Vân cũng đã quên." Hiểu Vân có chút buồn bực, chuyện này đã qua lâu như vậy, Triệu Trinh hôm nay nhắc đến làm gì.

Triệu Trinh gật đầu, giống như rất hài lòng. "Ngày ấy trẫm muốn tứ hôn cho ngươi, cũng bị ngươi từ chối, đối với việc này, trẫm, vẫn để trong lòng. Hôm nay thật ra trẫm có ý tưởng khác."

Hiểu Vân sững sốt, trong lòng có chút bất an. Vì sao Triệu Trinh lại nhắc tới chuyện tứ hôn mà không đề cập tới Triệu Chiêu? Hơn nữa, ánh mắt của hắn nhìn nàng, làm cho nàng không được tự nhiên. Triệu Chiêu nói hắn đã báo chuyện của bọn họ cho Triệu Trinh biết, nàng nghĩ lần này hắn triệu kiến nàng, là vì hôn sự của nàng và Triệu Chiêu, vì sao hắn lại nói có ý tưởng khác? Nghĩ đến đây, Hiểu Vân càng cảm thấy hoảng loạn: “Ý Hoàng Thượng là?”

"Trẫm ở trong cung, có một tòa biệt viện, bên trong có đủ loại hoa cúc. Mỗi lần đến mùa thu, hương hoa cúc bay khắp nơi, cảnh đẹp không sao tả xiết, trẫm rất thích. Trẫm nghe nói ngươi cũng thích hoa cúc, thường dùng hoa cúc pha trà, tòa biệt viện này rất phù hợp với ngươi. Hôm nay, trẫm ban tòa biệt viện đó cho ngươi, ngươi ở lại trong cung, có được không?" Triệu Trinh yên lặng nhìn Hiểu Vân, chậm rãi nói ra, ánh mắt sáng quắc.

Hiểu Vân cả kinh đứng bật dậy, trong lúc kinh hoảng, tay áo quét qua chén trà để bên cạnh. Chén trà loảng xoảng một tiếng rơi xuống đất vỡ tan, nước trà bắn ra thấm vào làn váy của nàng.

"Hoàng Thượng!"

Một câu này của Triệu Trinh, khiến Hiếu Vân khiếp sợ không thôi, trong nhất thời không biết trả lời thế nào cho tốt, chỉ có thể thất kinh nhìn hấn, tâm loạn như ma.

Hấn nhìn nàng như vậy, hấn nói như vậy, đến cùng là có ý gì? Chẳng lẽ hấn, hấn coi trọng nàng, muốn nàng tiến cung làm nữ nhân của hấn? Chuyện này... chuyện này rất hoang đường, rất cầu huyết. Nàng không phải tuyệt thế mỹ nữ, càng không có tiềm chất khiến người ta vừa gặp đã thương. Huống hồ hấn biết rõ nàng và Triệu Chiêu đã định chung thân, hấn đường đường là một quân chủ, cũng không thể tranh nữ nhân với thần tử của mình! Sách sử ghi lại, hấn ngay cả phi tử của mình cũng có thể nhường cho người khác đấy! Nhưng mà, hấn nói như vậy, cuối cùng là có ý gì? Chẳng lẽ thật sự đơn thuần muốn ban biệt viện kia cho nàng? Nơi đó là thâm cung hậu viện, ở bên trong không phải là nữ nhân của hoàng đế, thì cũng là tỷ muội hoặc mẹ của hấn...

Triệu Trinh dựa vào lưng ghế, không chuyển mắt nhìn Hiếu Vân, không bỏ sót một biểu tình nào trên mặt nàng. Kinh ngạc, bối rối, luống cuống, hoài nghi, cuối cùng dần dần bình tĩnh trở lại, trấn định tự nhiên nhìn mình. Trong thời gian ngắn ngủi, biểu tình thay đổi trong nháy mắt, thật sự là vạn phần phân kích, khiến Triệu Trinh trong lòng cảm khái không thôi, nữ tử này, nghĩ cái gì đều hiện lên trên mặt. Hấn đã bao lâu rồi không gặp người như vậy?

Cho dù là phi tử của hấn, hay thần tử của hấn, người nào mà không mang mặt nạ gặp hấn? Nữ nhân ở bên cạnh hấn, người nào không nhìn sắc mặt hấn mà làm việc? Cận trọng, đầy tâm cơ, đến ngay cả những lúc ôn nhu giữa vợ chồng, ngẫu nhiên làm nũng, cũng mang theo dáng vẻ kịch cỡm. Sống trong thế giới như vậy, hấn thật sự mệt mỏi. Có lẽ, chính vì thế, sau khi gặp nàng, đôi với nàng mới nhớ mãi không quên.

Ở Ích châu, chẳng qua mấy ngày ngắn ngủi, nhưng trải qua không ít chuyện. Hấn nhìn thấy trí tuệ, dũng cảm, hiếu tâm, kiên cường, cố chấp của nàng. Khi đó nàng một chút cũng không sợ hấn, lúc vừa gặp mặt, đã nói hấn cũng không đúng, thậm chí làm chuyện ngỗ nghịch với hấn. Nhìn quen những nữ nhân luôn nhẫn nhục chịu đựng, nàng đặc biệt như vậy, khiến hấn cảm thấy mới mẻ, nhưng cũng làm cho hấn có chút tức giận. Bởi vậy hấn cố ý để Bàng Cát bối chuyện với nàng, khiến nàng chịu chút khổ, mài giũa nhuệ khí của nàng.

Năm mươi đại bản, không tính là ít. Có điều, hấn biết người của phủ Khai Phong xuống tay biết nặng nhẹ, hấn cũng cho người mang thuốc chữa thương tốt nhất tới, năm mươi đại bản đó nhiều nhất khiến nàng nằm trên giường mười ngày nửa tháng. Nhưng mà, năm mươi đại bản kia đánh xuống, không mài mòn góc cạnh của nàng, lại kéo xa khoảng cách giữa nàng và hấn.

Đêm hôm đó, nàng mặc quần áo hấn ban cho, xuất hiện trước mặt hấn.

Quần áo cùng trang sức khiến nàng trở nên xinh đẹp, nhưng thái độ lạnh nhạt và bất cần của nàng đối với hắn, khiến hắn trong lòng cảm thấy không thoải mái. Lúc nàng quỳ trên mặt đất, cúi đầu nói những lời khách sáo kia với hắn, hắn nhìn không được muốn kích thích nàng, nhất thời xúc động, lại nói muốn tứ hôn cho nàng. Hắn biết, với tính tình của nàng, ắt hẳn không muốn, hắn chính là muốn nhìn bộ dáng quật cường khi phản kháng của nàng. Tâm trạng đó, ngay cả hắn cũng cảm thấy không thỏa đáng, nhưng một khắc kia, hắn đã làm như vậy.

Như hắn suy nghĩ, nàng cự tuyệt, không chút do dự. Nàng nói, nàng muốn tự mình tìm được người lưỡng tình tương duyệt, có thể dựa vào nhau, cùng sống quãng đời còn lại. Nguyên vọng của nàng, nghe thật bình thường, nhưng cũng thật xa xỉ, là điều hắn vĩnh viễn không cách nào có được. Tâm động, cũng mềm lòng, vì thế hắn đồng ý: “Công Tôn Hiểu Vân, trăm hôm nay đồng ý nguyên vọng của ngươi. Ngày khác ngươi tìm được phu quân, nhớ rõ phải nói cho trăm biết.”

Nay, hắn thật sự hối hận bởi lời hứa hẹn ngày đó. Bởi vì, hình bóng của nàng thường xuyên xuất hiện trong đầu hắn. Sự quật cường của nàng, hắn muốn chế phục; trí tuệ của nàng, hắn muốn có được; nụ cười của nàng, hắn muốn chia sẻ; hắn càng muốn nhìn thấy nhu tình nữ nhi của nàng. Mà lúc hắn phát hiện hắn thật sự thích nàng, tất cả đều đã không kịp nữa. Nếu có thể, hắn thật sự hy vọng mình chưa nói câu kia. Nhưng mà, hắn là Hoàng đế, miệng vàng lời ngọc, một lời nói đáng giá ngàn vàng, hắn, trong thiên hạ là người duy nhất không thể nuốt lời.

Biết rõ nàng cùng Triển Chiêu đã có hôn ước, biết rõ hai người bọn họ lòng hướng về nhau. Lúc này, vì sao hắn lại nói như vậy? Là một chút hoài mong có được sao? Hy vọng nàng nói, nàng nguyên ý tiên cung? Nhưng mà, hắn biết rõ, nàng sẽ không vì vinh hoa phú quý, cảm ý ngọc thực mà từ bỏ cơ hội tìm hạnh phúc của mình. Hắn biết rõ, nàng không phải là người như thế!

Hai người nhìn nhau, trăm mặc một hồi lâu. Hiểu Vân chậm rãi quỳ xuống, nhìn Triệu Trinh, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Hoàng Thượng nâng đỡ, muốn nhận Hiểu Vân làm muội muội, Hiểu Vân cảm thấy vô cùng vinh hạnh, nhưng lại sợ hãi không thôi. Hiểu Vân chỉ là một dân nữ, sao có thể xứng với hoàng gia tôn quý. Huống chi, Hiểu Vân đã quen với cuộc sống ở ngoài cung tự do tự tại, trong cung nhiều quy củ, Hiểu Vân chỉ sợ không thể quen được. Hơn nữa, Hiểu Vân sắp thành thân cùng Triển Chiêu, ở trong cung, chỉ sợ không ổn.”

"..." Triệu Trinh sững sốt. Lời cự tuyệt nói ra rất gọn gàng dứt khoát, từ nào cũng nghiêm túc, khiến hắn không biết nói thế nào cho phải. Triệu Trinh nhìn Hiểu Vân, muốn tức giận, lại không giận nổi. Chỉ có thể cười khổ trong lòng, ai nói làm hoàng đế có thể muốn gió được gió, muốn mưa được mưa? Ai nói?

Triệu Trinh thở dài trong lòng, cảm thấy đáng tiếc, lại thấy bất đắc dĩ. Một khi đã vậy, hẳn còn có thể nói gì đây? Huống chi, nàng đã cho hẳn một bậc thang để leo xuống, nói thêm nữa, chỉ sợ càng mất mặt. Không phải ban đầu trong lòng đã sáng tỏ rồi sao? Thôi thôi, chuyện tình cảm không thể cưỡng cầu. Đại trượng phu, lấy được bỏ được, huống chi hẳn là vua của một nước.

Triệu Trinh thu hồi ánh mắt, ổn định tinh thần, cười khẽ, giả lạnh nhạt nói: "Một khi đã vậy cũng không sao. Trẫm hiểu, theo tính tình của ngươi, ở trong cung cũng không sống được. Nhưng mà mẫu hậu thích ngươi, muốn đón ngươi vào cung làm bạn, nên muốn trẫm nói với ngươi chuyện này. Xem ra, Thái hậu phải thất vọng rồi."

Hiệu Vân thấy Triệu Trinh nói vậy, tảng đá treo trong lòng cuối cùng cũng hạ xuống, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cười nói. "Được Thái Hậu ân sủng, Hiệu Vân vô cùng cảm kích. Hiệu Vân cho dù lấy chồng, cũng vẫn ở trong Khai Phong phủ, nếu Thái Hậu vui vẻ, trẫm kiến Hiệu Vân cũng dễ dàng."

Cái gì gọi là thúc lừa xuống núi, chính là đây, hơn nữa xuống thật là mau. Hơn nữa, vẫn không quên lặp lại chuyện mình phải lập ra đình. Nói thật, Hiệu Vân thật sự có chút sợ hãi. Dù sao đối phương là người đứng đầu một quốc gia, quyền lực không ai có thể địch lại. Nếu thật sự hẳn có ý với nàng, cứng rắn muốn nàng tiến cung, vậy thì phiền toái lớn rồi. Nay nguy cơ đã được giải trừ, sao nàng có thể không trút được gánh nặng chứ.

Triệu Trinh hơi nhíu đầu mày, trong lòng thầm nghĩ, trẫm biết ngươi cùng Triệu Chiêu đã định chung thân, cũng không cần ba câu không rời khỏi miệng thế. Một chút rụt rè của cô nương cũng không có, trẫm thử chút thôi mà cũng khó như vậy sao. Triệu Trinh có chút hờn giận, nhìn nét mặt lộ rõ vẻ vui mừng của Hiệu Vân, trong đầu dâng lên tư vị khó nói thành lời, nhưng không thể hiện ra mặt. Ngược lại nở nụ cười nói.

"Vậy thì tốt, tiếp theo trẫm phải đi vấn an mẫu hậu, Hiệu Vân cũng đi cùng đi. Mẫu hậu nhắc tới ngươi không phải mới một hai ngày. Ngươi đã vào cung, vậy phải tới gặp chứ."

"Chuyện này..." Nụ cười Triệu Trinh khiến Hiệu Vân không thể đoán nổi, không biết trong hồ lô của hẳn có gì, luôn cảm thấy nụ cười của hẳn có chút thâm ý. "Hiệu Vân nằm trên giường nhiều ngày, lúc ra ngoài cũng không chuẩn bị nhiều, quần áo tóc tai không chỉnh tề, chỉ sợ thất lễ với Thái hậu nương nương. Huống chi lúc này cũng đã muộn, Hiệu Vân sợ đi qua đi lại, chậm trễ giờ xuất cung."

Triệu Trinh cười cười, lắc đầu nói. "Ngươi như vậy là được rồi, nếu ngươi cảm thấy thất lễ, trong cung cái gì cũng có, trẫm sai người chuẩn bị chỉnh trang cho ngươi. Về phần xuất cung, hôm nay quả thật đã muộn, không bằng ở lại tâm cung của mẫu hậu nghỉ tạm một đêm, trời sáng xuất

cung cũng không muốn."

"Hoàng Thượng, việc này... chỉ sợ..." Hiểu Vân nhìn Triệu Trinh, cũng không biết trả lời thế nào mới tốt. Nàng tin tưởng Triệu Trinh sẽ không gây rối với nàng, nhưng nàng thật sự không muốn ở lại trong hoàng cung, không nói lạ giường nàng ngủ không thoải mái, lúc này Triệu Chiêu còn đang chờ bên ngoài đây. Nhưng mà, nàng lấy có gì để từ chối đây?

"Hoàng Thượng, Hiểu Vân ra ngoài, gia phụ không biết. Đêm nay nếu Hiểu Vân không về, sợ rằng gia phụ sẽ lo lắng."

"Việc này không cần người lo, trăm sẽ sai người báo tin về Khai Phong phủ."

"Chuyện này..." Hiểu Vân vẫn cố giãy dụa.

"Công Tôn Hiểu Vân, trăm đã có lòng như vậy, chẳng lẽ người không chối từ không được?"

Triệu Trinh giận dữ, Hiểu Vân bắt đắc dĩ, đành phải tuân theo. Tuy nói Triệu Trinh tính tình tốt, nhưng nếu thật sự chọc giận Hoàng đế, cũng không có lợi gì. "Vâng, vậy Hiểu Vân cung kính không bằng tuân mệnh."

Triệu Trinh lúc này mới lộ ra vẻ mặt tươi cười, gọi Trần Lâm đưa Hiểu Vân xuống rửa mặt chải đầu một hồi, thay đổi quần áo. Hiểu Vân muốn nói với Triệu Chiêu một tiếng, Triệu Trinh lại không cho, nói sẽ có người báo với Triệu Chiêu, lại bảo Triệu Chiêu cho người tới Khai Phong phủ báo tin. Hiểu Vân đành phải thôi, theo hai cung nữ đi ra ngoài theo một cửa khác.

Nhìn Hiểu Vân đi ra ngoài, Triệu Trinh mặt đầy ý cười.

Triệu Chiêu luôn canh giữ ngoài cửa, đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, không hiểu sao rùng mình một cái. Triệu Chiêu thắt chặt áo choàng, hồ nghi nhìn ra bên ngoài. Chẳng lẽ hôm nay đột nhiên trở nên lạnh hơn?

Hồi 93 – Chim nhót trong lồng

Hôm sau, thời tiết đẹp khác thường. Tuy băng tuyết chưa tan hết, nhưng hoa mai nở rực rỡ, hòa lẫn với màu nâu của thân cây và lá cây màu xanh, càng lộ ra ý xuân nồng đậm. Đông đi xuân đến, báo hiệu một năm thời tiết tốt.

Lúc Hiểu Vân tỉnh lại, mặt trời đã lên cao. Đêm qua vất vả một phen, khiến "bệnh nhân" như nàng mệt mỏi. Cho nên nàng cũng không bị lạ giường, dính lên giường là ngủ luôn. Mà căn phòng mà nàng ở lại đặc biệt yên tĩnh, là chỗ nghỉ ngơi tốt nhất. Hơn nữa không có ai đánh thức, nàng mơ hết giấc này đến giấc khác, ngủ tới đã mới tỉnh dậy, lúc tỉnh đã tới gần trưa.

Có lẽ vì ngủ quá nhiều, lúc tỉnh lại, Hiểu Vân có chút hỗn loạn, để mặc cung nữ mặc trang phục vấn tóc cho mình. Quần áo trang sức trong cung đều rườm rà, chuẩn bị một hồi hết thời gian một chén trà. Trang điểm xong, Hiểu Vân cũng coi như tỉnh táo. Nhớ ra mình đang ở địa bàn của người khác, lại

ngủ dậy muộn như vậy, thật sự là quá thất lễ, liền nói muốn tới chỗ Thái hậu nương nương vấn an và xin lỗi, sau đó cáo từ rời cung. Kết quả cung nữ nói với nàng, Thái Hậu đã ra ngoài, nói là tới TƯỚNG QUỐC tự dâng hương khấn nguyện, Hoàng Thượng cũng đã đi theo.

Đúng là khó cho Hiếu Vân. Hai chủ nhân không có nhà, nàng nên tìm ai để “cáo từ” đây. Còn nữa, lúc này trong cung không có người chủ sự để sắp xếp cho nàng rời cung. Đừng nói hoàng cung rộng lớn, đình viện chẳng chịt, nàng không nhìn ra đường, cho dù nhìn ra đường, cũng không có cách không từ mà biệt.

Trong phòng ngoại trừ Hiếu Vân, chỉ có một cung nữ. Nàng là tỳ nữ trong tâm cung của Thái hậu, được Thái Hậu phái tới chăm sóc cho nàng. Tuy nàng đã từ chối, nhưng Thái Hậu nói Hiếu Vân bị thương, cần có người chiếu cố, cứng rắn buộc nàng phải nhận người, nàng cũng không thể tiếp tục từ chối, nghe theo lời bà. Có điều, may mà có nàng ấy ở đây, nếu không sáng dậy biết chỗ nào mà đi rửa mặt?

Hiếu Vân nhìn Tiểu Liên đang chia thức ăn cho nàng, hiện giờ chỉ có thể giao phó hy vọng vào nàng ấy: “Tiểu Liên cô nương, không biết Thái Hậu nương nương hay Hoàng Thượng trước khi đi có dặn dò gì không?”

Tiểu Liên dọn xong bát đĩa, lùi lại đứng sau mấy bước, rồi mới cung kính nói chuyện với nàng: “Nô tỳ chỉ là một tiểu cung nữ, không dám nhận danh xưng cô nương, cô nương gọi nô tỳ Tiểu Liên là được.”

Hiếu Vân đỡ trán, sao nàng lại quên mất, nơi này vô cùng coi trọng tôn ti. Vậy cũng được, Tiểu Liên thì Tiểu Liên, mang thêm hai chữ cô nương, nàng cũng thấy phiền toái: “Tiểu Liên, Thái Hậu nương nương có...”

“Thưa cô nương, Thái hậu nương quả thật có dặn dò.”

“Thật à?” Câu trả lời của Tiểu Liên khiến Hiếu Vân hưng phấn, thì ra bọn họ đã sắp xếp trước: “Vậy đợi chút nữa người đưa ta ra khỏi cung hả?”

Tiểu Liên vẫn mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, bộ dáng vâng lời, không nhanh không chậm nói tiếp: “Thưa cô nương, Thái hậu nương nương dặn dò nô tì, không được quấy rầy cô nương nghỉ ngơi, đợi cô nương ngủ dậy phải chăm sóc cô nương thật tốt, không được lười biếng. Nương nương không dặn dò nô tì đưa cô nương rời cung.”

Tiểu Liên nói ra khiến Hiếu Vân lập tức từ đám mây rớt xuống, chỉ cảm thấy trên đầu lá rụng rơi tã, thật bi thương. Nhìn bữa sáng phong phú trên bàn, Hiếu Vân đột nhiên thấy không còn khẩu vị gì. Qua loa ném thử vài miếng rồi cho người dọn xuống. Nhìn căn phòng đẹp đẽ lịch sự này, nàng đột nhiên có cảm giác như cá chậu chim lồng. Mà hoàng cung này, chính là cái lồng chim lớn, tuy không có hàng rào, nhưng một mình nàng căn bản không thoát ra được.

Nghĩ như vậy, Hiếu Vân không khỏi nôn nóng, phiền não ở trong phòng đi qua đi lại. Nhớ tới nụ cười ý vị thâm trường của Triệu Trinh đêm

qua, Hiểu Vân đột nhiên cảm thấy có chút không ổn. Triệu Trinh cho nàng tiền cung, không phải là muốn nhốt nàng ở đây chứ? Nhưng ngày hôm qua hẳn còn nói sẽ không ép buộc nàng mà? Đường Đường là quân chủ, sao có thể nói không giữ lời. Huống hồ, hẳn thế nào cũng là “Nhân Tông”, là một minh quân đấy! Có điều, lịch sử ghi vậy, nhưng Triệu Trinh cũng chỉ là người thường, là một nam nhân, ngẫu nhiên cũng có lúc tùy hứng làm bừa, không ai có thể đảm bảo hẳn không làm chuyện gì không ổn.

Hiểu Vân càng nghĩ càng cảm thấy mình bị trúng kế, Triệu Trinh này, thì ra cũng không phải là chính nhân quân tử! Hiểu Vân nổi giận, ngời phịch xuống ghế, nhất thời cử động quá mạnh động đến vết thương, một trận đau đón từ trong ngực tràn tới, không khỏi hít một ngụm khí lạnh: “Á...” Tuy rằng đã qua nửa tháng, nhưng vết thương vẫn không chịu được va chạm mạnh. Chỉ dùng chút lực cũng đã đau.

Tiểu Liên ở bên cạnh hoảng hốt, vội bước tới gần lo lắng hỏi: “Cô nương làm sao vậy, có gì không ổn sao? Là vết thương sao?”

Hiểu Vân thấy vẻ mặt kinh hoảng tột độ của nàng ta, định mở miệng an ủi, đột nhiên nghĩ ra một mưu kế. Vội ôm ngực nhăn mày, rên rỉ: “Tiểu Liên, ta, ngực của ta đau quá, đau quá...”

Hiểu Vân kêu đau khiến Tiểu Liên càng sợ hãi: “Cô nương, cô kiên nhẫn một chút, nô tì đi mời thái y.” Nói xong muốn chạy ra ngoài tìm người. Hiểu Vân cầm cổ tay nàng, kéo nàng không cho đi. Trong lòng nghĩ thầm, trong cung khăng định còn có người làm chủ, bằng không một cung nữ nhỏ nhỏ như nàng, sao có thể mời được ngự y!

“Tiểu, Tiểu Liên, không, vô dụng thôi, từ lúc ta bị thương, cơn đau này mỗi ngày đều phát tác, chỉ có thuốc của Đường phu nhân mới có thể ngăn được. Nếu không có thuốc của Đường phu nhân, ta chỉ có thể tiếp tục chịu đau, cho dù mời ngự y cũng không giúp được gì.” Hiểu Vân vừa nói vừa thở đứt quãng, vô cùng vất vả.

Nghe Hiểu Vân nói vậy, Tiểu Liên hoang mang, không biết làm thế nào cho phải: “Vậy, vậy phải làm sao bây giờ!”

“Tiểu, Tiểu Liên, ngươi nhất định phải giúp ta, ta đau muốn chết rồi, a...”

“Loảng xoảng...”

Tiểu Liên thấy Hiểu Vân đau đến không thể đứng được, bộ trà đặt trên bàn bị cánh tay nàng quét qua, hất văng xuống đất vỡ nát, càng thêm thất kinh. “Ta, ta... cô nương, ta giúp cô thế nào bây giờ.”

“Đi, đi tìm Triển đại nhân, trên, trên người hẳn chắc sẽ có thuốc. Nếu Triển đại nhân không có trong cung, vậy cho người tới Khai Phong phủ tìm Đường phu nhân lấy thuốc, học...” Mệt thật, thì ra diễn kịch lại mệt như vậy, đến mồ hôi cũng đổ rồi...

Tiểu Liên thấy bộ dáng đau đớn không chịu nổi của Hiểu Vân, lại thấy

trên trán nàng toát ra rất nhiều mồ hôi, nghĩ nàng đau tới đổ mồ hôi lạnh, một khắc cũng không dám trì hoãn. Hoàng Thượng dặn dò phải chăm sóc người cẩn thận, nếu xảy ra vấn đề gì, cho dù nàng có mười cái đầu cũng không đền nổi! “Cô nương, cô, cô cố chịu một chút, nô tỳ sẽ đi tìm Triền đại nhân, nô tỳ đi một chút sẽ về ngay.” Nói xong, Tiểu Liên tránh khỏi tay Hiểu Vân, hoang mang rối loạn chạy ra ngoài cửa phòng.

Nhìn bộ dáng vội vàng chạy đi của Tiểu Liên, đến cửa phòng cũng quên đóng lại, Hiểu Vân trong lòng vui vẻ, hừ, muốn giam ta, không dễ như vậy đâu. Hiểu Vân ôm ngực đứng lên, cười có vài phần đắc ý. Không thể ngờ, nàng diễn cũng thật nhập tâm, lừa được người ta. Có điều, đám đồ sứ này thật đáng tiếc. Nhìn đồng chén vỡ dưới đất, trong lòng Hiểu Vân không tránh được có chút tiếc hận. Thứ này đừng nói một ngàn năm sau có thể bán được giá tốt, bây giờ mang ra ngoài cung bán cũng rất có giá đấy.

Hồi 94 – Giành lại tự do

Lúc Tiểu Liên tìm được Triền Chiêu, Triền Chiêu đang tuần tra tới khu vực Tinh Chân Lô. Thấy một cung nữ hoang mang rối loạn, vẻ mặt lo lắng chạy về phía mình, không khỏi nghi hoặc. Sau khi dặn thị vệ đi cùng tiếp tục tuần tra, liền đi về phía Tiểu Liên.

"Xảy ra chuyện gì mà kinh hoảng như vậy."

Tiểu Liên chạy nguyên một mạch không ít đường, lúc tìm được Triền Chiêu đã thở không ra hơi: “Nô tỳ Tiểu Liên, bái kiến, Triền, Triền đại nhân, thuốc, thuốc của Công Tôn cô nương, có, có mang theo không?”

Cho dù Triền Chiêu nghe được hết câu của Tiểu Liên, cũng không hiểu được. Thuốc của Hiểu Vân? Thuốc gì? Hơn nữa, Hiểu Vân không phải đêm qua đã trở về Khai Phong phủ sao? Chẳng lẽ nàng không trở về? Triền Chiêu giật mình, có chút bất an.

"Tiểu Liên, ngươi nói cái gì?"

Tiểu Liên vỗ ngực, vất vả lắm mới thở được thông suốt: “Công Tôn cô nương tái phát cơn đau, bảo nô tỳ tới chỗ Triền đại nhân lấy thuốc.”

Triền Chiêu cả kinh, chân mày đều nhíu lên, Hiểu Vân thật sự còn ở trong cung! Tái phát cơn đau? Là vết thương sao? Lấy thuốc ở chỗ hấn? Hấn có thuốc gì cho nàng? Chẳng lẽ...

"Nàng đang ở đâu?"

"Chỉ Lan Các."

Tiểu Liên vừa dứt lời, Triền Chiêu không nói thêm một câu, thi triển khinh công bay về hướng tiểu viện Tiểu Liên vừa nói.

Chỉ Lan Các, Chỉ Lan Các! Đó là nơi phi tần ở hậu cung sinh sống, Trương quý phi khi còn là Trương mỹ nhân đã sống ở đó. Vì sao, vì sao Hiểu Vân lại ở đó? Đêm qua đã xảy ra chuyện gì? Trần công công rõ ràng

nói, Thái Hậu triệu kiến nàng, sau đó sẽ đưa nàng về Khai Phong phủ, vì sao nàng vẫn còn ở trong cung, lại còn ở Chi Lan Các?

Từng chút từng chút nghi vấn không ngừng hiện lên trong đầu Triển Chiêu. Có một đáp án, vô cùng sinh động mà hắn không dám nghĩ tới. Không đâu, Hoàng Thượng sẽ không làm như vậy, không đâu!

Triển Chiêu nắm chặt hai đấm, xuất ra mười thành công lực, thi triển khinh công chạy như điên. Chỉ kịp nhìn thấy trên tường cao ngói dày của hoàng cung, một cái bóng màu đỏ bay qua các nóc nhà, còn chưa kịp nhìn rõ đã đi mất.

Cách mục tiêu ngày càng gần, Triển Chiêu lại cảm thấy bối rối. Xa xa, hắn nhìn thấy bảng hiệu bên dưới mái hiên viết mấy chữ “Chi Lan Các”. Nữ tử đứng dưới mái hiên đang kiễng chân ngóng nhìn kia, chính là Hiếu Vân. Vẻ mặt nàng vô cùng lo lắng, sau khi thấy hắn xuất hiện thì hiện lên kinh hãi.

Triển Chiêu vừa từ nóc nhà nhảy xuống, Hiếu Vân liền chạy tới kéo tay hắn, vẻ mặt vui vẻ: “Triển đại ca, huynh đến rồi!”

Triển Chiêu nhìn Hiếu Vân, ngây ra một lúc, rồi mới mở miệng nói: “Hiếu Vân, nàng không sao? Cung nữ Tiểu Liên nói nàng...”

Hiếu Vân lắc đầu, cười trả lời. “Ừ, ta không sao. Vừa rồi ta lừa Tiểu Liên thôi. Một mình ta ở đây, không thể tự mình xuất cung, lại không ai có thể đưa ta ra khỏi cung, ta liền lừa nàng nói cơn đau tái phát, chỉ có thuốc của Đường phu nhân mới giảm bớt được cơn đau của ta, bảo nàng đi tìm huynh. Nếu ta không làm như vậy, còn không biết sẽ phải ở lại đây đến lúc nào nữa. May quá huynh đến rồi.”

Triển Chiêu nhìn vẻ mặt hồn nhiên tươi cười của Hiếu Vân, cảm thấy trong lòng đau xót, mũi cũng cay cay. Cánh tay dài duỗi ra, ôm nàng vào trong ngực: “Không sao là tốt rồi.” Cho dù trong lòng có rất nhiều nghi vấn, giờ phút này, hắn lại không thể nào hỏi ra miệng.

Hiếu Vân ngửa đầu nhìn Triển Chiêu, cảm thấy hắn có chút là lạ, không xảy ra chuyện gì chứ? “Triển đại ca, làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao? Biểu hiện của huynh quá nghiêm túc rồi.”

Triển Chiêu kéo đôi tay Hiếu Vân đang vuốt chân mày mình xuống, thuận tay sửa sang lại vạt áo của Hiếu Vân, lắc đầu nói: “Không có việc gì, chỉ cần nàng không sao là tốt rồi.”

“Thật sự không có việc gì chứ?” Hiếu Vân không tin hỏi lại.

Triển Chiêu thấy nàng hồ nghi nhìn mình, liền cười cười, vươn tay dí một chút vào trán nàng: “Tất nhiên là thật, ta có khi nào lừa gạt nàng chưa?”

“Ừ...” Hiếu Vân tuy rằng nửa tin nửa ngờ, có điều Triển Chiêu quả thật chưa từng lừa nàng, sự thành thật của hắn, nàng tuyệt đối tin tưởng. “Vậy chúng ta khi nào có thể trở về?”

“Giờ chúng ta có thể đi rồi.” Triển Chiêu dặt tay nàng đi ra ngoài.

Hiếu Vân đi theo phía sau Triển Chiêu, có chút kinh ngạc. Không từ

mà biệt như vậy, có phải có chút thất lễ không. Còn nữa, lúc này Triền Chiêu không cần trực trong cung sao?

"Triền đại ca, hôm nay huynh không cần trực sao? Còn nữa, ta trở về như vậy, có cần báo với người nào đó trong cung một câu không? Không từ mà biệt, đối với Thái Hậu nương nương không tốt lắm, Thái hậu nương nương rất tốt với ta." Nếu nàng hiểu lầm Triệu Trinh, kỳ thật hẳn không phải có ý "giam" nàng ở nơi này, vậy nàng đi không từ biệt, chẳng phải thất lễ rất lớn sao? Hơn nữa, còn liên lụy tới Triền Chiêu nữa. Nàng không hiểu quy củ trong cung, chỉ sợ gây ra phiền toái, nhất là Triền Chiêu, dù sao hẳn làm việc cho Hoàng Thượng, nếu gây ra chuyện gì không đúng, sẽ không tốt lắm.

Triền Chiêu dừng bước một chút, không quay lại, chỉ lắc đầu: Ta đưa nàng về trước, ở chỗ Thái Hậu nương nương, ta sẽ nói sau."

"Như vậy cũng được à?" Hiểu Vân vẫn cảm thấy có chút không ổn. Nếu Triền Chiêu hôm nay có phiên trực, vậy hẳn xuất cung về Khai Phong phủ, chẳng phải là hành vi tự tiện rời khỏi vị trí công tác sao? "Hay là huynh đưa ta ra khỏi cung, ta tự về cũng được. Nếu bị người khác nhìn thấy huynh rời khỏi vị trí trong lúc trực, vậy sẽ rất phiền toái."

Triền Chiêu dừng bước, xoay người lại nhìn Hiểu Vân, "Hiểu Vân, hiện tại nàng quan trọng hơn."

Hiểu Vân bị ánh mắt thâm tình của Triền Chiêu làm hoang mang, cảm thấy lúc này Triền Chiêu có chút kỳ quái, nhưng lại không thể nói rõ kỳ quái ở chỗ nào, đành phải gật đầu: "Được".

Lộ trình ra khỏi cung vô cùng thuận lợi, đi dọc một đường cũng không có ai ngăn cản bọn họ. Chức vị của Triền Chiêu thật rất thuận tiện, cho dù đi qua mây cửa quan trọng, chỉ cần Triền Chiêu đưa ra yêu bài, liền được đi qua.

Lúc hai người trở lại Khai Phong phủ, đúng lúc gặp Bạch Ngọc Đường đang định ra ngoài, ba người gặp nhau ở cửa. Bạch Ngọc Đường nhìn thấy hai người bọn họ, đang định chào hỏi, lại đột nhiên thay đổi sắc mặt, hung hăng trừng mắt nhìn Triền Chiêu: "Triền Chiêu, không ngờ ngươi vậy mà..."

Hiểu Vân không hiểu sao Bạch Ngọc Đường lại bất thành linh nổi giận: "Ngũ ca, huynh làm sao vậy?" Triền Chiêu vừa mới trở về, hẳn có chộc gì người đâu, vừa thấy mặt đã cấm khẩu.

"Vân nha đầu, ngươi..." Bạch Ngọc Đường nhìn Hiểu Vân, lại quay đầu nhìn Triền Chiêu, vẻ mặt tức giận bất bình. "Triền Chiêu, mọi người nói ngươi quân tử như ngọc, ta thấy ngươi cũng chỉ đến thế thôi, Bạch Ngọc Đường ta thật sự là mở mắt." Dứt lời, nặng nề mà hừ một tiếng, tức giận đi qua người Triền Chiêu.

Triền Chiêu tay phải nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi lên, giống như đang cố gắng kìm nén điều gì đó: "Triền mỗ làm việc, chỉ cần không thẹn với lương tâm."

Hiệu Vân nhìn Triển Chiêu, lại quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, cảm thấy mặt danh kỳ diệu. Này hai người là làm sao vậy?

"Triển đại ca, Ngũ Ca làm sao vậy, giống như ăn phải thuốc nổ vậy. Các huynh lại cãi nhau à?"

Triển Chiêu nghiêng đầu nhìn Hiệu Vân, cười trấn an nàng: "Không có việc gì, chỉ là hiểu lầm nhĩ, Bạch huynh tính tình nóng nảy, nàng cũng biết rồi, qua mấy ngày nữa là không sao."

"Hiểu lầm nhỏ? Việc xảy ra trước mắt, sao có thể là hiểu lầm!" Bạch Ngọc Đường không biết quay lại lúc nào, giận dữ chỉ trích: "Triển Chiêu, việc này vốn là ngươi làm không đúng, chẳng lẽ Bạch Ngọc Đường ta còn nói sai?"

"Bạch huynh!" Triển Chiêu cau mày, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường.

"Đừng xưng huynh gọi đệ, ta không có tên huynh đệ xấu xa như ngươi!" Con tức của Bạch Ngọc Đường dâng lên, nói chuyện liền khó nghe, rơi vào tai người khác, rất dễ dàng châm lửa. Bình thường, Triển Chiêu sẽ chịu nhịn, nhưng hôm nay trong đầu hắn cũng không thoải mái, cơn giận dữ bất ngờ xông lên.

"Bạch Ngọc Đường, cái miệng ngươi sạch sẽ một chút! Nếu không Triển mỗ không khách khí nữa đâu."

"Triển Chiêu, gia không cần ngươi khách khí, rút kiếm đi!"

"Bạch Ngọc Đường, ngươi đừng ép ta."

"Ít nói nhảm đi, chúng ta tới giáo trường đánh."

Hiệu Vân thấy hai người giương cung bạt kiếm, đau lòng không thôi. Hai người bọn họ cuối cùng làm sao vậy, chẳng lẽ thật sự là mèo chuột bắt hòa, mấy ngày yên ổn rồi sẽ phải đánh một trận mới thoải mái?

"Triển đại ca, Ngũ Ca, các huynh làm sao vậy!"

"Hiệu Vân, nàng vào trong trước đi!"

"Nha đầu, ngươi về phòng trước đi!"

Hai người trăm miệng một lời, sau đó cùng chạy về hướng giáo trường. Hiệu Vân còn chưa kịp nói gì đã không thấy bóng dáng bọn họ.

Hai người này đã xảy ra chuyện gì chứ!

Hiệu Vân bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người vào trong phủ nha.

Hồi 95 - Trái ô mai gây họa

Giữa trưa, bên trong giáo trường Khai Phong phủ không có người, không có tiếng động, chỉ có tiếng gió thổi qua. Nhưng sự yên tĩnh đó đã bị hai thân ảnh trắng đỏ xông vào phá vỡ.

Bảo kiếm đánh đỡ, phong sinh thủy khởi; chưởng phong phần phật, hồ gươm rồng ngâm. Hai người đều là cao thủ, vũ khí trong tay đều là bảo kiếm.

Cự Khuyết, chính là thượng cô thần binh, kiếm trung chí bảo. Mũi kiếm sắc bén cùng kiếm khí bàng bạc, khiến người dùng kiếm không cần cố kỵ mà rong ruổi sa trường. Thần binh Cự Khuyết, một khi ra khỏi vỏ, giống như rồng bay lên trời, ngạo nghễ quần hùng! Vì nguyên nhân này, Triển Chiêu không dễ dàng rút nó ra trước mặt người khác. Bởi vì, kiếm của người nghĩa hiệp, sẽ không dễ dàng uống máu. Hắn chỉ dùng một thân võ nghệ cao siêu, khinh công né tránh, bóng áo hồng hoặc xanh tung bay, một dải tuê kiếm màu vàng phấp phới, không để bảo kiếm ra khỏi vỏ, khí định thần nhàn mà giải quyết vấn đề, quét sạch bụi bặm.

Nhưng hôm nay, hắn đã sớm rút kiếm ra khỏi vỏ. Bởi vì đối thủ của hắn là Bạch Ngọc Đường cùng Họa Ảnh. Một hiệp khách cũng có võ công tuyệt đỉnh, một thân khí khiến người ta nghe thấy mà kinh sợ. Hai người giao thủ mấy lần, vẫn chưa đạt tới sự phấn khích như ngày hôm nay. Không thấy người, chỉ thấy bóng, còn có tiếng kiếm khí va chạm.

Đột nhiên, keng một tiếng, quần áo bị chém rách, vào giọt máu tươi nhiễm qua kiếm phong, rơi trên mặt đất. Bạch Ngọc Đường bị kim hãm, ngừng lại, ngậy người nhìn bảo kiếm nhiễm máu của mình, lại ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu, vẻ mặt không dám tin. "Triển Chiêu, ngươi làm sao vậy?"

Triển Chiêu vung tay lên, xoạt một tiếng thu kiếm. "Thế này, tức giận của Bạch huynh đã tiêu hết chưa?"

"Ngươi..." Bạch Ngọc Đường vốn đang ôm một bụng tức giận, nhưng lúc này lập tức tan biến sạch.

Hắn là kẻ cao ngạo, không bị thế tục trói buộc. Đối với chuyện lưỡng tình tương duyệt, không thể kim lòng mà làm ra chuyện nam nữ hoan ái, vốn không thấy có cái gì không ổn. Nhưng việc này xảy ra với Hiểu Vân, hắn lại cảm thấy khó có thể chấp nhận. Khi hắn nhìn thấy bọn họ về với nhau, lại nhìn thấy Hiểu Vân như vậy, một cơn giận dữ bùng lên. Nhất là bộ dáng cúi đầu không thẹn với đất ngẩng đầu không thẹn với trời của Triển Chiêu, giống như bản thân không hề làm sai chuyện gì, càng khiến hắn giận dữ hơn. Hắn nghĩ, hay cho Triển Chiêu ngươi, mọi người nói ngươi là quân tử, không ngờ ngươi mặt kệ thương tích trên người Hiểu Vân, làm ra chuyện này, còn ra vẻ mình có lý, ngươi mà quân tử cái gì.

Trong lòng nghĩ như vậy, nhin không được mĩa mai mấy câu. Không ngờ hôm nay Triển Chiêu không chịu được kích thích, mới nói mấy câu hai người đã đánh nhau. Qua mấy chiêu, Bạch Ngọc Đường đã phát hiện Triển Chiêu không thích hợp. Bình thường bọn họ giao thủ, hắn luôn để lại đường sống. Chính vì thế, mỗi lần đều vô sự, hai người đánh nhau một ngày một đêm cũng không thành vấn đề.

Nhưng hôm nay, hắn xuất chiêu nào cũng tận hết sức lực, nhưng chiêu thức lại hỗn độn, khác hẳn phong cách khí định thần nhàn tiến lui điều độ mọi ngày, giống như đang muốn phát tiết gì đó. Càng khiến hắn không ngờ

được là, cuối cùng, Triển Chiêu lại đột nhiên dừng mọi hành động, miễn cưỡng trúng một kiếm của hắn. May mà hắn phản ứng đúng lúc, đẩy lệch kiếm phong, nếu không tay trái của Triển Chiêu chắc chắn không chỉ bị thương đơn giản.

Bởi vậy, cơn giận của Bạch Ngọc Đường cũng bị hành vi khó hiểu của Triển Chiêu đánh tan: "Triển Chiêu, ngươi bày trò gì vậy?" Bạch Ngọc Đường thật sự nghĩ không ra, Triển Chiêu khác thường như vậy, chẳng lẽ sự tình không giống như hắn nghĩ, chẳng lẽ, đêm qua đã xảy ra chuyện gì? Bạch Ngọc Đường đầu óc xoay chuyển rất nhanh, suy đoán vì sao Triển Chiêu lại làm như vậy. Nhưng Triển Chiêu không cho Bạch Ngọc Đường có cơ hội hỏi thêm, chỉ để lại một câu rồi xoay người đi mất.

"Bạch huynh yên tâm, Triển mỗi nhất định sẽ trân trọng Hiếu Vân."

"Này! Mèo thôi, ngươi làm sao thế?" Bạch Ngọc Đường đồn ào muốn cất bước đuổi theo, nhưng không biết vì sao, nhìn bóng dáng Triển Chiêu chạy như bay rời đi, lại không cách nào cất bước.

"Cha, con về rồi." Hiếu Vân sau khi vào phủ, chuyện đầu tiên là đi tìm Công Tôn Sách. Cả một đêm không trở về, phải báo lại một câu.

Lúc này, Công Tôn Sách đúng lúc đang ở trong thư phòng chỉnh lý sổ sách, nghe Hiếu Vân gọi liền quay lại: "Hiếu Vân, con..."

"Cha, cha làm sao vậy?" Thấy Công Tôn Sách ngậy người nhìn mình, vẻ mặt như chịu đả kích vô cùng lớn, khiến Hiếu Vân nghi hoặc. Cha nàng làm sao vậy, sao lại giống như gặp quỷ thế, bộ dáng của nàng rất dọa người sao?

Công Tôn Sách bước lên vài bước tới bên cạnh Hiếu Vân, không chuyển mắt nhìn nàng chằm chằm một hồi mới hỏi: "Hiếu Vân, Triển hộ vệ không cùng con trở về sao?"

Hiếu Vân bị ông nhìn đến mức sợ hãi, không được tự nhiên rụt cổ: "Con cùng Triển đại ca cùng nhau về, có điều ở cửa gặp Ngũ ca, không biết bọn họ mâu thuẫn cái gì, vừa gặp đã cãi nhau, giờ đang đánh nhau ở giáo trường." Nhớ tới tình huống vừa rồi, Hiếu Vân thật không biết phải làm sao, mèo chuột quả nhiên là tử địch, mấy ngày không đánh nhau sẽ không thoải mái.

Công Tôn Sách đối với chuyện Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đánh nhau, nhìn mãi cũng quen rồi, biết vậy chỉ gật đầu không nhắc nữa, chỉ nói thời tiết lạnh, bảo Hiếu Vân mặc thêm quần áo, quần kín cổ lại sẽ ấm hơn. Hiếu Vân tuy cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Nhìn Hiếu Vân rời đi, Công Tôn Sách không khỏi thở dài một tiếng, trong lòng cảm thấy khó chịu. Triển Chiêu, ngươi phải giải thích cho lão phu một câu đây.

"Trời ạ!" Nhìn vào gương, Hiếu Vân sợ hãi kêu lên. Hiện tại cuối cùng nàng cũng hiểu Công Tôn Sách nói vậy có ý gì. Sao lại thế, sao có thể, trên

cô nàng sao lại có thứ này!

"Hong Ngọc, đây, đây là thật à?" Nàng hy vọng gương đồng lơ mờ, nàng nhìn không rõ.

"Là thật hay giả, chẳng lẽ cô còn không biết?" Văn Hồng Ngọc đảo mắt cười mỉa mai nhìn nàng. Nàng ta tới thay thuốc cho Hiểu Vân, không ngờ lại nhìn thấy thứ "hương diễm" này. "Thật không ngờ, Triển Chiêu tao nhã như ngọc cũng có lúc nhiệt tình như vậy. Có điều, ham muốn chiếm hữu của hắn có phải biểu hiện hơi quá không, làm ra dấu hôn rõ ràng như vậy."

Xong rồi... Hiểu Vân hoàn toàn suy sụp. Cái này căn bản không phải do Triển Chiêu làm ra. Bọn họ căn bản không có. "Hong Ngọc! Không phải đâu!"

"Không phải?" Văn Hồng Ngọc nở nụ cười, "Công Tôn Hiểu Vân, cô đừng có coi tôi là trẻ con ba tuổi, nói sao tôi cũng đã là mẹ của hai đứa trẻ, rất rõ đây là cái gì. Cô cũng không cần ngượng ngùng, dù sao các người cũng sắp thành thân, không sao đâu!"

"Hong Ngọc! Cô còn cười tôi, tôi sắp điên mất rồi, đây, đây không phải do Triển Chiêu làm ra!"

"Không phải Triển Chiêu làm ra?" Văn Hồng Ngọc sùng sốt, trong nhất thời không phản ứng nổi: "Không phải Triển Chiêu, vậy là do người khác gây ra à? Cô đừng nói cô như vậy lại chân đứng hai thuyền nhé!"

"Tôi sao có thể chứ!" Hiểu Vân muốn khóc: "Tôi bị hoàng đế hãm hại!" Hoàng đế xấu xa vô sỉ hạ lưu! Khó trách Triển Chiêu lúc nhìn thấy nàng lại kỳ quái như vậy, hắn nhất định nghĩ Triệu Trinh đã làm gì nàng. Thì ra kẻ kia giữ nàng trong cung một đêm chính là để bày ra trò này, nàng hiện tại dù nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

"Cô nói dấu hôn này là do Nhân Tông hắn..." Văn Hồng Ngọc nhìn Hiểu Vân không hiểu: "Hiểu Vân, sao tôi giống như lọt vào sương mù vậy, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?"

Hiểu Vân vươn hai tay, ôm mặt mình, rầu rĩ nói. "Hoàng Thượng muốn tôi tiến cung, tôi cũng không biết hắn muốn tôi tiến cung làm phi tử hay muội tử của hắn, có điều dù là loại nào, tôi cũng không muốn, cho nên đã cự tuyệt. Hắn không khó xử tôi, nói Thái hậu muốn gặp tôi, bảo tôi đi gặp Thái hậu, sau đó ở lại ngủ một đêm trong cung. Tôi nghĩ như vậy cũng không sao liền đồng ý. Không nghĩ tới hắn vậy mà... Hắn bày kế hãm hại tôi, làm Triển Chiêu nghĩ rằng tôi cùng hắn đã xảy ra chuyện! Tôi đã thấy nụ cười của hắn đêm qua sao lại kỳ quái như vậy. Không ngờ đường đường là quân chủ Đại Tống, vậy mà lại làm ra chuyện vô lương nhằm chán thế này!"

Văn Hồng Ngọc nghe xong bật cười. "Ha ha ha ha... Trời ạ, thì ra Nhân Tông còn có thể làm ra loại chuyện này!"

"Văn Hồng Ngọc!" Hiểu Vân buông tay, trừng mắt nhìn Văn Hồng

Ngọc đang cười rất vui vẻ: “Cô thật quá đáng! Tôi bực muốn chết rồi đây.”

"Ha ha... Được được được, tôi không cười nữa." Văn Hồng Ngọc vất vả lắm mới ngừng cười, sau đó vỗ vai Hiểu Vân an ủi: “Được rồi, cô đừng buồn bực nữa. Dù sao hấn cũng không thật sự làm gì cô, chỉ cố ý làm ra một viên ô mai trên cổ cô thôi.”

"Cái gì mà chỉ một viên ô mai, nếu nam nhân khác tạo ra ô mai trên cổ cô, cô có chịu không? Chồng cô không lấy dao chém hấn mới lạ!" Hiểu Vân vô cùng buồn bực, lấy tay chà xát điêm đỏ trên cổ, muốn lau sạch dấu vết kia.

"À... đúng vậy. Nhưng hấn là hoàng đế đó! Chẳng qua cô cự tuyệt hấn, trong lòng hấn khó chịu thôi! Đường đường là vua một nước, muốn gì được nấy, hấn không “cưỡng ép dân nữ”, cho cô toàn thân trở ra, chỉ để lại một viên ô mai, cô đã may mắn lắm rồi! Được rồi được rồi, đừng buồn bực nữa. Cô giải thích với Triền Chiêu là xong thôi! Nếu không được, cô làm cho hấn để lại trên cổ cô đủ loại ô mai, tuyên cáo quyền sở hữu của hấn là được.” Văn Hồng Ngọc cố gắng khai sáng cho Hiểu Vân.

Hiểu Vân trắng mắt lờm Văn Hồng Ngọc, thấy nàng làm như chẳng có gì lạ, cũng nhin không được bật cười: “Chủ ý này của cô thật ôi thiêu, khi đó tôi còn có thể gặp người sao! Với lại, Triền Chiêu sẽ không làm như vậy, hấn đâu có nhỏ mọn như thế.”

"Cô xác định?" Văn Hồng Ngọc nhướn mi, cười thật ái muội: “Bất kể Triền Chiêu chính trực thế nào đi nữa, quân tử tới đâu đi nữa, vẫn là một nam nhân đó.”

"Đi đi." Hiểu Vân gắt nàng một tiếng, thuận tay với một chiếc khăn lụa quấn trên cổ thắt thành nơ bướm. “Không thèm nghe cô nói nữa, tôi đi tìm Triền Chiêu.” Nói xong, liền đứng lên.

"Đi đi, đi đi!" Văn Hồng Ngọc cười, "Vạn nhất nếu hấn không tin, cô cùng hấn lăn giường, trực tiếp chứng minh cho hấn thấy."

Hiểu Vân vừa đi tới cửa chột lão đảo, quay đầu hung hăng lờm Văn Hồng Ngọc: “Văn Hồng Ngọc, cô có thể đi rồi!”

"Ai da! Tôi chỉ nói đùa thôi, cô đừng tưởng thật! Cô xem cô kia, mặt đỏ rồi!" Văn Hồng Ngọc tiếp tục trêu đùa.

Hiểu Vân không nói gì, chỉ biết chạy trời chết. Nàng thật đúng là chưa gặp nữ nhân nào mặt dày như vậy. Nàng hoài nghi, nữ nhân này thật sự đã ở đây mười ba năm sao? Hay là nói, nàng ấy sống ở đây quá “áp lực”, cho nên có cơ hội liền “làm càn”?

Hồi 96 - Một trận hiểu lầm

"Ấy, Công Tôn tiên sinh, sao ngài lại đến đây, ngài đây là..." Muốn đi nơi nào? Lý Quý đang cho ngựa ăn, thấy Công Tôn Sách vội vội vàng vàng

đi về phía này liền lên tiếng tiếp đón, nhưng bị vẻ mặt nghiêm trọng của Công Tôn Sách dọa, đang muốn hỏi ông định đi đâu lại nuốt trở về.

Công Tôn Sách dừng lại trước mặt Lý Quý hỏi: “A Quý, người có nhìn thấy Triển hộ vệ không?”

“Triển đại nhân?” Lý Quý nơm nớp lo sợ nhìn Công Tôn Sách, có chút khiếp đảm. Ngày thường, Công Tôn tiên sinh luôn mặt mũi hiền lành, hòa hòa khí khí, khuôn mặt tươi cười. Hôm nay xảy ra chuyện lớn gì mà biểu hiện lại đáng sợ như vậy. Nhất là khi nhắc tới mấy chữ “Triển hộ vệ”, có cảm giác như ông ấy đang nghiêng răng nghiêng lợi. Công Tôn Tiên Sinh cùng Triển đại nhân là cánh tay trái bờ vai phải của Bao đại nhân, một văn một võ ở bên cạnh giúp đại nhân không ít việc, hai người trước giờ ở chung cũng vô cùng hòa thuận, hôm nay Công Tôn Tiên Sinh nhắc tới Triển đại nhân sao lại như có chút tức giận vậy?

“Tiểu nhân vừa rồi thấy Triển đại nhân đi về hướng giáo trường, đúng rồi, còn cả Bạch đại nhân đi cùng nữa.” Lý Quý trong lòng nghi vấn, lại cảm thấy tò mò, nhưng Công Tôn Sách như vậy, hãn cũng không dám hỏi nhiều, đành phải thành thật trả lời, cuối cùng, còn nói ra cả Bạch Ngọc Đường.

“Đa tạ.” Công Tôn Sách gật đầu, không nói gì thêm, xoay người đi về hướng giáo trường.

Lý Quý nhìn bộ dáng nổi giận đùng đùng của Công Tôn Sách, có chút suy nghĩ rồi gật đầu: “Ừ, xem ra Công Tôn Tiên Sinh hôm nay đang tức giận, hơn nữa có liên quan đến Triển đại nhân!” Dứt lời, xoay người ôm chút cỏ khô, tiếp tục cho ngựa ăn.

Công Tôn Sách sải bước đi rất nhanh, vẻ mặt cứng đờ như đao khắc, trong đầu lại giống như phiến giang đảo hải, trong cơn giận dữ. Chuyện này cũng không thể nói ông quá bảo thủ, hoặc không hiểu chuyện. Là phụ thân của Hiếu Vân, nữ nhi còn chưa xuất giá đã bị người... bị người kia làm như vậy, ông sao có thể chịu được, sao có thể không tức giận. Huống chi đối phương lại là người ông vô cùng thương thức, vô cùng tín nhiệm? Tuy nói ông đã đồng ý hôn sự của bọn họ, hai người không lâu nữa sẽ thành hôn. Nhưng bọn họ dù sao cũng chưa bái đường hành lễ, Triển Chiêu đối xử với nàng như vậy, người nói người làm phụ thân như ông, sao có thể bình tĩnh được, sao có thể không tức giận chứ?

Triển Chiêu à Triển Chiêu, tuy rằng ta đã đồng ý hôn sự của hai người các người. Nhưng người phải dùng tam môi lục sính, kiêu tám người khiêng đưa nàng đi một vòng qua phủ Khai Phong, sau đó vào cửa bái đường đã, nữ nhi này vẫn còn là nữ nhi của ta đấy, không phải thê tử của Triển Chiêu người, cùng lắm cũng chỉ là hôn thê, người lại không chút để ý, tùy tiện làm ra việc như vậy. Chuyện này thật sự không thỏa đáng. Huống chi, trên người Hiếu Vân còn mang thương tích đấy! Không chỉ có vậy, còn để lại ấn ký rõ ràng như vậy, sao, còn sợ người ta không biết à? Danh dự của nữ

nhì vô cùng quan trọng, cứ như vậy bị người phá hỏng rồi! Người đây là coi trọng Hiếu Vân, quý trọng Hiếu Vân sao? Uống phí ta tin tưởng người, yên tâm giao Hiếu Vân cho người, người, người thật sự làm cho ta thật vọng, khiến cho ta tức giận!

Giờ phút này Công Tôn Sách thật sự là tức tới váng đầu. Hiện nhiên lúc này ông đã hoàn toàn quên lúc đầu mình bày kế để Hiếu Vân đi theo Triền Chiêu tới huyện Hoa Đình. Cô nam quả nữ hai người, từ kinh thành đi tới huyện Hoa Đình, một đường đi tới bốn năm ngày, chẳng lẽ là hành vi hợp lẽ? Sau khi trải qua chuyện đó, nếu Triền Chiêu không trúng ý Hiếu Vân, vậy còn ai muốn nàng nữa? May mà hai người bọn họ vừa lý nhau, bằng không thật không xong rồi. Nếu nói tới danh dự của Hiếu Vân, đem nó ra mạo hiểm trước, chỉ là người làm phụ thân như ông đấy. Nay ông tức giận với Triền Chiêu, chẳng phải chính là “chỉ cho châu quan phóng hỏa, không cho dân chúng đốt đèn” à?

Triền Chiêu vừa từ giáo trường đi ra chưa được mấy bước, thấy Công Tôn Sách vội vã đi về hướng này. Nhưng thấy vẻ mặt tiêu điều của ông, bước đi lại gấp gáp xông thẳng tới, một chút cũng không giống bộ dáng không nhanh không chậm thường ngày, đã biết lúc này ông đang tức giận vô cùng. Xem ra, ông ấy tới đây để khởi binh vãn tội.

"Nhạc phụ đại nhân!" Triền Chiêu bước mấy bước tới trước mặt Công Tôn Sách, cung kính chấp tay thi lễ.

Công Tôn Sách ban đầu vô cùng phiền não, chỉ lo đi đường, không chú ý phía trước có người. Triền Chiêu đột nhiên xuất hiện khiến ông giật mình. Một lát sau mới tỉnh táo lại, cao thấp đánh giá Triền Chiêu một hồi, thấy trên tay hắn có vết thương còn đang đổ máu. Như bình thường ông sẽ kéo hắn đi băng bó vết thương, nhưng lần này ông chỉ nhìn lướt qua cánh tay hắn, hoàn toàn xem nhẹ vết thương, lạnh lùng nói một câu.

"Người đi theo ta." Nói xong liền xoay người trở về.

"Vâng, nhạc phụ đại nhân!" Cho dù ngữ khí của Công Tôn Sách rất không tốt, nhưng Triền Chiêu hoàn toàn không để ý, vẫn đáp lễ trả lời, rồi im lặng đi theo sau.

Công Tôn Sách đi ở phía trước, khẽ nghiêng đầu liếc nhìn Triền Chiêu một cái. Hừ! Xú tiểu tử, đừng tưởng rằng kêu thêm mấy tiếng nhạc phụ đại nhân, ta sẽ tha thứ cho người. Hôn lễ vẫn phải làm, nhưng món nợ này nhất định cũng phải trả.

Hai người đi dọc đường đều không nói gì, chỉ lặng lẽ đi tới, đến một chỗ yên tĩnh liền dừng lại. Công Tôn Sách xoay người, đang định nói chuyện, Triền Chiêu đã vén vạt áo, quỳ xuống trước mặt ông.

"Nhạc phụ đại nhân, Triền Chiêu làm sai, xin nhạc phụ đại nhân trách phạt."

Công Tôn Sách nhìn Triền Chiêu quỳ thẳng tắp quỳ trước mặt mình,

vẻ mặt thản nhiên nhìn mình, lời trách cứ liền nghẹn trong cổ họng, không thể nói ra.

Có đôi khi kỳ quái như vậy, nếu Triển Chiêu có chút thái độ ngang ngược, ông tất nhiên sẽ mắng hắn một trận. Nhưng Triển Chiêu vừa lên tiếng đã thừa nhận sai lầm, còn quỳ xuống mặc ông trách phạt, ông ngược lại không đành lòng.

Công Tôn Sách run rẩy một hồi lâu, mới thở dài một tiếng, bắt đầu nói:

"Thôi thôi, việc đã đến nước này, ván đã đóng thuyền, có trách phạt người cũng không làm gì được nữa. Huống chi, nha đầu Hiểu Vân kia trong lòng cũng hướng về người. Ta thấy vẫn nên chọn ngày, cho các người sớm thành hôn mới tốt. Nếu lỡ như... lỡ như châu thai ám kết, đối với người và nó đều không tốt."

Triển Chiêu nhíu mi, trong mắt hiện lên một tia thống khổ mà phức tạp, nhưng chỉ trong chớp mắt liền biến mất: "Triển Chiêu cũng đang có ý này, hết thảy xin nhạc phụ đại nhân an bài."

Công Tôn Sách gật đầu, vừa vuốt râu vừa nhìn hắn nói: "Triển hộ vệ, người còn chưa làm cha, có lẽ người không biết cảm nhận của một người cha. Người cũng biết, con gái với cha mẹ, chính là cục thịt ở đầu quả tim, là trân châu trên tay chỉ sợ nâng niu không kịp. Hiểu Vân là con gái duy nhất của ta, mười mấy năm qua sống nương tựa lẫn nhau, ta yêu thương nó, càng không cho phép bất cứ ai tổn thương đến nó, người hiểu không?"

Triển Chiêu ngẩng đầu, thẳng tắp nhìn Công Tôn Sách, gần từng tiếng kiên định trả lời. "Triển Chiêu hiểu được, nhạc phụ đại nhân xin yên tâm. Triển Chiêu thề với trời, ta sẽ coi nàng là trân bảo, sẽ dùng cả đời yêu thương bảo vệ nàng, không để nàng chịu bất cứ thương tổn gì, làm cho nàng hạnh phúc."

"Triển đại ca..." Hiểu Vân che miệng, ngăn lại tiếng nức nở trong miệng. Nước mắt tràn mi, thật không ngờ, hắn trong tình huống này, còn có thể có thể hứa hẹn như vậy. Hiểu Vân, người thật quá hạnh phúc, gặp được nam tử như vậy, thật quá hạnh phúc!

"Hiểu Vân?" Triển Chiêu xoay người, nhìn thấy một ché áo nơi góc tường, vô cùng quen thuộc, là bộ quần áo Hiểu Vân thường mặc. Quả nhiên là nàng. Triển Chiêu đứng dậy, thoải mái nở nụ cười, chậm rãi đi qua.

Hiểu Vân từ góc tường đi ra, đón nhận chính là Triển Chiêu với ánh mắt ôn nhu và nụ cười trong suốt. Ánh mắt trong trẻo mà thâm quý kia, nụ cười ấm áp như gió xuân kia, đọng đầy trong mắt nàng. Nàng chạy tới, ôm lấy cổ hắn. "Triển đại ca..."

Triển Chiêu không ngờ Hiểu Vân lại có hành động này, nhất thời tay chân luống cuống. Nhìn Công Tôn Sách đứng một bên, tay không biết đặt vào đâu. Trong lòng cười khò, tiểu cô nương này, không để ý nơi này có

người ngoài, cha nàng đang nhìn đây. Triển Chiêu nắm lấy bả vai nàng, muốn kéo nàng ra, không nghĩ Hiểu Vân ôm rất chặt, kéo thế nào cũng không ra, mà Triển Chiêu lại không dám dùng sức, sợ động tới vết thương của nàng, đành phải mặc kệ nàng ôm, xấu hổ nhìn Công Tôn Sách, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Công Tôn Sách cười khở lắc đầu, khoát tay áo xoay người rời đi.

Người ta nói nữ nhi hướng ngoại, vô cùng đúng. Xem nữ nhi của ông đi, sinh dưỡng nàng mười sáu năm, nay có lang quân như ý, trong mắt không còn cha già là ông nữa. Như ở chỗ không người ôm lấy nam nhân khác, hoàn toàn xem nhẹ ông, mệt cho ông vừa rồi còn vì chuyện của nàng, muốn tìm Triển Chiêu tính sổ, ông thật sự là quá thương tâm! Xem tình hình này, việc đem qua e là trách nhiệm hai bên đều có. Ôi... Lão già như ta cứ tự động tránh đi thôi, miễn chọc cho các người xấu hổ.

Hiểu Vân ôm lấy Triển Chiêu, chỉ lo khóc lóc buồn bực, cũng không biết Công Tôn Sách đã đi rồi. Triển Chiêu cũng không nói gì, chỉ ôm lấy nàng, vỗ nhẹ lưng nàng, để mặc nàng khóc. Mãi đến khi nàng khóc tới mệt, khóc tới quần áo của hắn đều ẩm ướt, mới dần yên tĩnh lại.

Triển Chiêu kéo nàng ra, nhìn nàng khóc tới mắt mũi đều đỏ rực, vừa thấy buồn cười, vừa thấy đau lòng. Đưa tay lau nước mắt còn lại trên khóe mắt nàng, vuốt ve mái tóc dài của nàng, nhẹ giọng nói: “Được rồi, mọi thứ đều qua rồi, không sao, đừng khóc.”

Hiểu Vân ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu, có chút khở không thể nói. Lần này thật sự là hiểu lầm nghiêm trọng, nói với người khác, người ta e là cũng không tin: “Triển đại ca, kỳ thật đem qua ta...”

Triển Chiêu đưa ngón tay đặt lên miệng nàng, lắc đầu ngăn cản nàng nói tiếp: “Chuyện tôi hôm qua đều đã qua, chúng ta hãy quên nó đi.”

Hiểu Vân nhìn ánh mắt của Triển Chiêu, khở sở bên trong khiến nàng chua xót muốn chết, trong lòng mắng Triệu Trinh trăm ngàn lần. Sau đó, cầm tay Triển Chiêu vội vàng nói: "Triển đại ca, huynh hãy nghe ta nói, sự tình không phải như huynh nghĩ, ta thật sự không bị... Không tin huynh xem này!"

Nói xong, Hiểu Vân mở cổ áo của mình ra, lộ toàn bộ cần cổ cho Triển Chiêu thấy. Triển Chiêu vừa nhìn đã ngẩn người. Cần cổ trơn bóng, ngoại trừ một điểm phỉm hồng, không có gì khác.

"Đây, đây là chuyện gì?" Triển Chiêu kinh ngạc nhìn Hiểu Vân, vẻ mặt không dám tin. Lúc trước rõ ràng nhìn thấy ở ngay trên gáy dưới lỗ tai, Bạch Ngọc Đường có nhìn thấy, Công Tôn Tiên Sinh cũng nhìn thấy, vì sao hiện giờ chẳng có gì?

Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, thở dài một hơi, cười vô cùng bất đắc dĩ. Trò lừa gạt của Triệu Trinh, thật sự là rước lấy không ít hiểu lầm và phiền toái. Có điều, hắn cũng là một người không tệ, tuy rằng không cam lòng

muốn trả thù, nhưng chung quy vẫn rất quân tử. Đến cả “dấu hôn” bọn họ vẫn nghĩ do hấn ác ý tạo ra, cũng là dùng thuốc màu vẽ lên, bị nàng chà xát mấy cái bắt đầu phai màu, sau đó dùng nước rửa một chút là biến mất. Lúc nàng đi tìm Triển Chiêu, vô tình thấy phẩm đỏ trên tay mình mới phát hiện ra.

"Triển đại ca, huynh từ từ nghe ta kể đã... ."

Nghe xong Hiều Vân kể lại, Triển Chiêu vừa mừng vừa sợ, vừa thấy buồn cười, vừa thấy bất đắc dĩ. Thì ra, để Hiều Vân ở lại Chỉ Lan Các, cũng vì muốn hấn hiểu lầm. Hoàng thượng này lại có hành động kiêu đó, thật sự không biết phải nói thế nào.

"Hoàng đế thật sự là hơi quá đáng, nháo ra chuyện này, còn hại huynh bị cha ta cùng Ngũ ca hiểu lầm, để ta đi giải thích cho bọn họ, không thể để huynh chịu nỗi oan này." Hiều Vân cảm thấy có lỗi với Triển Chiêu, nhất là khi nhìn thấy vết thương trên tay hấn, càng cảm thấy áy náy, quay người định tìm người làm sáng tỏ hiểu lầm, không ngờ lại bị Triển Chiêu giữ chặt.

"Hiều Vân, không cần đi."

"Vì sao? Huynh không làm sao, huynh xem thái độ của Ngũ ca với huynh đi, hấn còn chém huynh một đao như vậy, không thể để hấn tiếp tục hiểu lầm huynh." Hiều Vân tức giận bất bình than thở.

Triển Chiêu thấy nàng bảo vệ mình như vậy, trong lòng vui vẻ nở nụ cười, đưa tay véo mũi nàng, cười nói: "Hiều Vân, ta không cần. Hơn nữa, việc này liên quan đến Hoàng Thượng, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện. Huống chi Hoàng Thượng đã chấp nhận hôn sự của chúng ta, không phải sao? Một khi đã vậy, đến đây chấm dứt đi, được không?"

Hiệu Vân nghĩ một chút, tuy cảm thấy lời của Triển Chiêu có lý, nhưng vẫn cảm thấy có chút không cam lòng. “Vây, huynh sẽ phải chịu “nỗi oan” này đó, đối với huynh không công bằng.”

Hiệu Vân miệng nói, vẻ mặt không phục khiến Triển Chiêu buồn cười, không nhìn được muôn trêu chọc nàng. “Nỗi oan này, để ta gánh đi! Đâm lao phải theo lao, cũng có thể xem là một chuyện tốt. Hơn nữa, việc này sớm hay muộn cũng sẽ đến, nhanh thôi.”

Hiệu Vân ngẩn người, suy nghĩ một chút, lúc này mới hiểu Triển Chiêu muốn nói gì. Tuy rằng mạnh miệng cười nhạo Triển Chiêu nói rồi đổ mặt, bản thân mình không phải cũng mặt mũi nóng bừng sao?

Triển Chiêu thấy bộ dáng xinh đẹp của nàng, trong lòng lại một trận nhộn nhạo, nhìn không được cúi đầu, tới gần hưởng thụ hương thơm.

Hoa mai kiều diễm, chính lúc này ra sức khoe nhụy hoa, tỏa ra hương thơm. Ở một góc quang đăng bình thường ít người qua lại, giờ phút này, xuân ý miên man.

Hồi 97 - Tứ hôn tặng nhà

Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu, viết: ngự tiền tứ phẩm đờn đao hộ vệ Triển Chiêu, tuổi trẻ tài cao, bản tính ngay thẳng, đối với Vương Triều Đại Tổng trung thành và tận tâm, trăm rất tán thưởng; lại thêm, con gái Công Tôn chủ bộ Hiệu Vân, thuần lương hiểu biết, tú ngoại tuệ trung. Trăm cảm giác được tình thâm ý trọng giữa hai người, ngự ban một tòa nhà trong kinh thành, hoa giá một bộ, hai người tùy ý thành hôn. Khâm thử.

Đây là nội dung viết trên chiếu thư tứ hôn của hoàng đế. Cách một ngày sau khi Hiệu Vân rời khỏi hoàng cung, thánh chỉ của Hoàng Thượng đã tới Khai Phong phủ. Thánh chỉ vừa tuyên, tảng đá lớn trong lòng Hiệu Vân mới thật sự buông xuống. Nói thật, lăn qua lăn lại mấy trận, nàng thật sự rất sợ Triệu Trinh sẽ đột nhiên thay đổi ý định, hoặc tâm huyết dâng trào nghĩ ra biện pháp khác chinh bọn họ.

Sự kiện ô mai không được giải quyết, nhưng tiền căn hậu quả, Hiệu Vân đều nói rõ với Văn Hồng Ngọc. Văn Hồng Ngọc nghe xong cảm thấy tức cười. Còn nói cái gì mà không có cơ hội để Hiệu Vân và Triển Chiêu lăn giường, đáng tiếc. Khiến Hiệu Vân trợn mắt. Người nói xem thế giới này sao lại có nữ nhân miệng nói không kiêng dè gì như vậy? Cho dù nàng cũng từ thế kỷ hai mốt tới, vẫn không thể đem lời đó treo trên miệng được. Chẳng lẽ bởi vì nữ nhân này đã kết hôn sinh con rồi sao?

"Tôi nói này Hồng Ngọc, cô có thể đừng nói năng kiêu đó được không, con gái mà, một chút cũng không biết e lệ." Hiệu Vân nhìn không được nhắc nhở.

Văn Hồng Ngọc bật cười: “Hiệu Vân, cô nói sai rồi. Tôi n năm trước

đã không còn là con gái nữa nữa, mà là phụ nữ! Hơn nữa, tôi đã sinh hai đứa con rồi, còn sợ cái gì nữa chứ. Ha ha..."

Hiểu Vân không nói gì chỉ biết nhìn trời bất đắc dĩ, vừa bực vừa muốn cười, nữ nhân này, mặt dày quá. "Bạn học Văn Hồng Ngọc, cho dù ngàn năm sau, phụ nữ có da mặt dày như cô cũng không có bao nhiêu đâu."

"Vây càng tốt, vật quý vì hiếm!" Văn Hồng Ngọc vừa nói, vừa bóc đậu phộng đưa đến miệng. "Ừm, đậu phộng này ăn ngon thật."

"Đây chính là đậu phộng chồng cô mua tíu từ Gia Hưng mang về đây, có thể không ngon sao!" Hiểu Vân liếc mắt một cái, nhìn bộ dáng nàng ăn vui vẻ như vậy, cũng nở nụ cười.

Xưa nay nàng không thích ăn đồ khô các loại như đậu phộng, cảm thấy ăn mấy thứ này rất phiền, phải động tay bóc, ăn xong còn bỏ lại một đống vỏ thừa. Đương nhiên, quan trọng nhất là nàng cảm thấy mấy thứ đó khô héo, hương vị không hợp khẩu vị của nàng. Nhưng Văn Hồng Ngọc lại đặc biệt thích ăn, gần như lúc nào cũng mang theo bên mình đậu phộng hạt dưa các loại. Trên người nàng có một cái túi, làm rất tinh xảo. Ban đầu Hiểu Vân còn tưởng trong đó cất tiền bạc gì đó, sau mới biết, trong đó không phải là đậu phộng thì chính là hạt dưa. Khó trách cái túi đó luôn phình lớn. Lúc trước nàng còn nghĩ, nhiều tiền như vậy, lại đeo ở nơi bắt mắt như vậy, không phải là mời trộm sao? Thì ra bên trong căn bản không có gì đáng giá. Có điều, với thân thủ của Văn Hồng Ngọc, tất nhiên cũng không có người nào có bản lĩnh trộm được của nàng.

Nhìn vỏ đậu phộng trên bàn, đã xếp cao như núi, Văn Hồng Ngọc vẫn ăn chưa đã, dịch chỗ ngồi, chọn một góc bàn trống ngồi xuống tiếp tục bóc đậu phộng. Hiểu Vân thấy nàng như vậy, liên tục cười khở. Từng gặp người thích ăn đậu phộng, nhưng chưa từng thấy ai thích ăn đậu phộng kiểu đó!

Nhìn nàng bây giờ, Hiểu Vân không khỏi nghĩ tới lần đầu bọn họ gặp mặt. Mặt như hoa đào, lạnh lùng, tay áo bay bay, yếu điệu như tiên nữ. Khi đó nàng nhìn Văn Hồng Ngọc, thật sự như một băng sơn mỹ nhân, cùng bộ dáng hiện tại thật sự là cách biệt một trời một vực.

Lại nói tiếp, từ lúc hai người "nhận biết nhau" trở về sau, mỗi lúc hai người ở chung, Văn Hồng Ngọc đều mang bộ dáng vô câu vô thúc tùy tiện như vậy. Thường xuyên ngồi không ra ngồi, đứng không ra đứng, còn thỉnh thoảng toát ra một câu như sét đánh. Nàng cuối cùng nên nói "người không thể nhìn tướng mạo", hay nói "chân tướng thường bị những biểu hiện giả dối che dấu" đúng hơn đây? Có điều, bất kể thế nào, Văn Hồng Ngọc như vậy mới chính là Văn Hồng Ngọc. Tùy tiện, nhiệt thành, thích cười, thích náo nhiệt.

"Này, sao lại nhìn tôi sững sờ như vậy?" Văn Hồng Ngọc đang chuyên tâm bóc đậu phộng, phát hiện Hiểu Vân đột nhiên không nói gì, liền ngừng đầu nhìn nàng, kết quả thấy Hiểu Vân nhìn mình chằm chằm, nhưng tâm trí

giống như đã thần du nơi nào, liền vươn tay vẫy vẫy trước mặt nàng mấy cái.

Hiệu Vân nắm lấy tay nàng cười nói: “Tôi đang nghĩ cô đến lúc nào mới ăn đủ đậu phộng, nếu không đi ra ngoài, vậy sắp tới giờ cơm rồi.”

Văn Hồng Ngọc lúc này mới nhớ ra chuyện gì, vốc hết đậu phộng thả vào cái túi nhỏ rồi đứng dậy đi ra ngoài: “Đúng rồi, thiếu chút quên mất phải tới thăm “nhà” tương lai của cô!”

Hiệu Vân nhìn một đồng hồ điện trên bàn, thở dài, lúc này mới theo ra ngoài. Tiểu Thúy, ngại quá, vất vả cho em rồi.

-0-

Triệu Trinh ban cho Triệu Chiêu một ngôi nhà, ở phố Chu Tước, mặc dù cách Khai Phong phủ một quãng đường, nhưng không phải xa lắm, đi bộ một khắc là tới. Có điều, đây là đôi với người của Tống Triều. Đối với Hiệu Vân mà nói, là đi mất nửa giờ, không phải khái niệm “không xa”. Cũng may hai người làm bạn, nói nói cười cười, cảm giác đi đường cũng không phải quá lâu.

Ngự phố thật phồn hoa, cửa hàng san sát, người đến người đi vô cùng náo nhiệt. Nhưng chuyển tới phố Chu Tước, dòng người vắng đi rất nhiều. Hướng đông của con đường có một ngôi nhà không tính là lớn, lặng lẽ nằm đó. Mặt tiền rộng chừng sáu thước, so với nhà người bình thường lớn gấp đôi, nhưng so với Khai Phong phủ, tất nhiên là nhỏ hơn nhiều. Đá xanh xây thành tường vây, lộ ra chút màu xanh, lại có cảm giác ý xuân dào dạt. Tường bao không cao, bên trong có những loại cây nào đều có thể nhìn thấy. Cửa nhà cũng vậy, chỉ cần ngửa đầu là có thể nhìn vào trong. Bên trên cửa lớn trống không, ở đó vốn phải có một tấm biển, thể hiện địa vị cùng thân phận của chủ nhân ngôi nhà, nhưng lúc này đã bị gỡ xuống, không biết bỏ đi đâu. Nhưng nhìn dấu vết để lại, xem ra mới bị gỡ không lâu, vẫn còn lại một khối hình chữ nhật, màu sắc so với phần còn lại mới hơn một chút. Có lẽ là sau khi hoàng thượng hạ chỉ mới bị gỡ bỏ.

Đại môn màu đỏ thẫm, nước sơn đã nhạt. Thanh đồng gõ cửa, lâu ngày không dùng, màu sắc đã có chút loang lổ. Trên cửa vẫn chưa khóa lại, đẩy một cái là mở. Hiệu Vân gọi mấy tiếng cũng không có người trả lời, liền tự mình đi vào. Vừa vào cửa, đập vào mắt là tường ngăn chính diện. Mặc dù có chút cũ, nhưng nét điêu khắc trên đó vẫn rất sống động.

Đi qua tường ngăn, thấy một đình viện hình chữ nhật, hai bên đều có hàng cây trợ trụ lá, chỉ còn lại cành, không biết là loại cây nào, nhưng nhìn thân cây thẳng tắp từ gốc cho tới đỉnh, ước chừng là cây bạch quả. Trên mặt đất rải từng tảng đá xanh lớn. Thời tiết mấy ngày qua, tuyết đọng trên đó cũng đã tan hết. Đá xanh lót đường được nước tuyết rửa qua, có vẻ trơn bóng. Trên phiến đá mọc lùn phún cỏ dại khô héo, giống như tóc tơ trên đầu đứa trẻ hai ba tuổi. Có điều, nếu tiến tới gần nhìn kỹ, có thể thấy giữa đám bùn đất trong kẽ hở, có những mầm lá xanh non đang đâm chồi.

Đôi diện tường ngăn, là hai gian phòng lớn, từ bên ngoài nhìn vào, ước chừng rộng mười trượng. Đi vào mới phát hiện, phòng lớn được chia làm ba phòng nhỏ, phải trái và ở giữa, thoạt nhìn lớn nhỏ như nhau. Từ phía bên phải phòng đi vào, ra cửa sau lại có một đình viện nữa. Đình viện này so với cái phía trước thì nhỏ hơn một chút, bốn phía đều là phòng ốc, ở giữa có trồng một ít cây cối. Bốn phía quanh sân viện chỉ có lối đi, nhưng đều có mái hiên và được lát đá, chiều rộng đủ cho ba người cùng đi qua, cho dù là ngày mưa cũng không lo mắc mưa hay bị ướt giày.

Đi dọc theo mái hiên, phía sau còn có mấy căn phòng nhỏ. Thoạt nhìn giống như phòng bếp cùng nhà chứa củi. Sau nữa là một cái giếng, bên trên dựng một cái lán nhỏ, chỉ là gàu gỗ để múc nước đặt bên cạnh đã rất cũ nát, đợi thời tiết ẩm lên, chắc sẽ mọc nấm.

Đi qua một vòng, Hiểu Vân cảm khái ngàn vạn. Tất cả đều sử dụng gạch xanh ngói xám, màu sơn trên cửa, khắc hoa trên cửa sổ, màu đỏ son trên cột trụ hành lang. Không có mấy đồ trang trí dư thừa, lộ ra vẻ đơn giản thuần phác, khiến nàng rất thích. Ngôi nhà này, so với quan xá của Khai Phong phủ hay Nam Thanh Cung, có vẻ thanh nhã hơn một chút, có hương vị của Giang Nam. Có lẽ vì nguyên nhân này, Hiểu Vân mới cảm thấy vừa ý. Đương nhiên, sau này đây là nhà của nàng và Triển Chiêu, đây mới là yếu tố quan trọng.

Dừng ở trong sân, ngẩng lên nhìn một mảnh trời xanh trên đầu, Hiểu Vân không nhịn được nở nụ cười. Nơi này về sau sẽ là nhà của họ. Ở đây, bọn họ sẽ cùng nhau đón bình minh, tiễn hoàng hôn. Nhật nguyệt luân hồi, ngày qua ngày, không hề nhàm chán. Nàng tưởng tượng mình chuẩn bị một bữa tối phong phú, chờ hắn trở về cùng ăn; nàng tưởng tượng những đứa con sau này của bọn họ, chạy nhảy chơi đùa ở nơi đây. Nàng tưởng tượng thấy sau này nàng già đi, lúc biến thành một lão thái thái, ngôi phơi nắng trong sân này. Vào lúc ấy, Triển Chiêu có lẽ đã về hưu, bọn họ có thể cùng nhau ngồi ở đây uống trà, tâm sự, cho dù mất cả ngày, nói từng chuyện từng chuyện, đều không cảm thấy lãng phí thời gian.

Nếu không phải Văn Hồng Ngọc lên tiếng gọi, có lẽ Hiểu Vân ngay cả chuyện sau này hai người già chết đi, con cháu đưa đám bọn họ cũng có thể nghĩ tới.

"Hiểu Vân, cô đừng có mơ màng nữa, nghĩa làm sao trang trí lại nhà mới của cô đi. Tuy rằng mấy căn phòng ở đây không tệ, nhưng đã cũ quá, hơn nữa, ngoại trừ phòng ở, hoàn toàn không có gì bên trong, làm sao có thể ở được. Nhân Tông làm việc không cẩn thận gì cả, có lẽ là hắn keo kiệt, tặng một ngôi nhà không cho các người làm phòng cưới, cũng không thêm sửa chữa lại một chút, mua thêm đồ đạc. Cứ như thế này làm sao mà người ở được!"

Hiểu Vân cười cười liếc nhìn rồi kéo tay nàng đi ra ngoài: "Cô đừng

nói hấn keo kiệt. Ngôi nhà này trong kinh thành giá không thấp đâu. Có biết kinh thành là tấc đất tấc vàng không, giá phòng đất không kém gì giá phòng ở Bắc Kinh thế kỷ hai một đâu nhé. Nghe nói Tô Thức làm quan trong triều nhiều năm, hàm nhất phẩm, có bao nhiêu nhà ở các nơi, nhưng ở kinh thành, ông ấy không có ngôi nhà nào cả. Triền Chiêu chỉ là quan tứ phẩm, Hoàng đế ban cho một ngôi nhà, đã có giá trị tương đối lớn rồi."

"Thật à?" Văn Hồng Ngọc kinh ngạc. "Nói như vậy, Nhân Tông thật đúng là coi trọng Triền Chiêu! Khó trách hấn lưu danh bách thế, một ngàn năm sau còn nhiều fan như vậy."

Hiểu Vân cười cười, không nói gì. Văn Hồng Ngọc tới nơi này sớm hơn, sách đọc ít hơn nàng. Có lẽ nàng ấy không biết, trong chính sử không ghi lại tên Triền Chiêu. Bọn họ sở dĩ biết đến Triền Chiêu, là từ tiểu thuyết và truyền miệng thôi. Theo lý, Triền Chiêu ở thời đại này nổi tiếng như vậy, lại được Hoàng đế coi trọng, sao lại không được ghi vào sử sách? Nhưng vì sao các tư liệu lịch sử đều không hề nhắc đến hấn? Có Bao công, vì sao không có Triền Chiêu bên cạnh Bao công? Đây thực sự là một vấn đề.

Có điều, vấn đề này, Hiểu Vân không đề ý. Lịch sử sở dĩ trở thành lịch sử, là do hậu nhân sử dụng tư liệu do tiền nhân ghi chép lại, đó cũng là chuyện của hậu nhân, có điều lúc đó nàng đã chết rồi, cho nên lịch sử không liên quan tới nàng. Bởi vậy, nàng cũng không đem việc này để trong lòng, kéo theo Văn Hồng Ngọc vừa nói chuyện vừa trở về Khai Phong phủ.

Hồi 98 - Kinh trập thủy lôi*

** Kinh trập thủy lôi: hiện tượng xảy ra vào ngày kinh trập, khi các loài động vật ngủ đông bị đánh thức (kinh trập) bởi sấm đầu mùa (thủy lôi).*

Ngày Triền Chiêu cưới Hiểu Vân định vào hai sáu tháng hai. Tuy bọn họ muốn mau chóng cử hành hôn lễ, nhưng dù muốn mau cũng phải chờ thêm cả tháng. Cho dù bọn họ không định đãi tiệc lớn, nhưng chuyện đại sự trong đời, không thể nóng vội qua loa. Cần thứ gì, trình tạt thế nào, đều không thể thiếu, mà việc chuẩn bị luôn cần có thời gian. Còn nữa, nhà cũ cần phải tu sửa lại, cũng tốn không ít thời gian.

Lần này, Triền Chiêu cùng Hiểu Vân đều bận bịu nhiều việc, nhưng bọn họ làm mà vẫn vui tới bất diệc nhạc hồ. Có điều, bởi vì Triền Chiêu trên người có công vụ, nên chuyện "nhà" của họ, Hiểu Vân phải tốn nhiều công sức hơn. Gần như mỗi ngày đều phải tới nhà mới trông một hai canh giờ, có lúc là Tiểu Thúy đi cùng, có lúc là Văn Hồng Ngọc đi cùng.

Cát Thu Nương qua mấy ngày nữa sẽ bị chém đầu, theo lý Văn Hồng Ngọc cũng tới lúc rời khỏi kinh thành, mục đích nàng tới đây cũng vì ả. Ngày đó nàng đã thương lượng với Bao đại nhân, việc trừng phạt Cát Thu Nương sẽ do Bao đại nhân theo luật thẩm tra xử án, còn Bao vũ lê hoa châm

hại người kia, sẽ do Văn Hồng Ngọc mang về Đường môn tự xử lý. Tối nay, Bao vũ lê hoa châm đã được nàng giao cho Đường Thực tiêu hủy, vốn dĩ bọn họ đã định về Thục, nhưng hôn sự của Hiểu Vân sắp tới, liền ở lại đợi uống xong rượu mừng mới đi.

Nói tới đây, có một người cần phải nhắc tới, là đầu sỏ bày ra vụ án của Địch Thanh - Hoắc Thiên Báo.

Qua năm không lâu, ước chừng vào tháng giêng, Khai Phong phủ đột nhiên xuất hiện một nữ tử, khiến người ta kinh ngạc đó là, người đó là muội muội của Hoắc Thiên Báo, Hoắc Thiên Yên. Từ miệng nàng mới biết, thì ra Hoắc Thiên Báo mưu đồ làm phản, sau khi mưu kế bại lộ, Tây Hạ quyết không tha, đào vong vào biên cảnh Đại Tống. Hoắc Thiên Yên vẫn đi theo Hoắc Thiên Báo, huynh muội hai người không có nhà để về, lang bạt kỳ hồ qua ngày. Hoắc Thiên Báo ghi hận trong lòng, lên vào kinh thành muốn ám sát Địch Thanh cho hả giận.

Hoắc Thiên Yên là nữ tử bản tính thuần lương, Tây Hạ tấn công Tống quốc, hai nước giao chiến là quốc sự, nàng không có quyền lực, chỉ có thể vâng theo Lang chủ, đền đáp quốc gia, bởi vậy mới theo Hoắc Thiên Báo vào Đại Tống, giúp đỡ Hoắc Thiên Báo thực hiện mưu kế. Nhưng sau khi ý đồ hành thích vua của Hoắc Thiên Báo bại lộ, nàng không muốn thấy ca ca tạo sát nghiệt, vì thế tới Khai Phong phủ chủ động đầu thú, báo cho Bao đại nhân biết, Hoắc Thiên Báo sắp ám sát Địch Thanh.

Bao đại nhân sau khi nhận được tin, liền lệnh cho Triển Chiêu bí mật canh giữ gần tướng quân phủ, Địch Thanh ra ngoài cũng âm thầm đi theo. Hai ngày sau, Hoắc Thiên Báo quả thật xuất hiện. Triển Chiêu liền thủ cùng Địch Thanh, rất nhanh chế phục hắn, đưa hắn về Khai Phong phủ. Hoắc Thiên Báo bị bỏ tù, Hoắc Thiên Yên trong lòng áy náy, tự xin vào tù, muốn cùng huynh trưởng đồng sinh đồng tử. Bao đại nhân tuy rằng đáp ứng yêu cầu của nàng, đưa nàng vào nhà lao, nhưng vì trong vụ án Địch Thanh, nàng vẫn chưa đả thương người, lại chủ động đầu thú, cung cấp manh mối quan trọng. Bao đại nhân không định trị tội nàng, chỉ để nàng ở lại trong lao. Thứ nhất, muốn khiến trách nhẹ, thứ hai, muốn giảm bớt cảm giác day dứt vì phản bội huynh trưởng của nàng.

Các nghi phạm liên can đều đã bắt được, án Địch Thanh mới thật sự kết thúc. Hoắc Thiên Báo, Cát Thu Nương cùng Sa Thiên Lý giết người ác ý, mưu đồ gây rối, theo tội mà phạt, bị phán tử tội, quyết định ba ngày sau xử trảm. Còn Hoắc Thiên Yên, sau khi ba người bị trảm quyết sẽ được thả. Bao đại nhân cũng đã sắp xếp cho nàng, đến lúc đó sẽ có người tới đón nàng đi. Có điều, không biết khi đó, nàng có muốn đi hay không.

Nàng từng là quận chúa Tây Hạ, mà Địch Thanh là tướng quân Tống triều, thân phận của nàng rất khó xử. Huống chi, nàng phản bội huynh trưởng, tội nghiệt nặng nề, cũng là vì hắn. Đến lúc đó, huynh trưởng qua đời,

mà nàng còn lại một mình, nàng làm sao có thể đôi mắt với hắn? Cho dù hai người lưỡng tình tương duyệt, nhưng ân oán tình cừ trong đó, yêu hận đan xen, bọn họ sao có thể ở chung? Kế hoạch của Bao đại nhân và Dịch Thanh không sai, nhưng kết quả chưa chắc đã như người mong muốn.

Bi xuân thương thu, cũng chỉ là nhất thời, huống chi không phải chuyện của mình. Sau khi cảm khái, cuộc sống vẫn diễn ra bình thường, huống chi, Khai Phong phủ sắp có chuyện vui.

Mấy ngày nay, chỉ cần rảnh rỗi, Văn Hồng Ngọc đều đi cùng Hiểu Vân, giúp nàng suy tính chuẩn bị đồ cưới, bận bịu như chính mình kết hôn vậy. Còn Hiểu Vân thật sự đã nghiên trang trí “phòng cưới”, mặc dù nhiều thứ không có, không thể tạo ra một căn phòng theo ý muốn của nàng, điều kiện ở đây có hạn.

Ví dụ, nàng muốn một cái toilet có thể tự xả nước, nhưng muốn chuẩn bị một hố chứa chất thải, công trình lại quá lớn, tốn nhiều thời gian. Hơn nữa, thoát nước là vấn đề rất lớn, nếu nàng thật sự làm, chỉ sợ sẽ gây ô nhiễm nguồn nước địa phương, đành phải thôi. Có điều, nàng vẫn muốn làm một phòng tắm đơn giản tiện lợi. Chỉ là đặt một cái thùng tắm bằng gỗ ở góc tường, phía dưới để trống một khoảng, miệng hở hướng ra ngoài phòng, như vậy là có thể trực tiếp nhóm lửa bên ngoài, đun nóng nước trong thùng là có thể dùng. Như vậy sẽ tránh được số lần bùng nước ra vào. Sau khi bàn bạc với thợ mộc, họ nói có thể làm, vì thế bắt đầu thi công. Đương nhiên, việc này Hiểu Vân phải trực tiếp giám sát, nếu không kết quả có thể sẽ lệch lạc.

Mỗi ngày lui tới trông coi, thậm chí ngẫu nhiên còn động thủ giúp đỡ, ngày qua ngày thật sự là mệt người. Nhưng Hiểu Vân tuy mệt mà vui vẻ. Nhìn ngôi nhà kia biến hóa từng chút một, nàng rất thỏa mãn, cảm giác có thành tựu cũng dần lớn lên. Vì thế, mỗi ngày chạy qua chạy lại giữa Khai Phong phủ với phố Chu Tước, nàng không cảm thấy mệt mỏi.

Một ngày kia, Hiểu Vân tới tiệm vải mua vải trang trí trong nhà, chọn một hai canh giờ mới xong, những thứ chọn được nàng đều rất thích. Lựa mỏng sắc vàng, còn có vải mềm điểm khói xanh. Màu sắc không ấm không lạnh, dùng làm màn hoặc màn che, cho dù mùa đông hay mùa hè cũng rất thích hợp. Sạch sẽ thuần sắc, không có trang trí hay hoa văn gì, thanh nhã tự nhiên, cũng là phong cách của Triển Chiêu.

Tưởng tượng thấy trong phòng treo màn trướng màu này, Hiểu Vân cảm thấy rất hài lòng, đối với hai cuộn vải càng nhìn càng yêu thích không muốn buông tay, ôm suốt con đường từ hàng vải về Khai Phong phủ, Văn Hồng Ngọc nói ôm giúp nàng, nàng cũng không chịu, khiến Văn Hồng Ngọc xem thường nói "Nhìn cô hay chưa kia!"

Hiểu Vân chỉ khẽ hừ một tiếng, tiếp tục sung sướng. Hai người nói nói cười cười, chậm rãi trở về.

Nhưng mà, thời tiết không tốt. Lão thiên gia trở mặt thất thường, một

chút cũng không thể thương lượng. Thời tiết một khắc trước còn đẹp, chốc lát sau bắt đầu trở nên âm u. Gió tây nam mãnh liệt thổi tới, mang theo mây đen, nhanh chóng ép tới phương bắc, một tầng lại một tầng, bầu trời nhanh chóng bị một tầng mây rất dày bao phủ. Mây đen áp đỉnh, thỉnh thoảng lại có chớp nhoáng lên, như thần kiếm phá vỡ tầng mây, rất nhanh lại bị mây đen che mất. Sấm động vang trời, từ xa tới gần, từng đợt nổ vang. Con mưa lớn sắp tới.

Hiệu Vân và Văn Hồng Ngọc thấy sắc trời không ổn, vội vàng chạy về, cuối cùng trước khi cơn mưa ập xuống, kịp về tới Khai Phong phủ. Các nàng chân trước vừa bước lên bậc thềm cửa lớn phủ nha, từng hạt mưa lớn bắt đầu dội xuống, rơi trên mái ngói kêu lộp bộp.

Nhìn bên ngoài mưa lớn, Văn Hồng Ngọc nói: “May quá, may mà chúng ta chạy nhanh, bằng không ướt sũng rồi.”

Hiệu Vân nhìn Văn Hồng Ngọc, vừa thở hồng hộc vừa gật đầu. Vừa rồi sợ gặp mưa, chạy quá nhanh, động tới vết thương. Hơn nữa, chạy nhanh như vậy, hơi thở cũng không thông thuận, giống như có cái gì đó tắc trong cổ họng, rất khó chịu.

"Hồng Ngọc..." Hiệu Vân há miệng muốn nói cho Văn Hồng Ngọc biết mình rất khó chịu, nhưng không phát ra tiếng. Chỉ thấy Văn Hồng Ngọc vẻ mặt lo lắng nhìn mình, nói gì đó, nhưng không nghe thấy gì. Nàng định bước tới gần nghe cho rõ, nhưng thân thể không nghe sai khiến, chỉ cảm thấy chân nhẹ bẫng, đầu lại nặng nề, tầm mắt trở nên mơ hồ. Sau đó, trước mắt tối sầm, mất đi tri giác.

Hiệu Vân đột nhiên ngất xỉu khiến Văn Hồng Ngọc sợ hãi, may mắn chỉ chốc lát sau đã tỉnh. Nhưng Công Tôn Sách sau khi biết việc này, liền tức giận mắng cho Hiệu Vân một trận.

"Biết rõ thân thể mình còn chưa bình phục hẳn, còn mỗi ngày không biết tiết chế chạy ra ngoài. Nay thì hay rồi, mệt tới té xỉu, nếu lỡ có chuyện gì thì biết phải làm sao? Mấy ngày tới con chớ có ra ngoài, chuyện bên ngoài ta sẽ dặn người khác đi làm, con an tâm tĩnh dưỡng trong phòng, chờ ngày làm tân nương là được!"

"Cha... Con biết sau rồi, con sẽ chú ý, cam đoan không xảy ra chuyện đó nữa." Hiệu Vân thấy Công Tôn Sách nổi giận, liền cười cười giải thích. Cửa lớn không ra, cửa nhỏ không vào, ngày tháng biết bao nhàm chán, nàng không thích. Công Tôn Sách thương con gái, cũng mềm lòng, nàng vừa làm nũng một chút, nếu không có chuyện gì quan trọng, ông đều theo ý nàng.

Có điều, lúc này Hiệu Vân tính nhàm rồi. Công Tôn Sách lập tức nghiêm mặt, một chút cũng không chịu thỏa hiệp. Hiệu Vân biết Công Tôn Sách đã giận thật sự, vì thế không nói thêm nữa, đồng ý ngoan ngoãn ở trong phòng. Dù sao mọi thứ cũng đã ổn thỏa, hơn nữa thật sự nàng cũng mệt mỏi, tranh thủ mấy ngày tới nghỉ ngơi vậy. Công Tôn Sách thấy Hiệu Vân nghe

lời, lúc này mới yên tâm rời khỏi.

Hiệu Vân nằm ở trên giường, suy nghĩ lung tung mấy việc, Tiểu Thúy đẩy cửa bước vào, trên tay còn bung mấy thứ. Hiệu Vân nhìn thấy liền nhíu mày: "Thúy nhi, em nhầm à, thuốc buổi sáng đã uống rồi."

"Tiểu thư, đây không phải thuốc, là nhân sâm, mấy ngày trước Bạch đại nhân mang đến, nói là nhân sâm này mới lấy được hồi đầu năm, để tiểu thư dùng bổ thân thể rất tốt. Nấu cả một buổi chiều, giờ mới xong." Tiểu Thúy cười cười đi tới, cũng không cho Hiệu Vân ngồi dậy, trực tiếp bung tới đầu giường.

Hiệu Vân nhìn vào cái bát phủ men sứ màu xanh, có ánh vàng kim, hơi nóng lượn lờ, tỏa ra mùi hương nồng đậm. Nhân sâm vào thời này không giống ở hiện đại có thể mua dễ như mua khoai lang. Ở thời này, nhân sâm đều mọc hoang, không hề có người chăm sóc, thật sự rất quý giá.

Nhìn cây nhân sâm no đủ mượt mà bên trong chén canh mà đánh giá, dù thế nào cũng phải hơn hai mươi lượng bạc. Bạch Ngọc Đường đối với nàng thật tốt, lúc nàng bị thương, thứ nào tốt cũng vội tìm tới cho nàng. Thiên Sơn tuyết liên, nhung hươu vvv, phàm là những thứ hần biết, hần đều mua về cho nàng, cũng không cho nàng nói cảm ơn. Mấy ngày trước bởi vì Bạch lão gia có chuyện, hần vội vã xin Hoàng thượng cho nghỉ trở về Kim Hoa, có thể thấy tình hình rất khẩn cấp. Nhưng mà, cho dù thế, hần cũng không quên giao phó người khác đưa nhân sâm cho nàng. Bạch Ngọc Đường đối với nàng tốt như vậy, nhưng nàng không biết làm thế nào để cảm tạ, chỉ có thể húp sạch chén canh kia, cũng coi như không cô phụ tâm ý của hần.

Lúc Triển Chiêu trở lại Khai Phong phủ đã là chiều muộn. Nghe nói Hiệu Vân té xỉu, ngay cả cơm cũng không ăn, chạy thẳng tới phòng Hiệu Vân. Lúc này Hiệu Vân đang mơ mơ màng màng ngủ. Tối đây lâu ngày, nàng đã sớm dưỡng được thói quen ngủ sớm dậy sớm. Lúc này khác với hiện đại, buổi chiều không có chuyện gì làm, sau khi trời tối mọi người đều đi ngủ, phải biết dù là một ngọn đèn cũng là tiền.

Triển Chiêu gõ cửa, không có người trả lời, thấy cửa phòng khép hờ, liền nhẹ tay đẩy cửa đi vào. Vào trong phòng thấy Hiệu Vân tựa vào đầu giường, mắt nửa nhắm, thật ra còn chưa ngủ, nhưng hần vào phòng nàng lại không hề nhận ra. Mãi tới khi Triển Chiêu đi tới trước giường, đưa tay đắp lại chăn cho nàng, nàng mới chậm rãi mở mắt, mơ hồ gọi một tiếng "Triển đại ca."

Triển Chiêu cười khẽ, trong mắt lộ vẻ sủng nịch. Mấy ngày qua nàng thật sự vất vả. Triển Chiêu nhẹ nhàng đỡ nàng dậy, muốn nàng nằm xuống ngủ với tư thế thoải mái hơn. Hiệu Vân ngược lại tỉnh táo hơn nhiều, ngồi lên kéo hần nói chuyện cùng nàng. Lần này Triển Chiêu ở lại trong cung mấy ngày, nàng đều không gặp được hần.

"Triển đại ca, sao hôm nay huynh lại trở về?"

"Sao, ta về không tốt à?" Triển Chiêu từ trong mắt nàng nhìn thấy niềm vui sướng, lại nhìn không được muốn chọc nàng.

Hiệu Vân bĩu môi, cười mà không đáp.

Triển Chiêu đứng dậy, thấp một ngọn nến bên giường, ánh nến chiếu trên khuôn mặt tinh tế của Hiệu Vân. Sắc mặt có chút tái nhợt, thần sắc khó nén được vẻ mệt mỏi, khiến Triển Chiêu đau lòng không thôi, không khỏi lại dặn dò nàng mấy câu, mấy ngày tới đừng tiếp tục vất vả nữa. Hiệu Vân tất nhiên rất nghe lời mà gật đầu. Hiệu Vân muốn nói thêm mấy chuyện với Triển Chiêu, nhưng Triển Chiêu sợ nàng mệt, kiên trì bắt nàng nghỉ ngơi sớm, nàng cũng đành phải nằm xuống. Cuối cùng, Triển Chiêu mới nhớ ra, mình sắp phải ra khỏi thành một chuyến, hai ngày sau mới trở về, vì vậy báo với Hiệu Vân một câu rồi mới rời đi.

Bên ngoài vẫn mưa sa gió lộng, sấm vang chớp giạt. Tuy rằng hôm nay chính là kinh trập, có điều thời tiết như vậy cũng không phải bình thường.

Trong "chú giải bảy mươi hai tiết và vụ" viết: "Tháng hai, vạn vật thức tỉnh, bị kinh động bởi sấm, gọi là Kinh trập. Là cơn trùng vì bị kinh động mà tỉnh giấc." Đại thi nhân Đào Uyên Minh thời Tấn có thơ "Xuân ngắn gặp phải lúc trời mưa, sấm đầu mùa vang vọng phương đông, cơn trùng ngủ đông đều kinh động, cỏ cây cũng chậm rãi đâm chồi." Chính là nói về tiết kinh trập này.

Nhưng trên thực tế, cơn trùng không nghe được tiếng sấm, lúc xuân về, thời tiết chuyển ấm mới là nguyên nhân chúng chấm dứt ngủ đông, là nguyên nhân "bị kinh động mà tỉnh giấc". Thời gian sấm mùa xuân xuất hiện ở các nơi trên đất Trung Quốc không giống nhau, phía nam rất sớm, phương bắc muộn hơn rất nhiều. Cách nói "kinh trập thủy lôi" kỳ thực chỉ phù hợp với khí hậu khu vực Giang Nam. Đầu tháng hai, Khai Phong phủ có sét đánh là hiếm thấy.

Hiệu Vân nghĩ một hồi, mơ mơ màng màng không biết ngủ mất khi nào. Mà cảm giác ngủ một giấc này thật sự rất lâu.

Hồi 99 – Vì yêu mà cuồng si

"Các người cuối cùng tới tìm ta, muộn như vậy mới đến, ta thật sự lo mình sẽ phải đem bí mật này xuống âm phủ đấy." Cát Thu Nương dựa vào một góc trong nhà giam, nhìn người trước mắt, cười lạnh lùng. Ánh đèn mờ nhạt, trên mặt ả tạo nên một cái bóng lớn, khiến khuôn mặt vốn dĩ dễ nhìn, lại trở nên âm trầm dữ tợn.

Cách một hàng rào gỗ nặng nề, một người yên lặng đứng ở đó, nhìn ả chăm chăm một hồi lâu. Ánh mắt sắc bén, lộ ra hàn ý, giống như một thanh kiếm muốn đâm xuyên qua trái tim ả. Triển Chiêu vào lúc này, sát ý tản ra khiến người ta không thể bỏ qua, hơi thở lạnh lẽo, quấn quanh thân hắn.

Nếu là người bình thường, bị Triển Chiêu nhìn chăm chăm như vậy, chỉ sợ sẽ chột da sợ hãi. Nhưng giờ phút này, trước mặt Triển Chiêu là một người sắp xuống hoàng tuyền. Người sắp chết, còn có gì e ngại? Bởi vậy, mặc dù bị Triển Chiêu nhìn chăm chăm, ả vẫn bất vi sở động, lạnh lùng mỉm cười nhìn Triển Chiêu. Nụ cười kia, có cừ hận, có cười cợt, có khoái ý khi trả đũa thù.

"Giải được đâu?"

"A!" Cát Thu Nương hừ một tiếng, không cho là đúng. "Người nghĩ rằng và cứ như vậy mà cho người sao?"

"Người muốn gì?" Triển Chiêu nhìn Cát Thu Nương, mặt không có biểu tình. ả có yêu cầu, đây là tất nhiên, Triển Chiêu đã dự kiến từ trước.

"Ta muốn người quỳ xuống cầu ta!" Cát Thu Nương nhìn Triển Chiêu, cười đến đắc ý.

"..." Hai tay buông bên người, nắm chặt, lại buông ra. Triển Chiêu hít sâu một hơi, phun ra một chữ "được", sau đó vén trường bào sang bên, hai đầu gối quỳ xuống.

"Ha ha ha..." Thấy vậy, Cát Thu Nương ngửa mặt lên trời cười dài, đứng dậy, chậm rãi đi tới: "Đường đường là Nam hiệp, Ngự miếu Triển Chiêu, nhưng vì một nữ tử, lại quỳ trước một tử tù như ta, chuyện này thật sự là, thật sự là làm người ta mở mắt, vô cùng sáng khoái!"

"Giải được." Triển Chiêu không để ý Cát Thu Nương đùa cợt, chỉ nói hai chữ.

"A, tiểu nha đầu kia thật có phúc khí, người vì ả mà làm được tới mức này, có điều chỉ sợ mạng ả quá mỏng, không được hưởng thụ! Đáng tiếc, đáng tiếc..." Cát Thu Nương lắc đầu thở dài.

Triển Chiêu ngậy người, nhìn chăm chăm Cát Thu Nương: "Có ý gì?"

Cát Thu Nương ôm lấy hai cánh tay, quay mặt đi nói, "Người lấy thái độ này cầu xin ta sao?"

Triển Chiêu đứng bật dậy: "Người căn bản không có giải được."

"Đúng, ta không có giải được, người quỳ coi như uổng phí rồi."

"Cát Thu Nương, khôn kiếp người!" Văn Hồng Ngọc vẫn đứng trước cửa nhà tù, sớm đã nghẹn một bụng khí uất. Vừa rồi ngại Triển Chiêu ở đó, chuyện của Hiểu Vân nàng cũng không tiện ra mặt thay, đành phải nhìn xuống. Tới giờ nghe Cát Thu Nương nói vậy, lập tức nổi trận lôi đình, cuối cùng không chịu nổi nữa xông ra.

"Từ đầu đến cuối ta chưa từng nói giải được ở trên người ta." Cát Thu Nương cười vô lại.

"Nói, giải được ở đâu?" Văn Hồng Ngọc vừa tức vừa giận, trong lòng lại oán tới trượng phu của nàng, nếu lúc trước không nhận đồ đệ này, làm sao có những chuyện sau này.

Nhưng mà, chuyện trên đời làm sao có thể nói rõ ràng được? Cho dù

không có Cát Thu Nương, không chừng sẽ có Phong Tứ Nương. Huống hồ, nếu không phải vì Cát Thu Nương, nàng cũng sẽ không xuất hiện ở Khai Phong phủ. Cũng sẽ không xuất hiện trong nha môn, không quen biết với Hiều Vân. Có lẽ, mọi thứ đều là thiên ý, do ông trời đã an bài tất cả. Vì một lý do, các nàng phải gặp nhau, mà Hiều Vân, nhất định phải trải qua đau khổ này.

"Không có."

"Người có ý gì?" Văn Hồng Ngọc nắm chặt loan đao trong tay, oán hận nhìn chăm chăm vào Cát Thu Nương.

"Không có, người có hiểu là gì không? Thuộc này, căn bản là không có giải dược." Một câu tàn nhẫn như vậy, lại bị Cát Thu Nương nhẹ nhàng nói ra.

Tinh thần Văn Hồng Ngọc trong nháy mắt cuồng nộ, cuối cùng không khống chế được cảm xúc, rống lên: "Cát Thu Nương, vì sao? Hiều Vân với người không oán không cừ, người vì sao làm như vậy với nàng?"

"Không oán không cừ?" Cát Thu Nương cười lạnh, đưa tay chỉ vào Triển Chiêu: "Ta cùng Sa ca bị nhốt trong lao ngục, ngày mai sẽ bị xử tử, mọi thứ đều do hãn ban tặng. Ta cùng hãn có thù oán gì?"

"Các người giết người nhiều như vậy, bọn họ với người có thù oán gì? Người giết người phạm pháp, Triển Chiêu chấp pháp bắt người, là chuyện hợp tình hợp lý, người sao có thể vì vậy mà hại tới người khác?"

"Chấp pháp bắt người?" Cát Thu Nương cười, "Triển Chiêu mười năm trước vào giang hồ, bốn năm trước mới vào quan phủ. Người hỏi hãn xem, hãn trước khi ra làm quan đã giết bao nhiêu người? Những người đó có oán cừ gì với hãn không? Hãn giết người, vì sao không phải đền mạng, nay ngược lại chấp pháp dùng pháp luật mà bắt người! Pháp luật, pháp luật là cái gì chứ, pháp luật căn bản là chó má!"

"Người, Triển Chiêu hãn..." Văn Hồng Ngọc giống như tú tài gặp phải binh tốt, có lý mà không nói ra được. Nàng nhất định là điên rồi mới cùng con mù điên này nói đạo lý.

Triển Chiêu xanh mặt, ở một bên trầm mặc suy nghĩ. Mãi tới lúc Văn Hồng Ngọc gấp đến nỗi không biết làm thế nào nói tiếp, mới mở miệng: "Triển mỗ làm việc, luôn chỉ cầu không thẹn với lương tâm. Hôm nay nếu không phải Bao đại nhân muốn trăm người, loại người táng tận lương tâm, coi mạng người như cỏ rác như người, kiếm trong tay Triển mỗ, tất nhiên cũng không tha cho người."

"Không thẹn với lương tâm? Ha ha, hay cho một câu chỉ cầu không thẹn với lương tâm. Triển Chiêu, người sẽ hối hận, người nhất định sẽ hối hận. Ngày mai ta cùng Sa ca cùng ra pháp trường, cùng xuống Hoàng tuyền, cho dù kiếp này tận duyên, sống không thể bên nhau, tốt xấu cũng làm một đôi vợ chồng quý. Nhưng người thì sao? Người có biết độc đó là gì không?"

Đó là độc suy lão! Độc này trên đời không có thuốc giải. Hơn nữa, cho dù người nội lực thâm hậu, cho dù thêm sáu mươi năm công lực của Mạnh Nhược Hư, người cũng không cứu được ả. Sau khi độc phát, ả sẽ càng lúc ngủ càng lâu, tới khi ngủ mãi không tỉnh lại mới thôi. Hơn nữa, đối với ả, một ngày chính là một năm. Tiếp theo, người sẽ thấy ả càng ngày càng suy yếu, càng ngày càng già hơn, cho đến chết mới thôi."

Cát Thu Nương càng nói càng kích động, gần như rơi vào trạng thái điên cuồng: "Triển Chiêu, người làm ta cùng Sa ca sinh ly tử biệt, ta sẽ khiến người và ả âm dương hai đường xa cách! Đau đớn ta phải chịu đựng, ta sẽ trả lại cho người ngàn lần vạn lần. Triển Chiêu, người nhất định rất đau, rất hận! Người hại chúng ta không thể ở bên nhau, ta cũng sẽ không cho người được thoải mái. Ha ha ha ha..."

"Đủ rồi!" Văn Hồng Ngọc rút cuộc nghe không nổi nữa, cách không xuất một chữ đánh tới ngực ả. Cát Thu Nương bị đánh một cái lão đảo suýt ngã. Máu tươi từ khóe miệng chậm rãi chảy ra, nhưng ả vẫn cười, vẫn tiếp tục nói.

"Khụ khụ khụ, Triển Chiêu, là người hại ả, là người! Ta chờ hôm nay đã lâu. Ta sẽ không cho người thoải mái, sẽ không. Ta muốn các người âm dương cách biệt, vĩnh viễn không gặp lại..." Nữ nhân này bị điên rồi. Bị cừu hận che mất tâm trí, hoàn toàn điên rồi.

Trong nháy mắt, Triển Chiêu trong đầu trống rỗng. Giống như thế giới này chỉ còn lại có một mình hắn, hắn cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nghe thấy. Trước mắt không có biểu tình dữ tợn của Cát Thu Nương, trong tai không có giọng nói điên cuồng của ả. Trong nháy mắt, thế giới thật im lặng, im lặng giống như không có gì tồn tại, chỉ còn lại sợ hãi. Đúng vậy, sợ hãi, hắn cho tới bây giờ chưa từng sợ hãi như vậy.

Im lặng, chỉ trong một cái chớp mắt. Đột nhiên, âm thanh ồn ào lại trở lại, vọng bên tai là tiếng nguyên rủa như ma âm của Cát Thu Nương: "Triển Chiêu, là người hại ả, là người! Ta chờ hôm nay đã lâu. Ta sẽ không cho người thoải mái, sẽ không. Ta muốn các người âm dương cách biệt, vĩnh viễn không gặp lại..."

"Triển Chiêu..." Văn Hồng Ngọc định gọi Triển Chiêu một tiếng, vẻ mặt của hắn vô cùng đáng sợ, giống như đã tới tận thế, khiến nàng cũng thấy sợ hãi.

Triển Chiêu nhếch môi, không nói lời nào, giống như không nghe thấy tiếng Văn Hồng Ngọc, xoay người bước nhanh rời khỏi.

Văn Hồng Ngọc thấy hai tay Triển Chiêu nắm chặt, còn có bóng dáng như đang run rẩy của hắn, trong lòng cảm thấy bị đè nén. Lại nghĩ tới tình trạng của Hiểu Vân, càng thêm bi thương, hai mắt đỏ quạch, mũi cay cay, nhưng vẫn cố nhịn xuống, không để nước mắt chảy xuống. Nàng cho dù khóc cũng không khóc ở đây.

"Cát Thu Nương, người thật sự là chết chưa hết tội!" Văn Hồng Ngọc quay đầu, căm giận trừng mắt nhìn Cát Thu Nương, bỏ lại một câu rồi xoay người rời đi.

Mọi người nói, người sắp chết sẽ nói lời lương thiện. Vốn dĩ tưởng rằng đó là sự thật, nhưng thực tế lại không hẳn vậy. Nếu không, người giống như Cát Thu Nương, biết phải nói thế nào? Có lẽ, ả đã bị cừ hận cùng dục vọng làm mất đi nhân tính, không thể gọi là "người" nữa.

Triển Chiêu rời khỏi đại lao, chạy điên cuồng tới một nơi không người mới ngừng lại được. Vừa dừng lại, khí lực toàn thân trong nháy mắt toàn bộ bị rút hết. Triển Chiêu lao đảo một cái, cả người dựa vào tường, vẫn không chống đỡ nổi, quỳ rạp xuống.

Im lặng, im lặng, chỉ nghe tiếng hít thở ồ ồ của hắn, từng chút từng chút, ngán ngủ mà hồn độn. Đen tối, rõ ràng trước mắt chỉ là một màu đen, hắn lại giống như nhìn thấy bộ dáng thống khổ của Hiếu Vân. Nhắm mắt lại, hình ảnh ấy ngược lại càng thêm rõ ràng. Yếu ớt của nàng, đau xót của nàng, nước mắt của nàng, kiên trì của nàng, sợ hãi của nàng...

Tay trái nắm chặt, ôm lấy ngực, để lại từng vết từng vết hằn, nỗi đau đón ấy, không thể so sánh với nỗi đau trong lòng. Nỗi đau như biển lớn khôn cùng, hắn đắm chìm trong đó, không thể thở, không thể nhúc nhích, càng không thể thoát. Muốn há miệng, muốn phát tiết những tích tụ trong lòng, lại không có âm thanh nào phát ra, cuối cùng chỉ có thể cắn chặt khớp miệng phát ra âm thanh nức nở trầm thấp. Đột nhiên, cổ họng có vị ngọt, một ngụm máu tanh trào ra, hòa cùng nước mắt nóng bỏng, cùng rơi trên đất.

Vì sao, vì sao lại như vậy...

Hồi 100 - Cái gọi là tình yêu

"Ta muốn các ngươi âm dương đôi ngả cách biệt, vĩnh viễn không gặp lại, âm dương đôi ngả cách biệt, vĩnh viễn không gặp lại..."

Đã qua một đêm, lời nguyện rủa của Cát Thu Nương vẫn quanh quẩn trong đầu. Mà một đêm đó, Triển Chiêu không chỉ một lần thử dùng nội công đem độc "suy lão" trong cơ thể Hiếu Vân ép ra ngoài, nhưng mà đều không có kết quả. Hắn chưa từng gặp phải loại độc như vậy, vô hình vô ảnh, ở trong cơ thể, không hề có tung tích. Hay là nói, loại độc này đã tan vào trong cơ thể, dung hợp hoàn toàn với từng bộ phận trong cơ thể, khiến hắn không thể ra tay bức độc.

Còn Hiếu Vân, không có chút thống khổ nào, chỉ im lặng ngủ, nặng nề, gọi thế nào cũng không tỉnh. Từ buổi tối khi hắn rời khỏi thành đó, cho tới sáng hôm nay, suốt hai ngày ba đêm, nàng vẫn nằm ở đó, không hề nhúc nhích.

Ánh mặt trời chiếu qua khe cửa sổ, ánh lên màu vàng nhạt. Mặt trời

đầu mùa xuân ấm áp, mang đến cho căn phòng u tĩnh một chút ánh sáng. Người vốn đang ngủ say trên giường suốt bao ngày, đầu mày hơi nhíu lại, động tác rất nhỏ khiến Triển Chiêu canh giữ bên cạnh vẫn nghĩ mình hoa mắt nhìn nhầm, mãi tới lúc biên độ nhíu mày ngày càng lớn, sau đó đôi mắt từ từ mở to, hần mới tin nàng thật sự đã tỉnh.

"Hiệu Vân." Triển Chiêu không chuyển mắt nhìn nàng, âm thanh nói chuyện khàn khàn có chút khó nghe.

Hiệu Vân nhìn Triển Chiêu ngồi bên giường mình, nháy mắt mấy cái, vẻ mặt mê mang. Hần sao lại ở đây? Muốn há miệng, lại phát hiện yết hầu nóng rát, giật giật người muốn đứng dậy, lại cảm thấy cả người mệt mỏi, đầu vầng mắt hoa.

Triển Chiêu đỡ Hiệu Vân ngồi lên, rồi bung nước đút cho nàng uống, nàng mới có thể mở miệng nói chuyện: "Triển đại ca, sao huynh lại ở đây? Không phải hôm nay huynh muốn ra khỏi thành sao?"

"Ta..." Triển Chiêu cúi đầu tránh ánh mắt của nàng. Trong lòng do dự, không biết nên giải thích thế nào.

"Triển đại ca, huynh làm sao vậy?" Hiệu Vân thấy bộ dáng khác thường của Triển Chiêu, lại thấy vẻ mặt tiêu tụy của hần, hai mắt tràn ngập tơ máu, đáy mắt còn có ánh xanh, trên cằm hỗn độn một hàng râu xanh nhạt chưa cạo. Tình trạng này rõ ràng là do làm việc vất vả, một đêm không ngủ gây ra. Thấy bộ dáng hần như vậy, Hiệu Vân nhin không được thở dài trong lòng. Có lẽ đêm qua lại có chuyện phát sinh.

"Hiệu Vân, nàng hãy nghe ta nói. Bất luận tương lai xảy ra chuyện gì, có ta ở đây, nàng chớ sợ." Triển Chiêu nắm vai Hiệu Vân, yên lặng nhìn nàng. Việc này, cho dù không nói lúc này, nhưng mấy ngày nữa cũng không thể giấu được. Thân thể của nàng, tự nàng sẽ biết.

"Cái gì, cái gì vậy?" Thái độ nghiêm túc của Triển Chiêu khiến Hiệu Vân không hiểu sao có chút hoảng hốt: "Triển đại ca, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Triển Chiêu thấy Hiệu Vân có chút kinh ngạc, trong lòng mâu thuẫn, giống như phiên giang đảo hải, khó có thể bình tĩnh. "Hiệu Vân, ta rời thành đã về, mà nàng đã ngủ suốt hai ngày ba đêm rồi, bất luận mọi người gọi thế nào, nàng cũng không tỉnh lại."

"... Hai ngày ba đêm?" Hiệu Vân có chút mơ hồ, lại có chút kinh ngạc. "Ta ngủ lâu như vậy sao? Sao một chút cảm giác cũng không có?" Suốt ba ngày hai đêm đều không hề tỉnh lại, có phải nàng dễ ngủ quá không? Hơn nữa, sao có thể gọi là bất tỉnh, chẳng lẽ mình gặp phải quái bệnh rồi? Hay là linh hồn lại rời khỏi thân thể? Nghĩ tới nghĩ lui, Hiệu Vân vẫn không thể hiểu được, nhìn Triển Chiêu, vừa kinh hoảng, vừa nghi hoặc.

"Nàng, trúng một loại độc tên là "suy lão"."

Nếu có người nói cho bạn nghe, bạn mắc phải bệnh nan y sắp chết, đó

là cảm giác gì?

Trước kia, Hiểu Vân không biết đó là cảm giác gì, nhưng giờ nàng đã biết. Lúc Triển Chiêu nói với nàng, nàng trúng độc của Cát Thu Nương, sẽ thường xuyên ngủ say, sau đó sẽ nhanh chóng chết già, nàng đã biết.

Là sợ hãi, hay kinh hoàng? Không, cũng không hẳn, càng nhiều hơn chính là không dám tin.

Một hồi lâu sau, nàng vẫn có cảm giác mình đang ở nơi nào đó, ngây ngốc nhìn Triển Chiêu, giống như Triển Chiêu nói chuyện gì đó rất buồn cười. Mãi tới lúc nàng nhìn thấy nước mắt của Triển Chiêu rơi xuống, mãi đến khi Triển Chiêu ôm nàng vào ngực, ôm rất chặt, khiến nàng khó thở, nàng mới đột nhiên ý thức được: đây là thật sự. Sinh mệnh của mình sắp đi đến cuối. Bởi vì Triển Chiêu đang run rẩy, Triển Chiêu từ trước tới giờ không biết sợ hãi, lúc này đang run rẩy.

"Hiểu Vân, Hiểu Vân..." Triển Chiêu ôm chặt lấy nàng, đau lòng không thể chịu nổi. Vốn tưởng rằng, nước mắt của hắn đêm qua đã rơi hết, nhưng hiện tại, chất lỏng nóng bỏng kia, từ hai má rơi xuống, giống như đốt cháy tim hắn; vốn tưởng rằng, hắn đã có đủ dũng khí để đối mặt với sự thật, nhưng nhìn thấy bộ dáng của nàng, hắn vẫn cảm thấy sợ hãi.

"Triển đại ca, huynh nói, kiếp trước ta có phải là Hồn thể ma vương, nghiệp chướng nặng nề, cho nên ông trời mới trừng phạt ta như vậy không?" Hiểu Vân không khóc, nàng cũng không biết mình có thương tâm hay không, chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng thê lương. Nàng cảm thấy mình rất kỳ quái, người bình thường hẳn sẽ đau lòng, sẽ khóc phải không? Nhưng vì sao nàng không rơi lệ, ngược lại muốn cười? Mà nàng, thật sự nở nụ cười.

"Ha ha, chắc là vậy, nếu không, ông trời cũng không phí công khiến ta gặp phải những chuyện này, đúng không? Mới một năm đã chết hai lần, chắc ta là người đầu tiên. Đúng rồi, Triển đại ca, đợi ta chết rồi, huynh nhất định phải hỏa táng thi thể của ta, ta không muốn bị rửa nát, bị sâu ăn, rất kinh tởm. Ta sợ bóng tối, ta cũng không muốn bị chôn dưới đất. Huynh đem tro của ta rải ra biển, ra sông, hoặc để ta theo gió bay đi cũng được. Có được hay không? Chỉ cần để lại một chút, làm thành túi hương cho huynh mang theo bên cạnh, như vậy dù huynh đi đến đâu ta cũng có thể đi cùng huynh. Huynh luôn chỉ có một mình, rất cô độc, cho dù ta chết, ta cũng muốn cùng huynh..."

"Không, Hiểu Vân, nàng đừng nói nữa, nàng sẽ không chết, sẽ không."

Di ngôn của Hiểu Vân lúc lâm chung khiến Triển Chiêu đau lòng không chịu nổi, muốn ngăn cản nàng đừng nói gì thêm, nhưng nàng giống như không nghe thấy lời hắn, tiếp tục nói ra nguyện vọng của bản thân: "Nếu như, nếu có một ngày, huynh gặp được một cô nương thích hợp, có lẽ cô nương đó tên Đinh Nguyệt Hoa, huynh hãy thành thân với nàng. Đúng, huynh thành thân đi, huynh cần người chăm sóc. Hơn nữa, bất hiếu có ba tội,

trong đó có tội không có hậu nhân, huynh phải cưới vợ sinh con để kéo dài hương khói cho Triền gia, huynh không thể luôn đơn độc một thân một mình, Triền gia cũng không thể không có hậu nhân..."

"Hiệu Vân, không cần nói nữa!" Triền Chiêu cuối cùng không nghe nổi nữa, lớn tiếng ngăn Hiệu Vân lại, đẩy nàng ra, yên lặng nhìn nàng.

"Hiệu Vân, nàng nghe đây, kiếp này của Triền Chiêu chỉ yêu một người, chỉ có một thê tử, ngoại trừ nàng ấy, ta không cần ai khác. Sinh dưỡng con cái cho Triền gia, cũng chỉ có nàng ấy, không có ai khác. Nếu nàng ấy đi rồi, ta sẽ cả đời không cưới hỏi, cho dù người đời chửi mắng ta bất hiếu cũng được, hương khói của Triền gia sau này đứt đoạn cũng được! Tóm lại, ta sẽ không cưới nữ nhân nào khác!"

Triền Chiêu nắm vai Hiệu Vân, nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt kiên quyết, không chút buông tha. Hiệu Vân nhìn đôi mắt đỏ bừng của hắn, cũng nhìn không được đỏ mặt, thanh âm nghẹn ngào.

"Nếu có thể, ta cũng muốn làm thê tử của huynh, cũng muốn sinh con dưỡng cái cho huynh, cùng huynh bạch đầu giai lão. Nhưng mà, nhưng mà ta không có cách nào. Huynh biết rõ, thời gian của ta không nhiều, căn bản không có cách nào. Nếu ta vẫn có thể ở bên huynh, ta sao có thể để huynh cưới nữ nhân khác, nhưng ông trời không cho, ông trời không cho! Vì sao, chúng ta vất vả lắm mới đến được với nhau, vì sao ông trời lại đối xử với ta như vậy? Vì cái gì, vì cái gì, vì cái gì..."

Giọng nói bắt đầu kích động. Cuối cùng nàng khóc òa lên, đau khổ cùng thương tâm trong lòng, như hồng thủy tràn đê, trong nháy mắt bùng nổ, hóa thành nước mắt cùng tiếng khóc bật ra. Tiếng khóc cực kỳ bi ai, tuyệt vọng, bất lực, khiến người nghe thương thâm mà rơi lệ.

"Ô... Triền đại ca, ta không muốn chết, ta không muốn chết, vì sao bọn họ đối xử với ta như vậy, vì sao...A..."

"Hiệu Vân, đừng sợ, có ta ở đây, ta sẽ không để nàng chết. Cho dù dùng tính mạng của ta đi đổi, ta cũng sẽ nghĩ cách cứu nàng." Triền Chiêu ôm Hiệu Vân, nước mắt lại lần nữa trào ra. Nếu có thể, ông trời à, ông lấy mạng của Triền Chiêu, đổi cho Hiệu Vân cả đời bình an đi.

"Không được. Ta không muốn huynh chết, không được... Nếu huynh chết, ta sao có thể sống một mình, không được... Không được chết, nhất định phải sống, nhất định phải sống..."

"Được, ta không chết, nàng cũng phải sống thật tốt. Ta còn chưa kịp đưa nàng du ngoạn đại giang nam bắc, còn chưa kịp cho nàng thưởng thức hết mỹ thực trong thiên hạ, sao có thể cứ vậy mà chết được. Nàng không phải thích những nơi non xanh nước biếc sao? Chúng ta trước hết đến Giang Nam, chơi thuyền trên Thái Hồ, xem màu sắc ánh sáng dưới nước, mặt trời lên mặt trăng hạ xuống. Nơi đó tôm béo cá ngon, làm món ăn nhắm rượu chính là mỹ vị, nàng thích rượu hoa cúc, tất nhiên không thể thiếu. Đến lúc

đó, nàng muốn uống bao nhiêu thì uống bấy nhiêu, ta không bao giờ ngăn nàng nữa, nếu say, vậy ở lại trên thuyền nghỉ ngơi. Có ta ở đây, nàng không cần sợ lạnh."

"Chúng ta hoặc đi thuyền, hoặc cưỡi ngựa, tới nơi nàng muốn tới. Đi mệt rồi không muốn đi nữa, chúng ta lại trở về đây. Hoặc là, cũng có thể tùy tiện tìm một thôn nhỏ ở lại. Mấy gian phòng, một căn tiểu viện, một hồ nước, trong phòng có đồ ăn, hậu viện nuôi cá. Vào mùa hè, trước cửa treo một cái chuông gió. Lúc gió nổi, sẽ có âm thanh rất dễ nghe vang lên. Vào mùa đông, chúng ta trước cửa đốt một chậu than, nướng hạt dẻ nàng thích ăn."

Nói xong, thanh âm Triển Chiêu dần trở nên vũng vũng. Âm thanh trầm thấp ôn nhu, chậm rãi bày tỏ, giống như nước chảy róc rách, giống như dòng suối nóng hổi, ấm lòng người trong phòng.

Giọng nói của hắn giống như thần dược, trấn an trái tim của Hiểu Vân, tiếng khóc của nàng càng ngày càng nhỏ, từ từ, mấy tiếng thút thít cũng dần dần ngừng lại.

"Không phải nàng nói trẻ con nơi này rất đáng thương, nhất là nữ hài, không có cơ hội đọc sách biết chữ. Chúng ta sẽ mở một lớp học nhỏ, gọi mấy đứa trẻ tới học bài. Về phần học phí, bọn chúng trả bao nhiêu cũng được. Chỉ cần nàng không nghĩ là vất vả, làm cái gì cũng được. Có điều, nếu mang thai, nàng phải an phận một chút, không thể vì hứng thú nhất thời mà sơ suất bản thân. Rượu cúc hoa dù ngon cũng không được uống nữa. Con gái của chúng ta, nhất định giống nàng, thông minh lanh lợi, cực kỳ đáng yêu."

"Nêu là con trai thì sao?"

"Nếu là con trai, vậy tất nhiên là giống ta."

"Nhưng mà, dựa theo di truyền học mà nói, nữ sinh ra giống phụ thân, nam sinh ra giống mẫu thân mới đúng." Hiểu Vân nói rất thật thà, Triển Chiêu tựa như nở nụ cười.

"Không sao, bất kể giống ai, đều là con của ta."

"Được, chúng ta ít nhất phải có một nam một nữ, có nam có nữ mới là tốt nhất."

"Tốt, chỉ cần nàng không chê mệt, sinh mười tám đứa cũng không thành vấn đề."

"Mười tám đứa? Ta không phải là heo mẹ, nhiều lắm bốn đứa thôi. Trong nhà như vậy cũng đủ náo nhiệt rồi."

"A, được, vậy thì bốn. Chúng ta nuôi chúng lớn lên, nhìn chúng thành gia lập nghiệp, đợi chúng ta già đi, sẽ ngậm kẹo đùm cháu. Nàng xem, chúng ta còn nhiều việc phải làm như vậy, sao có thể cứ thế mà chết đi. Cho nên, nàng nhất định phải sống, sống thật lâu thật lâu."

"Ừ. Thật lâu thật lâu."

-0-

Hai người thật khờ khạo. Cũng khó trách, hai người đều ngốc như vậy, làm gì có chỗ cho hấn xen vào? Hấn là một người tinh táo, đến cả thích một người cũng rất lý trí. Nhưng mà, tình cảm mà còn lý trí, vậy gọi là tình cảm sao?

Cho tới nay, hấn luôn nghĩ hấn thích nàng, muốn giữ nàng bên cạnh, cho nàng vinh hoa phú quý, cầm y ngọc thực. Nhưng mà, hiện giờ hấn mới phát hiện mình đã mười phần sai. Những thứ hấn cho nàng, không phải là thứ nàng muốn. Cho nên, nàng luôn cự tuyệt hấn. Thì ra, hấn cho tới bây giờ đều không biết nàng muốn cái gì, hấn chưa từng thật sự suy nghĩ nàng thật sự cần gì, chỉ là muốn lấy “ban cho” làm lợi thế, khiến nàng thích mình. Nay cuối cùng hấn đã biết nàng muốn gì, nhưng cho dù biết thì sao? Hấn có thể làm điều đó cho nàng sao?

Mà Triển Chiêu, lại biết nàng muốn cái gì, hấn thậm chí vì nàng, đồng ý từ bỏ cả mạng sống của mình. Đặt tay lên ngực tự hỏi, nếu đổi lại là hấn, hấn đồng ý sao? Chỉ sợ là tuyệt đối không. So với Triển Chiêu, thích của hấn với nàng, thật sự là “kém cỏi”, căn bản không đáng nhắc tới.

Hỏi thế gian tình là gì, khiến người sinh tử tương hứa. Chính là nói bọn họ!

Người kia đứng ngoài phòng nghe một hồi lâu, không khỏi cảm thán trong lòng, rồi mới gọi công công đi cùng tới gõ cửa, đưa đồ vào, bản thân không nói một tiếng xoay người bỏ đi. Nơi này không có chỗ của hấn, hấn tội gì tự làm mất mặt, vẫn nên hồi cung thôi.

Hồi 101 - Tóc như tuyết

Hiệu Vân cho tới bây giờ cũng không biết một người có thể già nhanh như vậy. Nhưng mà, hiện tại nàng đã biết. Trên đời này có một loại độc, gọi là độc suy lão. Nó có thể khiến người ta “sống một ngày bằng một năm”, khiến người trong thời gian không đến một tháng, từ một cô gái như hoa, biến thành một bà lão năm mươi tuổi. Mà sự thật đáng buồn là, nàng còn tự mình trải qua tất cả.

Những lời tốt đẹp ngày ấy còn ở bên tai. Nhưng hiện tại, bọn họ không thể không đối mặt với sự thật, không thể không tin, Cát Thu Nương nói thật. Độc suy lão, không giải được. Bọn họ từng cố gắng, từng đấu tranh. Minh châu của Thái Hậu, Thanh Long Châu quý giá của Hoàng Thượng, đều là bảo bối của hoàng thất, nghe nói có thể giải trăm thứ độc trong thiên hạ. Ngày đó, Hoàng Thượng tự mình tặng cả hai loại đó tới đây. Nhưng mà đáng tiếc, cả hai đối với Hiệu Vân mà nói, hoàn toàn không có tác dụng.

Nàng vẫn thường xuyên ngủ say, hơn nữa, thời gian ngủ càng lúc càng dài. Nàng vẫn không ngừng già đi, da mồi, nếp nhăn, đều do nguyên nhân bởi năm tháng, lúc này lại không hề liên quan tới tháng năm. Chúng tới

nhánh như tia chớp, ào ạt mà tới. Những thay đổi ấy khiến Hiều Vân sợ hãi, chân tay luống cuống. Lúc đối mặt với Triển Chiêu, lại nhìn không được khóc tới ruột gan đứt từng khúc. Nàng không muốn khóc, nàng nghĩ, cho dù chết, cũng phải để hắn thấy nàng tươi cười. Nhưng mà, nghĩ tới sau này không thể gặp hắn, không thể cùng hắn ở bên nhau, nước mắt của nàng không không chế được chảy xuống.

Ngủ, biến thành nỗi tra tấn của nàng, nhưng không cách nào không chế. Mỗi một lần qua giấc ngủ say, mỗi một lần mở mắt, nàng đều có cảm giác thật mệt mỏi, rõ ràng ngủ rất lâu mới tỉnh, lại cảm giác giống như đã lâu không ngủ. Mà mỗi lần tỉnh lại, nàng đều phải đối mặt với một khuôn mặt già nua hơn trước, trải qua nhiều đả kích, nàng đã gần như chết lặng, mới ngắn ngủi hai mấy ngày, cũng đã nhanh chóng tập thành thói quen.

Lúc Hiều Vân tỉnh lại, trong phòng không có một ai, rất im lặng, im lặng đến mức chỉ nghe thấy tiếng hít thở của mình. Nàng không muốn cử động, cũng không mở mắt, chỉ lẳng lẳng nằm ở trên giường. Thân hình càng ngày càng gầy gò, đến ngủ trên giường cũng cảm thấy ván giường cọ vào xương cốt, khiến nàng không thoải mái, giống như khắp người đều kêu gào đau nhức.

Nàng không biết lần này mình đã ngủ bao lâu, có điều chắc không qua sáu bảy ngày, nàng nhớ rõ, lần trước nàng ngủ hết năm ngày. Lúc mở mắt, một chút ánh sáng lưu động quanh màn trướng, đó là ánh nến, phát ra ánh lửa lay động mờ nhạt. Quay đầu nhìn chính là mái tóc dài của mình. Cho dù nàng không soi gương, không thấy mặt mình, nhưng nhìn một đầu tóc trắng, nàng cũng biết mình đã già đi rất nhiều, biến thành một lão bà. Thì ra, đây là “một đêm đầu bạc”.

Không khóc, cũng không nháo, đối với một đầu tóc bạc này, nàng cũng không biết mình có cảm giác gì. Chua xót, khổ sở, sợ hãi, hay là hận? Nàng không thể nói rõ ràng. Dù sao cũng là già, già tới mức độ nào cũng vẫn là già, nàng đã nản lòng rồi. Từ sau ngày đó, đối mặt với tuổi già của mình, nàng đã không còn khóc tới đứt hơi khàn giọng, không còn cuống loạn nữa.

Ngày đó, nhìn thấy khuôn mặt đầy nếp nhăn của mình trong gương, nàng gần như đã không nhận ra mình. Khuôn mặt không có nụ cười, lại xếp nếp như hoa, đối với nàng mà nói thật đáng sợ, gần như ép nàng muốn điên, khiến nàng muốn chết. Ngày đó, nàng biến thành một kẻ ngay cả mình cũng thấy xa lạ, cảm thấy chán ghét. Tức giận, ném đồ, nhốt mình trong phòng, không cho bất cứ ai lại gần, ném vỡ cả mặt gương đồng kia.

Từ sau khi phát độc, gương đã trở thành thứ khiến nàng vừa yêu vừa hận. Nàng sợ hãi nhìn diện mạo của mình trong gương, dung nhan không còn là hồng nhan. Nhưng nàng lại nhìn không được mà soi gương, hy vọng xa vời có thể nhìn thấy biến chuyển. Bởi vậy, nàng vẫn giữ lại gương trong phòng. Nhưng mà, vào ngày hôm đó, nàng biết kỳ tích sẽ không xảy ra, vì

thể, nàng dứt khoát đánh vỡ mặt gương kia. Cùng từ hôm đó chặn Triển Chiêu ngoài cửa, bản thân mình như vậy, nàng không muốn hắn thấy, nàng không muốn.

Ngày ấy lúc Triển Chiêu muốn vào cửa, nàng giống như phát điên gào lên: “Đi ra ngoài, ta không muốn gặp huynh, không muốn gặp huynh, đi ra ngoài! Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!” Ngày ấy, nàng cầm một cây kéo, chọc vào yết hầu của mình, uy hiếp Triển Chiêu, nếu còn tới gần, sẽ máu tươi đổ tại trận. Ngày ấy, nàng khiến mọi người đều hoảng sợ, còn bản thân mình tự nhốt trong phòng, ngồi ở góc tường, khóc đến cổ họng cũng khàn tiếng.

Nàng không biết sau đó mình ngủ thế nào. Lúc tỉnh lại, nằm trên giường, phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, chỉ thiếu mấy thứ nàng đã phá hỏng, còn cả mặt gương đồng kia. Ngày đó, nàng rất im lặng. Vô cùng phối hợp uống thuốc, tuy rằng nàng biết thứ đó hoàn toàn vô dụng. Nàng cùng Công Tôn Sách nói chuyện hơn nửa ngày, ông làm phụ thân của nàng nửa năm, nàng kính ông, thương ông, vốn đã coi ông là cha ruột, muốn hiếu thuận, không ngờ sinh mệnh quá ngắn ngủi, duyên phận cha con của họ quá nhỏ bé, không đợi được Công Tôn Sách đến tuổi già, bản thân nàng đã phải ra đi.

Ngày ấy, nàng còn cùng Tiểu Thúy, cùng Văn Hồng Ngọc nói rất nhiều chuyện. Nàng biết, không chừng lần tới ngủ sẽ không tỉnh lại nữa. Nhưng mà, nàng vẫn không gặp Triển Chiêu. Kỳ thật, ai nấy đều hiểu những thống khổ cùng mâu thuẫn trong lòng nàng. Ai cũng biết, người nàng muốn gặp nhất là ai.

Tỉnh lại không muốn gặp, nhưng khi nàng nhin không được mệt mỏi muốn đi ngủ, liền hồi hận không thôi, nàng muốn mở to mắt, muốn nhìn mặt Triển Chiêu, nhưng không chịu nổi không chế mà mất đi ý thức. Lúc nàng tỉnh lại lần nữa, phát hiện bản thân càng già thêm, nàng lại không đủ dũng khí để đi gặp hắn. Loại cảm giác muốn gặp mà không dám gặp này, là sự mâu thuẫn lặp đi lặp lại, ép nàng sắp điên.

Một đầu tóc bạc, chứng tỏ điều gì? Không cần nói, vừa nhìn đã hiểu. Nàng biết, cho dù không soi gương, nhưng mà mỗi một bộ phận trên cơ thể, mỗi một tác trên da, mỗi một điểm có cảm giác, đều nhắc nhở nàng, tuổi thanh xuân của nàng sớm đã không còn nữa, mà sinh mệnh của nàng, đang lấy tốc độ khác hẳn người thường mà trôi qua. Thân thể của nàng đang không ngừng suy yếu, nhanh chóng già đi. Cho tới hôm nay, thật sự đã trở thành một lão bà đầu bạc. Có lẽ, đây là lần tỉnh táo cuối cùng của nàng.

Lần đầu chết xảy ra quá nhanh, bất tri bất giác trôi qua, một chút ấn tượng cũng không có. Nhưng lúc này, cảm giác cách cái chết càng lúc càng gần, rõ ràng như vậy. Cho dù sợ hãi, cũng không có cách nào ngăn cản mình đi tới điểm cuối, khiến nàng bất lực mà tuyệt vọng. Nghĩ tới biệt ly sắp tới, nước mắt nhin không được chảy xuống.

"Triển đại ca, ta rất nhớ huynh..."

Cửa, cách một tiếng, mở ra, lại đóng lại. Gió từ ngoài phòng tranh thổi vào, khiến ánh nến chớp lên.

Hiệu Vân quay đầu, người đứng ở trong phòng, dáng người cao ngất, một thân hồng y, khuôn mặt gầy gò, ánh mắt lại trong suốt sáng ngời nhìn nàng, cười với nàng.

"Hiệu Vân."

Hồi 102 - Ước định tam sinh

"Triển đại ca..." Hiệu Vân áp úng nhìn hấn từng bước một đến gần. Nàng, đây là đang nằm mơ sao? Sao vừa mới nghĩ tới hấn, hấn liền xuất hiện?

"Hiệu Vân."

"Triển đại ca..." Cái ôm đã lâu mới có, hơi thở quen thuộc, còn có giọng nói của hấn, chân thật như vậy. Thì ra, nàng nhớ hấn như vậy, nhớ đến tim cũng tan nát. Nước mắt lại tuôn ra, mơ hồ ní non, cúi đầu nói ra nỗi tương tư của nàng: "Triển đại ca, ta rất nhớ huynh, rất nhớ huynh..."

"Ta cũng vậy, rất nhớ nàng." Một tiếng thở dài từ trong miệng Triển Chiêu tràn ra. Hấn đã rất nhiều ngày chưa được ôm nàng. Ngày đó, hấn vẫn luôn nhìn nàng, nỗi khổ của nàng, nỗi đau của nàng, hấn đều biết. Nhưng nàng không chịu gặp hấn, hấn cũng chỉ có thể chiều ý nàng, không xuất hiện trước mặt nàng, chỉ có chờ lúc nàng ngủ, yên lặng chờ đợi bên giường.

Mỗi một biến hóa của nàng, hấn đều biết; mỗi cơn thống khổ của nàng, hấn đều đau lòng. Thanh xuân đã già, không còn hồng nhan, đối với nàng mà nói, rất tàn khốc, với hấn mà nói, cũng là dày vò. Thống khổ của nàng khiến hấn đau lòng, mâu thuẫn của nàng khiến hấn không thể bỏ qua, nhưng mà, hấn chỉ có thể trở mặt nhìn nàng, thúc thủ vô sách.

Giờ này khắc này, nam hiệp Triển Chiêu, phải làm thế nào đây, một thân võ nghệ thì đã sao? Chỉ là hư danh, không thể bảo vệ được nữ nhân mình yêu thì có ý nghĩa gì? Còn hơn thế nữa, không bằng một người bình thường, có mấy mẫu đất cần, mấy gian nhà nhỏ, yên ổn trải qua những ngày hạnh phúc. Nhưng mà, đối với bọn họ, đây cũng chỉ là một hy vọng không thể thành hiện thực.

"Triển đại ca, xin lỗi..." Xin lỗi, ngày đó ta đối xử với huynh như vậy, tra tấn huynh như vậy.

"Hiệu Vân." Triển Chiêu nhẹ nhàng ôm lấy mặt Hiệu Vân, nhìn vào mắt nàng. Dung nhan cho dù đã thay đổi, nhưng đôi mắt nhìn mình vẫn thâm tình như trước. Ánh mắt của nàng, là điều hấn vĩnh viễn sẽ không quên. "Hiệu Vân, giữa chúng ta không cần nói những lời đó được không?"

"Triển đại ca..." Hiệu Vân nhìn hấn, ánh mắt hấn luôn trong suốt mà

ngồi sáng, giống như hồ nước sâu không thấy đáy. Mà lúc này, lại mang theo thâm tình và ưu thương nhìn mình, tựa như có vô số lời không thể nói ra.

"Triển Chiêu, Triển Chiêu..." Hiều Vân hạ giọng lầm bầm tên của hắn, một lần lại một lần, giống như muốn đem cái tên này khắc sâu trong lòng, ghi tạc trong xương cốt. Chạm rãi vươn tay, nhẹ nhàng đặt trên mặt hắn, làn da dưới bàn tay, ấm áp mà trơn láng. Ngón tay nàng tái nhợt, nhẹ nhàng lướt trên khuôn mặt hắn. Hai hàng lông mày anh khí mười phần, hai mắt sáng ngời, đôi môi khinh bạc, từng chút từng chút. Bộ dáng của hắn, nàng phải nhớ kỹ trong lòng, có lẽ, kiếp sau bọn họ còn có thể gặp gỡ, lúc đó, nàng muốn từ ánh mắt đầu tiên có thể nhận ra hắn.

Một cái hôn, nhẹ nhàng như lông chim, cẩn thận dừng trên môi nàng. Nhắm mắt lại, nước mắt theo hai má chảy xuống, giọt giọt rơi vào trong lòng hai người.

"Hiều Vân, làm thê tử của ta đi."

"Được, kiếp sau, nhất định."

"Không, không chỉ kiếp sau, đời này cũng muốn, còn có kiếp sau sau nữa."

"Huynh thật tham lam."

"Đúng, ra rất tham lam, đối với nàng, ta thật sự tham lam. Cho dù là ước định tam sinh cũng không đủ."

"Kiếp này, chỉ sợ là không còn kịp rồi. Có điều, nếu có thể, ta hứa sẽ đem toàn bộ kiếp sau cho huynh. Tìm huynh, chờ huynh, làm thê tử của huynh."

"Không, vẫn kịp, chúng ta từ kiếp này bắt đầu làm vợ chồng, tới kiếp sau, kiếp sau nữa, vô số kiếp sau vẫn làm vợ chồng."

"Triển đại ca..."

"Hôm nay, là hai sáu tháng hai."

"..."

"Là ngày thành hôn của chúng ta."

"... Thật sao?"

"Hôm nay, ta muốn nàng làm tân nương, gả cho ta, làm thê tử của ta, cho nên, còn kịp."

"Ta..." Hiều Vân nghẹn ngào cơ hồ không thể nói nên lời, chỉ có thể che miệng, hai mắt nhắm lệ nhìn Triển Chiêu.

Nước mắt hôm nay, giống như không thể giữ lại, bi thương, vui sướng, thật nhiều thật nhiều.

"Ta giúp nàng chải đầu mặc áo."

"Được." Hiều Vân mềm mại gật đầu.

Triển Chiêu đỡ nàng ngồi ở bên giường, bưng nước ấm cho nàng rửa mặt, rồi lấy giá y tử trong tủ ra mặc cho nàng. Quần áo sắc đỏ sẫm, mặc trên người nàng, mặc dù có chút rộng, nhưng vẫn đem lại hương vị vui mừng.

Ngay cả sắc mặt nàng vốn đang tái nhợt cũng hồng hào lên nhiều.

Mặc xong quần áo, Triển Chiêu cẩn thận đỡ Hiều Vân ngồi trước bàn trang điểm, cầm lược, cẩn thận chải tóc cho nàng. Động tác của hắn, có chút ngây ngốc, lại phá lệ ôn nhu cẩn thận, sợ làm nàng đau. Một búi tóc đơn giản, một cây trâm xanh biếc. Không có trang sức dư thừa, không có mũ hỉ. Tân nương trang điểm như thế, trên đời cũng không gặp nhiều.

"Hiều Vân, bất luận nàng biến thành bộ dạng nào, ở trong lòng ta, nàng vẫn là tân nương đẹp nhất."

Hiều Vân nở nụ cười, cười đến hạnh phúc mà ngượng ngùng. Không có gương, nàng không nhìn thấy mặt mình, chỉ có thể tưởng tượng bộ dáng mình vẫn như xưa. Tuổi trẻ như vậy, cười như hoa nở, làm tân nương xinh đẹp nhất của Triển Chiêu.

Khăn hồng khẽ buông xuống, che khuất tầm mắt nàng. Chỉ sợ, nàng là tân nương duy nhất trên thế giới này, khăn hồng lại do trượng phu tương lai tự mình phủ lên.

Đây là một hôn lễ yên lặng mà đơn giản. Không có ngựa lớn, không có kiệu hoa đỏ, không có chiêng trống vang trời, không có pháo nổ, không có đoàn đưa dâu đi một vòng tuyên cáo thiên hạ, cũng không có tiệc đãi tân khách. Chỉ có người thân, cùng vài người bạn chí cốt.

Phòng khách lớn của Khai Phong phủ được sửa sang thành một lễ đường đơn giản, có chữ hỉ và lụa đỏ, đều đã chuẩn bị xong từ trước, chỉ là lúc này bài trí đơn giản hơn nhiều. Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách đều mặc đồ mới, ngồi ở chính vị bên trên. Hai bên đứng xem lễ có đám người vợ chồng Văn Hồng Ngọc, Tiểu Thúy, Lý đại nương, Lý Quý, Trương Long Triệu Hồ Vương Triều Mã Hán.

Còn có một người, hơn năm mươi tuổi, thoạt nhìn vẫn rất khỏe mạnh, chính là quản gia của Triển gia, Triển Trung. Từ sau khi Hoàng Thượng tứ hôn, Triển Chiêu đã gửi thư về nhà, mời Triển Trung tới. Cha mẹ Triển Chiêu sớm qua đời, Triển Trung là người thân duy nhất trong nhà, hắn muốn thành hôn, đương nhiên không thể thiếu Triển Trung. Vì thế, Triển Trung sau khi nhận được tin của Triển Chiêu, vô cùng hào hứng lên đường. Mấy ngày trước vừa tới Khai Phong phủ. Chỉ là không ngờ, tới đây rồi, đối mặt với ông lại là tình huống này, khiến ông thật quá đau lòng.

Mọi người đợi trong chốc lát, mới thấy đôi tân nhân vào tới cửa.

Triển Chiêu ôm Hiều Vân đi từ phòng ngủ của nàng tới cửa phòng khách mới thả nàng xuống. Tiểu Thúy thấy bọn họ đến, bước tới đỡ tay Hiều Vân. Lụa hồng trong tay, một trước một sau, một trái một phải. Một đôi tân nhân, tới đứng trước lễ đường.

Mọi người nhìn đôi tân nhân này, trong lòng đều cảm khái, khóe mắt đầu mi đều bày ra cảm xúc bi thống. Nhưng mà bọn họ đều cố gắng nhin xuống, không biểu hiện bi thương ra ngoài. Hôm nay là ngày bọn họ phải vui

mừng.

"Triển hộ vệ cha mẹ sớm đã về cõi tiên, trong nhà không có trưởng bối, hôm nay, Triển hộ vệ cùng Hiểu Vân thành hôn, sẽ do bản phủ chủ trì hôn lễ. Xin các vị ở đây làm chứng, hôm nay hai người bọn họ chính thức làm lễ thành hôn. Triển Trung bắt đầu đi."

"Nhất bái thiên địa ~!"

"Nhị bái cao đường ~!"

"Vợ chồng giao bái ~!"

"Kết thúc buổi lễ ~ "

"Đưa vào động phòng..."

Giọng nói của Triển Trung có chút run rẩy, âm thanh cuối cùng thoát ra, không nhìn được nữa mà nghẹn ngào, vội xoay người che miệng, đem tiếng nức nở giấu xuống. Mọi người thấy vậy đều đỏ mắt.

Hiểu Vân được Tiểu Thúy giúp đỡ, đứng lên, nhưng không theo Triển Chiêu đi ra ngoài, mà tới trước mặt Công Tôn Sách, quỳ xuống đập đầu lạy ba cái.

Công Tôn phụ thân, cảm ơn ngài, bảo trọng!

Hiểu Vân, con đi đi, đi đi thôi!

Triển Chiêu nhìn Bao đại nhân, nhìn Công Tôn Sách, lại khẽ gật đầu với mọi người, rồi mới ôm lấy Hiểu Vân, rời khỏi lễ đường.

Sau khi Triển Chiêu mang Hiểu Vân rời đi, Công Tôn Sách cuối cùng khó nén được đau đớn trong lòng, che mặt bỏ đi. Bóng dáng khi đi thê lương mà cô độc, khiến người ta không đành lòng nhìn tiếp. Công Tôn Sách tựa như đã già đi rất nhiều.

Trương Long Triệu Hồ người nhìn ta, ta nhìn người, thấy ai nấy mắt đỏ mũi cay. Các nam nhân còn như thế, mấy người phụ nữ đã sớm lệ rơi đầy mặt, khóc thành một đoàn. Bao đại nhân tuy cố nén bi thương, nhưng hốc mắt cũng hồng hồng, phát tay ý bảo mọi người giải tán, rồi để Bao Hưng đỡ trở về phòng. Đã mấy ngày qua, ngay cả Bao đại nhân cũng dường như đột nhiên già đi mấy tuổi, sức lực không bằng trước đây.

Chữ hỷ đỏ thắm, nén hoa long phượng, không còn gì khác.

Một đôi tân nhân, ngồi đối diện trước giường. Khăn voan của tân nương sớm đã bị nhấc lên đặt trên giường.

Một đôi sứ trắng, hai chén rượu nhạt, là rượu hoa cúc ủ trước đây, hương vị thanh thuần.

"Hiểu Vân, uống xong rượu giao bôi, chúng ta chính là vợ chồng."

"Được."

Hai người hai tay giao nhau, uống cạn chén rượu.

"Vân nhi, từ nay về sau, nàng chính là thê tử của ta ."

"Vâng, từ giờ trở đi, ta chính là thê tử của huynh, luôn như vậy."

Triển Chiêu nhẹ nhàng ôm lấy vai Hiểu Vân, để nàng tựa vào vai

mình, hôn khẽ một cái, dừng trên tóc nàng. Bên tai của nàng là tiếng tim đập bình tĩnh của hắn, chóp mũi của nàng là hơi thở mang theo hương vị của mặt trời và cỏ xanh. Ánh nến lay động, trong phòng ấm áp, mọi thứ đều an bình, yên tĩnh, tốt đẹp, hạnh phúc. Nếu có thể cả đời đều thế này, thật tốt đẹp biết bao, nếu có thể sống lâu một chút, thật là tốt biết bao.

"Triển đại ca, ta còn thiếu huynh một đêm động phòng hoa chúc, ta sẽ nhớ kỹ, kiếp sau gặp lại, nhất định trả cho huynh."

"Được, ta nhất định sẽ đi tìm nàng."

"Triển đại ca, ta không muốn ngủ tiếp."

"Được, chúng ta không ngủ, chúng ta nói chuyện."

"Triển đại ca, còn một chuyện ta chưa nói cho huynh biết, bây giờ nhất định phải nói."

"Nàng nói đi, ta đang nghe."

"Kỳ thật, ta đến từ Đại Tống ngàn năm sau, lúc ấy không còn Đại Tống nữa, mà là "Trung Quốc."

"...Chuyện này không quan trọng."

"Đúng vậy, hiện tại chuyện này không quan trọng. Có điều..."

"Cái gì?"

"Ta nghe nói, thê tử của Triển Chiêu, tên Đinh Nguyệt Hoa."

"Không, thê tử của Triển Chiêu là Hiểu Vân."

"Triển Chiêu còn có con trai, tên là Triển Ký."

"Người nàng nghe nói, nhất định không phải ta."

"Triển đại ca... Huynh thật khờ."

"..."

"Triển đại ca, ta thật sự luyến tiếc huynh."

"Ta sẽ ở bên nàng, sau này thế nào cũng sẽ đem theo nàng."

"Vâng."

"Mệt mỏi à?"

"Không sao." Hiểu Vân lắc đầu. "Triển đại ca, huynh nhất định phải chăm sóc bản thân thật tốt."

"Được."

"..."

Triển Chiêu cúi đầu, Hiểu Vân nghiêng người nằm trong lòng mình, mắt chậm rãi đóng lại.

"Hiểu Vân, đã ngủ chưa?"

"Triển đại ca, huynh biết không, ta thật sự, rất yêu huynh..."

Cuối cùng, sẽ biến mất, sinh mệnh của nàng, từ nay về sau, chỉ có thể còn lại trong ký ức của hắn.

"Ta biết, ta cũng vậy, rất yêu nàng..."

Một giọt lệ, rơi trên mặt, từ mi mắt nàng chảy xuống.

Nén đỏ giọt giọt rơi, lệ cũng rơi, đến tận bình minh.

Hồi 103 - Lãng Ba tiên quân

Thời gian, sẽ không vì hi nộ ái ô của con người mà dừng lại. Qua đêm về sáng, trăng tàn mặt trời lên, khi ánh sáng đầu tiên từ phương đông rọi tới, xóa tan màn đêm tăm tối, tiếng gà gáy sáng cũng phá vỡ không khí yên tĩnh trong thành. Người người vội vàng vào chợ, bắt đầu hoạt động. Khai Phong phủ, lại bắt đầu một ngày bận rộn. Tuần phố, chuẩn bị thức ăn. Bao đại nhân một đêm ngủ yên, bình thường vào canh năm sẽ vào cung, lúc này vừa thức dậy, đang ở trong phủ nha. Đúng lúc này, Khai Phong phủ có một người khách tới thăm, một vị khách vô cùng đặc biệt.

Lý Thiết vội vàng từ cửa nha môn chạy tới thư phòng Bao đại nhân, ngay cả nói cũng không nói nên lời, hướng về Trương Long lắp bắp: "Trương, Trương, Trương đại nhân... Ngoài phủ có, có người cầu, cầu kiến... đại nhân."

Trương Long nhíu mày nhìn Lý Thiết: "Lý Thiết, ngươi biến thành người nói lắp từ lúc nào thế, nói chuyện cho tử tế đi."

Lý Thiết lúc này mới phát hiện mình nhất thời xúc động, mồm miệng nói không rõ ràng, vội đứng lại, hít thở một hồi mới nói: "Thuộc hạ nhất thời kích động, thất lễ. Nhưng mà, Trương đại nhân, ngoài cửa có người cầu kiến đại nhân."

"Có người cầu kiến đại nhân, tìm đại nhân cáo trạng cũng là bình thường, ngươi kích động như vậy làm gì?" Trương Long không biết vì sao Lý Thiết lại kích động như vậy, mắng hấn một câu rồi vào phòng thông báo.

Lý Thiết trong lòng cảm thấy tủi thân, miết miết miệng trở ra, lúc gần đi còn thấp giọng than thở một câu: "Ngài không nhìn thấy thì thôi, nếu thấy người ấy, không chừng cũng kích động như tôi."

Triệu Hồ tai thính nghe thấy, nghĩ Lý Thiết làm việc ở nha môn đã lâu, sóng to gió lớn cũng đã trải qua không ít, dạng người nào chẳng từng thấy qua, lần này kích động như vậy, người kia tất có chỗ đặc biệt. Vì thế gọi Lý Thiết lại hỏi cho rõ ràng người đó cuối cùng là dạng nào.

Lý Thiết xoay người quay lại tới trước mặt Triệu Hồ, lại như cũ, muốn miêu tả diện mạo người kia, nhưng bỗng nhiên không nhớ rõ, chỉ biết người ấy mang lại cảm giác rất đặc biệt. "Này, cuối cùng người đó trông như thế nào?"

Triệu Hồ thấy hấn không đáp, có chút nóng nảy, "Ngươi nói xem nào."

"Thuộc hạ chỉ nhớ, người ấy giống như thân tiên, cười hươu đỏ tới."

"Hươu đỏ?" Triệu Hồ kinh ngạc, "Người giống thân tiên, cười hươu đỏ tới, Lý Thiết, có phải ngươi đêm qua không ngủ ngon, mơ mộng hão huyền không?"

"Không có, là thật đấy, thuộc hạ tận mắt nhìn thấy, thiên chân vạn

xác." Lý Thiết vội vàng giải thích, bị Triệu Hồ nói như vậy, trong lòng hẳn càng cảm thấy oan khuất. Thật sự chính là như vậy, cho nên hẳn mới kích động, nói ra rồi đến hẳn cũng thấy khó tin.

Lúc này, Trương Long đứng lúc mở cửa đi ra, bảo Lý Thiết mời người vào. Không ngờ vừa dứt lời, đã có người xuất hiện ở cửa sân. Trương Long Triệu Hồ tập trung nhìn, không khỏi đều ngây dại. Nhìn bộ dạng nghẹn họng trân trối nhìn của hai người bọn họ, Lý Thiết lúc này mới cảm thấy hả dạ.

"Tôi đã nói tôi không nằm mơ mà."

Đợi hai người hồi phục lại tinh thần, người đó đã đi tới cửa thư phòng, vuốt cằm nhìn bọn họ một cái rồi bước trực tiếp vào thư phòng.

Nhìn người trước mặt tuấn mỹ như không có thật, cho dù là Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách có kiến thức rộng rãi cũng bị làm kinh ngạc. Người tuấn mỹ như Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đã cực kỳ hiếm thấy, không ngờ lúc này lại có một người đẹp tới khó phân nam nữ, thanh thuần thoát tục, giống như thần tiên.

Chỉ thấy hẳn một đầu tóc bạc buông dài, mềm mại mà sáng bóng, thả xuống sau lưng; mặt trắng như ngọc, môi hồng răng trắng, đôi mắt hẹp dài, trong suốt thâm thúy, nhìn kỹ lại, lại như sâu không thấy đáy, ánh mắt kia, lại trong sáng không hề lẫn tạp chất. Một thân áo trắng, không gió mà bay, khí chất lạnh nhạt xuất trần, quả thực như một tiên quân không nhiễm khói lửa nhân gian.

Hai người nhìn vị tiên nhân trước mắt một hồi mới hồi phục tinh thần. Đang định mở miệng hỏi, vị tiên tử kia lại lên tiếng, mà thanh âm của hẳn lại dễ nghe như thiên âm vậy.

"Lăng Ba bái kiến sao Văn Khúc quân."

Bao đại nhân nghe vậy không khỏi kinh ngạc, sao Văn Khúc Quân? Công Tôn Sách cũng mang vẻ mặt nghi hoặc nhìn Bao đại nhân. Hai người trong lòng đều có nghi vấn, vì sao hẳn lại biết? Chẳng lẽ hẳn thực sự là thần tiên trên trời?

Nói đến "Sao Văn Khúc Quân" này, bên trong Khai Phong phủ, chỉ có Bao đại nhân, Công Tôn Sách cùng Triển Chiêu ba người biết được. Bao đại nhân có tam bảo, chính là âm dương kính, cổ kim bôn, còn có gói du tiên. Có một ngày, Bao đại nhân nằm gói du tiên đi vào giấc ngủ, không ngờ lại mộng du tới địa phủ, phán quan cùng Diêm quân trong địa phủ đều gọi ông là Văn Khúc Quân, nói ông vốn là sao Văn Khúc trên trời, đầu thai xuống thế gian giúp đỡ chính nghĩa, trừng phạt kẻ ác. Diêm quân còn gia cho ông chứng cứ phá án quan trọng, nếu không phải Bao đại nhân sau khi tỉnh lại, phát hiện thứ Diêm Quân tặng đặt ngay ở đầu giường, ông cũng khó mà tin được cảnh tượng trong mơ đó lại là sự thật.

Lăng Ba biết hai người trong lòng nghi hoặc, chỉ mỉm cười, nụ cười đậm nhạt, gần như không nhìn ra, lại thần kỳ khiến người ta cảm thấy tâm

sáng thân thanh.

"Tinh quân không cần nghi hoặc, Lãng Ba chính là người tu hành, đối với việc của tam giới có biết một hai. Huống chi, việc tinh quân hạ phạm, bên trong tam giới mọi người đều biết."

Nghe Lãng Ba nói như vậy, Bao đại nhân lúc này mới gật đầu, nghĩ: nếu biết việc này, có lẽ Lãng Ba này cũng là cao nhân đặc đạo. Nhưng mà, người tu đạo không phải thích ẩn cư rừng núi, hoặc dạo chơi tứ hải sao? Hẳn đến Khai Phong phủ làm gì?

"Thì ra tôn giá chính là người tu đạo, thất kính. Nhưng không biết tôn giá tới phủ nha vì chuyện gì?"

"Lãng Ba chỉ là tu đạo người, sao dám nhận danh xưng "tôn giá" của tinh quân, xin tinh quân gọi thẳng tên Lãng Ba là được."

Bao đại nhân gật đầu, "Vậy, Lãng Ba tìm bản phủ, vì... ?"

"Lãng Ba lần này tới, là vì tìm người."

"Tìm người?" Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách hai mặt nhìn nhau. Hẳn tới Khai Phong phủ tìm người, hay là giúp Khai Phong phủ tìm người? "Không biết người Lãng Ba tìm là người phương nào?"

"Công Tôn Hiểu Vân."

"Hiểu Vân? !" Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách kinh ngạc không thôi.

"Tôn giá tìm Hiểu Vân làm gì?" Nhắc tới Hiểu Vân, Công Tôn Sách khó tránh khỏi có chút không không chế được cảm xúc .

"Công Tôn Hiểu Vân là người có duyên với Lãng Ba, Lãng Ba tìm nàng là muốn đưa nàng đi tu đạo."

"Tu đạo?" Công Tôn Sách cảm thấy hoang đường, "Tôn giá không biết, nay mạng sống của Hiểu Vân bị đe dọa, sắp sửa qua đời, sao có thể theo tôn giá tu đạo? Sợ rằng tôn giá đã tìm sao người hữu duyên rồi."

Lãng Ba lạnh nhạt cười cười, trong nụ cười có dấu huyền cơ: "Nếu như, Lãng Ba có thể cứu nàng thì sao?"

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách đều kinh ngạc, "Thật sao, có thể?"

"Thật."

"Không phải nói đùa?"

"Không phải nói đùa."

Công Tôn Sách vạn phần kinh hãi, chốc lát muốn rơi lệ."Bao đại nhân."

Bao đại nhân gật đầu với Công Tôn Sách, Công Tôn Sách lúc này muốn dẫn Lãng Ba tới trước chỗ ở của Triển Chiêu: "Mời đi theo ta."

"Làm phiền." Lãng Ba gật đầu cảm ơn. Có điều, tuy hắn nói vậy, lại đi trước một bước ra khỏi phòng, để Công Tôn Sách đi đằng sau.

Thấy Lãng Ba không cần dẫn đường, đi một mạch tới chỗ Hiểu Vân đang ở, giống như vô cùng quen thuộc với Khai Phong phủ, không khỏi cảm khái trong lòng. Người này thật sự là thế ngoại cao nhân, hay là có ý đồ

khác? Đi ở phía sau Lăng Ba, Công Tôn Sách trong lòng có chút lo sợ bất an.

Lăng Ba đột nhiên dừng lại, quay lại nhìn Công Tôn Sách: "Công Tôn Tiên Sinh không tin Lăng Ba?"

"Chuyện này..." Công Tôn Sách do dự, ông không phải không tin, đương nhiên ông tình nguyện tin tưởng hẳn, như vậy Hiều Vân mới có cơ hội. Nhưng mà, suy nghĩ ở mặt khác, ông lại không thể không lo hẳn có mục đích khác, dù sao ở đây là Khai Phong phủ, không thể không cẩn thận trong mọi chuyện.

"Nghĩ ngờ của Công Tôn tiên sinh, Lăng Ba hiểu, Lăng Ba chỉ có một câu: ngũ quan cảm giác được, chưa chắc đã là thật, nhưng mà, thứ tâm nhìn ra được, nhất định không phải giả."

Lăng Ba nói mơ hồ, nhưng Công Tôn Sách lại hiểu, Ông cũng là người tinh thông kỳ môn độn giáp, thuật số bói toán. Tất cả những thứ này đều ở chỗ tâm, nếu trực giác của ông là như vậy, tất sẽ là như vậy. Trong lòng ông biết, có thể tin tưởng hẳn. Nhưng mà...

"Đệ tử còn có một chuyện không rõ, xin tôn giá nói rõ."

"Công Tôn tiên sinh muốn hỏi, Lăng Ba vì sao phải mang Công Tôn Hiều Vân tu đạo?"

Công Tôn Sách sừng sốt, lập tức đáp: "Đúng vậy."

"Mang nàng tu đạo, vì cứu nàng."

Lăng Ba vô cùng đơn giản nói một câu, tựa hồ giải thích mọi thứ, nhưng lại giống như chưa nói gì. Công Tôn Sách vẫn không hiểu, chẳng lẽ tu đạo có thể cải tử hoàn sinh?

"Đệ tử, vẫn không thể hiểu được."

Lăng Ba mỉm cười, quay đầu nhìn ông một cái: "Đây là thiên cơ, Công Tôn Tiên Sinh không cần phải hiểu. Tiên sinh chỉ cần tin tưởng Lăng Ba là được."

"Vâng." Công Tôn Sách gật đầu, không nói thêm nữa. Lúc này trong lòng ông nghĩ là một chuyện khác. Nếu Hiều Vân đi tu đạo, vậy Triển Chiêu làm thế nào? Hai người bọn họ... nghĩ đến đây, trong lòng Công Tôn Sách lại thờ dài. Khó, khó, khó quá!

Có đôi khi, "Thiên Cơ không thể tiết lộ" là một cái cơ rất hay. Mặc kệ chuyện gì, chỉ cần nói như vậy, có thể chặn lại mọi nghi ngờ, lần này cũng vẫn dùng được. Công Tôn Sách nghe Lăng Ba nói như vậy liền không hỏi nữa.

Lăng Ba liếc mắt nhìn Công Tôn Sách, không khỏi cảm khái trong lòng, phụ thân này làm thật không dễ dàng, vì chuyện của con gái mà quan tâm như vậy, mới hơn bốn mươi tuổi, tóc đã bạc rất nhiều. Nghĩ đến đây trong lòng không khỏi có chút oán hận. Nếu không phải Diêm vương kia uống rượu làm hỏng việc, cũng sẽ không gây ra nhiều loạn lớn như vậy, hẳn

cũng không phải bỏ qua những ngày thanh nhàn, chạy tới đây tìm người. Nói cái gì mà người có duyên, chẳng qua vì đem vận mệnh đang nhiễu loạn của Công Tôn Hiểu Vân quay lại quỹ đạo thôi.

Ngày Trung Nguyên năm trước, Diêm vương cùng phán quan uống sai, câu lầm tên người chết, nhằm đem Đinh Hiểu Vân thay cho Công Tôn Hiểu Vân, lúc phát hiện ra, Công Tôn Hiểu Vân hồn phách đã uống xong canh Mạnh Bà, đi đầu thai. Rơi vào đường cùng, địa phủ không thể không dùng kế di hoa tiếp mộc, dùng hồn phách Đinh Hiểu Vân nhập vào thân Công Tôn Hiểu Vân, để nàng làm Công Tôn Hiểu Vân tiếp tục sống.

Chỉ là không ngờ tới, “Công Tôn Hiểu Vân” này khác một trời một vực so với người cũ, sau cùng lại còn sinh ra tình cảm với Triển Chiêu, hai người đính hôn. Dựa theo mệnh số của Công Tôn Hiểu Vân, nàng cả đời sẽ không lấy chồng. Nhưng hiện nay vận mệnh của nàng đã xảy ra biến hóa, rất nhiều chuyện cũng rối loạn theo, cho nên sinh ra cục diện ngày hôm nay. Vì thế, hắn không thể không xuất hiện, sửa lại tình huống hôn loạn này. Hết cách rồi, ai bảo hắn thiếu nhân tình của Diêm vương? Có điều, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên. Những sự việc kiểu này, hắn cũng đã làm thành quen.

Hồi 104 - Ly biệt, ly biệt

"Tiên sinh làm thế nào chứng minh, ngài có thể cứu sống Hiểu Vân?" Triển Chiêu nhìn người đẹp tới không thật trước mặt mình, lòng tràn đầy do dự. Công Tôn Sách mang người này tới, tự xưng là người tu đạo tên Lãng Ba, nói Hiểu Vân là người có duyên với hắn, có thể cứu Hiểu Vân, mang nàng đi tu đạo. Vừa nghe tin này, Triển Chiêu trong lòng vạn phần kích động, Hiểu Vân có thể sống sót, tất nhiên hắn là người cao hứng nhất, hắn so với bất cứ ai chính là người hy vọng Hiểu Vân có thể sống nhiều nhất. Nhưng mà, kích động qua đi, hắn lại không ngăn được hoài nghi, người này, thật sự có biện pháp có thể cứu Hiểu Vân sao? Dù sao, Hiểu Vân đã gần như không còn thở nữa. Chẳng lẽ hắn ta thật sự là thần tiên trên trời, có khả năng cải tử hồi sinh?

Đối với nghi vấn của Triển Chiêu, Lãng Ba không nói gì. Chỉ chậm rãi vươn tay phải, ngón trỏ chỉ vào Hiểu Vân, đột nhiên, thân thể Hiểu Vân giống như có lực đẩy, chậm rãi ngồi dậy. Nếu không phải hai mắt nàng vẫn nhắm nghiền như cũ, Triển Chiêu đã tưởng Hiểu Vân khôi phục được ý thức. Sau đó, ngón trỏ Lãng Ba buông lỏng, Hiểu Vân lại nằm trở về.

"..." Triển Chiêu nhìn Lãng Ba, cả buổi không nói gì. Lãng Ba cũng không vội, chỉ lẳng lẳng nhìn hắn.

Hai người nhìn nhau, trầm mặc một hồi lâu, Triển Chiêu mới mở miệng: "Triển Chiêu tin tưởng tiên sinh, xin tiên sinh mang Hiểu Vân đi đi."

"Người, không hối hận? Lần này đi, có lẽ cả cuộc đời cũng sẽ không gặp lại."

"... Không, Triển Chiêu sẽ không hối hận. Nàng còn sống, quan trọng hơn tất cả. Chỉ cần nàng có thể sống sót, Triển Chiêu tình nguyện cô độc cả đời."

"..." Lời nói của Triển Chiêu làm Lăng Ba ngẩn ngơ, rất lâu về trước, hắn cũng từng nói những lời như vậy. Đó là chuyện mấy trăm năm về trước, hắn đã không còn nhớ rõ đó là năm nào. Thì ra, hắn đã cô độc lâu như vậy. Nhìn vẻ mặt quyết ý mà thống khổ của Triển Chiêu, trong cõi lòng đã lâu không dao động của Lăng Ba lại nổi lên gợn sóng. Bọn họ như vậy, thật khiến người ta đau lòng.

"Triển Chiêu, ta cam đoan, nàng sẽ sống rất tốt."

"Đa tạ."

Lăng Ba, ngoại hình tiên nhân, khó phân biệt nam nữ, cười hươu mà đến, thúc hươu mà đi. Nhưng mà, lúc rời khỏi Khai Phong phủ có mang theo một người.

"Sau khi ta mang nàng đi, nàng không còn là thê tử của người, nhớ lấy!"

Những lời này của Lăng Ba, luôn quấn quanh trong đầu Triển Chiêu. Có lẽ, hắn mới là kẻ mang tới vận rủi cho nàng. Nếu rời xa hắn, nàng có thể sống tốt hơn, như vậy hắn tình nguyện nàng từ nay về sau quên hắn đi, sống cuộc sống vô tư tự tại.

Người đi xa, càng đi càng xa, tâm lung kia càng ngày càng mơ hồ, cuối cùng một điểm cũng không còn nhìn thấy.

Triển Chiêu đứng trên tường thành, lặng lẽ nhìn theo, trong lòng trống rỗng, cảm giác có cái gì đó từ trong lòng từng chút từng chút một bị rút ra. Cố tình, bóng người một chút một chút, một tác một tác, càng ngày càng xa. Mà trong lòng hắn, máu tươi đầm đìa, huyết nhục mơ hồ, từ nay về sau, thiếu một mảnh, không còn đầy đủ.

Kiếp này không thể dắt tay nhau đến già, kiếp sau Triển Chiêu sẽ tới tìm nàng. Khi đó Triển Chiêu chỉ là một người bình thường, cùng nàng ngắm phong cảnh, té thủy trường lưu*.

**Té thủy trường lưu: tình cảm lâu dài, kiên trì, âm thầm bền bỉ đến khắc cốt ghi tâm*

Hiệu Vân, bảo trọng!

Quyển VI – Thông phán gặp nạn

Hồi 105 – Vô tình gặp Thông phán

"Lộc cộc, lộc cộc, lộc cộc, lộc cộc..." Tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, trên quan đạo một con tuấn mã đỏ thẫm đang phi như bay, bên trên là

một người toàn thân quần áo màu bạc theo gió phiêu dật, tư thế oai hùng, tiêu sái.

Xa xa , trên đường lớn vốn không rộng rãi lắm, một chiếc xe ngựa đang chắn ngang giữa đường. Tuần mã đang chạy như bay không thể không chậm lại.

"Huy..."

Ngựa, dừng lại sau xe ngựa. Đến lúc này mới nhìn rõ dung mạo kỵ sĩ, dáng vẻ phong trần mệt mỏi, nhưng không che được dung nhan thanh thuần diễm lệ, hơn nữa ánh mắt sáng ngời hữu thần, giống như biết nói. Đôi môi đỏ mọng, hai má hồng lên như uông rượu, càng thêm ngọt ngào. Thật sự là một nữ tử đáng yêu thanh tú, mà nhìn khuôn mặt kia, lại có bảy phần tương tự Hiếu Vân. Lại nhìn kỹ hơn, đó rõ ràng đúng là Hiếu Vân, bởi cắm trên tóc nàng, chính là cây trâm ngọc bích được Triền Chiêu tặng!

Hiếu Vân ngồi ở trên ngựa, thấy quanh xe ngựa không có ai, lại nghe có tiếng người rên rỉ, có tiếng người nói chuyện, nghĩ là ở trong xe ngựa phát ra. Vì thế xoay người xuống ngựa, vòng ra phía trước chào hỏi: "Xin hỏi có ai không?"

Không lâu sau, có người mảnh vải bông xanh, một nam tử hơn bốn mươi tuổi đi ra trả lời: "Cô nương có việc gì sao?"

"Phiền lão bá đem xe ngựa tránh ra một chút, cho ngựa của ta đi qua." Hiếu Vân vừa trả lời vừa liếc nhìn người trong xe, thấy hắn ôm bụng, cuộn người rên rỉ, bộ dáng vô cùng thống khổ, giống như đang bị bệnh.

Nam tử trung niên kia vội nói: "Gia chủ đột nhiên phát bệnh, không kịp đỗ xe, cản đường đi của cô nương, thật sự có lỗi. Cô nương chờ một chút, ta sẽ dọn đường cho cô nương." Nói xong chui ra khỏi xe ngựa, ngồi trên ghế đánh xe, giữ chặt dây cương, vừa định thúc ngựa, nhưng chưa kịp động thủ, bên trong xe ngựa đột nhiên truyền đến tiếng kêu la thê lương thống khổ: "A ~ Phúc thúc..."

Nam tử trung niên vừa ngồi chưa ổn định, lại cuống quýt buông dây cương trong tay, vẻ mặt lo lắng chui vào trong xe: "Thiếu gia! Thiếu gia! Ngài sao vậy? Thiếu gia!"

"Phúc thúc, ta... Ta đau quá, ta... Ta có phải sắp chết rồi không?" Âm thanh thống khổ của thiếu niên truyền ra đứt quãng.

"Thiếu gia, ngài cố chịu đựng, chúng ta chạy vào thành sẽ tới đại phu, thiếu gia ngài nhất định sẽ không sao!" Ông ta an ủi một hồi rồi từ trong xe ngựa chui ra, lúc nhắc mình lên, loáng thoáng thấy người ở bên trong cuộn người giãy dụa lăn lộn bên trong thùng xe chật hẹp.

Phúc thúc dắt dây cương, lệ rơi đầy mặt, khóc không thành tiếng, nhưng một khắc cũng không dám dừng lại, giơ roi ngựa quất xuống, lại bị Hiếu Vân ngăn lại: "Lão bá, ta thấy chủ nhân của ông rất đau, tiếp tục như vậy không phải là giải pháp. Không bằng để ta xem thế nào!"

Phúc thúc trừng mắt nhìn nàng, giống như không tin nổi lời nàng nói.

"Lão bá, quanh đây không có thôn trấn nào, chỉ sợ trong thời gian ngắn không tìm được đại phu xem bệnh cho thiếu gia nhà ông, nhìn hấn đau như vậy, không thể chậm trễ nữa, ta coi như cũng biết chút y thuật, không bằng để ta khám trước cho hấn!" Hiểu Vân đề nghị.

"Chuyện này..." Phúc thúc do dự một chút, giống như đang lo lắng có thể tin vào nàng hay không.

"Nếu lão bá không tin ta, vậy xin dắt xe ngựa sang bên nhường đường, ta còn phải đi." Hiểu Vân thấy Phúc thúc do dự, liền giả ý muốn rời khỏi.

"Không không không, " Phúc thúc vội lắc đầu, "Vậy làm phiền cô nương." Dứt lời liền nhắc mình xe ngựa, làm tư thế mời.

Hiểu Vân dậm lên xe ngựa chui vào, trong xe không gian rất nhỏ, lại tối, thật sự không thích hợp để chẩn trị, nhưng người nọ rất đau, không tiện di chuyển, nàng đành phải đưa tay nhắc mình che cửa sổ vén lên, lúc này mới đủ sáng.

"Công tử, người tên là gì?" Hiểu Vân vừa hỏi vừa nhắc mí mắt hấn kiểm tra.

"Cô nương, công tử nhà ta..." Phúc thúc nghe nàng hỏi như vậy, muốn nói chen vào, lại bị nàng gắt lời: "Lão bá, ta hỏi công tử nhà ông, để hấn trả lời." Nàng đáp lại Phúc thúc một câu, động tác trên tay cũng không dừng lại.

Phúc thúc bị nàng trách móc, trên mặt khi trắng khi xanh, nghĩ cô nương này sao lại vô lễ như vậy.

"Công tử, người tên là gì?" Hiểu Vân lại hỏi một lần nữa.

"Tiểu sinh, tên Đường Thục."

"Đường Thục? Đường triều Đường, Thục chân tướng?"

"... Đúng."

Không ngờ, thiếu niên này lại cùng họ cùng tên với đường chủ Đường môn! Hiểu Vân đối với cái tên này đặc biệt lưu ý, có điều cũng không dừng tay, dùng sức đè xuống bụng Đường Thục, vừa làm vừa nói: "Công tử đau ở đây?"

Nàng vừa nhấn một cái, khiến Đường Thục đau muốn chết, nhất thời hét lên một tiếng rồi liên tục kêu rên.

"Cô nương!" Phúc thúc ở một bên nhìn vậy toát mồ hôi lạnh. Ông ta chưa từng gặp đại phu nào xem bệnh cho người ta như vậy, đây không phải xem bệnh, mà là tra tấn người! Một cô nương, lai lịch không rõ, không biết có thể chữa bệnh hay không, không chừng không chữa khỏi cho thiếu gia nhà mình, lại khiến hấn chết mất thì hỏng. Phúc thúc càng nghĩ càng không thích hợp, trầm mặt nghĩ cách đuổi người.

"Sắc mặt trắng bệch, môi nhuốm xanh, đau bụng khó chịu, xem ra là ngộ độc thức ăn. Công tử nhà ông ăn nhầm đồ rồi. Đỡ hấn ra bên ngoài." Phúc thúc lúc này đang nghĩ cách đuổi người, bên này Hiểu Vân đã cho ra

kết luận. “Các người có mang nước theo không?”

Nghe nàng nói vậy, Phúc thúc mới không phát tác. Nghĩ chắc buổi trưa ăn phải thứ gì không sạch sẽ. Liên cùng nàng hợp lực đỡ Đường Thực ra ngoài, ngồi tựa vào một gốc cây ven đường, sau đó lấy túi nước tới.

"Ông cho công tử nhà ông uống hết chỗ nước này đi." Hiểu Vân ra lệnh.

"Chuyện này..." Phúc thúc không rõ thế nào, có chút do dự.

Hiểu Vân cũng không muốn giải thích nhiều, chỉ nói nếu muốn Đường Thực giữ được mạng thì làm theo nàng nói, tuy Phúc thúc bất mãn với thái độ của nàng, nhưng không dám lấy mạng Đường Thực đùa giỡn, đành nén giận làm theo.

Uống, nôn, châm cứu, ép buộc gần nửa canh giờ, tình trạng của Đường Thực cuối cùng cũng đỡ hơn, không kêu đau nữa, dần dần ngủ mất.

Hiểu Vân đứng dậy, lấy ra khăn tay lau mồ hôi trên trán, thời tiết này ra mồ hôi thật không thoải mái. “Thiếu gia nhà ông tạm thời không có việc gì, có điều vẫn phải uống thêm thuốc nữa. Tới trán tiếp theo tìm hiệu thuốc mua mấy thang thuốc uống vào, qua mấy ngày là khỏi hẳn.”

Bên này, Phúc thúc thấy chủ tử đã khỏe hơn, ấn tượng với Hiểu Vân lập tức biến tốt, một mặt thầm mắng mình vừa rồi không biết gì bất mãn với nàng, một mặt quý xuống: “Đường Phúc đa tạ cô nương cứu mạng thiếu gia.”

"Đừng đừng đừng" Hiểu Vân vội nhảy sang một bên: “Ông lớn tuổi như vậy, ta không chịu nổi, ông mau đứng lên đi.”

Phúc thúc gạt lệ run rẩy đứng lên, lại đi đỡ Đường Thực. Hiểu Vân thấy ông ta tuổi tác đã cao, một mình không thể di chuyển được Đường Thực, liền tới giúp một tay.

Dọn dẹp xong mọi thứ, đang định lên ngựa chạy lấy người, lại bị Đường Phúc gọi lại: “Cô nương xin dừng bước, thứ cho Đường Phúc mạo muội, xin hỏi cô nương đại danh là gì, quý phủ ở đâu, ngày khác có cơ hội sẽ tới cửa cảm tạ!”

"Lão bá không cần khách khí, chỉ là tiện tay thôi. Ta còn có việc gấp, tạm biệt." Hiểu Vân không chịu nói ra tên, cũng mặc kệ không muốn nghe Đường Phúc nói gì thêm, xoay người lên ngựa bỏ đi.

Đường Phúc khoát tay, xua bụi cuốn trước mặt, thở dài một tiếng: “May mắn vị cô nương này tốt bụng.”

-0-

Đêm đã khuya, trong nha phủ Khai Phong, thư phòng Bao đại nhân, vẫn còn ánh nến.

"Đại nhân, ngày mai còn phải đi, không bằng đi nghỉ đã?"

"Bản phủ không sao, Công Tôn tiên sinh, lần này đi tuần, tất cả đã chuẩn bị hết chưa?"

"Đại nhân yên tâm, đệ tử đã an bài xong hết."

Bao đại nhân gật đầu.

"Nhưng mà..." Công Tôn Sách muốn nói lại thôi.

"Tiên sinh có chỗ khó xử?" Bao đại nhân nhướn mi hỏi.

"Đình tiêu thư kia..."

Nghe ông ta nhắc tới chuyện này, Bao đại nhân cũng bất đắc dĩ thở dài.

"Tính tình Đình tiêu thư chúng ta đều đã được lĩnh giáo, sợ là chưa tới Hoàng Hà chưa chết tâm, nếu chúng ta không cho nàng đi cùng, nàng cũng sẽ lặng lẽ theo đuôi. Như vậy chi bằng để nàng đi theo, cũng có thể chăm sóc lẫn nhau. Dù sao nàng cũng là cháu gái của Phiêu Kỵ đại tướng quân trước đây, nếu có gì sơ xuất, ở chỗ Đình gia chúng ta cũng không tiện trả lời."

"Lời này của đại nhân có lý." Công Tôn Sách gật đầu.

"Đúng rồi." Bao đại nhân nhíu mày, vuốt râu nói. "Việc này, phải báo cho Triển hộ vệ một tiếng."

"Vâng, đệ tử hiểu được." Công Tôn Sách đáp.

"Chỗ Bạch hộ vệ có tin tức không?"

"Tạm thời không, hôm qua Bạch hộ vệ mới xuất phát, cũng không thể nhanh như vậy, ít nhất phải chờ tới sáng ngày mai. Đệ tử đã giao bò câu đưa thư cho hắn mang theo, nếu có tin tức sẽ dùng bò câu báo tin lại, xin đại nhân yên tâm."

"Ừ." Bao đại nhân gật đầu, thấy nên sắp tàn mới cùng Công Tôn Sách rời khỏi thư phòng.

-0-

Sáng sớm, trong một khách điểm tại trấn nhỏ, bên trong tốp năm tốp ba người tụ tập ăn sáng.

Một nữ tử từ lâu hai đi xuống, chính là Hiểu Vân hôm qua vừa cứu Đường Thực trên đường. Nàng đứng trên cầu thang nhìn một chút, phát hiện trong đại sảnh không còn bàn trống để ngồi, vì thế đi thẳng đến quầy: "Tiểu nhị, nấu chút cháo trắng ăn sáng, mang thêm vài cái bánh bao tới phòng của ta."

"Vị khách quan này, ngại quá, lúc này đang đông khách, ngài chờ một chút tôi sẽ mang đồ tới, phiền ngài tự mang lên phòng." Tiểu nhị tay chân vội vàng, nhanh nhẹn trả lời nàng một câu, cũng không đợi nàng trả lời, quay đầu chạy vào bếp, nàng đành đứng trước quầy chờ.

Đúng lúc này, có một nam tử đến gần nói chuyện với nàng. "Cô nương!"

Hiểu Vân nghiêng đầu nhìn, vẻ mặt nghi hoặc, "Lão bá, ông gọi ta?"

"Cô nương, ta là Đường Phúc, trưa hôm qua chúng ta mới gặp mặt, cô nương còn cứu thiếu gia nhà ta một mạng, cô nương không nhớ sao?" Đường Phúc cười đáp.

Hiệu Vân nghiêng đầu suy nghĩ, lúc này mới a một tiếng: “Lão bá, ngại quá, trí nhớ của ta không tốt, không nhận ra.” Nói thật, trong mắt nàng, những người này trên cơ bản đều không khác nhau lắm, ngoài trừ đặc biệt xấu hoặc đặc biệt đẹp, bằng không, gặp mắt dăm ba lần, nàng cơ bản không nhớ rõ. Nếu Đường Phúc không nói, nàng còn không biết bọn họ từng gặp mặt, có điều, lại nói thế giới này đôi khi thật nhỏ.

"Không sao không sao." Đường phúc cười ha ha , "Không nghĩ tới có thể gặp cô nương ở đây, thật là có duyên."

"Ha ha, đúng vậy. Thiếu gia nhà ông không sao chứ?" Hiệu Vân cười cười tùy ý hỏi.

"Nhờ phúc cô nương, thiếu gia nhà ta đã khỏe hơn nhiều. Hiện đang ở bên kia ăn cơm, nếu cô nương không chê, xin mời sang đó ngồi." Đường Phúc chỉ về một cái bàn ở trong phòng, nàng nhìn theo hướng ông ta chỉ, thấy một thiếu niên mặc nho bào, đầu đội khăn đang mỉm cười nhìn nàng. Hôm qua rồi ren không nhìn kỹ, hôm nay gặp mới phát hiện hẳn có thể coi là tướng mạo đường hoàng, thanh tú.

Hiệu Vân cười đáp lễ, quay đầu định chôi từ, đáng tiếc Đường Phúc đã nhận khay đồ ăn trong tay tiêu nhị. “Cô nương ra ngồi đi, để thiếu gia cùng tôi biểu hiện lòng biết ơn.” Nói xong bung khay đi về phía bàn. Hiệu Vân bất đắc dĩ đành phải đi theo.

"Tại hạ Đường Thực bái kiến cô nương, đa tạ ơn cứu mạng của cô nương." Đường Thực thấy Hiệu Vân tới, vội đứng dậy thi lễ.

Nàng tùy ý khoát tay, nói. "Việc nhỏ mà thôi, Đường công tử không cần để ở trong lòng."

Đường Phúc dịch ghế, lấy khăn tay lau lau rồi mới mời nàng ngồi xuống.

"Cô nương hôm qua cứu tại hạ một mạng, tiểu sinh thật sự không biết nên cảm tạ cô nương thế nào cho đủ."

"Đường công tử, ta nói rồi, chỉ là nhắc tay chi lao, người đừng nhắc lại nữa." Hiệu Vân có chút không kiên nhẫn, nàng biết hẳn cảm kích, nhưng nói đi nói lại cũng thấy phiền, nàng luôn luôn là người không thích khách sáo.

"Chuyện này..." Chủ tớ Đường Thực nghe ngữ khí có chút không kiên nhẫn của nàng, có chút xấu hổ.

"Bằng không thế này đi, người mời ta ăn bữa sáng này, coi như thanh toán phí điều trị hôm qua. Đợi ăn xong bữa sáng, người không cần cảm thấy thiếu ta cái gì nữa." Hiệu Vân thấy vẻ mặt khó xử của hắn, mới nhận ra ngữ khí của mình không tốt lắm, giống như bắt cận nhân tình, vì thế mới đề nghị. Dứt lời, không đợi bọn họ trả lời, tự mình bắt đầu ăn. Nàng hiện tại lòng như tên bắn, không có thời gian rảnh rỗi khách sáo với bọn họ.

Đường Thực đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó cười nói: “Như vậy cũng tốt.”

Hiệu Vân ăn mấy miếng, đột nhiên ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Đường Thục, "Đúng rồi, trưa qua người ăn cái gì vậy?"

"À..." Đường Thục suy nghĩ một chút, "Trưa hôm qua chúng ta ăn cơm, rau xanh, thịt bò và cua."

"Chỉ có thế?" Hiệu Vân nhíu mày nghĩ: mấy thứ này cũng không có vấn đề gì, vì sao hẳn lại ngộ độc được? Hơn nữa chủ tớ bọn họ cùng nhau ăn cơm, vì sao Đường Phúc lại không sao?

"Đúng vậy." Đường Phúc đáp.

Hiệu Vân nhíu mày, cúi đầu không nói, tiếp tục ăn cơm.

Đột nhiên, Đường Phúc vỗ tay một cái, "Đúng rồi, sau đó thiếu gia còn ăn quả hồng."

Hiệu Vân dừng một chút, buông đũa ngẩng đầu, vẻ mặt bất khả tư nghị nhìn Đường Thục. "Vấn đề chính là ở đó, quả hồng! Các người không biết ăn quả hồng cùng lúc với cua sẽ bị trúng độc sao?"

"..." Hai người nhìn nhau, sau đó lắc đầu.

Hiệu Vân thở dài, rất bất đắc dĩ, hai người này quả thật không có kiến thức gì cả: "Lần tới nhớ rõ, ăn hồng thì không ăn cua, ăn cua thì đừng ăn hồng."

Hai người nghe xong, vội gật đầu không ngừng.

"Cô nương đang vội lên đường sao?" Thấy Hiệu Vân ăn cơm vội vàng, Đường Thục nhìn không được hỏi.

Hiệu Vân gật đầu.

"Cô nương đi hướng nào vậy?"

"..." Tay gắp thức ăn của Hiệu Vân ngừng một chút, lại không mở miệng. Nam nhân này thật đúng là lảm chuyện. Ta vì sao phải nói cho người biết.

Đường Thục thấy nàng không đáp, cũng biết không ổn, liền không nói nữa, cúi đầu ăn cơm, nhưng Đường Phúc vẫn không buông tha tiếp tục lải nhải: "Tôi và thiếu gia muốn tới Đãng Châu, cô nương có biết Đãng Châu không? Thiếu gia nhà chúng tôi tới Đãng Châu là để nhậm chức."

"Đi nhậm chức?" Hiệu Vân giương mắt nhìn Đường Thục, hẳn là quan sao? Cái dạng này? Không giống.

Đường Phúc thấy Hiệu Vân cuối cùng có chút hứng thú, phấn khởi nói tiếp: "Thiếu gia nhà tôi chính là thông phán mới nhậm chức của Đãng Châu!" Trong lời nói có sự kiêu ngạo khó nín.

Đường Thục có chút không thoải mái nhắc nhở hắn: "Phúc thúc!"

Đường Phúc cười gượng.

Thông phán mới đi nhậm chức, lại chỉ có hai người, đây là nghèo khó hay là tiết kiệm? Với lại thiếu niên trước mắt tuổi còn trẻ, chưa quá hai mươi tuổi, thông phán? Không giống!

Đường Phúc thấy Hiệu Vân ra vẻ hoài nghi, vội giải thích: "Cô nương

đừng nghi ngờ, lão gia nhà tôi nguyên là gián quan trong triều, khi còn sống cùng làm quan với Bao Thanh Thiên Bao đại nhân ở Khai Phong phủ, thiếu gia nhà tôi cũng đã đỗ tiến sĩ, Bao đại nhân là ân sư chấm bài cho cậu ấy đấy!"

"Phúc thúc! Đừng nhiều lời." Đường Thục thấy Đường Phúc nói nhiều, vội trách cứ.

Đường Phúc tuy không nói gì thêm, nhưng trong lòng nghĩ: thiếu gia đây là tôi muốn tốt cho cậu, cô nương này là một cô nương tốt, đêm qua cậu không phải còn nhớ mãi không quên sao!

"Đường công tử là môn sinh của Bao đại nhân?" Nhắc tới người của Khai Phong phủ, Hiểu Vân lại cảm thấy rất hứng thú.

"Đúng vậy, lần này tới Đãng Châu làm thông phán, cũng là do ân sư tiến cử."

Bao đại nhân đề cử hẳn làm thông phán? Lấy cách làm người của Bao đại nhân, sẽ không tùy tiện tiến cử người nào, nếu hẳn được Bao đại nhân tiến cử, tất nhiên có chỗ hơn người. Hiểu Vân nghĩ trong lòng, không khỏi gật đầu.

"Tại hạ cũng đã lâu chưa gặp ân sư, lúc từ biệt đã là bốn năm trước. Có điều, sau khi đến Đãng Châu, tại hạ có thể sẽ gặp được ân sư."

Tay Hiểu Vân cầm đũa cứng đờ, ngẩng đầu lên nhìn Đường Thục, "Người là nói, Bao đại nhân cũng sẽ đi đãng châu?"

Đường Thục thấy thần sắc nàng lộ vẻ kinh ngạc, có chút tò mò, "Đúng vậy, không biết cô nương..."

Bao đại nhân đi Đãng Châu, vậy cha nàng cùng Triển Chiêu khẳng định cũng đi cùng, xem ra nàng phải sửa lộ tuyến, trực tiếp tới Đãng Châu, chỉ cần ở cùng một chỗ, sẽ rất nhanh chóng gặp được nhau. Nghĩ đến đây, Hiểu Vân cuối cùng không còn tâm trạng ăn uống, buông đũa nói với bọn họ: "Đường công tử, ta cũng đang muốn đi Đãng Châu, hay là cùng đi đi. Ta ăn xong rồi, đợi thu xếp đồ đạc xong, chúng ta gặp nhau ở cửa khách điếm nhé?"

Chủ tớ Đường Thục nghe xong, kinh ngạc gật đầu.

Hiểu Vân thấy bọn họ gật đầu, cũng không để ý biểu hiện ngạc nhiên của bọn họ, đứng dậy định đi lên lầu.

"Cô nương chờ chút, còn chưa thỉnh giáo phương danh của cô nương." Đường Thục vội ngăn nàng lại hỏi.

"Ta tên Đinh Hiểu Vân." Dứt lời, Hiểu Vân xoay người lên lầu.

Hồi 106 – Hiện lộ thân thù

Lúc đi đường sợ nhất là gặp phải ngày mưa. Tuy nói mưa xuân không ào ạt như mưa mùa hè, không lạnh như mưa mùa đông, nhưng lác đác từng

trận từng trận, mưa bụi phát như, liên miên không ngừng tạt vào mặt người, cũng không phải chuyện thoải mái.

Hiệu Vân thở dài, không mang theo áo tơi, sẽ không có gì che chắn mưa gió, tuy mưa nhỏ nhưng vẫn sẽ ướt quần áo.

"Đình cô nương, không bằng chúng ta trú mưa nhé?" Đường Phúc thấy quần áo nàng đã ướt phân nửa liền đề xuất.

"Phúc thúc, chỗ này không nghỉ được đâu, lỡ bỏ qua thời gian, buổi tối chúng ta sẽ phải ngủ ở ngoài trời đó!"

"Hay là... Mở ô đi?"

"Mở ô?" Cưỡi ngựa mở ô, nàng còn chưa thử qua: "Tán ô cũng không che được bao nhiêu. Phúc thúc, ta không sao, ông không cần để ý."

Đường Phúc nghĩ lại, thấy cũng đúng, trong thời gian ngắn không biết làm thế nào cho phải.

Lúc này, Đường Thực xóc mạnh từ trong xe ngựa nhô đầu ra: "Phúc thúc nói phải, Đình cô nương vào trong xe ngựa tránh mưa đi."

"Xe ngựa?" Hiệu Vân nghe hẳn đề nghị, không khỏi kinh ngạc, thùng xe nhỏ như vậy, có thể ngồi hai người sao? Hơn nữa, không phải cỗ nhân nghiêm khắc tuân thủ nam nữ khác biệt, qua lại không rõ ràng sao, chẳng lẽ Đường Thực hẳn không kiêng kỵ cô nam quả nữ ngồi chung xe ngựa?

Đường Thực thấy vẻ mặt kinh ngạc của nàng vội giải thích, "Đình cô nương vào ngồi trong xe ngựa, tiêu sinh ra ngồi cùng Phúc thúc là được."

"Thế này..." Thật ra cũng là biện pháp tốt. Có thể tránh được mưa, bọn họ cũng không tổn thất gì, sao lại không làm. Hiệu Vân không chối từ nữa, sáng khoái đồng ý.

Không gian trong xe ngựa rất nhỏ, lại chất đồ linh tinh, càng có vẻ chật chội. Hiệu Vân chọn một vị trí tương đối thoải mái ngồi xuống, xe ngựa bắt đầu chuyển động, lạch cạch xóc nảy.

Thì ra, cho dù xe ngựa lớn hay nhỏ, chạy trên đường đều xóc nảy. Hiệu Vân cười khẽ, không khỏi nhớ tới ba năm trước, lúc đó là cuối thu, nàng đi cùng Triển Chiêu, từ kinh thành tới huyện Hoa Đình. Nàng ngồi xe ngựa, hẳn cưỡi ngựa, dọc đường hẳn chăm sóc nàng có thừa, chi tiết rất nhỏ cũng để ý. Đêm hôm đó ngủ trong rừng, vì để nàng không bị đông lạnh, hẳn đã bỏ qua lễ giáo, ôm lấy nàng, dùng thân thể sưởi ấm cho nàng. Nay nhớ lại, bọn họ khi đó, bọn họ vẫn còn chưa phát hiện tâm ý của đối phương. Nếu không phải, sao có thể trải qua một đêm như vậy? Nghĩ đến đây, Hiệu Vân không khỏi cười khẽ một tiếng, khi đó bọn họ thật sự có chút ngốc.

Từ biệt ba năm, hơn chín trăm ngày, không biết hẳn giờ ra sao; không biết trong những giấc mộng của hắn, có bị cảm giác nhớ nhung cắn nuốt; không biết, hắn còn cố chấp đơn độc; không biết, lúc gặp lại, là đã trải qua một đời, hay tình cảm vẫn như ngày hôm qua?

Nghĩ một hồi, Hiệu Vân lại có chút hốt hoảng, trước mắt như xuất hiện

Triển Chiêu một thân áo lam, khuôn mặt mỉm cười yếu ớt nhìn nàng, nụ cười của hắn, đã bao lâu rồi không thấy? Hiểu Vân hơi nhếch khóe miệng, lại bị một tiếng động lớn bất ngờ làm giật mình, sau đó xe ngựa lắc lư vài cái rồi dừng lại.

"Làm sao vậy?" Hiểu Vân ngó ra, muốn xem chuyện gì, lại bị Đường Thực ngăn cản.

"Đình cô nương, chớ đi ra." Trong lời nói có chút lo lắng.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Sợ là gặp phải cường đạo." Đường Thực không quay đầu, thấp giọng giải thích.

"Cường đạo?"

"Đình cô nương đợi ở trong xe, trăm ngàn lần đừng lên tiếng."

"A... Vậy các người làm thế nào?" Chỉ bằng bọn họ, một lão bá bá gần năm mươi tuổi, một thư sinh văn nhược, làm sao mà đối phó được với cường đạo. Hiểu Vân từ cửa sổ xe ngựa nhìn ra, phát hiện bọn họ đã bị bao vây, ước chừng sáu người, ai nấy đều cường tráng, trong tay cầm đại đao.

"Nếu bọn chúng muốn cướp tiền, chúng ta cho chúng là được."

"Người cảm thấy, bọn họ cầm tiền rồi sẽ bỏ qua cho chúng ta sao?" Hiểu Vân hoài nghi.

Đường Thực không trả lời, Hiểu Vân trộm vén một góc rèm xe, thấy đầu lĩnh cường đạo đang chậm rãi đến gần.

"Các vị ngăn đường chúng ta là muốn gì?" Đường Thực lá gan không nhỏ, đối mặt với tên cướp mặt mày râu ria, tướng mạo hung ác, vẫn có thể lớn tiếng nói chuyện.

"Ha ha ha..." Tên đầu lĩnh ngửa mặt lên trời cười dài: "Cái này còn cần nói sao? Đương nhiên là cướp tiền tài rồi. Mang hết đồ quý giá giao ra đây!"

"Như vậy không khó, chúng ta giao nộp hết đồ đạc rồi, xin các vị thả chúng ta một con đường sống."

"Tiểu tử ngươi cũng biết thức thời đấy!" Đầu lĩnh nở nụ cười.

"Tiền tài là vật ngoại thân, sống mang theo chết không thể mang theo, mất thì mất, nhưng mạng chỉ có một cái, ai vì vật ngoại thân mà bỏ qua tính mạng của mình, đó là kẻ ngốc." Đường Thực trấn định nói.

Đại hán kia nở nụ cười: "Ừ, lời này nói có lý. Các huynh đệ, soát đồ cho ta!" Ra lệnh một tiếng, hai đạo phi đứng gần xe ngựa liền cất bước tiến lên.

"Chậm đã!" Đường Thực hét lớn một tiếng, từ trong ngực lấy ra mấy tờ giấy, Hiểu Vân trộm nhìn kỹ, không ngờ là ngân phiếu một trăm lượng. Không nghĩ tới người này có tiền như vậy, lại chỉ thuê một chiếc xe ngựa nhỏ thế này, hại nàng ngồi không thoải mái, ngay cả chân cũng không thể duỗi được.

"Trên tay ta có ba trăm lượng ngân phiếu. Tiền bạc đều ở đây. Nếu các

ngươi thả chúng ta một con đường sống, ta sẽ giao ngân phiếu cho các ngươi. Nếu các ngươi kiên trì muốn giết chúng ta, ta đây chỉ có thể đem ngân phiếu hủy đi, dù sao cũng chết, không thể để các ngươi chiếm lợi được."

"Cái gì? Tiểu tử ngươi lại dám uy hiếp ta?" Đầu lĩnh kia mở lớn mắt trừng Đường Thực.

Hiệu Vân ở trong xe âm thầm thay hấn toát mồ hôi lạnh. Nếu hán tử kia quan tâm đến tiền thì tốt, bằng không chọc giận bọn họ, không phải chuyện đùa đâu. Xem ra nàng vẫn nên ra tay thì tốt hơn. Nghĩ xong, Hiệu Vân lục tìm trong bao quần áo của mình, lấy ra một thứ. Đây là bảo bối sư phụ cho nàng, đối với nàng mà nói tuyệt đối là bảo bối dùng được.

Nhắm, phóng ra! Oành một tiếng, tên cướp đứng bên cạnh xe ngựa a một tiếng, ngã xuống đất không ngời dậy nổi. Những người khác bị biến cố bất ngờ dọa sợ, một tên cướp trong số đó lao đến bên cạnh tên cướp vừa ngã kiểm tra, mới phát hiện trên vai hấn cắm một mũi tên chỉ dài ba tấc, mà tên này đã hôn mê bất tỉnh.

"Ai, là ai? Ra đây cho lão tử!" Không ai thấy mũi tên này từ đâu bắn ra, nhóm cướp bắt đầu bối rối nhìn xung quanh.

Ngay sau đó, lại một tiếng nữa, thêm một người ngã xuống đất. Nhưng mà rất nhanh chóng có người phát hiện tên ngã là từ trong xe ngựa bắn ra.

"Hồ lão đại, ở trong xe ngựa." Có người kêu lên.

Hiệu Vân lúc này một khắc cũng không dám trì hoãn, nhắm, phóng ra, lại nhắm, lại phóng ra. Oành oành oành ba phát, lại có ba tên ngã xuống đất. Chính lúc này, đầu lĩnh kia cũng đã tới bên cạnh xe ngựa, đại đao vung lên bổ tới Đường Thực bọn họ. Mắt thấy đao sắp bổ tới, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Hiệu Vân nhắc chân, đạp Đường Thực từ trên xe ngựa ngã xuống đất, hấn mới tránh được một kiếp.

Nhát đao này chém không trúng, kẹt lại trên đỉnh xe ngựa. Hồ lão đại hét lớn một tiếng, tay dùng chút lực, đỉnh xe ngựa cách một tiếng nứt ra, Đường Phúc cũng từ trên xe té xuống đất. Đồ trang trí trên xe bị đánh tan nát, còn chưa kịp nhìn rõ người nào trong xe, đại đao đã hướng nàng bổ tới. Hiệu Vân sớm đã có chuẩn bị, dưới chân động một cái, hai chân nhắc lên, nhẹ nhàng đánh bật đại đao bay trở lại phía Hồ lão đại, trên tay lại nhấn một cái, oành một tiếng, một mũi tên ngắn cắm vào sau lưng hấn.

Hồ lão đại còn muốn xoay người đánh trả, nhưng chỉ kịp rên rỉ một tiếng, sau đó loảng xoảng, đại đao rơi xuống đất, người cũng theo đó lăn từ trên ngựa xuống, ngã ở một bên, A Tảo cả kinh, vó ngựa vừa nhắc, lập tức đạp xuống mông hấn. A ~ đám cướp còn lại hít một hơi dài, bọn chúng giống như nghe thấy tiếng xương cốt lão đại gãy nát. Lại nhìn Hiệu Vân, ai nấy đều trợn mắt há mồm, bọn chúng thật sự kiêng dè vũ khí chưa từng gặp trên tay nàng.

Hiếu Vân nhìn ba người còn lại, khước miệng mỉm cười nói: "Các người muốn ném tử tư vị mũi tên này, hay là ngoan ngoãn đầu hàng?"

Ba người kia nghe vậy, đã muốn xoay người chạy trốn, Hiếu Vân sớm đã tính trước, liền hô lớn: "Đứng lại!" Ba người kia thấy vũ khí của Hiếu Vân chĩa về phía họ, không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, ngoan ngoãn đứng lại.

"Các người ai chạy, tên của ta sẽ tiếp đón kẻ đó! Chỉ cần các người ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, ta cam đoan sẽ không đả thương các người." Hiếu Vân nhìn bọn họ, cười có chút gian tà.

Ba người nuốt nước miếng, cùng lắc đầu. "Chúng ta không trốn."

"Được, tốt lắm." Hiếu Vân vừa lòng gật đầu. Chỉ vào một trong số đó: "Người, đi qua đem áo ngoài hai bọn chúng cởi ra, trói bọn chúng lại."

Người bị chỉ vội vàng theo lệnh làm việc.

"Buộc chặt một chút, nếu buộc lỏng, ta cho bọn chúng buộc lại người!"

Người nọ nghe vậy, cắn chặt răng ra thêm sức, khiến người bị trói kêu ra tiếng. Đợi hẳn cột chắc hai người rồi, Hiếu Vân tiến lên kiểm tra, thấy bọn họ đều đã bị trói chặt, mới vừa lòng gật đầu, vỗ vai người kia nói: "Tốt lắm, người có thể đi rồi."

Người nọ nghe vậy như được đại xá, giơ chân muốn bỏ chạy, không ngờ mới bước được mấy bước, liền ngã gục trên mặt đất, cả người không nhúc nhích nữa.

Hiếu Vân vỗ vỗ tay cười. Không biết học hành, học người ta làm cường đạo cướp bóc, sao có thể để người thoát được!

"Đỉnh cô nương..."

Hiếu Vân quay đầu, thấy chủ tớ Đường Thực đứng bên xe ngựa, trợn mắt há mồm nhìn nàng.

"Đỉnh cô nương, hảo công phu!" Đường Thực xấu hổ từ đáy lòng, cô nương này đúng là lợi hại! Mình vốn chỉ luôn sợ bọn cướp này phát hiện ra nàng sẽ muốn cướp sắc, không ngờ đây là mình lo lắng vô ích.

Hiếu Vân cười cười, khoát tay. "Chút tài mọn mà thôi, vì bọn chúng không đông, trình độ này cũng ra ngoài đánh nhau, quá không tiêu chuẩn."

Chủ tớ Đường Thực cảm thấy không biết nói gì, trình độ như vậy, đánh bọn họ là dư dả. Là bọn chúng xui xẻo, gặp phải nàng.

"Ai, thế này dù không gặp mưa cũng chẳng có cách nào." Nhìn xe ngựa bị hủy mất một nửa, Hiếu Vân thở dài.

Đường Thực bước lên thăm dò đám cướp đang hôn mê, phát hiện bọn chúng bị thương không nặng, chỗ trúng tên đều không phải vị trí yếu hại, đổ máu cũng không nhiều, nhưng không biết vì sao đều hôn mê. "Đỉnh cô nương, bọn họ..."

"À, bọn họ à, không sao, ngủ mười canh giờ sẽ tỉnh lại. Chúng ta đi nhanh đi, đến trấn trên báo quan, để quan phủ tới xử lý chuyện này." Nói

xong xoay người lên ngựa.

Đường Thực gật đầu, cùng Đường Phúc ngồi lên chiếc xe ngựa chỉ còn lại một nửa, không còn công năng che gió che mưa. Xe ngựa vừa động, lại lách cách rớt ra một đồng gỗ vụn. Lại xóc nảy vài cái, xe ngựa hoàn toàn biến thành xe đẩy tay. Hiểu Vân nhìn thấy, nhin không được bật cười.

"A Tảo, chúng ta đi thôi."

A Tảo kêu một tiếng, hai ngựa ba người một chiếc xe đẩy tay, trên con đường trong khu rừng yên tĩnh bắt đầu đi.

Đến huyện, ba người đều đã bị mưa tạt ướt hết, vì thế vội vàng tìm một khách điếm ở trọ. Hiểu Vân lấy một gian thượng phòng, bảo chường quây chuẩn bị nước ấm rồi vào phòng. Mặc quần áo ướt lâu như vậy, không ngâm nước nóng đuổi khí lạnh, sáng mai khẳng định sẽ cảm. Đợi sửa soạn xong hết, lại đi thăm Đường Thực bọn họ, nói thế nào cũng là đồng hành, hơn nữa Đường Thực là môn sinh của Bao đại nhân, bọn họ coi như "người một nhà", tóm lại phải quan tâm một chút.

Vừa mở cửa phòng, đã thấy Đường Phúc đứng ở một góc gần cầu thang, thấy nàng đi ra liền tới chào."Đinh cô nương."

"Phúc thúc, ta đang muốn đi tìm các người đây. Ông tìm ta có việc gì?"

"Thiếu gia nhà chúng tôi cho mời."

"Được."

Hiểu Vân theo Đường Phúc đi vào phòng Đường Thực, thấy hắn đã đổi một thân quần áo sạch sẽ, chỉ có tóc vẫn còn ướt.

Đường Thực thấy Hiểu Vân đi vào, không khỏi sửng sốt. Có lẽ vì ngâm nước, hai má phiem hồng, quần áo trên người ánh sắc hồng nhạt, thật sự rất đẹp. Rửa sạch khuôn mặt phong trần, lại càng mềm mại. Tóc dài còn ướt một chút, tùy ý tết bím buông ở sau lưng, toàn thân trên dưới không có trang sức, thoạt nhìn lại rất hấp dẫn, khiến người ta không thể dời mắt.

"A hừm." Hiểu Vân cố ý hăng giọng.

Đường Thực lúc này mới xoay người lại, ý thức được mình thất thố, xấu hổ đỏ mặt."Tiểu sinh thất lễ."

Hiểu Vân tùy ý khoát tay tỏ ra vô sự."Đường công tử tìm ta có chuyện gì?"

"Tại hạ tiếp theo muốn tới huyện nha, báo cho huyện quan biết chuyện bọn cướp hôm nay, cũng để bọn họ cho nha dịch tới tróc nã thổ phỉ. Kế tiếp, còn có một số chuyện cần xử lý, chỉ sợ chúng ta tới trưa mai mới có thể xuất phát, cho nên, muốn báo trước cho cô nương một tiếng. Nếu Đinh cô nương nóng lòng muốn đi, vậy có thể đi trước."

"Không sao, ta cũng không vội, đợi Đường công tử xử lý công việc xong, chúng ta lên đường cũng được." Nếu rời khỏi hắn, nàng sẽ không biết làm thế nào tìm được Bao đại nhân bọn họ.

"Như vậy rất tốt." Đường Thực âm thầm có chút vui sướng."Vậy tiểu

sinh đi làm việc trước đã."

"Đường công tử cứ đi đi, nếu có việc cần giúp, Đường công tử không cần khách khí, cứ nói cho ta biết là được." Hiểu Vân đề nghị, dù sao làm xong việc sớm, cũng có thể sớm xuất phát.

Đường Thực cảm kích cười cười, "Đa tạ Đinh cô nương."

Thấy hắn lễ phép như vậy, Hiểu Vân có chút ngượng ngùng, nàng không phải đơn thuần muốn giúp hắn mới nói vậy. Liên nói một câu công việc quan trọng hơn, rồi để bọn họ ra khỏi khách điếm.

Một đêm này vô sự.

Ngày hôm sau, Hiểu Vân thật khó rời giường. Lúc tỉnh lại, mặt trời đã lên cao, chủ tớ Đường Thực sáng sớm đã đi công chuyện. Một mình Hiểu Vân chán chường tùy tiện đi dạo, nhìn xem bên đường có gì bán, nhưng cũng không định mua, chỉ nhìn ngắm mà thôi.

Đột nhiên, một thân ảnh lọt vào mi mắt, người nọ một thân áo đỏ, đầu đội ô sa, thoạt nhìn vô cùng quen mắt. Muốn nhìn thật kỹ, bóng người đó đã biến mất không thấy. Hiểu Vân vội vàng tới chỗ người đó vừa đứng, nhìn kỹ chung quanh, lại không thể nhìn ra. Cuối cùng, chỉ có thể thất vọng nhìn về phía trước.

Không có, không phải hắn! Chẳng lẽ ta nhìn nhầm, là vì nhớ nhung mà sinh ra ảo giác?

Hồi 107 - Vốn là có quen biết

"Đinh cô nương, Đinh cô nương..."

"A?" Hiểu Vân ngẩng đầu, mới phát hiện bản thân không biết khi nào đã trở về khách điếm. Đường Thực đang đứng trước mặt, vẻ mặt nghi hoặc.

"Đinh cô nương có chuyện gì sao?" Đường Thực vừa rồi đang ngồi ở mặt tiền khách điếm uống trà, thấy Hiểu Vân vào cửa, nhưng nhìn nàng có vẻ không yên lòng, tâm sự nặng nề, hắn đi tới trước mặt nàng cũng không phát hiện, gọi mấy tiếng nàng mới phản ứng lại.

"À, ta không sao." Hiểu Vân ôm trán, muốn phui đi ý nghĩ luôn lộn xộn trong đầu mãi không chịu đi vừa rồi, khiến nàng có chút mất hồn mất vía. "Chuyện của Đường công tử đã xong rồi sao?"

Đường Thực gật đầu, "Đinh cô nương ngồi xuống uống trà nhé?"

"Được."

Hai người ngồi xuống chiếc bàn Đường Thực ngồi ban đầu, Đường Thực lấy một thứ đặt trước mặt nàng: "Hôm qua đám cướp đã bị huyện nha bắt giam, mũi tên trên người bọn họ, ta cũng đã đặc biệt dặn người khác thu hồi giúp, hiện giờ vật về nguyên chủ."

Thì ra trong bao bố là mũi tên của nàng, như vậy cũng đỡ cho nàng lại phải chế tạo thêm. Hiểu Vân mỉm cười thu hồi bao bố: "Đa tạ Đường công

tử."

"Là việc phải làm." Đường Thực cười nói. "Có điều, tiểu sinh có một chuyện không rõ, xin cô nương giải tỏa nghi vấn."

"Đường công tử mời nói."

"Trên đoàn tiên của cô nương có mê dược rất lợi hại, cho nên những người đó sau khi bị trúng tên đều hôn mê. Nhưng tên cuối cùng, cũng hôn mê hơn mười canh giờ, có điều trên người hắn lại không có vết thương. Định cô nương làm thế nào khiến hắn hôn mê vậy?"

Hiệu Vân nghe xong, cười cười nhìn hắn, sau đó lắc đầu, theo bản năng vuốt vuốt chiếc nhẫn trên tay, nói ra hai chữ "Bí mật".

Hai chữ vô cùng đơn giản, lại khiến Đường Thực có chút xấu hổ. Không ngờ lại bị bác bỏ trực tiếp. "Là tại hạ thất lễ."

"Không sao không sao." Hiệu Vân khoát tay, "Thật ra Đường công tử không cần đề ý, ta luôn nói chuyện trực tiếp như vậy đấy."

Đường Thực cười cười gật đầu. Người nói chuyện trực tiếp giống như nàng, đừng nói là nữ tử, những nam tử hắn từng gặp cũng không có được mấy người.

"Chúng ta khi nào xuất phát?"

"Hôm nay đã muộn rồi, Phúc thúc đang đi chuẩn bị, sáng sớm mai lên đường được không?"

Hiệu Vân nghĩ một chút rồi gật đầu, tuy rằng nàng có chút vội, có điều lúc này xuất phát cũng không đi được bao xa, hơn nữa nếu không kịp tới trấn kế tiếp trước khi trời tối, không chừng còn phải ăn ngủ ngoài trời.

Sáng sớm hôm sau, mặt trời vừa mọc, chủ tớ Đường Thực cùng Hiệu Vân ba người đã sửa soạn xong, chuẩn bị xuất phát. Nhưng lúc ra cửa lại gặp một người. Người nọ ngồi trên lưng một con ngựa toàn thân màu trắng, một thân quan phục màu đỏ, vạt áo có hoa văn xanh trắng giao nhau như gợn sóng, tay cầm bảo kiếm, trên đầu đội mũ cánh chuồn, hai sợi dây đỏ buông xuống bên đầu.

Lúc này, mặt trời đã lên, ánh sáng màu vàng nhạt xuyên qua gáy hắn chiếu tới, có chút chói mắt. Hiệu Vân nhìn không rõ mặt hắn, nhưng trang phục kia, không có gì khác với Triển Chiêu ngày thường.

Là hắn sao? Trong lúc nhất thời, Hiệu Vân không biết phản ứng thế nào, nhưng kỳ quái là, nàng không có cảm giác kích động hay hưng phấn. Chỉ ngây người đứng đó, nhìn người kia.

Đường Thực thấy Hiệu Vân đứng trước cửa khách điếm, yên lặng không nhúc nhích, trong lòng vô cùng nghi ngờ. Định cô nương này vì sao lại nhìn người kia như vậy, không phải bọn họ quen biết chứ?

"Vân nha đầu?" Người áo đỏ nhìn cô nương đứng cách mình không xa hồi lâu, mới chần chừ mở miệng. Đây, là Hiệu Vân năm đó sao?

Hiệu Vân cảm thấy giọng nói thật quen tai, đúng vậy, "Bạch Ngọc

Đường!"

Lúc nàng gọi ra tên mình, Bạch Ngọc Đường đã xoay người xuống ngựa, vội vàng bước tới, hai tay nắm lấy bả vai Hiểu Vân. Bạch Ngọc Đường đứng trước mặt nàng, cẩn thận đánh giá từ trên xuống dưới. Nàng ở trước mắt, cao hơn, trưởng thành hơn, người cũng mượt mà hơn, khuôn mặt trắng hồng, thoát nhìn rất có tinh thần. Thấy nàng như vậy, trong lòng Bạch Ngọc Đường vừa kích động vừa vui vẻ, nhưng lại vẫn có cảm giác không chân thực.

Hiểu Vân nhìn Bạch Ngọc Đường một thân ăn mặc y hệt Triển Chiêu trước mắt, trong nhất thời có chút không quen, trước đây đã quen nhìn hấn mặc áo trắng, bây giờ một thân áo đỏ ở trên người hấn, đặc biệt không được tự nhiên. Hơn nữa, theo nàng thấy, hấn mặc đồ đỏ không đẹp bằng Triển Chiêu. Hiểu Vân nghĩ vậy, cũng nói ra thành lời: “Ngũ ca mặc đồ này không đẹp.” Mặc thành như vậy, nàng còn tưởng là Triển Chiêu đấy, ngày hôm qua nhìn thấy trên đường, không chừng chính là hấn, hại nàng còn vì thế mất hồn hồi lâu. Nghĩ vậy, trong từ ngữ khó tránh một chút oán hận nho nhỏ.

Bạch Ngọc Đường vốn dĩ còn đang do dự, nghe nàng nói như vậy, cảm thấy chán nản. Chia tay lâu như vậy, câu đầu tiên khi gặp lại là câu này! Cũng chỉ có Hiểu Vân mới có thể nói vậy.

"Nha đầu nguoi đó!" Bạch Ngọc Đường lắc đầu, giận lấy một câu, tay định búng trán nàng, lại bị nàng nhẹ nhàng ngăn lại, sau đó thấy nàng nhanh nhẹn bước lùi lại vài bước, đắc ý cười: “Ta lúc này không dễ để huynh khi dễ nữa đâu!”

Bạch Ngọc Đường cũng cười, đúng vậy, nghe nói Lãng Ba kia có thần năng, ba năm qua, nàng đi theo Lãng Ba tu đạo, tất nhiên không giống như trước nữa. Lúc ấy xảy ra chuyện lớn như vậy, hấn không ở Khai Phong phủ, đối với chuyện nàng suýt nữa đánh mất tính mạng, cũng chỉ biết qua thư. May mắn sau đó có Lãng Ba xuất hiện, nếu không, khi đó hấn trở về, chỉ sợ chính là tham gia tang lễ của nàng. Hiện giờ tốt rồi, một người sinh động hoạt bát như vậy đứng trước mắt, so với cái gì cũng tốt hơn. Không chỉ có thế, xem ra tu vi võ nghệ cũng tiến bộ, ít nhất sau này có thể tự bảo vệ mình. Nghĩ như vậy, trong lòng Bạch Ngọc Đường cảm thấy được an ủi, có điều... Muốn thắng được Bạch Ngọc Đường hấn không dễ đâu.

Đột nhiên, dưới chân Bạch Ngọc Đường dùng sức, nhảy lên một cái, tay trái một trào, lấy tốc độ cực nhanh đánh tới Hiểu Vân. Hiểu Vân ban đầu không phòng bị, nhưng phản xạ cũng rất mau, thân mình lách sang một bên tránh được. Nhưng mà tay Bạch Ngọc Đường vẫn nhanh hơn, vừa cong vừa móc, đánh úp tới hướng ngược lại, Hiểu Vân xoay người về phía sau, hai tay chống đỡ, chân phải đã chuẩn bị đã ra ngoài, tới trước ngực Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường không sợ nàng đá, chỉ sợ giày của nàng làm bẩn quần áo hấn, tay thu hồi, nghiêng người né tránh, tay kia hất tới sau lưng.

Cứ như vậy một bên đánh một bên đỡ, bất luận Hiều Vân trôn thế nào, tay hấn như bóng với hình, luôn có cách đuổi theo. Nhưng nhìn như sắp đắc thủ, lại luôn thiếu một chút. Cứ như vậy, hai người giao thủ qua lại mười hiệp, cũng không thấy chân hai người cử động, thật sự là võ nghệ không tẻ, rất phân khích, khiến người trong khách điếm há mồm mà xem, đều tấm tắc khen ngợi.

Có điều, Hiều Vân vẫn không thể địch lại Bạch Ngọc Đường, trong lòng nàng cũng biết rõ Bạch Ngọc Đường nhường nàng, vì thế kêu mệt, dứt khoát không né nữa. Bạch Ngọc Đường cũng cười cười thu lại tư thế.

Thấy hai người nghỉ tay, Đường Thục cùng Đường Phúc lúc này mới bước ra. "Thì ra Đinh cô nương và Bạch đại nhân có quen biết." Đường Thục thấy ngôn hành cử chỉ của bọn họ rất thân thiết, có chút không câu nệ lễ nghĩa, liền biết quan hệ giữa bọn họ rất thân, trong lòng nhin không được một trận chua xót.

Bạch Ngọc Đường cùng Hiều Vân đồng thời gật đầu.

"Đúng rồi, Ngũ Ca sao lại ở đây?" Hiều Vân nhìn Bạch Ngọc Đường hỏi.

"Ta phụng lệnh Bao đại nhân tới đón Đường đại nhân đến Đăng Châu." Bạch Ngọc Đường giải thích.

"Đón?" Hiều Vân liếc mắt nhìn Đường Thục một cái. Bao đại nhân phái Bạch Ngọc Đường ngàn dặm xa xôi từ Khai Phong tới đây đón Đường Thục? Xem ra chuyện này không đơn giản.

"Chúng ta lên đường rồi nói sau." Nói xong, Bạch Ngọc Đường chuyển hướng sang Đường Thục, "Đường đại nhân, chúng ta khởi hành đi."

Đường Thục thở dài, bọn họ cuối cùng cũng chú ý tới hấn, vội nói được rồi cùng Đường Phúc lên xe ngựa.

Tiểu nhị của khách điếm đã mang ngựa của Hiều Vân tới, đã qua ba năm, con ngựa nhỏ năm đó, nay đã lớn lên rất nhiều. Nếu không phải Hiều Vân nhắc, Bạch Ngọc Đường thật sự khó mà nhận ra con ngựa cao lớn cường tráng này, chính là A Tảo năm đó. A Tảo giống như vẫn còn nhận ra Bạch Ngọc Đường, lúc Bạch Ngọc Đường đến gần vỗ về nó, nó phì phì phun bọt khí. Một người một ngựa, coi như là đang giao tiếp.

Đường Thục vừa vịn nhắc mảnh xe ngựa, thấy một màn này, lại cảm khái, ngay cả con ngựa cũng quen biết đấy. Thở dài một tiếng, rồi vào trong xe ngựa, bảo Đường Phúc đánh xe.

Sáng sớm ít người, bọn họ rất nhanh ra khỏi cửa thành. Dọc theo đường đi, Bạch Ngọc Đường đơn giản giải thích tình hình hai năm qua của hấn cùng Khai Phong phủ với Hiều Vân.

Bạch Ngọc Đường từ Kim Hoa về kinh không lâu, Hoàng Thượng chính thức hạ chỉ, cho hấn làm hộ vệ. Từ đó về sau, hấn đi theo bên cạnh Bao đại nhân cùng với Triển Chiêu, giúp đại nhân làm việc. Trong thời gian

này, hấn mới chính thức cảm nhận được vì sao Bao đại nhân lại được dân chúng gọi là Bao Thanh Thiên, sự vĩ đại của ông, không chỉ ở chỗ xử án như thần, mà còn ở chỗ thiết diện vô tư, công bình liêm chính, không sợ quyền quý, đối xử bình đẳng. Cửa lớn Khai Phong phủ luôn mở rộng, dân chúng đều có thể đi vào cáo trạng, Bao đại nhân luôn theo luật làm việc, không kê nguyên cáo là ai, bị cáo là ai.

Ông có thể vì một người vợ đi tìm chồng mà đắc tội công chúa, chém đầu tên phò mã vứt bỏ thể tử, bất trung bất hiếu, vì danh lợi mà không tiếc giết người diệt khẩu; ông cũng từng vì trăm ngàn nạn dân, không để ý tới thánh chỉ của Hoàng Thượng, kiên quyết đem chém Bàng Dục, con trai Bàng thái sư, kẻ ăn chặn vật phẩm cứu thiên tai, cướp đoạt dân nữ, giết hại dân chúng vô tội... Trong quãng thời gian này, những điều hấn thấy, đâu chỉ có từng đó.

Trong thời gian này, hấn cũng thật sự hiểu được Triển Chiêu, hiểu được vì sao hấn cam tâm gác lại cuộc sống giang hồ tự do tự tại, trở thành một hộ vệ bên cạnh Bao đại nhân. Sự ân nhân của hấn, là đôi lấy ba thước trời cao để bảo hộ vị thanh quan đáng quý của Tống triều, hấn thu cánh lại, là để giúp đỡ vị Thanh Thiên trong lòng dân chúng mở rộng chính nghĩa. Hấn thân nhập quan trường, không vì vinh hoa phú quý, không vì công danh lợi lộc, chỉ vì giang sơn xã tắc, hạnh phúc của dân chúng. Nhớ tới lúc trước mình còn vì hư danh “Miêu thủ” mà gây phiền toái cho hấn, muốn cùng hấn tranh cao thấp, bây giờ nghĩ lại, bản thân lúc ấy thật quá vọng động ngây thơ.

Nói tới đây, Hiểu Vân cũng cảm thấy vui mừng: “Triển đại ca vốn là người như vậy, may mắn cuối cùng huynh cũng hiểu huynh ấy. Tương lai huynh ấy không cần một mình chiến đấu nữa, mà các huynh cũng sẽ thành tri kỷ một đời.” Nói như vậy, trong lòng Hiểu Vân lại có chút ghen tị đến buồn cười, chỉ vì nghĩ hấn những năm gần đây có thể thường xuyên làm bạn bên cạnh người ấy, kề vai tác chiến, giúp đỡ lẫn nhau. Hiểu Vân không khỏi cười khổ lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường khó hiểu nàng vì sao như thế, vẻ mặt nghi hoặc nhìn nàng.

Hiểu Vân cười nói: "Ta đang nghĩ, mèo chuột là thiên địch, không ngờ cũng có thể một ngày hóa thù thành bạn, thật sự là thiên hạ kỳ văn!"

Bạch Ngọc Đường trừng mắt lườm nàng: “Người chó có cười ta, tranh tài giữa ta và hấn còn chưa kết thúc đâu, rồi sẽ có một ngày Ngũ gia ta tranh cao thấp với hấn!” Tuy nói hiện tại đã có cảm giác kính trọng với Triển Chiêu, nhưng tính tình Bạch Ngọc Đường cao ngạo không dễ chịu thua, không thể thiếu nhiều phen luận bàn võ nghệ với Triển Chiêu.

Hiểu Vân chỉ cười, chỉ cần bọn họ không đánh thật, nói sao cũng được.

"Vây... Đường Thục thì sao?" Hiểu Vân nhìn xe ngựa phía sau.

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn ra đằng sau rồi mới nghiêm mặt nói: “Đặng Châu đã chết tổng cộng ba thông phán mới bổ nhiệm, mỗi người đều làm không quá ba tháng là chết rất kỳ lạ. Tri phủ Đặng Châu báo tin người vì bệnh mà chết, nhưng trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, ai cũng biết trong đó có uẩn khúc. Nhưng mà, bởi vì Trình Nguyên tri phủ Đặng Châu, chính là cháu trai của Thái sư đương triều, biểu ca của Bàng quý phi đang được Hoàng Thượng sủng ái, Hoàng Thượng muốn điều tra cái chết của mấy vị thông phán, nhưng sợ quần thần xử lý qua loa cho xong trước kẻ quyền quý, vì thế đặc phái Bao đại nhân lấy lý do kiểm tra hải quân ở biên cảnh, lấy lý do tra soát Đặng Châu để điều tra án này, cũng bảo đảm an toàn cho thông phán mới bổ nhiệm.”

Hiệu Vân gật đầu, "Chuyện này quả thật chỉ có Bao đại nhân dám làm. Bao đại nhân sợ có người gây bất lợi cho Đường Thực, xuống tay trên đường hẳn đi nhậm chức, cho nên phái huynh đến tiếp ứng?"

Bạch Ngọc Đường gật đầu nói: "Ta xuất phát từ ba ngày trước, ta nghĩ Bao đại nhân cũng đang trên đường tới Đặng Châu."

"Đúng rồi, vừa rồi Đường Thực vì sao gọi ngươi là “Đinh cô nương”?" Vấn đề này đã canh cánh trong lòng Bạch Ngọc Đường đã lâu. Hắn nhớ rõ, ba năm trước lúc ở Hãm Không Đảo từng nghe nàng nói qua ba chữ “Đinh Hiệu Vân”, hắn đối với việc này vẫn luôn nghi ngờ.

Hiệu Vân nghiêng đầu, nhìn Bạch Ngọc Đường một hồi lâu rồi mới mở miệng nói: “Nói ra, Ngũ ca có lẽ cảm thấy không thể tin, nhưng đây là sự thật. Ta không phải Công Tôn Hiệu Vân, mà là một u hồn ký thác vào thân thân Công Tôn Hiệu Vân, ta tên Đinh Hiệu Vân. Ba năm trước, ta từng không cẩn thận nói ra, bị huynh nghe thấy, khi đó huynh từng hỏi ta, đây là chuyện gì. Ngũ ca hẳn còn nhớ chứ?”

Lời nói của Hiệu Vân khiến Bạch Ngọc Đường nghẹn họng một hồi, biểu hiện trên mặt thật giống như thấy yêu quái, không nói nên lời. Hiệu Vân thấy bộ dáng của hắn, phì một tiếng bật cười: “Ngũ ca, huynh bị ta dọa rồi sao? Có phải cảm thấy rất đáng sợ không?”

Bạch Ngọc Đường ngây ngốc một hồi, mới tỉnh táo lại, xì một tiếng: “Trên đời này không có chuyện khiến Bạch Ngọc Đường ta sợ hãi, chỉ là... Bất ngờ nghe được, cảm thấy... khó mà tưởng tượng được, không biết phải nói gì.” Nói xong, Bạch Ngọc Đường lại nhìn Hiệu Vân, tựa hồ muốn nhìn ra manh mối nào đó.

"Ngũ Ca, không cần nhìn, huynh không nhìn ra cái gì đâu, chỉ có thần tiên mới có thể nhìn thấy được." Hiệu Vân cười chọc hắn.

"Thần tiên?" Nhắc tới hai chữ này, Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhớ tới một việc. Ba năm trước đây, hắn xong xuôi mọi chuyện ở Kim Hoa, ngày đêm hỏa tốc trở lại kinh thành, Hiệu Vân đã đi rồi. Khi đó, Triển Chiêu đối với việc của Hiệu Vân nói năng thận trọng, không chủ động đề cập tới. Bạch

Ngọc Đường trong lòng biết Triển Chiêu vô cùng đau khổ, nên cũng không truy vấn. Hắn từ miệng Công Tôn Sách biết được sự tình từ đầu đến cuối, mà hắn cũng từng nghĩ, cả đời này cuối cùng không thể có duyên gặp lại nàng, nhưng mà không ngờ, hôm nay lại gặp được. Lúc vừa gặp thật quá vui mừng, khiến hắn không thể tin được chuyện này là thật.

"Sao ngươi lại xuất hiện ở đây, lại vì sao đi cùng Đường Thực? Không phải ngươi đi theo một thần nhân tên Lãng Ba tu đạo sao?"

"Mấy ngày trước, sư phụ cho ta xuống núi, cho nên ta tính trở về Khai Phong phủ. Nhưng mấy ngày trước gặp được Đường Thực, cơ duyên xảo hợp biết Bao đại nhân muốn đi Đãng Châu, vì thế đồng hành cùng hắn." Hiểu Vân nhẹ nhàng lơ đãng đem chuyện gặp gỡ Đường Thực kể lại một hồi. Mấy năm qua cuộc sống của nàng chỉ đơn giản là uống thuốc chữa bệnh, học võ học y linh tinh, cũng không có gì đặc biệt đáng nhắc tới, chỉ nói qua loa mấy câu. Mà một câu "Sư phụ cho ta xuống núi" kia, cũng cực kỳ đơn giản, rất có hương vị thái bình giả tạo. Khúc chiết trong đó, thật sự không thể nói với hắn.

"Nói như vậy, ngươi đang định cùng Đường Thực đến Đãng Châu à?" Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu hỏi nàng.

Hiểu Vân cười, "Nếu biết đại nhân đi Đãng Châu, ta tất nhiên không lý nào lại về Khai Phong."

"Ồ?" Bạch Ngọc Đường nhướn mi.

Hiểu Vân liếc mắt nhìn hắn, "Cha ta khẳng định ở bên cạnh đại nhân, ta đương nhiên phải tới chỗ đại nhân rồi."

Bạch Ngọc Đường cười khế, trêu chọc nói: "Không chỉ là vì Công Tôn tiên sinh, còn vì con mèo con kia..."

Hiểu Vân không đáp, chỉ nhìn về phía trước trầm mặc. Hai người không nói lời nào, chỉ có tiếng vó ngựa lộp cộp, tiếng bánh xe lách cách trên đường. Hồi lâu, nàng mới sâu kín thở ra một hơi: "Ta hiện tại thật muốn có một đôi cánh để bay tới đó."

Bạch Ngọc Đường nhìn theo hướng mắt nàng, giống như thấy trái tim nàng cũng bay xa, trong lòng nổi lên chua chát. Sớm biết là như thế, nhưng nghe nàng thản nhiên nói ra tâm sự của nàng, hắn vẫn cảm thấy trong lòng không khỏe. Có điều, nàng vốn không phải người có thể gượng ép, bản thân cũng thích nàng chính vì điều đó mà, không phải sao? Thôi thôi, nàng coi mình như huynh trưởng, có muội muội như vậy, sao có thể nói không phải là chuyện tốt.

Bạch Ngọc Đường nở nụ cười, khoe miệng nhếch lên, mắt như hoa đào.

Hiểu Vân liếc mắt nhìn hắn một cái, không rõ hắn vì sao lại cười thành như vậy, vẻ mặt khó hiểu.

"Ngũ Ca vì sao vui vẻ như vậy?"

Bạch Ngọc Đường nhìn nàng, ra vẻ thần bí cười đáp, "Không nói với người."

Hiệu Vân nghe vậy, hừ một tiếng, khinh thường quay đi."Ai thêm!"

Bạch Ngọc Đường thấy nàng như vậy, nhìn không được bật cười.

Hiệu Vân thấy vậy, vẻ mặt càng khó chịu, thấp giọng mắng: "Đồ điên!"

Bên trong xe ngựa, Đường Thực đang nhắm mắt dưỡng thần nghe được tiếng cười của Bạch Ngọc Đường, không cần nhìn cũng biết hai người họ trò chuyện thật vui vẻ, không khỏi có chút thốn thức, yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, đáng tiếc vị "thực nữ" này đã bị người ta "cầu" đi rồi. Mà Đường Phúc ngồi ở bên ngoài đánh xe, không khỏi lắc đầu than thở: đáng tiếc a đáng tiếc, thì ra hoa thơm đã sớm có chủ.

Hồi 108 – Vùng đất nhiều thị phi

Bạch Ngọc Đường cùng đoàn người Hiệu Vân năm ngày sau tới Đãng Châu. Một đường đi lần này bình an vô sự, ngoại trừ một đoạn nhạc đệm xảy ra khi vừa đi qua cảnh giới Đãng Châu.

Bốn người vừa vượt qua cảnh giới Đãng Châu, gặp được một đám cướp. Nói là cướp, kỳ thật chỉ là một đám nông dân đói khát không còn đường sống, người không được ăn no, bị bắt đắc dĩ mới có ý nghĩ quật khởi làm cướp.

Lúc những người đó đứng trước mặt bọn họ, cầm sài đao đòn gánh trong tay, run giọng nói: "Đánh đánh... Đánh... cướp", Hiệu Vân cùng Bạch Ngọc Đường đều không nể tình mà bật cười. Đây giống như đánh cướp sao, không đợi bọn họ động thủ, Bạch Ngọc Đường phi ra mấy hòn đá, hoàn toàn đánh ngã cả đám người.

Những người đó thấy tình hình như vậy, cuống quýt quỳ xuống cầu xin tha thứ, liên tục hô "Đại hiệp tha mạng." Hiệu Vân thấy bọn họ hoàn toàn không giống trộm cướp, hỏi bọn họ vì sao làm vậy, lúc này mới biết được nguyên do bên trong. Thì ra lương thực trong thôn bọn họ toàn bộ bị quan phủ thu mất, trong nhà không có lấy một hạt gạo, già trẻ lớn bé trong thôn sắp chết đói. Bọn họ bắt đắc dĩ mới ra hạ sách này. Theo lý, thuế lương trưng thu có mức nhất định, năm nay lại không có thiên tai, vốn sẽ không xuất hiện tình huống này, lại hỏi kỹ lại mới biết, thì ra quan địa phương lấy lý do "Triều đình chống kẻ thù bên ngoài, cần tăng lượng thu lương", một mình tăng thu lương thực, vì thế gây ra cục diện hôm nay.

Đường Thực thấy bọn họ vốn là nông dân chất phác, không có ác ý, liền thả bọn họ rời đi, còn lấy ra bạc vụn trên người đưa cho bọn họ mua lương ăn. "Chẳng qua là nông dân chất phác, vậy mà bị buộc vào rừng làm cướp." Nhìn "đám cướp" hốt hoảng bỏ chạy, Đường Thực thất vọng thở dài.

"Nơi này đã vào địa phận Đãng Châu, chỉ có Đường đại nhân có thể cứu bọn họ khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng." Đó là lần đầu Hiếu Vân gọi Đường Thực là Đường đại nhân, vị thông phán mới của Đãng Châu này mới hai mươi tuổi, có thể nói là trách nhiệm trọng đại.

Đợi bọn họ vào tới nội cảnh Đãng Châu, tri phủ Đãng Châu Trình Nguyên sắp xếp cho họ đến ở trong quan xá của châu nha. Nói tới quan xá này, thật sự là xa hoa. Rường cột chạm trổ, bàn bằng gỗ lim, tranh chữ đồ cổ, không thiếu thứ gì. Một khách điếm nho nhỏ của tri châu phủ, nhưng lại tốt hơn cả hậu viện của Khai Phong phủ ở chốn kinh đô không biết bao nhiêu lần, có thể thấy tri châu nơi này ăn không biết bao nhiêu nước bần.

Trình Nguyên mời Đường Thực vào phòng khách, hai người hàn huyên một phen, Trình Nguyên cũng mời Bạch Ngọc Đường và Hiếu Vân tới, hẳn không biết thân phận hai người bọn họ, còn tưởng bọn họ là thân quyến của Đường Thực, Đường Thực liền nói với Trình Nguyên bọn họ là bạn của mình, không tiện gặp gỡ. Có điều Trình Nguyên thật sự là nhiệt tình, vẫn mời hai người bọn họ tham gia quan yến chiêu đãi tân quan.

Ban đêm, Bạch Ngọc Đường, Hiếu Vân cùng Đường Thực ba người đúng hẹn tới chỗ thiết yến của Trình Nguyên.

Lại nói, vì sao Hiếu Vân lại xuất hiện ở đây được? Theo lý mà nói trường hợp này không thể cho nữ quyến tham dự. Chỉ vì Hiếu Vân mấy ngày qua đều cải nam trang, hơn nữa lại dùng chút thủ pháp dịch dung. Dùng phấn tối màu làm da đen hơn một chút, vẽ lông mi thô, còn đặc biệt dùng mặt nạ da che tai, làm hầu kết giả, dáng người không có cách nào sửa, nhưng có thể lột bỏ vai, mặc rộng thùng thình với áo choàng không có thắt lưng, trên chân lại đi lót giày cao, không ai nhận ra nàng là nữ nhân nữa. Bạch Ngọc Đường cũng đã sớm thay ra bộ quan phục màu đỏ thẫm, mặc lại bộ áo trắng đặc trưng của mình, thay tên đổi họ, cùng Hiếu Vân xưng huynh gọi đệ, một người tên Đường Ngọc Bạch, một người tên Đường Ngọc Vân, giấu điếm thân phận đi bên cạnh Đường Thực, để tiện tra án.

Giờ phút này, bên ngoài tòa lầu tiếp khách giăng đèn kết hoa vô cùng náo nhiệt, ngựa xe như nước, tiếng người ồn ào. Yến tiệc vô cùng xa hoa, Bạch Ngọc Đường cùng Hiếu Vân lúc tới cửa tòa lầu thiết yến kia cũng phải chặc lưỡi ngợi khen, nói thật so với Hạnh Hoa Lâu còn xa hoa hơn. Đường Thực thấy vậy còn do dự có nên đi vào hay không, Trình Nguyên đã từ bên trong đi ra, thấy đám người Đường Thực, cuống quýt nghênh đón, vẻ mặt đầy ý cười: "Đường đại nhân, ngài đã tới, mau mau, mời vào!"

Đường Thực đang muốn từ chối, Hiếu Vân ghé vào lỗ tai hắn nói một câu: "Đây là vì phá án, là một phần công việc của ngươi." Sau đó cùng Bạch Ngọc Đường nửa lời nửa kéo kiên quyết đưa Đường Thực vào trong.

Trong đại sảnh trang trí vô cùng lộng lẫy xa hoa, mấy chiếc bàn tròn đã ngồi kín, trên bàn đặt đầy thức ăn và rượu. Trình Nguyên đưa Đường

Thực vào sảnh, lớn giọng giới thiệu với mọi người. Bên trong phú hào địa phương, quan viên về hưu ngồi một bàn, còn có một bàn mới ngồi được một nửa số người, chính là để lại cho đám người Đường Thực. Khiến Đường Thực không nghĩ tới là, chủ nhân bữa tiệc này lại là Lý Khôn, ông chủ *tiền trang** Tứ Hải. Mà Lý Khôn đó, sau khi nhìn thấy Đường Thực, vẫn ngồi nguyên ghế chủ vị, không đứng dậy chào, ngay cả “Đường đại nhân” cũng không buồn gọi một câu, thái độ cực kỳ ngạo mạn vô lễ. Bạch Ngọc Đường nhận thấy, nếu là vài năm trước, chắc chắn đã đập bàn chửi mắng, có điều giờ hắn đi theo Bao đại nhân không phải là Bạch gia trước kia nữa, hắn cố ý hỏi Trình Nguyên, Lý Khôn có phải vừa điếc vừa câm không, sao thấy thông phán không thi lễ, qua đó mắng Lý Khôn một hồi, thay Đường Thực xả giận.

* *Tiền trang*: ngân hàng tư nhân thời cổ đại.

Có điều, Lý Khôn thật sự thâm trầm, cho dù trong lòng giận tới nghiến răng, nhưng bên ngoài vẫn bất động thanh sắc, đứng dậy thi lễ với Đường Thực, sau đó lại gọi rất nhiều mỹ nhân phục vụ. Đường Thực chưa bao giờ trải qua tình huống này, da mặt lại mỏng, cô nương kia vừa ngồi xuống bên cạnh hắn châm rượu, lại giở trò trên người hắn, hắn nhất thời đỏ mặt, thật sự không nhìn được nữa, vì thế phát tay áo bỏ đi. Đường Thực đi mất, Trình Nguyên nhất thời sửng sờ. Cũng may, Bạch Ngọc Đường cùng Hiểu Vân vui vẻ ở lại, ra mặt giảng hòa.

"Bằng hữu này của tôi da mặt quá mỏng, để hắn đi đi, nào nào nào, các vị uống rượu, đừng vì thế mà mất hứng." Bạch Ngọc Đường một tay ôm một cô nương, một tay cầm chén rượu trên bàn để cô nương kia rót đầy, rồi mời mọi người uống rượu, bộ dáng vô cùng hào hứng. Những trò vui chơi này, Bạch Ngọc Đường vô cùng quen thuộc.

Thấy như vậy, trong lòng Trình Nguyên đen tối nghĩ: chỗ Đường Thực hắn không đã thông được, nhưng hai vị bằng hữu này lại có chút ý tứ. Nghĩ tới đó liền nâng chén rượu nói với Bạch Ngọc Đường: “Đường công tử quả nhiên sáng khoái, nào, mọi người cùng làm một chén đi.”

Đám thân hào phú hộ có mặt đều phụ họa nâng chén, Hiểu Vân cũng làm bộ hồ hững uống một ngụm, duy chỉ có một vị quan đã về hưu một mực yên lặng không lên tiếng, không tình nguyện mà uống rượu một mình.

Sáng sớm hôm sau, cửa thành vừa mở, một con khoái mã chạy như bay ra khỏi công thành. Người kỵ mã chính là Hiểu Vân nữ phần nam trang. Đêm qua Bạch Ngọc Đường nhận được tin, đám người Bao đại nhân giờ ngọ hôm qua đã tới quân doanh Đãng Châu. Vừa nghe được tin này, Hiểu Vân không ngồi yên được nữa, chỉ hận không thể lên ngựa chạy tới bên kia, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế lo lắng trong lòng, đợi tới sáng hôm sau.

A Tảo giống như biết được tâm tư nóng lòng của chủ nhân, chạy rất nhanh. Hiểu Vân ngồi trên ngựa, suy nghĩ lung tung. Tâm trạng nóng vội cũng không hẳn, vừa chờ mong vừa sợ hãi, cảm giác lo lắng bất an quấn

quanh trong đầu, khiến tâm thần không yên. Nhưng nghĩ tới không lâu nữa sẽ gặp lại, lại nhin không được nở nụ cười. Triển Chiêu, ta đã trở về.

Đăng Châu, cũng chính là Sơn Đông Bồng Lai hiện tại, là một nơi rất gần biển. Phía bắc là Bột Hải, phía đông là Đông Hải. Đối diện bờ bên kia chính là Triều Tiên, sau này phân ra là Bắc Triều Tiên và Hàn Quốc, hướng đông là Oa Quốc, sau này chính là Nhật Bản. Tuy rằng lúc này Triều Tiên cùng Oa Quốc vẫn còn là tiểu quốc, tạm thời không có nguy cơ xâm phạm Đại Tống, nhưng vị trí Đăng Châu đặc thù, vô cùng quan trọng với việc phòng thủ đường biển. Bởi vậy, đám người Bao đại nhân không dám lơ là. Đoàn người hôm qua giờ ngộ tới doanh địa, chiều qua đã tuần tra, sau đó cùng Công Tôn Sách bắt đầu thẩm tra đối sách phòng ngự quân sự, một chi tiết nhỏ cũng không bỏ qua.

Về phương diện thẩm tra sổ sách, Triển Chiêu không thể tham gia. Nếu hấn ngay cả thứ đó cũng thông thạo, vậy quan văn trong triều còn dùng làm gì? Đều về hưu cả đi. Vì thế hấn rời khỏi quân doanh, thăm thú xung quanh. Từ dân mà đi, theo dân mà tới, những lời này vô cùng có đạo lý. Chỉ có tự mình hòa mình vào với dân chúng, mới có thể hiểu rõ tình hình cuộc sống của người dân có khó khăn gì, lúc vận khí không tốt, còn có thể gặp phải những chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Bên ngoài quân doanh thủy quân Đăng Châu, có một trấn nhỏ. Trong trấn phần lớn là người địa phương, cũng có người nhà của các tướng sĩ thủy quân theo tới. Các tướng sĩ này ngày thường đều ở trong quân doanh chấp hành quân vụ, nhưng lúc rảnh rỗi, có thể trở về nhà gặp người thân. Đây cũng là yếu tố quan trọng ổn định quân tâm.

Trong trấn mỗi ngày mừng một, mừng năm đều có họp chợ, hôm nay chính là mừng một, trên con đường lớn xuyên qua trấn nhỏ xuất hiện vài quán hàng nhỏ. Đồ dùng ăn mặc, cũng coi như cần gì có đó. Rau dưa trái cây, thịt gà thịt bò tất nhiên không cần phải nói, đến cả sơn phấn bột nước của các cô nương, trâm cài tóc, đồ trang sức, đến mặt nạ, đèn lồng đám trẻ con thích, đồ chơi làm bằng đường; rồi vải vóc, châm tuyến thêu thùa, đến giấy mực viết chữ, văn phòng tứ bảo đều có; cũng có văn nhân bán tranh chữ, thầy tướng số xem bói, rục rờ muôn màu xếp thành một hàng dài, rất náo nhiệt.

Một thân lam sam sạch sẽ, đai lưng trắng thuần, bảo kiếm cầm trong tay, Triển Chiêu lúc không mặc quan phục luôn có bộ dáng như vậy. Lững thững đi trên đường, đặt mình vào sự huyên náo của phố chợ, nhìn đám người rộn ràng nhón nháo qua lại hoặc dừng chân ở quán hàng có đồ mình cần mua, hơi thở bình thản của cuộc sống này, lại khiến hấn cảm thấy an tâm mà cảm động.

Đúng vậy, hấn có được mấy ngày được như vậy? Sự bình thản ấy là điều hấn hướng tới mà không thể có được. Luôn bồn bả, luôn tra án, từ vụ án

này tới vụ án khác, từ thành trấn này tới thành trấn khác, có lúc nào vui vẻ cùng thân nhiên được. Nhưng mà, nếu hấn không vất vả, vậy có thể làm gì khác? Thời điểm dừng chân, luôn dễ dàng bị cô độc cùng tịch mịch vây quanh, nhớ tới người trong lòng, mỗi đêm đều không thể ngủ nổi.

Có điều lúc này, hấn tình nguyện đi một mình, tại vì có người thật sự là quá ồn ào. Người này từ đầu khi bắt đầu tới chợ, cũng chưa từng dừng miệng, thật sự giống như chim líu ríu kêu không ngừng. Điềm chết người là, nàng ấy đi theo sau hấn một tấc không rời, quán lấy hấn không tha.

"Đình tiểu thư, có thể dừng đi theo tại hạ nữa được không?" Triển Chiêu quay người bất đắc dĩ hỏi.

"Không thể." Người nọ trảm đinh tiết thiết trả lời: "Còn nữa, Triển hộ vệ, hiện giờ ta mặc nam trang, xin gọi là Đinh công tử."

Người nói chuyện là một cô nương ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt xinh đẹp, dáng người yếu điệu. Tuy mặc một thân nam trang màu lam nhạt, tóc cũng buộc cao như thư sinh, nhưng ai nhìn thấy cũng nhận ra nàng là nữ phần nam trang, hơn nữa là một cô nương có tư sắc. Nhưng mà tính tình này... Nghe thấy nàng nói hai câu đó, đã biết rất kiêu căng, không phải dễ chọc. Người này, chính là cháu ruột Phiêu kỵ đại tướng quân theo lời Bao Chứng, Đinh Nguyệt Hoa Đinh tiểu thư.

Triển Chiêu không nói gì, chỉ có thể bắt đắc dĩ lắc đầu, xoay người lại đi tiếp, cố gắng bỏ qua sự tồn tại của nàng. Nhưng mà Đinh Nguyệt Hoa coi như đã quen với thái độ của hắn, không chịu bỏ qua, tiếp tục không buông tha quán lấy hắn nói chuyện: "Triển hộ vệ, huynh xem cái kia..."

"Đinh công tử, tại hạ mời người ăn mút quả được không?" Triển Chiêu xoay người, ngắt lời nàng. Hy vọng lúc nàng ăn có thể nói ít đi một chút, có điều không biết nàng có thích ăn thứ đó không.

Đinh Nguyệt Hoa gật đầu như đảo lạc, "Được." Nói thật, nàng còn chưa từng nếm qua thứ này.

Triển Chiêu mua một xâu mút quả nhét vào trong tay nàng, Đinh Nguyệt Hoa mãi ăn không nói nữa. Hắn cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, lỗ tai có thể nghỉ ngơi một chút. Nhận tiền thừa trả lại, Triển Chiêu vô thức chột thấy có chút không thích hợp. Sức nặng của hai đồng tiền này không giống nhau. Tuy rằng khác biệt rất nhỏ bé gần như không thể cảm giác được, nhưng với sự linh mẫn của hắn, sao có thể không biết. Nhìn kỹ lại mới phát hiện hai đồng tiền này một cũ một mới. Đồng tiền mới so với đồng tiền cũ thô ráp hơn, hơn nữa nặng hơn một chút.

Triển Chiêu trong lòng còn nghi hoặc, vì vậy lại đi đổi thêm mấy đồng tiền mới, cầm trong tay suy nghĩ, so sánh với tiền cũ, khách quan quan sát, phát hiện hai đồng tiền quả nhiên có chỗ khác biệt. Đây là chuyện gì? Cầm về cho tiên sinh nghiên cứu mới được. Nghĩ xong, Triển Chiêu cất tiền vào túi.

Càng đến gần căn cứ hải quân Đặng Châu, mùi nước biển cũng ngày càng dày. Gió biển ẩm ướt thổi trên mặt, có chút lạnh. Hiểu Vân đột nhiên có loại cảm giác "gần quê lại thấy sợ", không hỏi cười nhạo mình nhất gan.

Trong chợ, tuy không chật chội lắm, nhưng không tiện cưỡi ngựa. Hiểu Vân liền xuống ngựa, dắt ngựa chậm rãi hòa mình vào đám người. Trong lòng suy nghĩ đều là Triển Chiêu. Nghĩ tới hắn nở nụ cười hàm chứa gió xuân, gọi nàng Hiểu Vân; nghĩ hắn dịu dàng vỗ đầu nàng, dặn nàng ở yên; nghĩ hắn khắp nơi che chở nàng, sợ nàng có gì sơ xuất; nghĩ hắn chăm sóc đút cho nàng ăn, dung túng nàng làm nũng; nghĩ tới cái ôm thâm tình của hắn, nụ hôn ngọt ngào của hắn. Nghĩ tới những điều đó, cảm giác thật mỹ

mãn, khổ cực từng chịu, một chút một chút đều không còn quan trọng. Loại hạnh phúc này, ngọt ngào này, đã sớm khắc sâu vào trong lòng, không như tình cảm của nàng đối với hắn, lau mãi không sạch.

Những ký ức đó rõ ràng như mới ngày hôm qua. Mà nay, từ biệt bao năm, không biết mọi thứ còn như trước?

Bên trong đám đông, xa xa, nàng thấy được hắn. Tóc dài đen nhánh, búi lại bằng dải khăn đính ngọc lam, khuôn mặt tuấn lãng, mang theo ý cười nhợt nhạt. Mà nụ cười kia, trong sự lạnh nhạt mang theo thần sắc lạnh lùng, cô tịch mà trong trẻo. Mày khê nhíu lại, tựa như sâu hơn trước một chút, có lẽ mấy năm qua vì vụ án mà lo lắng. Hắn luôn như vậy, vẫn luôn như vậy, vì rất nhiều chuyện, rất nhiều người mà không an tâm.

Màu lam, vẫn là màu lam như trước. Màu lam dễ nhìn như vậy, giống như biển lớn màu xanh, mặc trên người hắn rất xứng, con người hắn cũng giống như biển lớn, với màu xanh thâm thúy đầy lôi cuốn. Dáng người thon dài, đứng yên trong đám người, dáng vẻ cao lớn, khí chất tao nhã, luôn khiến người ta phải nhìn theo. Hắn vẫn như trước, khiến nàng không thể dời mắt.

Hồi 109 - Từ biệt nhiều năm

Triển Chiêu mơ hồ cảm thấy có một đôi mắt sáng quắc đang nhìn hắn. Quay lại nhìn, phát hiện cách xa mấy bước, một thiếu niên nắm một con ngựa, yên lặng đứng ở đó, si ngốc nhìn hắn. Hắn ta si ngốc nhìn mình như vậy, Triển Chiêu lại không thấy phản cảm, ngược lại cẩn thận quan sát.

Thiếu niên này, một thân áo dài màu nâu rộng thùng thình, làn da hơi đen, nhưng mi thanh mục tú, ngũ quan tinh xảo, bộ dáng rất đẹp. Giờ phút này, cặp mắt to sáng ngời, không nhúc nhích nhìn hắn, trong mắt như có hơi nước bay ra, giống như ẩn chứa thiên ngôn vạn ngữ, một luồng cảm xúc không thể nói rõ ràng nảy lên trong lòng. Hắn ta, bộ dáng so với Hiểu Vân có bảy phần giống nhau, nhất là ánh mắt, khiến hắn nghĩ là Hiểu Vân đang nhìn mình. Khó trách, vừa nhìn thấy hắn ta, hắn đã có cảm giác giống như từng quen thuộc, giống như, đã quen biết từ rất lâu.

Hai chân như giống như tự có ý thức, không tự chủ được cử động. Bất tri bất giác đã đi tới trước mặt người kia, nói chuyện với hắn: "Tại hạ Triển Chiêu, vị tiểu ca này rất quen mặt, xin hỏi tiểu ca..."

Âm thanh trong trẻo truyền vào trong tai, nhẹ nhàng, gõ vào trong lòng Hiểu Vân. Giọng nói đã lâu không nghe, quen thuộc như vậy, chân thật như vậy, lại xa xôi như vậy. Đã bao lâu rồi, hình như đã hơn một ngàn ngày. Thì ra, đã qua lâu như vậy, lâu tới có chút xa lạ, lâu đến mức khiến nàng khi nghe lại giọng nói của hắn, giống như đã gặp lại ở kiếp sau.

"Triển đại ca..." Cảm xúc trong nháy mắt tràn lên. Chưa xốt ở bên nhau, thống khổ biệt ly, dày vò tương tư, vui sướng gặp lại, lập tức đều xông

lên. Nước mắt không tự giác chảy ra, mũi đỏ lên, thanh âm nghẹn ngào.

"Triển đại ca..."

"Người! Người là..." Triển Chiêu mở to hai mắt nhìn, nhìn hấn ta, vẻ mặt chân kinh cùng bất khả tư nghị. Giọng nói này, giọng nói này sao lại quen thuộc như vậy. Sao có thể, sao có thể giống như vậy, giống với giọng nói của nàng! Chẳng lẽ là hấn nghe lầm, nhưng mà, hấn sẽ không quên giọng nói của nàng, vĩnh viễn cũng không. Tim của Triển Chiêu, ức chế không được bắt đầu nhảy điên cuồng, là nàng sao? Sẽ là nàng sao?

Lúc này sắc mặt Triển Chiêu lúc xanh lúc trắng, vừa khiếp sợ vừa nghi hoặc, nhìn chăm chăm vào đôi phương, muốn từ trên người hấn ta nhìn ra chút manh mối. Nhưng bất luận nhìn thế nào, người này cũng là một thiếu niên nam tử, nhìn không giống Hiều Vân lắm, nhưng có giọng nói giống hệt như nàng! Hấn thật sự không rõ, đây là chuyện gì.

Hiều Vân thấy sắc mặt thay đổi liên tục của hấn, nhìn ánh mắt không dám tin và tràn ngập nghi hoặc của hấn, lúc này mới nhớ ra mình đã dịch dung, lúc này trong mắt hấn, bề ngoài của nàng chẳng khác gì nam nhân.

Hiều Vân nở nụ cười, "Triển đại ca, ta là Hiều Vân đây."

Hai chữ kia rơi vào tai Triển Chiêu, giống như sét đánh vậy, trong lòng hấn nổ tung. Hiều Vân, là Hiều Vân? Nhưng vì cái gì...

Triển Chiêu tỉ mỉ nhìn người đứng đối diện hấn, ánh mắt, mũi, môi, từng chút từng chút, không hề lơ là. Trên mặt người đó, chỗ nước mắt chảy qua có để lại chút dấu vết, hình như là phấn trên mặt bị trôi đi một ít. Chẳng lẽ Hiều Vân dịch dung, nữ phần nam trang? Nhưng mà... Làm sao giải thích được hậu kết?

"Người, quả nhiên là Hiều Vân?" Lúc này, trong lòng Triển Chiêu dậy sóng mãnh liệt, bên ngực trái như trống đập vội, trái tim như muốn nhảy ra ngoài. Nhưng mà, vẫn còn nghi hoặc. Lãng Ba từng nói, sau khi chia ly, cuộc đời này bọn họ không thể gặp lại. Nhưng người đứng ở trước mắt này, lại tự xưng là Hiều Vân, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Hiều Vân thấy ánh mắt hấn vẫn dừng lại ở yết hầu của mình, lúc này mới nghĩ ra điểm mấu chốt. Vì thế dặt tay hấn nói: "Huynh theo ta."

Triển Chiêu nhìn hấn, ngây ngốc gật đầu, sau đó để mặc hấn dặt đi. Bàn tay đặt trong lòng bàn tay mình, bụng ngón tay có chút chai, nhưng mu bàn tay bóng loáng, ngón tay tinh tế thon dài. Triển Chiêu nhìn bàn tay kia, lại hơi nghiêng đầu nhìn nàng, luôn cảm thấy không đúng, khiến người ta có cảm giác không rõ ràng. Muốn nói, lại sợ đánh mất thứ gì đó, vì thế luôn trầm mặc, chỉ nhìn hấn, nhìn không chuyển mắt.

Một đường này, hai người đều không nói chuyện. Thấy một khách điếm, Hiều Vân liền kéo hấn vào, lấy một gian thượng phòng. Tiểu nhị rất nhanh chóng mang nước ấm rửa mặt tới, thấy hai nam tử nắm tay đi vào phòng, không khỏi nhìn thêm mấy lần. Hiều Vân sau khi đuổi hấn đi, liền

đóng cửa lại. Sau đó từ trong túi hành lý lấy ra một cái bình sứ, đổ chất lỏng trong bình vào bên trong nước ấm, sau đó dùng nước đó rửa mặt, lỗ tai cùng cần cổ. Sau đó ở trước mặt Triền Chiêu lấy da bọc lỗ tai cùng hầu kết giả gỡ xuống. Sau khi khôi phục dung mạo ban đầu của mình, nàng đứng trước mặt mỉm cười nhìn hắn, lúc này mới nói chuyện: “Triền đại ca, là Hiểu Vân đây!”

Nỗi chờ mong kia, theo thời gian khuôn mặt nàng được khôi phục, dần dần dâng lên, nhảy nhót. Cuối cùng nhìn thấy khuôn mặt kia, là dung nhan vừa quen thuộc vừa có chút xa lạ.

Làn mi cong cong, không vẽ mà dày; một đôi mắt như hồ thu, sáng như ngọc lưu ly; khuôn mặt trong sáng thần nhiên; hai gò má mướt mà, đỏ ửng tự nhiên; đôi môi không tô son mà đỏ; ý cười trong suốt. Đây là Hiểu Vân của hơn hai năm trước, so với lúc đó có thêm chút ý nhị của nữ nhân; còn có đôi mắt kia, vẫn trong sáng lương thiện như trước, lại thêm phần tự tin.

Giờ khắc này, Triền Chiêu chỉ cảm thấy tim đập như sấm, trái tim giống như sắp từ trong ngực nhảy ra ngoài. Hắn đã lâu chưa từng kích động như vậy. Nhưng mà, tất cả, đều khiến hắn có cảm giác không thật, giống như đang nằm mơ. Hắn không dám lớn tiếng nói chuyện, cũng không dám dùng sức, chỉ nhìn nàng chăm chăm, sợ chớp mắt một cái, sẽ từ giấc mộng này tỉnh lại.

Hắn, cố gắng ép chặt tâm tình đang ngày càng bành trướng của mình, vươn tay khẽ xoa mặt nàng.

Làn da dưới ngón tay, trơn mềm như nước, không có chút nếp nhăn; tóc đen thả dài, mềm mại mà suôn mượt, không có một sợi trắng nào. Nàng tuổi trẻ như vậy, xinh đẹp như vậy, ở ngay trước mặt hắn.

Đây là thật chăng? Đây, thật giống như nằm mơ.

"Hiểu Vân, thật là nàng?" Đôi mắt Triền Chiêu phủ kín sương trắng, không xác định nhìn Hiểu Vân.

"Triền đại ca..." Nhìn hai mắt Triền Chiêu ướm át, cẩn thận nhìn mình, khiến Hiểu Vân đau lòng xót dạ, vội nhào tới, đưa tay ôm lấy thắt lưng hắn, ôm thật chặt: “Là ta, ta đã trở về.”

Ngực bị va vào có chút run lên, nhưng mà, rất thật. Hiểu Vân thật sự ở ngay trước mắt, ngay trong lòng, không phải tưởng tượng trong đầu hắn, cũng không phải ảo ảnh trong mơ. Nàng chân thật ở ngay bên cạnh mình. Một tiếng thở dài từ trong miệng tràn ra. Triền Chiêu vươn tay, ôm người trong ngực. Ngón tay quán quanh từng búi tóc đen của nàng, hương thơm quanh quẩn bên mũi, ôm chặt lấy, lấp đầy một góc trong lòng nàng, một góc đã khuyết mất sau khi nàng đi, cuối cùng đã trở lại.

Lúc trước Lăng Ba nói câu kia, vẫn rõ ràng ở trong đầu hắn. Vốn tưởng cuộc đời này đã không có cách nào gặp lại, vốn tưởng rằng, hắn sẽ

tiếp tục cô độc như vậy. Nhưng mà, không ngờ, nàng đã trở lại, trở về bên cạnh hắn, đứng trước mặt hắn, chân chân thật thật. Hắn còn có thể nhìn thấy nàng, ôm lấy nàng.

Ba năm qua, hắn không lúc nào không thôi tưởng niệm, cũng không lúc nào không ngừng đau đớn. Ba năm chia lìa, bao nhiêu nhung nhớ từng giọt tích lũy, vào lúc này giống như đê vỡ. Nhưng mà, vô hạn cảm khái, cuối cùng chỉ nói ra một câu. Một câu nhẹ nhàng, chân thật, khiến người ta an tâm.

"Hiểu Vân, nàng đã trở lại."

Hiểu Vân tựa vào ngực hắn, hay tay ôm lấy thắt lưng hắn, trong tai nghe tiếng tim hắn đập, lúc này mới cảm thấy, tràn đầy trong lòng, đều là hạnh phúc. Hạnh phúc khiến nàng muốn rơi lệ, khoe miệng lại nhẹ nhàng cong lên. Thiên ngôn vạn ngữ cũng chỉ hóa thành một câu: "Triển đại ca, ta đã trở về."

Ôm nàng vào trong lòng, nghe giọng nói của nàng, cảm nhận được hơi thở cùng nhiệt độ của nàng, Triển Chiêu mới thật sự có cảm giác trở về. Khẽ tách khỏi nàng, Triển Chiêu nhìn nàng, dịu dàng, thâm tình.

"Vân Nhi, ba năm trước đây, ta bắt đắc dĩ để nàng rời đi. Vốn tưởng rằng kiếp này khó lòng gặp lại. Nhưng hôm nay, nàng đã trở về bên cạnh ta, đứng ở nơi này, có phải ta có thể nắm lấy tay nàng, vĩnh viễn không buông tay nữa?" Triển Chiêu nhìn nàng, gần từng tiếng. Hắn thật sự không bao giờ muốn buông tay nàng lần nữa, nếu nàng lại rời khỏi hắn, tim của hắn sẽ đi theo mất.

Một câu tưởng như nhẹ nhàng băng quơ, mỗi từ lại chứa đựng bao nhiêu đau xót cùng thâm tình. Mỗi một chữ đều đánh vào lòng Hiểu Vân. Nàng biết, hắn vẫn luôn luyện tiếc nàng, vẫn luôn như vậy. Nếu không phải vì cái gọi là vận mệnh kia, nếu không phải thứ "vận mệnh đã định" chết tiệt kia, bọn họ cũng không cần phải chia lìa...

Trong mũi đau xót, nước mắt không nhịn được tràn ra vành mắt. Hiểu Vân nhìn hắn, ra sức gật đầu: "Có thể, Triển đại ca, ta sẽ không bao giờ rời huynh nữa." Số mệnh cái gì, nàng mặc kệ. Cho dù tan xương nát thịt, cho dù hôi phi yên diệt, chỉ cần nàng còn sống, sẽ ở bên cạnh hắn, chỉ cần ở bên cạnh hắn.

Vai của nàng bị nắm chặt, nhưng nàng không cảm thấy đau đớn, nhưng nhìn ánh mắt hắn, bình thường sáng như minh châu, thâm sâu như ngân hà, tràn ngập thâm tình, nàng cứ vậy rơi vào bên trong, sau ở bên trong, không kiềm chế được. Hai người si ngốc nhìn nhau, trong mắt chỉ có lẫn nhau, không nhìn thấy gì khác. Thật lâu thật lâu, giống như vĩnh viễn cũng nhìn không đủ.

"Vân Nhi..." Một đôi bàn tay to lớn, có chút thô ráp, mang theo hơi ấm, khẽ vuốt qua mặt nàng, sau đó dừng lại ở gáy nàng. Tiếng gọi giống như

tiếng tình nhân nỉ non, khiến Hiểu Vân rung lên, không hiểu sao lại đỏ mặt. Một tiếng Vân nhi kia, thân thiết như vậy, ái muội như vậy, triền miên như vậy. Nhìn ánh mắt hần, lòng Hiểu Vân không không chế được điên cuồng nhảy lên, tim đập như sấm, bên tai nàng giống như nổi trống, đôi tay đang ôm lấy thắt lưng hần, nhin không được khẽ rung động.

Khuôn mặt trước mắt ngày càng gần, ngày càng mơ hồ. Hiểu Vân nhắm mắt lại, hơi ngửa đầu, nụ hôn khẽ dừng lại trên môi nàng. Nhẹ nhàng, mềm mại như lông chim, rơi trên môi nàng. Cảm xúc vừa mềm vừa ngứa, khiến môi nàng rung lên. Hiểu Vân không tự chủ được liếm môi, lại vô tình đụng phải bờ môi đang điểm nhẹ trên môi nàng.

Đầu lưỡi ướt át mà mềm mại, đụng tới đôi môi, cảm giác tê dại giống như điện giật vậy, trong nháy mắt lan đi khắp cơ thể. Va chạm nhẹ nhàng, trong chốc lát gọi ra tất cả tưởng niệm cùng ký ức của hần đối với nàng. Giờ phút này, trong đầu hần chỉ có một ý niệm, ôm chặt lấy nàng, hôn nàng. Mà hần quả thật làm như vậy. Ôm chặt lấy nàng, muốn dùng hết toàn lực hôn nàng. Đôi môi mềm mại của nàng, hàm răng như ngọc, đầu lưỡi mềm mại, đều có dấu vết của hần để lại, hơi thở của hần, giống như muốn đền bù lại chỗ trống ba năm nàng không ở bên cạnh.

Môi bị hôn có chút run lên, hần dùng sức, khiến nàng muốn khóc, không phải vì mình đau, mà vì đau lòng cho hần. Ba năm, trong lòng hần nhất định rất khổ sở. Bị nhớ nhung tra tấn, bị cảm giác tịch mịch cắn nuốt, nàng làm sao lại không biết? Những thứ đó có thể bức người ta phát điên. Nhưng nếu không phải có niềm tin một ngày nào đó nhất định có thể gặp lại, nếu không phải nhớ kỹ từng giây phút ở bên cạnh hần, nàng, làm sao có thể vượt qua ba năm này? Còn hần, lại chỉ có hồi tưởng, không có hy vọng, hần làm sao có thể tiếp tục.

Triển đại ca...

Nước mắt, nhin không được chảy xuống, theo hai má rơi xuống cằm cổ.

Hiểu Vân mở ra đôi môi, nhiệt tình đáp lại hần, nàng muốn nói cho hần biết, nàng thương hần, nàng nhớ hần.

Môi chạm vào nhau, hơi thở lẫn lộn hòa vào một chỗ, gần như không thể phân biệt ai đang thở dài, ai đang cảm khái. Cử biệt gặp lại, ngôn ngữ thật ít ỏi. Giống như chỉ có nụ hôn triền miên này, mới có thể diễn đạt tình cảm cho đôi phương, và cả nỗi nhớ dày đặc không thể nói thành lời.

Cho dù năm tháng trôi qua, cho dù xa cách ngàn dặm, cho dù không thể gặp gỡ, tình cảm của chúng ta, vĩnh viễn không chia lìa.

Hồi 110 – Lời đồn đoạn tụ

Bên này, Đinh Nguyệt Hoa bị Triển Chiêu bỏ qua, nhìn thấy hần đột nhiên cùng một nam tử nói chuyện, sau đó lại nhìn hai người không coi ai ra

gì nắm tay bỏ đi, khiếp sợ không kịp phản ứng. Đợi nàng hồi phục tinh thần, Triển Chiêu bọn họ đã không thấy bóng. Tìm một hồi không thấy, đành tự mình về doanh địa trước.

Trương Long, Triệu Hồ canh giữ bên ngoài doanh trướng của Bao đại nhân, xa xa thấy Đinh Nguyệt Hoa đi tới, khoanh tay trước ngực, mày nhíu chặt, giống như đang suy nghĩ gì đó. Đợi nàng đến gần, hai người cùng nhau mở miệng: "Đinh tiêu thư."

Đinh Nguyệt Hoa ngẩng đầu lên, nhìn Trương Triệu hai người, đột nhiên nói một câu: "Ta biết vì sao Triển hộ vệ đến nay chưa lập gia đình rồi."

Ba năm trước đây, người thầy Triển Chiêu cùng Hiếu Vân bái đường thành thân rất ít. Một ngày sau khi hành lễ, Hiếu Vân bị Lăng Ba mang đi, mà Hiếu Vân đi rồi, người của Khai Phong phủ đối với việc của Hiếu Vân không đề cập tới, càng không kể với bên ngoài. Bởi vậy, ngoại trừ mấy người lúc ấy có mặt, căn bản không có ai biết Triển Chiêu đã thành hôn. Cho nên, Đinh Nguyệt Hoa vẫn nghĩ Triển Chiêu đến nay vẫn lẻ loi một mình.

Lúc này, Triển Chiêu đã hai mươi bảy, ở Đại Tổng triều đã là một người lớn tuổi, nam tử nữ tử ở tuổi này đều đã có con cái tám chín tuổi. Giống như Trương Long, hai lăm tuổi, tuy rằng kết hôn muộn, nhưng cũng đã có con hai tuổi. Triển Chiêu lớn hơn Trương Long hai tuổi, lại chưa cưới vợ, không khỏi khiến người không biết nội tình sinh nghi. Triển hộ vệ điều kiện tốt như vậy, nữ nhân muốn gả cho hắn nhiều đến nỗi có thể xếp từ cửa Khai Phong phủ đến tận cổng thành, vì sao hắn đã hai bảy tuổi còn chưa thành hôn? Vấn đề này, đã trở thành đề tài hàng đầu để bàn tán của dân chúng Khai Phong phủ lúc trà dư tửu hậu, không có việc gì nhàm chán liền bị đem ra thảo luận.

Mà đáp án, đủ mọi kiểu. Người của Khai Phong phủ có đôi khi trong lúc vô tình nghe được, cũng không cho ý kiến, chỉ cười trừ. Việc này bọn họ đã quen. Cho nên, lúc Đinh Nguyệt Hoa nói như vậy, Trương Triệu hai người cũng không có phản ứng gì, chỉ nhướn nhướn mi, không trả lời.

Đinh Nguyệt Hoa cũng mặc kệ hai bọn họ có quan tâm hay không, tự nói chuyện tiếp: "Bởi vì Triển hộ vệ không thích nữ sắc, cho nên đến nay chưa lập gia đình." Nói xong, còn làm như rất bình thường gật đầu: "Ừ, đúng là như thế."

Không thích nữ sắc? Đây là ý gì, Triển đại nhân luôn tự kiểm chế, chưa bao giờ bị nhan sắc mê hoặc, đây là chuyện mọi người đều biết, cần gì đến lượt Đinh Nguyệt Hoa nói ra, hơn nữa, chuyện này thì có liên quan gì tới chuyện Triển đại nhân không cưới vợ? Trương Triệu hai người khó hiểu, nghi hoặc nhìn Đinh Nguyệt Hoa.

"Các người không hiểu?"

Trương Triệu hai người cùng lắc đầu, "Không hiểu."

"Ta là nói, Triền đại nhân của các người thích nam nhân, cho nên đến nay chưa lập gia đình!" Đinh Nguyệt Hoa trợn mắt tung ra một viên hỏa dược, âm một tiếng nổ khiến Trương Long Triệu Hồ hai người trợn mắt há hốc mồm.

Một đội quan binh trùng hợp vừa đúng lúc tuần tra tới chỗ này nghe được, kinh ngạc đến quên đi đường, thiếu chút vỡ thành một đoàn, binh khí trên tay rơi loảng xoảng.

"Đinh tiểu thư không thể nói lung tung, phá hỏng danh dự của Triền đại nhân." Trương Long cuối cùng tìm lại được giọng nói, lạnh lùng nói. Đinh Nguyệt Hoa này không phải ghi hận Triền đại nhân không mang theo nàng, bịa đặt sinh sự trả thù chứ?

"Đây là thật sự, ta không có nói lung tung." Đinh Nguyệt Hoa khó chịu khi mình bị nghi ngờ, bất giác lớn giọng: "Ta tận mắt thấy, Triền Chiêu ở trên chợ gặp được một thiếu niên tuấn tú, bọn họ ngay trên đường liếc mắt đưa tình, còn không coi ai ra gì nắm tay bỏ đi. Người xem, đến bây giờ còn chưa trở về nữa!"

Đội binh lính vừa cầm binh khí lên, nghe được tin này quá rung động! Có điều binh khí không thể lại rơi. Tướng sĩ đứng đầu sửa sang lại đội ngũ, làm như không có việc gì đi tiếp.

Trương Long Triệu Hồ đã chết đứng như hóa đá ở đó, bọn họ thật sự rất khó tưởng tượng chuyện này, nhưng mà nghe nàng nói không giống như nói dối, lại cảm thấy có chút nghi hoặc. Chẳng lẽ, chẳng lẽ Triền đại nhân của bọn họ thật sự... Có lẽ cũng có thể, Hiếu Vân cô nương đi rồi, Triền đại nhân nản lòng thoái chí, cho nên mới... Hơn nữa, mấy năm qua thân thiết với Bao đại nhân như vậy, thì ra là...

Lúc này bọn họ hai người ý nghĩ đúng là nhất trí, mồ hôi chảy ròng ròng, hai người liếc nhau, vội lắc đầu nói: "Không đâu, Triền đại nhân nhất định không như vậy, trong đó nhất định có hiểu lầm." Nhưng mà lời này nói ra vẫn có chút lo lắng không yên.

"Hừ, các người không tin? Tốt lắm, chúng ta cứ chờ xem." Đinh Nguyệt Hoa liếc nhìn bọn họ, định rời đi.

Lúc này màn doanh trướng bị nhắc lên, Công Tôn Tiên Sinh bước ra: "Đinh tiểu thư dừng bước, đại nhân mời Đinh tiểu thư vào nội trướng nói chuyện!"

-0-

"Khách quan, mời bên này, cẩn thận bậc thang..."

Ngoài cửa truyền đến tiếng nói chuyện và tiếng bước chân đi lại, người trong phòng đang thâm tình hôn nhau, lúc này mới dần dần ngừng lại. Nhìn đôi môi đối phương có chút ướt át mà sung đỏ, hai người đều ngượng đỏ mặt. Hiếu Vân cúi đầu, nhìn vạt áo của Triền Chiêu, không dám ngẩng đầu nhìn hắn. Phản ứng vừa rồi của mình, thật sự là có chút...

Bộ dáng của Hiều Vân lúc này rơi vào mắt Triển Chiêu, có chút then thừng, không khỏi nhìn tới ngậy ngốc, một hồi lâu mới hồi phục tinh thần, kéo tay nàng ngồi xuống cạnh bàn, nhìn nàng hỏi: "Hiều Vân, sao nàng lại ở đây?"

Hiều Vân lúc này mới ngẩng đầu nhìn hắn, nghĩ một chút mới nói: "Một tháng trước, ta được sư phụ cho phép, rời khỏi Thiên Sơn. Vốn ta định về Biện Lương, trên đường trùng hợp gặp Đường Thực, biết đại nhân muốn tới Đãng Châu, vì thế đồng hành cùng hắn, sau đó ở trên đường lại gặp được Ngũ ca tới tiếp ứng, hôm qua chúng ta mới tới Đãng Châu. Đêm qua Ngũ ca biết được các huynh đã tới nơi này, cho nên, sáng sớm ta liền chạy tới đây."

Hiều Vân nói xong, ánh mắt luôn dừng trên mặt hắn.

Triển Chiêu nghe nàng nói vậy, trong lòng biết nàng tất nhiên là nóng lòng gặp hắn, mới vội vàng như thế, trong lòng lại lo lắng, muốn vỗ vỗ tay nàng. Nhưng mà, hắn vẫn có nghi vấn, mà nghi vấn này, đã xuất hiện ngay ở thời điểm Hiều Vân nói ra thân phận của nàng.

"Hiều Vân, ba năm trước đây, Lăng Ba tiên sinh từng nói, lần này hắn mang nàng rời đi, chúng ta có lẽ không còn gặp lại. Hơn nữa..." Nói tới đây, Triển Chiêu ngừng lại, nhìn Hiều Vân, muốn nói lại thôi. Những lời này, hắn không thể nói ra miệng. Cho dù là nàng, hay là hắn, nghe được câu này, cũng đều sẽ đau lòng không chịu nổi.

Hiều Vân nhìn Triển Chiêu muốn nói lại thôi, liền nắm lấy tay hắn lắc đầu. Mặc dù hắn không nói ra, nàng cũng biết hắn muốn nói gì. Những lời này, là chủ đề cấm kỵ mà ai trong bọn họ cũng không muốn nhắc tới. Chỉ khác nhau ở chỗ, hắn hoàn toàn không biết nguyên nhân, còn nàng lại biết hết toàn bộ nhân quả bên trong.

Chuyện của Công Tôn Hiều Vân, chuyện của nàng, còn có nhân duyên của bọn họ. Mệnh của Công Tôn Hiều Vân là không có tơ hồng, mà nàng lại cùng Triển Chiêu định thân. Có lẽ nguyên nhân như vậy, nàng mới gặp vận rủi, mệnh thác sớm tới. Chỉ vì, nàng làm rối loạn mệnh số của Công Tôn Hiều Vân. Câu nói kia của Lăng Ba, là vì cứu nàng, cũng vì chỉnh lại quỹ đạo vận mệnh của Công Tôn Hiều Vân. Nhưng mà, từ ba năm trước, sau khi nàng mượn thân thể Công Tôn Hiều Vân hoàn hồn, rất nhiều chuyện cũng bắt đầu biến đổi.

Linh hồn của Đinh Hiều Vân, thân thể của Công Tôn Hiều Vân, ai nói được rõ ràng, hiện tại nàng đang gánh vận mệnh của ai? Kỳ thật, từ thời điểm bắt đầu, mọi thứ đã rối loạn, không thể dựa vào cái gọi là "mệnh số" nữa. Bởi vì, nàng cùng hắn yêu nhau. Hai người đã quyết định bên nhau đến già, sao có thể bỏ qua nhau, lãng quên nhau?

"Triển đại ca, cho dù người khác nói thế nào, ta vẫn là thê tử của huynh, vĩnh viễn cũng không thay đổi." Hiều Vân yên lặng nhìn Triển Chiêu, kiên định nói.

"Thật vậy sao?" Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân, có chút không xác định. Kinh hỉ sau khi gặp lại đã lắng xuống, hẳn lại nghĩ tới chuyện ba năm trước. Năng lực của Lăng Ba vô cùng kỳ diệu, hẳn đã thấy qua, câu nói nghiêm túc kia của hắn ta, không thể là tùy tiện nói ra. Ba năm trước, nàng thiếu chút đã đánh mất tính mạng, nỗi sợ hãi này, tới giờ nghĩ lại còn chưa hết. Hẳn thật sự sợ, ở bên cạnh hắn, nàng sẽ gặp bất hạnh. Nếu nói ở bên cạnh hắn sẽ đem vận rủi đến cho nàng, hẳn tình nguyện bỏ họ trời nam đất bắc. Như vậy, ít nhất hẳn biết nàng còn sống khỏe mạnh, ít nhất bọn họ có thể hoài niệm về nhau.

"Triển đại ca, đây là đương nhiên. Chúng ta đã bái đường, đã động phòng, không phải vợ chồng thì là gì, chẳng lẽ huynh muốn không thừa nhận?" Hiểu Vân ra vẻ tức giận, nhưng lại thật sự khiến Triển Chiêu nóng nảy.

"Cho dù chúng ta chưa từng bái đường, trong lòng ta, nàng sớm đã là thê tử duy nhất của ta ở kiếp này, huống chi chúng ta đã chính thức làm lễ nạp thái, đã lạy thiên địa. Ta sao có thể không thừa nhận nàng là thê tử của ta."

Thấy hắn vừa vội vừa giận, Hiểu Vân xì một tiếng bật cười: "Triển đại ca, huynh đừng vội, ta nói đùa thôi."

Triển Chiêu oán trách trừng mắt nhìn Hiểu Vân, trong lòng có chút bất đắc dĩ: "Chuyện lớn như vậy, sao có thể nói đùa. Lời Lăng Ba tiên sinh nói, ta vẫn nhớ rõ, thật sự không thể không chú ý, nếu vì nàng ta thật sự..."

"Triển đại ca!" Hiểu Vân vội vàng ngắt lời hắn: "Cho dù là thần tiên cũng sẽ phạm sai lầm, huống chi sư phụ còn không phải thần tiên. Dù là thầy xem tướng số, cũng có lúc tính sai thời điểm. Cho nên, lời của sư phụ nói lúc đó, huynh không cần coi là thật. Huynh xem, ta hiện tại không phải ở đây sao? Nếu lời của sư phụ là thật, sao ta có thể xuất hiện ở đây? Huynh nói đúng không? Cho nên, câu kia của sư phụ không tính."

Triển Chiêu nghĩ lại, cảm thấy Hiểu Vân nói cũng có lý. Mệnh số vốn là thứ tin thì có, không tin thì thôi. Trước đó, hắn cũng chưa từng để ý, chỉ là sự tình liên quan tới tính mạng của Hiểu Vân, cho nên hắn mới canh cánh trong lòng, không thể thoải mái. Nay ngẫm lại, chính mình quả thật là có chút "Quan tâm sẽ bị loạn". Vì thế không rối rắm nữa, lắc đầu đem chuyện này bỏ ra ngoài.

"Vậy vì sao nàng phải nữ phần nam trang? Thủ pháp dịch dung này thật tinh xảo, ngay cả ta cũng suýt nữa không nhận ra nàng đã trở về."

"Sư phụ dạy thuật dịch dung, lợi hại không, đây mới chỉ là một chút thôi đấy." Hiểu Vân cười có chút đắc ý, khiến Triển Chiêu nhìn mà liên tục lắc đầu, nhưng cũng rất phối hợp cười nói: "Quả thật lợi hại."

"Ha ha, sư phụ còn dạy ta rất nhiều thứ, hiện không có thời gian nói tỉ mỉ, ngày nào rảnh nhất định cho huynh xem." Nói tới những thứ học được

trong ba năm qua, Hiểu Vân thật sự vô cùng cảm kích sư phụ Lăng Ba của nàng. Hắn không chỉ cứu tính mạng nàng, còn dạy nàng rất nhiều thứ. Dạy nàng võ công, dạy nàng dịch dung, dạy nàng thuật kỳ hoàng, còn đặc biệt vì nàng tạo ra vũ khí phòng thân.

Tuy rằng, hắn vẫn luôn nói muốn để nàng theo hắn ở Thiên Sơn tu đạo, cả đời không bước lại vào trần thế; tuy rằng, lúc nàng nói phải rời khỏi Thiên Sơn, hắn cảm tức nàng ở thiên trì suốt ba ngày. Nhưng mà, đối mặt với sự quật cường của nàng, cuối cùng, hắn vẫn để nàng đi. Trước khi đi cũng không nói nhiều. Lúc rời đi, cũng không đưa tiễn, nhưng vẫn tặng nàng một cái túi gấm. Đối với nàng mà nói, là một cái túi vô cùng quan trọng.

Ba năm qua, hắn dạy nàng nhiều như vậy là vì cái gì? Người tu đạo, võ công cùng thuật dịch dung có tác dụng gì? Kỳ thật, ngay từ đầu hắn đã dự đoán được rồi sẽ có một ngày, nàng sẽ đi. Sư phụ của nàng, thật sự đối với nàng rất tốt.

"Hiểu Vân, làm sao vậy?" Triển Chiêu thấy nàng hầy còn xuất thân, cũng không biết nàng thân du nơi nào, vội lên tiếng gọi nàng. Hiểu Vân lúc này mới phản ứng, cười lắc đầu: "Không có việc gì, vừa rồi nhớ tới chuyện của sư phụ nên xuất thân. Đúng rồi, cha ta cùng đại nhân đều khỏe chứ?"

"Đều tốt. Nhưng mà nhạc phụ đại nhân đối với nàng vẫn..."

"Cha..." Nghĩ đến Công Tôn Sách, trong lòng Hiểu Vân trăm vị tạp trần, từ phụ như vậy, lại bất hạnh như vậy, ông trời thật sự rất tàn nhẫn với ông. "Triển đại ca, ta và huynh về quân doanh gặp cha ta cùng đại nhân đi, sự tình chúng ta vừa đi vừa nói."

Lúc Hiểu Vân theo Triển Chiêu tới căn cứ hải quân, đã là hơn một canh giờ sau. Chờ cách quân doanh cũng xa, hơn nữa trước khi xuất phát, Hiểu Vân lại tốn chút thời gian hóa trang lại, bởi vì thân phận của nàng lúc này là Đường Ngọc Vân, đề phòng ngựa vạn nhất, vẫn không nên mạo hiểm để người khác thấy dung mạo thật của mình.

Lúc Triển Chiêu rời quân doanh không cưỡi ngựa, vì muốn mau tới quân doanh, hai người liền cưỡi chung một con ngựa. Đến cửa doanh, Triển Chiêu xuống ngựa trước, vươn tay đỡ Hiểu Vân. Hiểu Vân cười chống tay hắn xoay người xuống ngựa.

"Triển đại nhân." Binh lính thủ doanh biết Triển Chiêu, thấy hắn liền tiếp đón, trong đó một binh sĩ bước tới đón lấy A Tảo.

Triển Chiêu mỉm cười gật đầu với bọn họ, đưa thẻ bài ra rồi dẫn theo Hiểu Vân đi vào. Vào tới bên trong quân doanh, Hiểu Vân luôn cảm thấy có chút là lạ, ánh mắt của binh lính nhìn nàng rất kỳ quái, khiến cả người nàng không được tự nhiên, không khỏi nghi hoặc: Chẳng lẽ bọn họ nhận ra nàng là nữ nhân? Không thể nào? Nàng hoá trang rất hoàn hảo mà, ngay cả Triển Chiêu cũng thiếu chút không nhận ra nàng đấy!

Lại nữa, Hiểu Vân nhìn về phía đám người kia, muốn làm rõ bọn họ

đang nhìn gì, những người đó thấy nàng nhìn bọn họ, đều vội vàng quay đầu ra về bận rộn. “Triển đại ca, vì sao bọn họ lại nhìn chúng ta như vậy?” Hiểu Vân hạ giọng hỏi.

Triển Chiêu mặc dù thấy kỳ quái, nhưng cũng không biết vì sao, đành nói: “Có thể là bọn họ chưa thấy thiếu niên nào tuấn mỹ như vậy.”

Hiểu Vân bĩu môi, nếu vì vậy mới là kỳ quái, nói tuấn mỹ, Triển Chiêu xếp thứ nhất chứ. Tuy nghĩ vậy nhưng cũng không nói gì thêm.

Kỳ thật, Triển Chiêu cũng cảm thấy rất kỳ quái, vì sao hắn đi ra ngoài nửa ngày, sau khi trở về đám tướng sĩ lại nhìn hắn như vậy? Ánh mắt của bọn họ, là bất khả tư nghị, khiếp sợ, nghi hoặc, tò mò. Đã có chuyện gì xảy ra? Triển Chiêu nhìn bản thân, lại nhìn Hiểu Vân, trước sau vẫn không hiểu có chỗ nào không đúng, vì vậy lắc đầu bỏ qua.

Hai người đi đến trước trưởng của đại nhân, vẫn là Trương Long cùng Triệu Hồ canh giữ ở cửa vào, nhìn thấy hắn tới, cũng mang vẻ mặt khiếp sợ, giống như vừa chịu đả kích. Tuy bọn họ rất nhanh chóng thu liễm lại để đón tiếp hắn, nhưng Triển Chiêu vẫn tinh tường thấy được, không khỏi nhíu mày hỏi: “Trương Long Triệu Hồ, trong doanh xảy ra chuyện gì, hay có gì không ổn?”

Trương Long Triệu Hồ vội lắc đầu như trống bỏi: “Không, không có.”

Lúc này, màn doanh trướng bị nhắc lên, Công Tôn Sách từ trong đi ra, Hiểu Vân vừa định gọi cha, lại nghĩ tới hiện tại mình là “Đường Ngọc Vân”, vội dừng miệng lại. Lúc này, từ sau lưng Công Tôn Sách lại chui ra một người, Hiểu Vân vừa nhìn đã biết là một cô nương nữ phần nam trang. Như vậy cũng không sao, dọa tới nàng là câu nói của nàng kia: “Công Tôn Tiên Sinh, ngài xem! Ta không lừa ngài, Triển hộ vệ thật sự là đoạn tụ!”

Hồi 111 - Phát hiện tiên giả

Sấm âm vang một tiếng, Hiểu Vân khảng định, nàng bị sét đánh.

Triển Chiêu là gay? Không phải đâu! Hiểu Vân hồ nghi nhìn về phía Triển Chiêu, lại bị hắn trừng mắt lườm. Nàng cũng hoài nghi?

Hiểu Vân vội lắc đầu, tỏ vẻ không hề. Sau đó hai người nhìn về phía Công Tôn Sách.

"Công Tôn tiên sinh, đây là có gì??"

"Chính là..." Đinh Nguyệt Hoa ở một bên định nói, lại bị Công Tôn Sách ngắt lời.

"Đinh cô nương nói cẩn thận!"

Công Tôn Sách ngày thường luôn cười ha ha, hòa ái dễ gần bình dị gần gũi, nhưng khi tức giận cũng uy nghiêm mười phần. Đinh Nguyệt Hoa thấy Công Tôn Sách nghiêm mặt, cảm thấy không thú vị, vuốt vuốt mũi, rồi xoay người đi vào doanh trướng: “Không nói thì không nói.”

Đình cô nương? Nghe ba chữ này, trong lòng Hiểu Vân lộp bộp, chẳng lẽ là Đình Nguyệt Hoa trong truyền thuyết kia? Nhìn bóng dáng biến mất trong lều, cảm xúc bất an lập tức tràn tới.

Triển Chiêu thấy Hiểu Vân nhướn mày, cũng không biết trong lòng nàng đang nghĩ gì, tưởng rằng nàng đang suy nghĩ chuyện hắc có thể là đoạn tụ, liền lấy tay thúc vào khuỷu tay nàng.

Hiểu Vân phục hồi tinh thần nhìn hắc, thấy hắc vẻ mặt khó chịu, mới bật cười, coi như là an ủi.

Công Tôn Sách thấy động tác của hai người bọn họ, quả thật là “liếc mắt đưa tình”, “cử chỉ thân mật”, không khỏi trầm mặt ho khan. “Triển hộ vệ, vào nội trướng nói chuyện với đại nhân đi. Còn nữa, vị này là...”

"Tôi tên Đường Ngọc Vân." Hiểu Vân hạ giọng, chủ động báo danh, trong lòng thầm nghĩ, thuật dịch dung này thật là... Tốt không thể tưởng, ngay cả cha nàng cũng không nhận ra được.

"Vị Đường công tử này, cũng vào trong đi." Công Tôn Sách thân nhiên liếc mắt nhìn Hiểu Vân, rồi xoay người vào trong. Triển Chiêu cùng Hiểu Vân cũng theo vào.

Đi theo bên cạnh Công Tôn Sách, Hiểu Vân lúc này mới có thể nhìn ông thật kỹ. Ba năm không gặp, tựa hồ không thay đổi nhiều, nhưng mà lúc nhìn thật kỹ, không khó phát hiện, thái dương có thêm sợi bạc, còn có nếp nhăn trên khóe mắt càng sâu. Ba năm qua, ông cũng không thoải mái.

Đi vào trong trướng, thấy Bao đại nhân đang ngồi nghiêm chỉnh trước thư án. Hiểu Vân ngẩng đầu, thấy ông đang nhìn, trên mặt cũng như bình thường không có bao nhiêu biểu cảm, nhưng mà hai mắt nhìn mình, giống như muốn nhìn thấy tất cả, hàm xúc cả sự tò mò. Thấy Bao đại nhân vẫn giống như ba năm trước đây, không thay đổi gì nhiều, Hiểu Vân không khỏi nở nụ cười, chẳng lẽ vì da đen quá nên khó thấy già đi?

Hiểu Vân cười như vậy, khiến Bao đại nhân không khỏi sửng sốt. Thiếu niên này, sao nhìn hắc, hắc lại nở nụ cười chứ? Khuôn mặt này của ông, người khác nhìn thấy vừa khóc vừa sợ cũng không ít, nhưng còn chưa thấy ai lần đầu nhìn thấy lại cười rộ lên. Thiếu niên này thật kỳ quái.

Bao đại nhân tinh tế đánh giá Hiểu Vân đứng bên cạnh Triển Chiêu, tuổi còn trẻ, bộ dáng tuấn tú, khuôn mặt tươi cười, vừa thấy đã biết là người tính khí rất tốt, quả thật là khiến người ta vui vẻ, nhưng vì sao lại cùng Triển hộ vệ... Bao đại nhân nhìn Triển Chiêu, lại nhìn Hiểu Vân, trong lòng nghi hoặc. Tuy rằng hai người chỉ đứng ở đó không làm gì, nhưng mà giữa hai người lại khiến người ta có cảm giác thân mật ôn nhu, chẳng lẽ bọn họ quả thực...

Bao đại nhân lắc đầu, đem ý nghĩ vừa rồi vứt bỏ. Trong lòng ông không tin lời Đình Nguyệt Hoa vừa nói. Chuyện của Triển Chiêu và Hiểu Vân, ông cùng Công Tôn Sách đều tận mắt chứng kiến, tình huống mà Đình

Nguyệt Hoa nói, chắc chắn có nội tình khác.

Còn nữa, nhìn thiếu niên này, có một cảm giác quen thuộc nói không nên lời, đây là vì sao? Trong đầu dâng lên cảm giác giống như từng quen biết, khiến Bao đại nhân đối với hắn ta càng thêm nghi hoặc. “Triển hộ vệ, vị này là?”

"Đại nhân, vị này là..." Triển Chiêu do dự một chút, nhìn Hiểu Vân, lại nhìn Đinh Nguyệt Hoa. Theo lý không cần giấu thân phận của Hiểu Vân với Bao đại nhân cùng Công Tôn Tiên Sinh, nhưng Đinh Nguyệt Hoa ở đây, Triển Chiêu lại khó nói ra.

"Đình tiểu thư, bản phủ có chuyện quan trọng muốn thương lượng với Triển hộ vệ, mời tiểu thư tránh đi." Bao đại nhân tất nhiên nhìn ra Triển Chiêu ngại Đinh Nguyệt Hoa ở đây, mới muốn nói lại thôi, vì thế mở miệng bảo Đinh Nguyệt Hoa. Đinh Nguyệt Hoa tuy là trong lòng không thoải mái, nghĩ sao lại bảo một mình nàng ra ngoài. Có điều, Bao đại nhân uy nghiêm, nàng không dám khiêu khích, vì thế chỉ có thể không cam lòng vén màn đi ra.

Đợi Đinh Nguyệt Hoa vừa đi, Hiểu Vân bước về phía trước từng bước, hai chân quỳ xuống. “Hiểu Vân bái kiến Bao đại nhân, bái kiến phụ thân!”

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách đều sửng sốt, đây là... Đây là Hiểu Vân?!!

Triển Chiêu thấy hai người đều lộ vẻ mặt kinh ngạc, mỉm cười, chính mình vừa rồi chẳng phải cũng không dám tin như vậy sao? Vì thế mở miệng giải thích: “Đại nhân, tiên sinh, đây đúng là Hiểu Vân. Vì một vài nguyên nhân đặc biệt nên cải trang thành thế này.”

"Cha, Hiểu Vân đã trở lại." Hiểu Vân ngẩng đầu nhìn Công Tôn Sách, nhẹn không được hóc mắt đỏ lên.

Công Tôn Sách vẻ mặt chấn kinh, nhìn Hiểu Vân cẩn thận đánh giá. Mới vừa rồi không chú ý, lúc này mới phát hiện “thiếu niên” này có chút giống con gái ông, khó trách mới vừa rồi lúc gặp luôn cảm thấy có chút cảm giác khác thường, thì ra, thì ra đúng là con gái của mình!

Công Tôn Sách bước lên từng bước, đỡ nàng đứng dậy, vươn hai tay, bởi vì kích động mà run không thôi. "Hiểu Vân, Hiểu Vân, con đã trở lại."

"Đúng, cha, nữ nhi đã trở lại."

"Đã trở lại, Hiểu Vân đã trở lại."

Một đôi phụ tử, cửu biệt gặp lại, cầm tay nhìn nhau, hai mắt đầm lệ. Khiến người chứng kiến trong lòng vừa chua xót vừa vui mừng. Ngay cả Bao đại nhân cũng không cảm được rơi lệ xúc động: “Tốt tốt tốt, trở về là tốt rồi."

Công Tôn Sách nhìn Bao đại nhân, lại quay đầu nhìn Hiểu Vân, kích động tới mức không nói được gì. Bao đại nhân thấy Hiểu Vân đã sắp khóc, vội khuyên giải nói: “Cha con đoàn tụ là chuyện tốt, Hiểu Vân sao lại khóc

nhè?"

"Đê đại nhân chê cười rồi." Hiểu Vân vội lấy tay lau nước mắt, ngượng ngùng nói.

Bao đại nhân nở nụ cười nói, "Ngay cả Công Tôn tiên sinh cũng không tinh mắt nhận ra, nếu Triển hộ vệ không nói, chúng ta còn nghĩ trước mặt là một mỹ thiếu niên đấy. Thuật dịch dung của Hiểu Vân có thể thấy là rất được."

Hiểu Vân lúc này mới nở nụ cười. "Bao đại nhân khích lệ."

"Đại nhân, mới vừa rồi Đinh tiểu thư nàng nói..." Triển Chiêu mơ hồ đoán được hành vi quái dị của binh sĩ trong doanh thoát không được quan hệ với lời Đinh Nguyệt Hoa vừa nói bên ngoài trướng.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách nhìn nhau, đều mang vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Đinh tiểu thư mới vừa rồi ở chợ nhìn thấy hai người các người dặt tay bỏ đi." Công Tôn Sách giải thích.

Triển Chiêu lúc này mới biết điểm mấu chốt, lúc đó trong đầu hẳn toàn bộ đều là chuyện của Hiểu Vân, không chú ý đến nàng ta, nhớ lúc đó hai người ở trong chợ, trước mặt bao nhiêu người nắm tay đi tới khách điểm, lại cảm thấy xấu hổ không thôi, hành động như vậy quả thật không thỏa đáng, khó trách Đinh tiểu thư hiểu lầm.

Hiểu Vân cũng biết đã xảy ra chuyện gì, lắc đầu cười khổ: "Sức tương tượng của Đinh tiểu thư quả thật rất phong phú nhỉ? Có vậy đã cho là ta cùng Triển đại ca..."

Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, "Khó trách chúng ta vào quân doanh, những người đó đều dùng ánh mắt kỳ quái đó nhìn chúng ta, làm sao bây giờ?" Chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu đồn ngàn dặm, nếu trên giang hồ truyền lưu nói: đình đình đại danh nam hiệp Triển Chiêu, đường đường là Ngự tiền tứ phẩm hộ vệ, vậy mà đoạn tụ, vậy thanh danh của Triển Chiêu...

Lúc này, Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách cũng nhìn về phía Triển Chiêu, muốn biết hẳn tính làm thế nào.

Triển Chiêu chỉ cười cười, lạnh nhạt nói: "Nếu là chuyện bịa đặt, vậy cứ kệ bọn họ đi, Triển Chiêu tin tưởng, lời đồn sẽ dừng ở bậc trí giả." Đợi Hiểu Vân khôi phục dung mạo vốn có, hai người phu thê tình thâm, ra vào thành đôi, lời đồn đó tất nhiên sẽ không công mà phá, hơn nữa, hẳn tin tưởng ngày đó không còn xa.

Hiểu Vân thấy Triển Chiêu nhìn mình, liền cười tán thành, nếu hắn đã nói vậy, vậy cứ kệ đi, dù sao nàng cũng không để ý mấy thứ này. Chỉ cần Triển Chiêu cảm thấy không sao là được.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách thấy hai người "mất đi mây lại", đều thầm nghĩ: khó trách Đinh tiểu thư hiểu lầm! Hai người bọn họ giờ đều là "nam tử" đó.

Bao đại nhân khẽ hắng giọng, lúc này mới nói chuyện: “Không biết nguyên nhân đặc biệt vừa rồi Triền hộ vệ nói là thế nào?”

"Đại nhân, Hiểu Vân là vì giúp Đường Thực Đường đại nhân tra án, cải trang thành nam tử, là để tiện cho việc phá án thôi." Hiểu Vân lại đem những lời vừa rồi nói với Triền Chiêu nói lại với Bao đại nhân và Công Tôn Sách một lần. Nếu có máy ghi âm, nàng thật muốn ghi âm hết những lời đó, lúc người khác hỏi thì bật cho họ nghe. Có điều có lẽ đây là lần cuối cùng, sẽ không có ai khác hỏi nàng chuyện này nữa.

Bao đại nhân nghe xong, gật gật đầu. "Thì ra là thế."

"Đại nhân, thuộc hạ còn có chuyện quan trọng bẩm báo." Nói xong, Triền Chiêu từ trong túi áo lấy ra mấy đồng tiền mới đổi ở chợ, tiến lên giao cho Bao đại nhân.

Bao đại nhân cẩn thận quan sát thứ trong tay, cũng không hiểu ý tứ trong đó: “Hai đồng tiền một cũ một mới, Triền hộ vệ đây là ý gì?” Vừa nói vừa giao đồng tiền cho Công Tôn Sách.

"Đại nhân có nhận ra, hai đồng tiền này có điểm gì khác nhau không?"

"Nhìn bên ngoài, ngoại trừ một mới một cũ, cũng không có gì khác, nhưng mà, độ nặng của hai đồng tiền này có khác biệt." Công Tôn Sách đặt đồng tiền trong tay, suy nghĩ một hồi mới nói.

Bao đại nhân nghĩ một chút rồi nói: “Đồng tiền này dùng lâu, rỉ sét hoặc nhiễm bẩn khó tránh, sức nặng khác nhau cũng là bình thường."

Triền Chiêu lắc đầu, "Nhưng mà, khiến thuộc hạ kỳ lạ chính là, tiền mới ngược lại so với tiền cũ nặng hơn."

"Tiền mới quả thật so với tiền cũ nặng hơn một chút." Công Tôn Sách cũng gật đầu.

"Tuy nói tiền đều do chuyên ti của triều đình đúc riêng, nhưng sức nặng của mỗi đồng tiền có sự khác biệt, cũng không phải không có khả năng." Bao đại nhân trầm tư một hồi rồi nói.

Triền Chiêu lấy hết đám tiền thừa ra, xếp lên thư án: “Nhưng mà, gần như mỗi đồng tiền mới đều nặng hơn so với tiền cũ, thuộc hạ cho rằng điểm này không tầm thường."

Công Tôn Sách tiến lên cẩn thận xem xét, trầm ngâm nói: “Chuyện này, quả thật bất thường."

Hiểu Vân ở một bên, cũng nhìn thử, thuận miệng nói một câu: "Tiền mới này không phải là giả chứ?" Ở thế kỷ hai một tiền giả bay đầy trời, hơn nữa thật giả khó phân, không để ý sẽ nhận nhầm tiền giả, bởi vậy Hiểu Vân mới theo phản xạ nghĩ như vậy. Ai ngờ nàng thuận miệng nói một câu, lại khiến ba người còn lại cả kinh, sững sốt, vẻ mặt chấn kinh nhìn nàng.

"Ta... Nói sai rồi sao?" Thấy ba người như thế, Hiểu Vân chần chừ hỏi.

"Không, lời của Hiểu Vân không phải không có khả năng. Ngày xưa quả thật có thương nhân tự đúc tiền giả, từ giữa hưởng lợi."

Nghe Công Tôn Sách nói như vậy, Hiểu Vân mới biết, thì ra từ xưa đã có nạn làm tiền giả rồi!

Tuy nói như vậy, nhưng Triển Chiêu lại nghĩ tới một vấn đề không rõ: “Nhưng mà, bản thân đồng có giá trị hơn tiền đồng, làm tiền giả, làm sao có được lợi ích chứ?”

“Ồ bên trong đồng bỏ mấy thứ khác, không phải có thể kiếm lời rồi sao?” Hiểu Vân nhìn Công Tôn Sách: “Cha, cha nói xem đúng không?”

Công Tôn Sách gật đầu: “Quả thật như thế. Thành phần của tiền đồng không phải chỉ có đồng, mà có bảy phần đồng, ba phần thiếc và chì, nếu thay đổi tỉ lệ thành ba phần đồng, bảy phần thiếc và chì, giá nguyên liệu có chênh lệch, lại trừ đi tiền công đúc đồng, vẫn sẽ có được lợi nhuận.”

Bao đại nhân trầm tư một lát, vẻ mặt ngưng trọng: “Nếu có một lượng lớn tiền đồng giả lọt ra phố phường, tất sẽ tạo ra hậu quả không thể chịu nổi. Nhẹ thì làm nhiễu loạn việc buôn bán, nặng thì làm dao động căn cơ của quốc gia! Xem ra việc này phải tra cho rõ. Triển hộ vệ, những đồng tiền này người từ đâu có được?”

“Bẩm đại nhân, đây đều là thuộc hạ đổi từ chợ, theo thuộc hạ hỏi thăm tiêu thương trong chợ, người sử dụng đám tiền mới này đều là binh sĩ trong doanh, chợ ở ngay gần quân doanh, mỗi quầy hàng đều nhận được không ít.”

“Ồ? Thật sự có chuyện này?” Bao đại nhân mặt lại đen thêm vài phần.

“Đại nhân, chẳng lẽ tiền giả từ trong quân mà ra?” Hiểu Vân không muốn nói chuyện giật mình, nhưng theo suy đoán, tiền đồng này rất có thể từ trong quân doanh lưu lạc ra ngoài.

Bao đại nhân không nói gì, một hồi lâu sau mới mở miệng: “Công Tôn tiên sinh, truyền tướng lĩnh hải quân Đãng Châu.”

“Vâng, đại nhân!”

Hiểu Vân rất muốn ở lại trong quân doanh, có thể theo bên cạnh Triển Chiêu, có điều Bao đại nhân nói muốn nàng trở về thành giúp Đường Thục tra án, nàng cũng chỉ có thể theo lệnh làm việc. Nhưng mà từ lúc gặp lại mới chỉ qua mấy canh giờ, lại phải chia ly, khiến Hiểu Vân rất không đành lòng.

“Triển đại ca...” Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, lưu luyến không rời.

Triển Chiêu tất nhiên biết lòng của nàng, liền vỗ vai nàng an ủi: “Đợi mấy ngày nữa vào thành chúng ta gặp nhau, công việc trước mắt quan trọng hơn.” Tuy rằng hắn cũng không nở, nhưng dù sao cũng đang có công vụ trong người, không có thời gian rảnh rỗi chăm sóc nàng, chỉ có thể bảo nàng trở về trước. Hơn nữa, lời đồn hai người “đoạn tụ” đã truyền huyên náo, nếu để nàng ở lại quân doanh, chỉ sợ bị người ta nói thành sự thật.

Hiểu Vân chỉ có thể gật đầu, suy nghĩ một hồi, lại nói tiếp: “Triển đại ca, vậy Đinh tiểu thư Đinh Nguyệt Hoa thì sao? Vì sao lại đi cùng mọi người?”

Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân thờ dài. Hắn đã biết nàng sẽ lo lắng chuyện

này: “Hiệu Vân, đừng suy nghĩ nhiều.”

“Ta... Ta không nghĩ gì cả.” Hiệu Vân cúi đầu, vâng vâng vạt áo trước.

Triển Chiêu lắc đầu, kéo tay nàng nắm trong lòng bàn tay, cúi đầu xuống ngang mặt nàng: “Miệng có thể chứa cả hồ nước rồi kia, còn nói không nghĩ gì.”

“...” Hiệu Vân chỉ cúi đầu, không nói gì.

“Hiệu Vân...” Triển Chiêu bắt đắc dĩ ôm nàng vào lòng: “Hiệu Vân, Đinh tiểu thư kia là cháu ruột Phiêu kỵ đại tướng quân Đinh Đại Sơn, là hòn ngọc quý của Đinh phủ, tính nết khó tránh có chút kiêu căng, ban đầu nàng ở Mạt Hoa thôn, mấy ngày trước mới đến Khai Phong. Lần này chúng ta đến Đãng Châu, nàng không nên đi theo. Kỳ thật, nàng là vì Ngũ đệ mà tới. Từ sau khi đến Khai Phong, Đinh tiểu thư thường xuyên đi tìm Ngũ đệ, có lẽ là Ngũ đệ không kiên nhẫn nổi, chủ động lĩnh mệnh đón tiếp Đường Thực, vốn Bao đại nhân định để ta đi. Mấy ngày qua nàng ấy vẫn quẩn lầy ta hỏi Ngũ đệ đi đâu, nhưng ta đã đồng ý giấu giúp Ngũ đệ, cho nên nàng ấy cứ đi theo ta.”

Đinh Nguyệt Hoa cùng Bạch Ngọc Đường?

Hiệu Vân ngẩng đầu, nhìn Triển Chiêu. “Đinh Nguyệt Hoa cùng Ngũ Ca?”

“Không phải ta.” Triển Chiêu nhìn về mặt kính ngọc của Hiệu Vân, nói dứt khoát.

Thì ra... Hiệu Vân vừa mừng vừa sợ, còn có chút không dám tin, thì ra Đinh Nguyệt Hoa tới đây là vì Bạch Ngọc Đường, vậy nàng không cần lo lắng nàng ấy cùng Triển Chiêu nữa rồi.

Mắt thấy khóe miệng Hiệu Vân nâng cao, Triển Chiêu rút cuộc nhìn không được bật cười, điểm vào mũi nàng nói: “Không lo lắng nữa?”

“Ừ” Hiệu Vân gật đầu. Chuyện trong sách không trở thành uy hiếp, thật vui vẻ. Có điều...

“Triển đại ca, huynh nói Ngũ ca gặp phải Đinh tiểu thư vừa bám người vừa có chút điêu ngoa, thật quá phẫn khích, chúng ta có trò hay để xem rồi.”

“Nàng đó...” Triển Chiêu liếc mắt xem thường nàng, giọng nói lại lộ ra vẻ sùng nịch.

Hiệu Vân cười gượng mấy tiếng, rồi vùi vào trong lòng hắn, giống như con mèo nhỏ không ngừng cọ xát.

Hai người một ngựa, chậm rãi mà đi, đã được một khắc. Thấy hai người đã rời khỏi quân doanh một hồi lâu, phải dừng lại thôi, cũng không thể từ quân doanh đưa tới tận trong thành Đãng Châu. Vì thế, đi thêm một đoạn rồi dừng lại.

“Triển đại ca, đưa tới đây thôi.” Hiệu Vân nhìn vạt áo trước của Triển Chiêu, rầu rĩ nói. Vừa mới gặp mặt, lại phải chia ra, thật luyến tiếc...

“Ừ, đi đường cẩn thận.” Triển Chiêu nhẹ giọng trả lời, rất ôn nhu, nói

xong, còn nâng tay khẽ xoa đầu nàng: “Đừng khổ sở, rất nhanh sẽ gặp lại, ta cam đoan.”

"Vâng." Hiểu Vân bắt lấy bàn tay hắn đang đặt trên đầu mình, nắm một chút mới buông ra, nhu thuận gật đầu, xoay người lên ngựa.

"Ta đi đây." Ngồi ở trên ngựa, Hiểu Vân cúi đầu nhìn Triển Chiêu.

"Đi đi." Triển Chiêu mỉm cười.

"... Được." Hiểu Vân bĩu môi, một hồi lâu sau mới thốt ra được một từ, sau đó đột nhiên cúi đầu, vội vàng để lại một nụ hôn trên môi hắn, sau đó mới xoay ngựa rời đi.

Qua hồi lâu, mắt thấy bóng dáng Hiểu Vân sắp biến mất ở đường chân trời, Triển Chiêu mới khẽ thở dài một tiếng, đưa tay xoa chỗ mới được hôn, mỉm cười xoay người rời đi.

Hồi 112 - Oan gia đôi đầu

Trong thành Đãng Châu, Đường Thực mất nguyên một ngày, kiểm tra tỉ mỉ sổ sách thu thuế của Đãng Châu, hy vọng có thể tìm được một vài manh mối để chứng thực việc nông dân bị ép vào rừng làm cướp, đáng tiếc là không có kết quả. Bởi vì, xem từng khoản mục, bút toán đều toàn diện không sai chút nào. Thu nhập trung thu từ thuế, nộp lên trên và để lại dùng, đều nghiêm túc dựa theo quy chế của triều đình thực hiện, không thu quá một đồng, cũng không có khoản nộp nào trái luật. Lương thực trung thu cũng hợp quy định, bất luận là lương nộp của nông hộ hay là phân chia lương thương, trưng mục đều rõ ràng, tồn kho tương ứng, hơn nữa ba năm qua đều không có tình trạng tăng thu nhập bất thường.

Kết quả như vậy khiến Đường Thực cảm thấy mất mát, không khỏi thở dài than ngắn. Hiểu Vân sau khi trở lại quan xá trong thành Đãng Châu, đúng lúc gặp Đường Thực đang rầu rĩ không vui, liền hỏi nguyên nhân, Đường Thực mới nói được một nửa, Đường Phúc vội vào báo.

"Thiếu gia, ngoài quan xá có vị cô nương cầu kiến!"

Lời này của Đường Phúc làm Đường Thực nhíu mày. Tự dưng sao lại có cô nương tìm đến, không biết là ai.

"Trước hết mời nàng vào đi."

Hôm nay, Bạch Ngọc Đường giờ nào đã ra ngoài tìm hiểu tin tức, mãi đến đầu giờ thân mới trở lại quan xá. Một ngày chạy ngược xuôi cũng đủ mệt mỏi, vốn định sau khi trở lại quan xá sẽ nghỉ ngơi một chút, nhưng mà không ngờ hắn mới một bước tiến vào cửa lớn phòng khách quan xá, thấy có người trong phòng, vội mở miệng chào hỏi:

"Đường đại nhân, Vân..." hai chữ nha đầu còn chưa nói ra miệng, đột nhiên thoáng thấy trong phòng khách ngoài trừ Đường Thực cùng Hiểu Vân, còn có người khác, vội vàng thu miệng lại. Lại thấy “người ngoài” kia cười

khanh khách nhìn hấn, đợi thấy rõ diện mạo, Bạch Ngọc Đường có loại cảm xúc muốn chạy trốn, chỉ tiếc hấn không thể như nguyện. Lúc hấn còn chưa kịp thu chân lại, người nọ đã chạy như bay tới, túm lấy cánh tay hấn.

"Tiểu Ngũ ca, huynh đã trở lại."

Khuôn mặt Bạch Ngọc Đường một trận xanh một trận trắng, khoe miệng còn run lên vài cái: "Nguyệt Hoa muội tử, sao muội lại ở đây?"

"Ta đến tìm Tiểu Ngũ ca." Đinh Nguyệt Hoa cười đến thật ngọt, đắc ý nhìn Bạch Ngọc Đường, giống như đang nói: người trốn cho ta xem, không phải bị ta tìm được rồi sao!

Bạch Ngọc Đường vặn vẹo cánh tay, muốn tránh ra, không có kết quả. Đinh Nguyệt Hoa hay cánh tay quấn chặt lấy hấn, thiếu chút cả người cũng vất lên người hấn rồi.

Đường Thực ở một bên thấy bọn họ hai người "dây dưa" cùng một chỗ, không dám gật bừa, chỉ lắc đầu đứng một bên. Nghĩ Bạch đại nhân này không phải đã có Đinh cô nương rồi sao, sao lại còn cùng "Nguyệt Hoa muội tử" dây dưa không rõ nữa? Lại nhìn Hiểu Vân ngồi ở bên cạnh, vừa nhàn nhã uống trà, vừa mang vẻ mặt xem kịch vui nhìn hai người bọn họ, không có một chút sốt ruột hay ghen tị.

Bạch Ngọc Đường thấy Đường Thực lắc đầu, còn Hiểu Vân mang vẻ mặt trêu tức, mặt lại đen thêm vài phần: "Nguyệt Hoa muội tử, muội phải có chừng có mực."

"Hừ." Đinh Nguyệt Hoa hất mặt sang một bên, cố ý không nhìn hấn, nhưng tay lại không hề buông.

"Đinh - Nguyệt - Hoa!" Bạch Ngọc Đường có chút nổi giận, nghiêng răng nghiêng lợi. Có điều Đinh Nguyệt Hoa quả nhiên gan lớn, một chút cũng không sợ, bĩu môi oán hận: "Ai bảo huynh lần trước vô thanh vô tức vụng trộm trốn đi, để ta lại một mình ở Khai Phong phủ. Ta thật vất vả mới tìm được tới đây, không giữ chặt huynh lại trốn đi mất."

"Nguoi!" Bạch Ngọc Đường mở to cặp mắt hoa đào hung hăng trừng nàng, nhưng Đinh Nguyệt Hoa không chịu thua kém, cũng trợn mắt nhìn lại hấn. Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ, cuối cùng đành phải hạ giọng khuyên giải: "Ta nhiều ngày qua có công chuyện cần làm ở đây, sẽ không đi đâu, muội không cần "bám" ta như vậy."

Đinh Nguyệt Hoa không bị hấn thuyết phục: "Ai biết huynh có gạt ta hay không, lần trước huynh cũng nói như vậy, nhưng mới một ngày đã bỏ chạy mất bóng."

"Nguoi!" Bạch Ngọc Đường tức giận đến phát run, nghĩ hấn chưa bao giờ bị thiệt thòi trước người khác, nhưng hôm nay, lại bí từ trước tiểu nha đầu điêu ngoa này!

Nhìn hai người mắt to nhìn mắt nhỏ, giằng co không dứt, vớ lại hai người đứng ở cửa phòng khách, thật sự không lịch sự lắm. Đường Thực đành

phải ra mặt: “Đình cô nương”, lúc nói Đình cô nương, Đường Thực hơi kinh ngạc một chút, nhìn Hiểu Vân mà nghĩ: Bạch đại nhân này sao lại toàn cùng cô nương họ Đình...

"À hừm, Đình Nguyệt Hoa cô nương, Bạch đại nhân mấy ngày tới quá thật đều phải ở lại trong thành Đặng Châu, tiểu sinh có thể cam đoan."

Đình Nguyệt Hoa nhìn Đường Thực, lúc này mới buông Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường vừa lấy được tự do, vội thối lui mấy bước, lắc lắc cánh tay, sau đó tìm một cái ghế ở cách Đình Nguyệt Hoa xa nhất ngồi xuống. Đình Nguyệt Hoa cũng không giận, đi theo qua, ngồi xuống cái ghế ở bên cạnh hắn. Bạch Ngọc Đường biết cho dù hắn đổi ghế khác, nàng vẫn sẽ ngồi gần, nên không so đo với nàng nữa.

Thấy tình trạng này, Hiểu Vân cười thâm trong lòng: hai người này thật có thể nói là một đôi dở hơi! Nếu bọn họ cùng một chỗ, khẳng định ngày nào cũng náo nhiệt. Người ta nói phụ nữ tốt sợ đàn ông đeo bám, theo nàng thấy Bạch Ngọc Đường cũng sợ Đình Nguyệt Hoa bám theo, nhưng giống như có điều cố kỵ, không dám làm gì nàng. Cũng không biết hắn cố kỵ điều gì, Bạch Ngọc Đường mà nàng biết, chưa từng nhẫn nại với ai như vậy, xem ra hai người bọn họ có “ẩn tình”. Nghĩ vậy, nhin không được muốn cười, vội vàng làm bộ uống trà, dùng ống tay áo che ý cười trên mặt.

"Nguyệt Hoa muội tử, sao muội lại tới đây?" Bạch Ngọc Đường hỏi Đình Nguyệt Hoa, ánh mắt lại nhìn về phía Hiểu Vân. Theo thư của Triển Chiêu gửi tới, Đình Nguyệt Hoa đang ở cùng nhóm người Bao đại nhân. Hơn nữa, nàng cũng không biết hắn ở trong thành Đặng Châu. Triển Chiêu đã đồng ý không cho Đình Nguyệt Hoa biết hướng đi của hắn, Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách tất nhiên sẽ không nói. Hiện nàng xuất hiện ở quan xá, cũng chỉ có một khả năng, vấn đề nằm ở chỗ Hiểu Vân tới quân doanh hải quân hôm nay.

"Ta theo hắn đến." Đình Nguyệt Hoa chỉ vào Hiểu Vân trả lời.

Thì ra, lúc Triển Chiêu đưa Hiểu Vân ra khỏi doanh, Đình Nguyệt Hoa liền đi theo sau bọn họ. Tuy Đình Nguyệt Hoa không biết người tên “Đường Ngọc Vân” này là người nào, có điều nhìn quan hệ thân mật giữa hắn và Triển Chiêu, nghĩ tất nhiên người này có quan hệ với Khai Phong phủ. Hơn nữa, bọn họ không muốn nàng biết thân phận của hắn, nếu không, mới vừa rồi trong doanh trưởng của Bao đại nhân, Bao đại nhân cũng sẽ không cố ý bảo nàng ra ngoài.

Lại thêm đã nhiều ngày nàng vất vả đánh võ mồm cũng không thể từ chỗ người của Khai Phong phủ biết được Bạch Ngọc Đường đang ở đâu, liền muốn đổi phương hướng, chẳng hạn bắt tay từ cái tên “Đường Ngọc Vân” thần bí này, nói không chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn. Dù sao ở trong quân doanh đã nhiều ngày cũng không có tiến triển gì. Vì thế thấy Triển Chiêu cùng Hiểu Vân ra khỏi quân doanh, liền xa xa đi theo sau họ, thậm chí

sau đó trực tiếp theo dõi Hiểu Vân đến tận quan xá phủ nha thành Đăng Châu. Khiến nàng kinh hỉ vạn phần là, một chuyến đi này, quả nhiên không sai. Bạch Ngọc Đường quả thật đang ở thành Đăng Châu, hơn nữa ở trong quan xá này.

Bạch Ngọc Đường nhìn Hiểu Vân liếc mắt một cái, Hiểu Vân chỉ có thể nhún vai, tỏ ra không còn cách nào. Bạch Ngọc Đường vất vả lắm, cũng đành chấp nhận: "Nếu đã đến, vậy ở lại đi. Đê Phúc thúc sắp xếp phòng cho muội, muội nghỉ ngơi trước đã, ta cùng Đường đại nhân bọn họ còn có chuyện muốn thương lượng."

"Được." Đinh Nguyệt Hoa thấy hẳn đồng ý cho nàng ở lại, cười rất vui vẻ, tuy rằng nàng rất muốn ở lại đây, có điều nàng biết có chuyện biến tốt thì phải nhận, cảm thấy mỹ mãn đi ra ngoài.

-0-

Sòng bạc Ngân Câu, nằm trên con đường phồn hoa nhất tổng thành Đăng Châu, chỉ cách chỗ Trình Nguyên đãi yến không tới nửa con phố. Ông chủ của sông bạc Ngân Câu tên Đoạn Ngũ, là thủ hạ của Lý Khôn, cho nên trên thực tế, sông bạc Ngân Câu cũng là sản nghiệp của Lý Khôn.

Đây là tin tức mà Bạch Ngọc Đường hôm nay tìm hiểu được. Đêm qua ở Nghênh Tân Lâu, hẳn đã hoài nghi quan hệ giữa Lý Khôn cùng Trình Nguyên không đơn giản. Nếu Đường Thục không tìm được manh mối từ sổ sách trong châu nha, vậy bọn họ phải tìm manh mối từ chỗ khác. Mà sông bạc Ngân Câu, chính là một nơi rất tốt.

"Tiểu Ngũ ca, đây là sông bạc!?" Đinh Nguyệt Hoa vẫn mang một thân nam trang, đứng bên cạnh Bạch Ngọc Đường, đối với chuyện trước mắt rất hưng phấn.

Sòng bạc Ngân Câu là một tòa nhà hai tầng, cửa vào ở lầu hai. Tường đá cùng cầu thang, nhìn qua rất có khí thế. Lúc này, đang có hai người vạm vỡ, kéo một người đi ra, hướng cầu thang vút xuống, người nọ giống như quả cầu nghiêng ngả lao đảo lăn xuống dưới,

"Không có tiền đánh cược, đừng có đến đánh bạc!" Một đại hán trong đó nói một câu, rồi xoay người quay lại sông bạc.

"Ai u..." Người nọ rên rỉ lăn trên mặt đất mấy vòng, một hồi lâu mới đứng lên, khập khễnh chạy mất.

Đinh Nguyệt Hoa mặc dù chưa thấy qua cảnh tình này, có điều cũng hiểu đây là chuyện gì, có lẽ đây chính là cái gọi là "Dân cờ bạc". Đang suy nghĩ, trên đầu ba một tiếng. Bạch Ngọc Đường dùng cây quạt gõ nhẹ lên đầu nàng: "Còn đứng đó làm gì, lên thôi." Nói xong, xoay người gác tay mà đi.

Đinh Nguyệt Hoa sờ sờ trán mình, nhếch miệng cười đi theo sau.

Bạch Ngọc Đường bắt đầu lắc đầu. Nghĩ không biết có phải hẳn kiếp trước làm gì thiếu nợ nàng, kiếp này mình phải "dây dưa" với nàng, còn không thể "động võ", chỉ có thể trốn, nhưng trốn cũng không nổi! Cũng

không biết nàng làm sao biết hôm nay hẳn muốn tới sòng bạc Ngân Câu, sáng sớm ra cửa đã bị nàng vừa vặn chặn đầu, còn bám dai như đĩa nhất quyết đi theo, một ngum một câu "Tiểu Ngũ ca" "Bạch Ngũ gia", rõ ràng là ức hiếp hẳn. Nếu không phải sợ nàng tiết lộ thân phận của hẳn, hẳn còn lâu mới mang theo nàng đến sòng bạc. Nghĩ tới Bạch Ngọc Đường hẳn từ trước chưa từng vì bị uy hiếp mà thỏa hiệp, nhưng cố tình đối với nàng không có biện pháp nào! Quả nhiên trên đời này chính là vô quýt dày có móng tay nhọn! Đinh Nguyệt Hoa chính là thiên địch, là oan nghiệt của Bạch Ngọc Đường!

"Đặt cửa rời tay, đặt cửa rời tay... Mở... !"

"Đại, đại, đại, đại!"

"Nhị, nhị, tứ, tiểu... !"

Sòng bạc quả nhiên là nơi long xà hỗn tạp, tam giáo cửu lưu hội tụ. Sau khi vào sòng bạc, chỉ cảm thấy một mảnh tiếng người ồn ào, huyên náo không dừng, còn có chướng khí mù mịt, trong đó còn có một mùi hương khó ngửi. Vậy mà còn có mùi hương nhang, thì ra ngay đối diện cửa vào sòng bạc lập một hương án, trên đó thờ thần tài, bày công phẩm, thắp một ngọn nến và đốt hương. Có lẽ vì sòng bạc này cũng coi là một nơi mua bán, hơn nữa mua bán kiếm tiền rất nhiều, thờ thần tài cũng có lý.

Bài cửu, chắn lẻ, lớn nhỏ, các kiểu đánh bạc trong sòng bạc nhiều vô số, con bạc đông đúc nói cười ồn ào. Bạch Ngọc Đường đi thẳng tới chiếu bạc đang chơi lớn nhỏ.

Thời gian hôm nay còn sớm, người tới đánh bạc chưa đông, chỉ có năm sáu người vây quanh một cái bàn thật dài. Bạch Ngọc Đường chọn vị trí đứng đối diện với nhà cái, nhưng chỉ đứng nhìn, không động thủ. Còn Đinh Nguyệt Hoa tuy đứng bên cạnh Bạch Ngọc Đường, nhưng hết nhìn đông tới nhìn tây, tò mò khó nén. Đợi nhà cái mở được ba lượt xúc xúc, Bạch Ngọc Đường mới báo đặt bạc.

Đinh Nguyệt Hoa lấy ra một thỏi bạc năm lượng: "Muốn đặt cược?"

Bạch Ngọc Đường gật đầu, mọi người còn lại đã đặt cược xong, đợi nhà cái mở.

Nhà cái nhìn Bạch Ngọc Đường bọn họ, "Công tử muốn đặt cược xin mời nhanh lên, ta sắp mở đây."

Bạch Ngọc Đường dùng ánh mắt ra hiệu, Đinh Nguyệt Hoa liền đem bạc đặt ở bàn cược bên trái có chữ "Tiểu" trong vòng tròn. Nhà cái thấy bọn họ đã thả bạc, nói vội: "Đặt xong rời tay, mở." Cái nắp trên tay được nhắc lên.

"Một, hai, ba, tiểu."

Năm lượng bạc biến thành mười lượng bạc, Đinh Nguyệt Hoa vui sướng hài lòng thu bạc về, nhìn Bạch Ngọc Đường hỏi: "Kế tiếp vào đâu?" Bạch Ngọc Đường phẩy quạt một chút, vẫn chỉ vào tiểu.

"Một, một, ba, tiêu."

Mười lượng bạc biến thành hai mươi lượng bạc, tiếp theo là bốn mươi lượng bạc, sau khi mở bốn lần tiêu, năm lượng bạc ban đầu của Đinh Nguyệt Hoa đã biến thành tám mươi lượng bạc.

"Sao lại tiêu nữa?" Người chơi phát hiện Bạch Ngọc Đường bọn họ mỗi lần đều thắng, nghĩ không biết người này có mảnh khốe gì? Vì thế đều theo hấn hạ tiêu, quả nhiên, lúc này vẫn là tiêu. Tám mươi lượng bạc của Đinh Nguyệt Hoa, hơn nữa mấy người khác, làm nhà cái khốn khổ. Nhà cái kia nửa mặt đã đen sì, rất không đành lòng lấy bạc ra trả cược. Lúc này, ở một bên có người xuất hiện, mặc áo ngắn, thân thể rắn chắc, nhìn qua là người có luyện võ.

Nhà cái mặt khỏ liếc mắt nhìn người kia một cái, người nọ vung tay lên, nhà cái liền lui khỏi vị trí hiện tại.

"Ta là ông chủ sòng bạc này, để ta bồi vị công tử này chơi một hồi nhé." Nói xong, hấn cầm lấy hộp xúc xắc, cao thấp lắc mấy cái, ba một tiếng, nặng nề đặt lên bàn, sau đó nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cười khẽ, không nói gì. Thì ra đây là Đoạn Ngũ. Đinh Nguyệt Hoa tiếp tục đem toàn bộ bạc cùng ngân phiếu trong tay mình đặt vào tiêu. Mà một đám người đi theo họ ban đầu, bọn họ đều là "khách hàng" cũ của sòng bạc Ngân Câu, tất nhiên biết Đoạn Ngũ kia lợi hại, lúc này đều chỉ đứng một bên nhìn.

Đúng lúc Đoạn Ngũ đang định nhắc chung, Bạch Ngọc Đường đột nhiên lại kêu dừng lại: "Đợi một chút."

Mọi người nhìn Bạch Ngọc Đường. Chỉ thấy hấn đưa tay, dùng quạt chậm rãi di chuyển đám bạc và ngân phiếu, ánh mắt mọi người cũng nhìn chăm chăm theo, từ "tiêu", đến "đại", lại đến "báo tử*".

* Báo tử: xúc xắc ra 6 điểm.

Mọi người hít sâu một hơi, khe khẽ nói nhỏ.

"Không thể nào!"

"Sao có thể."

"Sao dễ dàng vào Báo tử được!"

Đoạn Ngũ nhìn Bạch Ngọc Đường, đang muốn động thủ nhắc chung, một cây quạt lại đề lên đầu chung. Bạch Ngọc Đường khẽ cười nói: "Cẩn thận, đừng động tới xúc xắc, để ta mở cho!" Vừa dứt lời, cây quạt xao một cái, đầu chung đã bay ra, lộ ra trong đó ba viên xúc xắc, ba viên đều màu đỏ hướng lên trên, sáu sáu sáu.

Mọi người ồ lên, "Quả nhiên là Báo tử." Vừa sợ hãi than, vừa tiếc hận vừa rời vì sao không cùng hạ vào cửa này!

Bạch Ngọc Đường khẽ động cây quạt, cười: "Nhà cái, một ăn mười, trả tiền đi."

Một trăm sáu mươi hai lượng, chỉ trong vài giây, biến thành một ngàn

sáu trăm lượng. Tiền này, thật dễ kiếm!

Đoạn Ngũ sớm đã đen mặt, âm thầm cắn răng, hai tay đặt trên bàn. Đinh Nguyệt Hoa thấy hấn giống như muốn lật bàn, ba một tiếng đem hai tay đặt trên mặt bàn, tay Đoạn Ngũ ra sức, không ngờ, nghẹn đến đỏ mặt cũng không thể lay động mảy may. Bạch Ngọc Đường ở một bên, dùng ánh mắt trêu tức nhìn bọn họ.

"Mọi người mau tới xem, nhà cái thua tiền muốn nợ, không chỉ trở mặt còn muốn lật bàn. Nếu như vậy, để ta giúp người lật cho." Đinh Nguyệt Hoa cất cao giọng nói, giòn dã thanh thúy, là một âm thanh rất dễ nghe, khiến mọi người trong sòng bạc đều bị hấp dẫn. Mọi người còn đang muốn nhìn diện mạo người nói chuyện này có ôn tồn như giọng nói hay không, chỉ thấy cái bàn vốn có vẻ rất nặng, giờ phút này xoay tròn như một trang giấy trong không trung, bay thẳng về hướng Đoạn Ngũ.

Đoạn Ngũ kia cũng không phải đèn cạn dầu, dưới chân dùng sức, nhấc chân lên, xoay tròn cái bàn một vòng trở về lại, Đinh Nguyệt Hoa lại xoay người, giơ chân đá một cái, cái bàn kia không tránh khỏi, tức thì vỡ tan, bắn ra bốn phía. Người vây xem lúc đầu, thấy tình cảnh này, đều hoang mang rối loạn chạy khắp nơi. Nhất thời trong sòng bạc chỉ còn lại Bạch Ngọc Đường, Đinh Nguyệt Hoa cùng người làm trong sòng bạc.

Đoạn Ngũ tuy có luyện võ, biết chút công phu, trong sòng bạc cũng nuôi vài hộ vệ mạnh mẽ, nhưng những người này đủ để đối phó với dân thường, gặp phải bọn họ, lại không chịu nổi một kích. Bạch Ngọc Đường còn chưa thêm động thủ, hấn chỉ phẩy quạt đứng một bên, nhàn nhã bàng quan. Chỉ thấy một mình Đinh Nguyệt Hoa, hẩy lên nhảy xuống, tả xung hữu đột, động tác linh hoạt, hạ thủ lại không hề lưu tình, vừa mau vừa chuẩn, hai ba chương đã giải quyết hết cả đám người.

Nhìn thủ hạ của mình người người té trên mặt đất, ai ai kêu đau, không thể nhúc nhích, mặt Đoạn Ngũ lúc này vừa xanh vừa trắng. Đinh Nguyệt Hoa vỗ vỗ tro bụi trên người, cười đắc ý. Bạch Ngọc Đường cũng hơi nâng khóe miệng, mang theo nàng cũng có điểm hay, chính là không cần hấn tự mình động thủ. Đúng lúc này, ngoài cửa một trận xôn xao, ngay sau đó, thấy một đám nha dịch mặc quan phục đỏ đen, mang theo đại đao, hùng hổ xông vào.

"Ai ở đây gây sự?"

Hồi 113 – Xông pha tìm chứng cứ

"Ai ở đây gây sự?" Quan sai vừa vào cửa đã ồn ào quát lên. Đoạn Ngũ vội ra đón, phút cuối cùng, còn không quên quay đầu lườm đám Bạch Ngọc Đường một cái, bộ dáng như các người sắp biết tay.

Đoạn Ngũ lại thì thầm gì đó bên tai đầu lĩnh quan sai, người nợ mới

xoay người lại, nhưng mà, khuôn mặt âm trầm, lúc nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, lập tức đổi sắc, khuôn mặt tươi cười nghênh đón bọn họ. Tốc độ đổi sắc mặt này, còn mau hơn cả thời tiết thay đổi sau giờ Ngọ mùa hè. Đinh Nguyệt Hoa nhìn mà sửng sốt, nàng còn chưa thấy ai biến sắc mặt nhanh như vậy đâu.

Quan sai bước lên vài bước, cười ôm quyền thi lễ với Bạch Ngọc Đường: “Thì ra là Đường công tử, bạn tốt của Đường đại nhân.”

“Đúng là Đường mỗ, có điều, chúng ta đã gặp nhau sao?” Bạch Ngọc Đường khẽ động cây quạt, nghiêng đầu nhìn hẩn hỏi.

“Tại hạ là bộ đầu châu nha, Chu Cương, đêm trước Trình đại nhân mở tiệc tẩy trần đón Đường đại nhân ở Nghênh Tân Lâu, tại hạ từng gặp Đường công tử.” Chu Cương cười giải thích.

“Ồ. Là Chu bộ đầu à.” Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ cây quạt: “Người tới đúng lúc lắm, ông chủ đồ phở này thua bạc muốn nợ, còn muốn đánh người, người nói xem, nên làm gì bây giờ?”

“Tự nhiên là để bọn họ đền tiền.” Chu Cương cười làm lành nói, sau đó quay người hung hăng trừng mắt lườm Đoạn Ngũ, lạnh lùng nói: “Người thiếu người ta bao nhiêu, còn không mau trả người ta đi!”

Đoạn Ngũ lúc này sắc mặt thật khó chịu, giống như bị người ta quét một lớp vôi, vừa trắng vừa cứng. Hẩn vốn tưởng Chu Cương tới có thể giáo huấn bọn họ một chút, cho bọn họ vào ăn cơm tù, thay bọn hẩn hả cơn giận, nhưng không ngờ Đường công tử này lại có bối cảnh. Bất đắc dĩ, Đoạn Ngũ đành tâm không cam lòng không nguyện cho thủ hạ lấy ra một tờ ngân phiếu, giao cho Đinh Nguyệt Hoa.

“Ngân phiếu một ngàn tám trăm lượng, vị công tử này lấy đi.” Đinh Nguyệt Hoa dắc ý liếc mắt nhìn Đoạn Ngũ, cười khanh khách nhận ngân phiếu vào tay, sau đó rút hai tấm ngân phiếu tùy tiện rút ra: “Hai tờ này, cầm trị thương cho bọn họ.”

Đinh Nguyệt Hoa vừa nói vậy, trên mặt Đoạn Ngũ thoát xanh thoát trắng, trong đầu hẩn tức giận, nhưng không thể phát tác, ghen trong lòng thật khó chịu.

Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn bọn họ một cái, khẽ ôm quyền cười nói: “Đa tạ Chu bộ đầu, vậy, chúng ta trước hết cáo từ! Tiểu Đinh, chúng ta đi.” Đinh Nguyệt Hoa lên tiếng, hai người muốn rời sòng bạc.

Đội hai người trở lại quan xá, Đường Thực cùng Hiểu Vân còn chưa trở về. Sáng sớm hôm nay, Bạch Ngọc Đường đi sòng bạc Ngân Câu, còn Hiểu Vân cùng Đường Thực tới bãi phỏng vị quan về hưu tên Từ Khiêm. Theo Bạch Ngọc Đường điều tra, Từ Khiêm này, ban đầu làm quan cùng phụ thân của Đường Thực. Ông ta là người ngay thẳng, dám nói thẳng can gián, đối với hành vi của Trình Nguyên vô cùng bất mãn, khinh thường không muốn thông đồng làm bậy với bọn họ, bởi vậy mới tỏ ra chán ghét Trình

Nguyên ra mặt ở tiệc tẩy trần, chỉ cười nhạt xã giao với Bạch Ngọc Đường cùng Trình Nguyên. Người như vậy, chính là người họ muốn tìm.

Bọn họ tới đây điều tra chân tướng sự thật, nhưng dù sao cũng không hiểu về tình huống ở nơi này, bọn họ cần một người hiểu biết, lại có thể cung cấp manh mối. Do đó, tất nhiên là muốn tìm người địa phương có bất mãn với hành vi của Trình Nguyên.

Vì tránh để Trình Nguyên biết, Đường Thực cùng Hiểu Vân mang theo Đường Phúc, cố ý đi hơn nửa thành Đãng Châu, vào một tửu lâu, cải trang trong một gian phòng của tửu lâu, thay đổi bộ dáng, rồi từ cửa sau tửu lâu ra ngoài, chỉ để lại Đường Phúc canh phòng.

Hai người ra khỏi tửu lâu, liền tới thẳng chỗ Từ Khiêm. Từ Khiêm lúc nhìn thấy Đường Thực, không khỏi lắp bắp kinh hãi, rồi ngăn người, một hồi mới mời bọn họ vào phòng. Ông ta từng cùng phụ thân Đường Thực làm quan, đối với Đường Thực cũng có nghe tiếng. Nghe nói hần từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, đọc thuộc tứ thư ngũ kinh, văn tài trác tuyệt, ăn nói khéo léo. Hai năm trước thi đậu tiến sĩ, bước vào con đường làm quan, nhưng mà không biết hần làm quan như thế nào, có giống như phụ thân hần hay không?

Từ Khiêm mời Đường Thực vào sảnh ngồi xuống, mời trà, rồi mới nói: "Không biết Đường đại nhân quang lâm hàn xá, có gì chỉ giáo?"

"Từ đại nhân nói quá lời, Từ đại nhân cùng gia phụ là đồng nghiệp, từng làm quan cùng gia phụ ở gián viện nhiều năm. Từ đại nhân là tiên bối của văn sinh, trước mặt tiên bối, văn sinh sao dám nói hai chữ "chỉ giáo"? Văn sinh lần này tới, thứ nhất là bái phòng bạn cũ của gia phụ, khiến người được an ủi, thứ hai chính là..."

Từ Khiêm thấy hần khéo nói, khiêm tốn có lễ, liền có một chút hảo cảm: "Làm phiền Đường đại nhân quan tâm. Lão phu cùng lệnh tôn cùng làm việc nhiều năm, tình nghĩa sâu sắc, chỉ đáng tiếc là lệnh tôn đi sớm." Nhớ tới phụ thân Đường Thực, Từ Khiêm không khỏi thở dài trong lòng. Phụ thân hần là một vị quan thanh chính liêm minh, cương trực công chính. Nhưng mà, sức khỏe không tốt, mới bốn mươi đã qua đời, thật sự đáng tiếc.

"Đường đại nhân tới đây, nguyên nhân thứ hai là?"

"Chuyện thứ hai..." Đường Thực nhìn Từ Khiêm, tạm dừng một chút rồi mới nói: "Chuyện thứ hai, chính là vì Trình Nguyên."

"Trình Nguyên?" Từ Khiêm cả kinh, trong lòng thầm nghĩ: thì ra, hần cũng vì truy tra chuyện của Trình Nguyên mà đến. Trong lòng nghĩ vậy, nhưng vẫn bất động thanh sắc giả ý hỏi: "Đường đại nhân đề cập tới Trình đại nhân, nguyên nhân vì sao?"

Đường Thực thấy vẻ mặt Từ Khiêm có vẻ thăm dò cùng phòng bị, rất cẩn thận với hần, đã hiểu rõ. Vì vậy đi thẳng vào vấn đề nói ra chuyện hần vâng mệnh tới truy tra chuyện thông phán các đời đều chết ly kỳ, cùng với chuyện đêm qua vì tra án nên không thể không hư tình giả ý giao tiếp với

Trình Nguyên. “Đường Thục muốn tìm chân tướng sự thật, nhưng đối với tình huống trước mắt không hiểu rõ lắm, bởi vậy muốn chu toàn với Trình Nguyên, lấy được càng nhiều manh mối càng tốt. Còn hôm nay tới bãi phỏng Tử đại nhân, cũng là hy vọng có thể từ chỗ Tử đại nhân biết được vài tin tức về chuyện này.”

Từ Khiêm nghe xong, kích động hai mắt rung rung. "Thì ra Đường đại nhân phải chịu nhục, trách lão phu ánh mắt vụng về, không thể nhìn ra Đường đại nhân dụng tâm lương khổ. Đường đại nhân, dân chúng Đãng Châu, phải dựa vào ngài." Nói xong quỳ xuống.

Đường Thục vội bước lên ngăn ông ta lại: “Tử đại nhân chớ như vậy, đại nhân làm vậy là muốn giết vãn sinh!”

"Tử đại nhân, Đường đại nhân, thời gian chúng ta không có nhiều, nói chính sự quan trọng hơn." Hiểu Vân ở một bên thúc giục.

Từ Khiêm lúc này mới nói cho Đường Thục biết, kỳ thật ở Đãng Châu, chuyện Trình Nguyên cùng Lý Khôn quan thương cầu kết ai ai cũng biết, nhưng mà, bất hạnh là không ai xử lý được bọn chúng! Rất nhiều quan viên về hưu dưỡng lão ở Đãng Châu, đều sớm bắt mối với hành vi cầu kết quan thương giữa Trình Nguyên và Lý Khôn, đều hy vọng triều đình có thể phái người tới tra rõ. Có điều mỗi lần có thông phán tới, đều chết kỳ lạ.

Thông phán tiên nhiệm Lục Hân lúc còn sống, cũng muốn đem bọn họ ra trị tội theo luật, còn tới tìm Từ Khiêm cùng các quan viên đã từ chức hỗ trợ, bọn họ cũng đã giúp đỡ thu thập chứng cứ phạm tội của Trình Nguyên, Lý Khôn, giao cho Lục Hân, muốn báo lên triều đình, xin triều đình trị tội. Có điều chưa kịp hồi báo triều đình, Lục Hân đã bị hại bỏ mình, hơn nữa chứng cứ thu thập được toàn bộ bị tiêu hủy.

"Đáng tiếc Lục đại nhân khổ tâm một phen vì dân, cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy." Từ Khiêm nói đến đây, không khỏi thổn thức thở dài.

Đường Thục nghe xong, trầm mặc hồi lâu, mới nói: "Tử đại nhân yên tâm, Đường Thục xin thề, sẽ tìm ra chứng cứ, đưa bọn chúng ra xử tội! Tuyệt đối không để các thông phán tiên nhiệm chết oan uổng."

Từ Khiêm kích động gật đầu: "Mọi chuyện đành phải nhờ vào Đường đại nhân! Có điều... Đường đại nhân nhất định phải cẩn thận, bọn chúng thủ đoạn độc ác, bất kể chuyện gì cũng có thể làm được."

Đường Thục mỉm cười, "Cám ơn Tử đại nhân nhắc nhở, vãn sinh nhất định sẽ cẩn thận. Hơn nữa, bên cạnh vãn sinh có Đinh cô nương võ công cao cường, y thuật tinh thông, Tử đại nhân cứ yên tâm." Nói xong, nhìn sang Hiểu Vân.

Từ Khiêm gật đầu, lại nhìn Hiểu Vân vẫn đang trầm mặc đứng ở một bên, âm thầm đánh giá. Đinh cô nương này, tuy một thân bố y, nhưng con mắt trong sáng, xinh đẹp đáng yêu, khiến người yêu thích, có điều... Sao cảm thấy nhìn quen mắt như vậy? Chẳng lẽ đã gặp ở đâu rồi? Từ Khiêm

càng nhìn Hiểu Vân, càng cảm thấy quen mắt, trong lòng nghi hoặc, không khỏi suy nghĩ thêm, nhưng mà chưa kịp nghĩ ra, đã bị Đường Thục ngắt mất.

"Từ đại nhân, việc đã nhờ, xin Từ đại nhân lưu ý giúp."

"Được, tốt. Lão phu sẽ liên lạc với các quan viên về hưu, nếu có tin tức, nhất định sẽ tới báo cho đại nhân."

"Như vậy, vậy làm phiền Từ đại nhân." Dứt lời, Đường Thục đứng dậy cáo từ, Từ Khiêm muốn tiễn hấn, lại bị Đường Thục cản lại, hai người liền rời đi.

-0-

Chu Cương sau khi từ sông bạc Ngân Câu đi ra, vội vàng trở lại châu nha.

"Đại nhân."

"Chuyện gì?"

"..." Chu Cương đem chuyện vừa xảy ra ở sông bạc Ngân Câu nói hết ra.

"Ồ?" Trình Nguyên nhướn mi.

"Thuộc hạ giúp bọn họ lấy được bạc vui vẻ ra về rồi."

"Ừ, làm tốt lắm." Trình Nguyên mặt mày hớn hờ: "Bản quan còn đang suy nghĩ, Đường Thục kia tính tình vừa thôi vừa cứng, bản quan không biết làm sao để đả thông quan hệ, bằng hữu này của hấn chính là một con đường tắt..."

-0-

Bên trong tiền trang Tứ Hải, Đoạn Ngũ đem chuyện hôm nay nhất nhất hỏi báo Lý Khôn, cũng tỏ ra bất mãn đối với việc Chu Cương để người ta lấy đi hơn một ngàn lượng bạc. Lý Khôn nghe xong lại chỉ cười trừ: "Người thật đúng là không tiền đồ, chút tiền như vậy mà cũng tính toán chi ly, nếu bếp của chúng ta có thể yên ổn đốt lên, còn sợ không kiếm được tiền sao? Đến lúc đó lãi tới mấy chục vạn tiền, chỉ một ngàn lượng bạc đáng là bao."

Đoạn Ngũ bị Lý Khôn trách cứ trong lòng khó chịu, nhưng không dám phản bác, chỉ có thể ở một bên thầm tức giận. Thủ hạ của hấn bị người khác đánh trọng thương, bản thân mình cũng không tốt lành gì, xương sườn bây giờ vẫn còn đau, nhin không được thề trong lòng: hai tiểu tử kia, đừng có rơi vào tay hấn, nếu một ngày chúng rơi vào tay hấn, sẽ khiến chúng biết mặt!

"Có điều, thân phận hai người kia nhất định phải tra ra, chuẩn bị cho tình huống sau này. Nghiêm Đông, người đi tra."

Nghiêm Đông vẫn luôn đứng ở một bên, tay cầm đại đao, hai tay ôm ngực, trước sau đều không lên tiếng, mặt lạnh lùng, nếu không phải Lý Khôn nhắc đến hấn, chỉ sợ không ai để ý thấy. Hấn là cố ý thu lại hơi thở của mình, khiến người khác không dễ nhận ra sự tồn tại của hấn, thân thủ bực này, chỉ có nhất đẳng cao thủ mới làm được. Mà vẻ mặt kia, ánh mắt lạnh như băng sương, khiến người ta cảm thấy giữa ngày xuân ấm áp, lại giống

như rơi vào hầm băng.

Sau khi nghe được mệnh lệnh của Lý Khôn, Nghiêm Đông chỉ liếc mắt nhìn Lý Khôn một cái tỏ ý đã nghe được, không nói một tiếng đi ra ngoài.

Đoạn Ngũ thấy vậy lại không thoải mái, muốn trách Nghiêm Đông không đúng: “Lão gia, ngài xem hần...”

Lý Khôn liếc mắt nhìn Đoạn Ngũ, không hờn giận nói: “Người quản sòng bạc cho tốt là được rồi, còn lại không cần hỏi nhiều.”

Đoạn Ngũ không cam lòng, nhưng không dám nhiều lời, chỉ có thể âm thầm cắn răng, đem một bụng bất mãn nuốt lại trong bụng, về mặt giận dữ rời đi.

-0-

Ban đêm gió lớn, Bạch Ngọc Đường cùng Hiểu Vân nhân lúc trời tối, lén lút rời khỏi quan xá, không biết đi đâu. Mà lúc này cửa lớn quan xá lại có người gõ cửa vội vã, sau đó, Từ Khiêm được mời vào phòng khách.

Đường Thục vội vã ra gặp: “Tù đại nhân, không phải đã dặn ngài, không có chuyện đặc biệt, không thể tùy tiện tới đây sao? Nếu bị Trình Nguyên bọn chúng nhìn thấy, chỉ sợ sẽ gây bất lợi cho đại nhân!”

"Đường đại nhân" Từ Khiêm vội vàng nói: “Chuyện này cấp bách, lão phu phải tới gặp trong đêm.”

"Chuyện gì vội vàng như vậy?" Đường Thục thấy ông ta sốt ruột như vậy, trong lòng biết việc này chắc chắn là quan trọng.

"Ta tìm được nơi cất lương thực của Trình Nguyên!"

"Cái gì! ?" Đường Thục nghe xong vừa mừng vừa sợ, "Quả thực như thế?"

"Đường đại nhân theo tôi đến đó là biết." Từ Khiêm vui mừng đáp.

"Được." Đường Thục gật đầu, sau đó gọi Đường Phúc tới mời Bạch Ngọc Đường cùng Hiểu Vân, Đường Phúc lại nói Bạch Ngọc Đường và Hiểu Vân đi ra ngoài còn chưa trở về, đang nói chuyện, Đinh Nguyệt Hoa vòng vo tiến vào: “Bọn họ không có ở đây, có chuyện tìm ta cũng được.”

"Chuyện này..." Đường Thục do dự, "Không thỏa đáng lắm!"

Đinh Nguyệt Hoa vỗ ngực "Chuyện của Tiêu Ngũ ca là chuyện của ta, Đường đại nhân không cần khách khí, cứ việc bảo ta làm là được."

"Như vậy..." Đường Thục do dự, vẫn cảm thấy có chút không ổn. Đinh Nguyệt Hoa không chịu nổi tính cách do dự này của Đường Thục, nói thẳng: “Đường đại nhân, ngài còn tiếp tục rề rà, nói không chừng số lương thực đó đã bị người ta đem đi mất rồi!”

"Đường đại nhân, lời của vị cô nương này có lý, chúng ta vẫn nhân nhanh chóng đi thôi!" Từ Khiêm khuyên nhủ, ông ta chờ đợi có người tới xử tội Trình Nguyên đã rất lâu, không muốn đánh mất cơ hội này.

"Được." Đường Thục suy nghĩ một lát, rồi mới gật đầu, bốn người rời khỏi quan xá.

Từ Khiêm cùng Đường Phúc mỗi người mang theo một chiếc đèn lồng, chiếu sáng một trước một sau. Xuyên qua phố đi vào ngõ, càng đi càng lệch, sau đó nhà cửa cũng ngày càng ít. Đi một hồi tới trước một tòa nhà thì dừng lại, Từ Khiêm nhìn quanh không thấy người, mới dẫn bọn họ đi lên phía trước.

"Đường đại nhân, ở trong này." Nói xong, Từ Khiêm đưa tay nâng đèn lồng hướng lên phía trước, chiếu sáng cửa tòa nhà.

Mọi người nhìn kỹ, tòa nhà này rất bình thường, chỉ là trên cửa lớn, hai bên trái phải có dán giấy niêm phong của châu nha Đãng Châu, còn đóng hồng ấn. Đường Thực thấy vậy, trong lòng vui sướng, đây đúng là dấu niêm phong của châu nha, nếu bên trong quả thật cất giấu lương thực lai lịch không rõ, như vậy, tội danh Trình Nguyên một mình thu thêm lương thuế, trữ hàng đầu cơ trục lợi, mưu đồ tư lợi, sẽ có chứng cứ vô cùng xác thực.

"Đường đại nhân, chúng ta vào xem đi." Đinh Nguyệt Hoa khó nén kinh động trong lòng, sốt ruột đề nghị. Đây là lần đầu tiên nàng đi theo người trong quan phủ đi tra án, tâm tư hưng phấn tò mò không hề nhỏ.

"Được." Đường Thực gật đầu, đang định đưa tay vén giấy niêm phong có đóng dấu đỏ. Ai ngờ đúng vào lúc này, một hồi tiếng bước chân ồn ào từ xa vọng tới, phá ngang hành động của Đường Thực. Không lâu sau, có hơn mười người mang đuốc tới vây người lại. Ánh lửa chiếu sáng rực cả một vùng, bốn người tập trung nhìn, không nghĩ tới lại là người của châu nha.

"Người nào lúc này dám xông vào nhà dân?" Có người hô lớn, sau đó quan sai cầm đầu đi lên. Đinh Nguyệt Hoa tập trung nhìn, thì ra là bộ khoái Chu Cương mới gặp lúc ban ngày.

"Đường đại nhân! Đường đại nhân vì sao lại ở chỗ này?" Chu Cương vẻ mặt kinh ngạc nhìn bọn họ hỏi.

Đường Thực nhìn Chu Cương, trong lòng đặc ý, tới thật đúng lúc, để ta xem tối nay thu thập tang chứng thế nào đây. "Chu bộ đầu, người tới vừa lúc, bản quan vừa lúc có chuyện muốn hỏi người."

"Vâng, Đường đại nhân có chuyện gì cứ việc dặn dò." Chu Cương cúi đầu, ôm quyền thi lễ, cung kính trả lời.

"Bản quan nhận tin báo, nói trong nhà dân này có giấu đồ không hợp pháp." Đường Thực nói xong, thẳng tắp nhìn chăm chăm Chu Cương, muốn từ trên mặt hắn nhìn ra gì đó.

"Chuyện này... Ty chức không rõ lời của Đường đại nhân có ý gì. Nhà này đã bị châu nha niêm phong, tuyệt không có thứ gì không hợp pháp, chỉ sợ người có ác ý bịa đặt, muốn sinh sự." Chu Cương trả lời.

"Chu bộ đầu chưa vào xem, sao có thể khẳng định như vậy?" Đường Thực hỏi ngược lại.

"Chuyện này... Ngôi nhà này từ lúc bị niêm phong, ty chức chưa từng vào xem xét bên trong."

"Một khi đã như vậy, Chu bộ đầu hãy mở cửa ra, để bản quan xem xét, cũng có thể chứng thực tin báo là thật hay giả!" Đường Thực gằn từng tiếng, không cho Chu Cương có cơ hội trốn tránh.

"Chuyện này..." Chu Cương xấu hổ, "Đường đại nhân, đây là niêm phong của châu nha, không có mệnh lệnh của Trình đại nhân, ty chức không dám tự tiện chủ trương mở cửa."

"Chu Cương lớn mật, chẳng lẽ trong mắt ngươi chỉ có tri phủ Đặng Châu, không có thông phán ta đây?" Đường Thực lạnh lùng nói.

Chu Cương không thể đùn đẩy, đành phải đồng ý: "Hạ quan không dám." Nói xong tự mình tiến lên xé giấy niêm phong, mở cửa ra: "Mời Đường đại nhân."

Hồi 114 - Giỏ trúc múc nước

Đường Thực liếc mắt nhìn Chu Cương một cái, người này rất giả tạo, vẻ mặt của hắn khiến người ta không nhìn ra đâu là thật đâu là giả. Lúc này, Đường Phúc đã mang theo đèn lồng đi vào trong nhà trước, Đường Thực đi bên cạnh Đường Phúc, Đinh Nguyệt Hoa muốn đi theo sau, lại bị Đường Thực ngăn lại: "Đinh cô nương không phải người trong quan phủ, không tiện ra vào nơi bị quan phủ niêm phong, hãy chờ ở đây." Nói xong, Đường Thực còn cố ý nhìn Chu Cương một cái. Đinh Nguyệt Hoa nghe vậy hiểu được hắn dặn nàng coi chừng Chu Cương, liền gật đầu lui ra ngoài.

Lát sau, hai người Đường Thực từ trong nhà đi ra. Đinh Nguyệt Hoa cùng Từ Khiêm đều chờ mong nhìn hắn, nhưng hắn chỉ bất đắc dĩ lắc đầu.

"Đường đại nhân có tra ra gì không?" Chu Cương tiến lên hỏi.

Đường Thực nhìn hắn, lắc đầu thất vọng đáp: "Trong nhà trống không, xem ra bản quan nhận được tin báo sai lầm."

Chu Cương cười trả lời: "Vậy thì tốt, nếu trong nhà này có giấu đồ gì bất hợp pháp, ty chức chỉ sợ không thể gánh nổi!"

Đinh Nguyệt Hoa khẽ hừ một tiếng, cười nhạt với lời Chu Cương nói. Còn Từ Khiêm vẻ mặt không dám tin nhìn Đường Thực, lại nhìn Chu Cương, vẻ mặt nghi hoặc: "Chuyện này..." Đường Thực lắc đầu, ý bảo Từ Khiêm đừng nói gì, sau khi cáo từ Chu Cương, bốn người vội vàng rời đi.

"Đường đại nhân, ta thật sự nhìn thấy bọn họ chuyển lương thực vào trong đó, nhưng sao..." Từ Khiêm nghĩ không ra, ban ngày còn nhìn thấy, vì sao đến tối lại không thấy nữa?

"Chuyện này còn phải nói sao, chắc chắn là bị bọn họ mang đi trước rồi." Đinh Nguyệt Hoa giận dữ nói: "Ông xem bọn chúng tới đúng lúc không, chúng ta chân trước mới đến, bọn chúng sau lưng đã tới, giống như đối với hành tung của chúng ta rõ như lòng bàn tay. Chu Cương kia, bên ngoài tỏ vẻ khó xử, kỳ thật trong lòng từ sớm đã chờ xem chúng ta đẹp mặt

rồi. Hừ! Lão hồ ly, hại chúng ta một chuyến tay không."

Đường Thực lắc đầu cười: "Vây cũng chưa chắc." Nói xong, mở lòng bàn tay, "Các người xem này."

"Kê?"

"Làm sao có được?"

"Tìm được trên mặt đất trong nhà, cái này chứng minh quả thật lương thực đã từng được đặt trong ngôi nhà đó, nhưng mà lập tức đã bị chuyển đi rồi." Đường Thực thu hồi hạt kê, giải thích.

"Vây vì sao vừa rồi ngài không nói, hỏi Chu Cương kia một chút, hạt kê này làm sao ở đó, xem hấn nói thế nào!" Đinh Nguyệt Hoa tính tình nóng vội, không nghĩ đến Chu Cương có thể tìm ra đủ mọi lý do để thoái thác.

"Đinh cô nương, chỉ dựa vào hạt kê này, không chứng minh được cái gì." Đường Thực lắc đầu, "Có điều... chỉ cần số lương thực này tồn tại, bọn chúng nhất định phải tìm chỗ chứa. Chúng ta tiếp tục tìm kiếm, không sợ không tìm thấy."

"Ừ... Điều này cũng đúng." Đinh Nguyệt Hoa gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

"Lời này của Đường đại nhân có lý, lão phu cùng các quan viên về hưu sẽ tiếp tục điều tra, có tin tức sẽ lập tức báo cho Đường đại nhân."

"Từ đại nhân, Trình Nguyên rõ ràng biết việc làm của các ngài, mới có thể trước khi chúng ta tới đem lương thực chuyển đi hết. Mục tiêu của ngài đã bại lộ, không thể tiếp tục điều tra, hơn nữa, chỉ sợ Trình Nguyên sẽ gây bất lợi cho ngài, cho nên, việc này cứ để chúng ta xử lý là tốt rồi." Đường Thực nhìn Từ Khiêm, có chút lo lắng. Ông ta đã qua tuổi hoa giáp, sau khi về hưu chỉ nên an hưởng tuổi già. Nhưng ông vẫn không quên quốc sự, quan tâm đến dân chúng, phân tình cảm sâu đậm này, thật sự đáng quý. Nhưng mà, hấn không muốn vì chuyện tra án mà khiến một vị lão nhân gia này gặp phải bất trắc.

"Từ mỡ không phải hạng người sợ chết, sợ gì Trình Nguyên hấn gây bất lợi cho ta." Từ Khiêm nghe vậy vội bày tỏ.

"Từ đại nhân là người có đức độ, không sợ cường quyền, Đường Thực bội phục. Nhưng mà..." Đường Thực khó xử, không biết nói cái gì cho phải. Hấn lo lắng là an nguy của ông ấy. Nhưng mà... Người lớn tuổi, luôn có chút ngoan cố, cứng đầu, nói cái gì cũng không nghe vào.

"Đường đại nhân, không cần lo lắng, lão phu không phải người bảo thủ, nghe không vào lời của đại nhân, đại nhân xin yên tâm, hạ quan biết chùng mực, sẽ không làm lỡ đại sự."

Đường Thực xấu hổ cười cười nghĩ: quả nhiên là có chút ngoan cố, trong lòng biết có khuyên nữa cũng vô ích đành thôi.

Trong bóng tối, có hai bóng đen chạy như bay trên con đường không một bóng người, cuối cùng lặng yên không một tiếng động lên vào quan xá Đăng Châu. Hai người một trước một sau cùng tiến vào một gian phòng,

không lâu sau, đèn trong phòng sáng lên.

Bạch Ngọc Đường vội vàng gỡ bỏ vải đen che mặt, lo lắng hỏi: “Nha đầu, ngươi không sao chứ?”

Hiệu Vân ngồi xuống ghế, bỏ miếng vải đen che mặt lên bàn, tay phải xoa xoa cánh tay bị thương, sau đó chậm rãi lắc đầu tỏ ý vô sự. Bạch Ngọc Đường lo lắng, kéo tay áo nàng, trên bàn tay kia đầy máu tươi đỏ sẫm. Lại nhìn kỹ cánh tay trái của nàng, nửa ống tay áo đã ướt. Bạch Ngọc Đường giận tái mặt, không nói gì, cầm chủy thủ cắt ống tay áo nàng, bắt đầu xử lý miệng vết thương. Hiệu Vân liếc mắt nhìn cánh tay trái của mình, hít một ngụm khí lạnh, chỉ thấy bên trên có một vết thương dài hơn một tấc, da thịt bong tróc, không ngừng có máu tươi chảy ra, nhìn thật ghê người. Hiệu Vân quay đầu không nhìn vết thương kia nữa, nói với Bạch Ngọc Đường: “Ngũ ca, huynh nói người đó có lai lịch thế nào, công phụ lợi hại như vậy.”

Bạch Ngọc Đường không ngẩng đầu, chỉ chăm chú rắc thuốc lên miệng vết thương, rồi cầm vải sạch băng bó lại, lúc này mới nói chuyện: “Mặc kệ hắn lai lịch thế nào, ngày sau ta tất sẽ đòi lại cho ngươi một đao này.”

Hiệu Vân tất nhiên hiểu được tâm tư của hắn, trong lòng cũng rất cảm kích. Có điều... “Ngũ ca chớ tự trách, chỉ trách ta không bằng người, lại không cẩn thận, nên mới bị thương, không liên quan tới Ngũ ca.”

Bạch Ngọc Đường đối với câu “không liên quan tới Ngũ ca” rất căm tức, nhìn nàng thật sâu một cái, rồi phát tay áo đứng dậy định bỏ đi. Hiệu Vân thấy hắn có chút tức giận, vội đứng dậy giữ chặt tay áo hắn. "Ngũ Ca!"

Bạch Ngọc Đường đứng lại ở cửa, nhưng vẫn không quay đầu. Hiệu Vân thở dài, tính tình Bạch Ngọc Đường thật bướng bỉnh. “Ngũ ca chớ tức giận, huynh biết ta không có ý kia. Chỉ là không hy vọng Ngũ ca vì chuyện này mà tự trách thôi! Nếu không, ta cảm thấy rất khó chịu.”

Bạch Ngọc Đường tất nhiên biết nàng không có ý kia, nhưng mà trong lòng tự trách, trách mình vì sao rõ ràng ở ngay bên cạnh, lại không thể bảo vệ nàng chu toàn, hắn đây là tức giận với chính mình, nhưng hiện tại hắn ngay cả giận mình cũng không được sao? Bạch Ngọc Đường quay người vỗ bả vai nàng. “Không sao, ngươi nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì, ngày mai nói tiếp.”

“Được.” Hiệu Vân gật đầu, Bạch Ngọc Đường lúc này mới xoay người rời khỏi.

Bạch Ngọc Đường đi rồi, Hiệu Vân rửa mặt rồi nằm xuống giường. Tuy rằng đắp thuốc xong, hiệu quả giảm đau cũng rõ ràng, nhưng vết thương trên cánh tay trái vẫn hơi đau. Nhớ tới một đao kia, Hiệu Vân bây giờ vẫn còn có chút sợ hãi. Đao của người kia, vừa nhanh vừa độc, nếu không phải Bạch Ngọc Đường lấy đá đánh trật đao phong của hắn, cánh tay này của nàng, chỉ sợ đã bị phé.

Lúc trước, nàng cùng Bạch Ngọc Đường nhân lúc trời tối, đến dò xét phủ đệ của ông chủ tiền trang Tứ Hải Lý Khôn. Bởi bọn họ đều cảm thấy, Lý Khôn người này rất đáng ngờ. Theo lý, cho dù hắn có tiền, cũng không thể lớn hơn quan, nhưng trong yến hội tây trần đêm đó có thể thấy, Trình Nguyên ở trước mặt hắn kiên ky ba phần. Nhưng mà không nghĩ tới là, trong phủ của Lý Khôn lại ẩn dấu một cao thủ, lúc bọn họ vất vả tìm được thư phòng của Lý Khôn, đang định vào thì nhảy ra ngăn cản bọn họ, đã thương Hiếu Vân.

Tuy rằng Hiếu Vân võ công thường thường, nhưng có thể đã thương tới nàng khi có mặt Bạch Ngọc Đường, có thể thấy võ công người kia rất cao, chỉ sợ tương đương với Triển Chiêu. Lý Khôn là một thương nhân, vậy mà có cao thủ bảo vệ cho hắn, có thể thấy hắn không đơn giản. Tuy rằng, bọn họ đi chuyến này trắng tay trở về, nhưng không thể nghi ngờ, Lý Khôn rất đáng nghi.

Phủ thương trong nhà tàng long ngoạ hồ, ngay cả tri châu cũng kiên ky ba phần; tri châu trong triều có núi dựa, khiến dân chúng tức giận mà không dám nói gì; trên chợ có tiền giả lưu thông; nông dân bị ép vào đường cùng mà phải đi làm cướp. Nghĩ tới những chuyện xảy ra gần đây, Hiếu Vân không khỏi cảm khái: chuyện phiền phức ở Đãng Châu này, thật đúng là không ít. Nếu không có công việc bề bộn như vậy, Triển Chiêu cũng sẽ thoải mái hơn nhiều, hai người bọn họ cũng không cần vất vả lắm mới gặp nhau, lại rất nhanh phải tách ra.

Hôm nay gặp nhau, chẳng qua ngắn ngủi chưa tới một ngày, nhưng mỗi chi tiết trải qua, nàng đều nhớ rõ ràng. Nghi hoặc của Triển Chiêu lúc mới gặp nàng, khiếp sợ của hắn khi nghe thấy giọng nói của nàng, chờ mong khi mình từng chút từng chút cởi bỏ hóa trang, còn có niềm vui sướng khi cuối cùng xác nhận đúng là nàng đã trở về. Hắn cẩn thận ôm nàng, giọng nói ôn nhu của hắn khi nói chuyện, đôi mắt thâm tình của hắn khi nhìn nàng, nỗi bất an của hắn, còn có đôi môi nóng rực khiến người ta đau lòng.

Ngón tay, nhẹ nhàng xoa đôi môi của mình, giống như cảm giác được độ ấm của hắn, sức lực của hắn. Nàng biết, nỗi khổ của hắn ba năm qua, nàng biết ba năm qua, hắn cùng nàng đều không lúc nào không nhớ nhưng đối phương, còn có bất đắc dĩ cùng mong đợi xa vời của hắn, nàng đều biết. Cũng may, cuối cùng đã gặp lại. Triển Chiêu, chúng ta gặp lại, sau này, ta sẽ không dễ dàng rời khỏi huynh, sẽ không để huynh cô độc một mình, chịu đựng nỗi khổ chờ đợi không có hy vọng nữa.

Nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên là ánh mắt Triển Chiêu nhìn nàng không lay chuyển, là nụ cười dành cho nàng. Dịu dàng như vậy, thâm tình như vậy, thỏa mãn như vậy... Hiếu Vân nhin không được nhếch khóe miệng nở nụ cười, Triển đại ca, gặp lại huynh thật tốt.

Hồi 115 - Tiên triên chậm rãi

Sáng sớm hôm sau, Bạch Ngọc Đường đã ra cửa đi đến tiền trang Tứ Hải, Đinh Nguyệt Hoa là người hầu, tất nhiên cũng đi. Hiều Vân vì bị thương, ở lại quan xá không ra ngoài. Đường Thục tạm thời cũng không có việc gì làm, ở nhà chờ đợi, đợi cho tới lúc trời tối mới thấy bọn họ trở về. Mà bọn họ, một chuyến này không tệ, thuận lợi mang về mấy thứ, chính là sổ sách của ngân hàng Tứ Hải.

Hôm nay, Bạch Ngọc Đường cùng Đinh Nguyệt Hoa tới tiền trang Tứ Hải, cùng thủ hạ của Lý Khôn, tức chương quây Điều Tán gặp mặt, cố lý lộ ra ý định hợp tác cùng Lý Khôn của bọn họ, để Điều Tán nghĩ bọn họ nhận ủy thác của Đường Thục, tiếp cận tiền trang để thu lợi. Sau khi bọn họ trình bày mục đích, Điều Tán liền dẫn bọn họ đi gặp Lý Khôn. Bạch Ngọc Đường ở trước mặt Lý Khôn, không hề cố kỵ nói thẳng ý định hợp tác, Lý Khôn vô cùng vui vẻ đồng ý.

Bọn họ lấy tiền thắng được ban đầu ở Sòng bạc Ngân Câu làm vốn, gửi vào tiền trang Tứ Hải, mỗi tháng có thể lĩnh tiền lợi tức. Trên thế giới này có nghề nào tạo ra lợi nhuận cao như vậy, mỗi tháng được tới 10% lợi tức? Gửi tiền ở đây một năm, sẽ nhận được gấp đôi, đây căn bản chính là hồi lộ. Mà những chuyện này, đều ghi rất rõ ràng trên sổ sách của tiền trang.

Trong tay chương quây của ngân hàng Tứ Hải có hai bản sổ sách, một quyển là *minh trướng**, bản khác là *ám trướng***. Bạch Ngọc Đường tận mắt nhìn Điều Tán ghi lại dòng tiền ra vào lên minh trướng, cùng với lợi tức theo lẽ bình thường, đây là để cho quan phủ xem. Còn trong bản ám trướng, ghi lại rõ ràng lợi tức của bọn họ từng tháng.

* Minh trướng: sổ sách công khai các khoản mục thu chi

** Ám trướng: sổ sách bí mật ghi chép các khoản mục không thể công khai

Nhìn thấy tình huống này, Bạch Ngọc Đường nảy ra một kế: nếu Trình Nguyên cùng Lý Khôn thật sự là quan thương câu kết, như vậy, “tiền lãi” của Trình Nguyên cũng có thể được ghi lại trong ám trướng. Như vậy, ám trướng sẽ trở thành bằng chứng quan trọng kết tội Trình Nguyên làm quan bất chính, ăn hồi lộ. Vì thế, sau khi hấn thỏa thuận xong mọi chuyện, liền mời Điều Tán uống rượu, chuốc say hấn rồi lén vào tiền trang Tứ Hải, trộm hai bản sổ sách đó ra. Lúc trở lại quan xá đã là cuối giờ Tuất.

Nhìn hai bản sổ sách, lo lắng cả ngày của Đường Thục biến mất, tinh thần phấn chấn, không ngừng cảm tạ Bạch Ngọc Đường cùng Đinh Nguyệt Hoa: “Bạch đại nhân, Đinh cô nương, thật sự là vất vả cho hai người. Có hai bản sổ sách này, chúng ta lo gì không tra được bằng chứng Trình Nguyên ăn hồi lộ.” Nói xong, vội vàng vào thư phòng xem xét sổ sách.

Bộ dáng hấp tấp của Đường Thục, khiến người ta vừa buồn cười vừa

vui mừng. Có vị thông phán vì công vụ mà làm việc không kể đêm ngày, dân chúng Đãng Châu thật có phúc. Nhưng mà, đáng tiếc, sự tình không thuận lợi như bọn họ mong muốn.

Sáng sớm hôm sau, Hiểu Vân vừa mới rời giường, Đường Phúc đã tới tìm nàng, nói là Đường Thực hôn mê trong thư phòng, gọi thế nào cũng không tỉnh lại, không biết có chuyện gì xảy ra. Hiểu Vân vội vàng chạy tới xem, quả nhiên thấy Đường Thực gục xuống bàn không nhúc nhích, dưới khuỷu tay còn đang mở ra một trang giấy ghi khoản mục.

"Đường đại nhân!" Hiểu Vân vội chạy tới nâng hẳn dậy, tay phải đặt lên cổ tay hắn.

Đường Phúc thấy Hiểu Vân càng lúc mà càng nhúu chặt, trái tim nhảy lên, nóng ruột không ngừng xoa tay: "Đinh cô nương, thiếu gia nhà tôi..."

"Đường Thực hẳn trúng độc." Hiểu Vân buông cổ tay Đường Phúc, về mặt ngưng trọng nhìn cuốn sổ đang mở ra trên bàn, trang sổ kia vẫn còn dấu vết rõ ràng.

"Trúng độc! Sao có thể trúng độc, thiếu gia đêm qua luôn ở trong thư phòng, không tiếp xúc với người khác mà!" Lời của Hiểu Vân khiến Đường Phúc nhất thời hoảng loạn tay chân: "Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, Đinh cô nương, ngài phải cứu thiếu gia nhà tôi..."

Hiểu Vân vội vàng đỡ lấy Đường Phúc đang muốn quỵ xuống, "Phúc thúc, ông chớ hoảng hốt, ta nhất định sẽ nghĩ cách cứu thiếu gia nhà ông. Trước tiên ông tìm người đỡ hắn nằm xuống, ta đi lấy thuốc." Nói xong, Hiểu Vân vội vàng về phòng. Pha chế giải dược cần có thời gian, trước tiên phải áp chế độc dược khuếch tán trong cơ thể hắn trước đã. May mắn, nàng mang theo một ít thuốc cấp cứu, có thể tạm thời áp chế một thời gian.

"Đinh cô nương, thiếu gia sao còn chưa tỉnh lại?" Đường Phúc nhìn Đường Thực nằm không nhúc nhích trên giường, lo lắng đỏ mắt. Thuốc đã uống hai lần, châm cũng đã hạ, sao chẳng thấy gì khởi sắc?

"Phúc thúc, ông đừng gấp, giải độc cần có quá trình, Đường Thực không thể tỉnh lại nhanh như vậy. Có điều ta cam đoan, hắn sẽ không sao hết." Hiểu Vân đem ngân châm cất vào trong bao bố.

Đường Phúc nhìn Đường Thực, lại nhìn Hiểu Vân, vừa do dự vừa bất an. Không phải không tin nàng, nhưng ông ta rất lo lắng. Bạch Ngọc Đường thấy bộ dáng này của ông ta, liền bước lên vỗ vỗ vai an ủi: "Phúc thúc, ông yên tâm, nha đầu đã cam đoan, Đường đại nhân tất nhiên sẽ vô sự."

Đường Phúc nhìn Bạch Ngọc Đường, há miệng thở dốc, một hồi lâu mới phun ra một câu: "Lão nô tin tưởng Đinh cô nương sẽ chữa khỏi cho thiếu gia." Dứt lời, xoay người nhìn Đường Thực không chuyển mắt. Hiểu Vân không tiếng động thờ dài, lắc đầu, cùng Bạch Ngọc Đường ra khỏi phòng, để lại chủ tớ hai người bọn họ.

Hai người im lặng đi một lát, cách phòng Đường Thực rất xa mới nói

chuyện: “Lý Khôn, quả thật là một nhân vật lợi hại. Không ngờ, chúng ta ngược lại bị tính kế.”

"Đúng vậy." Bạch Ngọc Đường nhíu mày, "Hắn vậy mà tính đến chuyện chúng ta sẽ xuống tay với sổ sách, liền làm giả sổ, hạ độc, sau đó cố ý để chúng ta trộm đi. Xem ra hắn đối với hành tung của chúng ta nắm rõ như lòng bàn tay."

Hiểu Vân gật đầu: "Hắn lợi hại hơn nhiều so với chúng ta tưởng tượng, có thể, ngay cả thân phận của huynh hấn cũng đã biết."

Nói tới đây, Bạch Ngọc Đường lại nhíu mày: “Chúng ta ở ngoài sáng, địch trong tối, như vậy càng thêm bị động.”

"Đúng vậy." Hiểu Vân một tay chống eo, một tay chống má, vẻ mặt ngưng trọng. Độc mà Đường Thực trúng, chẳng lẽ là cái đó? Lý Khôn sao có thể có loại độc này!?

"Suy nghĩ gì vậy?" Bạch Ngọc Đường thấy Hiểu Vân nhíu mày trầm tư, hồi lâu không nói lời nào, cũng không biết đang nghĩ cái gì, liền mở miệng hỏi. Hiểu Vân nghiêng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, lắc lắc đầu rồi nói: “Đúng rồi, Nguyệt Hoa cô nương đâu?”

Bởi vì Hiểu Vân cùng họ với Đinh Nguyệt Hoa, gọi Đinh Nguyệt Hoa là Đinh cô nương, luôn có cảm giác giống như gọi mình, vì thế nàng vẫn luôn gọi là Nguyệt Hoa cô nương. Tính cách của Đinh Nguyệt Hoa hoàn toàn không như nàng tưởng tượng, là một nữ nhân dịu dàng hiền thực, tĩnh nhuộc. Cái tính hoạt bát hiếu động kia, căn bản giống một “dã nha đầu”, gần như không có lúc nào yên tĩnh được. Chỉ cần có mặt nàng, thế giới này không thể yên lặng nữa, mà mấy ngày qua, nàng đã quen với giọng nói riu rít của nàng ấy ở bên. Lúc trước vội vàng điều trị cho Đường Thực, không chú ý, tới bây giờ mới phát giác, bên tai giống như thiếu cái gì vậy, thì ra là Đinh Nguyệt Hoa không xuất hiện.

Bạch Ngọc Đường giống như đối với ba chữ Đinh Nguyệt Hoa này rất đau đầu, nhắc tới tên nàng, hắn liền nhíu mày thờ dài: “Mới vừa rồi nàng biết Lý Khôn lợi dụng sổ sách giả để hạ độc Đường Thực, ồn ào muốn đi tìm bọn chúng tính sổ, ta đã điểm huyết mê của nàng.”

Trực tiếp điểm huyết, thật đúng là thủ đoạn bạo lực. Hiểu Vân cười lắc đầu nghĩ: hai người này đúng là oan gia.

Đúng vào lúc này, xa xa truyền đến tiếng thanh đồng, âm thanh trang nghiêm, từ xa vọng tới, hướng về phía này. Tim Hiểu Vân mãnh liệt nhảy lên, dấu không được vui sướng trên mặt, cười khanh khách nhìn Bạch Ngọc Đường nói: “Bọn họ tới rồi!” Dứt lời xoay người đi ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường vốn định ngăn cản, định nói lấy “thân phận” bọn họ, không tiện trực tiếp gặp Bao đại nhân. Có điều sau đó lại nghĩ, dù sao Lý Khôn đã biết bọn họ đang âm thầm điều tra hắn, vậy tất đã biết thân phận bọn họ là giả. Hơn nữa, nếu Bao đại nhân tới, bọn họ hẳn là có thể quang

minh chính đại mà tra án, càng không cần che dấu thân phận nữa.

Nhìn dáng chạy như chim sỏ lông của Hiếu Vân, Bạch Ngọc Đường lắc đầu, có chút cảm khái, âm mộ. Nhìn một hồi mới xoay người đi vào trong. Vẫn nên đánh thức Nguyệt Hoa muội tử dậy đã. Nghĩ tới bộ giác tức giận của Đinh Nguyệt Hoa sau khi tỉnh lại, Bạch Ngọc Đường không khỏi cảm thấy trán râm ran đau nhức. Nha đầu kia thật đúng là “Thiên địch” của hắn.

Hiếu Vân ra khỏi quan xá, đội ngũ của Bao đại nhân đã tới đường lớn trước cửa. Hiếu Vân nhanh chóng tìm được bóng áo đỏ của Triển Chiêu bên trong, đang đi trước quan kiệu của Bao đại nhân. Mà Triển Chiêu cũng rất nhanh nhìn thấy nàng, khẽ gật đầu rồi đem ánh mắt dời khỏi người nàng, quan sát dân chúng vây quanh trên đường. Mà Hiếu Vân sau khi nhìn Công Tôn Sách, ánh mắt của nàng không hề rời khỏi người hắn.

Ngọc thạch trên mũ ô sa, hai dải mũ hồng, quan phục đỏ lửa, sóng lớn ba đào, thân thẳng như tùng, diện mạo hiên ngang. Một thân áo đỏ, thoát nhìn càng thêm oai hùng. Sao lại có người vừa hợp với màu lam, lại hợp với cả màu đỏ chứ? Hai màu sắc này, ở trên người hắn, đều như vì hắn mà sinh ra.

Hắn mặc áo lam, trầm ổn nội liễm, yên tĩnh sâu xa, giống như biển lớn, có thể dung nạp trăm dòng suối nhỏ.

Hắn mặc áo đỏ, nóng bỏng cương liệt, kiên định cố chấp, giống như mặt trời đỏ rực, chiếu sáng thế gian.

Nhưng mà, cho dù hắn là ai, đều một thân chính khí, cứng cỏi kiêu ngạo. Vì muôn dân trăm họ, vì trăm vạn dân chúng, không sợ gió tanh mưa máu, vượt mọi chông gai, che chở Bao đại nhân, một đường tiến bước.

Đây là Triển Chiêu, là Triển Chiêu của Bao đại nhân, cũng là Triển Chiêu của người trong thiên hạ. Mà nàng vô cùng may mắn, có thể chiếm được một vị trí trong lòng hắn, một vị trí vô cùng đặc biệt. Nàng sao có thể từ bỏ hắn được? Cho dù là trường sinh bất tử, trẻ mãi không già, nàng cũng không đổi.

Hồi 116 – Ngàn vạn lưu luyến

Hiếu Vân cách quãng theo sau đoàn người Bao đại nhân đến quan dịch thành Đặng Châu. Vẫn định theo chân bọn họ vào trong trạm dịch, không ngờ Trình Nguyên không biết vì sao có được tin tức, đã chờ ở cửa trạm dịch. Vì có Trình Nguyên ở đây, Hiếu Vân không thể lộ diện, bèn chờ ở quán trà cạnh trạm dịch một hồi lâu, mãi sau khi Trình Nguyên đi rồi, mới đi gặp Bao đại nhân, nói với họ toàn bộ những chuyện đã xảy ra mấy ngày qua.

Bao đại nhân sau khi nghe hết chân tướng, suy tư một hồi, rồi lệnh cho Hiếu Vân nhanh chóng trở lại quan xá, cẩn thận bảo vệ Đường Thực, hơn

nữa, phải giấu diếm bệnh tình của Đường Thục với bên ngoài, để Lý Khôn nghĩ gian kế của hắn đã thành công, để bọn chúng thả lỏng đề phòng với Đường Thục. Hiểu Vân sau khi nhận lệnh, vội vàng chạy về quan xá, cũng không kịp cùng Triển Chiêu nói câu nào.

Hiểu Vân đi rồi, Bao đại nhân khẩn cấp sắp xếp công việc. Theo đó, Triển Chiêu dẫn đầu, đem toàn bộ hạ nhân, nha dịch trong phủ thông phán rút ra, thay thế bằng quan binh từ Khai Phong phủ theo đến, mặt khác, cho Công Tôn Sách tìm những quan viên về hưu, sắp xếp gặp mặt. Cũng sắp xếp người tới giám thị ngân hàng Tứ Hải và phủ tri châu. Kinh nghiệm nhiều năm xử án, khiến Bao đại nhân cảm thấy: Trình Nguyên, Lý Khôn, và cả tiền giả, bên trong có thiên ti vạn lữ liên hệ, nếu muốn tra ra manh mối những vụ án này, phải chuẩn bị mọi mặt, đảm bảo vạn vô thất nhất.

Một ngày này vô cùng bận rộn. Triển Chiêu, Công Tôn Sách, Trương Long, Triệu Hồ cùng Bao đại nhân và những người liên quan, bôn tẩu khắp nơi trong thành Đặng Châu, bận rộn thực hiện mệnh lệnh của Bao đại nhân. Còn Hiểu Vân phụ trách bảo vệ Đường Thục, ở trong quan xá thật ra lại rất nhàn hạ, việc nàng cần làm, chính là chú ý động tĩnh của đám “chuột” không có hảo ý, không để bọn chúng đi vào trong viện của Đường Thục là được.

Đêm hôm sau, Bạch Ngọc Đường đến thay Hiểu Vân, nàng mới về phòng mình nghỉ ngơi. Ăn uống xong, hạ nhân trong quan xá đã chuẩn bị xong nước ấm cho nàng tắm rửa. Bởi vì cánh tay bị thương, nàng tắm rửa lâu gấp đôi thời gian so với bình thường. Nhưng cho dù nàng đã vô cùng cẩn thận, vẫn không tránh khỏi động tới vết thương, vải trắng quấn trên tay nhanh chóng nhuộm thành màu đỏ.

Tuy đã vào mùa xuân, nhưng nhiệt độ ban đêm vẫn tương đối thấp. Hiểu Vân chỉ mặc một cái yếm cùng váy dài, đã lạnh tới nổi da gà, nhưng vết thương này nhìn thế nào cũng biết là không ổn. Bởi vì có bôi thuốc mỡ, thuốc trị thương cũng thuận lợi dính lên miệng vết thương, nhưng vải trắng, không biết phải quấn thế nào. Nhìn vết thương cùng vải trắng trên tay, Hiểu Vân có chút âm ỉ. Bị thương thật phiền toái, nhất là bị thương trên tay, lại càng phiền toái.

Lúc nàng đang phiền não, ngoài phòng truyền tới tiếng gõ cửa. Cốc cốc cốc, âm thanh vang lên trong đêm đen yên lặng, vô cùng rõ ràng. Hiểu Vân cả kinh, theo phản xạ hỏi: “Ai?”

"Hiểu Vân, là ta." Ngoài phòng truyền đến âm thanh trong trẻo của Triển Chiêu.

Hiểu Vân vui vẻ, không chút suy nghĩ đứng dậy ra mở cửa, tay đụng tới then cửa mới ý thức mình hiện giờ không thể gặp người khác, vì thế lại lùi về khoác thêm một chiếc áo, rồi mới ra mở cửa.

"Triển đại ca."

"Hiểu Vân..." Nhìn mái tóc dài của Hiểu Vân còn sũng nước, quần áo

cũng tùy tiện mặc lên người, ngay cả đai lưng cũng chưa thắt, toàn bộ cổ đều lộ ra ngoài, xương quai xanh muọt mà, lấp ló dưới cổ áo có thể nhìn thấy được, rõ ràng mới tắm xong, sũng sờ một chút. Mỹ nữ vừa tắm xong, quả thật như hoa sen mới nở, mềm mại ướt át, xinh đẹp vô hạn.

Hiểu Vân thấy hấn ngậy người nhìn mình, không khỏi có chút khẩn trương, không tự nhiên sửa sang lại vạt áo. “Vừa rồi ta đang tắm, cho nên...”

Triển Chiêu lúc này mới hồi phục tinh thần, xấu hổ gật đầu, “Vào trong nói tiếp, chớ để cảm lạnh.”

“Ừ.” Hiểu Vân mở rộng cửa cho hấn tiến vào.

Triển Chiêu vào phòng, liền thấy mấy thứ trên bàn, vải nhiễm máu, chai thuốc trị thương, bình thuốc mỡ, còn có vải sạch.

“Triển đại ca, sao huynh lại tới đây? Không bận sao?” Hiểu Vân thu mấy thứ kia sang một góc bàn, muốn rót trà cho Triển Chiêu, kết quả phát hiện bình trà trống không.

“Triển đại ca, huynh ngồi một lát, ta đi gọi người lấy nước.” Nói xong, để ấm trà xuống muốn ra cửa, lại bị Triển Chiêu ngăn lại, từ trong tay nàng nhận lại ấm trà, sau đó kéo nàng ngồi xuống. Bộ dáng này của nàng đi ra ngoài rất không ôn.

“Hiểu Vân, không cần, mới vừa rồi đã uống trà ở chỗ Đường đại nhân rồi. Đại nhân bảo ta tới thăm Đường đại nhân, cho nên tiện đường đến thăm nàng.”

“Ừ, nếu buổi chiều không vội, vậy ngồi thêm một lát.” Hiểu Vân ngồi bên cạnh Triển Chiêu, nhìn hấn cười. Tuy rằng ban ngày mới gặp, nhưng nàng đối với hấn luôn thấy nhìn bao nhiêu cũng không đủ. Hơn nữa, ban ngày nhiều người như vậy, trên cơ bản không thể nói chuyện riêng với hấn. Làm sao bằng bây giờ, chỉ có hai người, không bị quấy rầy.

“Được.” Triển Chiêu cầm tay nàng, mỉm cười đáp. Sau đó lại thoáng nhìn mấy thứ đồ trên bàn hỏi: “Thuốc trị thương đã đắp chưa? Vết thương có nghiêm trọng không?”

Bị Triển Chiêu hỏi, Hiểu Vân không khỏi thở dài, “Đắp thuốc rồi, vết thương không sao, nhưng mà băng bó không tiện lắm, một mình ta không làm được.” Nói xong, chỉ chỉ vải trắng trên bàn, rất bất đắc dĩ: “Thứ này, một bàn tay đúng là không dùng được.”

Triển Chiêu thấy nàng bĩu môi, vẻ mặt không có cách nào, liền khẽ nở nụ cười: “Để ta làm.” Nói xong, nắm lấy tay nàng muốn kéo ống tay áo lên. Nhưng nàng bị thương ở cánh tay, mà áo khoác của nàng tuy cổ tay áo đủ lớn, ống tay áo lại nhỏ, không dễ vén lên. Nếu dùng sức, sẽ chạm tới vết thương.

Hiểu Vân thấy Triển Chiêu vừa cố sức vén ống tay áo lên, vừa cẩn thận để không chạm tới vết thương, khiến nàng bị đau mấy lần, vẫn không thể thành công, khẩn trương tới mức trán cũng đổ mồ hôi, trong lòng vừa

thấy ngọt ngào, vừa buồn cười, không tự chủ được bật cười.

Triển Chiêu giương mắt nhìn nàng, như giận như không: “Sao nàng còn cười?”

“Ha ha, ta đang nghĩ, huynh sao mà đi mãi không qua được một vòng? Tay áo này không vén lên được, trực tiếp đem áo khoác cởi ra không phải là bớt việc sao.”

Hiệu Vân không nghĩ nhiều đã nói ra một câu như vậy, kết quả vừa nói dứt lời, Triển Chiêu ngậy người, vẻ mặt kinh ngạc nhìn nàng. Hiệu Vân lúc này mới ý thức được mình vừa nói gì, thấy xấu hổ vô cùng, vội quay đầu sang một bên không nhìn hắn, không tự giác cắn môi dưới, không biết nên nói tiếp thế nào.

Trong phòng rất im lặng, im lặng tới mức nghe được tiếng tim đập. Qua một hồi lâu, Triển Chiêu mới chậm rãi đem ống tay áo đã cuộn lên một nửa buông xuống. Hắng giọng, giấu đi xấu hổ nói: “Hiệu Vân nói phải, là ta... ngu dốt.”

Hiệu Vân tay đặt lên vạt áo, nhin không được có chút run rẩy, không khỏi thâm mắng mình: ở cổ đại mới hơn ba năm, đã trở nên cổ hủ giống như cổ nhân rồi. Đừng nói bọn họ đã bái đường thành thân, có danh phận vợ chồng. Chẳng qua là cởi áo khoác mà thôi, bên trong còn mặc đồ, cũng không phải cả người trống trơn, không cần nhăn nhó nhí nhí như vậy chứ, trước kia mặc áo hai dây ra đường cũng có sao đâu. Nghĩ như vậy, liền hung hăng cởi áo xuống, xoay người ngồi nghiêng trước mặt Triển Chiêu, lộ ra bả vai cùng cánh tay trái.

Cánh tay vốn trắng nõn, lại hiện lên một vết thương dữ tợn. Miệng vết thương còn chưa kết vảy đỏ hồng. Thuốc mỡ cùng thuốc trị thương dính trên vết thương đã kết thành khối, từng nốt từng nốt cục cục như mụn cơm, có chỗ đã bị quần áo lau mất. Triển Chiêu nhìn thấy mà đau lòng, tất nhiên không có tâm trạng xao động khẩn trương như vừa rồi nữa. Lấy thuốc trị thương cùng vải sạch, tỉ mỉ, cẩn thận đắp lại cho nàng rồi băng bó. Động tác mềm nhẹ, không hề khiến Hiệu Vân có cảm giác đau đớn.

Hiệu Vân quay đầu nhìn Triển Chiêu, thấy hắn hết sức chuyên chú, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm. Dòng nước ấm kia, chậm rãi, chảy vào trái tim, rồi lan tỏa ra toàn bộ thân thể, khiến nàng cảm thấy thật thỏa mãn. Ý cười âm áp không nhin được hiện lên khóe miệng. Cảm giác được che chở khiến nàng hạnh phúc như muốn bay lên. Hiệu Vân thở dài một tiếng, thấp giọng nỉ non: “Triển đại ca, chúng ta làm vợ chồng nhé?”

Triển Chiêu đang thất bạng vải, không khỏi run lên, ngẩng đầu nhìn Hiệu Vân, vẻ mặt chần chừ. Lúc này đây, Hiệu Vân không né tránh, mà yên lặng nhìn ánh mắt hắn, thâm tình, ôn nhu, kiên định, mang theo tình yêu nồng nàn. Ba năm trước đây chưa thể hoàn thành, đem động phòng hoa chúc nàng vẫn còn thiếu hắn.

Triển Chiêu không nói lời nào, chỉ nhìn nàng, vẫn không nhúc nhích, giống như chưa kịp phản ứng trước những lời nàng vừa nói.

Hiều Vân thấy hắn không phản ứng, không khỏi có chút buồn nản. Chẳng lẽ bản thân không có lực hấp dẫn với hắn sao? Tình trạng “ngực sữa nửa lộ” như vậy, nói với hắn những lời đó, hắn vậy mà chỉ ngây ngốc nhìn mình, một câu cũng không nói, một chút phản ứng cũng không có. Chẳng lẽ mình nói quá mật mờ, hắn không hiểu được? Nhưng nhìn vẻ mặt khiếp sợ của hắn, hắn là hiểu được ý nàng mà. Hay là, thật sự mình không có đủ mị lực...

Hiều Vân chép miệng miệng, ai oán thở dài, vừa định nói: "Không muốn thì thôi vậy." Chợt thấy Triển Chiêu đứng lúc này đứng lên, không nói một tiếng xoay người đi ra ngoài. Hiều Vân không biết hắn có chuyện gì, trong lòng hoảng hốt, vội vàng đứng lên. "Triển đại ca?!"

Triển Chiêu đi tới cửa, tay đưa lên cài then cửa. Hiều Vân thấy vậy, mặt đỏ bừng lên. Hắn hắn hắn, hắn đây là...

Triển Chiêu quay người lại, chậm rãi đi về phía nàng. Một bước, hai bước, ba bước, bốn bước. Phòng không lớn, chân hắn lại dài như vậy, cho dù đi chậm, cũng rất nhanh đã đứng lại trước mặt nàng.

Áo khoác đã cởi một nửa trên người Hiều Vân, bởi vì vừa rồi cử động, đã từ trên vai nàng rơi xuống đất. Phần lớn da thịt lộ ra trong không khí, khiến nàng không khỏi rùng mình. Triển Chiêu thấy vậy, xoay người nhặt áo khoác của nàng lên, khoác lên người nàng. Đôi tay rộng lớn, mang theo nhiệt độ, nhẹ nhàng chạm trên vai nàng, khiến nàng chợt cảm thấy lo lắng.

"Vân Nhi..."

Hắn, gần trong gang tấc, gần đến mức có thể ngửi được mùi hương trên người hắn, thanh nhiên, tươi mát, giống như hương cỏ xanh sau cơn mưa; mà ánh mắt hắn, mang theo nhiệt độ ấm áp, chiếu trên người nàng, giống như nắng ấm ngày xuân; giọng nói của hắn, giống như hoa đào đã ủ năm xưa, nhu hòa, lưu luyến, bay qua tai nàng, ôn nhu quấn quanh bên nàng. Nàng say trong nhu tình của hắn, cơ hồ nghĩ đây là cảnh trong mơ. Chỉ có tim không ngừng xao động, đang nhắc nhở nàng, đây là sự thật.

"Triển đại ca..." Hiều Vân gần như si mê nhìn ánh mắt Triển Chiêu, đôi mắt thâm sâu ấy, lúc này đây, dưới ánh nền mờ nhạt, càng thêm đen láy, giống như hồ sâu không thấy đáy. Mà nàng cứ như vậy hãm sâu trong đó, không thể tự kiềm chế.

"Vân Nhi, tối nay, ta muốn nàng thật sự trở thành thê tử của ta, là nữ nhân độc nhất vô nhị của ta."

Hồi 117 - Trở thành quyền thuộc

"Vân Nhi, tối nay, ta muốn nàng thật sự trở thành thê tử của ta, là nữ

nhân độc nhất vô nhị của ta."

Một câu dịu dàng mà kiên định, nhẹ nhàng truyền vào trong tai. Hiểu Vân cảm thấy một câu nói kia, giọng nói kia, tựa như một cục đá, ném xuống hồ nước trong tim nàng, tạo nên từng gợn sóng, nhộn nhạo, choáng váng.

"Được." Nhìn Triển Chiêu trước mặt, là nam tử mình yêu, ngoại tử tử này, Hiểu Vân không biết còn có thể nói gì.

Đôi mắt đen láy kia càng ngày càng gần, chậm rãi hạ rèm mi, nhắm lại hai mắt. Hôn môi, mang theo hơi thở ấm áp, dừng trên trán trên mi, trên khóe mắt, hai má, trên mũi nàng. Mềm mại, nóng hổi, mềm nhẹ như lông chim, lại trêu chọc, khiến trong lòng nàng giống như mọc thêm hai cánh bướm, không ngừng xôn xao, muốn bay muốn múa.

"Triển đại ca..." Khẽ mở đôi môi, một tiếng thở dài vang lên, gọi đến cánh môi dịu dàng như cánh hoa, hái lấy ấm áp của nàng, để lại nhiệt độ cùng khí tức của hắn.

Nén trong phòng lay động, in lên cửa sổ hai bóng hình. Một đôi tình nhân đang ôm lấy nhau, cùng nhau tâm sự, cùng nhau ân ái.

...

Trăng treo trên cao, ngoài cửa sổ đêm lạnh như nước. Mà trong phòng, bên trong màn trướng, hai người liếc mắt đưa tình, lẳng lặng đối diện, hoà thuận vui vẻ.

Triển Chiêu nắm tay Hiểu Vân, mười ngón giao hòa. Ánh nến mờ nhạt xuyên qua màn trướng chiếu vào tạo nên vài vệt sáng. Thiên hạ trước mắt, khuôn mặt tinh xảo, lộ ra vẻ dịu dàng cùng thẹn thùng, hai gò má ửng hồng, còn có đôi môi đỏ sẫm ướt át, so với ngày thường lại thêm vài phần mềm mại đáng yêu, mái tóc hỗn độn phủ trên vai, trên gôi, dây dưa cùng một chỗ với mái tóc của hắn, không phân biệt được của ai.

Kết tóc cùng giường, ân ái không rời. Hạnh phúc như vậy, khiến hắn thỏa mãn muốn thở dài.

"Vân Nhi..."

"Vâng?" Hiểu Vân vùi đầu vào cổ hắn, nhẹ nhàng cọ xát. Sợi tóc mềm mại, hơi thở ấm áp, da thịt nõn nà, lướt qua cổ và ngực của hắn, làm con tim hắn lại ngứa ngáy một trận, vội lấy tay đè lại đầu nàng, không cho nàng tác quái. Tình triều mới qua không lâu, dự vị vẫn còn, khát vọng rất dễ dàng bị châm ngòi. Mà Hiểu Vân mới trải qua việc này lần đầu, không thích hợp lại ân ái lần nữa. Triển Chiêu nhắm mắt lại, thở dốc mấy phen, mới khiến cổ lửa nóng mới dấy lên trong cơ thể đè ép xuống.

"..."

"Làm sao vậy?" Hiểu Vân thấy hắn không nói lời nào, ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Triển Chiêu hơi cúi đầu, nhìn Hiểu Vân, tay vỗ về mái tóc nàng, rồi chuyển qua hai má, da thịt của nàng có chút lạnh lẽo, giống như một khối

ngọt quý, xúc cảm mềm mịn, khiến hắn yêu thích không muốn buông tay. Thật không muốn rời đi, để nàng lại một mình.

"Đã lâu rồi, ta phải đi thôi. Chỗ Bao đại nhân..."

Thấy Triển Chiêu lại nhịu mày, Hiểu Vân nhẹ nhàng nở nụ cười, tay vuốt mày hắn nói: "Ừ, ta biết mà. Huynh đi đi."

"..."

Thấy Triển Chiêu không nói gì, Hiểu Vân cười từ trong lòng hắn tránh ra, đẩy hắn, thúc giục hắn đứng dậy. "Huynh mau đi, ta ngủ một mình quen rồi, nếu huynh ở đây, ta không ngủ nổi."

"Vân Nhi..." Thấy Hiểu Vân như vậy, Triển Chiêu càng cảm thấy trong lòng khó chịu, tâm tư của nàng, hắn làm sao không biết. Muốn nói gì đó, nhưng há mồm lại không biết nói cái gì cho phải, cuối cùng chỉ thở dài một tiếng, xóc chăn đứng dậy, đưa lưng về phía nàng mặc quần áo.

Tuy rằng hai người đã có da thịt chi thân, nhưng Hiểu Vân vẫn chỉ dám đem tầm mắt dừng lại trên bờ vai của hắn. Bờ vai có chút gầy gò, lại khiến nàng cảm thấy thật rộng lớn, rất an toàn.

Triển Chiêu lưu loát mặc quần áo, buộc tóc, nhanh chóng sửa soạn thỏa đáng. Xoay người, thấy Hiểu Vân ôm chăn, tay phải gối đầu, bả vai cùng tay trái lộ ra khỏi chăn, tóc dài thả sau người, cười khanh khách nhìn mình. Thật là một bức mỹ nhân trên giường, cho dù trên tay quần vải trắng, không chút ảnh hưởng tới phong tình, ngược lại càng khiến người ta thương mến.

Triển Chiêu cúi người xuống, đem cánh tay nàng nhét vào trong chăn, kéo chăn cẩn thận lên tới tận cổ: "Thân mình lạnh như vậy mà không đắp chăn, cẩn thận lạnh."

Được Triển Chiêu che chở, khiến ý cười trên mặt Hiểu Vân càng đậm. Nhìn hắn không chuyển mắt, nhu thuận gật đầu: "Ừ, ta đã biết."

Triển Chiêu nhìn nàng, trong ánh mắt lộ ra vẻ sủng nịch. Đưa tay vén tóc nàng tới sau tai, lại hôn một cái trên chóp mũi nàng, rồi mới đứng dậy: "Ta đi đây."

"Ừ." Hiểu Vân gật đầu, Triển Chiêu lúc này mới xoay người đi ra ngoài. Nhưng tới cạnh cửa, lại nhìn không được dừng lại quay đầu nhìn nàng. Hiểu Vân thấy vẻ mặt lưu luyến không rời của hắn, trong lòng ngọt ngào như mật, ngoài miệng lại thúc giục: "Sao huynh còn chưa đi?"

Triển Chiêu liếc mắt thật sâu nhìn Hiểu Vân, lúc này mới xoay người mở cửa rời đi.

Nhìn Triển Chiêu biến mất sau cánh cửa, Hiểu Vân nhìn không được thở dài một tiếng. Nằm ngửa trên giường, nhìn màn trướng trên đỉnh đầu. Tuy rằng trong lòng ngọt ngào, nhưng cũng có mát mát tiếc nuối. Nếu có thể đồng giường cộng chăn, ôm nhau mà ngủ cho tới sáng, không phải rất tốt sao? Có điều, thời điểm này, tình cảnh này, có thể ôn tồn như vậy, đã đủ rồi.

Hắn có việc cần làm, có trách nhiệm của hắn. Tâm của hắn, rất rộng rất lớn, rất sâu rất dài. Chứa giang sơn xã tắc, lê dân dân chúng, chứa thân nhân bạn bè, đạo nghĩa giang hồ. Triển Chiêu không phải là Triển Chiêu của một mình nàng. Trước kia không phải, hiện tại không phải, tương lai cũng không phải. Nàng hiểu, mà cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng muốn độc chiếm hắn. Nếu hắn thật sự trở thành Triển Chiêu của một mình nàng, hắn vẫn còn là Triển Chiêu sao?

Nàng đã là thê tử của hắn, đã có tấm lòng của hắn, có thâm tình của hắn, còn cần gì hơn nữa? Có thể làm bạn của hắn, có được sự dịu dàng của hắn, nàng thấy đã đủ rồi.

Chuyện vừa rồi, trong đầu nàng vẫn rất rõ ràng. Mỗi một động tác, mỗi một lần va chạm, mỗi một chút cảm giác, đều ôn nhu mà lưu luyến. Cảnh thận chăm sóc như vậy, giống như đối xử với bảo vật vậy.

Hắn khẽ hôn, như gió xuân thổi qua bờ mi, hai má nàng, cuối cùng dừng lại trên môi nàng; bàn tay to lớn của hắn, khẽ vuốt qua lỗ tai, cổ, xương quai xanh cùng bả vai, dừng lại trên lưng nàng. Môi hắn, lưu luyến trên vết sẹo, vết sẹo ba năm trước đây, nay đã mờ nhạt đi nhiều, chỉ còn lại một dấu vết mỏng manh như một con rết nhỏ. Nàng biết, đó là thương cảm cùng không đành của hắn dành cho nàng.

Lần đầu kết hợp, không thể tránh khỏi khiến nàng cảm thấy đau đớn. Nhưng nước mắt của nàng, không phải đau vì cảm giác lần đầu bị chiếm giữ, mà vì cảm xúc cuối cùng cũng đi tới thời khắc này. Trái qua mưa gió cùng bao sóng gió, cuối cùng cũng đến được với nhau. Nhưng nước mắt hạnh phúc của nàng, lại khiến Triển Chiêu hiểu lầm khiến nàng đau, trong nhất thời tay chân hoảng hốt, không biết làm sao cho phải. Chỉ biết dùng lời nói mềm mại nhỏ nhẹ an ủi nàng, xin lỗi nàng. Hắn một bên thở dốc ầm ầm, một bên hôn lên gương mặt đầm nước mắt của nàng, lại vừa phải an ủi nàng, tay chân luống cuống, hiện tại nhớ đến, nàng vẫn nhìn không được muốn cười. Triển Chiêu như vậy, thật sự là đáng yêu.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Hiểu Vân càng dương cao, cười đến nổi mắt cong lên như hai vầng trăng khuyết. Giờ khắc này, nàng rốt cục cũng hiểu được cái gì gọi là: đau, cũng sung sướng. Hắn tìm mọi cách trìu mến nàng, cẩn thận che chở nàng, nàng đều biết, một chút đau kia có là gì? Làm nữ nhân của hắn, nàng rất vui vẻ. Huống chi, lần đầu tiên luôn khó tránh khỏi, sau này sẽ không đau như vậy nữa. Khẳng định có thể "nước lửa, cùng hóa mây mưa"!

Vừa ý thức được ý nghĩ của mình, Hiểu Vân vội lắc đầu, đem mấy tờ trong đầu quăng ra ngoài. Trong lòng thầm mắng: Đinh Hiểu Vân, người là tên sắc nữ, suy nghĩ không đâu! Còn không mau làm chuyện chính, ngủ ngủ, nhanh ngủ đi.

Có lẽ vì thật sự mệt mỏi, nhắm mắt lại một lát, Hiểu Vân đã ngủ mất,

mà khỏe miệng, còn mang theo ý cười.

Hồi 118 – Tâm sự của nữ nhi

Từ Khiêm đã chết, Từ Khiêm chân thành nhiệt tình, đã về hưu vẫn không quên phát huy nhiệt tình vì dân đã chết.

Ngày thứ ba Bao đại nhân đến Đãng Châu, Công Tôn Sách còn chưa kịp đi tìm Từ Khiêm, nha môn bên kia đã truyền tới tin Từ Khiêm qua đời, nói đêm qua Từ Khiêm vô cớ chết bất đắc kỳ tử, lúc này xác chết đã được đưa tới châu nha. Tin tức này thật sự đến quá bất ngờ, không thể nghi ngờ là sét đánh ngang trời, chấn kinh mọi người. Một người hai ngày trước còn kiện khang khỏe mạnh, tại sao lại đột nhiên qua đời? Hơn nữa, lại chết đúng vào thời khắc mấu chốt này.

Sau khi nhận được tin tức, Công Tôn Sách tới châu nha khám nghiệm tử thi, mà kết quả đúng như mọi người dự đoán: Từ Khiêm trúng độc mà chết. Tuy rằng trên cơ thể Từ Khiêm không thấy có ngoại thương, cũng không nhìn ra dấu hiệu trúng độc, nhưng vẫn không thể lừa được Công Tôn Sách. Có điều, tuy Công Tôn Sách tra ra việc này, nhưng trước mặt Trình Nguyên vẫn ra vẻ không biết, nói Từ Khiêm là chết trong lúc ngủ.

"Vô ảnh tán, lại là vô ảnh tán?" Bao đại nhân nghe Công Tôn Sách tường thuật xong, vẻ mặt trầm trọng. Một là Đường Thực, một là Từ Khiêm, mới chỉ hai ngày, đã có hai người trúng vô ảnh tán. Đường Thực xem như may mắn, có Hiếu Vân bên cạnh, đúng lúc cấp bách cứu trở về, nhưng Từ Khiêm cứ vậy mà chết oan.

"Độc này không sắc không vị, sau khi trúng độc khó tra ra bệnh trạng, nếu không sớm điều tra ra người hạ độc, chỉ sợ sẽ có thêm nhiều người bị hại." Bao đại nhân vô cùng đau đớn.

"Đại nhân yên tâm, Triển hộ vệ đã bắt tay điều tra, tin là sẽ nhanh chóng có tin tức." Công Tôn Sách an ủi.

"Ừ." Bao đại nhân gật đầu nói.

Công Tôn Sách thấy Bao đại nhân vẫn cau mày, trong lòng biết đại nhân đối với chuyện này vô cùng lo lắng, nhưng không biết làm sao khuyên giải, chỉ biết thở dài. Dù sao, độc này không đơn giản, sao có thể không lo lắng được! Đây là cấm dược trong cung, sao có thể lưu lạc tới dân gian? Hơn nữa là cấm dược của tiền triều! Ở thành Đãng Châu nhỏ bé này, xuất hiện một thứ không thể xuất hiện, là chuyện rất khó lường.

Hai người đang yên tĩnh không nói lời nào, ngoài phòng truyền tới tiếng người đi lại, sau đó có người gõ cửa tiến vào, là Bạch Ngọc Đường.

"Đại nhân, Công Tôn tiên sinh."

"Bạch hộ vệ, người đã đến rồi."

"Vâng, đại nhân, Công Tôn tiên sinh, nhân thủ đã sắp xếp xong, lúc

nào cũng có thể xuất phát."

"Tốt, nếu đã vậy, lập tức xuất phát đi." Bao đại nhân nghe xong gật đầu, ba người ra cửa.

Trải qua mấy ngày nghiêm mật điều tra, Bao đại nhân biết được phía tây ngoại ô Đãng Châu có một xưởng luyện kim, là nơi sửa chữa chế tạo nông cụ. Xưởng luyện kim này nằm ở vị trí hẻo lánh, ngoại trừ công nhân cùng quản sự trong xưởng, không cho người ngoài ra vào. Hơn nữa, ngày thường cũng không có quan phủ tới giám thị, thuộc loại việc "không ai quản lý". Bất luận là quy định hay vị trí, xưởng luyện kim này đều có đủ điều kiện đúc tiền giả. Bởi vậy, Bao đại nhân quyết định tới đó kiểm tra.

Bạch Ngọc Đường dẫn một đội quan binh, tới xưởng luyện kim trước, Công Tôn Sách gọi Trình Nguyên, cùng Bao đại nhân đi sau. Nhưng mà, đợi Bao đại nhân đi vào trong xưởng, nơi đó đã không còn một bóng người, chỉ để lại một đống hỗn độn. Nổi hơi lật úp, dụng cụ phân tán khắp nơi, còn có vết máu. Bạch Ngọc Đường phát hiện hiện trường có để lại cả khuôn đúc tiền giả.

"Trình đại nhân, đây là có chuyện gì?" Bao đại nhân trầm mặt, lớn tiếng hỏi Trình Nguyên.

"Chuyện này, này, này..." Trình Nguyên đối với cảnh tượng trước mắt, cả kinh trợn mắt há mồm, đối với nghi vấn của Bao đại nhân, lại không hiểu gì: "Chuyện này... hạ quan cũng không biết đây là có chuyện gì!"

"Người, thật không hiểu?" Bao đại nhân thẳng tắp nhìn Trình Nguyên hỏi.

Trình Nguyên cuống quýt quỳ xuống, "Hạ quan, hạ quan đối việc này thật sự hoàn toàn không biết gì cả, xin Bao đại nhân minh tra."

Bao đại nhân nhìn hắn, cũng không nói gì thêm, giao lại cho Trương Long, Triệu Hồ mang theo vài tên quan binh tiếp tục điều tra xung quanh, rồi dẫn những người còn lại theo đường cũ trở lại châu nha. Trên đường về, vừa vặn gặp đám người Đường Thực cùng Triển Chiêu, đem theo Chu Cương cũng đang trở lại châu nha.

Thì ra, sau khi Bao đại nhân ra ngoài, một người cũng giống như Từ Khiêm là quan về hưu tên Đỗ Vĩ báo tin, nói đã tìm ra địa điểm mới nơi Trình Nguyên tư giấu lương thực. Lúc ấy Bao đại nhân mới ra cửa chưa bao lâu, mọi người sợ lỡ mất cơ hội, sau khi thương lượng, liền để Đường Thực dẫn theo Triển Chiêu cùng Hiếu Vân chạy tới nơi Đỗ Vĩ chỉ. Đi chuyến này quả thật tra được một lượng lương thực lớn. Không chỉ có thế, còn vừa vặn bắt được Chu Cương nhận được tin tức tìm tới muốn ngăn cản. Đối với một nhà lương thực không rõ lai lịch, Chu Cương á khẩu không trả lời được, cuối cùng không tìm ra có gì để từ chối.

Hai nhóm nhân mã gặp nhau, liền cùng nhau về châu nha. Chỉ khiến mọi người khó hiểu là, Bao đại nhân không truy cứu trách nhiệm của Trình

Nguyên, mà chỉ bắt giữ Chu Cương, lại để Trình Nguyên phụ trách trông coi. Điều này khiến Đường Thục không thể lý giải.

"Ân sư, nay chúng có Trình Nguyên lấy lý do bất chính cưỡng đoạt lương thảo của dân, tàng trữ phi pháp vô cùng xác thực, vì sao không bắt giam hẳn?"

Đôi mắt với nghi vấn của Đường Thục, Bao đại nhân chỉ cười bí hiểm, sau đó nhìn đám người Công Tôn Sách cùng Bạch Ngọc Đường, thấy bọn họ cũng mang vẻ mặt khó hiểu nhìn mình, lắc đầu hỏi: "Các người đi theo bản phủ đã nhiều năm, nhất là Công Tôn Tiên Sinh, có thể nói là "đa mưu túc trí", ý định của bản phủ, chẳng lẽ cũng đoán không ra sao?"

Công Tôn Sách vuốt chòm râu, suy nghĩ rồi hiểu ra, cười một hồi mới nói: "Hành động này của đại nhân, có hai mục đích, thứ nhất là muốn từ Trình Nguyên điều tra ra Lý Khôn, thứ hai là không cần lãng phí nhân lực, vẫn có thể bảo vệ Chu Cương an toàn."

"Bảo vệ?" Nghe Công Tôn Sách nói như vậy, có vài người vẫn chưa hiểu, vẻ mặt mê mang nhìn Công Tôn Sách. Hiểu Vân ở một bên nở nụ cười, nghĩ: Đường Thục này, không thông minh như nàng nghĩ.

"Chu Cương hiện tại chính là nhân chứng quan trọng, lời khai của hắn có thể gây bất lợi với nhiều người, rất có khả năng sẽ bị ám sát diệt khẩu. Nhưng nếu giao Chu Cương cho Trình Nguyên trông coi, sẽ không có vấn đề gì."

Nghe Hiểu Vân nói xong, Đường Thục mới bừng tỉnh đại ngộ, hô lớn đúng là diệu kế. "Có thể ở bên cạnh ân sư, học tập quan sát, còn hơn mười năm đọc sách. Đệ tử thụ giáo!" Dứt lời, Đường Thục thu lại biểu tình kỳ lạ ôm quyền vái Bao đại nhân.

Từ lúc Trình Nguyên rời khỏi châu nha, Triển Chiêu vẫn âm thầm đi theo. Trình Nguyên về tới nhà, sau đó rất nhanh lại ra ngoài, tới thẳng phủ đệ của Lý Khôn. Trình Nguyên sau khi vào Lý phủ, Triển Chiêu cũng nhảy qua tường, lặng lẽ đột nhập. Nhưng mà, hắn sắp tới chỗ Trình Nguyên gặp Lý Khôn, lại bị một người ngăn cản.

Người kia, cầm trong tay một thanh đại đao, hai tay ôm ngực, đứng thẳng tắp trên mái nhà, ngăn chặn đường đi của Triển Chiêu. Một thân màu đen, ngay cả khăn quần trên đầu cũng thuần màu đen. Mặt không chút thay đổi, mắt như hàn băng, thẳng tắp nhìn chằm chằm Triển Chiêu, một thân sát khí, khiến người ta không rét mà run.

"Nam hiệp Triển Chiêu."

"Đúng là tại hạ." Triển Chiêu đứng cách hắn vài bước, thong dong đáp.

"Nơi này không phải chỗ các hạ nên đến, các hạ mời trở về." Biểu tình của người nọ, thật giống bị đóng băng, lúc nói chuyện, ngay cả khóe mắt cũng không động.

"Nơi hậu nhân của Nghiêm Ba Đao có thể tới, vì sao Triển Chiêu

không thể?” Triển Chiêu nhìn hấn mỉm cười.

Người nọ giống như không đoán được Triển Chiêu biết thân phận của hấn, ngừng lại một chút mới nói: “Nếu các hạ cố ý muốn vào, trước hết phải hỏi qua đao trên tay ta.”

"Nghiêm gia ở Liêu Đông tạo phúc cho quê nhà, rất có tiếng tăm, người là hậu nhân Nghiêm gia, vì sao lại trợ Trụ vi ngược, bán mạng cho người như Lý Khôn? Đây thật sự là làm nhục thanh danh của Nghiêm gia." Sau khi tra ra Nghiêm Đông là hậu nhân của Nghiêm Ba Đao, Triển Chiêu đối với người này đặc biệt lưu tâm, hấn biết người này làm Hiếu Vân bị thương, cũng biết hấn vì Lý Khôn làm không ít chuyện xấu. Nhưng mà, hấn vẫn cảm thấy, hậu nhân của Nghiêm Ba Đao, sẽ không làm ra chuyện không có thiên lý, giúp người làm ác.

Lúc này, biểu tình của Nghiêm Đông biến hóa vi diệu, không còn lạnh băng như trước nữa, ánh mắt hấn nhìn Triển Chiêu, mang theo lửa giận, mà lửa giận này, chính là vì Triển Chiêu.

"Nghiêm Đông ta làm việc, tuyệt không bôi nhọ gia phong, về việc này, ngày sau ta tất sẽ cho người trong thiên hạ một công đạo. Hôm nay, mời các hạ về trước. Nghiêm mỗ luôn kính trọng các hạ, không muốn làm kẻ địch của các hạ. Nhưng mà, nếu các hạ cố ý muốn xông vào, chớ trách Nghiêm mỗ không lưu tình."

Triển Chiêu thấy vậy biết không thể thuận lợi tiếp cận Trình Nguyên cùng Lý Khôn, không dây dưa nữa, xoay người rời đi. Trước khi đi, hấn còn thâm ý đưa mắt nhìn Nghiêm Đông. Nghiêm Đông, Triển mỗ tin người một lần, ngày sau nếu người không thể đưa ra lý do hợp lý, Triển mỗ tất sẽ không tha cho người.

Hiếu Vân vừa từ phòng đi ra, thấy Đinh Nguyệt Hoa một mình ngồi trong sân, than thở ngắm một đóa hoa, một bộ ai oán, vì thế tiến lên bắt chuyện.

"Nguyệt Hoa, đóa hoa đẹp như vậy, bị người chà đạp thật đáng tiếc."

Đinh Nguyệt Hoa ngẩng đầu nhìn Hiếu Vân, sau đó lại cúi đầu, nhìn đài hoa đã trụi lụi, thở dài bất đắc dĩ nói: “Hoa dù đẹp, nếu không có ai thương thức, thật là uổng phí. Bị ta hái cũng vậy thôi."

Nghe khẩu khí rất giống oán phụ của Đinh Nguyệt Hoa, Hiếu Vân không cần nghĩ cũng biết, phiền não của nàng khẳng định là vì Bạch Ngọc Đường: “Ngũ ca lại làm gì người?"

Đinh Nguyệt Hoa ngẩng đầu nhìn Hiếu Vân, vẻ mặt "Rõ ràng như vậy sao?". Hiếu Vân cười cười: “Thiếu nữ hoài xuân, người trừ bỏ Ngũ ca, còn có chuyện gì có thể phiền lòng nữa chứ."

"Ôi... Tiểu Ngũ ca không cho ta đi cùng hấn. Hiếu Vân, người nói ta có phải không đủ xinh đẹp không, vì sao Tiểu Ngũ ca không thích ta?" Hai ngày trước, Hiếu Vân sau khi khôi phục nữ trang, Đinh Nguyệt Hoa mới biết

thì ra nàng là nữ tử, hơn nữa là thê tử của Triển Chiêu. Đinh Nguyệt Hoa là một người hào sảng, mà Hiếu Vân cũng không câu nệ tiểu tiết, hai người ở gần nhau, rất nhanh chóng gọi thẳng tên nhau.

Hiếu Vân thấy nàng thật sự phiến não, nở nụ cười nói: “Ngũ ca ra ngoài phá án, không cho người xem cũng là bình thường. Người đi cùng làm gì? Hơn nữa, hấn cũng lo người gặp phải nguy hiểm.”

"Ta có thể giúp hấn tra án mà! Hơn nữa ta có võ công, gặp nguy hiểm gì chứ! Hấn không phải lo lắng cho ta, hấn chính là không muốn ta đi cùng hấn, không muốn nhìn thấy ta mà thôi." Đinh Nguyệt Hoa nói xong bĩu môi.

"Nguyệt Hoa..." Hiếu Vân không đồng ý lắc đầu: "Nếu Ngũ Ca thật sự chán ghét người, hấn sẽ không để ý tới người, làm sao hấn có thể để người từ Khai Phong phủ truy tới tận đây? Còn để người ở lại?"

"Đó là vì Cẩm Đường ca ca dặn hấn chăm sóc ta." Đinh Nguyệt Hoa bĩu môi phản bác.

"Bạch Cẩm Đường bảo Ngũ ca chiếu cố người, vì sao?" Hiếu Vân nhướn mi, thì ra giữa bọn họ còn có chuyện này.

"Bởi vì, bởi vì Cẩm Đường ca ca cùng cha mẹ ta đều muốn ta cùng Ngũ ca... thành thân." Cho dù là một cô nương khí phách, nói tới việc hôn nhân của mình, vẫn đỏ mặt thẹn thùng, ngay cả một cô nương tưởng như tùy tiện thiếu căn cơ như Đinh Nguyệt Hoa cũng không ngoại lệ, hai chữ cuối cùng, so với muỗi lớn hơn không bao nhiêu.

"Nguyệt Hoa, người là vì Bạch Cẩm Đường cùng cha mẹ người muốn các người thành thân mà đi theo Ngũ ca sao?" Nếu chỉ vì hai bên gia đình muốn kết thân, Đinh Nguyệt Hoa phải đau khổ theo đuổi Bạch Ngọc Đường, vậy nàng thật đáng thương, dù sao nữ hài tử ở tuổi này, đối với chuyện tình cảm còn rất mông lung. Có điều, nghĩ vậy, Hiếu Vân lại lập tức nghĩ tới, nếu Đinh Nguyệt Hoa không phải thật sự thích Bạch Ngọc Đường, kết quả ép buộc qua lại lại coi trọng Triển Chiêu, vậy không phải nàng gặp phiền toái lớn sao? Có điều, nàng còn chưa kịp lo lắng bao lâu, Đinh Nguyệt Hoa rất nhanh đã phủ nhận.

"Đương nhiên không phải!" Lúc nói lời này, Đinh Nguyệt Hoa thiếu chút nhảy dựng lên: "Ta thật sự thích Tiểu Ngũ ca, từ lúc còn nhỏ đã thích rồi. Lúc còn nhỏ, Tiểu Ngũ ca từng nói, muốn ta khi lớn lên sẽ làm nương tử của hấn, ta luôn chờ tới ngày lớn lên. Nhưng mà... Nhưng mà ta lớn rồi, Tiểu ngũ ca lại không muốn ta làm nương tử của hấn nữa. Hấn nói, đó là lời nói bậy lúc nhỏ, không tính. Nhưng mà, ta đã đợi lâu như vậy, suy nghĩ lâu như vậy rồi."

"..." Nghe đến đây, Hiếu Vân nhin không được sinh ra cảm khái. Khi còn nhỏ, thanh mai trúc mã, hai đứa nhỏ vô tư; lúc lớn rồi, chẳng lẽ ngược lại không còn tình cảm trước kia sao?

"Vì sao Tiểu ngũ ca hiện tại không cần ta nữa?"

"Nguyệt Hoa, ta cảm thấy, ngươi đối với Ngũ Ca mà nói, là sự tồn tại vô cùng đặc biệt, ở trong lòng hẳn chắc chắn có vị trí của ngươi, các ngươi từng có thời thơ ấu tốt đẹp, ngươi nhớ rõ, hẳn chắc chắn cũng nhớ rõ. Hơn nữa, theo ý ta, hẳn vẫn rất chăm sóc ngươi, rất nhường nhịn ngươi. Bạch Ngọc Đường mà ta biết, sẽ không nhường nhịn ai như vậy. Ngươi cũng biết tính cách của hẳn, không sợ trời không sợ đất, ghét nhất bị người ta quấy lầy. Mặc dù hẳn có lúc thấy ngươi phiền phức, nhưng lại vẫn cho ngươi đi theo. Cho nên, ta nghĩ, có thể là hẳn để ý ngươi, nhưng chính hẳn cũng không biết đấy thôi."

"Thật sao?" Hiều Vân nói một hồi, làm nhãn tình Đinh Nguyệt Hoa sáng lên, quét sạch vẻ lo lắng vừa rồi.

"Ừ." Hiều Vân gật đầu, "Cho nên ngươi đừng nổi giận, tiếp tục kiên trì, như vậy mới có cơ hội nhận được hạnh phúc."

"Được! Ta sẽ tiếp tục kiên trì, cho dù hẳn hiện tại không thích ta, ta cũng phải bám cho đến khi hẳn thích ta mới thôi." Chẳng qua mới vài giây, Đinh Nguyệt Hoa đã phấn chấn tinh thần, "Ta đi nấu canh, đợi chút nữa Tiêu ngũ ca trở lại uống." Nói xong, Đinh Nguyệt Hoa hấp tấp bỏ đi.

Nhìn bộ dáng hăng hái của Đinh Nguyệt Hoa, Hiều Vân nở nụ cười. Đây mới là Đinh Nguyệt Hoa hoạt bát đáng yêu. Có điều, trong một góc khác, lại nhiễm một chút chua chát. Bởi vì nàng không thể phủ nhận, nàng cô vũ Đinh Nguyệt Hoa, không chỉ bởi vì bọn họ, mà vì tư tâm. Nàng sợ có một ngày, thế giới đột nhiên thay đổi. Nếu Đinh Nguyệt Hoa gả cho Bạch Ngọc Đường, nàng sẽ không cần lo lắng nàng ấy cướp Triển Chiêu của mình. Đột nhiên nàng cảm thấy mình thật đáng khinh, vì tư tâm của bản thân mà nói những lời này. Nếu Bạch Ngọc Đường thật sự không tiếp nhận Đinh Nguyệt Hoa, vậy chẳng phải nàng đã đẩy nàng ấy hãm càng sâu sao? Nàng có chút thống hận bản thân mình.

Hồi 119 – Nàng là của ta

Sau vài canh giờ cẩn thận điều tra, Trương Long Triệu Hồ đã tìm được hơn mười cỗ thi thể ở trong khu rừng gần lò luyện kim, trong đó bao gồm Chỉ huy sứ Đãng Châu Trịnh Hoành, còn có hơn mười công nhân của lò luyện. Rất rõ ràng, những người này bị giết ở lò luyện kim.

Hơn mười thi thể được chuyển về châu nha, mất không ít công sức. Phòng giữ xác của châu nha đã bị số thi thể đó lấp đầy. Trịnh Hoành biết luật phạm luật, chết chưa hết tội, nhưng những công nhân ở lò luyện kim, lại là vô tội. Đối mặt với những xác người vô tội đó, Bao đại nhân bi phần, lập tức cách chức tri châu của Trình Nguyên, tuyên bố Đường Thực tạm thời lĩnh chức thay thế.

Một ngày bận rộn, cuối cùng cũng kết thúc sau khi màn đêm buông

xuống. Đường Thực lúc này mới từ châu nha trở lại quan xá, còn đám người Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách trở lại dịch quán. Dịch quán cách châu nha hơi xa, nếu ở lại quan xá, Bao đại nhân dù là công việc hay nghỉ ngơi đều thuận tiện hơn. Đường Thực cũng từng đề nghị Bao đại nhân ở lại quan xá, nhưng bị Bao đại nhân từ chối.

Thứ nhất, đây là làm theo lễ chế của triều đình. Đường Thực là thông phán Đãng Châu, là quan phụ mẫu địa phương, ở quan xá, sẽ dùng tiền thuế của Đãng Châu để chi tiêu, đây là đương nhiên. Nếu Bao đại nhân ở quan xá, lại không hợp lễ. Thứ hai, nếu Bao đại nhân ở quan xá, như vậy chi phí ăn mặc ngủ nghỉ sẽ do châu nha chi trả, mà Bao đại nhân không muốn tăng thêm gánh nặng cho dân chúng Đãng Châu. Bởi vậy, Bao đại nhân trước sau kiên trì ở lại dịch quán, mỗi ngày đi sớm về muộn, ra vào châu nha không ngại phiền toái. Mà Hiều Vân, Bạch Ngọc Đường cùng Đinh Nguyệt Hoa, sau khi Bao đại nhân vào thành, liền tới ở tại dịch quán.

Nói đến dịch quán Tống triều, đáng nói nhất là Tống triều rất chịu khó bỏ nhân lực vật lực tài lực vào việc xây dựng dịch quán. Đừng nói tới bốn dịch quán ở Biện Lương chuyên dùng để chiêu đãi đoàn sứ đến từ các nước khác bao gồm: Ban Kinh quán, Đô Đình dịch, Lai Viễn dịch cùng Hoài Viễn dịch huy hoàng tới mức nào, cho dù là dịch quán ở địa phương cũng vô cùng hoa mỹ.

Những dịch quán đó, nhìn vẻ ngoài như một tòa miếu lớn, cũng giống phủ đệ của các vị quan to, càng giống phủ đệ của những kẻ có tiền, hơn nữa, bên trong thứ gì cần đều có, còn có sẵn hạ nhân để phục vụ. Đại văn hào Tô Đông Pha nhà Tống có một bài văn xuôi tên “Nhớ Phương Minh dịch” miêu tả thế này: “phòng của khách ở không giống nhà thường dân, mà giống như phủ quan, miếu quan, khí thế như nhà của người giàu có, người tứ phương tới đây như về nhà, vui vẻ không muốn đi.” Bởi vậy có thể thấy dịch quán thời ấy không khác gì khách sạn năm sao thời nay.

Tuy rằng dịch quán Đãng Châu không bằng Phương Minh dịch mà Tô Đông Pha từng ở, nhưng cũng là một tòa nhà không tệ. Hạ nhân trong dịch quán ước chừng mười hai, mười ba người. Những người này làm nhiệm vụ ở các ty phục vụ, đem đám người Bao đại nhân, từ trên xuống dưới hơn bốn mươi người chăm sóc thỏa đáng.

Sau khi lên đèn, hạ nhân trong dịch quán đem quần áo đã chuẩn bị sẵn sàng mang tới phòng các khách nhân. Hiều Vân vừa kiểm tra xong quần áo của Triển Chiêu, chuẩn bị cất vào tủ, đúng lúc có người đẩy cửa đi vào. Hiều Vân nhìn lại, chính là Triển Chiêu.

"Áy, Triển đại ca, huynh sao đã trở lại rồi?" Triển Chiêu xuất hiện, làm Hiều Vân cực kỳ kinh ngạc. Từ sau khi bọn họ tới dịch quán ở, vẫn để lại Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thay nhau ở lại quan xá buổi đêm, để bảo vệ an toàn cho Đường Thực. Nàng nhớ rõ, hôm qua là Bạch Ngọc

Đường đi, hôm nay hẳn là tới phiên Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân, cười cười, ngồi xuống bên cạnh bàn nói: "Ta trở về không tốt sao?"

Hiểu Vân oán trách nhìn hắn một cái, tiến lên rót cho hắn một ly nước: "Ta không biết huynh về, không chuẩn bị trà nóng, uống tạm nước nguội trước đã, lát nữa ta sẽ pha trà nóng cho huynh."

Triển Chiêu tiếp nhận chén nước, uống một hơi cạn sạch, rồi lại mang về mặt vẫn chưa thỏa mãn, Hiểu Vân vội rót thêm một chén nữa. Triển Chiêu uống hết hai chén nước, mới buông chén xuống. "Ngũ đệ kiên trì muốn thay ta, nói chúng ta vất vả mới gặp lại, muốn ta ở bên nàng nhiều hơn."

Kỳ thật, nguyên văn lúc ấy Bạch Ngọc Đường nói là thế này: "Người ta nói tiêu biệt thắng tân hôn, các người xa nhau ba năm, giống như kiếp sau gặp lại, chắc chắn phải nắm chắc thời cơ mà triền miên. Sao người có thể vắng vẻ nàng, để nàng một mình trong phòng chứ. Huynh đệ ta nếu không giúp người, chẳng phải rất không có nghĩa khí sao?" nghĩ đến vẻ mặt Bạch Ngọc Đường lúc nói những lời này, Triển Chiêu vẫn cảm thấy trên mặt có chút nóng. Bạch Ngọc Đường này nói chuyện không kiêng dè, cũng không biết lúc ấy có phải cố ý trêu chọc hắn không.

Hiểu Vân nghe vậy, đầu tiên là vui vẻ, nghĩ Bạch Ngọc Đường thật biết săn sóc. Nhưng quay đầu lại, lại thấy không đúng. "Ngũ ca hẳn không trở về dịch quán? Vậy thì nguy rồi."

"Đúng vậy, có gì không ổn sao?" Triển Chiêu thấy Hiểu Vân như thế, không khỏi có chút kỳ lạ, sao lại không tốt?

"Nguyệt Hoa vẫn đang chờ Ngũ ca về đó." Hiểu Vân nhíu mày. Cô gái nhỏ này, chỉ sợ chờ một hồi vô ích rồi.

"Định tiêu thư, nàng làm sao vậy?" Triển Chiêu cũng không phải tò mò chuyện Đinh Nguyệt Hoa, chỉ là thấy đáng vẻ lo lắng của Hiểu Vân nên hỏi.

Hiểu Vân liền đem chuyện hôm nay mình khuyên giải Đinh Nguyệt Hoa nói ra, cuối cùng, không nhịn được thở than: "Nguyệt Hoa cũng vất vả, lại mất công chẳng được gì. Triển đại ca, huynh nói Ngũ ca có phải là trốn tránh Nguyệt Hoa, cho nên mới..." Nói thật, nàng thực ra không muốn nói như vậy.

Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ, cười lắc đầu nói: "Nàng không nên nghĩ nhiều, hơn nữa, công việc có thể hỗ trợ, nhưng chuyện tình yêu nam nữ, người ngoài dù có quan tâm, nhưng nếu đương sự vô tâm, chúng ta cũng không thể giúp được."

Đạo lý này, Hiểu Vân tất nhiên là hiểu được, nhưng mà nàng... Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, hay là thôi đi, liền gật đầu, nói: "Ta gọi người chuẩn bị nước ấm cho huynh tắm rửa, thuận tiện thăm Nguyệt Hoa. Ngũ ca không

về, ta phải nói với nàng một câu, không thể để nàng cứ chờ mãi được."

"Được." Triển Chiêu cười đồng ý, Hiểu Vân lúc này mới mang theo ấm trà ra cửa.

Nấu xong một nồi nước lớn trong phòng bếp. Hiểu Vân gọi quản sự, bảo hắn mang tới phòng Triển Chiêu. Sau đó tới nhà ăn, không thấy Đinh Nguyệt Hoa, lại tới phòng Đinh Nguyệt Hoa, vẫn không thấy người, cuối cùng tìm được nàng ở phòng Bạch Ngọc Đường. Một người, ngồi trước bàn, nhìn chăm chăm vào bát canh lớn, ngẩn người. Hiểu Vân thấy vậy, trong lòng đau xót, còn cả áy náy. Nhưng mà, nàng không muốn để lộ khổ sở của mình.

"Nguyệt Hoa!"

"Hiểu Vân, sao ngươi lại tới đây?" Đinh Nguyệt Hoa nhìn thấy Hiểu Vân, có chút kinh ngạc.

"Ta đến nói với ngươi một tiếng, Ngũ Ca thay Triển đại ca tới chỗ Đường Thực, tối nay không về đâu."

Hiểu Vân nói vừa xong, Đinh Nguyệt Hoa liền ngậy ngẩn cả người, sắc mặt xoát một cái thay đổi. Hiểu Vân biết trong lòng nàng đoán cái gì, vội nói tiếp: "Nguyệt Hoa, ngươi đừng nghĩ nhiều, Ngũ ca là vì ta và Triển đại ca... Ngươi cũng biết, ta cùng Triển đại ca nhiều năm không gặp, hôm nay mới gặp lại, cho nên Ngũ ca mới..." Hiểu Vân có chút ấp úng, không phải vì thẹn thùng hay vì cái gì, mà là vì trong đầu có chút khó chịu. Vì sao, rõ ràng là nói thật, vì sao trong lòng nàng lại khó chịu như vậy, giống như đang lừa gạt người khác vậy?

Đinh Nguyệt Hoa nghe vậy, nhanh chóng vui vẻ trở lại: "Thì ra là thế! Tiểu Ngũ ca thật sự là người tri kỷ, có điều, cũng không thể phí phạm bát canh ta mất công nấu, ta mang qua cho hắn. Hiểu Vân, cảm ơn ngươi đã báo cho ta biết, ta đi ra ngoài."

Không đợi Hiểu Vân phản ứng lại, Đinh Nguyệt Hoa đã bung canh ra cửa. Hiểu Vân muốn gọi nàng lại, nhưng không biết nói gì cho phải, chỉ có thể gửi theo một câu: "Đi đường cẩn thận."

Trên đường trở về phòng, Hiểu Vân có chút không yên lòng. Đến lúc đẩy cửa phòng, nghe tiếng nước, mới hồi phục tinh thần. Trong phòng tràn ngập hơi nước, có tiếng nước truyền đến. Hiểu Vân đột nhiên có chút không được tự nhiên. Tuy rằng hai người đã có vợ chồng chi thực, nhưng nghĩ đến mình đứng ở đây, Triển Chiêu ngay ở bên kia bình phong tắm rửa, Hiểu Vân liền cảm thấy cả người không được tự nhiên, đứng ngồi không yên. Đang nghĩ có nên ra ngoài chờ một chút lát nữa trở về, Triển Chiêu đã lên tiếng: "Hiểu Vân sao?"

Hiểu Vân cả kinh, vội đáp: "Đúng!"

"Giúp ta lấy quần áo đi." Thì ra Triển Chiêu quên lấy quần áo để thay.

"A! Được." Hiểu Vân lấy quần áo vừa cất vào tủ hồi nãy ra, sau đó

từng món từng món vắt lên bình phong. “Ta để ở đây.” Sau đó, lại lấy quần áo hắt thay ra, vỗ vỗ tro bụi, gấp gọn lại, xếp sang một bên. Vừa làm xong, Triển Chiêu từ đằng sau bình phong đi ra. Thấy Hiểu Vân tỉ mỉ gấp quần áo của hắt, liền cười nói: “Nàng cứ làm đơn giản thôi, ngày mai sẽ có người tới mang đi giặt.”

Hiểu Vân quay đầu, thấy Triển Chiêu đang thắt đai lưng, tóc dài còn sũng nước, vì thế ra hiệu cho hắt ngồi xuống, sau đó dùng khăn vải, đứng sau lưng giúp hắt lau tóc. Tay của Hiểu Vân, cách khăn vải, vừa lau tóc Triển Chiêu, vừa chậm rãi mát xa da đầu hắt. Mềm mại mà có lực, dùng sức vừa đủ, tác động lên đầu hắt, thoải mái khiến hắt muốn thờ dài, ngay cả cảm giác mệt nhọc cũng từng chút từng chút biến mất.

Hiểu Vân thấy Triển Chiêu nhắm mắt, để mình tùy ý xoa bóp, bộ dáng buồn ngủ, trong lòng biết hắt bị mình nhân mà thoải mái, vì thế sau khi lau tóc xong, lại đưa tay chuyển xuống vai hắt, nhân xuống vài cái. Mãi tới lúc thân thể Triển Chiêu hoàn toàn thả lỏng, mới thả tay xuống. Hiểu Vân có chút đau tay, ngồi xuống trước mặt Triển Chiêu cười hỏi: “Thoải mái không?”

Triển Chiêu mở to mắt nhìn nàng, vẻ mặt an lành, cười nói: “Thoải mái, nhưng mà ta không biết, Hiểu Vân còn có tay nghề này. Đây là Lăng Ba tiên sinh dạy sao?”

Hiểu Vân phù một tiếng bật cười, sư phụ sao có thể dạy nàng món này: “Không phải! Đây là ta ở thế giới tương lai học được.”

“Thế giới tương lai, có người chuyên môn truyền dạy tài nghệ xoa bóp này sao?” Đây là lần đầu Hiểu Vân nhắc tới thế giới của nàng với Triển Chiêu, Triển Chiêu vô cùng tò mò.

“Ừ.” Hiểu Vân gật đầu, “Có, ở thế giới của ta, dạy thứ gì cũng có. Có điều, ta không phải đặc biệt học riêng nghề này, ta học trong lúc được người ta xoa bóp lúc đi làm tóc ở tiệm làm đầu, đây là vô sự tự thông.” Nói tới đây, Hiểu Vân có chút đắc ý. Bởi vì nàng đối với kỹ thuật mát xa của mình rất hài lòng.

“Tiệm làm đầu?” Triển Chiêu đối với danh từ mình không biết này cảm thấy hứng thú: “Tiệm làm đầu là cái gì vậy?”

“Tiệm làm đầu, ý nghĩa như tên chính là làm đẹp cho tóc. Ở đó có rất nhiều người, giúp huynh gội đầu, sửa sang tóc tai, khiến tóc của huynh trở nên vô cùng đẹp đẽ.” Vì không để Triển Chiêu hỏi thêm nhiều vấn đề, Hiểu Vân không sử dụng từ “kiểu tóc”.

“Ở tương lai, sẽ có người giúp mình gội đầu sao? Còn cắt tóc nữa?” Dĩ nhiên, Triển Chiêu đối với vấn đề này vô cùng nghi hoặc.

“Đúng vậy. Lúc đó không giống hiện tại, dù nam hay nữ cũng để tóc dài. Mọi người lúc đó, nam nhân đa số để tóc ngắn, rất ít nam nhân để tóc dài, mà nữ nhân thì cả tóc ngắn tóc dài đều có. Hơn nữa, vì để tóc đẹp hơn,

có cửa hàng đặc biệt chuyên cắt tóc giúp chúng ta."

"Vây... nàng trước kia để tóc ngắn hay tóc dài?" Triền Chiêu vén vài sợi tóc dài tản mát trên vai Hiểu Vân, quán ở đầu ngón tay, nhìn nàng, tựa hồ suy nghĩ nếu Hiểu Vân để tóc ngắn sẽ có bộ dáng gì.

"Là tóc dài, có điều không dài như thế này, chỉ đến đây thôi. Bởi vì ta một tháng sẽ đi cắt tóc một lần." Hiểu Vân chỉ chỉ vào tóc mình, so vị trí.

"Ồ." Triền Chiêu cái hiểu cái không gật đầu, "Vây "tiệm làm đầu" cũng xoa bóp cho khách hàng à?"

"Ừ, trên cơ bản là vậy, tiệm làm tóc có người chuyên phụ trách gội đầu và xoa bóp cho khách, có người chuyên phụ trách cắt tóc. Người cắt tóc trên cơ bản đều là nam tử, còn gội đầu và xoa bóp có cả nam cả nữ, nhưng mà kỹ thuật xoa bóp của nam nhân so với nữ nhân tốt hơn, vì sức lực của họ mạnh hơn. Đúng rồi, ở đó, nữ nhân và nam nhân giống nhau, đều phải ra ngoài làm việc kiếm tiền." Nói tới đây, Hiểu Vân còn đặc biệt giải thích vấn đề này.

Có điều, điều Triền Chiêu chú ý không phải ở chỗ này. Hắn nghiêng đầu nhìn Hiểu Vân, do dự một lát, giống như rối rắm vấn đề nào đó, một lát sau mới nói ra một câu: "Cho nên, lúc nàng đi "tiệm làm đầu", để cho người khác, có thể là nam nhân, gội đầu xoa bóp cắt tóc cho mình?"

"Đúng vậy." Hiểu Vân theo phản xạ định gật đầu, nhưng nhìn thấy biểu tình cô quái của Triền Chiêu, đột nhiên ý thức được, những thứ này đối với hắn rất khó để tiếp nhận. Vội giải thích: "Chuyện đó, ta biết huynh nghe tới chuyện này không thể tưởng tượng được, quả thật là bất khả tư nghị. Nhưng mà, đó là thế giới một ngàn năm sau, so với hiện tại hoàn toàn khác nhau. Một ngàn năm phát triển, cũng đủ thay đổi rất nhiều thứ, trở nên hoàn toàn khác biệt. Người thời nay không thể tưởng tượng được thế giới sau này, giống như chúng ta không thể tưởng tượng được thế giới một ngàn năm trước như thế nào."

Hiểu Vân không ngừng giải thích, nhưng trên thực tế, Triền Chiêu không phải rối rắm việc này, khiến hắn canh cánh trong lòng, là chuyện có nam nhân gội đầu xoa bóp cắt tóc cho Hiểu Vân. Người kia, vậy mà... Nghĩ đến có nam nhân khác từng tiếp xúc với Hiểu Vân, đụng tới tóc cùng thân thể nàng, trong đầu Triền Chiêu đúng là khó chịu. Cho dù hắn biết có lẽ chuyện này ở thời đại ấy là bình thường, hơn nữa đó là một "Hiểu Vân" khác, nhưng mà...

"Triền đại ca, huynh, làm sao vậy..." Hiểu Vân thấy Triền Chiêu nhíu mi, không biết hắn nghĩ gì, có chút lo lắng.

Triền Chiêu thấy vẻ mặt lo lắng của Hiểu Vân nhìn mình, muốn nói không có việc gì, nhưng trong đầu lại hiện ra một thứ cảm xúc chua chát, làm thế nào cũng không áp chế được, thậm chí hương vị ngày càng chát hơn. Cuối cùng, hắn dứt khoát không áp chế nữa, thản nhiên thừa nhận: được rồi, ta ghen tị!

"Hiệu Vân."

"Hà? Làm sao vậy?" Hiệu Vân nhìn Triển Chiêu, thật cẩn thận hỏi, vẻ mặt của hắn có chút nghiêm túc.

"Về sau nếu nàng lười gọi đầu, ta gọi giúp nàng. Nếu nàng mệt mỏi, ta cũng có thể xoa bóp cho nàng."

Triển Chiêu nói rất chân thành, khiến Hiệu Vân ngây ngẩn cả người, ngờ ngác ngàng đầu, vẫn như trước không hiểu, hắn có chuyện gì vậy, mãi tới lúc nghe được Triển Chiêu thấp giọng nói một câu "Nàng là thê tử của ta, không thể để cho người khác đụng chạm", nàng mới hiểu được, thì ra hắn đây là đụng đồ một bình dấm chua!

"Triển đại ca, huynh..." Hiệu Vân nhìn Triển Chiêu, vẻ mặt đầy ý cười. Không nghĩ tới, Triển Chiêu lại vì vậy mà ghen!

Đột nhiên, Hiệu Vân bị Triển Chiêu kéo qua, hai tay khóa chặt trên thắt lưng nàng, nàng còn chưa kịp phản ứng, một giây sau, môi đã bị chặn lại. Triển Chiêu dùng sức hôn nàng, ngậm lấy môi nàng cắn lại gặm, giống như đang dùng động tác để nói: ta chính là ghen tị!

Đôi môi bị hôn có chút run lên, nhưng Hiệu Vân lại nhin không được nhếch miệng cười. Triển Chiêu thừa cơ cạy mở răng nàng, tham nhập vào trong miệng nàng cùng dây dưa, bàn tay đang đặt trên hông nàng, cũng bắt đầu chuyển động lên xuống.

Hiệu Vân bị nụ hôn có chút bá đạo cùng hai tay như mang lửa của hắn làm cho hỗn loạn, toàn thân mềm nhũn không tìm ra chút khí lực nào, chỉ có thể bám lên người hắn, tùy ý hắn công thành lược đất. Không biết từ lúc nào, thắt lưng của nàng đã bị mở ra, Hiệu Vân chỉ cảm thấy trên hông buồng lỏng, quần áo nở rộ như một đóa hoa, nhẹ nhàng gầy một cái, đóa hoa kia nở rộ một hồi, lộ ra nhụy hoa mềm mại.

Quần áo ở cổ đại, mặc vào tuy phiền toái, nhưng thoát ra lại rất tiện, thắt lưng vừa cởi là có thể tản hết ra. Không giống quần áo ở hiện đại, trên cơ bản đều là đồ chui đầu, cởi ra không hề có chút mỹ cảm nào. Về điểm này, Hiệu Vân vẫn thích cổ trang hơn. Loại quần áo thoát nhìn bảo thủ, nhưng lúc cởi ra, lại có cảm giác ái muội mông lung. Một tầng một tầng mặc vào, lại chỉ dựa vào một cái thắt lưng. Nếu mất đi thắt lưng này, rất dễ dàng một tầng lại một tầng tản ra. Loại mỹ cảm này, trang phục hiện đại không thể sánh bằng.

Bất mãn Hiệu Vân thất thần, Triển Chiêu liền cắn xuống vành tai nàng. Hiệu Vân cả kinh thét lên kinh hãi, mở to mắt, liền thấy hai tròng mắt mang lửa của Triển Chiêu nhìn mình, "Suy nghĩ cái gì?"

"Không có, ta là thê tử của huynh, ngoại trừ nhớ huynh, còn có thể nghĩ gì nữa?" Hiệu Vân cười đáp. Triển Chiêu như vậy, trước kia nàng chưa thấy qua. Bộ dáng của hắn khi ghen thật sự rất đáng yêu.

Triển Chiêu không hờn giận, tay sờ bên hông nàng, muốn cảnh cáo

một chút. Ai ngờ sờ một cái, khiến Hiếu Vân ưm một tiếng, lập tức toàn thân run lên. Một tiếng ưm đó, khiến Hiếu Vân nháy mắt đỏ mặt. Thanh âm này thật sự tu nhân, quả thật giống như muôn câu dẫn người ta.

Phản ứng của Hiếu Vân làm cho Triển Chiêu nhớ tới một màn ba năm trước. Hắn nhớ rõ, eo của nàng rất sợ ngứa, thì ra, là vì eo của nàng rất mẫn cảm. Triển Chiêu hai tròng mắt sáng lên, giống như phát hiện tài bảo, hiện lên một tia đắc ý. Sau đó, kéo một cái ôm lấy Hiếu Vân, đặt nàng xuống giường, sau đó ngón tay vung lên, ánh nến trong phòng tắt lịm.

Hồi 120 - Sai hay là đúng

Trong phòng lập tức tối đen. Bóng tối bất ngờ khiến Hiếu Vân hoảng hốt, còn chưa kịp làm quen, hô hấp nóng rực, cùng với sức nặng của hắn đã ép xuống nàng, chỉ để lại một khe hở mảnh như sợi tơ. Một đầu tóc đen rơi xuống hai bên tầm mắt, che đi một chút ánh sáng mờ hồ chiếu qua cửa sổ.

Hiếu Vân trợn tròn mắt, lại không thấy rõ hắn mặt, tiếng hít thở, lại giống như không khí quán quanh cơ thể nàng. Hơi thở giao hòa trong không gian nhỏ hẹp, không thể phân rõ là của ai. Hiếu Vân cảm thấy trong lòng rung động, giống như đang tìm kiếm điều gì đó.

Triển Chiêu nhẹ nhàng cử động, hôn lên môi nàng. Ấm áp ướt át như có như không, khiến Hiếu Vân thoải mái rên thành tiếng, đây là thứ nàng muôn tìm sao? Hai tay không tự chủ được đặt lên vai hắn, vòng qua cổ hắn, chủ động đáp trả.

"Vân nhi."

"..." Hiếu Vân bị hôn tới vô tri vô giác, có loại cảm giác không biết đêm hay ngày, Triển Chiêu lại có vẻ rất tỉnh táo, vừa cắn cổ nàng, vừa không ngừng gọi tên nàng. Thấy nàng không đáp, liền ngừng lại, hơi nhồm lên, nhìn nàng, lại hô một tiếng.

"Vân Nhi?"

"... Ừ?" Hiếu Vân chậm rãi mở to mắt nhìn hắn, không hiểu vì sao hắn đột nhiên dừng lại. "Triển đại ca, làm sao vậy?"

Triển Chiêu cúi người nhìn nàng, hai tròng mắt của nàng đắm nước, mềm mại như ánh trăng, khiến hắn không nhịn được hôn lên, cười khẽ lắm bảm nói: "Vân nhi, chúng ta đã là vợ chồng, có phải nên đổi gọi là tướng công không?"

"Tướng công?" Hiếu Vân nghi hoặc đảo mắt, gọi thế nào có quan trọng không?

"Ừ, chính là tướng công. Ở thời của ta, là để thê tử gọi trượng phu của mình." Nàng không biết, từ sau khi Triển Chiêu hạ quyết tâm muốn kết hôn với nàng, trong lòng hắn đã muốn nàng gọi hắn là tướng công thật lâu. Không phải để thể hiện địa vị người chồng, mà để biểu thị công khai hắn đã

có được nàng, hẳn là chồng nàng.

"Tướng... công." Hiều Vân gật đầu, thử gọi một tiếng. Tuy rằng nàng không hiểu vì sao Triển Chiêu lại nói vậy, nhưng chỉ cần hẳn thích là được rồi, bất luận vì nguyên nhân gì cũng không quan trọng.

"Ừ, gọi lại đi." Lần đầu gọi hai chữ kia, có chút trúc trắc, nghe vào trong tai, khó tránh khỏi có chút không tự nhiên, nhưng Triển Chiêu vẫn rất thích, còn bảo nàng tiếp tục.

Hiều Vân bị bộ dáng chờ mong của hẳn chọc cười, giọng nói trở nên nghịch ngợm, không ngừng gọi "Tướng công? Tướng công! Tướng... công, a..." Cuối cùng, những lời này đều bị Triển Chiêu toàn bộ nuốt vào trong bụng.

-0-

Ngày hôm sau, Triển Chiêu suất lĩnh quan binh tới sông bạc Ngân Câu bắt Đoạn Ngũ về quan nha tra hỏi. Vốn dĩ Đoạn Ngũ ý mình có chút võ nghệ, còn muốn chống lại lệnh bắt. Bạch Ngọc Đường lại xuất hiện ở sông bạc, Đoạn Ngũ trong lòng biết mình cũng không phải đối thủ của họ, đành thúc thủ chịu trói. Nhưng mà, sau khi Đoạn Ngũ bị giải tới châu nha, Bao đại nhân vẫn chưa thẳng đường thẩm vấn, chỉ đưa hẳn vào trong châu nha không quan tâm, qua một thời gian lại thả hẳn ra.

Đoạn Ngũ sau khi từ châu nha đi ra, trong đầu mờ mịt. Hẳn thật sự trăm mối không thể giải, Bao đại nhân này, cuối cùng đang diễn trò gì? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cho dù hoài nghi, hẳn vẫn đã bình an vô sự đi ra, liền không nghĩ nữa, trở về sông bạc.

Bên này, Đoạn Ngũ vừa trở lại Sông bạc Ngân Câu, Triển Chiêu đã dẫn người tới niêm phong những điền sản mà Trình Nguyên bán qua tay Lý Khôn, lại chỉ để lại sông bạc Ngân Câu của Đoạn Ngũ đang kinh doanh, không hề động tới hẳn. Sau đó, Đường Thực mang theo giấy tờ mua bán điền sản lập lúc trước, tới Lý phủ làm việc với Lý Khôn, muốn dùng giá gốc để thu hồi lại những điền sản này.

Chuyện này, Lý Khôn đương nhiên là không vui vẻ. Lúc trước hẳn đã trao cho Trình Nguyên rất nhiều vàng bạc mới có thể mua rẻ được đồng điền sản này, nay nếu Đường Thực muốn lấy giá gốc thu hồi, tổn thất của hẳn không nhỏ. Nhưng mà, cho dù trong lòng không cam, cũng không tránh được, Lý Khôn chỉ có thể nhận tiền, giao khế ước.

Đường Thực mới rời đi không lâu, Nghiêm Đông liền ra tay, đến thẳng sông bạc Ngân Câu. Nhưng mà lúc này, hẳn lại không thể ra tay được, vì Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều chờ ở gần sông bạc Ngân Câu, chờ hẳn.

"Nghiêm Đông, ngươi tới đây làm gì?" Đối mặt với Nghiêm Đông đột nhiên xuất hiện, Đoạn Ngũ có dự cảm không tốt.

Nghiêm Đông nhìn hấn, mặt vẫn không chút thay đổi, không nói lời nào. Chỉ là cương đao trên tay, hàn quang lạnh lẽo lóe lên, khiến người ta run sợ.

Đoạn Ngũ nhìn Nghiêm Đông, mồ hôi trong lòng bàn tay ứa ra. Hấn biết rõ Nghiêm Đông là loại người nào, một sát thủ có thể làm gì? Tất nhiên là giết người. Trước kia hấn giết người khác, hôm nay, chỉ sợ là tới giết mình.

"Trang chủ vì sao muốn giết ta?!" Đoạn Ngũ vừa lùi lại từng bước vừa hỏi. Nhưng Nghiêm Đông không vội trả lời hấn, chỉ thấy thân hình chột lóe, ánh đao lao về phía Đoạn Ngũ. Đoạn Ngũ không kịp né tránh, nửa tiếng kêu sợ hãi vừa vang ra đã đột nhiên ngừng lại.

Ánh đao kia, dừng lại trước người hấn chỉ cách một bàn tay, hai thanh kiếm chắn trước mặt hấn, chặn lại nhát đao chí mạng kia. Đoạn Ngũ vội lui lại mấy nước, lão đảo nghiêng ngả suýt ngã. Trước mặt, hai người một áo lam một áo trắng, hấn nhận ra, một người từng tự xưng là Đường Ngọc Bạch mà lúc ấy hấn không biết chính là Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường, một người là Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Nam hiệp Triển Chiêu!

Bọn họ vì sao lại tới cứu hấn?!

Nhưng mà, hấn còn chưa kịp nghĩ ra, không biết từ nơi nào xuất hiện hai vị quan sai nâng hấn ra bên ngoài. Đoạn Ngũ vừa cứu được một mạng dưới đao, lúc này đã sợ tới mềm chân, cũng không quan tâm ba cao thủ so chiêu thế nào, cứ như vậy bị mang đi.

Kế ly gián của Bao đại nhân vô cùng thành công. Trải qua sự việc tìm được đường sống từ chỗ chết, Đoạn Ngũ bị đưa tới trước mặt Bao đại nhân, nhát nhát cái gì cũng khai ra hết. Tuy rằng Đoạn Ngũ biết không nhiều, nhưng mà cũng đủ để Bao đại nhân truy ra manh mối. Từ lúc này, tiền triều vụ án đã chuyển biến đột ngột, chân tướng, đã nổi lên mặt nước, chuyện mà Bao đại nhân phải làm, chính là tìm được chứng cứ, bắt phạm nhân.

Triển Chiêu cùng Đường Thực, mang theo đại đội quan binh đi vào tiền trang Tứ Hải, chính thức mở cuộc điều tra với tiền trang này, từ đó tra ra hơn ba mươi túi tiền giả, bắt Điều Tán về thẩm vấn. Điều Tán vì muốn bảo vệ mình liền thừa nhận việc tư đúc tiền giả, cũng hứa sẽ dùng sổ sách để đổi lại giảm án. Vì thế, Bao đại nhân chấp nhận phương án của Điều Tán, thả hấn về tiền trang lấy vật chứng.

Điều Tán giả bộ vô sự bí mật trở về tiền trang, muốn lấy sổ sách cùng khuôn tiền giả còn sót lại giao cho Bao đại nhân. Nhưng mà, đợi ở tiền trang lại là Nghiêm Đông. Mà hấn vận khí không tốt như Đoạn Ngũ, bị Nghiêm Đông một đao đoạt mạng. Triển Chiêu tới nơi, chỉ một lát sau Điều Tán đã khí tuyệt bỏ mình. Vốn tưởng bằng chứng bọn họ muốn tìm cũng theo đó như đá chìm đáy biển, có điều khiến người ta ngạc nhiên, sổ sách cùng khuôn tiền giả đều để trên bàn nơi Điều Tán mất mạng.

"Triển hộ vệ, đây là..." Đường Thục nhìn hai thứ trên bàn, trăm mối không thể giải. Vì sao Nghiêm Đông giết người, mà sổ sách cùng khuôn tiền giả lại vẫn còn ở đây?

"Là Nghiêm Đông cố ý để lại." Nghiêm Đông, Triển Chiêu thật đúng là không tin sai người.

Triển Chiêu cùng Đường Thục mang theo vật chứng vội vàng chạy về châu nha, không ngờ còn chưa vào cửa, chợt nghe tiếng đao kiếm vọng ra. Triển Chiêu thâm nghĩ không ổn, dưới chân dùng sức, cất bước chạy vội tới nơi phát ra âm thanh.

Trong viện có rất nhiều người. Bao đại nhân, Công Tôn Sách, Hiểu Vân, Đinh Nguyệt Hoa, còn có Trương Long Triệu Hồ. Mọi người đều đang kiễng chân nhìn hai người đang đấu bất phân thắng bại trên nóc nhà.

"Nghiêm Đông?" Triển Chiêu ngẩn ra, hẳn không phải không nghĩ tới, Lý Khôn sẽ phái người gây bất lợi cho Bao đại nhân, nhưng hẳn vẫn tin tưởng Nghiêm Đông sẽ không ra tay đối với Bao đại nhân, nhưng lại không như mong muốn. Vẫn dĩ hấn kính trọng y là một trang hảo hán, thật không ngờ y...

"Nghiêm Đông!" Triển Chiêu lớn tiếng quát, trường kiếm tuốt ra, chân nhún một cái, bay lên trên gia nhập chiến cuộc.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường hai người liên thủ, Nghiêm Đông tất nhiên không chiếm được ưu thế, chỉ có thể vô công trở về.

"Ngũ đệ, người ở lại bảo vệ đại nhân." Để lại một câu, Triển Chiêu phi thân đuổi theo.

Ba năm trước đây, Liêu Đông gặp nạn đói nghiêm trọng. Một vùng đất lớn như vậy trở nên hoang tàn, người chết đói khắp nơi, vô cùng thảm. Nghiêm Ba Đao tiêu tán hết gia tài, mua lương thực cứu tế nạn dân. Nhưng tăng nhiều cháo ít, ông ta chỉ có một Nghiêm gia, làm sao cứu được nhiều nạn dân như vậy? Đúng vào lúc này, Lý Khôn tự tiến cử nguyện quyên góp ba mươi triệu bạc chẩn tai, nhưng đưa ra điều kiện trao đổi, muốn Nghiêm gia phái người bảo vệ hắn ba năm, giúp hắn giết mười mạng người. Biết rõ Lý Khôn không phải người lương thiện, điều kiện hắn đề ra cũng vô cùng hà khắc. Nhưng Nghiêm Ba Đao vì cứu trăm ngàn nạn dân, bất đắc dĩ phải đồng ý, cho con trai là Nghiêm Đông đến thực hiện lời hứa. Nay ước hẹn đã sắp hết, chỉ còn lại một người cuối cùng. Mà người này, chính là Bao đại nhân.

Triển Chiêu sau khi trở lại trạm dịch, kể lại lý do vì sao Nghiêm Đông biết rõ những hành vi đáng xấu hổ của Lý Khôn, lại không thể không nghe lệnh hắn. Y có nỗi khổ khó nói, thậm chí là một chuyện xưa bất đắc dĩ như vậy. Sau khi biết được chuyện này, sự trách móc đối với Nghiêm Đông lúc trước đã biến mất, ngược lại thấy đồng tình với y. Y bị một lời hứa trói buộc, đáng thương thân bất do kỷ.

"Nếu lúc ấy Triển Chiêu cùng Ngũ đệ không xuất hiện, Đoạn Ngũ chết

dưới tay hắn, lúc này, hắn đã không cần nghe lệnh Lý Khôn, tới ám sát Bao đại nhân!” Triển Chiêu nhìn không được cảm khái.

Trong nhất thời, thư phòng yên tĩnh, nặng nề khiến người ta không thở nổi.

Vì cứu người mà giết người. Vốn là xuất phát từ hảo tâm, lại bắt đắ dĩ phải đi làm chuyện xấu. Lúc trước cứu trăm ngàn nạn dân, ba năm qua, y giúp Lý Khôn làm việc, lại gián tiếp hại chết bao nhiêu người? Mà những người này, chưa chắc ít hơn số nạn dân lúc đó. Tất cả những việc Nghiêm gia làm, lại gây ra kết quả gì? Vẫn là có người được sống, có người phải chết. Bọn họ lúc trước không nên đồng ý điều kiện của Lý Khôn sao? Nhưng những nạn dân kia phải làm thế nào? Nếu đổi lại là người khác, sẽ làm thế nào?

Việc trên thế gian, thị phi hắc bạch, nhân quả tuần hoàn, có đôi khi thật sự không thể nói rõ, không thể nói rõ.

Hồi 121 - Nâng chén tiêu sầu

Có hai đại cao thủ Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ở đây, cho dù Lý Khôn có Nghiêm Đông bảo vệ, cũng khó thoát khỏi lưới pháp luật. Huống chi, Nghiêm Đông lâm trận phản chiến, kể từ đó, bắt Lý Khôn là chuyện rất dễ dàng. Lý Khôn sa lưới, vụ án cuối cùng cũng có lối ra.

Bao đại nhân đem chuyện bắt giữ Trình Nguyên đưa tới kinh thành, Bàng thái sư tức tốc chạy tới, muốn Bao đại nhân đem vụ án dời lại tái thẩm sau để bảo vệ Trình Nguyên. Nhưng Bao đại nhân kiên trì thẳng đường thẩm vấn, đem nghi phạm liên quan định tội. Bàng thái sư không có thánh chỉ trong tay, rơi vào đường cùng, chỉ óc thể trơ mắt nhìn cháu ngoại mình bị chém đầu. Lý Khôn bị tử hình, Chu Cương cùng Đoạn Ngũ bị phán tống giam mười lăm năm. Đến lúc này, vụ án thông phán Đãng Châu đã kết thúc. Nhưng mà cái chết của Nghiêm Đông, khiến người ta cảm thấy tiếc nuối.

-0-

Hiểu Vân từ bên ngoài trở về, xa xa thấy Triển Chiêu ngồi trước cửa sổ mở rộng, xuất thần nhìn một góc cây quế trong viện. Chén trà sứ men xanh bị hắn nhẹ nhàng nắm trên đầu ngón tay. Không biết chén kia còn trà không, một hồi lâu vẫn không thấy hắn uống qua một ngụm. Vẫn là áo lam viền trắng, lại không có vẻ mạnh mẽ như ngày thường. Ánh mắt ảm dẫu u buồn, lại khiến người ta cảm thấy hắn thật cô đơn.

Hiểu Vân không khỏi thở dài trong lòng, nhẹ giọng tới gần, đứng trước mặt hắn. Triển Chiêu ngẩng đầu, nâng khóe miệng khẽ cười với Hiểu Vân. Sau đó theo bản năng nắm lấy ấm trà đổ nước ra, lại phát hiện chén trà trong tay vẫn còn đầy, không khỏi cười khổ một tiếng.

"Ta thật sự là hồ đồ." Nói xong, uống sạch trà trong chén, lại cầm lấy

âm trà đồ thêm chén nữa, nhưng bị Hiểu Vân cản lại.

Hiểu Vân thu lấy âm trà, mới phát hiện âm trà đã vơi một nửa, trong lòng có chút đau, có chút bất đắc dĩ. "Từng thấy người mượn rượu tiêu sầu, nhưng chưa nghe thấy có người mượn trà tiêu sầu."

Triển Chiêu cũng không phủ nhận, chỉ kéo Hiểu Vân ngồi xuống trước mặt mình, sau đó ôm lấy vai nàng, nhẹ nhàng tựa lên người nàng, thấp giọng lầm bầm: "Uống trà sẽ không say."

"Uống trà sẽ không say, đối với huynh trà hay rượu cũng như nhau thôi, sẽ làm người nâng chén tiêu sầu càng sầu thêm." Hiểu Vân nhẹ nhàng vuốt tóc Triển Chiêu, thở dài.

Triển Chiêu khẽ cười một tiếng, khẽ lắc đầu, vẫn nhìn cái cây bên ngoài, chỉ ngắm nhìn mà không nói lời nào. Nhìn vẻ mặt của Triển Chiêu, Hiểu Vân cũng cảm thấy trong lòng khổ sở khó chịu. Nàng biết Triển Chiêu nghĩ gì, nhưng trong thời gian ngắn không biết làm thế nào để an ủi, chỉ có thể nhẹ nhàng ôm lấy hắn, ở bên hắn.

Hai người lặng lẽ ôm nhau, trầm mặc hồi lâu, Triển Chiêu mới mở miệng nói chuyện.

"Nếu đổi lại là ta, có lẽ ta cũng sẽ giống như hắn."

Nghiêm Đông có tội sao? Giết người, vẽ đường cho hươu chạy, tất nhiên là có tội. Giết người phải đền mạng, cho dù lấy mạng y cũng không đủ để đền bù. Nhưng mà, y hết lòng tuân thủ lời hứa là sai sao? Chữ Nghĩa trên đầu, nhất ngôn cửu đỉnh, lại đổi lấy kết cục như vậy. Hắn không khỏi buồn bã, đổi lại là hắn, sẽ làm thế nào?

Hiểu Vân ngẩng đầu, nhìn Triển Chiêu. Nỗi u buồn của hắn nàng chưa bao giờ thấy. Thì ra lúc hắn hoang mang, cũng bất lực như đứa trẻ lạc đường, khiến người ta đau lòng.

"Ta nghĩ, có lẽ sẽ không." Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu vẫn im lặng trả lời.

"Bi kịch của Nghiêm Đông, là do hắn quá cố chấp "hết lòng tuân thủ lời hứa". Từ xưa trung hiếu khó lưỡng toàn, khó có thể lựa chọn khi có việc xảy ra. Bất kể khó khăn như thế nào, nhưng cũng phải phân rõ nặng nhẹ, quyết đoán lựa chọn. Ta không biết chữ "Nghĩa" đối với người giang hồ quan trọng thế nào, nhưng quân tử có cái nên làm, có cái không nên làm. Theo ý ta, giữ lời hứa với một kẻ đại gian đại ác không có ý nghĩa. Ta tin huynh sẽ không giống như Nghiêm Đông cố hủ cố chấp, nếu không, huynh cũng sẽ không từ bỏ giang hồ mà ủy thân trong triều. Hơn nữa..."

"Hơn nữa cái gì?" Triển Chiêu cúi đầu, nhìn Hiểu Vân.

"Hơn nữa, Nghiêm Đông thật ngốc, huynh không giống hắn."

"Xin chỉ giáo?" Triển Chiêu không hiểu vì sao Hiểu Vân nói như vậy.

Kỳ hạn ba năm sắp qua, hứa hẹn giữa Nghiêm gia và Lý Khôn sắp chấm dứt, hắn lại vì một ác ma lợi dụng thiện tâm của Nghiêm gia hại người

mà tự sát, huynh nói hấn có ngốc không? Ta không thể nói ba năm trước Nghiêm Ba Dao chấp nhận điều kiện của Lý Khôn đều cứu nạn dân là đúng hay sai, cũng không thể kết luận ba năm qua Nghiêm Đông thực hiện lời hứa của phụ thân mà làm việc cho Lý Khôn là đúng hay sai; nhưng mà, hấn lựa chọn chôn tránh vào thời điểm này, lựa chọn phí hoài bản thân mình, là sai mười phần! Ba năm qua, hấn vì lời hứa mà giết bao nhiêu người, hại bao nhiêu người, kết quả cứ vậy mà chết, sao có thể không khiến những người đã chết dưới đao của hấn thất vọng?" Nói tới đây, Hiểu Vân kích động đứng bật dậy.

"Hấn thật sự rất ngốc, không biết chấm dứt sinh mạng của mình, đối với mình hay người đều không hề có ích. Hấn chết rồi, lời hứa của hấn với Lý Khôn cũng kết thúc, nhưng hấn có thể thật sự được giải thoát sao? Những tổn hại hấn gây ra, hấn làm sao có thể an tâm mà chết? Điều hấn cần làm là sống thật tốt, lấy hành động để đền bù lại những sai lầm ba năm qua. Đây mới thật sự là tạ lỗi, mà hấn không hiểu được, huynh nói hấn có phải ngu ngốc không?!"

Bộ dáng kích động của Hiểu Vân khiến Triển Chiêu không khỏi nở nụ cười. Nàng nói năng có chút lộn xộn, hấn nghe có chút loạn, nhưng lời của nàng lại khiến hấn không hiểu sao cảm thấy an tâm. Chết vô cùng dễ dàng, đền bù lại sai lầm trong quá khứ, đó mới thật sự là tạ tội. Nàng hình như hiểu rất rõ chuyện này. Bị nàng nói một hồi, tích tụ trong lòng bất tri bất giác đã được hóa giải. Chuyện của Nghiêm Đông đã qua thì qua đi. Tuy rằng tiếc nuối, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Người còn sống, càng phải coi đây là một bài học, cố gắng sống cho thật tốt.

Triển Chiêu ôm Hiểu Vân vào trong ngực, cảm giác lên đỉnh đầu nàng, cười nói. "Hiểu Vân, có nàng ở đây thật tốt." Có vợ thế này, còn cần gì hơn?

Hiểu Vân không nhìn thấy biểu tình của Triển Chiêu, nhưng nghe ra ý cười trong giọng nói của hấn, biết tâm tình của hấn đã biến chuyển tốt, cũng cảm thấy thoải mái hơn. Hai tay vòng qua ôm lấy lưng hấn, vùi đầu trong lòng hấn: "Ha ha, vậy ta lúc nào cũng dính theo huynh được không?"

Triển Chiêu cười vuốt ve mái tóc thả sau lưng nàng: "Nếu có thể như thế, tất nhiên là tốt nhất." Thật muốn cứ vậy ôm nhau, mãi cho đến già.

"E hèm!" Một tiếng ho khan có ý vang lên. Hai người cả kinh vội buông nhau ra, thoái lui vài bước. Quay đầu lại nhìn, phát hiện Bạch Ngọc Đường đang đứng bên cửa sổ, vẻ mặt trêu tức nhìn bọn họ, khóe miệng mang ý cười, khiến Triển Chiêu không khỏi có chút thẹn thùng. Cũng không biết hấn đứng ở đây nhìn bao lâu rồi, vừa rồi không để lý hấn tới lúc nào.

"Hôm nay trời còn chưa tối đâu, các người dính vào nhau, còn chọn nơi bắt mắt thế này, là muốn kích thích người đang cô đơn như ta phải không?" Bạch Ngọc Đường nhướn mi cười nói.

"Ngũ đệ!" Triển Chiêu xấu hổ gọi hấn một tiếng. Hiểu Vân lại không

có gì không tự nhiên, liếc mắt nhìn hấn một cái rồi cười nói.

"Ngũ Ca là nam tử anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, hồng phấn giai nhân để ý tới huynh không biết có bao nhiêu. Đến nay vẫn còn độc thân, không phải do huynh tầm mắt quá cao, đến Nguyệt Hoa cô nương tốt như vậy cũng không lọt vào mắt, không biết dạng người nào mới chiếm được tâm của huynh. Bây giờ ở chỗ chúng ta "tổ khổ", ta nghe không lọt tai."

Bị Hiểu Vân nói vậy, Bạch Ngọc Đường trong nháy mắt cứng đờ. Bĩu môi sờ mũi xoay người bỏ đi. Hiểu Vân phì một tiếng bật cười. Đinh Nguyệt Hoa thật đúng là điểm yếu của hấn, không được, không được! Vừa nói vừa lắc đầu trốn đi.

"Triển Chiêu, đại nhân tìm người." Cho đến lúc thân ảnh màu trắng biết mất sau cửa, thanh âm của hấn mới truyền đến. Triển Chiêu quay đầu, thấy Hiểu Vân cười thật vui vẻ, đôi mắt cong cong như ánh trăng, không khỏi cũng cười theo: "Ta đi một chút." Nói xong đuổi theo Bạch Ngọc Đường.

-0-

Ban đêm, Đường Thực đãi dạ tiệc đơn giản, đặc biệt để tiễn biệt đám người Bao đại nhân. Hiểu Vân cùng Đinh Nguyệt Hoa cũng theo lời mời tham dự, mọi người ngồi cùng một bàn. Đêm khuya uống rượu nói chuyện rất vui vẻ. Chỉ có điều, thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, rượu qua ba tuần, đồ ăn lên hết năm vị, Bao đại nhân đã có chút say, không lâu sau tiệc cũng tan.

Nhưng mà Đinh Nguyệt Hoa uống chưa đã, la hét ầm ĩ muốn uống tiếp. Mọi người không đồng ý, muốn đưa nàng về, nàng liền chạy tới phòng bếp, trộm một bình rượu uống một mình. Hiểu Vân đi lấy nước ấm, vừa vặn thấy nàng đem một bầu rượu đi ra. Vốn định khuyên nhủ nàng, nhưng thấy bộ dáng cô đơn của nàng, biết trong đầu nàng khó chịu, muốn mượn rượu tiêu sầu, vừa khổ sở vừa không đành lòng, vì thế đành phải mặc kệ để nàng đi.

Đinh Nguyệt Hoa nhìn thấy Hiểu Vân, liền lôi kéo nàng: "Hiểu Vân, người theo giúp ta đi."

Mắt nàng đỏ hồng, cũng không biết vì rượu, hay vì nàng sắp khóc. Bộ dáng đáng thương kia khiến nàng không thể nói nổi từ không.

"Biết là Hiểu Vân tốt nhất mà." Hiểu Vân vừa đồng ý, Đinh Nguyệt Hoa giống như gặp chuyện vui nở nụ cười, níu lấy tay nàng, kéo Hiểu Vân về phòng.

Hai nữ nhân cùng nhau uống rượu, trong đó có một nữ nhân phiền não vì tình, tình trạng sẽ thế nào?

Không có ai ngăn cản, Đinh Nguyệt Hoa tự chuốc cho mình một chén lại một chén, giống như rượu uống vào, phiền não sẽ trôi ra. Sau vài chén

rượu, bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ. Nói tới Bạch Ngọc Đường, lại nói tới mình. Từ lúc hai người còn nhỏ, nói tới tận bây giờ. Sau đó, nhin không được bật khóc.

Thấy nàng đau khổ khóc lóc kể lể, trong lòng Hiều Vân cũng cảm thấy khó chịu. Tuy rằng luôn miệng an ủi, nhưng nhìn thấy nước mắt của nàng ấy, nghĩ đến thống khổ của nàng ấy, nàng nhin không được cũng đỏ mắt. Cuối cùng, hai người ôm nhau khóc một trận.

Triển Chiêu thấy Hiều Vân lâu không trở về phòng, không khỏi có chút lo lắng, liền ra ngoài tìm nàng. Không nghĩ tới người không tìm thấy, còn phải đến hỏi Bạch Ngọc Đường, hai người cùng nhau tìm, cuối cùng tìm thấy nàng trong phòng Đinh Nguyệt Hoa. Lúc bọn họ tìm thấy người, thấy hai người dựa vào nhau ngồi trên giường cùng ngủ, mặt đầy nước mắt, có chút chật vật. Bộ dáng này, thật sự khiến người ta có chút dở khóc dở cười.

Triển Chiêu tiến lên bế Hiều Vân đứng dậy, lúc ra khỏi cửa, thoáng nhìn Bạch Ngọc Đường, lại nhìn Đinh Nguyệt Hoa vẫn đang ngủ mê mịch, rồi mới rời đi.

-0-

Tối ngày mười bốn, trăng sáng không mây. Ánh trăng như nước chiếu xuống, bao bọc thế gian một mảnh sáng bạc. Bóng dáng dưới ánh trăng bị kéo thật dài. Hai người dán chặt vào nhau, giống như hòa thành một. Triển Chiêu chậm rãi đi tới, bên tai nghe được tiếng hít thở của Hiều Vân. Hiều Vân say rượu coi như ngoan ngoãn, ghé vào người hắn không nhúc nhích, im lặng ngủ. Có điều, bộ dáng nàng ôm lấy hắn, không tính là tao nhã, giống như con gấu trúc treo trên cây vậy. Cũng may đêm dài, không có người nhìn thấy, bằng không hình tượng anh minh thần võ của hắn sẽ bị phá hủy.

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu nhin không được nở nụ cười. Quay đầu nhìn mặt Hiều Vân, làn da trắng gàn như trong suốt, lộ ra hai bờ má ửng hồng, rất cuốn hút, khiến người ta nhin không được muốn cắn một ngụm. Mùi rượu lây dính toàn thân hai người, nồng đậm đến nỗi gió đêm mát mẻ cũng không thổi tan hết. Tuy vừa rồi hắn cũng uống chút rượu, nhưng tử lượng của hắn không tệ, chút rượu này không có gì đáng kể. Nhưng mà lúc này, lại bị mùi rượu trên người nàng làm chuech choáng. Cũng không biết có phải chính là câu rượu không say người tự say không.

Hồi 122 – Tình đến lúc nồng đậm

Sáng sớm, khi ánh sáng đầu tiên của bình minh từ phương đông chiếu tới, Triển Chiêu tự giác mở mắt. Nhiều năm như vậy, hắn đã hình thành thói quen. Bất kể ở đâu, chỉ cần trời vừa hửng sáng, hắn sẽ tỉnh lại. Ngày trước, hắn luôn nhanh chóng ngồi dậy rửa mặt, sau đó ra ngoài làm việc, hoặc tới chỗ Bao đại nhân, còn giống như hôm nay sau khi tỉnh dậy còn nằm trên

giường, vô cùng hiem thấy. Thê tử của hắn, đang nằm trong lòng hắn ngủ say. Khuôn mặt an tường của người ấy, khiến hắn có được ấm áp hiem hơi mà lưu luyến không muốn rời giường.

Khẽ nâng tay phải, ngón tay thon dài dịu dàng vén mái tóc dài của người trong lòng, vén lên một đám, quấn ở đầu ngón tay. Tóc dài mềm mại, lại nghịch ngợm từ giữa kẽ ngón tay chảy xuống. Người trong lòng khẽ động, dường như bị quấy nhiễu mà thở dài, xê dịch thân mình, lại chui sâu thêm vào lòng hắn, rồi nặng nề ngủ tiếp. Bả vai trong lúc vô tình lộ ra, đem từng đóa hoa đỏ nhỏ nhỏ lộ ra, trên làn da trắng nõn ấy, thật vô cùng ái muội.

Triển Chiêu trong lòng chợt động, nhớ tới đêm qua, trên mặt nóng lên. Hắn đêm qua có chút càn rỡ. Nhưng nhớ tới tình hình lúc đó, không khỏi cảm thấy đủ loại tư vị nảy lên trong lòng.

Sau khi hắn đưa Hiếu Vân từ phòng Đình Nguyệt Hoa về, vốn tưởng nàng sẽ yên lặng ngủ thẳng tới ngày hôm sau. Nhưng không nghĩ tới, sau khi hắn giúp nàng tắm rửa rồi đặt nàng xuống giường, nàng lại mở to mắt, sau đó bắt đầu nói chuyện với hắn, nói một hồi lại khóc.

"Triển đại ca, xin lỗi, ta, ta hình như say rồi."

"Nguyệt Hoa khổ sở như vậy, lòng ta cũng khó chịu nổi, nên bồi nàng uống rượu. Nàng khóc thương tâm như vậy, ta nhìn không được cũng khóc cùng nàng. Bởi vì, ta cũng thấy rất khổ sở."

"Triển đại ca, ta không phải cố ý, nhưng mà ta thật sự rất sợ hãi, rất sợ hãi."

"Nguyệt Hoa là cô nương tốt, thật đấy. Một cô nương tốt như vậy, vì sao Ngũ ca không tiếp nhận? Chuyện tình cảm, thật sự thực bất đắc dĩ."

"Mà ta thì sao? Kỳ thật phá hoại nhất chính là ta. Ta rất đáng giận, rõ ràng nhìn thấy thái độ của Ngũ ca với nàng, ta còn khiến Nguyệt Hoa không thể buông tay. Ta nói như vậy, vì ta có tư tâm. Ta không muốn như vậy, nhưng mà ta không có cách nào, ta không nhìn được."

"Ta thật sự là rất hèn hạ, hèn hạ đến nỗi ngay cả ta cũng chán ghét bản thân mình."

"Nhưng mà, nhưng mà ta không thể không chế được mình."

"Tuy rằng chúng ta thành thân, nhưng ta vẫn không cách nào không để ý tới chuyện kia. Bọn họ đều nói, bọn họ đều nói thê tử nguyên phối của Triển Chiêu là Đình Nguyệt Hoa. Là Đình Nguyệt Hoa, mà không phải là Đình Hiếu Vân."

"Triển Chiêu, tự Hùng Phi, người Thường Châu, cưới vợ Đình thị Nguyệt Hoa. Trong sách viết như vậy, mọi người cũng đều nói như vậy."

Có lẽ thật sự là say rượu nói lời thực, nàng đem bất an cùng sợ hãi luôn giấu kín dưới đáy lòng nói hết ra. Có lẽ, nàng không biết mình đang nói gì, có lẽ, ngày hôm sau nàng sẽ quên hết chuyện này. Nếu không, sao nàng

có thể nói ra những lời này?

Lúc từ trong miệng nàng như được những điều này, hẳn chỉ thấy trong lòng ngoài đau lòng vẫn là đau lòng. Vân nhi, nàng không tin Triển Chiêu sao? Vân nhi, vì sao nàng bất an như vậy?

"Triển đại ca, chỉ có ta mới là thê tử của huynh, đúng không? Đúng không?" Lúc nàng khóc tới lê hoa đái vũ, thanh âm nghẹn ngào hỏi hẳn, hẳn không nói gì, chỉ ôm nàng, hôn nàng.

Vân Nhi, vợ của ta, vì sao nàng không tin ta?

Hắn biết nỗi bất an của nàng, mâu thuẫn cùng nội tâm đầy mặc cảm của nàng. Tuy rằng những bất an và mặc cảm đó, với hắn mà nói không có gì quan trọng. Nhưng mà hắn không có cách nào không đau lòng nàng, đau lòng đến có chút phiền muộn.

Vân Nhi, nàng phải tin tưởng ta mới phải!

Tình yêu, giống như lửa nóng thiêu đốt lẫn nhau, không giữ lại gì.

Hắn ôm nàng, ôm lấy nàng, chưa bao giờ mất không chế như vậy, muốn đem nàng khảm vào trong lòng, hóa thành xương thịt của mình, không bao giờ tách ra nữa. Như vậy, nàng sẽ yên lòng.

Vân Nhi, nàng phải tin ta, nàng là thê tử duy nhất của ta.

-0-

Nhân mã Khai Phong phủ hồi kinh, chậm rãi xuất phát từ trạm dịch Đãng Châu. Chưa được bao lâu đã ra khỏi thành.

"Dừng... kiệu." Triển Chiêu ra lệnh một tiếng, đội ngũ liền dừng lại. Triển Chiêu và Hiểu Vân đang cưỡi ngựa đi phía trước quay đầu đi vào giữa đội ngũ, Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách đang từ trong kiệu bước xuống. Hai người xoay người xuống ngựa, đến trước mặt họ cúi đầu hành lễ.

"Đại nhân, tiên sinh, Triển Chiêu (Hiểu Vân) xin cáo biệt."

Bao đại nhân gật đầu, "Đi đi, dọc đường cẩn thận."

"Vâng, đại nhân, cũng xin đại nhân đi đường cẩn thận."

Công Tôn Sách ở một bên, không nói gì. Hiểu Vân xoay người nhìn ông, muốn nói gì đó, lại không nói nổi một từ. Kỳ thật trong lòng nàng có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng không biết làm sao nói ra. Đây là phụ thân của nàng, nhưng nàng hiện tại không thể gọi ông một tiếng cha, vậy có gì để nói nữa? Mặc dù muốn mở miệng nói cũng không nổi, nàng cũng biết xấu hổ. Nàng có tư cách sao? Cho dù ông nói không sao, ông không ngại. Nhưng mà, nàng có sự ích kỷ của mình, chấp nhất của nàng với Triển Chiêu, lại không tránh được khiến phụ thân đau lòng.

Cha, xin lỗi! Nữ nhi bất hiếu. Nhưng trong đáy lòng nữ nhi, người vĩnh viễn là phụ thân.

Lời không thể nói ra, nhưng lặp lại vô số lần trong lòng. Hiểu Vân nhìn vào mắt Công Tôn Sách, thấy được thấu hiểu và khoan dung của ông, còn có từ ái. Ông là một người cha vô cùng vĩ đại.

"Tiên sinh, bảo trọng." Cha, bảo trọng. Đầu gối đập xuống đất, nhưng lại không thấy đau đớn.

"Hiệu Vân, nên đi thôi." Công Tôn Sách đỡ nàng đứng dậy, cười nói: "Nếu còn trì hoãn sẽ làm lỡ thời gian."

"Vâng." Hiệu Vân nhẹ nhàng gật đầu, đem hơi nóng đã dâng lên trên mắt đè ép xuống.

Bốn người nói thêm mấy câu từ biệt, Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách mới trở lại kiệu. Bạch Ngọc Đường ở phía trước nâng tay ra hiệu, đội ngũ bắt đầu chuyển động. Lúc này, Đinh Nguyệt Hoa lại không động, xoay người phát tay với Hiệu Vân.

"Hiệu Vân, bảo trọng! Còn nữa, lời của người ta đã nhớ kỹ, yên tâm, ta nhất định sẽ khiến mình hạnh phúc..."

"Được, người cũng bảo trọng..."

Hiệu Vân phát tay chào nàng, lớn tiếng trả lời. Đinh Nguyệt Hoa cười cười rồi cưỡi ngựa đi.

Dần dần, đội ngũ càng ngày càng xa. Triển Chiêu cùng Hiệu Vân lại vẫn như trước đứng bất động một chỗ.

Cổ kiệu, một chút lại một chút dừng đưa. Công Tôn Sách nhắc màn kiệu, nhìn lại phía sau. Bóng dáng bọn họ ngày càng nhỏ, vẫn đứng ở đó không hề động, vẫn đang nhìn về hướng này.

Tuy rằng bọn họ gọi ông là "Tiên sinh", có chút tiếc nuối. Nhưng bất luận thế nào, bọn họ một người vẫn là con gái ông, một người vẫn là con rể ông. Ở trong lòng ông, điều này vĩnh viễn không thay đổi. Xung hô thế nào có quan hệ gì đâu? Quan trọng là, tình nghĩa phụ tử, mà không phải là xung hô. Hiệu Vân, con hãy bỏ qua đi.

Công Tôn Sách phát tay về phía họ, ý bảo họ đừng chờ nữa, rồi lùi vào trong kiệu.

Đội ngũ đi về phía tây, càng đi càng xa, hình dáng cổ kiệu càng ngày càng mờ hồ, mãi cho tới lúc sắp không nhìn thấy nữa, Hiệu Vân lúc này mới thu hồi ánh mắt.

"Hiệu Vân, chúng ta đi thôi."

"Được." Xoay người lên ngựa, nhin không được lại quay đầu nhìn thoáng qua, rồi mới giục ngựa lên đường về hướng nam.

"Nghiêm túc mà nói, con và ta không phải cha con. Nhưng tình nghĩa giữa chúng ta lại không hề khác cha con. Xung hô hay tên họ, đều là hư ảo, không có quan hệ gì. Nếu bỏ qua danh phận cha con của chúng ta, đổi lấy hạnh phúc của con, đáng giá."

Cha, cảm ơn ngài!

-0-

Không bình thường, thật sự thực không bình thường!

Nhìn Đinh Nguyệt Hoa ngồi ở đối diện cúi đầu ăn cơm không nhìn đến

minh, Bạch Ngọc Đường không được tự nhiên mà không nói nên lời. Từ hôm bắt đầu rời khỏi Đãng Châu, Đinh Nguyệt Hoa hình như đã hoàn toàn thay đổi. Đừng nói là quán quýt lấy hấn, cho dù nói chuyện với hấn cũng rất ít. Đây là chuyện rất không bình thường. Bạch Ngọc Đường bị nàng dây dưa đã thành quen, mấy hôm nay không bị nàng quán lấy, hấn lại cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Bạch Ngọc Đường à Bạch Ngọc Đường, người quả nhiên là bị coi thường! Bạch Ngọc Đường nhin không được thâm mắng mình trong lòng. Ban đầu lúc bị quán thấy phiền phức, ước gì nàng đi thật xa, đừng xuất hiện nữa. Nhưng bây giờ nàng không quán lấy người nữa, không phải như người mong muốn sao, sao ngược lại cảm thấy không thoải mái? Người quả nhiên là nhàn không có việc gì làm.

Bạch Ngọc Đường khẽ lắc đầu, không suy nghĩ nữa, cúi đầu ăn cơm.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách ngồi ở hai bên nhìn Đinh Nguyệt Hoa, lại nhìn Bạch Ngọc Đường, lại nhìn nhau, sau đó ăn ý hướng tới đối phương lắc đầu.

Chuyện của người trẻ tuổi, chúng ta không quản được, mặc kệ bọn họ thôi!

-0-

"Mặt trời chiếu trên cao, hoa nở cười nhìn ta, chim nhỏ chào buổi sớm, hỏi bạn cười ngựa đi đâu. Ta đến huyện Thường Châu, cùng người ta về nhà, phu quân nói mau mau, nếu không sẽ muộn mất ..." Tiếng ca vui vẻ, truyền đi trong rừng. Tuy giọng hát thanh thúy như chim hoàng anh, khiến người nghe thoải mái, nhưng ca từ không đâu, lại thật sự khiến người ta không dám khen tặng.

Triển Chiêu nghe thấy không khỏi nở nụ cười, cô nương này, không biết thu liễm, còn đem chuyện này biến thành ca từ hát lên. Nghiêng đầu nhìn Hiểu Vân đang hát say sưa, thấy nàng vui vẻ ra mặt, vô cùng hứng trí, bèn lắc đầu từ bỏ. Quên đi, nàng vui vẻ, để kệ nàng hát đi, dù sao ở đây cũng không có ai nghe thấy.

Hiểu Vân hát xong, nghiêng đầu nhìn Triển Chiêu, đảo mắt mấy cái, làm như vô tình hỏi. "Ta hát dễ nghe không?" Triển Chiêu còn chưa kịp trả lời, nàng đã bật cười. Lời ca vô lý như vậy, sao có thể dễ nghe chứ!

"Ha ha ha, huynh không cần miễn cưỡng nói tốt, ta biết ta hát không hay."

Triển Chiêu cho nàng một biểu tình nàng cũng tự biết mình, Hiểu Vân cười càng khoa trương, ngay cả A Tảo cũng đi chậm lại, từ từ dừng bước. Triển Chiêu nhìn thời gian, vừa lúc qua giờ Ngọ, cũng dừng lại nói: "Chúng ta nghỉ một lát lại đi." Nói xong, xoay người xuống ngựa.

"Được." Hiểu Vân gật đầu xuống ngựa theo. Vừa đứng vững, Triển Chiêu đã đi tới bên cạnh nàng, nhìn tay hấn đưa tới, Hiểu Vân vui rạo rục

đem tay mình đặt vào tay hắn. Trước mặt người khác, Triển Chiêu ít khi có động tác này.

Triển Chiêu tìm một bóng cây râm mát, để Hiều Vân ngồi xuống trên một tảng đá lớn để nghỉ ngơi, rồi mới dắt ngựa buộc vào một nơi có cỏ dại để bọn chúng tự kiếm ăn, sau đó trở lại ngồi bên cạnh Hiều Vân. Tuy vẫn là đầu xuân, nhưng mấy ngày nay thời tiết bắt đầu ấm lên, mặt trời giữa trưa không mát mẻ cho lắm. Không có gì che chắn đi suốt mấy canh giờ, cũng khiến người ta có cảm giác nóng nực.

Hiều Vân thào thào đầu lạp trên đầu xuống, cầm trong tay quạt gió, híp mắt nhìn mặt trời đỏ rực trên cao, không khỏi có chút nghi hoặc. Mới giữa tháng ba, sao hôm nay lại nóng như vậy? Vậy đến mùa hè, chẳng phải sẽ nóng tới chết người sao? Ba năm qua, nàng vẫn ở trên Thiên Sơn. Thiên Sơn không có bốn mùa, hàng năm đều là mùa đông. Mà nàng lại thường xuyên phải ngâm mình trong hồ nước lạnh cóng bên trong Thiên Sơn, nàng đã sắp quên mùa hè là thế nào rồi. Lại nói, nàng thật đúng là chưa hề biết mùa hè ở Đại Tống triều là thế nào thật.

Triển Chiêu thấy nàng như vậy, vội đưa bình nước tới. Hiều Vân nhận lấy uống vài ngụm mới cảm thấy thoải mái một chút. Triển Chiêu lại đưa lương khô cho nàng, đây là bánh bao mới làm buổi sáng, đến lúc này đã cứng lại. Xuất môn ra ngoài, Hiều Vân cũng đã tập thành thói quen, đón lấy ăn một chút, rồi tựa vào thân cây nghỉ ngơi, nhìn Triển Chiêu chậm rãi ăn.

Yên tĩnh trong chốc lát, Hiều Vân đột nhiên mở miệng nói chuyện: "Đêm qua có phải xảy ra chuyện gì không?"

Kỳ thật những lời này, sáng sớm nàng đã muốn hỏi. Vốn dĩ bọn họ muốn cùng Bao đại nhân về Khai Phong, nhưng vì sao sáng sớm hôm nay, hắn lại nói với nàng, hắn muốn dẫn nàng về nhà tế tổ? Chẳng lẽ đêm qua đã xảy ra chuyện gì nàng không biết? Có lẽ không phải nàng không biết, mà là nàng đã quên. Bởi vì nàng biết mình đêm qua say không nhẹ, đến cả bị Triển Chiêu mang về phòng lúc nào cũng không có ấn tượng. Nàng chỉ nhớ mình ở cùng Đinh Nguyệt Hoa, lúc mở mắt đã thấy nằm ở phòng mình. Nếu không phải buổi sáng thất lưng đau nhức, còn có nhiều điếm hồng trên người, chỉ sợ nàng cũng không biết đêm qua mình cùng Triển Chiêu đã thân thiết. Mà những dấu vết trên người lại khiến nàng cảm thấy không thích hợp. Bọn họ đã ở chung vài ngày, nhưng Triển Chiêu chưa từng "cuồng dã" như vậy... Tóm lại, nàng có cảm giác là lạ.

"Vì sao hỏi như vậy?"

"Bởi vì rất kỳ quái. Vì sao đột nhiên lại về Thường Châu?"

"Nàng, nàng thật sự một chút cũng không nhớ rõ sao?" Triển Chiêu nhìn nàng, nhưn mi hỏi.

"Không nhớ..." Hiều Vân nhìn Triển Chiêu, vẻ mặt mờ mịt lắc đầu.

"Ôi..." Triển Chiêu thở dài một tiếng, vẻ mặt như bị ghen nói: "Sao

nàng đã quên rồi, đêm qua nàng làm nũng nhất định muốn ta mang nàng về xem nhà cũ đó."

"Thật sao?" Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, có chút nửa tin nửa ngờ. Nàng thật sự nói như vậy?

"Thật." Triển Chiêu gật đầu.

"Thật vậy sao?" Hiểu Vân hai tay chống má, có chút ảo não. Nàng lại ra yêu cầu vô lý như vậy với hắn, vậy mà một chút ấn tượng cũng không có. Triển Chiêu thấy vẻ mặt buồn nản của nàng, nhìn không được bật cười, chọc chọc mũi nàng cười nói.

"Gạt nàng thôi, không phải như vậy. Chỉ là mấy ngày qua có vẻ nhàn hạ, ta lại nhiều năm chưa về nhà, nhất thời sinh lòng nhớ, xin nghỉ với đại nhân, nhân dịp thanh minh về thăm nhà, cũng thuận tiện mang nàng về gặp người nhà." Dứt lời, hai cánh tay duỗi ra, néo khuôn mặt tức giận của Hiểu Vân, ôm nàng vào lòng.

"Triển Chiêu, huynh không thành thật!" Hiểu Vân than thở, vùi đầu cắn vào ngực hắn một cái. Lực đạo không mạnh, nhưng Triển Chiêu vẫn kêu đau, cười nói: "Nàng muốn mưu sát chồng sao?"

"Hừ!" Hiểu Vân ngẩng đầu, hừ một tiếng, vẻ mặt khiêu khích nhìn Triển Chiêu. Huynh hù ta, cũng đến cắn ta xem!

Triển Chiêu chưa cử động, chỉ cười vô lại, lại đột nhiên vươn tay ra chọc vào hông nàng. Hiểu Vân không tránh kịp, bị hắn bắt được, kéo vào trong ngực mặc hắn giở trò. Hiểu Vân rất sợ bị cù, vội mở miệng xin tha.

"Ai da, ta không dám nữa, tha cho ta đi." Trong nhất thời, tiếng cười như chuông bạc, truyền khắp cánh rừng, quanh quẩn thật lâu không tan.

Quyển VII – Chấp niệm

Hồi 123 - Quảng phúc thiện tự

"Xâu mút quả dâu, mút quả vừa thơm vừa ngọt dâu. Xâu mút quả dâu, mút quả và thơm vừa ngọt dâu..."

"Tướng công, chờ một chút." Một nữ tử trẻ tuổi thanh tú, gọi nam tử đi phía trước. Nữ tử này trẻ trung xinh đẹp, đôi mắt trong suốt như ngọc châu. Nếu không phải mới nghe nàng gọi "tướng công", người bên ngoài còn tưởng nàng là cô nương chưa gả.

"Làm sao vậy?" Nam tử kia quay người trở lại. Nói nàng kia xinh đẹp, nam tử này lại dáng vẻ đường đường, khí vũ hiên ngang. Khuôn mặt tuấn mỹ, ngũ quan ngay thẳng, khuôn mặt mười phần anh khí, khoe miệng mang theo khí cười nhợt nhạt, lại ấm áp như gió xuân. Hai người đứng bên nhau, thật sự như một đôi thần tiên Kim Đồng Ngọc Nữ. Có điều "nữ thần tiên" kia dường như có chút tính trẻ con.

"Ta muốn ăn mút quả." Nữ tử chỉ vào vị đại thúc đang rao bán mút

quả cách đó không xa, sau đó hô lớn với ông ta: “Đại thúc, ta muốn mua mút quả.”

Vị đại thúc đang khiêng một cộc rom cắm đầy mút quả nghe thấy tiếng gọi, vội xoay người đi tới gần: “Cô nương muốn mua xâu mút quả sao?”

"Đại thúc, mút quả của ông chua không, ăn ngon không?"

"Không chua không chua, đương nhiên là ăn ngon." Đại thúc vui cười hơn hờ trả lời.

"Một chút cũng không chua?"

"..." Đại thúc thấy vẻ mặt nghiêm túc của nàng, nhất thời cũng không biết nên đáp thế nào. Mút quả một chút cũng không chua? Làm sao được. Có điều... Đại thúc do dự một chút, cuối cùng vẫn trái lương tâm nói một câu: "Một chút cũng không chua."

"Không chua à?" Nàng nhú mày nói: "Nhưng ta thích ăn mút quả chua một chút, ông nói mút quả không chua, vậy thì thôi vậy."

Câu nói làm vị đại thúc kia câm nín. Đây, đây, đây không phải là bê đá tự đập chân mình, lỡ mất vụ mua bán này sao: "Cô nương, chuyện này..."

"Đại thúc, nàng đùa với ông thôi, chúng ta lấy một xâu mút quả, bao nhiêu tiền?" Nam tử kia cười cười với đại thúc bán mút quả, sau đó từ trên cộc rom chọn một xâu mút quả vừa to vừa mọng đưa cho thê tử.

"Hai văn tiền." Đại thúc bán mút quả nhìn cô nương kia vừa cắn mút quả vừa nheo mắt nhìn mình cười, cũng cười theo: "Muội tử này của quan nhân thật ưa nhìn, lại thích nói đùa, thật sự là đáng yêu."

Nam tử kia mỉm cười đưa tiền: "Đại thúc khách lễ, nội tử nghịch ngợm, làm đại thúc chê cười rồi."

"Thì ra là phu nhân. Ha ha, nhị vị thật sự rất có tướng vợ chồng, chỉ trách ta vụng về không nhìn ra. Phu nhân thích ăn chua, không phải là có thai chứ? Lão bà nhà ta lúc hoài thai đứa nhỏ, cũng luôn tìm mấy thứ như ô mai táo chua để ăn đấy."

Đại thúc bán mút quả vừa nói vậy, nam tử kia sừng sốt, nhìn thê tử thăm hỏi. Nhưng nàng không để ý, chỉ nhìn đại thúc bán mút quả cười không ngừng: "Đại thúc, ta từ nhỏ đã thích ăn chua rồi, chẳng lẽ ta từ nhỏ đã mang thai sao? Ha ha, có điều ông nói hay lắm, ta cũng rất hy vọng có thể mau chóng sinh cho tương công một đứa con trai đó."

Dứt lời, cũng không để ý vẻ mặt kinh ngạc của đại thúc bán mút quả, xoay người bỏ đi. Nam tử kia vội đuổi theo.

Mắt thấy hai người cùng đi về hướng chùa miếu, đại thúc bán mút quả

lúc này mới hồi thần, không khỏi lắc đầu bật cười: “Vị phu nhân này thích nói đùa thật.”

Hỏi đôi vợ chồng kia là ai à? Chính là vợ chồng Triền Chiêu đang trên đường về nhà tế tổ.

Hiệu Vân từ lúc nào bắt đầu gọi Triền Chiêu là tướng công? Có lẽ là vào khoảng bốn năm ngày trước, vì Triền Chiêu “dạy dỗ” mãi, cuối cùng nàng bị “ép” có thói quen này.

Vì sao Hiệu Vân lớn tiếng gọi Triền Chiêu là tướng công trước mặt công chúng như vậy? Bởi vì Triền Chiêu da mặt mỏng, mà Hiệu Vân đôi khi rất thích nhìn bộ dáng quần bách của hắn. Có điều, da mặt Triền Chiêu có mỏng thế nào, sau vài lần cũng trở thành thói quen nàng bất cứ lúc nào cũng gọi hắn là tướng công.

"Hiệu Vân!" Triền Chiêu đi nhanh tới gần, giữ tay Hiệu Vân, Hiệu Vân quay lại nhìn hắn, vẻ mặt mang ý cười. Ha ha, động tác cầm tay nàng của hắn ngày càng tự nhiên, bất kể là trước mặt hay sau lưng người khác.

"Tướng công, làm sao vậy?"

Triền Chiêu đối với việc Hiệu Vân biết rõ còn cố hỏi không có cách nào, néo néo tay nàng, bắt đắc dĩ cười nói. "Nàng biết ta muốn hỏi gì mà. Nàng thật là..."

Hiệu Vân bị ánh mắt tràn ngập chờ mong của Triền Chiêu biến thành dở khóc dở cười, người khác không biết, chẳng lẽ hắn còn không biết sao? Bọn họ viên phòng được bao lâu chứ? Một tháng còn chưa tới, làm sao nhanh vậy đã có cục cưng, còn cả nôn ọe chứ!

"Tướng công, chàng đừng có nghe đại thúc kia nói bậy, sao có thể hoài thai nhanh như vậy chứ."

Nghe Hiệu Vân nói vậy, Triền Chiêu cẩn thận nghĩ lại, cũng hiểu ra, cho dù là nôn ọe, cũng chưa đến thời điểm. Mới vừa rồi bị đại thúc kia nói, hắn lại cũng bị ngớ ngẩn theo. Vì thế có chút ngượng ngùng cười nói: “Là ta hồ đồ, Hiệu Vân chớ trách.”

Hiệu Vân kéo tay hắn, cười nói. "Được rồi được rồi, không nói nữa, chúng ta vào thôi."

-0-

Quảng Phúc Tự, trấn giữ cửa đông Thường Châu, trước đây nổi tiếng khắp hai châu Kinh Hàng, được xây dựng vào những năm Vĩnh Huy đời Đường (công nguyên năm 650 — 655), tên ban đầu là Quảng Phúc Tự, năm Bắc Tống nguyên niên (công nguyên năm 1111) đổi tên là Thiên Ninh Tự. Cũng chính là Thường Châu Thiên Ninh Tự lừng lẫy đời sau.

Lúc đó Quảng Phúc Tự, tuy rằng dáng vẻ không giống bây giờ, nhưng đã có uy thế cùng phong cách riêng. Diện tích rộng lớn, đầy đủ đại điện lớn, tượng phật lớn, chuông lớn, trống lớn, bảo đỉnh lớn, đủ năm cái lớn. Nhìn thiên tự đồ sộ sừng sững trước mặt, Hiệu Vân đột nhiên có chút cảm giác

kính phục nghiêm túc.

Đây là Thiên Ninh Tự thịnh truyền đời sau. Quả thật là khí thế ngút trời, khiến người ta cảm thán. Đại Hùng bảo điện cao hơn ba mươi thước, hùng vĩ đồ sộ; sân giữa rộng rãi, cây xanh tháp thoáng; bảo đỉnh ở trước điện, chạm trở tinh xảo. Bên trong chùa, tượng phật lớn cao tới hơn hai mươi thước, phía trước đặt nền sáng rực, mỗi một thứ đều vô cùng tinh tế, đoàn diện, khiến người ta hoa mắt. Có thể nói, toàn bộ Quảng Phúc Tự, chính là một tác phẩm nghệ thuật. Mà tác phẩm nghệ thuật này, không hề ưởng công người đời sau gọi là “Nhất quận phạm sát chi quán” (ngôi chùa lớn nhất quận). Trong thời đại sức sản xuất còn lạc hậu như vậy, con người chỉ dựa vào đôi bàn tay mình, có thể sáng tạo ra một trân phẩm rực rỡ như vậy, thật sự là khiến người ta không thể không cảm khái cái gọi là sức mạnh con người.

"..." Hiểu Vân ngoại trừ kính ngạc, vẫn là kính ngạc, không biết phải dùng từ gì để hình dung thứ mình đang nhìn thấy.

"Hiểu Vân?"

"A?"

"Miệng của nàng có thể nhét được trứng chim ròi." Triển Chiêu cười.

"À." Hiểu Vân vội ngậm miệng lại, quay đầu nhìn tục: “Thật sự là quá mức to lớn, chàng nói cho ta biết, cái này, cái này làm bằng cách nào?”

"Chuyện này..." Triển Chiêu có chút khó xử, làm như thế nào là? Vấn đề này làm sao mà trả lời được.

Được rồi, coi như nàng hỏi một vấn đề ngu ngốc đi. Thấy vẻ mặt không biết phải nói gì của Triển Chiêu, Hiểu Vân đành một mình cảm khái.

"Bên trong có tượng quan âm, vào xem đi."

"Được." Hiểu Vân nhìn rường cột chạm trở bốn phía, có chút xem mãi không hết, cũng không chú ý Triển Chiêu đang nói gì, chỉ mặc kệ hấn kéo về phía trước. Đợi nàng ý thức được, Triển Chiêu đã kéo nàng tới trước một tòa miếu Quan Âm.

"Tướng công?" Hiểu Vân nghiêng đầu, Triển Chiêu đã quỳ xuống trước mặt tượng.

"Nghe nói Bồ Tát ở đây rất linh." Triển Chiêu nhìn nàng, ánh mắt thanh minh mà nhu hòa.

"Ừ." Hiểu Vân gật đầu, quỳ xuống theo, sau đó hai tay chắp hình chữ thập trước ngực, nhắm mắt lại.

Bồ Tát, Hiểu Vân vốn dĩ không tin phật, cũng không phải tín nữ. Nhưng sau khi trải qua nhiều biến cố, Hiểu Vân hiểu được nhiều hơn, thay đổi rất nhiều. Cho tới bây giờ, chuyện quỷ thần ta đã không thể không tin. Ai cũng nói ngài là vị thần tiên từ bi nhất trong tam giới, là đại sĩ cứu khổ cứu nạn. Nói ngài tâm sáng như gương, biết được chuyện thiên hạ, vậy Hiểu Vân tin tưởng những lời hôm nay nói ra, ngài ở trên trời tất nhiên có thể nghe

thấy.

Hôm nay, Hiểu Vân thành kính cầu nguyện: Thứ nhất cầu nguyện thiên hạ thái bình, dân chúng an khang; thứ hai cầu Bao đại nhân cùng mọi người trong Khai Phong phủ bình an trường thọ; thứ ba, nguyện Triển Chiêu cả đời bình an, không gặp tai họa.

Bồ Tát, có lẽ ngài sẽ chê ta tham lam. Nhưng mà, Triển Chiêu là người tốt, Phật có nói: thiện có thiện báo, chàng là người tốt, đã từng làm nhiều chuyện tốt như vậy, ta cầu ngài cho chàng một gia đình ấm áp, hạnh phúc bình an, không tính là quá đáng, đúng không?

Ta vốn không thuộc về nơi này, có lẽ, những thứ ta có không nên thuộc về ta. Nhưng mà, vì sai sót ngẫu nhiên mà ta tới đây, gặp được chàng, yêu chàng. Ta không biết vận mệnh sắp xếp thế nào, nhưng đã yêu, làm sao có thể dứt bỏ? Bất luận là con đường phía trước có bao nhiêu nhấp nhô, ta vẫn muốn ở bên cạnh chàng, mang đến hạnh phúc và vui vẻ cho chàng. Bởi vì ta biết, chàng cũng yêu ta. Nếu không có ta, chàng sẽ không vui vẻ. Ta muốn cho chàng một gia đình, một gia đình náo nhiệt, có ta, có con của chúng ta, để chàng từ nay không còn cô độc thêm nữa.

Bồ Tát, từ nay về sau, ta nhất định sẽ dốc toàn lực giúp người làm việc thiện. Cho nên, xin ngài giúp ta, giúp ta ở bên chàng, sinh con cho chàng, cùng chàng làm bạn đến già.

Hiểu Vân chậm rãi mở mắt, tượng Bồ Tát trước mặt thật sống động, đang híp mắt, mang theo nụ cười an tường nhìn nàng. Tượng Phật trang nghiêm, thật sự kỳ diệu, giống như đang dùng tâm địa từ bi của mình để phổ độ chúng sinh. Hiểu Vân ngửa đầu, thành kính chiêm ngưỡng thần tượng, nói ra mong muốn trong lòng, sau đó, cung kính vái ba lạy rồi mới đứng lên.

Bên này, Triển Chiêu cũng vừa mới cầu nguyện xong. Hai người chuyển mình, nhìn nhau cười, sau đó đứng dậy đi ra đại điện.

"Tướng công, chàng cầu gì với Bồ Tát vậy?" Hiểu Vân nghiêng đầu nhìn Triển Chiêu, hấn lại lắc đầu, chỉ cười không nói.

Hiểu Vân cười, "Chàng không nói ta cũng biết."

"Thật sao?" Triển Chiêu nhướn mi.

"Ừ, chắc chắn là giống nguyện vọng của ta."

Hiểu Vân bình tĩnh, khiến ý cười trên mặt Triển Chiêu càng đậm.

Đúng vậy, nguyện vọng của nàng, chính là nguyện vọng của Triển Chiêu.

Nguyện quốc thái dân an, nguyện thân hữu an khang, nguyện, cùng Hiểu Vân bên nhau đến già.

Hồi 124 - Thay đổi bất ngờ

Triển gia, so với tướng tượng của Hiểu Vân lớn hơn rất nhiều. Tường

cao đại viện, trong ba gian ngoài ba gian, so với tòa nhà hoàng đế ban thường cho bọn họ còn lớn hơn, có thể thấy gia cảnh Triền gia rất giàu có. Nhưng mà, tòa nhà lớn như vậy, lại rất vắng vẻ, không có hơi người. Cũng khó trách, cha mẹ Triền Chiêu sớm đã quy tiên, mà hai vị đại ca của hắn mấy năm trước lần lượt nhiễm bệnh qua đời, chỉ để lại hai chị dâu cùng một con gái của đại ca. Nhị tẩu không có con cái, tuổi còn trẻ, năm kia đã tái giá. Nay trong tòa nhà lớn này chỉ còn lại mẹ con đại tẩu cùng vợ chồng Triền Trung bốn người, sao có thể không vắng lạnh?

Có điều, lần này Triền Chiêu mang theo Hiếu Vân trở về, khiến trong nhà náo nhiệt hơn không ít. Vợ chồng Triền Trung hai người ra ra vào vào bận bịu, chuẩn bị phòng ở, mua vật dụng, chuẩn bị đồ dùng, ước chừng chạy đi chạy lại không dừng chân. Vừa bận bịu vừa càu nhàu: “Tam thiếu gia trở về sao không báo tin để chúng tôi chuẩn bị trước. Giờ thì hay rồi, cái gì cũng chưa chuẩn bị, khiến tam phu nhân bị chậm trễ.” Có điều bọn họ càu nhàu thì càu nhàu, nhưng trong đầu thật ra rất vui vẻ. Nhà này rất lâu không náo nhiệt như vậy rồi.

Trước khi về Triền gia, Triền Chiêu cũng đã nói qua về việc nhà với Hiếu Vân. Có điều, cũng chỉ có vài điểm quan trọng, như trước kia trong nhà có những ai, hiện giờ có những ai. Về tình hình cụ thể, kỳ thật Triền Chiêu cũng giống như tân nương nhà mình, hoàn toàn không biết gì. Lúc vừa vào cửa, Triền Ngọc Hà đang đá cầu trong sân, Triền Chiêu còn không biết đó là ai, mãi tới lúc Triền Ngọc Hà nhận ra hắn, gọi một tiếng “Tam thúc”, hắn mới biết. Thi ra Triền Ngọc Hà thiếu nữ trưởng thành đã thay đổi, không nhận ra được nữa. Có thể thấy Triền Chiêu đã bao nhiêu lâu không hề về nhà.

Triền gia đại tẩu chỉ mới hơn ba mươi tuổi, thoạt nhìn cũng là người có tri thức lễ nghĩa, chỉ tiếc tuổi trẻ góa chồng, cũng may có con gái làm bạn, cũng không đến mức cô tịch. Cháu gái Triền Chiêu, tên là Triền Ngọc Hà, năm nay mười bốn tuổi, đã trưởng thành thành một đại cô nương, bộ dáng xinh đẹp, nghe nói luôn có bà mối tìm tới làm mai, có điều Triền đại tẩu đều lấy lý do tuổi nàng còn nhỏ để từ chối. Có lẽ vì thủ tiết đã lâu, Triền đại tẩu có vẻ yên lặng, bất kể làm chuyện gì cũng lặng lẽ, chậm rãi. Nhưng Triền Ngọc Hà lại là một đứa nhỏ hoạt bát sáng sủa, cũng không biết Triền gia đại tẩu dạy dỗ thế nào, hai mẹ con tính tình trông đánh xuôi kèn thổi ngược, hoàn toàn khác nhau.

Triền Chiêu chưa giới thiệu thân phận của Hiếu Vân với người trong nhà, chỉ nói với bọn họ đây là thê tử của hắn, tên Đinh Hiếu Vân. Bọn họ không biết tình hình cụ thể bên trong, chỉ nghĩ người vợ trước của Triền Chiêu cưới đã qua đời, nay tái giá. Mà người này vừa vặn cũng tên là Hiếu Vân, là vì Triền Chiêu thương nhớ người vợ trước.

Sau khi Hiếu Vân cùng Trung thăm bọn họ thân thiết, Trung thăm

cũng nói với nàng việc này. Nói Tam thiếu gia lúc trước cưới một cô nương, có bệnh, mới thành thân một ngày đã qua đời. Tam thiếu gia để tang ba năm, bọn họ vẫn lo lắng, sợ Tam thiếu gia cứ như vậy một mình lẻ loi, sẽ chặt đứt đường hương khói của Triển gia. Cũng may hiện tại Tam thiếu gia có nàng, cuối cùng Triển gia có thể khai chi tán diệp.

Lúc ấy Hiều Vân vừa nghe, vừa khó khăn nghẹn cười trong lòng. Nếu bọn họ biết nàng chính là “vong thê” mà bọn họ nói, không biết sẽ phản ứng thế nào! Có điều nghĩ đi nghĩ lại, nàng vẫn trấn định nghe bọn họ nói hết, sau đó tiêu diệt hết chén canh gà Trung thâm đã chuẩn bị trước. Đây là Trung thâm đặc biệt làm để bồi bổ cho nàng sớm sinh quý tử, nàng cũng không muốn lãng phí, càng không muốn nhìn bộ dáng thất vọng của Trung thâm.

-0-

Cuối tháng hai, chính là lúc xuân về hoa nở, hướng chi nơi đây là Giang Nam âm áp, lại càng đào hồng mạn trắng, phồn hoa rực rỡ.

Thôn Ngô Kiệt có một ngọn Bách Hoa Lĩnh, mà Bách Hoa Lĩnh sở dĩ tên là Bách Hoa Lĩnh, cũng là có nguyên nhân. Đường đi lên núi, có rất nhiều loại cây ăn quả, nhiều nhất là đào và lê, ngẫu nhiên có vài gốc ngọc lan. Lúc này, hoa màu hồng, màu trắng, màu tím cùng nhau khai nở, hơn nữa chôn sơn đã không thiếu các loài hoa dại, toàn bộ đường lên núi, đều là hoa nở, khiến người ta nhìn mà hoa cả mắt. Lại thêm mùi hoa thơm theo gió xuân phiêu lãng, Bách Hoa Lĩnh này, quả thật đúng như tên là nơi trăm hoa đua nở.

Mà phần mộ tổ tiên Triển gia đặt ngay trên Bách Hoa Lĩnh. Có lẽ có người sẽ nói, nơi tốt lành như vậy, sao cho phép người ta đặt mộ chứ? Theo lý mà nói, nếu vườn hoa đó là của nhà chúng ta, khẳng định không để người khác yên nghỉ ở đây được, sẽ làm hỏng mặt tiền mặt. Có điều, Bách Hoa Lĩnh này căn bản chính là núi của Triển gia, vậy còn ai có ý kiến chứ? Thì ra, Triển Chiêu là người có tiền! Khó trách năm đó đi lại trong giang hồ, chưa từng vì bạc mà phiền não, sau khi làm quan, thấy cái gì mà “bán mình chôn cha”, “cô nhi quả phụ”, đều tùy tiện đưa bạc, thì ra hán căn bản là một “đại địa chủ”.

Đây đều là chuyện ngoài lề, quay lại nói việc chính. Sáng sớm, Triển Chiêu dẫn theo Hiều Vân, cùng đại tẩu, chất nữ, còn cả Trung thúc Trung thâm lên núi. Sáu người hợp lực dọn dẹp phần mộ sạch sẽ, sau đó Trung thâm mang đồ cúng tế ra bày trước mộ, lại đốt vàng mã, Triển Chiêu đào một phần đất mới ở bên cạnh đắp lên mộ cũ, sau đó lại chiết mấy cành cây nhiều lá cắm lên trên, cuối cùng, bên trên mộ bia để lại chút tiền vàng, để người khác biết phần mộ này có hậu nhân. Cuối cùng mới dập đầu hành lễ tế bái.

Hồi trước vào tiết thanh minh, Hiều Vân cũng từng lên núi tế bái tổ

tiên, nhưng trình tự lúc đó không giống, sau khi tới mộ, có chút lo lắng, cẩn thận nhìn bọn họ làm này làm nọ, sợ làm việc gì không đúng, quấy nhiễu tổ tiên Triển gia. Cũng may Triển Chiêu luôn ở bên cạnh chỉ dẫn, cũng không đến mức thật sự gây ra chuyện gì không đúng.

Sau khi tế bái xong, mọi người ở gần đó tìm được một khoảng đất trống, ngồi vây quanh ăn uống. Đây là lần đầu tiên Hiểu Vân biết, sau khi tảo mộ có thể trực tiếp ở trên núi ăn uống dã ngoại. Trung thúc Trung thăm sau khi ném qua vài thứ, liền về trước, nói trong nhà không có người không được.

Triển Chiêu cùng Hiểu Vân hai người ngồi trên cỏ, nhìn Ngọc Hà cùng mẫu thân nàng ở cách đó không xa. Ngọc Hà đang chơi điều, tiếng cười vui truyền khắp đỉnh núi. Mà mẫu thân nàng, chỉ lẳng lẳng đứng một bên, nhìn Ngọc Hà, cười dịu dàng.

"Tướng công, chàng xem Ngọc Hà đáng yêu làm sao. Cô nương xinh đẹp như vậy, không biết tương lai gả cho người như thế nào." Thấy không có ai nhìn bọn họ, Hiểu Vân liền ngồi dựa vào đầu vai hắn.

Triển Chiêu rót một chén rượu, cười nói: "Làm thăm thăm mới vài ngày, đã quan tâm tới hôn sự của chất nữ rồi. Hôn sự của Ngọc Hà có mẫu thân của nó quan tâm, nàng đó, giữ lại tâm tư cho con gái chúng ta đi!"

Hiểu Vân quay đầu lườm hắn, vốn định nói hắn cố ý giễu cợt nàng. Ngay cả cái bóng phôi thai còn chưa có, đã nói tới hôn sự của con gái rồi. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt đầy ý cười của hắn, ánh mắt nhu hòa, cũng không thể nhịn được nở nụ cười. Lại quay người, dựa vào người hắn một chút. Hai người gần bó gối một chỗ, lặng lẽ hưởng thụ cảnh xuân trên khắp núi đồi.

"Bầu trời nơi này xanh như vậy, mây nơi này trắng như vậy; còn có một núi đầy hoa, thơm như vậy. Đến mùa hè, sẽ có rất nhiều đào cùng lê để ăn. Tướng công, nơi chàng sinh ra thật đẹp."

"Tướng công, đợi chúng ta già đi, chúng ta sẽ trở lại nơi này được không? Sau đó cùng phụ thân mẫu thân chàng, làm bạn một chỗ."

"Được." Triển Chiêu nhẹ nhàng lên tiếng.

Kỳ thật, nếu có thể, bọn họ vẫn muốn tiếp tục ở đây. Có điều, bọn họ không thể ở đây lâu, bởi vì Triển Chiêu còn có chuyện quan trọng phải làm. Tuy rằng hắn không thích phù hoa hư vinh chốn kinh thành, nhưng Bao đại nhân đang ở đó, bọn họ phải trở về.

Điều bay trong không trung, đột nhiên run lên, tiếp theo bắt đầu xoay quanh, không bao lâu thì rơi xuống.

"Gió lên rồi."

"Chúng ta phải về thôi."

"Đại tâu, Ngọc Hà, chúng ta trở về đi. Một lát nữa trời sẽ mưa."

Gió, càng lúc càng lớn, không bao lâu, mặt trời đã biến mất sau mây, hoàn toàn không thấy nữa. Mây kết dày đặc, không biết từ đâu mà tới, dần

dần chiếm trọn bầu trời vốn trong xanh. Mắt thấy mưa sắp xuống, bốn người vội vàng thu dọn đồ đạc về nhà. Nhưng Triển gia cách núi khá xa, đợi tới lúc về tới nhà, tất cả mọi người đã ướt sũng.

"Tam thiếu gia, mọi người về rồi! Ướt hết rồi, mau đổi quần áo khô đi, đừng để cảm lạnh. Trong bếp có nấu trà táo đỏ, tôi sẽ mang ra đây, uống một chút cho ấm áp." Bọn họ vừa vào nhà, Trung thâm liền ra đón.

Đại tâu cùng Ngọc Hà gật đầu với Trung thâm rồi vội vàng trở về phòng.

"Tam phu nhân, cô cũng đi mau đi, mưa rất lạnh." Trung thâm thấy Hiểu Vân còn đứng ở sảnh đường liền giục.

"Trung thâm, cảm ơn lắm, ta đi đây." Hiểu Vân vừa ngượng ngùng vuốt vuốt mái tóc ẩm ướt, vừa trả lời, "Trà táo đỏ mang tới chỗ Đại tâu và Ngọc Hà trước đi, xương cốt ta rất khỏe, chậm một chút không sao, đợi lát nữa ta sẽ tự đi lấy."

"Ôi chao, được." Trung thâm thấy Hiểu Vân chăm sóc tâu chất như vậy, vô cùng cao hứng đồng ý rồi trở về phòng bếp.

"Trời tháng ba như trẻ con, nói khóc liền khóc. Thật là một chút cũng không sai." Ngồi trước cửa sổ, nhìn mưa theo mái hiên chảy xuống thành dòng, Hiểu Vân có chút buồn chán. Đang chơi xuân, lại bị trận mưa to này gián đoạn, sao không tiếc được?

"Không phải nói trời tháng sáu như trẻ con sao?" Triển Chiêu đứng sau Hiểu Vân, từ sau lưng ôm lấy nàng, hai tay to lớn ôm lấy tay nàng. Thân thể của nàng vốn lạnh, lại nhiễm mưa, lại càng lạnh lẽo hơn. Triển Chiêu nhìn không được nhíu mày: "Thân thể nàng lạnh quá, hay là ngâm mình vào nước ấm nhé?"

"Không cần." Hiểu Vân lắc đầu, cười nói. "Có chàng sưởi ấm cho ta, ta sẽ không lạnh."

Lời này vừa nói ra, hai người nhìn không được nở nụ cười. Ba năm trước đây, nàng cũng nói qua những lời này. Ba năm trước đây, bọn họ cũng từng ôm nhau để sưởi ấm.

-0-

Đêm đã khuya, mưa vẫn tiếp tục rơi, không hề ngừng lại. Mây hồng xen trắng trên Bách Hoa Lĩnh, dưới cơn mưa lớn này đã phai tàn không ít. Giữa đêm mưa sa gió giạt, lại có người đội mưa chạy như bay trên đường vào thôn, cuối cùng dừng trước cửa Triển gia.

"Thùng thùng thùng." Người nọ gõ cửa, lại sợ tiếng mưa rơi át tiếng đập cửa, liền lớn tiếng gọi: "Có ai không?"

Hỏi tới ba tiếng mới có người trả lời: "Đến đây đến đây."

"Đã trễ thế này, còn mưa lớn như vậy, không biết là ai có việc gấp tới gõ cửa đây." Triển Trung tay trái bung dù, tay phải giơ đèn lồng, vừa nói vừa đi ra cửa.

Mở cửa liền thấy một nam tử trẻ tuổi đứng trước cửa. Đầu đội đầu lạp, mình quần áo toại, cả người sũng nước, giống như mới từng trong nước xông ra.

Người nọ thấy Triển Trung, vội gỡ đầu lạp hỏi: "Xin hỏi đây là nhà Nam hiệp Triển Chiêu sao?"

Triển Trung đánh giá người này cao thấp một hồi, thấy rất lạ mắt, không phải người trong thôn, cũng không phải người ông quen biết.

"Đúng, xin hỏi vị gia này là?"

"Tại hạ Hãm Không Đảo Tướng Bình, tìm Triển huynh đệ có chuyện quan trọng." Người nọ ôm quyền vái chào đáp lễ. Người tới thì ra là Phiến Giang Thử Tướng Bình. Hãm Không Đảo mặc dù cách Thường Châu không xa, nhưng cũng không gần. Hơn nữa, Ngũ thủ mặc dù giao hảo với Triển Chiêu, nhưng đây cũng là chuyện sau khi Triển Chiêu làm đương sai ở Khai Phong phủ, Ngũ thủ cùng Triển Chiêu trước đây không có qua lại. Tướng Bình lại trong đêm mưa gió tới thăm Triển gia, không biết là vì sao.

Triển Trung tuy không biết Tướng Bình, cũng không biết Hãm Không Đảo là nơi nào, có điều thấy hấn nho nhã lễ độ, không giống người xấu. Lại nghe hấn nói tìm chủ tử nhà mình có việc gấp, liền mời hấn vào nhà, đưa tới nhà trước.

"Tướng gia ngài ngồi chờ một chút, tôi đi mời Tam thiếu gia."

"Làm phiền."

Triển Trung vội vàng đi tới phòng Triển Chiêu, thấy trong phòng không còn đèn, liền đứng trong sân hô mấy tiếng, rồi mới tới gần.

"Trung thúc, chuyện gì?" Triển Chiêu mặc trung y ra mở cửa.

"Tam thiếu gia, đằng trước có người tự xưng là Hãm Không Đảo Tướng Bình tới tìm cậu, nói là có việc gấp."

"Tướng tứ ca?" Triển Chiêu cả kinh, thâm nghĩ không ổn. "Thúc tới nhà trước mời trà, ta sẽ qua ngay."

"Được." Triển Trung trả lời rồi đi. Triển Chiêu vội xoay người đóng cửa vào phòng.

Hiểu Vân thấy Triển Chiêu vội vã mặc quần áo, vội đứng dậy thấp nển. "Làm sao vậy?"

Triển Chiêu thấy Hiểu Vân mới mặc yếm đã xuống giường, vội ấn nàng trở lại ổ chăn. "Tướng tứ ca đến đây, ta đi gặp xem thế nào."

"Tướng tứ gia?" Hiểu Vân cũng cả kinh, sao hấn lại đến đây?

"Nàng ngủ trước đi, đừng đợi ta." Triển Chiêu hôn nhẹ lên trán nàng rồi vội vàng rời phòng.

Triển Chiêu đi rồi, Hiểu Vân làm thế nào cũng không an tâm ngủ tiếp. Thấp một ngọn nến, ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ. Cảnh cây ngoài cửa, dưới mưa gió động liên hồi, chiếu vào cửa sổ giấy mỏng manh, giống như quái thú giương nanh múa vuốt, khiến giường ta lo sợ bất an.

Tương Bình muện như vậy tìm tới cửa, khẳng định có việc gấp, xem ra “tuần trăng mật” của bọn họ đã kết thúc.

Hồi 125 – Xuân ý đầy trời

Mùa xuân tháng ba, gió xuân từ Giang Nam thổi tới phương bắc, lại thổi qua con kênh đào bên dòng liễu rủ, thổi nở bùng đóa hoa nơi sơn dã, cũng gợi lên trong lòng người xuân ý nồng đậm.

Lúc này trong thành Biện Lương, không phải chột âm chột lạnh như "Mưa phùn trơn ướt đường đi; Xa đường cỏ, nào thấy chi lúc gần"; cũng không phải náo nhiệt ồn ào như "đào tươi môn môn, rục rở đầy hoa"**; mà là xuân phong cuốn lá xanh khẽ rủ, ong bướm rập rờn vờn cúc hoa. Lúc này mượn thơ Cao Đỉnh, chỉ sửa một chữ, càng có thể nói ra chính xác cảnh trí trong ngoài Biện thành.

** Trích bài thơ Sơ xuân tiểu vũ của tác giả Hàn Dũ, bản dịch của Phụng Hà, nguồn Internet.*

*** Trích bài thơ Đào Yêu trong Kinh thi, nguồn dịch Internet.*

"Tháng ba cỏ mọc oanh bay, trên đê liễu rủ xuân say hương lòng. Trẻ con nghỉ học về đồng, Thả diều cùng với gió đông trong làng."* Xem đi, ngay cả trong Khai Phong phủ, cũng có một con chim én bay qua bay lại.

** Bài thơ Thôn cư của Cao Đỉnh, bản dịch Internet.*

"Vương đại ca, tẩu tử cùng Chí nhi đến đây."

Vương Triều tuần phủ trở về, được Lý Thiết báo cho biết vợ con mình đang ở trong phủ, vì thế chân không ngừng bước chạy tới hậu viện. Xa xa, nhìn trên mái nhà một con diều đang bay. Cái đuôi kéo thật dài, dưới bầu trời màu lam, bị ánh mặt trời nhuộm một màu vàng, trông rất đẹp mắt. Loáng thoáng còn nghe được tiếng cười trẻ con truyền tới, Vương Triều cười, không khỏi bước càng nhanh.

Trong sân viện rộng rãi, Tiểu Thúy đang mang theo con hấn thả diều, tiếng cười non nớt của Chí nhi vang vọng trong viện. Một màn này, còn hơn cả thần đan thần dược, khiến cho hấn đột nhiên quên hết mọi mệt, nhất thời toàn thân thoải mái.

"Nương tử, Chí nhi." Vương Triều gọi vợ con lúc đi qua cửa.

Tiểu Thúy quay đầu, thấy trượng phu mình đi vào, ý cười trên mặt càng đậm. "Tướng công."

"Phụ thân." Chí nhi nhìn thấy phụ thân, vội buông dây diều, dang tay hưng phấn chạy tới. Vương Triều xoay người, một tay ôm lấy nó nhắc lên: "Chí nhi ngoan không?"

"Chí nhi rất ngoan, mẫu thân dọn dẹp, Chí nhi cũng giúp đỡ." Cánh tay ngắn ngủn mập mập của Chí nhi, vòng qua cổ phụ thân, bập bả bập bẹ nói.

"Thật à?." Vương Triều nở nụ cười, "Chí nhi thật hiểu chuyện."

Tiểu Thúy thu điều đi tới, nhìn hai cha con bọn họ hòa thuận vui vẻ, trong lòng cũng vui theo, lại càng cảm khái. Chuyện trong Khai Phong phủ rất nhiều, trượng phu thường xuyên làm việc tới đêm khuya mới về nhà, nếu gặp phải chuyện gì cần đi xa, có khi mười ngày nửa tháng không về, cũng không có bao nhiêu thời gian ở bên con. Như lúc này đây, mấy ngày hôm trước vừa mới về, giờ đã lại sắp phải đi xa. Bởi vậy nàng vô cùng quý trọng những thời điểm bọn họ có thể ở bên nhau, vì thế mang theo Chí nhi đến Khai Phong phủ chờ hẳn.

"Nuơng tử, sao nàng lại đến đây?"

Tiểu Thúy cười cười, "Chí nhi đòi gặp phụ thân, ta thuận tiện đem hành trang tới."

Vương Triều thở dài một tiếng, nở nụ cười. Bởi vì thế tử thâu hiểu và chăm sóc, khiến cho hắn rất áy náy.

"Chúng ta về phòng đi."

"Được."

Một nhà ba người vừa nói vừa cười đi vào nội viện.

"Phụ thân, là Bạch thúc thúc." Chí nhi mắt tinh, nhìn thấy bóng người trên nóc nhà.

"Bạch đại nhân?" Vương Triều cùng Tiểu Thúy nhìn lên mái hiên, quả nhiên nhìn thấy thân ảnh màu trắng của Bạch Ngọc Đường ngồi ở chỗ đó, cũng không biết suy nghĩ chuyện gì, không hề nhúc nhích.

"Bạch thúc thúc, Bạch thúc thúc..." Chí nhi gọi Bạch Ngọc Đường mấy tiếng, nhưng hắn hình như không nghe thấy.

"Mẫu thân, Bạch thúc thúc vì sao không nghe thấy con gọi thúc ấy?" Chí nhi nghi hoặc nhìn Vương Triều, Tiểu Thúy cũng kỳ quái hỏi: "Bạch đại nhân làm sao vậy?"

Vương Triều lắc đầu, nói. "Bạch đại nhân đã nhiều ngày thường xuyên như vậy."

"Xảy ra chuyện gì?" Tiểu Thúy càng kỳ quái, Bạch Ngọc Đường như vậy quả thật không bình thường.

"Không có chuyện gì. Nếu nói có gì khác, chính là Đình tiểu thư không tới Khai Phong phủ nữa." Vương Triều tùy ý đáp. Kỳ thật trong lòng hắn cũng biết rất kỳ quái, Bạch đại nhân vốn rất phiền với việc Đình tiểu thư quán lấy hắn, đối với nàng tránh còn không kịp. Vì sao về sau Đình tiểu thư không dính vào hắn nữa, hắn vẫn mang bộ dạng phiền não đó?

"Đình tiểu thư?" Tiểu Thúy quay đầu nhìn chăm chú Bạch Ngọc Đường, tấm lưng kia, nhìn thế nào cũng giống một con quạ trắng ủ rũ. Ha ha, Bạch đại nhân này, phỏng chừng vì chuyện nữ nhân mà phiền não rồi.

Bạch Ngọc Đường ngồi trên mái nhà, từ lúc chạng vạng tới lúc bầu trời đầy sao. Cũng không biết hắn đến cùng là phiền não cái gì, thỉnh thoảng lại thở dài bất đắc dĩ một tiếng. Người qua lại không ít, chào hỏi hắn càng

không thiếu, nhưng hẳn đều mất điếc tai ngơ. Cuối cùng, mọi người thật sự là lo lắng không chịu nổi, tìm cứu binh, mời “quân sư” trấn giữ Khai Phong phủ xuất mã.

"Tiên sinh, Bạch đại nhân tiếp tục như vậy cũng không được, ngài mau đi xem một chút đi."

Công Tôn Sách tâm tư tinh tế hơn người, phiền não của Bạch Ngọc Đường ông đương nhiên đoán được tám chín phần. Vốn tưởng mình là người ngoài cuộc, không tiện nhúng tay vào chuyện tình cảm của người trẻ tuổi. Nhưng tình trạng của Bạch Ngọc Đường như vậy, ảnh hưởng nghiêm trọng đến “sĩ khí” của Khai Phong phủ, ông chỉ có thể xen vào việc của người khác, ai bảo cái tên Bạch Ngọc Đường có trái tim “*thất khiếu linh lung*”^{*} này, lúc gặp phải chuyện liên quan tới tình cảm của mình, lại ngu ngốc như vậy.

** Xuất xứ từ truyện Phong Thần, Tử Can thông minh bởi có tim 7 lỗ, chỉ người rất thông minh, nguồn từ Internet.*

"Tiên sinh, hay là tôi lấy cho ngài cái thang nhé?"

Lý Thiết thấy Công Tôn Sách đứng dưới sân, ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, động cũng không động, vì thế đề nghị. Công Tôn Sách nhìn hẳn một cái, chẳng lẽ người đề lão già chỉ còn xương cốt như ta phải leo thang sao? Không nghĩ tới nếu ngã thì làm sao à: “Không cần, ta ở đây là được."

"Nhưng mà..." Lý Thiết do dự, bọn họ nhiều người như vậy gọi hẳn, hẳn đều làm như không nghe thấy. Tiên sinh như vậy...

Công Tôn Sách cười cười, Lý Thiết, người xem đây.

"Bạch hộ vệ, ngày mai chúng ta sẽ lên đường, người sớm nghỉ ngơi đi. Lần này đi ít nhất cũng mất hai tháng, có thể rất bận đây."

Lý Thiết nhìn Công Tôn Sách, lại nhìn Bạch Ngọc Đường. Người họ vẫn không hề động.

"Tiên sinh..."

Công Tôn Sách sờ sờ râu, cười bí hiểm.

"Đúng rồi Bạch hộ vệ, Đình gia quý phủ vừa truyền đến tin tức, Đình phu nhân đã dính thân cho Nguyệt Hoa cô nương, cuối tháng sẽ thành hôn. Xem ra chúng ta không kịp về uống rượu mừng. Đáng tiếc, đáng tiếc."

Vừa dứt lời, chợt thấy thân hình Bạch Ngọc Đường chuyển động. Sau đó bộp một tiếng, trong chớp mắt người đã không thấy tăm hơi.

"..." Lý Thiết nhìn mà trợn mắt há mồm, công phu của Bạch hộ vệ đúng là xuất thần nhập hóa. Mà năng lực của Công Tôn Tiên Sinh, lại khiến người ta xem đủ. Bạch hộ vệ ngồi yên gần hai canh giờ, đối với vật lẫn người ở xung quanh đều xem như không thấy không nghe, lại chỉ vì hai câu nói của tiên sinh, mặt tức đỏ người.

Công Tôn Sách thở dài một tiếng, xoay người trở về. Ông phải nhanh

trở về dọn dẹp một chút, hành lý còn chưa chuẩn bị xong đâu. Làm sư gia ở Khai Phong phủ thật không dễ dàng, đến cả đời sống tình cảm cũng phải quản, còn có mấy viên gạch trên mái kia nữa, ôi...

"Lý Thiết, lấy thang, lên kia thay mấy viên ngói trên nóc nhà đi."

Đợi Lý Thiết kịp phản ứng, Công Tôn Sách đã đi xa. Lý Thiết nhúc nhích, vẻ mặt buồn rầu.

"Tiên sinh, lúc tôi lửa tắt đèn, làm thế nào mà sửa mái nhà."

-0-

"Tiểu Ngũ ca..."

Nhìn Bạch Ngọc Đường đột nhiên xuất hiện, Đinh Nguyệt Hoa kinh ngạc đứng bật dậy.

"Huynh, vì sao lại tới đây?"

Bạch Ngọc Đường không nói gì, chỉ hé ra khuôn mặt xanh mét, trừng mắt nhìn Đinh Nguyệt Hoa. Ánh mắt kia, giống như Đinh Nguyệt Hoa thiếu tiền hần không trả, khiến nàng cả người đều không được tự nhiên.

"Huynh, huynh đây là, là muốn làm gì?"

Bạch Ngọc Đường nhìn Đinh Nguyệt Hoa, nhíu mày.

Chia tay chưa tới bốn ngày, vì sao hần lại luôn nhớ đến khuôn mặt này? Rõ ràng là trốn còn không kịp, không ngờ không gặp, khuôn mặt nàng mấy ngày nay lại không ngừng xuất hiện trong đầu hần, càng xuất kỳ bất ý đột nhiên hiện lên trong mộng. Mấy ngày qua, ba chữ "Đinh Nguyệt Hoa" thật sự tra tấn hần không ít.

Hần xa lánh Đinh Nguyệt Hoa lâu như vậy, chỉ đợi đến một ngày nàng nổi tính tình, không ở bên cạnh bám chặt lấy hần nữa. Nhưng tới lúc nàng có thái độ khác thường, đối với việc nàng bảo trì khoảng cách, nho nhã lễ độ, hần lại cảm thấy rất không quen, luôn cảm thấy hình như thiếu thứ gì đó. Cảm giác đó bắt đầu từ lúc bọn họ rời khỏi Đãng Châu đã xuất hiện, luôn quán lấy hần, khiến hần rầu rĩ. Mỗi khi hần nhìn Đinh Nguyệt Hoa, mà nàng đối với hần làm như không thấy, hần lại cảm thấy tức giận trong lòng.

Bạch Ngọc Đường, người đây là có chuyện gì? Đây không phải là việc người vẫn muốn sao? Cảm giác này là chuyện gì xảy ra? Bạch Ngọc Đường à Bạch Ngọc Đường, người thật sự là khó hiểu. Dọc đường về, hần vẫn luôn tự hỏi chính mình, vừa muốn dứt bỏ cảm giác không thoải mái này, lại vừa không nhìn được muốn nhìn Đinh Nguyệt Hoa nhiều hơn.

Sau khi trở lại Biện Lương, hần về Khai Phong phủ, còn nàng trở về phủ tướng quân. Vốn tướng sau khi tách ra, hần sẽ khôi phục lại bình thường. Nhưng mà, hần càng trở nên không bình thường. Bởi vì không nhìn thấy nàng mà trở nên có chút nóng nảy, có đôi khi không hiểu sao lại ngậy người. Hần thật sự càng ngày càng không hiểu chính mình.

Câu nói kia của Công Tôn Sách, khiến hần theo bản năng chạy tới nơi này. Dọc đường đi, trong đầu hần cũng chỉ có một câu. Nàng không thể gả

cho người khác, không thể gả cho người khác!

"Tiểu Ngũ ca?" Đinh Nguyệt Hoa tiến lên một bước, khễ đẩy hẳn, sợ hãi gọi hẳn một tiếng. Sự xuất hiện của hẳn làm nàng vui sướng vạn phần, nhưng bộ dáng không nói một lời mà ngậy người nhìn mình lại khiến nàng cảm thấy bất an.

"Nguyệt Hoa." Bạch Ngọc Đường nâng tay, cầm bả vai Đinh Nguyệt Hoa. Đinh Nguyệt Hoa sững sốt, nghi hoặc nhìn hẳn: "Làm sao vậy?"

"Muội không thể gả cho người khác."

"A?" Đinh Nguyệt Hoa không hiểu ra sao, nàng, nàng đâu có phải lập gia đình.

Biểu tình kinh ngạc của Đinh Nguyệt Hoa, khiến tim Bạch Ngọc Đường nhảy dựng lên. Cảm giác sợ hãi nếu mất đi, ở trong lòng hẳn sôi trào mãnh liệt, giọng nói bất giác cao hơn rất nhiều: "Muội không thể gả cho người khác."

Đinh Nguyệt Hoa nhìn Bạch Ngọc Đường, trong mắt hẳn, không có vẻ tiêu sái tùy ý ngày thường, mà là tràn ngập lo lắng cùng không xác định. Bạch Ngọc Đường như vậy nàng chưa từng gặp qua. Nàng không biết hẳn vì sao lại nói như vậy, nhưng mà, nàng biết, nàng sắp chờ được rồi, nàng muốn được hạnh phúc.

"Vì sao?" Đinh Nguyệt Hoa cưỡng chế tâm tư xao động cùng nỗi chờ mong không ngừng dâng lên, bình tĩnh hỏi.

"Ta..." Bạch Ngọc Đường nhìn vào mắt Đinh Nguyệt Hoa, hẳn cũng không xác định mình muốn nói gì.

"Vì sao?" Ánh mắt nàng, yên lặng dừng trong mắt hẳn, kiên định mà chấp nhất.

"Ta..." Ánh mắt Bạch Ngọc Đường có chút bối rối.

Hẳn thật sự đã chuẩn bị tốt chưa? Hay đây chỉ là nhất thời xúc động? Nhưng mà, vừa nghĩ tới chuyện nàng phải gả cho người khác, hẳn liền cảm thấy không muốn, hẳn không muốn nàng gả cho người khác, không muốn!

Hẳn muốn chiếm giữ nàng. Chẳng lẽ hẳn thật sự đã bất tri bất giác thích nữ tử mà hẳn luôn coi là muội muội này sao? Từ lúc nào hẳn đã bắt đầu coi nàng là nữ nhân?

Đợi hồi lâu, không thấy hẳn trả lời. Ánh mắt Đinh Nguyệt Hoa dần trở nên ảm đạm. Hạ mắt xuống, che đi đau thương, nàng dùng sức đẩy tay hẳn ra, xoay người sang chỗ khác.

"Bạch hộ vệ nếu không có chuyện gì, vậy mời trở về. Bất kể ta phải lập gia đình hay không, hoặc gả cho ai, đều là tự do của ta, không liên quan gì tới Bạch hộ vệ."

Đinh Nguyệt Hoa lãnh đạm, khiến Bạch Ngọc Đường nổi giận. Lại là loại thái độ này. Im lặng, kính nhi viễn chi. Mấy ngày nay, hẳn chịu đủ rồi. Bạch Ngọc Đường giựt mạnh tay nàng, nhìn chăm chăm nàng, gần từng

tiếng nói: "Bởi vì ta muốn lấy muội, cho nên muội không thể gả cho người khác."

"Huynh!" Đinh Nguyệt Hoa kinh ngạc trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, trong nhất thời không biết nói cái gì.

Bạch Ngọc Đường túm tay nàng, kéo nàng đi ra ngoài: "Theo ta tới chỗ Đinh lão phu nhân, từ chối mối hôn nhân kia, hủy bỏ tiệc cưới cuối tháng này, muội phải gả cho ta. Đợi lần này ta về, chúng ta sẽ thành thân."

"Tiểu Ngũ ca!" Đinh Nguyệt Hoa vội vàng kéo hắn, "Đợi đã!"

Bạch Ngọc Đường quay lại, ánh mắt sáng quắc nhìn Đinh Nguyệt Hoa: "Muội thật sự phải gả cho người khác?"

Biểu tình của Bạch Ngọc Đường khiến Đinh Nguyệt Hoa có chút dở khóc dở cười: "Không có! Ta không có gả cho ai cả, càng không có tiệc cưới cuối tháng gì hết! Huynh từ đâu nghe được chuyện đó vậy?"

"Không có?" Bạch Ngọc Đường nghi hoặc, nhíu mi.

"Không có!" Tiểu Ngũ ca, huynh bị lừa rồi.

Bạch Ngọc Đường lúc này mới ý thức được, bản thân bị người ta đùa giỡn. Hay cho Công Tôn hồ ly ông...

"Vậy, ta về đây." Bạch Ngọc Đường sờ mũi, tính rút lui. Nhưng mà, nếu hắn đã xuất hiện, còn nói mấy câu đòi mạng như vậy, Đinh Nguyệt Hoa sao có thể cứ vậy thả hắn đi?

"Vừa rồi lời huynh nói, ta đều nhớ rất rõ. Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy, không được chối, nếu không nuốt lời chết ghen đấy." Đinh Nguyệt Hoa quán lấy tay tay hắn, cười như hoa nở.

"..." Bạch Ngọc Đường trong lòng có chút ghen khuất, lại nhìn thấy nụ cười sáng lạn của Đinh Nguyệt Hoa, lại không thể cứng rắn nổi. Đã lâu không thấy nụ cười này của nàng: "Một tiểu cô nương mà chẳng biết e lệ gì cả."

"Hừ, ta mà xấu hổ, hôn phu của ta sẽ chạy mất, vậy thì lỗ rồi." Đinh Nguyệt Hoa nghiêng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, nói rất đương nhiên, cười có chút đắc ý.

"..." Cuối cùng, nụ cười còn sáng hơn cả mặt trời kia, toàn bộ bị con chuột lớn Bạch Ngọc Đường nuốt vào trong bụng.

Cây quạt như hình với bóng với Bạch Ngọc Đường, để lại trong tay Đinh Nguyệt Hoa, làm bạn với nàng suốt đêm.

"Người theo đuổi hắn nhiều năm như vậy, hắn vẫn như thế. Chuyện cho tới bây giờ, không bằng tạm thời buông tay, tránh xa hắn, rời khỏi hắn, không gặp hắn. Nếu trong lòng hắn có người, tất nhiên hắn sẽ đến tìm người. Nếu trong lòng hắn không có người, còn tiếp tục dây dưa, chỉ càng khiến bản thân lún càng sâu, không thể tự kiềm chế, đến cuối cùng đau khổ cũng là người, không bằng từ bỏ đi. Nguyệt Hoa, người sẽ hạnh phúc."

"Hiệu Vân, cảm ơn người. Ta rất hạnh phúc."

Hồi 126 – Yêu quái ăn thịt

Trên sơn đạo có một dã điếm. Một gian lều bằng vải bố, mấy gian phòng lợp bằng cỏ tranh. Thoáng nhìn có thể thấy hết từ đầu này sang đầu kia, vô cùng đơn sơ. Khách điếm này là khách điếm duy nhất trên núi, nằm ngay bên trái sơn đạo. Sơn đạo kéo dài từ hướng tây sang hướng đông, là con đường phải đi qua nếu muốn vào Lăng Châu. Mà ở đây phía trước không có thôn, phía sau không có khách điếm, là nơi có thể nghỉ ngơi ăn uống duy nhất trong vòng mấy dặm. Bởi vậy, mặc dù khách điếm này thoạt nhìn không hợp mắt, nhưng việc buôn bán không tệ.

Mùa xuân ở Lăng Châu, trời mưa không nhiều, nhưng cũng ít có ngày quang đãng. Lăng Châu vào tháng ba, trời thường xuyên đầy mây, nhưng hôm nay lại hiếm hoi có một ngày nắng. Cả một ngày trời trong vắt quang đãng, vạn dặm không mây. Lúc này đúng vào giữa trưa, mặt trời treo ở nơi cao nhất, bầu trời không mây, ánh mặt trời không bị ngăn trở chiếu thẳng xuống mặt đất, chiếu vào người đi đường, đem lại chút cảm giác nóng nực, giống như vào giữa mùa hạ ở Giang Nam.

Trong dã điếm nho nhỏ gần như không còn chỗ ngồi. Người bán hàng rong đi khắp nơi khắp chốn, đại thương nhân buôn bán vải vóc, kiếm khách giang hồ trẻ tuổi, tiêu sư nhận tiền chuyển hàng giúp người khác, còn có cả thư sinh nghèo túng. Vừa nhìn thấy những thứ bọn họ mang trên người, đã có thể đại khái đoán được bọn họ làm nghề gì. Nhưng mà trong số đó có một đôi người, lại khiến người ta không xác định được bọn họ làm gì.

Hai người kia, một nam một nữ, cưỡi ngựa từ phía đông tới. Vào tới dã điếm, chỉ gọi một ấm trà, vài cái bánh bao, rồi thản nhiên ngồi uống trà, ăn bánh, hoàn toàn không để ý ánh mắt tò mò của những người khác trong điếm.

Lúc hai người này bước vào, đã khiến mọi người chú ý, bởi vì hai người họ, thật sự rất khó khiến người ta không chú ý.

Nàng kia, dáng người yếu điệu, da trắng như ngọc. Tóc đen dài thả ở sau đầu, chỉ dùng một cây trâm ngọc bích để cài; khuôn mặt băng thanh ngọc khiết, ngũ quan xinh xắn; một thân áo váy màu xanh, mặc trên người nàng lại càng ôn nhu động lòng người. Lại nhìn nam tử kia, một thân áo xanh, dáng người cao ngất, chỉ là chòm râu quai nón trên mặt, khiến người ta nhìn thấy không thoải mái lắm.

Hai người đứng ở một chỗ, cũng vô cùng thích hợp. Một âm một dương, một nhu một cương, một người như Hằng Nga trên cung trăng, một người như Ngô Cương đốn củi dưới cây quế.

Trong dã điếm không ai không nhàm chán, bắt đầu đoán xem bọn họ là ai. Trên lưng ngựa treo không ít hành lý, hai túi lớn, một cái hộp gỗ dài ba

thước, thoát nhìn giống như đàn. Lại nhìn quần áo trên người bọn họ, tuy rằng màu sắc hoa văn đơn giản, nhưng đường thêu đường may đều rất tinh xảo, có lẽ cũng là người giàu có. Ngẫu nhiên nghe tiếng bọn họ nói chuyện với nhau, ngữ khí tinh tế mềm mỏng, không phải người địa phương, giống như từ phía đông tới.

Từ phía đông tới? Nơi xa như vậy, bọn họ tới đây làm gì?

"Nhị vị là từ Giang Nam đến à?" Có những người bàn tán xong thì thôi, nhưng có những người tò mò, không hỏi sẽ ghen trong đầu. Huống chi ngồi cùng một bàn, lúc nghỉ chân uống trà tâm sự, cũng là chuyện thường tình. Cũng như lúc này, thư sinh ngồi đối diện với nàng bắt đầu hỏi.

"Đúng, chúng tôi từ Thường Châu tới." Nam tử kia đáp lời, tuy rằng không nhìn rõ mặt hắn, nhưng từ trên khuôn mặt vẫn có thể nhìn ra ý cười.

Thường châu, xa như vậy sao! Đã điếm trống trải, tất cả đều có thể nghe tiếng bọn họ nói chuyện. Ai nấy liên tục than thở trong lòng. Thư sinh kia tất nhiên cũng ngạc nhiên. "Thường Châu? Thường Châu cách nơi này xa như vậy, hai vị vì sao ngàn dặm xa xôi tới đây?"

Lần này, nàng kia nhẹ nhàng nở nụ cười, nói: "Từ Lăng Châu tới kinh thành cũng xa như từ Thường Châu tới Lăng Châu, công tử chẳng phải cũng đã đi một chuyến sao?"

Thư sinh kia sững sốt, xấu hổ cười cười. Đúng vậy, hắn lúc đó chẳng phải cũng ngàn dặm xa xôi tới kinh thành, có điều lúc đi thỏa thuê mãn nguyện, lúc về là chán nản thất vọng. Lần này đi thi không trúng, chỉ có thể trở về kế thừa trường học của phụ thân. Có điều... "Tiểu thư làm sao biết tiểu sinh từ kinh thành về?"

Nàng kia chỉ chỉ vào bao bố hắn để trên bàn nói: "Cái túi đó đặc biệt của riêng cửa hàng sách Vũ Mặc nổi tiếng nhất Kinh Thành."

Thư sinh lúc này mới nghĩ ra, cười nói: "Thì ra là thế, tiểu thư thật đúng là quan sát tỉ mỉ."

Nàng kia cười cười, không trả lời. Thư sinh kia lại nói: "Tiểu thư cũng từng tới kinh thành sao?"

Nàng kia khẽ nhấp một ngụm nước trà rồi trả lời: "Từng ở kinh thành một thời gian."

Thư sinh nghe vậy có chút kinh ngạc. Một nữ nhân, từng ở kinh thành, lại đi từ Thường Châu tới Lăng Châu, xem ra đã đi không ít đường. Ở Tống triều này, rất hiếm gặp. "Không biết tiểu thư lần này tới Lăng Châu là vì..."

Lúc này, nam tử ở bên cạnh đã bị bỏ qua hồi lâu mở miệng trả lời: "Nội tử thích đi loanh quanh, đến Lăng Châu cũng là nhất thời nổi hứng thôi."

Thư sinh sững sốt, trên mặt một trận xanh một trận trắng. Hắn không biết hai người này vốn là vợ chồng, vị phu nhân này nhìn qua tuổi còn rất trẻ, hoàn toàn khác với những phụ nhân khác, hắn còn cho là nàng vẫn là

một cô nương, luôn mồm gọi “tiểu thư, tiểu thư”, thật sự là thất lễ. Thư sinh vội đứng dậy thờ dài: “Thì ra là phu nhân, tiểu sinh vừa rồi có nhiều thất lễ, xin thứ lỗi.”

Nàng kia cười cười, khoát tay tỏ ra không sao, mời thư sinh ngồi xuống. Ba người yên lặng ăn uống. Bên này yên tĩnh, bên kia liền có người nói chuyện.

"Nghe nói chưa? Mấy người lên *Thực nhân sơn** lại gặp chuyện không may rồi." Người nói chuyện là một người bán hàng rong.

* *Thực nhân sơn: núi ăn người.*

"Lại gặp chuyện không may sao?!" Đáp lời là ông chủ đã điếm. Những người khác đều không nói gì, đợi người bán hàng rong nói tiếp.

"Đúng vậy. Nghe nói, người trong nha môn mang theo một nhóm tiểu tử trai tráng vào núi, kết quả đi không trở về. Lần này, đi mất hai mươi người đấy!"

"Tất cả đều không trở về?" Ông chủ đã điếm rót thêm nước trà cho người bán hàng rong rồi hỏi.

"Đúng vậy, đã qua ba ngày, chưa có ai trở về."

"Nha môn không phái người đi tìm sao?"

"Dùng." Người bán hàng rong hừ một tiếng nói: "Nếu nha môn có thể đi, cũng không chiêu mộ thanh niên tráng hán lên núi. Người trong nha môn toàn lũ sợ chết, sự tình phát sinh đã hai năm mà vẫn vậy, một chút tiến triển cũng không có. Nha môn có thể gánh vác chuyện gì chứ, dùng cái P." Cuối cùng, người bán hàng rong nhỏ một ngụm nước bọt xuống đất.

"Ai..." Nghe xong, thư sinh kia thờ dài bất đắc dĩ. Uống nốt trà trong chén, rồi đứng dậy cáo từ. Vừa lúc muốn trả tiền, lại bị vị phu nhân trẻ tuổi ngồi còn bàn ngăn cản: "Chúng ta cũng coi như có duyên, tiền trà của tiểu ca tính cho chúng ta đi."

Thư sinh có chút ngỡ ngàng, từ chối không được đành phải nhận: "Vậy đa tạ phu nhân. Tiểu sinh tên là Mạnh Lương, nhà ở ngõ Miêu Nhãn Nhi, trường tư thực Mạnh gia chính là hàn xá. Nhị vị đến Lăng Châu, xin mời đến hàn xá làm khách, để tiểu sinh mời một chén trà."

"Đến lúc đó nhất định quấy rầy."

Ba người hàn huyên một phen, sau đó thư sinh vác đồ lên vai lên đường. Hai người ngồi thêm chốc lát, cũng không có ai nói chuyện *Thực nhân sơn* nữa. Lại thêm một lát, người dùng chân uống trà đều lục tục lên đường, hai người lúc này mới đứng dậy chuẩn bị rời đi.

"Lão bá, tính tiền."

"Ôi chao, đến đây. Khách quan, tổng cộng hai mươi văn tiền."

Nam tử đem một đồng tiền thả vào tay ông chủ nói: "Ở đây có ba mươi văn, lão bá nhận lấy đi."

"Khách quan, thế này..." Ông chủ cửa hàng có chút do dự, vô duyên vô

có nhận nhiều hơn mười vạn tiền, ông ta cảm thấy đuối lý.

"Còn lại mười vạn tiền, xem như mua một tin tức từ chỗ lão bá."

Nghe hắn nói như vậy, ông chủ đã điếm lập tức hiểu ra. Nơi này đủ loại người lui tới, tất nhiên cũng có người tới tìm hiểu tin tức, mà ông ta tập mãi cũng thành quen. Vì thế cất tiền đi rồi cười hỏi: "Khách quan muốn biết cái gì?"

"Chuyện Thực nhân sơn là chuyện gì?"

Ông chủ cửa hàng nhìn quanh một vòng, thấy chung quanh không có người, mới thấp giọng nói với bọn họ: "Thực nhân sơn vốn không phải tên Thực nhân sơn, mà là "Thạch nhân sơn", từ hai năm trước sau khi xảy ra chuyện, mọi người mới đem nơi đó gọi là "Thực nhân sơn"."

"Hai năm trước ở đó xảy ra chuyện gì?"

"Hai năm trước, không hiểu sao người lên núi đôn củi săn thú đều vô cơ mất tích."

"Mất tích?"

"Chính là có đi không có về. Người nhà thấy họ đi một hai ngày không về, liền lên núi tìm, nhưng người đi tìm cũng không trở về. Vì thế có người báo quan, nha môn phái người đi tìm, nhưng cũng một đi không về. Sau đó lại phái người đi, kết quả vẫn giống nhau, kể từ đó, không có ai dám lên núi nữa. Mọi người ở gần đó hoài nghi, trên núi kia có yêu quái ăn thịt người, đã ăn sạch những người lên núi, ngay cả xương cốt cũng không để lại."

"Yêu quái?"

"Khách quan không tin? Kỳ thật ban đầu ta cũng không tin, nhưng không ai có thể giải thích thật sự đã xảy ra chuyện gì. Ngoại trừ nguyên nhân này, thật sự không nghĩ ra nguyên nhân nào khác."

"Vậy sau đó thì sao? Quan phủ buông tay mặc kệ?"

"Cũng không phải mặc kệ, sau đó thỉnh thoảng nha môn lại tụ tập một vài thanh niên gan dạ khỏe mạnh lên núi điều tra, có điều luôn là có đi không có về. Còn không phải sao, vừa rồi có người lên núi, không một ai quay lại." Dứt lời, ông chủ đã điếm nhin không được thở dài: "Đều là tiểu tử còn trẻ tuổi, cứ như vậy biến mất. Để lại người già cùng vợ con thơ dại biết làm sao bây giờ."

"Yêu quái ăn người? Trên thế gian có chuyện này sao?" Vị phu nhân trẻ tuổi nâng cằm, vẻ mặt hoài nghi.

"Thà tin rằng có không thể tin là không, chuyện thế gian ai có thể nói rõ ràng. Có điều ta khuyên hai vị, chớ có để ý chuyện này, ngay cả quan phủ cũng thúc thủ vô sách, chúng ta chỉ là dân thường có thể làm gì chứ."

"Lão bá yên tâm, thiên hạ to lớn chuyện kỳ lạ gì cũng có, nhưng chung quy đều có nhân quả, ta tin tưởng sẽ có một ngày, chân tướng chuyện này sẽ rõ ràng." Nam tử kia cười nói, "Đa tạ lão bá, chúng ta đi đây."

"Nhị vị khách quan đi bình an."

Nhìn hai người cưỡi ngựa đi xa, ông chủ mới thu dọn bát đĩa trên bàn đem đi rửa.

"Ai, một cô nương xinh đẹp như vậy, nếu như bị ăn, rất đáng tiếc."

Đôi vợ chồng kia là ai? Tất nhiên là nhân vật chính của chúng ta Đinh Hiểu Vân và Triển Chiêu.

Đêm đó Tương Bình đội mưa tới thăm, chính là mang đến tin tức từ Khai Phong phủ. Công Tôn Sách dùng bò câu đưa thư tới Hãm Không Đảo, lại từ Hãm Không Đảo chuyển tới tay Triển Chiêu, mất gần ba ngày, nhưng đây cũng là tốc độ nhanh nhất. Nếu thông qua đường chuyển thư bình thường, cho dù chạy suốt tám trăm dặm, cũng phải mất ít nhất năm ngày.

Công Tôn Sách trong thư viết: "Lăng Châu có biến, mời Triển Chiêu tới đó trước âm thầm điều tra. Bao đại nhân cùng nhân mã sẽ tới sau. Cũng cẩn thận dặn dò, việc này can hệ trọng đại, trước khi Bao đại nhân tới điều tra chân tướng sự thật, tuyệt đối không để bại lộ thân phận, càng không thể hành động thiếu suy nghĩ, để tránh gây thêm phân tranh."

Triển Chiêu sau khi nhận được tin, sáng sớm hôm sau liền chuẩn bị lên đường. Tương Bình vốn định cùng hắn đi để trợ giúp một tay. Nhưng Triển Chiêu lo lắng tới Lăng Châu cát hung khó dò, huống chi chuyện lần này liên lụy sâu rộng, quan hệ trọng đại. Nếu không cẩn thận, sẽ đứt dây động rừng, làm không tốt còn gây ra xung đột vũ lực. Trong Ngũ thủ, đã có một Bạch Ngọc Đường đi vào con đường làm quan, mất đi nhiều tự do, Triển Chiêu không muốn khiến bốn người còn lại cũng liên lụy vào chốn quan trường đục ngầu này nữa, vì thế kiên quyết từ chối.

Vốn dĩ, Triển Chiêu muốn để Hiểu Vân lại Thường Châu, một mình lên đường. Nhưng nghĩ cũng biết, biết rõ lần này ở Lăng Châu có nguy hiểm, Hiểu Vân sao có thể để Triển Chiêu một mình lâm vào hiểm cảnh? Đừng nói bọn họ trước đây còn có ước hẹn, sau này cho dù xảy ra chuyện gì, cũng không xa rời nhau nữa. Cho dù không có ước hẹn này, Hiểu Vân cũng sẽ không đồng ý với Triển Chiêu.

Triển Chiêu tất nhiên cũng hiểu điều này, vì thế không kiên trì nữa, dẫn theo nàng cùng lên đường. Bởi vì hắn biết, nếu mình vụng trộm bỏ đi, nàng cũng sẽ một mình đi Lăng Châu, còn không bằng giữ người ở bên cạnh an toàn hơn.

Mà Triển Chiêu sở dĩ cải trang thêm râu quai nón, tất nhiên là kiệt tác của Hiểu Vân. Ai bảo Triển Chiêu nổi danh như vậy? Có lẽ không phải tất cả mọi người đều biết hắn, nhưng khó đảm bảo không gặp người biết mặt hắn. Hơn nữa lấy dung mạo xuất chúng cùng thanh bảo kiếm Cự Khuyết kia của hắn, chỉ cần là người có chút hiểu biết giang hồ, cũng không khó nhận ra. Bởi vậy, muốn che dấu thân phận Triển Chiêu, bọn họ chỉ có thể đem tuấn dung của hắn cùng Cự Khuyết dấu đi.

Hai người cải trang lên đường, ra roi thúc ngựa, lúc đuổi tới biên cảnh

Lăng Châu, đã là chín ngày sau. Lúc nhìn thấy tấm bia đá “Cảnh giới Lăng Châu”, bọn họ mới chậm tốc độ lại. Thứ nhất là chưa thích ứng được với khí hậu Lăng Châu, cần nghỉ ngơi một chút, nên đi chậm lại; mặt khác là hy vọng trên đường vào Lăng Châu có thể nghe ngóng được điều gì đó.

Bình thường, khách điếm, quán trà, tửu lâu cùng sòng bạc là nơi người đến kẻ đi, tin tức lan truyền nhiều nhất. Mặc dù là đã điếm nơi sơn dã, chỉ cần có nhiều người qua lại, cũng vẫn là nơi tập kết tin tức các nơi. Bọn họ mới ngồi ở quán trà này một khắc, đã nghe được một chuyện rùng rợn, không thể tưởng tượng nổi. Bất kể chuyện này có liên quan gì tới chuyện bọn họ muốn điều tra hay không, hai chữ “ăn người” kia, cũng khiến bọn họ không thể không để ý. Lăng Châu, chỉ sợ là một nơi rất phiền toái.

Hồi 127 – Muốn vào hang hổ

Đường tới Lăng Châu chỉ có một đường. Triển Chiêu cùng Hiểu Vân từ quán trà lên đường không lâu, tất nhiên gặp lại thư sinh tên Mạnh Lương.

"Tướng công, không bằng chúng ta dẫn hấn một đoạn đường?" Nhìn Mạnh Lương ở trước đó không xa đang đi bộ, Hiểu Vân đề nghị. Theo cước trình của hấn, vào được thành Lăng Châu chỉ sợ trời đã tối mịt. Nếu cửa thành Lăng Châu đóng sớm, không chừng hấn còn phải ngủ lại ngoài thành một đêm.

"Được, chúng ta lên hỏi xem."

Hai người rất nhanh vượt qua Mạnh Lương, Mạnh Lương nhìn thấy bọn họ, rất thân thiện chào hỏi. Sau khi Triển Chiêu nói ra ý định của bọn họ, Mạnh Lương tuy rằng khách khí từ chối một chút, nhưng vẫn cao hứng tiếp nhận. Vốn dĩ bọn họ còn tưởng thư sinh này không biết cưỡi ngựa, Triển Chiêu đã hạ quyết tâm cùng hấn cưỡi chung, không ngờ Mạnh Lương cũng là người biết cưỡi ngựa. Như vậy đỡ cho Hiểu Vân cảm thấy không được tự nhiên, hai đại nam nhân cưỡi chung một con ngựa, nàng cảm thấy rất không dễ nhìn.

Vì thế, Triển Chiêu cùng Hiểu Vân cùng cưỡi một con ngựa, Mạnh Lương cưỡi con ngựa của Hiểu Vân, ba người một đường cùng đi tới thành Lăng Châu. Hai canh giờ sau, ba người đã vào thành.

Dắt ngựa, ba người chậm rãi đi trên phố. Mạnh Lương là “chủ”, vô cùng nhiệt tình giới thiệu cho họ đủ chuyện về thành Lăng Châu. Lăng Châu do ai cai quản, phủ nha ở nơi nào, tri châu là ai. Con phố nào náo nhiệt nhất, món ăn nổi tiếng nhất là gì, khách điếm lớn nhất ở đâu. Dân chúng thành Lăng Châu thích làm chuyện gì vân vân, hấn đều nhất nhất nói cho bọn họ biết.

Cuối cùng, Mạnh Lương còn mời bọn họ tới nhà hấn, để hấn tận lực làm chủ nhà. Cũng không biết có phải người Lăng Châu đặc biệt hiếu khách,

hay Mạnh Lương đã coi Triển Chiêu cùng Hiểu Vân bọn họ trở thành bạn bè, bọn họ không muốn đi, hẳn không chịu. Nói: nếu bọn họ không đi, chính là ghét bỏ nhà hắn. Bọn họ thịnh tình không thể chối từ, đành phải đi theo.

Một đường đi tới, Hiểu Vân phát hiện thành Lãng Châu này tương đối lớn. Hơn nữa mấy tuyến đường chính vô cùng rộng rãi. Có điều rộng thì rộng, tình trạng mặt đường không tốt lắm, giống như nhiều năm không được tu sửa, thường xuyên có chỗ gồ ghề, may mà mấy ngày gần đây không mưa. Nếu có mưa xuống, con đường này hoàn toàn không có cách nào đi lại, phải nhảy qua mới được.

Trong thành không phân hoa bằng Thường Châu, nhưng trên cơ bản mọi thứ ăn, mặc, ở, đi lại đều không thiếu, các loại cửa hàng tiểu quán đều rất sôi động. Kỳ lạ là, trong không khí lại tràn ngập một loại hương vị chua chua cay cay. Mạnh Lương nói, bởi vì Lãng Châu ẩm ướt nhiều mưa, hạt tiêu có thể trừ lạnh tăng ấm. Dân bản xứ Lãng Châu các nhà đều dùng hạt tiêu làm nguyên liệu và gia vị chế biến thức ăn, hình thành thói quen quanh năm ăn cay, ba bữa đều cay, không có đồ ăn không cay, thậm chí có phong tục dân gian "Không cay không ăn". Điểm này không khác với Tứ Châu (Tứ Xuyên) lắm, có điều khác với Tứ Châu là, bọn họ thích vị chua cay hơn. Mùi hương phiêu tán trong không khí vừa chua lại vừa cay, chính là hương vị trong đồ ăn các nhà.

Lúc bọn họ vào thành, vừa tới giờ Thân, đúng lúc các nhà chuẩn bị đồ ăn tối, cho nên trong không khí mới có mùi chua cay như vậy. Mà hương vị kia, lại khiến Triển Chiêu cùng Hiểu Vân có chút ăn không tiêu. Nếu đúng lúc đi qua một ngôi nhà bọn họ để bếp bên ngoài, hai người bọn họ chắc chắn sẽ hắt xì. Lúc tới nhà Mạnh Lương, mũi hai người đều đỏ, đây là do mùi vị kia ban tặng.

Lúc bọn họ tới Mạnh gia, trường học vừa tan. Mười mấy đệ tử, kết năm kết ba, đang từ trong trường đi ra. Nhìn thấy Mạnh Lương, đều chào hỏi quy củ, gọi một tiếng Mạnh đại ca. Thấy vợ chồng Triển Chiêu đứng bên cạnh Mạnh Lương, tránh không được tò mò nhìn thêm vài lần. Đợi mọi người đều đã về, Mạnh Lương mới dẫn bọn họ vào nhà.

Phụ thân của Mạnh Lương, thoát nhìn trạc tuổi Công Tôn Sách, lúc nói chuyện luôn không rời khỏi "Chi, hồ, giả, dã", bộ dáng vô cùng cổ hủ. Tuy rằng thoát nhìn nghiêm cẩn, đối với Triển Chiêu bọn họ cũng khách khí có lễ. Nghe nói Mạnh Lương trên đường được bọn họ chiếu cố, liền đối xử với bọn họ như thượng khách, an bài phòng ở, chuẩn bị rượu và thức ăn chiêu đãi. Có điều bởi vì bọn họ không quen khẩu vị địa phương nên không ăn được nhiều.

Đêm ấy, Hiểu Vân đi nghỉ sớm. Mấy ngày đi liên tục, không thể không mỏi mệt. Nhưng mà trước khi đến được Lãng Châu, bởi vì thời gian gấp gáp nên không thể nghỉ ngơi cho tốt. Hôm nay đã tới được thành Lãng Châu,

nàng cũng có thể thanh thản ngủ một giấc.

Hiệu Vân sau khi nằm xuống, liền ngủ rất sâu. Nếu không phải bất ngờ có mưa lớn, Hiệu Vân bị tiếng sấm đánh thức, khẳng định sẽ ngủ tới tận sáng. Không biết có phải bởi vì ở cao nguyên gần trời hơn một chút, ngay cả tiếng sấm cũng lớn hơn so với ở bình nguyên. “Ầm ầm..” một tiếng lại một tiếng, vang mãi không ngừng.

Hiệu Vân bị tiếng sấm đánh thức, theo bản năng muốn tìm người dựa vào, lại phát hiện bên cạnh không có ai. Hiệu Vân cả kinh mở to mắt, bên cạnh trống không, vì thế gọi một tiếng, lại không có người trả lời, rõ ràng Triển Chiêu không ở trong phòng. Vươn tay ra, chỗ Triển Chiêu nằm đã lạnh, xem ra đã ra ngoài một lúc?

Hiệu Vân vốn tưởng Triển Chiêu có lẽ buổi tối ăn phải thứ gì không hợp dạ dày nên đi nhà xí. Bình thường bọn họ đều ăn nhẹ, hôm nay toàn món vừa chua vừa cay, khẩu vị nặng như vậy, hẳn rất có thể bị đau bụng. Nhưng mà đợi một hồi lâu, vẫn không thấy Triển Chiêu trở về, nàng không khỏi có chút lo lắng. Hắn đi đâu vậy? Có phải xảy ra chuyện gì không? Muốn ra ngoài tìm, lại không biết bắt đầu từ đâu, hướng chi, nếu nàng ra ngoài, Triển Chiêu trở về không thấy nàng sẽ lo lắng. Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể ngồi đây chờ.

Đợi hồi lâu Triển Chiêu không trở về, Hiệu Vân có chút tâm thần không yên. Tuy rằng vẫn an ủi bản thân, với võ nghệ của Triển Chiêu, không ai có thể làm hắn bị thương, hắn là hắn không có gì nguy hiểm. Nhưng nàng không thấy người, cũng không biết hắn ra ngoài từ lúc nào, vì sao lại ra ngoài, trong đầu luôn lo sợ bất an. Hiệu Vân nằm trên giường trần trọc, hốt hoảng, sau đó dứt khoát ngồi dậy thấp đèn ngồi chờ.

Hiệu Vân ở trong phòng chờ đợi đến hoảng hốt, hơn nữa bên ngoài sấm chớp mưa rền gió dữ, lại làm cho nàng càng khó yên, chờ đợi càng thêm lo lắng. Cũng không biết đã trả qua bao lâu, tóm lại Hiệu Vân cảm thấy đã qua lâu thật lâu, ngoài phòng mới có chút động tĩnh. Hiệu Vân vội xuống giường chạy ra mở cửa.

Ngoài cửa đúng là Triển Chiêu. Toàn thân gần như ướt sũng, tóc và râu quần cả vào nhau, không ngừng chảy nước. Hiệu Vân đánh giá hắn từ trên xuống dưới, thấy bộ dáng hắn mặc dù có chút chật vật, nhưng không có gì không ổn, lúc này mới nhẹ nhàng thở phào.

Coi như đã trở về, không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi. Trong lòng Hiệu Vân nghĩ như vậy, nhưng tâm trạng chờ đợi lo lắng vừa rồi, lúc này hóa thành ủy khuất cùng khổ sở, nói chuyện liền lên giọng, thậm chí hàm chứa vài phần tức giận: “Chàng đi đâu vậy, sao ra ngoài cũng không nói một tiếng! Người ta lo lắng bao nhiêu chàng có biết không.”

Triển Chiêu lúc trở về, thấy trong phòng có ánh đèn, biết Hiệu Vân đã dậy, vội bước nhanh hơn. Vừa tới trước cửa, cửa liền mở ra từ bên trong, chỉ

thấy Hiểu Vân đứng ở cửa, vẻ mặt lo lắng nhìn mình. Hắn vừa định mở miệng nói chuyện, đã bị Hiểu Vân trách móc, mà cơn giận bất ngờ của nàng khiến hắn cả kinh.

"Hiểu Vân!" Triển Chiêu vào nhà, đưa tay đóng cửa lại, cài then. Hiểu Vân đã xoay người đi vào trong, lấy ra một bộ quần áo trong ngăn tủ đặt lên bàn, sau đó ngồi xuống bên mép giường, quay lưng về phía hắn không nói một lời. Triển Chiêu mặc kệ bản thân còn ướt sũng, bước lên vài bước đi đến bên cạnh nàng gọi một tiếng. Hiểu Vân vẫn ngoảnh mặt đi, để lại cho hắn một sườn mặt. "Thay quần áo ướt đi đã."

Triển Chiêu nhìn sườn mặt nàng, trong thời gian ngắn không biết nói gì cho phải, trong lòng thở dài, xoay người đi tới bên bàn thay quần áo.

Bên ngoài mưa vẫn rơi, nhưng không nổi sấm chớp nữa. Trong phòng lại rất im lặng, chỉ có tiếng quần áo ma sát, còn có tiếng hít thở ngắn ngủi của Hiểu Vân. Ánh nến, theo quần áo lên xuống, khẽ lay động. Ngọn nến trên bàn chỉ còn lại một nửa. Nhìn nửa cây nến trên bàn, Triển Chiêu nhin không được thở dài. Nàng đợi hắn đã lâu như vậy sao. Lúc này, hắn có chút hối hận vì sao khi mình ra ngoài không nói với nàng.

"Ta chỉ đi loanh quanh trong thành một lúc, xem tình hình thành Lãng Châu thế nào." Triển Chiêu ngồi xuống bên cạnh nàng, nhẹ giọng nói.

Vậy vì sao chàng không nói trước cho ta biết, không nên thừa lúc ta ngủ vụng trộm chạy ra ngoài! Hiểu Vân vẫn cảm thấy tức giận, ngực phập phồng khó chịu.

"Nếu nói cho nàng biết, nàng nhất định muốn đi cùng." Triển Chiêu ôm lấy bả vai nàng, đã nhiều ngày qua, xương bả vai của nàng ngày càng nhô lên. "Đã nhiều ngày đi lại vất vả, nàng nên nghỉ ngơi nhiều hơn."

Hiểu Vân cuối cùng quay đầu lại, ánh mắt hồng hồng, vẻ mặt ủy khuất nhìn hắn. "Chẳng lẽ chàng vất vả ít hơn sao? Chàng cũng nên nghỉ ngơi nhiều. Vốn chúng ta cùng nhau đến đây, phải cùng nhau làm việc. Nếu hôm nay chúng ta phân công nhau hành động, còn có thể làm xong việc sớm hơn, nghỉ ngơi sớm hơn. Nhưng chàng ngược lại, một mình lén lút chạy ra ngoài. Chàng có biết lúc ta tỉnh lại không thấy chàng lo lắng biết chừng nào."

"Được rồi, là lỗi của vi phu, nương tử đừng tức giận nữa." Triển Chiêu khẽ cười ôm nàng vào lòng, trong ngực là nhụy ngọc ôn hương, khí lạnh trong đêm xuân cũng ấm áp hơn nhiều. "Lần tới vi phu nhất định sẽ báo trước, tránh cho nương tử lo lắng."

Hiểu Vân ở trong lòng hắn ngẩng đầu lên trừng mắt: "Lần tới nếu còn như vậy, ta không thèm lo lắng cho chàng nữa."

Hiểu Vân giải thích khiến Triển Chiêu bật cười, hắn biết, nàng sẽ không. "Muộn rồi, ngủ đi."

"Được." Hiểu Vân không lịch sự ngáp một cái, cởi giày chui vào trong chăn. Triển Chiêu đứng dậy tắt nến, rồi mới nằm xuống bên cạnh nàng.

Trong phòng một mảnh tối đen, hai người mặt đối mặt, nhìn không thấy đôi phương, chỉ nghe thấy hơi thở của đôi phương nhẹ nhàng giao hòa.

Một bàn tay nhỏ bé đột nhiên chạm lên mặt Triển Chiêu, lại xoa xoa vài cái, hô hấp càng gần, hẳn cảm giác miệng mình bị hôn một cái, sau đó chợt nghe âm thanh thì thầm của Hiều Vân: “Tướng công vẫn là không có râu tốt hơn, không bị gai.”

Triển Chiêu không tiếng động nở nụ cười, xê dịch thân thể, để Hiều Vân có thể nằm thoải mái hơn, sau đó bản thân cũng nhắm mắt lại, mộng thấy Chu công.

-0-

Vùng phụ cận Thục nhân sơn có một thôn nhỏ, gọi là Thạch đầu thôn. Mà người chịu hại đầu tiên ở Thục nhân sơn, chính là người của thôn này. Chẳng những là người đầu tiên, mà có tới ba mươi người mất tích đầu tiên, đều là từ thôn này mà ra.

Đi trong thôn nhỏ, có nhà tranh hàng rào trúc sân vườn, có thể thấy gà con hoặc gia cầm chạy chơi trong sân, có thể thấy vài con chó chạy loanh quanh trong ngoài nhà tranh. Tiểu hài tử còn để tóc trái đào, lão nhân gia tóc trắng xóa, nữ nhân giản dị đơn hậu, tùy ý vẫn có thể gặp được, chỉ có không thấy nam tử tuổi trẻ khỏe mạnh, ngẫu nhiên gặp được một hai nam tử, cũng là người thoát nhìn thân thể yếu ớt.

Trong thôn này thật đúng như bọn họ nói, không có nam tử đang tuổi tráng niên mạnh khỏe. Chẳng lẽ những nam tử đó, thật sự đều bị yêu quái trong truyền thuyết trên Thục nhân sơn ăn mất? Tuy rằng hẳn biết thế gian này chuyện kỳ lạ gì cũng có, giống như Hiều Vân xuyên qua mà đến, nhưng mà, đối với chuyện yêu quái ăn thịt người trên núi, vẫn cảm thấy nửa tin nửa ngờ.

Triển Chiêu dừng lại trước sân một ngôi nhà. Trong sân, một đứa bé trai sáu bảy tuổi đang chơi đùa, một nữ nhân còn trẻ tuổi đang cho gà ăn, mà khoảng đất bên ngoài sân đang được cày cuốc, chỉ có một lão già đầu hai thứ tóc tuổi chừng năm mươi.

Người đầu tiên phát hiện ra Triển Chiêu là tiểu hài tử kia. Đứa nhỏ thấy hẳn đứng bên ngoài nhà mình, vội chạy tới, vẻ mặt nghi hoặc nhìn hẳn, sau đó dùng giọng nói non nớt của mình hỏi: “Thúc thúc, ngài ở đây làm gì đó?”

Triển Chiêu cười cười, ngồi xổm xuống nhìn đứa nhỏ kia: “Thúc thúc đi ngang qua đây, khát nước, muốn xin một chén nước.”

"A. Vậy ngài chờ chút." Nói xong, tiểu hài tử xoay người chạy tới bên cạnh nữ nhân kia, kéo kéo tay áo nàng, gọi “nuơng” một tiếng. Nữ nhân kia nhìn Triển Chiêu, sau đó vào phòng bưng một chén nước đi ra, bảo tiểu hài tử đưa cho Triển Chiêu. Triển Chiêu cảm tạ xong, uống mấy ngụm cạn bát nước.

"Tiêu bằng hữu, có thể cho thúc thúc biết, đi tiếp về phía trước có phải chính là Thạch nhân sơn không?" Lúc Triển Chiêu hỏi tiêu hài tử câu này, hẳn chú ý thấy cơ thể nữ nhân cùng ông lão kia đều cứng đờ. Mà tiêu hài tử kéo tay áo hẳn, vẻ mặt chờ mong hỏi: "Thúc thúc, ngài muốn đi Thạch nhân sơn sao? Vậy nếu ngài nhìn thấy cha ta, ngài bảo cha mau về nhà được không. Đại mao đã lâu không gặp phụ thân rồi."

Triển Chiêu vỗ đầu của đứa nhỏ, cười nói: "Vậy người nói cho thúc thúc biết, cha người tên là gì? Thúc thúc nếu gặp hẳn, nhất định nói với hẳn, Đại mao nhớ cha, bảo hẳn mau trở về, được không?"

"Cha ta tên Thạch Đại Trụ. Thúc thúc, ngài nhất định phải nhớ nhé."

"Được, nhất định." Triển Chiêu gật đầu, cười một cái với Đại Mao để hẳn yên tâm. Tuy rằng râu đã che mất một phần ba khuôn mặt, nhưng ý cười không cách nào che dấu.

Đại Mao cao hứng kêu lên. Lúc này, mẫu thân Đại Mao đã đi tới, vẻ mặt phức tạp nhìn Triển Chiêu, sau đó cầm bát, nắm tay nó đi vào.

"Người trẻ tuổi." Lúc Triển Chiêu đang định xoay người rời đi, ông lão vẫn khom lưng cuộc đất cuối cùng cũng mở miệng gọi hẳn.

Triển Chiêu quay lại, chấp tay với ông lão: "Lão bá có gì chỉ bảo."

Ông lão đứng thẳng dậy, nhưng cái lưng gù phía sau khiến ông ta thoát nhìn vẫn cong người như trước. Ông ta nhìn chăm chú Triển Chiêu, rồi mới cất cước, từng bước một tới gần. "Người xem tình hình trong thôn này đi, trai tráng trẻ tuổi, có thể đánh có thể đấu, một người cũng không có, chỉ còn lại người già phụ nữ chúng ta thôi. Hai năm qua, lão đầu nhi ta ở đây nhìn thấy bao nhiêu người đi qua đây lên núi, nhưng mà, lão đầu nhi ta chưa từng thấy ai trở về. Chiều hôm trước, cũng có một người trẻ tuổi cường tráng, khỏe mạnh to lớn, so với người khỏe mạnh hơn rất nhiều. Lên núi rồi, đến giờ vẫn chưa thấy hẳn trở về. Người trẻ tuổi, người còn muốn lên núi sao?"

"Đa tạ lão bá nhắc nhở, nhưng mà, tại hạ nhất định phải đi gặp con yêu quái ăn tươi nuốt sống người trên núi. Có điều, nếu lão bá có lòng tốt, có thể cho tại hạ biết một việc, tại hạ vô cùng cảm kích."

Ông lão nhìn Triển Chiêu, thấy ánh mắt kiên trì ngang bướng của hẳn, bất đắc dĩ lắc đầu trả lời: "Được rồi, người muốn biết cái gì, chỉ cần lão đầu nhi biết, sẽ nói cho người."

Nói xong, ông lão đi vào trong viện, Triển Chiêu cũng theo vào, ngồi xuống băng ghế để trong sân.

Hồi 128 - Chữa bệnh từ thiện ở Lăng Châu

Trường tư thực Mạnh gia hôm nay náo nhiệt khác thường, bởi vì trong mấy ngày tới, Mạnh gia không chỉ là nơi dạy học, còn là nơi chữa bệnh cứu người.

Mạnh phụ, là một người chân thực nhiệt tình. Lúc Hiểu Vân bày tỏ muốn thuê sân bên ngoài Mạnh gia để mở quán chữa bệnh từ thiện, Mạnh phụ vô cùng sáng khoái đồng ý, hơn nữa cho Hiểu Vân ngồi ngay ở phòng trước của Mạnh gia để chẩn bệnh, còn kiên quyết không lấy tiền. Không chỉ có thế, ông còn cho Mạnh Lương đi theo giúp đỡ, thay Hiểu Vân thu xếp mọi việc. Vì thế, Hiểu Vân rất nhanh chóng “treo biển hành nghề y” ở Mạnh gia.

Hơn mười tờ báo cáo phát ra ngoài, tin tức Mạnh gia có người chẩn bệnh miễn phí rất nhanh chóng lan truyền. Không lâu đã có người lục tục đi tới Mạnh gia. Có thể là tới một mình, hoặc rủ nhau cùng đi. Bọn họ ban đầu chỉ đứng cách cửa lớn Mạnh gia một quãng nhìn, không có ai vào trong. Mạnh Lương liền tới gần tiếp đón bọn họ.

"Lão bá, ông tới xem bệnh sao? Vậy thì mời vào!"

"À... thật sự là không cần trả tiền sao?"

"Đã nói chữa bệnh từ thiện, tất nhiên không thu tiền."

"Thật à, vậy đại phu từ đâu tới vậy?"

"Đại phu đến từ Thường Châu, cũng từng ở Kinh thành, nàng vẫn luôn qua lại các nơi, xem bệnh cứu người."

"Thật sao..."

"Lão bá, ông vào trong đi."

"Được được được..."

Lão bá bị Mạnh Lương kéo vào Mạnh gia.

Đã có người đầu tiên bước vào cửa lớn Mạnh gia khám bệnh, sẽ có người thứ hai, thứ ba, thứ tư. Sau đó bọn họ vô cùng vui vẻ cầm phương thuốc mới nhận, đem đi bốc thuốc.

"Đại phu nói, cứ theo phương thuốc này uống ba ngày sẽ không còn chuyện gì nữa."

"Đại phu nói, phương thuốc này đều dùng các loại thuốc bình thường, bốc thuốc xong nhiều lắm là mười văn tiền, bảo tôi đừng bị người ở được điểm lừa."

"Đại phu nói chân này của ta, dùng tỏi giã nát trộn cùng dấm chua, kiên trì ngâm chân sẽ từ từ khá hơn."

"Đại phu nói..."

Trong thành Lãng châu bắt đầu truyền lưu, Mạnh gia xuất hiện một vị đại phu hảo tâm, tuổi còn trẻ mà y thuật rất cao, xem bệnh cho người ta không chỉ không cần tiền, thậm chí có khi còn đưa thêm một ít tiền cho bệnh nhân không có tiền mua thuốc.

Dần dần, người ngày càng nhiều, bắt đầu xếp thành hàng, từ cửa Mạnh gia tới tận ngoài đường lớn. Hiểu Vân từ giờ ngo bắt đầu khám bệnh, một khắc cũng không nghỉ ngơi. Nhưng người tới khám, tới tận khi trời tối cũng chưa hết. Mạnh Lương thấy tình hình không ổn, liền ra mặt thông báo với

mọi người.

"Các vị hương thân, hôm nay quá muộn rồi, mọi người ngày mai hãy đến."

Người xếp hàng nhìn nhau, lại nhìn Mạnh Lương, không muốn ra về.

"Mọi người yên tâm, mấy ngày tới đại phu đều ở đây, ngày mai đến cũng được. Đại phu đã làm việc cả ngày, nếu vì không nghỉ ngơi mà ngã bệnh, sẽ không thể khám cho mọi người nữa."

Nghe Mạnh Lương nói như vậy, những người này mới dần dần tản đi.

Hiểu Vân đứng lên, xoa xoa bả vai có chút đau nhức, ra khỏi phòng. Ngồi lâu như vậy thật là khó chịu: "Bọn họ đi cả rồi sao?"

"Đi hết rồi." Mạnh Lương đóng cửa đi tới. "Phu nhân vất vả."

"Không sao." Hiểu Vân cười cười, "Giúp được họ ta rất vui vẻ."

"Phu nhân diệu thủ nhân tâm, tiểu sinh kính nể. Tiểu sinh thật sự là tam sinh hữu hạnh, có thể quen biết phu nhân." Mạnh Lương cung kính thi lễ với Hiểu Vân. Hắn thật sự kính phục nàng. Tuy là nữ tử, nhưng trên người lại mang tài nghệ không thua kém nam nhi, làm việc thiện giúp người cũng không cần hồi báo. Hắn không biết toàn bộ Tống Triều có nữ đại phu giống như nàng không, nhưng trong những người hắn biết hoàn toàn không có.

"Mạnh Lương huynh đệ nói quá lời." Hiểu Vân ngượng ngừng cười, nàng chưa từng được người ta khen tới vậy.

"Lương nhi nói rất đúng, phu nhân lòng mang chúng sinh, Mạnh gia có thể kết giao bằng hữu như vậy, là vinh hạnh của Mạnh gia." Mạnh phụ từ phía sau đi ra.

"Mạnh tiên sinh." Hiểu Vân bước lên phía trước thi lễ. "Hiểu Vân còn phải đa tạ Mạnh tiên sinh khẳng khái, cho mượn phòng ốc để Hiểu Vân sử dụng."

"Phu nhân đừng nói vậy, so với phu nhân, hành động này của Mạnh mỗ thật nhỏ bé không đáng kể. Phu nhân nói vậy, thật khiến Mạnh mỗ hổ thẹn." Mạnh phụ lắc đầu cười nói.

"Chúng ta không cần khách khí với nhau đâu." Hiểu Vân nhìn Mạnh phụ cười nói. Vốn dĩ, Hiểu Vân vẫn lo lắng, người cổ hủ như Mạnh phụ, chịu ảnh hưởng sâu sắc của tư tưởng nho gia, sẽ có suy nghĩ thâm căn cố đế "nữ tử không có đức mới là tài", sẽ không đồng ý yêu cầu của nàng. Không ngờ, ông lại là người tiến bộ như vậy. Nàng thật may mắn, có thể gặp được vị tiên sinh dạy học như vậy.

Ba người nói chuyện thêm một lát, Hiểu Vân mới trở về phòng nghỉ ngơi. Vào phòng, Hiểu Vân nhanh chóng dùng thuốc nước tẩy lớp hóa trang trên mặt, để làn da có thể hít thở không khí. Ở cổ đại, nữ nhân làm gì cũng không dễ dàng, cho dù làm việc tốt cũng vậy. Vì tránh phiền toái không cần thiết, nàng không thể không làm cho da mình đen đi, để người khác không nhận ra giới tính của mình. Dù sao đây là đại Tống triều, có bao nhiêu người

có thể chấp nhận nữ nhân làm đại phu chứ?

Chỉ chốc lát sau, gia nhân Mạnh gia đưa bữa ăn khuya và nước tắm tới. Ngâm mình trong thùng tắm ngập nước ấm, khiến đau nhức trong cơ thể dần tan mất, Hiểu Vân cảm thấy vô cùng thư thái.

Ngoài cửa sổ mơ hồ có ánh trăng chiếu vào, điểm chút ánh sáng trên sàn nhà. Ở góc phòng đốt một ngọn nến, tản ra ánh sáng ấm áp, khiến người ta có chút cảm giác lười biếng. Hiểu Vân ngồi trong thùng tắm, không muốn nhúc nhích. Mấy ngày nay chưa từng được nghỉ ngơi đầy đủ, hơn nữa bận tới sắp tới, bận rộn như vậy quả thật khiến nàng có chút ăn không tiêu.

Chẳng qua mới nửa tháng, nàng đã như vậy, thật không hiểu Triển Chiêu làm thế nào. Quanh năm suốt tháng không ngừng bôn ba, ba ngày bị thương nhẹ, năm ngày bị thương nặng, còn cộng thêm mấy tháng trúng độc một lần. Người khác nghĩ hãn võ công cao cường, nội lực thâm hậu, sẽ không có vấn đề gì. Nhưng trong mắt nàng, hãn chẳng qua là người bình thường, chỉ là thân kinh vận động tốt hơn người khác một chút thôi.

Hãn cũng có máu thịt, xương cốt cũng không phải bằng sắt thép, đương nhiên hãn cũng sẽ cảm thấy mệt. Nhưng mà hãn luôn nhẫn nại, chịu đựng, nhẫn nại đến mức trở thành thói quen, mà người khác cũng coi hãn như là siêu nhân. Nhưng nàng biết rõ, những gì hãn chịu đựng, đã vượt qua giới hạn thân thể. Nàng không thể không lo lắng, một ngày nào đó, thân thể hãn sẽ xuất hiện vấn đề. Hiện giờ hãn còn chưa có bệnh trạng gì, chẳng qua vì hãn còn trẻ, đợi tới lúc hãn lớn tuổi hơn một chút, chỉ sợ sẽ bắt đầu đau ốm.

Nghĩ đến đây, nàng cảm thấy đau lòng không nói nên lời. Nàng đau lòng hãn, không muốn hãn chịu khổ, nhưng nàng không có khả năng ngăn cản hãn bôn ba, cũng không có cách nào khiến hãn không bị thương, nàng nên làm thế nào mới tốt đây?

Hãn hãn là đã tới đó rồi. Vừa nghĩ tới ba chữ “Thực nhân sơn”, Hiểu Vân nhin không được rùng mình. Không biết trên núi kia cất giấu thứ gì. Sẽ có ai hoặc “yêu quái” nào đang chờ hãn? Cạm bẫy, hay là nguy cơ? Khó có thể đoán trước.

Vốn nàng muốn đi cùng hãn, nhưng nói sao hãn cũng không đồng ý, thiếu chút bọn họ đã cãi nhau. Đây là lần đầu tiên, bọn họ vì một chuyện mà mâu thuẫn. Nàng tất nhiên biết, hãn sợ lúc gặp nguy hiểm không thể chăm sóc nàng. Nhưng mà, hãn cũng phải biết, nàng sợ ở một nơi nàng không nhìn thấy, hãn xảy ra chuyện.

Giảng co, chẳng qua là chuyện của một khắc thời gian. Bởi vì chuyện Triển Chiêu đã quyết định, không ai có thể thay đổi. Cho dù nàng là thê tử của hãn, nàng cũng không thể kiên trì hơn hãn. Bởi vì hãn hoàn toàn có thể trực tiếp điểm huyệt ngủ của nàng, bỏ nàng ở lại. Hãn có năng lực đó, vì không để nàng gặp nguy hiểm, hãn phải làm như vậy.

Cuối cùng, nàng vẫn thỏa hiệp. Nàng hiểu, nếu thật sự có nguy hiểm uy hiếp đến Triển Chiêu, cho dù nàng ở đó, cũng chỉ có thể khiến hãn vương chân. Hơn nữa, hãn đã đồng ý, hãn chỉ đi xem tình hình thế nào, tuyệt đối không để mình lâm vào hiểm cảnh. Hãn nói, trong vòng ba ngày, nhất định sẽ trở về.

Một ngày đã qua đi, hai ngày nữa hãn sẽ trở lại. Hiểu Vân, không cần lo lắng, ở nơi này làm thật tốt chuyện hãn đã giao phó, chờ hãn trở về là được rồi.

-0-

Trời dần tối. Hoàng hôn nơi núi rừng càng đậm sắc hơn. Cây cối cao lớn, cành lá chi chít đã che bớt một phần ánh sáng, chiếu xuống khu rừng, chỉ còn lại một chút ánh sáng u ám; bụi cây cùng cỏ dại đầy đất, phủ kín vùng núi, khiến người ta không có chỗ đặt chân. Có điều nhờ cái danh “quái ăn thịt”, hai năm qua không có ai lên núi đốn củi, bụi cây cùng cỏ dại đã che dấu hết đường mòn trên núi.

Tiếng chim kêu, tiếng gió thổi qua lá cây sần sật, trong bụi cỏ ngẫu nhiên truyền đến tiếng động lướt qua, trong bụi cỏ thỉnh thoảng lại xông ra vài con chuột núi. Cảnh rừng này thoạt nhìn không có gì khác thường.

Lúc Triển Chiêu đi tới chân núi ăn thịt, vừa qua giờ Dậu. Thấy còn một khoảng thời gian trước khi mặt trời lặn, hãn liền bước vào sơn đạo. Bởi vì đêm qua mưa lớn, dấu vết trên bùn đất đã bị mưa quét sạch, cho dù là dấu chân hay thứ gì khác. Nhưng cỏ dại bị đạp đổ, lại cho Triển Chiêu manh mối.

Những người lên núi trước đó vài ngày, đi từ hướng đông vào. Hơn nữa hai mươi người, ước chừng hai đến ba người đi song song. Mà theo lời ông lão ở Thạch Đầu thôn thuật lại, ngoại trừ người, còn có xe đẩy. Xe đẩy dùng làm gì? Trên đó chở thứ gì? Có người nói là đồ ăn, để con yêu quái kia ăn cho no; có người nói là hỏa dược, dùng để đối phó con yêu quái kia; rất nhiều giả thuyết, nhưng không ai biết thật sự trên xe đẩy chở cái gì.

Theo lời của người trong thành, nha môn cứ hai tháng lại dán thông báo, lấy lương thực chiêu mộ trai tráng trẻ tuổi, sau đó cứ đầu tháng sau lại tổ chức bọn họ lên núi. Mỗi lần đi từ mười lăm đến hai mươi người, nhưng mỗi lần đều không thấy ai trở về. Cứ như vậy hai năm trôi qua, ít nhất đã mất tích một trăm năm mươi người. Một trăm năm mươi người, loại yêu quái nào, ăn được nhiều người như vậy?

Hơn nữa, hành động của quan phủ Lăng Châu, thật sự khiến người ta khó lý giải. Nếu mỗi lần đều là mất công vô ích, bọn họ vì sao tiếp tục lặp đi lặp lại việc không có ý nghĩa này? Hành động này của nha môn, thoạt nhìn chính là “tặng người vào miệng yêu quái”, nuôi dưỡng con yêu quái trong truyền thuyết kia. Hơn nữa, chuyện lớn như vậy, bọn họ chưa từng báo cáo lên trên, chuyện này thật sự không bình thường.

Triển Chiêu càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái, chuyện này có rất nhiều điểm đáng ngờ. Mà hắn đã đi trong núi hơn một canh giờ, ngoại trừ gió thổi, không có gì dị thường. Đừng nói là yêu quái, đến cả mãnh thú còn không thấy. Hắn ngược lại bắt đầu hoài nghi, quái ăn người kia căn bản là bịa đặt.

Trời đã tối hẳn. Bóng đêm thâm trầm, bao phủ cả một vùng đất lớn. Bóng núi phía xa, như một cái bóng lớn đen sì nặng nề vươn tới. Trong rừng bắt đầu có sương mù. Mặc dù trên bầu trời có nửa vầng trăng đang soi sáng, nhưng ánh trăng mờ lung, lại không có cách nào chiếu sáng khu rừng.

Trong đêm đi lại giữa rừng, không phải hành vi sáng suốt. Nhưng đã lên núi, trước khi điều tra được gì đó, Triển Chiêu sẽ không trở về. Lầy ra môi lửa đốt lên, trước mắt mới có chút ánh sáng, nhưng trong rừng ẩm ướt, sương mù dày đặc, môi lửa chông dỡ không được bao lâu cũng tắt mất. Đúng lúc này, Triển Chiêu đột nhiên phát hiện, cổ dưới chân đã cao gần tới bắp chân hắn. Vết bánh xe cùng dấu chân người đã hoàn toàn biến mất.

Đây là có chuyện gì?

Đang lúc Triển Chiêu kinh ngạc, một trận cuồng phong thổi tới, sóng lưng ớn lạnh, Triển Chiêu xoay người, tay phải chột động, nâng Cự Khuyết chắn trước ngực.

Cách hắn vài bước xuất hiện một bóng đen, chặn hết một chút ánh sáng chiếu qua khe hở giữa cành cây. Liếc mắt nhìn, đen tuyền một mảnh. Loáng thoáng chỉ thấy một bóng dáng, cao gấp hai người bình thường, một đôi mắt màu lục, sáng rực lên nhìn hắn.

Yêu quái ăn thịt người?!

Hồi 129 - Sống một ngày bằng một năm

Thời gian ba ngày, nói nhanh không nhanh, nói chậm không chậm. Lúc bận rộn, chỉ ngại nó trôi quá nhanh, lúc chờ đợi, lại ngại nó trôi quá chậm. Hiểu Vân vốn trông mong ba ngày này trôi đi thật nhanh, để thấy Triển Chiêu trở về. Nhưng tời chiều ngày thứ ba, nàng lại muốn thời gian trôi chậm đi một chút. Bởi vì Triển Chiêu còn chưa trở về, hắn đã đồng ý với nàng, trong vòng ba ngày nhất định sẽ trở về. Hắn còn chưa về, thời gian ba ngày sao có thể cứ vậy trôi qua?

Mạnh Lương từ ngoài trở về, thấy Hiểu Vân một tay giữ giấy, một tay chấp bút, cúi đầu ngồi nghiêm chỉnh, giống như đang suy nghĩ gì đó. Mà đại thẩm ngồi trước mặt nàng, thấy nàng cầm bút, chậm chạp không chịu viết, hoảng hốt đứng ngồi không yên, lại không dám phát ra tiếng.

Người xếp sau bắt đầu khe khẽ bàn tán, Hiểu Vân vẫn bất động. Mạnh Lương bước lên gọi khẽ một tiếng: "Đại phu."

Hiểu Vân vội ngẩng đầu lên, tay run một cái, một giọt mực rớt xuống trang giấy. Hiểu Vân lúc này mới phản ứng, đổi sang một tờ giấy khác,

nhánh chóng viết ra phương thuốc giao cho đại thẩm ngồi đối diện.

"Đại thẩm, ngại quá, để bà đợi lâu. Phương thuốc này bà cầm đi, bốc thuốc xong thì chia một thang thành ba phần, một ngày uống ba lượt, uống xong năm thang, bệnh của bà sẽ khỏi hẳn. Còn nữa, sau này ít ăn đồ cay thối, ăn hoa quả trong danh sách này nhiều hơn một chút, uống nhiều nước. Bà nhớ chưa?"

Đại thẩm tiếp nhận phương thuốc, tuy rằng bà ta không hiểu trên đó viết gì, nhưng vẫn cẩn thận nhìn. Sau đó hỏi: "Thật sự uống thuốc năm ngày là khỏi sao?"

Thấy bộ dáng lo lắng của bà, Hiểu Vân nghĩ chắc vừa rồi mình đã dọa tới người ta, vội trấn an cười nói: "Đúng vậy, năm ngày là khỏi, tôi cam đoan. Nếu không khỏi, cứ tới đây gỡ "chiêu bài" của tôi xuống."

Nghe Hiểu Vân cam đoan như vậy, đại thẩm mới an tâm nở nụ cười, liên tục nói cảm tạ rồi mới đi.

Hiểu Vân vừa định gọi người tiếp theo, lại bị Mạnh Lương ngăn cản: "Phu nhân có phải mệt rồi không, hay là hôm nay nghỉ sớm đi?"

Hiểu Vân lắc đầu, nàng có chút mệt, nhưng mệt nhọc này làm sao so được với lo lắng trong lòng. Hiện giờ nếu nghỉ ngơi, nàng cũng sẽ chờ đợi trong phòng. Hơn nữa sẽ suy nghĩ lung tung, đứng ngồi không yên, chẳng thà ở đây khám bệnh.

"Phu nhân đang lo lắng cho Triền đại ca?" Mạnh Lương quan tâm hỏi, "Triền đại ca chỉ lên núi hái thuốc, chắc không có việc gì, có lẽ dọc đường có việc trì hoãn, mới chưa thể trở về. Phu nhân không cần lo lắng."

Hiểu Vân cảm kích cười: "Mạnh Lương, cảm ơn người. Ta không sao, cho người tiếp theo vào đi."

Nhưng mà, Mạnh Lương chưa kịp gọi người, đã có người xăm xăm xông vào. Người tới một thân xiêm y tơ lụa, dáng vẻ sạch sẽ, vừa nhìn đã biết là phú quý. Người nọ sau khi vào tới nơi, liếc mắt nhìn hai người bọn họ một cái rồi hỏi: "Vị này chính là đại phu từ kinh thành đến?"

Hiểu Vân theo bản năng nhíu mày, thái độ nói chuyện của người này khiến nàng không thoải mái, liền không trả lời.

"Đúng vậy." Mạnh Lương nhẫn nại đáp: "Các hạ nếu tới chẩn bệnh, mời ra ngoài xếp hàng." Lúc hắn đi vào, ngoài cửa rõ ràng không phải là người này, rõ ràng người này chen ngang.

Người nọ từng bước tiến lên, ba một tiếng, thả một thỏi bạc trên bàn khám bệnh trước mặt Hiểu Vân: "Ở đây có một thỏi bạc, mời người đến nhà ta khám bệnh."

Hiểu Vân không nhìn hắn, cũng không nhìn bạc kia, chỉ nói một câu: "Ta không khám bệnh ở ngoài, muốn khám bệnh mời xếp hàng." Nói xong, bảo Mạnh Lương gọi người tiếp theo vào. Người nọ thấy nàng không để ý tới hắn, trong lòng biết nàng là người cao ngạo, cứng rắn, liền hạ giọng nói:

“Lão gia nhà ta bệnh nặng nhiều năm không dứt, nghe nói đại phu không chỉ y thuật cao minh, trạch tâm lại nhân hậu, muốn mời đại phu tới phủ chân trị cho lão gia nhà ta. Nếu có thể trị được bệnh của lão gia, chúng ta nguyện trả gấp mười lần phí khám bệnh.”

"Mười lần?" Hiểu Vân liếc nhìn hẩn một cái, sau đó nâng tay ý bảo lão bá vừa vào ngồi xuống. Hừ, chỉ trả gấp mười lần phí khám mà muốn ta khám bệnh? Người cũng quá coi thường Đinh Hiểu Vân ta.

"Đúng, mười lần." Người nọ nghĩ Hiểu Vân động tâm với phí khám bệnh, cười có chút đắc ý.

Hiểu Vân hừ lạnh một tiếng, đưa tay đặt lên cổ tay lão bá, vừa bắt mạch vừa nói: “Ta không thiếu tiền, muốn khám bệnh, mời xếp hàng.”

Người nọ thấy thái độ Hiểu Vân kiên quyết như vậy, trong lòng tức giận: “Hừ, chẳng qua chỉ là một lang trung mà thôi, vậy mà cao giá quá đây.” Dứt lời, người nọ phẩy tay áo bỏ đi.

Hiểu Vân chỉ giơ mắt nhìn hẩn một cái, rồi chuyện tâm bắt mạch cho bệnh nhân.

"Đại phu." Lão bá nhìn Hiểu Vân, lại nhìn bóng dáng người nọ tức giận bỏ đi, do dự chốc lát cuối cùng vẫn mở miệng.

"Ừ, lão bá có chuyện gì?" Hiểu Vân ngẩng đầu mỉm cười với lão bá. Lão bá sừng sốt, trong thời gian ngắn lại có chút thất thần.

"Lão bá?"

"À." Lão bá vội phục hồi tinh thần, cười có chút xấu hổ, nói: “Vị vừa rồi là quản gia Hồng phủ, Hồng gia ở trong thành là phú hộ, đại phu không nể mặt hẩn, sợ là sẽ bị đôi phương ghi hận. Chúng ta thì không sao, nếu bọn họ thẹn quá hóa giận, gây bất lợi với đại phu, việc này không tốt.”

Hiểu Vân nghe vậy, lắc đầu cười: “Cám ơn lão bá nhắc nhở, có điều, lão bá không cần lo lắng. Nếu ta đã dám làm, tất nhiên tin tưởng bản thân có năng lực tự bảo vệ, chỉ là...”

"Chỉ là cái gì?" Mạnh Lương thấy Hiểu Vân quay đầu nhìn hẩn, có chút nghi hoặc. Sao nói một hồi lại chuyển lên người hẩn thế?

"Chỉ là mới rồi ta suy nghĩ không chu toàn, không ngờ có thể sẽ gây thêm phiền toái cho Mạnh gia, là sơ sót của ta, thật sự xin lỗi." Hiểu Vân á náy nói. Nếu Hồng gia ghi hận trong lòng, đến lúc đó nàng đi rồi, bọn họ tìm Mạnh gia gây phiền toái sẽ không tốt lắm.

Mạnh Lương vội lắc đầu nói: “Đại phu không cần lo lắng cho mạnh gia, hạng người ý thể hiếp người này, Mạnh gia không sợ. Tiểu sinh tin tưởng, có lý thì đi khắp thiên hạ. Đại phu kiên trì không khám, cũng là kiên trì với ý định của mình, sao có thể nói là không đúng.”

Hiểu Vân thấy hẩn nói lời chính nghĩa, trong lòng vui vẻ, cũng cảm khái. Vừa vui vẻ vì hẩn ngay thẳng chính nghĩa, lại lo lắng tính tình đó sẽ gây ra phiền toái. May mà hẩn không qua được khảo thí, nếu không ở trong

chôn quan trường, hẳn không phải bị người ta xa lánh hãm hại, cũng sẽ bị ô nhiễm, thông đồng làm bậy. Hai loại này, nàng đều không muốn thấy.

Bất luận tâm tính con người thế nào, là thanh thân nhân hạ cũng được, là lo lắng khó nhin cũng được, thời gian vẫn cứ trôi qua, không nhanh thêm một phần, không chậm bớt một giây. Mặt trời từ chỗ treo giữa trời, tới lúc hạ xuống núi. Hoàng hôn buông xuống, Hiểu Vân càng trở nên lo lắng. Cửa nhà Mạnh gia, đã bị nàng bước qua bước lại không biết bao nhiêu lần, tâm tâm niệm niệm chờ người, mà vẫn không thấy bóng.

"Phu nhân, ngồi ăn chút gì đã?" Mạnh Lương bung một bát mỳ ra, khuyên giải an ủi. Nàng cả ngày nay mới ăn một bữa cơm, thân thể làm sao chịu nổi. Lo âu của nàng, hẳn tất nhiên nhìn thấy, bởi vì qua chính ngộ, nàng bắt đầu có chút tâm thần không yên. Nhưng mà, gấp thì gấp, cũng không thể không ăn cơm.

"Mạnh Lương, cảm ơn người, nhưng ta ăn không nổi." Nhìn bát mỳ kia, là mỳ suông, chỉ thả một ít rau xanh và hành, hoàn toàn không có phong cách ăn uống địa phương, rõ ràng là đầu bếp đặc biệt làm cho nàng, nhưng mà nàng nói sao cũng không thấy có cảm giác muốn ăn.

Mạnh Lương bắt đầu dĩ thử dài, xoay người đặt bát để lên bàn. Thời gian ba ngày đã hết, phu quân ra ngoài chưa về, làm thế tử lo lắng, cũng là chuyện bình thường. Hẳn làm sao có thể khuyên giải được? Nếu không biết khuyên giải, cũng không thể giúp đỡ, vậy đừng quấy rầy nàng nữa. Nghĩ vậy, Mạnh Lương cấp bước rời đi, để lại một mình nàng ở tiền phòng.

Tiền phòng chưa đốt nến, vẫn có thể nương theo ánh trăng để quan sát. Năm ngày nữa là tới mười lăm, lúc này trên trời không có sao, chỉ có ánh trăng còn khuyết thiếu đang tỏa sáng trong trời đêm, có vẻ lạnh lùng mà cô tịch. Ngẫu nhiên một đám mây trôi qua, che bớt ánh sáng, trong phòng cũng tối xuống theo.

Hiểu Vân hai tay ôm đầu gối, khom người ngồi trên ghế, nghiêng đầu nhìn cửa lớn Mạnh gia đóng chặt. Trên tay phải là sợi mỳ đã nguội lạnh, Mạnh Lương kiên quyết để lại, nhưng nàng vẫn không hề muốn động đũa.

Chờ đợi, lại là chờ đợi. Hình như gần đây luôn phải chờ đợi. Cuộc đời này cuối cùng phải mất bao nhiêu thời gian để chờ đợi? Đợi ba năm, cuối cùng cũng gặp lại, có cảm giác sống sót qua đại nạn. Nàng nghĩ, qua ba năm chờ đợi, nàng đã quen với cảm giác này, nhưng hiện giờ, vẫn cảm thấy bất an, cảm thấy sợ hãi như cũ. Thì ra bất kể trải qua bao lâu, cảm giác chờ đợi một người luôn luôn không thay đổi. Nó khiến người cảm giác giống như rơi vào giữa biển lớn, trống trải, không có âm thanh, không có động tĩnh, chỉ có một mình người, bất lực hoảng hốt, mê mang sợ hãi.

Không muốn suy nghĩ linh tinh, nhưng trong đầu không ngừng hiện ra các loại cảnh tượng. Mà những cảnh tượng đó không có cảnh nào tốt đẹp. Hiểu Vân ảo não lắc đầu, muốn xóa bỏ những cảnh tượng không thoải mái

đó. Trong lòng vô cùng hối hận, hối hận không nên để hắn đi một mình.

Thời gian một đêm dài bao lâu? Đêm số sợi tóc trên đầu, mất bao nhiêu thời gian? Nàng không biết, nàng đã chết lặng, thân thể cứng ngắc không thể cử động. Mãi đến lúc gà gáy sáng ba tiếng, ánh trăng đã tắt, rạng đông từ chân trời sáng lên, nàng mới cả kinh, chậm rãi đứng dậy. Trời đã sáng!

"Phu nhân, phu nhân muốn đi đâu?" Mạnh Lương từ phía sau đi ra, thấy Hiểu Vân định ra ngoài, vội gọi nàng. Hắn vẫn lo lắng, cả đêm trằn trọc ngủ không yên, sau khi tỉnh lại liền tới thẳng tiền phòng.

"Mạnh Lương?" Hiểu Vân quay đầu, "Ta đi tìm tướng công." Dứt lời xoay người tiếp tục đi ra.

"Phu nhân, để tiểu sinh đi cùng. Ta quen thuộc Lăng Châu hơn." Mạnh Lương vội đi theo. Một nữ tử ra ngoài luôn có điều không tiện. Nếu gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn, Triển đại ca trở về, hắn làm sao trả lời được.

Cửa lớn Mạnh gia ít phút sau đã mở ra. Người trong thành, cơ bản đều vừa dậy, không có ai trên đường, rất im lặng, im lặng tới trống trải, mà cách đó không xa có một người một ngựa chậm rãi đi tới, vô cùng bắt mắt.

Tướng công? Hiểu Vân vui vẻ, vội chạy về hướng đó. Tới gần mới phát hiện, không phải một người một ngựa, mà là hai người một ngựa. Một người, lưng cõng một người khác, giữ ngựa, chậm rãi đi tới bên này. Còn người kia, tuy rằng bộ dáng chật vật, nhưng Hiểu Vân nhanh chóng nhận ra, đúng là Triển Chiêu.

"Tướng công!" Đợi Hiểu Vân nhìn thấy rõ, vội xông tới.

"Hiểu Vân." Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân, mỉm cười, nâng khóe miệng, có chút mỏi mệt, giọng nói cũng lộ ra vẻ ủ rũ: "Ta đã trở về."

"Chàng, chàng bị thương." Râu ở trên mặt Triển Chiêu đã rơi rớt hết; khuôn mặt cáu bần, không phân biệt nổi đâu là máu đâu là bùn đất; mái tóc vốn sạch sẽ mềm mượt đã không còn dáng vẻ như ngày thường, tùy tiện buông ở trên gáy; quần áo trên người có nhiều chỗ bị rách, lộ ra cả trung y, cũng từng mảng có đỏ có đen. Bộ dạng của hắn, giống như vừa đánh nhau với người ta trong vũng bùn.

"Chàng bị thương ở đâu?" Hiểu Vân đứng trước mặt Triển Chiêu, vươn tay, lại không biết xuống tay thế nào, bộ dạng hắn như vậy, nàng căn bản không rõ hắn bị thương ở chỗ nào, chỉ có thể đỏ mắt nhìn hắn: "Bị thương thế nào?"

"Triển đại ca!" Mạnh Lương chạy tới, nhìn thấy bộ dáng này của Triển Chiêu cũng hoảng sợ. Lại thấy trên lưng hắn có một người, liền bước lên đỡ lấy cánh tay người đó. Nhìn người kia, so với Triển Chiêu to lớn hơn nhiều, không biết Triển Chiêu cõng hắn đi bao nhiêu quãng đường, vì sao không đặt hắn trên ngựa mà lại cõng hắn?

"Triển đại ca, để ta giúp huynh." Nói xong, Mạnh Lương muốn đỡ

người đang hôn mê kia từ trên lưng Triển Chiêu xuống. Triển Chiêu vội ngăn cản, người này bị thương nghiêm trọng, nếu động tới vết thương, có thể nguy hiểm. "Mạnh huynh đệ không cần đâu, Triển mỡ vẫn chịu được, phiền Mạnh huynh đệ dắt ngựa của ta vào."

"Được." Mạnh Lương đồng ý, vội đón dây cương từ tay Triển Chiêu, đem ngựa ra phía sau nhà.

"Chúng ta vào nhà trước đã." Hiểu Vân lúc này mới phản ứng được, giúp Triển Chiêu đỡ người nọ, cùng nhau đi vào Mạnh gia.

Hồi 130 – Nghe tin đồn mà tới

Giống như mấy ngày trước, sáng sớm trước cửa Mạnh gia đã có người đến xếp hàng khám bệnh. Chỉ là đợi hồi lâu, đã sắp qua thời gian ăn sáng, vẫn không thấy đại phu xuất hiện, không khỏi khiến người ta có chút kỳ quái. Đã mấy ngày qua, Đinh đại phu mỗi ngày đều chưa tới thời gian ăn sáng đã bắt đầu khám bệnh mà.

Đang lúc mọi người bắt đầu bàn tán, Mạnh Lương cầm một tờ giấy từ bên trong đi ra. Người đứng xếp hàng vội gọi hắn lại hỏi: "Mạnh tú tài, Đinh đại phu lúc nào bắt đầu khám bệnh thế?"

"Sáng nay có bệnh nhân nặng đưa tới, bị thương rất nghiêm trọng, Đinh đại phu không có thời gian khám bệnh đâu, mời các vị buổi chiều hãy đến." Mạnh Lương và trả lời, vừa dán thông báo ở ngoài cửa.

"Sáng không nhận khám bệnh, bệnh nhân nặng như vậy sao?" Mọi người thấy hắn dán thông báo, đều xông tới, tuy rằng bọn họ không phải ai cũng đọc được thông báo viết gì.

"Hình như là người từ Thực nhân sơn xuống, thương thế nghiêm trọng, mất máu quá nhiều, không biết có chống đỡ được qua hôm nay không, Đinh đại phu hiện tại đang chữa trị cho hắn." Nhớ tới bộ dáng người nọ, Mạnh Lương có chút buồn nôn, vết thương da thịt bong tróc, thật sự là khiến hắn mấy ngày tới không dám ăn thịt.

"Thực nhân sơn!" Nhắc tới ba chữ này, mọi người đều hít một ngụm khí lạnh.

"Người đó từ Thực nhân sơn xuống sao?"

"Chẳng lẽ là bị yêu quái đánh bị thương?"

"Quái ăn thịt không phải là ăn tươi nuốt sống sao? Hắn sao lại còn có mạng trở về?"

"Người này gan lớn thật, dám lên Thực nhân sơn."

"Có phải là người lên núi hôm vừa rồi không?"

"Vây chắc hắn đã gặp yêu quái ăn thịt kia rồi."

"Không biết bộ dáng yêu quái thế nào."

"Cao bảy thước, ba đầu sáu tay?"

"..."

Mọi người nhanh chóng bàn tán xôn xao. Trong nhất thời ồn ào một trận.

"Mạnh tú tài, cuối cùng là xảy ra chuyện gì thế?"

Dối với ánh mắt tò mò của mọi người, Mạnh Lương lắc đầu trả lời: "Cụ thể thế nào tiểu sinh không biết, phải đợi đại phu cứu hẳn tỉnh lại, chúng ta hỏi hẳn mới biết được. Các vị trở về đi, đến chiều hãy tới." Nói xong, Mạnh Lương xoay người vào trong nhà, đóng cửa.

Mọi người thấy Đinh đại phu không khám bệnh, cũng không còn chuyện gì để nghe ngóng nữa, liền giải tán. Cùng lúc đó, đủ loại tin đồn cũng lan ra. Không phải có người cố ý, mà là một truyền mười, mười truyền trăm, cho dù là chuyện đơn giản đến mức nào, cũng bị truyền thành một phiên bản kịch tính hơn bản gốc.

Hôm nay, chủ đề bàn luận khắp các quán xá trong thành Lãng Châu đều là Đinh đại phu cùng cái người nghe nói là từ Thực nhân sơn trở về. Vì thế, nói đến nói đi, truyền tới truyền lui, thành Lãng Châu đều biết tin đồn. Tổng kết lại, có hai phiên bản:

Một phiên bản là, Đinh đại phu từ kinh thành tới, đêm qua cứu một người. Người kia lên Thực nhân sơn, bởi vì thân thể cường tráng, có sức lực, mới may mắn đào thoát từ miệng yêu quái. Nhưng thân chịu trọng thương, tính mạng nguy ngập. May mắn Đinh đại phu y thuật cao minh, mới cứu người đó từ quỷ môn quan sống lại.

Một phiên bản khác là, bằng hữu của Đinh đại phu ở gần Thực nhân sơn cứu được một người, lúc đưa tới Mạnh gia, chỉ còn lại một hơi thở. Đinh đại phu hết sức cứu chữa, nhưng không thể xoay chuyển trời đất, cuối cùng hẳn vẫn chết.

Bất kể là giả thiết nào, tóm lại đích thực Đinh đại phu cứu được một người từ Thực nhân sơn trở về, về phần cứu sống hay không, đây là vấn đề chủ yếu mọi người chú ý, nhưng không ai biết, cuối cùng người đó sống chết thế nào.

"Đinh đại phu kia, chính là người treo biển khám bệnh ở thành Lãng Châu mấy ngày qua, không chỉ không phụ phí, còn thường xuyên cho tiền người bệnh đó hả?" Mấy vị bồ khoái đang ăn cơm uống rượu ở tửu quán, nghe mọi người bàn tán cũng nảy sinh hiếu kỳ.

"Đúng vậy." Tiểu nhị vừa thêm rượu cho bọn họ vừa trả lời: "Quách bộ đầu mấy ngày qua không ở nhà nên không biết. Đinh đại phu kia, thật đúng là người tốt, mỗi ngày từ sáng tới tối khám bệnh cho người khác, còn không đòi tiền. Nghe nói, ngày hôm qua Hồng lão gia phái người đi gọi hẳn tới khám bệnh, còn trả gấp mười lần phí khám bệnh, hẳn đều cự tuyệt. Nói: muốn xem bệnh, mời xếp hàng bên ngoài. Một chút cũng không hề nể mặt Hồng lão gia." Tiểu nhị bắt chước giống như đúc, giống như lúc ấy hẳn có

mặt tại chỗ vậy.

Người tên Quách bộ đầu kia cười hỏi: "Thật sao? Người tận mắt nhìn thấy?"

"Tôi không nhìn thấy, nhưng có người nhìn thấy, mọi người đều nói như vậy." Tiểu nhị đáp. Nếu không phải hẳn không bệnh không đau, cũng không có thời gian, hẳn chắc chắn cũng đã tới xếp hàng, nhìn thử vị Đinh đại phu kia thế nào.

"Vậy... Y thuật của vị Đinh đại phu này rất cao minh sao?"

"Tất nhiên rồi, nếu không cũng không có nhiều người tới xếp hàng chờ hẳn khám bệnh như thế. Người từng được Đinh đại phu khám qua, đều nói hẳn rất giỏi." Lúc tiểu nhị nói chuyện, có chút đắc ý, giống như Đinh đại phu này từ nhà hẳn đi ra vậy.

Quách bộ đầu gật đầu, không nói gì, tiểu nhị xoay người đi sang bàn khác.

-0-

Chiều cao ước chừng chín thước, mắt màu lục, cả người đầy lông, tay dài, thân hình giống như vượn, dáng người cường tráng, thân thủ nhanh nhẹn, nanh vuốt sắc bén.

Đến cùng đây là loại quái vật gì, vì sao xuất hiện ở Thạch nhân sơn tập kích người? Chẳng lẽ nó không phải người không ăn? Mà nếu quả thật nó không phải người không ăn, mấy năm trước vì sao không có người mất tích? Nếu nó di chuyển tới nơi này, vậy trước kia nó sống ở đâu?

Nói nó là yêu quái, không bằng nói nó là quái thú còn chuẩn xác hơn. Tuy rằng thoát nhìn nó khiến người ta sợ hãi, nhưng cũng không đáng sợ như lời đồn. Bởi vì ngoại trừ hình thể khổng lồ, bộ dáng quái dị, nó không hề có "yêu thuật", làm sao có thể gọi là yêu quái?

Hơn nữa, hẳn và nó coi như bất phân thắng bại, kiếm của hẳn có thể đã thương nó, chẳng qua nó hình thể to lớn, da dày thịt béo, đao kiếm với nó không gây được nhiều thương tổn. Đánh tới hơn nửa đêm, bọn họ cũng chưa phân thắng bại. Trên người nó bị thương không ít, nhưng là thể lực cùng tinh lực không chút nào suy giảm, mà hẳn dần dần đuối sức. Tiếp tục như vậy quá mức tiêu hao thể lực. Mà hẳn lên núi để điều tra tình hình, đánh tiếp cũng không có ý nghĩa, vì thế liền ỷ vào khinh công của mình, từ trên vách núi nhảy xuống bỏ chạy.

Không nghĩ tới, sau khi rơi xuống đáy cốc, lại phát hiện ở đáy cốc có người, một thân trọng thương đang hấp hối. Nếu không phải hẳn truyền chân khí cho kẻ kia, giúp y bảo trụ tâm mạch, chỉ sợ lúc này y đã đi đời nhà ma, chỉ mong Hiểu Vân có thể cứu y tỉnh lại.

Cánh cửa trước mặt cách một tiếng mở ra. Triển Chiêu vội đứng lên hỏi.

"Thế nào?"

Hiệu Vân lau mồ hôi trên trán, thở ra một hơi. "Tạm thời bảo vệ được tính mạng, có điều, có thể sống sót hay không vẫn chưa biết."

Triển Chiêu lo lắng thoáng nhìn trong phòng, thở dài: "Theo thương thế của hần, có thể giữ được tính mạng đã không dễ, vất vả cho nàng rồi."

Hiệu Vân khẽ cười tựa mình vào cánh cửa, hơi lắc đầu: "Ta không sao, nhưng chàng đó, vừa rồi như vậy thật sự dọa chết ta. Cũng may chàng không sao." Bộ dáng vừa rồi của Triển Chiêu, Hiệu Vân cứ nghĩ hần bị thương nặng. Nếu không phải hần nói đi nói lại mình không sao, hơn nữa người kia hấp hối chờ cấp cứu, nàng thật muốn cởi áo kiểm tra thương tích của hần.

Hiện giờ, hần đã rửa mặt chải đầu, thay quần áo, thoát nhìn sạch sẽ, không có gì không ổn, chỉ là sắc mặt không tốt lắm, có lẽ do mệt nhọc quá độ, xem ra phải tìm chút đồ bổ dưỡng cho hần dùng mới được. Hiệu Vân trong lòng đã tính xong, lát nữa nấu cho hần một bát canh thập toàn đại bổ, đảm bảo giúp hần lại sinh long hoạt hổ.

Triển Chiêu không biết tính toán trong lòng Hiệu Vân, chỉ nghĩ nàng lo lắng cho hần, vội an ủi: "Ta không sao. Máu kia không phải của ta, quần áo bị hỏng là do bị cành cây xé rách, ta không bị thương, nàng đừng lo lắng."

"Ừ, ta biết rồi." Hiệu Vân cười gật đầu, Triển Chiêu cũng nở nụ cười, thấy nụ cười của nàng, hần luôn không tự chủ được muốn cười theo. Đưa tay chạm vào mặt nàng, vén vài sợi tóc trên má nàng ra sau tai: "Sắc mặt nàng không tốt lắm, về phòng nghỉ ngơi một chút đi, nghe Mạnh huynh đệ nói, nàng cả một đêm chưa ngủ rồi." Bản thân không thủ ước, khiến nàng lo lắng.

"Được. Ta đi rửa tay đã." Hiệu Vân gật đầu vừa nói vừa đi ra ngoài. Không ngờ, đột nhiên thấy trước mắt mông lung, dưới chân nặng trĩu, không nhắc nổi chân nữa. Lão đảo một cái, thấy trời đất đảo lộn, thân thể không không chế được. May mắn Triển Chiêu nhanh tay nhanh mắt, đứng lúc ôm lấy nàng.

"Hiệu Vân!"

Ta không sao. Hiệu Vân thấy vẻ mặt lo lắng của Triển Chiêu gọi tên mình, muốn mở miệng nói chuyện, lại không còn sức. Nàng cố gắng nâng khóe miệng, cười với hần một cái, không biết hần có thấy hay không. Trước mắt càng lúc càng mơ hồ, rất nhanh, cái gì cũng không thấy nữa.

Cảm giác ngất đi thật kỳ quái, thân thể nặng nề, mắt không mở ra được, nhưng vẫn nghe được âm thanh bên ngoài, cảm nhận được chuyện tình xung quanh.

Nàng bị Triển Chiêu ôm ngang, đại khái là đi về phòng. Trên đường gặp phải Mạnh Lương, bộ dáng của bọn họ đã dọa tới hần, khiến hần có chút kinh hoàng.

"Phu nhân làm sao vậy?" Nàng nghe Mạnh Lương hỏi.

"Chắc là quá mệt, ta mang nàng về phòng nằm, người bị thương bên kia, phiền Mạnh huynh đệ chiếu cố." Ngực Triển Chiêu phập phồng rất

manh, hấn đang nóng vội. Tướng công, đừng nóng vội, ta không sao, chỉ hơi mệt một chút.

"Được." Mạnh Lương nhận lời, bước đi. Chốc lát sau, nàng cảm giác mình nằm xuống giường, trên người có cái gì đó giống như chăn, mềm mềm, có lẽ là chăn rồi, nhưng lại ép nàng có chút khó chịu.

"Vân Nhi, Vân Nhi, nàng tỉnh lại đi." Tiếng Triển Chiêu vang bên tai, lo lắng, hoảng hốt.

Hiệu Vân mặt trắng bệch, thật sự khiến Triển Chiêu sợ hãi. Đủ loại cảm giác của ba năm trước lại dậy sóng trong lòng, khiến hấn càng sợ hãi hơn, âm thanh hấn gọi nàng càng nóng nảy hơn.

"Vân Nhi, nàng tỉnh lại đi, Vân Nhi!"

Nhân trung truyền tới đau đớn, khiến thân thể Hiệu Vân chấn động, thở nhẹ một tiếng, chậm rãi mở mắt. Rơi vào trong mắt, là nỗi lo như lửa cháy của Triển Chiêu. Hiệu Vân thấy vậy, vội nở nụ cười, "Tướng công, ta không sao, chỉ hơi mệt, muốn ngủ một chút."

Triển Chiêu thấy nàng tỉnh lại, mới buông được tảng đá trong lòng, nhin không được thở phào: "Có chỗ nào không thoải mái không?"

"Không có, chỉ muốn ngủ thôi." Hiệu Vân lắc đầu, sau đó ngáp một cái, vẻ mặt mơ màng.

Triển Chiêu bật cười, sờ sờ đầu nàng. "Ngủ đi."

"Chàng theo giúp ta." Hiệu Vân kéo tay hấn, nắm trong tay, vẻ mặt chờ mong nhìn hấn. "Đã nhiều ngày chàng vắng nhà, ta đều ngủ không ngon."

Triển Chiêu thấy nàng mệt mỏi rã rời, vẫn cố gắng mở to mắt nhìn hấn, vừa đáng thương vừa đáng yêu, trong lòng mềm nhũn liền đồng ý: "Được, ta ở cùng nàng."

Hiệu Vân cười rất vui vẻ, dịch người vào bên trong, xóc một góc chăn, vỗ vỗ ý bảo hấn nằm xuống. Biểu tình của nàng thật thuần khiết, thuần khiết như một đứa nhỏ. Nhưng mà, hấn lại nhin không được đỏ mặt. Ban ngày ban mặt, hai người ở trong phòng ngủ, lại còn ở nhà người khác, thật sự là...

"Tướng công..."

Giọng nói của Hiệu Vân truyền đến, rơi vào lỗ tai, mềm mại. Nàng rõ ràng sắp ngủ mất, lại vẫn cố gắng mở mắt, đợi hấn nằm xuống. Triển Chiêu bất đắc dĩ, đành phải cởi giày, nằm xuống bên cạnh nàng. Hiệu Vân vừa lòng khoát tay lên lưng hấn, lúc này mới yên tâm nhắm mắt ngủ.

Thấy nàng cuối cùng an tâm nhắm mắt, khóe miệng còn mang ý cười thỏa mãn, Triển Chiêu cũng nhin không được mỉm cười. Nàng đúng là rất dễ thỏa mãn, chút chuyện này, lại khiến khuôn mặt nàng trong giấc ngủ cũng cười được. Nhưng cẩn thận ngắm nhìn, Triển Chiêu lại có chút khó chịu. Mới ba ngày, nàng đã gầy như vậy. Thân ảnh trước mắt, sắc mặt tái nhợt, càng ngày càng gầy, đều khiến hấn đau lòng. Đợi chờ hấn, cũng là

chuyện vô cùng vất vả.

Vân Nhi, thật xin lỗi, khiến nàng lo lắng.

Triển Chiêu nhin không được trong lòng tự trách, có lẽ lúc đó nên kiên trì đừng để nàng đi theo, tránh cho nàng mệt nhọc cùng quan tâm. Nhưng nếu hắn không mang nàng theo, nàng sẽ ngoan ngoãn ở lại Thường Châu chờ đợi sao? Theo tính cách của nàng, chỉ sợ sẽ không.

Nghĩ tới nghĩ lui, Triển Chiêu vẫn không thể cho ra kết luận. Sau này nếu hắn ra ngoài, biết làm sao bây giờ? Không thể lần nào cũng mang theo nàng. Không phải hắn ngại nàng phiền phức, mà hắn đau lòng nàng. Thân thể nữ tử không bằng nam tử, bôn ba lao碌 nhiều ngày, thân thể làm sao chịu nổi? Về chuyện này, bọn họ phải tìm thời gian thương lượng mới được.

Triển Chiêu âm thầm tính toán trong lòng. Lúc này Hiểu Vân đã ngủ say. Nhìn nàng khuôn mặt lặng yên tường hòa, trong lòng Triển Chiêu dâng lên lo lắng, mà hơi thở đều đặn của nàng lại giống như liều thuốc an thần, khiến hắn cảm thấy vô cùng an tâm. Ba ngày qua, không có nàng bên cạnh, hắn bỗng nhiên cảm thấy không quen, ngủ không tốt. Vẫn là lúc có nàng ở bên cạnh, hắn mới cảm thấy kiên định, cảm thấy tâm an.

"Triển đại ca."

Ngoài phòng truyền đến tiếng của Mạnh Lương, Triển Chiêu mở mắt, mới phát hiện mình không biết từ lúc nào cũng ngủ mất.

"Triển đại ca." Mạnh Lương gọi thêm một tiếng.

Triển Chiêu nhẹ nhàng nhấc tay Hiểu Vân đặt trên người hắn ra, muốn xoay người rời giường, không nghĩ lại kinh động đến nàng.

"Tướng công, chàng cũng mệt rồi, ngủ tiếp một lát đi."

Triển Chiêu đang định nói chuyện với nàng, nhìn kỹ lại phát hiện, nàng vẫn đang ngủ say, câu nói kia chỉ là ngủ mơ. Triển Chiêu mỉm cười, dịch chăn cho nàng rồi xuống giường.

"Mạnh huynh đệ."

"Triển đại ca, đại tẩu bị bệnh sao?" Thấy chỉ có Triển Chiêu đi ra, Mạnh Lương không khỏi có chút lo lắng.

"Làm phiền Mạnh huynh đệ quan tâm, nội tử không sao, chỉ là mệt mỏi, nghỉ ngơi là ổn. Chúng ta ra trước nói chuyện đi."

Vì không muốn quấy rầy Hiểu Vân nghỉ ngơi, hai người ra khỏi sân mới nói chuyện tiếp.

"Bộ đầu nha môn tới, nói muốn tìm hiểu tình trạng người bị thương kia. Gia phụ đang ở tiền phòng nói chuyện với bọn họ, bảo tiểu sinh tới mời Triển đại ca tới."

"Bộ đầu nha môn?" Triển Chiêu nhướn mi. Hắn vốn cũng dự đoán được nha môn sẽ tới tìm bọn họ, có điều không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

"Đúng." Mạnh Lương đáp. "Bọn họ hỏi tình trạng người bị thương và vì sao hắn lại tới Mạnh gia, chúng tôi đã trả lời đầy đủ. Có điều tình hình cụ thể, chỉ có Triển đại ca biết. Cho nên..."

Triển Chiêu gật đầu hiểu rõ: "Mạnh huynh đệ tới trông nom người bị thương đi. Nếu hắn tỉnh lại nhớ chăm sóc cho tốt. Triển mỡ sẽ tới tiền phòng."

"Được." Mạnh Lương gật đầu đồng ý. Đi chưa được mấy bước, lại bị Triển Chiêu gọi lại.

"Mạnh huynh đệ, đa tạ."

Thấy Triển Chiêu cảm tạ mình, Mạnh Lương có chút ngượng ngùng gãi đầu. "Triển đại ca đa lễ."

Triển Chiêu cười cười với hắn rồi xoay người đi ra ngoài. Nhìn bóng dáng Triển Chiêu, Mạnh Lương có chút nghi hoặc. Bộ dáng không râu của Triển Chiêu, hắn mới thoáng nhìn qua, đó là một khuôn mặt rất tuấn tú. Nhưng vì sao hắn lại muốn dùng râu ria che mắt? Chẳng lẽ thật sự muốn che dấu dung mạo của mình, không muốn để người khác chú ý?

Đối với vợ chồng Triển Chiêu, Mạnh Lương rất hiếu kỳ. Có điều, tuy rằng bọn họ có nhiều điểm khó hiểu, nhưng hắn thật tâm muốn kết giao bằng hữu, giúp đỡ bọn họ. Bởi vì hắn tin tưởng, người giúp đỡ người khác mà không cần báo đáp, nhất định không phải người xấu. Hơn nữa, bọn họ dường như có một sự hấp dẫn nào đó, khiến người ta nhìn không được muốn tiếp cận. Mà hắn, cứ như vậy bị bọn họ hấp dẫn, muốn theo chân bọn họ làm bằng hữu, bất kể bọn họ có bao nhiêu bí mật không muốn người khác biết. Hai người bọn họ, thật sự rất thần kỳ.

Lúc Triển Chiêu đi vào tiền phòng, trong phòng có hai người, đang ngồi uống trà nói chuyện, một người là Mạnh tiên sinh, một người khác, tất nhiên là bộ đầu kia. Nghe nói thành Lãng Châu có bộ đầu họ Quách tên Bắc, ở thành Lãng Châu, danh tiếng không tê. Quách bộ đầu này, là người khôn khéo có năng lực, ít nhất theo những gì hắn nghe được cùng biết được là như vậy.

"Mạnh tiên sinh." Bước vào phòng, Triển Chiêu liền hành lễ với Mạnh tiên sinh.

Mạnh phụ đứng lên, giới thiệu hai người với nhau. Hai người trao đổi tên tuổi, xem như làm quen, sau đó ba người mới ngồi xuống, gia nhân cũng mang trà lên cho Triển Chiêu.

"Mục đích Quách mỗ đến lần này, chắc Triển công tử đã biết." Quách Bắc nhìn Triển Chiêu hỏi.

Triển Chiêu mỉm cười, râu rậm khẽ động, nói: "Đúng, Quách bộ đầu muốn biết quá trình tại hạ cứu người bị thương kia?"

Quách Bắc gật đầu, nói: "Đúng vậy. Triển công tử chắc cũng đã biết, chuyện về Thực nhân sơn kia, cho đến lúc này, chưa ai từ Thực nhân sơn trở về, nghe nói Triển công tử từ nơi đó cứu được một người, Quách mỗ đặc biệt đến tìm hiểu tình hình, thỉnh giáo Triển công tử làm thế nào từ trên núi trở về được." Lúc nói chuyện, ánh mắt của Quách Bắc nhìn chăm chăm vào Triển Chiêu, chưa từng nháy mắt. Hai người ngồi đối diện nhau, bởi vậy động tác hay vẻ mặt của đôi phương đều không thể giấu được.

Triển Chiêu lắc đầu, nói: "Chuyện này, khiến Quách bộ đầu thất vọng rồi. Tại hạ vẫn chưa lên núi, tại hạ biết trên núi có yêu quái, sao dám lên núi nữa? Tại hạ đang hái thuốc ở gần núi, không may rơi xuống sơn cốc, tình cờ gặp được người kia. Lúc tại hạ nhìn thấy hắn, cả người đều là vết thương, đang hấp hối. Tại hạ thấy hắn còn một hơi thở, liền đưa hắn trở về, mới bằng hữu Đinh đại phu của tại hạ chẩn trị. Về phần hắn có phải là người từ Thực nhân sơn trở về không, tại hạ cũng không biết."

"Thì ra là thế." Quách Bắc nhìn Triển Chiêu, giống như đang tự hỏi lời của hắn là thật hay giả.

"Đúng vậy." Triển Chiêu thản nhiên nhìn hắn, khẳng định đáp.

"Vậy, Quách mỗ hiện tại có thể gặp người bị thương kia không?" Quách Bắc lại hỏi.

"Chuyện này..." Triển Chiêu có chút khó xử, "Người ấy tuy rằng đã bảo vệ được tính mạng, nhưng hiện tại vẫn đang hôn mê, Đinh đại phu nói, tốt nhất đừng quấy rầy hắn, để hắn tĩnh dưỡng. Có điều, Quách bộ đầu muốn gặp hắn, vậy có thể vào trong nhìn một chút."

"Được, Mạnh tiên sinh, quấy rầy." Nói xong, Quách Bắc đứng lên.

Mạnh phụ cũng đứng lên, "Quách bộ đầu khách khí, mời." Nói xong,

Mạnh phụ muốn dẫn Quách Bắc đi vào nhà trong, lại bị Triển Chiêu gọi lại.

"Mạnh tiên sinh, môn sinh chắc đang chờ tiên sinh lâu rồi phải không? Tiên sinh không bằng về học đường trước, để tại hạ dẫn đường cho Quách bộ đầu được không?"

Mạnh phụ cảm thấy Triển Chiêu nói có lý, sau khi báo với Quách Bắc, liền trở về dạy học.

"Quách bộ đầu, mời."

"Làm phiền Triển công tử."

Hai người vừa đi vừa tưởng như vô tâm tùy tiện trò chuyện, nhưng cẩn thận để ý, từng câu nói đều không rời khỏi Triển Chiêu cùng Đĩnh đại phu.

"Triển công tử cùng Đĩnh đại phu là bằng hữu?" Quách Bắc hỏi.

"Đúng. Tại hạ cùng Đĩnh đại phu quen biết ở kinh thành, hai người hợp ý, liền thành bằng hữu." Triển Chiêu đáp.

"Nhiệm vụ ngàn dặm xa xôi đến Lăng Châu, không đi dạo xung quanh à? Lăng Châu sơn minh thủy tú, kỳ sơn dị thủy, là nơi rất tốt để du ngoạn." Quách Bắc lại hỏi.

"Hai người chúng tôi tới Lăng Châu chính là để du ngoạn, nhưng mà Đĩnh đại phu có thói quen tới nơi nào cũng vậy, trước hết chữa bệnh từ thiện mười ngày, sau đó mới du ngoạn xung quanh." Triển Chiêu đáp.

"Vị đại phu này, thật sự là có thiện tâm." Quách Bắc gật đầu, khen ngợi.

Đang nói, đã tới phòng người bị thương kia nằm. Phòng mở cửa, Mạnh Lương ngồi bên trong đọc sách, thấy bọn họ đến vội đứng lên.

"Triển đại ca, Quách bộ đầu."

Quách Bắc đi đến trước giường, nhắc chân lên nhìn thoáng qua. Thân thể dưới chân không mặc quần áo. Toàn thân cao thấp băng bó vải trắng rất dày.

"Sao lại bị bọc lại thành như vậy?" Quách Bắc có chút giật mình.

"Hắn toàn thân bị thương, thương tích đầy mình." Triển Chiêu trả lời.

"Bị thương thành như vậy, hắn còn có thể sống?" Quách Bắc tựa hồ cảm thấy hắn có thể sống sót, là một kỳ tích.

"Đĩnh đại phu y thuật cao minh, hắn nói có thể sống, tất có thể sống." Triển Chiêu tự tin tràn đầy nói.

Quách Bắc gật đầu, "Như vậy thì tốt, mong Đĩnh đại phu chiếu cố nhiều hơn, đợi hắn tỉnh lại, xin Triển công tử sai người tới nha môn báo với Quách mỗ một tiếng."

"Được, tại hạ nhất định làm theo."

"Vây Quách mỗ cáo từ."

"Tại hạ tiễn Quách bộ đầu. Mời Quách bộ đầu."

"Mời Triển công tử." Nói xong, Quách Bắc xoa người đi ra ngoài, Triển Chiêu cũng đi theo. Lúc đi qua cửa sổ, Quách Bắc lại liếc mắt nhìn vào

trong phòng, tuy rằng chí trong chớp mắt, có điều Triển Chiêu vẫn nhìn thấy. Xem ra Quách bộ đầu đối với người bị thương này vô cùng để ý.

"Đúng rồi, sao không thấy Đinh đại phu? Hôm nay hẳn không chữa bệnh sao?" Đang đi, Quách Bắc đột nhiên nhớ ra.

"Đinh đại phu có chút mệt nhọc, đang nghỉ ngơi, sau giờ Ngọ sẽ tiếp tục khám bệnh." Triển Chiêu đáp.

"Mới vừa rồi lúc Quách mỗ tới, thấy ngoài cửa đã có không ít người xếp hàng. Xem ra Đinh đại phu rất được lòng bách tính Lãng châu. Nếu có cơ hội, Quách mỗ nhất định phải gặp vị đại phu diệu thủ nhân tâm này. Có điều, Đinh đại phu cũng phải bảo trọng thân thể, nếu không những người dân xếp hàng ngoài kia sẽ mất đi hy vọng."

"Đa tạ Quách bộ đầu quan tâm, Quách bộ đầu nếu rảnh, cũng có thể tới gặp. Máy ngày này Đinh đại phu đều ở đây, Quách bộ đầu không tới xem bệnh, cũng có thể tới ngồi chơi."

Quách Bắc phá lên cười, liên tục nói được.

Triển Chiêu tiễn Quách Bắc ra cửa, quả thật thấy bên ngoài Mạnh gia đã có rất nhiều người xếp hàng chờ đợi. Tính sơ sơ cũng hơn hai mươi người, thỉnh thoảng lại kiễng chân nhìn về phía cửa lớn, xem ra bọn họ đều đang lo lắng. Nhưng Hiểu Vân cần nghỉ ngơi, nếu không thân thể của nàng không chịu nổi.

Đang lúc Triển Chiêu còn do dự có nên bảo họ trở về không, cách đó không xa nổi lên tiếng huyên náo, có vài người khiêng một cỗ kiệu đi về phía này. Cỗ kiệu kia tới trước cửa lớn Mạnh gia thì ngừng lại. Một người tuổi còn trẻ ra lệnh hạ kiệu, thấy Triển Chiêu đứng ở cửa nhìn, liền tiến lên chào hỏi.

"Đinh đại phu khám bệnh ở đây phải không?"

Thấy người nọ nho nhã lễ độ, Triển Chiêu cũng hoàn lễ nói: "Đúng vậy, có điều không đúng lúc rồi, Đinh đại phu có việc, hiện tại không thể khám bệnh."

"Ồ." Người nọ có chút thất vọng, lại nhìn đội ngũ ở cửa, thở dài. "Vậy ngày mai ta lại tới. Đa tạ huynh đài." Dứt lời, người nọ ôm quyền thi lễ, cùng kiệu đi mất.

Nhìn ánh mắt tha thiết chờ đợi của những người còn lại, Triển Chiêu cuối cùng vẫn không thể bảo bọn họ quay về. Sau giờ Ngọ, Hiểu Vân vẫn giống như mấy ngày trước, khám bệnh ở tiền phòng Mạnh gia. Có điều đêm hôm đó nàng ngủ sớm hơn một chút. Triển Chiêu đã trở về, nàng cũng không cần nóng ruột nóng gan, tất nhiên ngủ yên tâm hơn. Có lẽ bởi vì quá mệt mỏi, có lẽ vì yên tâm khi Triển Chiêu đã trở lại bên cạnh, tóm lại, một đêm này nàng ngủ rất sâu.

Lúc tỉnh lại, trời đã mở sáng. Mở to mắt, thấy trong phòng đã có chút ánh sáng, Hiểu Vân hơi ảo não. Sao ngủ một cái mà trời đã sáng rồi? Còn

phải dậy sớm, làm một chút điềm tâm vừa nhẹ nhàng vừa bổ dưỡng cho Triển Chiêu ăn sáng nữa, mấy ngày nay hẳn đều ăn không vào. Lúc đang ảo não, lại phát hiện bên cạnh vẫn có người nằm, Triển Chiêu không dậy sớm như mọi ngày, lúc này vẫn đang say ngủ.

Phát hiện này khiến Hiểu Vân rất vui vẻ, đang định đứng lên, lại luyến tiếc không muốn rời giường. Khó có được cơ hội thấy khuôn mặt Triển Chiêu say ngủ lúc sáng sớm, làm sao nàng rời giường được? Cứ nhìn thêm một lúc nữa, thêm một lúc nữa đi. Hiểu Vân tự nhủ, nhưng lại phát hiện, nàng vừa nhìn, là nhìn tới mê mẩn. Có điều càng nhìn lại càng cảm thấy đau lòng. Ôi, tới lúc nào hẳn mới không nhú mày nữa? Đôi mày này tuy rằng không có nhãn thành cục, nhưng dấu ấn giữa hai đầu mày lại nhìn rất rõ, quả thật có phần to hơn cả thiên nhãn của Dương Tiễn rồi. Tướng công à tướng công, chàng tới lúc nào mới không lo sầu nữa?

Nhìn một hồi, Hiểu Vân không tự chủ mà vươn tay phải, đặt giữa hai đầu mày trên mặt Triển Chiêu, khẽ xoa nhẹ, giống như làm vậy có thể xóa đi ấn ký kia. Cho dù là động tĩnh vô cùng nhỏ, cũng nhanh chóng đánh thức người bên cạnh. Triển Chiêu mở to mắt, thấy Hiểu Vân đang nhìn mình chăm chăm, mà ngón tay mảnh khảnh của nàng, đang đặt ở giữa trán mình, ôn nhu, ấm áp.

"Vân Nhi." Triển Chiêu nhẹ giọng gọi nàng.

"Ừ." Ngón tay nàng mềm mại, nhẹ nhàng lướt qua mày hắn. "Ngại quá, đánh thức chàng rồi."

"Không sao, cũng nên dậy rồi. Nàng làm sao vậy?" Triển Chiêu kéo tay nàng, đặt lên môi hôn một cái, sau đó thấp giọng hỏi. Bộ dáng của nàng có chút u buồn.

Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, khẽ thở dài một cái. "Ta không thích chàng nhú mày."

Triển Chiêu biết suy nghĩ trong lòng nàng, mỉm cười, mày giãn ra. Sau đó lại cầm tay nàng, đặt giữa trán mình. "Nếu sau này ta lại nhú mày, vậy nàng lại vuốt nó giãn ra."

"Ừ." Hiểu Vân gạt đầu, không chuyển mắt nhìn giữa trán hắn, ngón tay nhẹ nhàng xoa mày hắn, một chút lại một chút, thông thả mà dịu dàng.

Bộ dáng chuyên chú của Hiểu Vân khiến Triển Chiêu nhìn tới mê mang. Nàng vì hắn mà có bộ dáng ấy, khiến tim hắn chột động.

"Vân Nhi." Hắn cúi đầu hô một tiếng.

"Ừ?" Hiểu Vân ngừng động tác tay, vẻ mặt nghi hoặc nhìn hắn, lại nhìn thấy đôi mắt thâm thúy của hắn từ từ đến gần. Nàng không tự chủ nhắm mắt lại, đôi môi bị chiếm lĩnh dịu dàng.

Triển Chiêu chạm lên môi nàng, dịu dàng nhắm nháp, giống như nhắm nháp món ăn thơm ngon, một lần lại một lần, trên đôi môi mềm mại, giữa hai hàm răng, còn có trên đầu lưỡi, để lại cùng hơi thở và độ ấm của hắn.

Nụ hôn của hắn luôn làm cho nàng hãm sâu, bất luận bị hôn qua bao nhiêu lần, nàng vẫn dễ dàng đổ bưng hai gò má. Môi của hắn, chuyển qua hai hàng lông mày, chóp mũi, đôi má của nàng, cuối cùng dừng lại bên vành tai tinh tế. Hai tay của hắn, xuyên qua quần áo mỏng manh, chạm tới da thịt của nàng, hơi ấm kia, có chút thiêu đốt.

Lúc tay hắn dừng trước ngực nàng, nàng nhin không được thở khẽ một tiếng. Một tiếng ưm kia, khiến toàn thân Triển Chiêu run rẩy, không khỏi ôm nàng chặt hơn. Nụ hôn lại dừng trên cằm cổ của nàng, một đường đi xuống. Tay hắn không ngừng dao động từ sau lưng tới bên hông nàng, mà thân thể kè sát của hắn, lửa nóng cứng rắn đầy nhiệt tình kia, đốt sạch những tiếng kêu của nàng, nàng chỉ có thể cắn môi dưới, giữ lại âm thanh trong cổ họng.

"Chiêm chiếp" ngoài phòng không biết là con chim nào đột nhiên kêu hai tiếng, sau đó sải cánh bay mất.

Triển Chiêu cuối cùng buông người trong lòng, ngừng lại. Hiểu Vân biết mặt mình chắc chắn đang đỏ rục, không dám ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ ôm lấy thắt lưng hắn, chôn mặt trong ngực hắn, lại nghe được tiếng tim hắn đập như sấm đòn, mà thân thể hắn, vẫn căng cứng như trước.

Hắn dừng lại giữa đường như vậy, có phải muốn tìm khó chịu không?

"Vân Nhi, nàng cười cái gì?"

Hiểu Vân sững sốt, sao chàng biết ta đang cười?

Triển Chiêu giống như nghe được lời trong lòng nàng, khẽ cười ra tiếng: "Miệng của nàng cong lên trên."

"À." Thì ra là thế.

Triển Chiêu thấy nàng không đáp, lại hỏi nàng nghĩ tới chuyện gì mà vui vẻ như vậy.

Hiểu Vân thấy hắn truy hỏi kỹ càng như vậy, nhin không được ý cười càng đậm. Nếu ta nói ra suy nghĩ của mình, chàng có vì thế mà bị dọa không?

"Vân Nhi?" Triển Chiêu khẽ néo eo nàng, Hiểu Vân theo phản xạ rụt người lại.

"Không nói?" Tay Triển Chiêu miết nhẹ bên eo nàng, giống như đang muốn uy hiếp. Hiểu Vân sợ hãi lại néo, đành phải mở miệng.

"Ta đang nghĩ, chàng ghen như vậy, sẽ tổn thương thân thể mất."

Triển Chiêu sững sốt, suy nghĩ trong chốc lát, mới hiểu được ý nàng.

"Vân Nhi!" Triển Chiêu trừng mắt, vừa bực mình vừa buồn cười.

Hiểu Vân nhìn mặt Triển Chiêu đỏ lên, muốn cười lại không dám cười, đành cắn miệng không nói lời nào. Bộ dáng đáng yêu như vậy, Triển Chiêu nhìn thấy không giận nổi, chỉ có thể thở dài, ôm nàng vào ngực.

"Tổn thương thân thể ta, cũng không thể tổn thương tới thân thể nàng, huống chi ta là nam nhân."

Ai, thật sự là lão công tốt. Hiểu Vân trong lòng ngọt ngào, hạnh phúc

nói không nên lời.

"Ta không sao, nghỉ ngơi một đêm là khỏe rồi." Hiểu Vân rúc trong lòng Triển Chiêu, cúi đầu nói. Ngón tay đặt sau lưng hắn, từng chút từng chút chuyển động.

Khiêu khích như có như không, làm Triển Chiêu run lên. Từ sau khi rời khỏi Thường Châu, bọn họ chưa gần gũi, hắn làm sao chống lại khi nàng đã châm ngòi, hay tay căng thẳng rồi nghiêng người.

"Nàng đây là..."

Hiểu Vân hình như nghe thấy Triển Chiêu nói gì đó, nhưng còn chưa kịp nghe ra, chính mình đã bị hắn đặt dưới thân dùng đôi môi chặn lại. Mà kể tiếp, nàng không còn tâm tư hỏi xem vừa rồi Triển Chiêu nói gì nữa.

-0-

"Quách bộ đầu, sao ngài lại tới đây?" Nhìn Quách Bắc xuất hiện ở Mạnh gia, Mạnh Lương có chút giật mình. Quách bộ đầu này không phải hôm qua vừa tới sao?

Quách Bắc nhìn bốn phía một vòng, phát hiện trong ngoài tiền phòng Mạnh gia không có ai, liền hỏi: "Hôm nay Đinh đại phu không khám bệnh sao? Sao một người cũng không thấy?"

"Đinh đại phu ra ngoài khám bệnh, cho nên sáng nay không có ai khám ở đây. Quách bộ đầu tìm hắn?"

"Ra ngoài khám bệnh? Không phải nói Đinh đại phu không ra ngoài khám bệnh sao?" Quách Bắc kinh ngạc.

"Ban đầu là như thế, có điều sáng nay người xếp hàng đầu tiên ở cửa là Hồng thiếu gia. Nghe nói trời chưa sáng đã chờ ở ngoài, mời đại phu bất luận thế nào nhất định phải tới khám cho Hồng lão gia, Đinh đại phu bị hiếu tâm của hắn làm cảm động, liền ra điều kiện rồi tới Hồng gia chữa bệnh."

"Ồ?" Quách Bắc nhướn mi hỏi. "Đinh đại phu ra điều kiện gì?"

"Ngài không đọc thông báo bên ngoài? Hồng thiếu gia đồng ý trả tiền thuốc cho những bệnh nhân Đinh đại phu đã khám. Nói cách khác, chỉ cần cầm phương thuốc do Đinh đại phu viết, tới các hiệu thuốc trong thành bốc thuốc, đều do Hồng gia trả tiền." Mạnh Lương giải thích. Nhớ tới tình hình lúc đó, quả thật hơi có chút cảm động. Danh tiếng Hồng gia tuy rằng không được tốt lắm, nhưng Hồng thiếu gia, cũng là người con có hiếu.

"Thì ra là thế, cũng khó trách." Quách Bắc gật đầu, "VẬY... Người bị thương kia tình hình thế nào rồi?"

"Vẫn đang hôn mê bất tỉnh, không thấy chuyển biến tốt." Nói đến người này, Mạnh Lương không khỏi có chút lo lắng. Người kia thật sự có thể sống lại sao? "Quách bộ đầu có muốn vào xem một chút không?"

Quách Bắc thấy Mạnh Lương nhắc tới người này thì đầy vẻ lo lắng, nghĩ người này chẳng bao lâu nữa chắc sẽ chết, trong lòng thở dài, nói. "Không cần, đợi hắn tỉnh Quách mỗ lại đến."

Nói xong, liền cáo từ bỏ về. Quách Bắc đi rồi, Mạnh Lương cũng xoay người đi vào. Đinh đại phu dặn dò, cách một thời gian ngắn phải kiểm tra người bị thương kia một lần.

Quách Bắc mới đi không lâu, Triển Chiêu cũng không biết từ nơi nào chui ra, đi theo sau hắn.

Hồi 132 - Thế tử Sài Ngọc

Trên phố lan truyền, đại phu từ kinh thành tới y thuật cao minh, trạch tâm nhân hậu. Nghe nói tuy rằng tuổi còn trẻ, không ngờ lại là một thiếu niên tuấn tú. Hắn, chỉ sợ còn chưa đến hai mươi tuổi nhỉ? Hơn nữa, bộ dáng thanh tú như vậy. Tuy rằng da hơi đen, nhưng ngũ quan ngay ngắn, giọng nói khó phân nam nữ, còn có thần thái từ đôi mắt thỉnh thoảng lơ đãng toát ra, không khỏi khiến người ta nghi hoặc, người này, thật sự là nam tử sao? Còn nữa, hắn thật sự tài giỏi như lời đồn sao?

Hiệu Vân thấy vị nam tử trung niên ngồi ở ghế chủ vị hơi nhíu mày, sau đó thoáng nhìn quân gia Sài Lộc có chút chỉ trích, ánh mắt kia giống như đang nói: “Đây là “danh y” mà người mời đến sao?”

Hiệu Vân trong lòng thầm nghĩ, uống cho người đường đường là Vương gia, thì ra cũng chỉ biết trông mặt bắt hình dong. Nàng luôn không ưa những kẻ ý vào xuất thân của mình liền nghĩ mình tài trí hơn người, muốn người khác khom mình như trước hoàng thất quyền quý. Ngày thường đều tránh được thì tránh, nếu không phải vì Bao đại nhân, nàng cũng lười không thèm đến phủ Sài vương gia, xem bệnh cho Thế tử. Thấy ông ta không nói lời nào, Hiệu Vân cũng không nói gì, chỉ duy trì tư thế thờ dài, cúi đầu đứng ở một bên.

Một lát sau khi, Sài vương gia mới nói: "Miễn lễ."

"Tạ Vương gia." Hiệu Vân cúi đầu, cung kính trả lời.

"Nghe nói Đinh đại phu y thuật cao thâm, mới chỉ mấy ngày, danh tiếng đã lan rộng trong thành Lăng Châu. Nghe nói có người nằm trên giường mấy tháng, nhưng sau khi được Đinh đại phu chữa trị, chỉ mới ba ngày đã có thể xuống giường, có việc này không?" Giọng nói của Sài vương gia trầm ổn mà uy nghiêm, ánh mắt nhìn Hiệu Vân lộ ra vẻ tìm tòi.

Hiệu Vân dứt khoát ngắt đầu, cho ông ta nhìn thoải mái, sau đó cười trả lời: “Vương gia nói là Hồng lão gia sao? Hồng lão gia chỉ bị trúng gió nhẹ, chỉ cần châm cứu cùng uống thuốc kết hợp, ít ngày đã có chuyển biến. Ba ngày có thể xuống giường, không tính là kỳ lạ.”

Có lẽ là giật mình vì thái độ tự tin của Hiệu Vân, Sài vương gia hơi kinh ngạc một chút: “Thế tử bị bệnh đã lâu, tìm rất nhiều danh y cũng không trị nổi, nếu Đinh đại phu có thể chữa khỏi cho Thế tử, bản vương sẽ có thưởng lớn. Nhưng nếu trị không hết...”

Hiệu Vân nở nụ cười, "Nếu trị không hết bệnh thì làm sao? Chẳng lẽ Vương gia sẽ trị tội tại hạ?"

Sài vương gia nghe Hiệu Vân nói vậy, thần sắc biến đổi, ngay cả Sài Lộc đứng ở bên cũng trở nên khẩn trương. Hiệu Vân lại không hề để ý nói tiếp: "Tại hạ không phải là không mời mà tới, mà do quản gia của Quý phủ mời tới. Trước khi tới đây, tại hạ đã nói trước, tuy rằng tại hạ tin tưởng y thuật của mình, nhưng không thể cam đoan sẽ trị khỏi bệnh của Thế tử. Giờ Vương gia nói như vậy, tại hạ không biết phải trả lời thế nào."

"Đinh đại phu!" Sài Lộc cuối cùng nhịn không được cất lời khiển trách.

Hiệu Vân nghiêng đầu nhìn Sài Lộc, cười nói: "Quản gia, chẳng lẽ tại hạ nói sai rồi sao?"

"Ngươi..." Trong thời gian ngắn, Sài Lộc cũng không biết nói gì, nhưng mà trong lòng lo lắng, hết nhìn Hiệu Vân lại nhìn Sài vương gia, không biết làm sao cho phải. Vốn dĩ hắn còn ôm một tia hy vọng, trông mong Đinh đại phu có thể chữa khỏi bệnh cho Thế tử. Nhưng hắn không nghĩ vị đại phu này lại lớn gan như vậy, dám công nhiên chống đối Vương gia, nếu chọc giận Vương gia thì phải làm sao bây giờ.

"Sài Lộc." Sài vương gia nâng tay, Sài Lộc liền lui xuống.

Sài vương gia vừa vuốt râu, vừa híp mắt nhìn Hiệu Vân, giống như đang suy nghĩ có nên cho tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng này đi xem bệnh cho con mình không.

Hiệu Vân thấy ông ta không nói lời nào, cũng không nóng nảy. Chỉ không nhanh không chậm nói: "Vương gia, cho dù là Hoa Đà tái thế, trước khi xem bệnh cho bệnh nhân, cũng không dám phán đoán suy luận chắc chắn có thể chữa hay không. Bệnh của thế tử, tại hạ phải khám trước mới có thể ra kết luận. Nếu có thể trị, tất nhiên là tốt nhất. Tại hạ cũng không cần trọng thưởng, chỉ cần Vương gia xuất ra ngân lượng, giúp đỡ dân chúng nghèo khổ trong thành là được. Nếu trị không hết, Vương gia cũng đừng dễ dàng từ bỏ, tiếp tục tìm lương y khác. Có câu thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Tại hạ cho rằng, từ bỏ không phải là thượng sách."

Sài vương gia nhìn Hiệu Vân, trong ánh mắt có tò mò cùng khó hiểu. Một lát sau mới gật đầu. Hiệu Vân nghĩ ông ta muốn nói gì đó, cuối cùng ông ta chỉ phát tay, ý bảo Sài Lộc mang nạng đi gặp Thế tử. Hiệu Vân thấy ông ta muốn nói lại thôi, tuy rằng nghi hoặc trong lòng, nhưng cũng không tiện hỏi nhiều, theo quản gia đi ra ngoài.

"Quản gia, Thế tử bị bệnh gì, bị bệnh đã bao lâu?" Tranh thủ lúc đi đường, Hiệu Vân hỏi tình hình của Thế tử Sài Ngạc.

"Thế tử bị đau tim, từ nhỏ đã bị." Sài Lộc đi phía trước, thấy Hiệu Vân đi chậm lại, cũng phải hoãn bước chân.

"Từ nhỏ đã bị?" Chẳng lẽ là bệnh tim di truyền? Bệnh này không dễ

trị. Hiểu Vân nhíu mày hỏi: "Mẫu thân Thế tử có bị bệnh này không?"

Sài Lộc dừng bước, quay đầu nhìn Hiểu Vân, có chút kinh ngạc: "Đúng vậy."

"Vậy... Mẫu thân của thế tử, còn không?" Hiểu Vân muốn hỏi mẫu thân Sài Lộc có phải đã qua đời vì bệnh không, suy nghĩ một chút, mới nghĩ ra cách hỏi uyển chuyển.

Sài Lộc thở dài, sau đó nói: "Vương phi sau khi sinh hạ thế tử đã đi về cõi tiên."

"Bởi vì việc này có quan hệ tới bệnh tình của thế tử, cho nên thứ cho tại hạ mạo muội." Xem ra thật sự là bệnh tim, Sài Ngọc có thể sống tới bây giờ coi như may mắn, có điều, nếu thật như vậy, vậy cũng vừa hay.

Sài Lộc lúc trước có lẽ có nghi hoặc, nhưng nghe Hiểu Vân nói như vậy liền không nghi ngờ nữa, dẫn nàng đi tiếp: "Đình đại phu đối với bệnh của Thế tử có manh mối sao?"

"Đại khái là có. Cụ thể còn phải chờ gặp Thái tử, bắt mạch xong mới có kết luận." Hiểu Vân gật đầu, "Đúng rồi, quản gia có chuyện gì đặc biệt muốn dặn dò tại hạ không?" Hiểu Vân nhớ lúc trước Sài vương gia có điều muốn nói mà không nói ra.

"..."

Sài Lộc ngừng trong chốc lát, đang định nói chuyện, đúng lúc này truyền tới tiếng địch. Tiếng địch du dương, làn điệu đẹp đẽ, lại khiến người nghe có chút ủ dột.

"Đó là thế tử đang thổi địch." Nói xong, Sài Lộc vòng vo vài vòng, dẫn Hiểu Vân đi về hướng khác. Chưa đi bao lâu đã tới một hoa viên. Hoa viên của Sài vương phủ rất lớn, có non bộ, có hoa cỏ chim cá, so với Ngự hoa viên của Hoàng đế còn lớn hơn. Trong hoa viên còn có một cái hồ, mà bên trong thủy đình, có một nam tử trẻ tuổi, một thân quần áo xanh nhạt, đứng xoay lưng về phía họ, hướng về hồ thổi địch.

Hai người đứng lại, xa xa nhìn hấn.

"Đó, đó là thế tử?" Hiểu Vân nhẹ giọng hỏi.

"Đúng vậy." Sài Lộc đáp. "Ngoài ra, bởi vì bệnh của thế tử, rất nhiều đại phu đều không thể chữa khỏi, thế tử đối với đại phu có chút..." Nói tới đây, Sài Lộc ngừng lại, nhìn bóng dáng người nọ, có chút than thở.

Ý của Sài Lộc, Hiểu Vân tất nhiên hiểu được. Sài Ngọc này, chỉ sợ đã mất đi niềm tin vì bệnh tật của mình, bi thương tới chết tâm. Như vậy, sự tình càng khó làm.

"Thế tử, xin nhờ Đình đại phu ." Sài Lộc xoay người lại, cung kính thi lễ với Hiểu Vân.

Hiểu Vân vội thôi lui một chút, "Sài quản gia không cần như thế, tại hạ tất nhiên sẽ dốc hết khả năng có thể."

Có lẽ bọn họ đã quấy nhiễu tới Sài Ngọc, tiếng địch dần tắt, sau đó,

thấy hắn cầm cây sáo, lẳng lẳng khoanh tay đứng ngắm hồ. Sài Lộc lúc này mới dẫn Hiếu Vân đi tới.

"Tham kiến tiểu vương gia."

"Sài Lộc, người dẫn người ngoài tới đây làm gì?" Sài Ngọc không quay lại, chỉ liếc nhìn Hiếu Vân một cái, rồi lại nhìn mặt hồ.

"Tiểu vương gia, vị này là Đinh đại phu từ kinh thành đến, Vương gia có ý mời tới xem bệnh cho Thế tử." Sài Lộc cung kính trả lời.

"Đinh đại phu?" Sài Ngọc tựa hồ đối với ba chữ này cảm thấy hứng thú, xoay người lại chậm rãi đi đến trước mặt bọn họ. Hiếu Vân lúc này mới phát hiện, chân của Sài Ngọc, không tiện đi lại. Đường đường là một thanh niên, sao lại bị thọt chứ?

"Chính là Đinh đại phu đình đình đại danh mấy ngày nay chữa bệnh từ thiện ở thành Lăng Châu sao?"

"Đúng là tại hạ." Hiếu Vân ôm quyền thi lễ, trả lời không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Sài Ngọc nở nụ cười, giọng nói lại pha chút thô lương: "Chuyện của Đinh đại phu, tiểu vương cũng có nghe. Có điều, Đinh đại phu tuy là lương y, nhưng đối với bệnh của tiểu vương, chỉ sợ cũng thúc thủ vô sách thôi."

Hiếu Vân nghĩ một chút, xoay người nói với Sài Lộc: "Có thể để tại hạ nói chuyện riêng với tiểu vương gia không?"

Sài Ngọc cùng Sài Lộc không biết nàng có ý gì, không khỏi hai mặt nhìn nhau. Sài Lộc sau khi ngạc nhiên liền trách: "Đinh đại phu, như thế không ổn."

Hiếu Vân cười nói: "Quản gia sợ 'văn nhược' thư sinh như tại hạ gây bất lợi với tiểu vương gia sao?"

"Sài Lộc, người lui xuống trước đi." Sài Ngọc phát tay, tỏ ý không sao.

"Vâng, tiểu vương gia. Sài Lộc ở ngay ngoài hoa viên, nếu có gì cần, Tiểu vương gia cứ gọi, Sài Lộc sẽ đến ngay." Nói xong, Sài Lộc nhìn Hiếu Vân một cái rồi mới lui ra ngoài.

Sau khi Sài Lộc tránh đi, Sài Ngọc ngồi xuống chiếc ghế đá trong đình nói: "Đinh đại phu cũng ngồi đi."

"Vâng, tạ tiểu vương gia." Hiếu Vân ngồi xuống đối diện.

"Chuyện Đinh đại phu muốn nói với tiểu vương, tốt nhất là khiến tiểu vương có hứng thú, nếu không sẽ uổng phí tiểu vương cho Sài quản gia tránh mặt." Sài Ngọc đặt cây sáo trên bàn đá, cầm chén trà uống một ngụm, sau đó nhìn Hiếu Vân, vẻ mặt tò mò.

Lòng hiếu kỳ của Sài Ngọc có vẻ lớn, may mà nàng dùng kế không sai. Có điều, đối với những lời sắp nói, nàng lại không nắm chắc được bao nhiêu phần. Thế nhưng, muốn thuyết phục Sài Ngọc cho nàng khám bệnh, cũng phải bỏ ra chút công sức mới được. Hiếu Vân nghĩ một hồi, cười nói: "Tại hạ sẽ không làm tiểu vương gia thất vọng."

"Ồ?" Sài Ngọc nhướn mi, nhìn Hiếu Vân một cái, rồi lại nhìn phía sau Hiếu Vân, thấy Sài Lộc đã rời khỏi hoa viên liền nói: "Sài quản gia đã đi xa rồi, người có thể nói."

"Vâng." Hiếu Vân gật đầu, "Tiểu vương gia đối với việc người có thể bay lên trời suy nghĩ thế nào?"

Sài Ngọc hơi kinh ngạc, tay bưng chén trà dừng lại, vẻ mặt khó hiểu nhìn Hiếu Vân. Người có thể bay lên trời? Điều này không thể, người không phải là chim, không có cánh, nếu thật sự có cánh bay, vậy không phải biến thành người chim rồi à! Hơn nữa, bỗng dưng sao lại nhắc tới việc này? Chuyện đó có liên quan gì tới hần chứ?

"Tiểu vương gia?" Hiếu Vân mỉm cười, chờ Sài Ngọc trả lời.

Sài Lộc sau khi rời khỏi hoa viên, không đi xa hơn nữa, đứng ngay bên ngoài, xa xa nhìn hai người trong đình. Thấy bọn họ ngồi đối diện, giống như đang trò chuyện rất vui vẻ, lúc này mới hơi yên tâm, canh ở bên ngoài. Ước chừng qua thời gian một chén trà, hần thấy Đình đại phu đứng lên, xoay người vẫy tay về phía này, hần liền chạy qua.

"Tiểu vương gia."

"Sài quản gia, tiểu vương gia đã đồng ý cho tạ hạ chữa trị, ông đi chuẩn bị đi."

Nghe Hiếu Vân nói vậy, Sài Lộc có chút nửa tin nửa ngờ, nhìn Sài Ngọc, thấy hần gật đầu, lúc này mới phân chấn: "Sài Lộc sẽ đi chuẩn bị."

Thấy Sài Lộc như vậy, Hiếu Vân không khỏi có chút cảm khái. "Sài quản gia thật tâm quan tâm tới tiểu vương gia, tiểu vương gia có nhiều người quan tâm như vậy, càng phải quý trọng bản thân, quý trọng từng cơ hội."

Sài Ngọc nhìn nàng, cười nói: "Đình đại phu nói phải, tiểu vương thụ giáo." Dứt lời, còn ôm quyền vái chào.

Hiếu Vân ngượng ngùng cười cười, hoàn lễ nói: "Tiểu vương gia chê cười tạ hạ, tiểu vương gia chớ nên trách tạ hạ đi quá giới hạn mới được."

"Đình đại phu khách khí, theo tiểu vương thấy, Đình đại phu cũng không phải người cổ hủ lễ tiết. Hôm nay có thể quen biết Đình đại phu, cũng là chuyện may mắn. Tiểu vương vô cùng vui vẻ." Sài Ngọc cười nói.

"Tiểu vương gia vui vẻ là tốt rồi. Nếu tiểu vương gia giữ được tâm trạng thoải mái vui vẻ, đối với bệnh của tiểu vương gia cũng rất có ích."

"Thật sao? Vậy Đình đại phu phải thường xuyên đến vương phủ chơi, cùng Đình đại phu nói chuyện vô cùng thú vị!"

"Tiểu vương gia nâng đỡ. Tại hạ phải chăm cứu liên tục cho tiểu vương gia, tất nhiên mỗi ngày đều đến. Tiểu vương gia chớ chê tạ hạ tới nhiều, cảm thấy chướng mắt mới được."

"Ha ha ha, Đình đại phu nói đùa, người chữa bệnh cho tiểu vương, tiểu vương phải cảm kích mới đúng, sao lại ghét bỏ được. Đình đại phu đừng khách sáo nữa. Đi nào, tới chỗ tiểu vương ở đi." Nói xong, Sài Ngọc sai

bước đi trước, Hiểu Vân liền theo sau.

Hồi 133 – Dụ giặc vào hang

Lúc Hiểu Vân trở lại Mạnh gia, đã sắp qua giờ mùi. Vốn tưởng trẻ thế này, sẽ không còn ai chờ nàng khám bệnh nữa, nhưng không ngờ, trước cửa vẫn còn một hàng người. Hiểu Vân thấy bọn họ chờ lâu, một khắc cũng không nghỉ lập tức chẩn bệnh. Lại thêm nửa canh giờ nữa, Mạnh Lương đột nhiên vội vã từ trong viện chạy ra.

"Đình đại phu!"

"Mạnh huynh đệ?" Thấy Mạnh Lương vội vàng như vậy, trên mặt lại mang vẻ vui mừng, Hiểu Vân không khỏi có chút tò mò, chuyện gì đã xảy ra, chẳng lẽ... "Người đó tỉnh rồi sao?"

"Đúng!" Mạnh Lương gật đầu. "Vừa rồi hắn đã cử động."

"Thật sao?" Hiểu Vân có chút ngoài ý muốn, đã sắp ba ngày, cứ nghĩ hắn không chống đỡ nổi nữa.

"Vâng, Đình đại phu tới xem đi."

"Được." Hiểu Vân gật đầu, sau đó nói xin lỗi với hai người còn lại, bảo bọn họ chờ một chút, rồi trở vào nội viện.

Lúc mọi người rảnh rỗi thì thường hay buôn chuyện, từ cô đại tước giờ vẫn luôn như thế. Rất nhanh chóng, có rất nhiều người biết tin: người bị trọng thương được Đình đại phu cứu kia, đã sống lại!

Triển Chiêu vừa từ bên ngoài trở về, về thẳng phòng của mình ở Mạnh gia. Lúc này trời đã tối, trong phòng thấp vài ngọn nến, sáng trưng. Mà Hiểu Vân ngồi trước bàn, đang viết gì đó, ngay cả hắn vào phòng nàng cũng không phát hiện. Mãi tới lúc hắn gọi, nàng mới ngẩng đầu lên.

"Tướng công, chàng về rồi." Hiểu Vân ngẩng đầu mỉm cười.

"Vân Nhi, đang làm gì vậy?" Triển Chiêu cúi đầu nhìn mảnh giấy trên bàn. Trên giấy viết rất nhiều chữ, bởi vì có chữ hắn biết, có chữ hắn không biết. Hắn nhìn một hồi cũng không hiểu, liền từ bỏ. Hắn biết, nàng viết cho mình xem, không để ai khác có thể đọc được. Bởi vì chữ của nàng, phần lớn là văn tự lưu hành một ngàn năm sau, không phải chữ của Tống triều. Hơn nữa, nàng có thói quen viết của riêng nàng, nếu hắn có thể hiểu được mới là chuyện lạ, chẳng thà hỏi trực tiếp nhanh hơn.

"Viết gì vậy?"

"Ta đang nghiên cứu phương pháp chữa bệnh cho Sài Ngọc." Hiểu Vân cầm tờ giấy lên xem, "Bệnh của hắn có chút khó giải quyết."

"Có thể trị được không?" Triển Chiêu ngồi xuống bên cạnh nàng hỏi. Thấy nàng nhú mày cắn cán bút, liền nhú mày. Lúc nàng suy nghĩ, không phải cắn cán bút, chính là cắn ngón tay, cũng không biết làm vậy có thật sự giúp nàng suy nghĩ thông suốt hay không. Nhưng mặc kệ thế nào, hắn vẫn

cảm thấy thói quen này không tốt, không sạch sẽ, vì thế hẳn rút cây bút ra.

Hiệu Vân không có bút để cầm, theo bản năng liền đưa tay phải lên miệng, có điều thấy Triển Chiêu nhìn chăm chăm vào tay mình, vì thế đổi hướng, nâng cằm nói: “Bệnh này, trị tận gốc là không thể. Nhưng tiến hành trị liệu và dùng thuốc, không để nó phát tác, trên cơ bản sẽ không gây ra uy hiếp gì nữa. Nhưng mà quá trình điều trị rất phức tạp, hơn nữa tốn kém. Nhưng cũng vừa đúng lúc để ta có thể ra vào vương phủ.” Dứt lời, Hiệu Vân thở dài, “Ta đã nói với hẳn có thể trị bệnh của hẳn.”

Triển Chiêu ở bên cạnh nàng, vô thức đưa tay vuốt mái tóc dài của nàng. Tóc nàng mềm mại mà trơn láng, luôn khiến hẳn yêu thích không muốn buông tay. “Sao lại thở dài? Nếu cảm thấy khó thì từ chối đi, chúng ta nghĩ cách khác.”

“Sao có thể!” Nghe Triển Chiêu nói vậy, Hiệu Vân suýt nữa nhảy dựng lên, xoay người kinh ngạc nhìn Triển Chiêu: “Chàng có biết ta vì thuyết phục hẳn cho ta khám bệnh, ngay cả “phi cơ” cũng nói ra. Vị thể tử đó vô cùng cố chấp đấy! Huống hồ, đã tới bước này, làm sao có thể nói thôi là thôi.”

Động tác của Hiệu Vân khiến Triển Chiêu bật cười: “Nếu đã như vậy, nàng đừng băn khoăn nữa, cố hết sức là được. Chuyện sau này không ai biết trước được.” Nói không chừng, còn chưa đợi nàng chữa xong, vương phủ đã...

Câu nói cuối cùng hẳn không nói ra. Nếu Lăng Châu không có chuyện gì là tốt nhất. Nhưng mà cho tới giờ, đủ mọi dấu hiệu cho thấy thành Lăng Châu tuyệt đối không thái bình như vẻ bên ngoài. Mà Sài vương phủ lại rất đáng ngờ. Độc dược cấm kỵ, Chương Lăng vô cơ chết bất đắc kỳ tử, tàng bảo đồ của Bạch gia chẳng biết đi đâu, những người lên Thục nhân sơn sống chết không rõ. Hẳn mơ hồ cảm thấy, việc này chỉ sợ không thể thoát được liên quan tới Sài vương phủ.

Thấy Triển Chiêu cau mày không nói một lời, Hiệu Vân biết hẳn đang suy nghĩ về vụ án, không khỏi thở dài trong lòng: “Hôm nay có phát hiện gì không?”

Triển Chiêu lắc đầu, "Không có. Những ngày qua hẳn đều ở trong thành, xử lý mấy chuyện thường xảy ra trong nha môn. Ta thấy không có gì khả nghi nên trở về. Có lẽ chúng ta tìm nhầm hướng, tra sai người rồi." Hai ngày qua, Triển Chiêu luôn âm thầm theo dõi Quách Bắc, hy vọng có thể từ hẳn tra ra chút dấu vết. Nhưng mà, không biết trực giác của hẳn đã sai, hay là Quách Bắc đã sớm biết hẳn đang âm thầm theo dõi, sau hai ngày không có thu hoạch gì.

Hiệu Vân vênh môi, nghiêng đầu nghĩ một chút rồi nói: “Có phải đã sai hướng hay không, đến cuối cùng mới biết được. Nói không chừng, tới nay chúng ta lại có thu hoạch ngoài ý muốn.”

Thấy ánh mắt linh động của Hiểu Vân, Triển Chiêu hiểu rõ gật đầu. Hiểu Vân đột nhiên nghĩ ra cái gì, vội đứng lên: "Ta đi lấy chút nước ấm, chàng rửa mặt nghỉ ngơi một lát đi. Buổi tối chỉ sợ sẽ không yên."

"Vân Nhi, không cần, ta không sao." Triển Chiêu giữ nàng lại.

Hiểu Vân quay đầu, bắt đắc dĩ nhìn hắn. "Tướng công, chàng đã mấy ngày không nghỉ ngơi tử tế rồi!"

Triển Chiêu biết nàng đau lòng hắn, trong lòng âm áp, nở nụ cười rồi nói: "Ta thật sự không sao."

Hiểu Vân bĩu môi, trừng mắt lườm hắn, thầm nghĩ: chàng không phải không sao, mà là đã quen mệt, không còn biết chính mình có mệt hay không.

"Tướng công, chàng đã hai bảy tuổi rồi, đã sắp đầu ba, không còn trẻ trung như lúc mới hai mươi tuổi xuất đầu, không thể không lo cho sức khỏe của mình."

Đầu ba? Triển Chiêu không biết "đầu ba" là có ý tứ gì, có điều, nghe ngữ khí của nàng, cũng biết ý của nàng chính là: tuổi hắn không còn nhỏ, thân thể không thể so sánh với lúc mới hai mươi, phải quý trọng bản thân. Nhưng mà, tuy hắn đã hai bảy, nhưng thể lực của hắn không hề kém hơn lúc mới hai mươi mà.

"Vân Nhi, nàng cảm thấy vi phu "già đi", thể lực không tốt sao?"

Hiểu Vân hơi kinh ngạc nhìn Triển Chiêu. Ôi chao? Lời này của tướng công nhà nàng sao lại kỳ quái như vậy? "Tướng công, ta không có ý này, ta chỉ lo lắng cho chàng thôi! Nói sao đi nữa, thân thể lúc hai mươi tuổi, chính là lúc khỏe mạnh nhất mà."

Triển Chiêu cũng không nói gì, chẳng qua là khẽ nhếch môi, ngồi xuống. Hiểu Vân thấy hắn không nói lời nào, giống như có chút không vui, vội hạ giọng, kéo ống tay áo hắn nói: "Tướng công, Vân Nhi cũng là lo lắng cho chàng thôi, chàng nghe lời Vân Nhi được không?"

Hiểu Vân mềm giọng làm nũng, khiến Triển Chiêu ngẩn người. Nương tử này của hắn, thật sự là... "Đi đi."

"Được, chàng chờ ta." Hiểu Vân cười cười hôn lên mặt Triển Chiêu một cái rồi chạy ra ngoài. Lúc đi qua cửa sổ còn quay đầu cười với hắn một cái, nhìn bộ dáng vui vẻ của nàng, Triển Chiêu bật cười thành tiếng. Vân Nhi à Vân Nhi...

Đêm dài yên tĩnh, đa số người đã đi vào giấc mộng. Nhưng có vài người, lại thừa dịp bóng đêm thăm thẳm mà hành động. Ví dụ như đám "đầu trộm đuôi cướp", ví dụ như Hắc y nhân che mặt xuất hiện ở Mạnh gia lúc này.

Người nọ vận khí không tốt, hôm nay là mười lăm, trăng tròn sáng rực. Ánh trăng chiếu xuống nhuộm không gian giữa một vầng ánh sáng bạc mềm mại, cũng soi sáng hết hết gian. Người nọ từ phía nam đến, có lẽ là từ các nóc nhà nhảy tới. Đến Mạnh gia thì dừng lại. Nhìn bốn phía một vòng,

không thấy động tĩnh gì, Thân hình chợt lóe, lặng yên không một tiếng động hạ xuống sân viện.

Hắn vừa xuất hiện, Triển Chiêu trốn ở một nơi bí mật gần đó đã nhìn thấy hắn. Dáng người cao ráo, không cười tráng như Quách Bắc; động tác nhanh nhẹn, đi không tiếng động, xem ra khinh công rất cao, có lẽ không dễ đối phó. Chỉ thấy sau khi hắn rơi xuống mặt đất, giấu mình sau cây đại thụ trong viện một chốc, sau đó hạ thấp người, nhanh chóng chạy về một hướng.

Ánh mắt Triển Chiêu chợt tắt, xoay chuyển thân mình, cẩn thận đi theo.

Trong phòng ngập tràn vị thuốc. Ánh trăng xuyên qua cửa sổ giấy mỏng manh, cũng là ánh sáng duy nhất trong phòng. Nhìn kỹ trên giường, mơ hồ thấy chân đùn lên. Tiếng hít thở vừa ngắn vừa nhẹ, chứng tỏ trên giường có người. Hắc y nhân chậm rãi tới gần cửa sổ, hai tròng mắt sắc bén, lộ ra ánh sáng lạnh như băng khiến người ta sợ hãi.

Một bàn tay hướng về khuôn mặt quần đầy băng vải, trong nháy mắt lúc sắp chạm đến thì dừng lại, chỉ nghe oành một tiếng, thân hình người nọ lóe lên, một thanh đoản kiếm hiểm hóc lướt qua bên tai hắn, đồng một tiếng đâm vào cửa sổ sau lưng. Người nọ thối lui, chỉ mấy bước đã từ bên giường lui ra tới cửa, vừa định xoay người rời đi, một trận chưởng phong từ sau lưng đã đánh úp tới, khiến hắn vội vàng phải đổi hướng, chạy về phía cửa sổ, không nghĩ ở đó đã đứng một người.

Một người ở cửa, một người ở cửa sổ, Hắc y nhân giống như cá trong chậu, bị nhốt trong phòng.

Hồi 134 - Khâm sai giá lâm

Triển Chiêu cùng Hiểu Vân chia nhau chặn ở hai nơi, vây Hắc y nhân lại trong phòng. Phòng vốn không lớn, bởi vì ba người nên càng có vẻ chật chội. Người nọ toàn thân cao thấp bọc vải đen, chỉ lộ ra hai con mắt ra ngoài. Lúc này, đôi mắt sắc bén đang nhìn chằm chằm hai người kia, tựa hồ như đang tính toán tìm cách phá vây. Cảm giác căng thẳng, làm cho không khí nhất thời cũng trở nên mỏng manh.

Hiểu Vân ngón trở tay phải vừa động, oành một tiếng, một cây đoản tiễn phóng ra. Cùng lúc đó, Triển Chiêu cũng thi triển quyền cước đánh tới. Không ngờ thân thủ người đó rất tốt, thân hình nhoáng lên một cái, rất thoải mái tránh được đoản tiễn, cũng đúng lúc chống đỡ một quyền kia của Triển Chiêu. Hai người bắt đầu giao chiến, cao thấp khó phân, Hiểu Vân cũng không xông vào, chỉ có thể đứng nhìn, qua hơn mười chiêu, thấy người đó vẫn có thể cùng Triển Chiêu bất phân thắng bại, không khỏi âm thầm đổ mồ hôi. Người này rất mạnh. Thành Lăng Châu còn có cao thủ như vậy, xem ra bọn họ gặp phải đối thủ rồi.

Có điều Triển Chiêu dù sao cũng là Triển Chiêu, trong Đại Tổng triều này người có thể thật sự phân cao thấp với hắn không có nhiều. Hơn nữa Hiểu Vân vì phòng ngừa vạn nhất, ở trong phòng có bỏ thêm thuốc gây ảnh hưởng tới đường hô hấp. Từ từ, động tác của người nọ trở nên chậm chạp, có lẽ lúc này được tính bắt đầu phát huy tác dụng.

Chỉ là, không thể ngờ tới, đúng lúc bọn họ nghĩ sắp bắt được người kia, đột nhiên “xích” một tiếng, ngay sau đó trước mắt phát ra một luồng sáng chói mắt, khiến người ta không thể mở mắt nổi. Cùng với luồng sáng đó, sương khói cũng lan tỏa nhanh chóng, tràn ngập căn phòng.

Trời ạ, thì ra thời này đã có đạn khói rồi! Hiểu Vân theo phản xạ nhắm mắt, ngừng thở, đồng thời lấy tay che lại miệng mũi. Nếu màn khói này có tính kích thích, làm tổn thương đến đường hô hấp thì rất phiền.

Giống như có một trận gió xuyên qua bên mình, Hiểu Vân theo phản xạ đưa tay muốn ngăn lại, lại không thành, chỉ bắt được một góc áo. Sau đó nghe thấy “loảng xoảng” một tiếng, có lẽ người nọ đã phá cửa sổ xông ra. Hiểu Vân đang định đuổi theo, Triển Chiêu đã xuất hiện bên cạnh nàng, sau đó bên ngoài truyền tới giọng nói của hắn: “Hiểu Vân, nàng ở lại!”, Hiểu Vân từ trong phòng đi ra, chỉ thấy bóng Triển Chiêu vội vàng rời đi. Mà người kia đã hoàn toàn không thấy bóng.

Hiểu Vân trở lại trong phòng, mở rộng cửa phòng cùng cửa sổ, sương khói trong phòng mới dần tan. Trên sàn nhà nằm lăn lóc một ống trúc nhỏ bằng bàn tay, còn đang xoay vòng. Có một ít bột đỏ đỏ đen đen phân tán xung quanh, tản ra hương vị gay mũi. Có lẽ là lưu huỳnh, bột phốt pho cùng diêm tiêu gì đó. Hiểu Vân ngồi xồm xuống kiểm tra, trong lòng không khỏi cảm khái. Tổ tiên Trung Quốc thật sự quá thông minh, cái gì cũng làm được. Nhưng mà, vẫn chưa thể phát triển lớn mạnh được. Nếu những thứ này dùng trong quân đội, cũng không đến mức mấy trăm năm bị lũ quý da vàng da trắng khi dễ.

Cảm khái qua đi, Hiểu Vân thu dọn mấy thứ kia một chút, rồi đi sang phòng đối diện. Người bị thương đã được bọn họ chuyển sang phòng bên đó. Nếu Hắc y nhân kia để ý tìm chắc cũng dễ dàng tìm ra. Có điều hắn lập tức đi vào gian phòng này, rõ ràng đã sớm nắm rõ tình hình. Ngoại trừ người của Mạnh gia, nàng cùng Triển Chiêu, bước vào căn phòng này, chỉ có một mình Quách Bắc. Người kia nếu không phải Quách Bắc, hắn cũng có liên quan chặt chẽ với hắn.

Người này, đến tột cùng là ai? Hắn tới Thực nhân sơn làm gì? Hắn biết chuyện gì rồi? Quách Bắc, hắn sợ cái gì? Ôi... nếu hắn (người bị thương) có thể sớm hồi phục, sớm nói hết những chuyện hắn biết cho bọn họ thì tốt rồi.

"Hiểu Vân?"

"Tướng công!" Mãi đến lúc Triển Chiêu gọi nàng, Hiểu Vân mới phát giác bản thân đã ngồi ngây trong phòng không biết bao lâu. Thấy Triển

Chiêu trở về tay không, không cần nghĩ cũng biết Hắc y nhân kia đã chạy thoát. "Không đuổi kịp sao?"

"Ừ." Triển Chiêu gật đầu, đi đến bên giường thoáng nhìn. Người được hấn cứu lúc về đến đây đã hấp hối, cứ nghĩ không có cách nào cứu chữa, có điều hiện tại đã tốt lên không ít, chỉ là chưa mở được miệng nói chuyện.

"Đáng tiếc, nửa đêm trắng tay rồi." Nghĩ đến tối nay ngồi canh lâu như vậy, kết quả không bắt được người, Hiều Vân không khỏi thở dài.

Triển Chiêu ngồi ở một bên, néo tay Hiều Vân cười nói: "Cũng không hấn như vậy, ít nhất hấn bình yên vô sự." Triển Chiêu chỉ chỉ người mê man trên giường nói tiếp: "Còn nữa, cũng chứng minh chúng ta không đi sai phương hướng. Hiện tại chỉ cần chờ hấn tỉnh lại nói cho chúng ta biết nội tình bên trong."

"Đúng." Hiều Vân gật đầu, "Hấn nhất định biết chuyện gì khác thường. Bằng không cũng không dẫn tới một cao thủ võ lâm tới hạ độc thủ. Nếu hấn có thể sớm hồi phục thì tốt rồi."

Đang nói, chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra. Người nọ vốn đang ngủ say, giống như đáp lại lời Hiều Vân, đột nhiên ho khan vài tiếng. Triển Chiêu cùng Hiều Vân liếc nhìn nhau, trong mắt đều là kinh hãi.

-0-

Sáng sớm ngày tiếp theo, Sài vương phủ phái đến một cỗ kiệu chờ ở cửa lớn Mạnh gia. Hiều Vân mang theo đồ nghề được đón đi.

Qua giờ Ngọ, nhân mã Khai Phong phủ vào thành. Đội hộ vệ của Khai Phong phủ bao gồm Bạch Ngọc Đường cưỡi ngựa cùng Trương, Triệu, Vương, Mã tứ đại giáo úy, xe ngựa của Bao đại nhân, kiệu của Công Tôn Tiên Sinh, còn có thọ lễ của Hoàng thượng ngự ban cho Sài vương gia, chậm rãi xếp thành hàng dài. Lúc bọn họ vào thành, thu hút rất nhiều dân chúng ngấm nhìn, vây đường lớn thành Lãng Châu chặt như nêm cối. Lãng Châu xa xôi, rất ít khi lui tới với kinh thành. Tình cảnh phô trương như vậy, bọn họ rất ít khi nhìn thấy.

"Đây là hoàng thân quốc thích sao, so với Sài vương gia còn phô trương hơn!"

"Đúng vậy, người nhìn xe ngựa kia kia, người nhìn mấy cái thùng gỗ lim kia xem."

"Mấy thứ đó chắc là thọ lễ của Sài vương gia nhỉ? Ba ngày sau không phải đại thọ năm mươi của Sài vương gia sao?"

"Đúng vậy đúng vậy, người này lai lịch không nhỏ đâu."

Dân chúng đứng xem đều bàn tán, nhưng không ai biết người này là ai. Mãi đến lúc có người nhìn thấy bảng hiệu ghi chữ "Khai Phong", mới kinh hô: "Đó là Khai Phong phủ, là Bao đại nhân theo lời đồn phải không?"

"Bao đại nhân, người nào là Bao đại nhân?" Bao Thanh Thiên ở hiện đại tuy rằng nổi tiếng, nhưng ở thời này, không phải ai cũng biết tới. Nhất là

ở nơi cách xa kinh thành như Lăng Châu này, người biết tên không phải nhiều, dù sao thông tin cũng không thể lan truyền phổ biến như hiện đại. Vì thế, lập tức có người hỏi.

"Khai Phong phủ doãn Bao đại nhân, chấp chương sự vụ kinh đô, là người ngay thẳng, cương trực công chính, nhìn thấu mọi việc, phá án như thần, diệt ác hành thiện, thiết diện vô tư. Tên gọi Thanh Thiên, ở phía đông nổi tiếng xa gần." Người nói chuyện chính là Mạnh Lương. Hắn từng tới kinh thành, tuy rằng lúc ấy chỉ đi ngang qua cửa lớn phủ Khai Phong, không có cơ hội gặp gỡ Bao đại nhân, nhưng đối với chuyện của Bao đại nhân cũng biết được đôi điều.

"Bao đại nhân có ba cỗ máy chém, trên chém đầu quan tham, dưới trừng trị ác tặc. Thăng đường thẩm án, không hỏi khổ chủ là ai; vì dân giải oan, bất luận bị cáo là người nào, được dân chúng vô cùng kính ngưỡng."

"Ta cũng có nghe nói qua, nói kinh thành có Bao Thanh Thiên Bao đại nhân. Có điều, Bao đại nhân ngàn dặm xa xôi đến Lăng Châu làm gì?"

"Chẳng lẽ Bao đại nhân đã biết chuyện Thục nhân sơn, đến giúp chúng ta trừ yêu sao?"

"Người ngốc à, Bao đại nhân cũng không phải Chung Quỳ, sao biết trăm yêu trừ ma chứ!"

"Đại khái là làm khâm sai đại thần, đi tuần thú phải không?"

"Nhưng không nhìn thấy máy chém đâu?"

"Tuần thú cái gì, nhìn tư thế kia, là tới chúc thọ cho Sài vương gia!"

"..."

Giữa đám đông đang bàn tán, đội ngũ Khai Phong phủ không hề bị ảnh hưởng, ngay ngắn thứ tự đi đường, hướng tới quan dịch.

Quản sự trạm dịch làm việc rất nhanh. Bọn họ trước khi Bao đại nhân tới đã nhận được thông báo. Bởi vậy lúc Khai Phong phủ tới trạm dịch cũng không mất nhiều thời gian. Bốn năm chục người, quan tước khác nhau, đãi ngộ khác nhau, rất nhanh chóng đã được an bài thỏa đáng.

"Đại nhân." Công Tôn Sách bưng nước trà quản sự đưa tới vào cửa, Bao đại nhân vừa rửa mặt xong.

"Công Tôn tiên sinh, có tin tức của Triển hộ vệ không?" Bao đại nhân ngồi xuống, vì thân thể béo tốt, chiếm đầy cả chiếc ghế. Lặn lội đường xa, tuy là ngồi xe, nhưng đối với tuổi tác của ông vẫn là gánh nặng không nhỏ. Có điều mệt thì mệt, chính sự cũng không thể trì hoãn.

"Tạm thời không có." Công Tôn Sách rót cho Bao đại nhân một chén trà nóng, sau đó đứng ở một bên: "Triển hộ vệ cùng Hiểu Vân đã đến mấy ngày, chắc đã có phát hiện, hôm nay chúng ta vào thành, bọn họ tất nhiên sẽ nhanh chóng tới tìm, đại nhân không cần lo lắng."

"Ừ." Bao đại nhân uống một ngụm trà, gạt đầu nói: "Bản phủ ngày mai sẽ dâng môn bài phụng Sài vương gia, Công Tôn Tiên Sinh đã sắp xếp

chưa?"

"Đệ tử đã gọi Vương Triều cùng Mã Hán đưa bái thiếp đi."

"Bạch hộ vệ đâu?"

"Vừa tới trạm dịch, Bạch hộ vệ liền ra ngoài, nói là xem tình hình xung quanh, tất nhiên là thám thính tin tức."

Bao đại nhân cười, "Tuy rằng Bạch hộ vệ cùng Triển hộ vệ tính tình khác nhau, nhưng trong công việc khó phân cao thấp."

Công Tôn Sách cũng nở nụ cười, "Hai người đều là trợ thủ đắc lực của đại nhân, thiếu một người cũng không được."

Bao đại nhân nhướn mi, nhìn Công Tôn Sách, nụ cười càng sâu: "Tiên sinh không phải cũng vậy sao? Nếu thiếu tiên sinh, bản phủ cũng như mất một người tâm phúc, thật không biết phải làm sao!"

Công Tôn Sách thở dài, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, cười nói: "Đại nhân quá mức nhân nhã sao?" Ngụ ý là: ngài nhân rồi không có việc gì nên trêu chọc ta phải không?

Bao đại nhân bật cười, cúi đầu uống trà, không nói gì nữa.

"Đại nhân, có dán thông báo không?" Bao đại nhân ra ngoài, chưa bao giờ bỏ quên công việc. Chỉ cần có chức quan trong người, đến nơi nào cũng dán thông báo, để dân chúng địa phương có thể tới chỗ ông cáo trạng.

Bao đại nhân suy nghĩ một lát mới nói: "Tình hình Lăng Châu đặc biệt, đợi bản phủ ngày mai gặp Sài vương gia xong hãy tính, tiên sinh thấy sao?"

"Đệ tử cũng có ý này, dù sao đây cũng là đất của Sài vương gia, tuy nói chuyện chính sự đều có người của triều đình phái tới quản lý, nhưng chúng ta tới đây hành sự, cũng phải hỏi qua ý Sài vương gia một tiếng mới được."

Đang nói, ngoài phòng truyền đến một vài tiếng vang.

"Ai tới vậy?" Tiếng Trương Long Triệu Hổ, nghiêm khắc mà rõ ràng.

"Trương Long, Triệu Hổ, là ta!" Giọng nói của người nọ, bọn họ vô cùng quen thuộc.

"Triển đại nhân!" Trương Long cùng Triệu Hổ kinh hô.

Là Triển hộ vệ đến! Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách nhìn nhau, thầm nghĩ: không biết Triển hộ vệ mang đến tin tức gì.

Hồi 135 - Tiền căn hậu quả

Tiền sảnh Mạnh gia ồn ào mấy ngày, cuối cùng cũng khôi phục sự yên tĩnh trước kia. Đơn giản là việc chữa bệnh từ thiện của Đình đại phu đã chấm dứt từ hôm qua. Mặc dù có người không biết, nhưng sau khi đến nơi nhìn thấy thông báo dán ở cửa Mạnh gia, cũng sẽ không ở lại chờ.

Lúc Hiểu Vân từ trong kiệu bước xuống, thấy cửa nhà Mạnh gia trống không, ngược lại có chút không quen, không khỏi ngáy người một lúc. Sau

khi cho cỗ kiệu của vương phủ trở về, mới vào trong nhà. Vào tới Mạnh gia, Hiếu Vân đi thẳng tới chỗ người bị thương đang nằm. Tới qua hẳn mở miệng nói chuyện, bọn họ cuối cùng cũng biết tên của hắn, Điền Chính Duẫn. Một cái họ rất bình thường, ở Lăng châu, họ Điền là thế gia vọng tộc, trong mười người có tới ba người họ Điền.

"Phu nhân." Vừa mới vào cửa, Mạnh Lương vội đứng dậy chào hỏi.

Hiếu Vân cười cười, "Mạnh huynh đệ, mấy ngày qua vất vả cho người rồi, ta cũng không biết làm sao cảm tạ người."

Mạnh Lương cười cười, nhìn Hiếu Vân có chút ngượng ngùng. "Phu nhân đừng nói vậy."

Điền Chính Duẫn nằm trên giường từ sau khi Hiếu Vân trở về vẫn yên lặng nhìn nàng, mày nhíu chặt, giống như đang suy đoán thân phận của Hiếu Vân. Mà cuộc nói chuyện của nàng với Mạnh Lương lại khiến hắn vô cùng nghi hoặc. Rõ ràng là nam tử, vì sao Mạnh huynh đệ gọi hắn là phu nhân, chẳng lẽ là nữ phần nam trang? Hơn nữa, người này thoạt nhìn giống như đã gặp ở đâu đó.

Mạnh Lương cùng Hiếu Vân nói nói mấy câu rồi rời khỏi phòng. Hiếu Vân nhìn Mạnh Lương đi rồi mới quay đầu, thấy Điền Chính Duẫn nhìn mình chằm chằm, trong lòng biết hắn đang nghi hoặc, liền bước tới gần. Có điều nàng chưa kịp lên tiếng giải thích, Điền Chính Duẫn đột nhiên hiểu ra, mở miệng nói: "Người là... Triển nhu phân đêm qua?" Trải qua một đêm, giọng nói của hắn đã bình thường rất nhiều, không khàn khàn như đêm qua nữa.

Hiếu Vân cười gật đầu, "Đúng vậy. Người sao rồi?"

"Đa tạ phu nhân quan tâm, Điền khỏe hơn nhiều."

"Vậy thì tốt." Hiếu Vân gật đầu, sau đó nói tiếp: "Triển Ký hôm nay sẽ đi Thực nhân sơn một chuyến." Triển Ký mà Hiếu Vân nói chính là Triển Chiêu. Triển Chiêu vì giấu diếm thân phận, đối với người ngoài tự xưng là Triển Ký.

Điền Chính Duẫn lấp bắp kinh hãi: "Đi liền luôn sao?"

Hiếu Vân gật đầu, "Để kẻ tới hại người hôm qua chạy thoát, bọn họ tất nhiên sẽ đề cao cảnh giác, cho nên muốn tra ra chân tướng, phải nhanh hơn."

"Nhưng mà, chỉ bằng một mình Triển huynh, làm sao có thể..." Điền Chính Duẫn vẻ mặt lo lắng, thứ kia như người vượn to lớn hơn hẳn người bình thường. Mình bị nó đánh thương tích đầy mình, mà Triển Ký kia, tuy rằng mặt đầy râu ria, nhưng dáng người gầy gò như một thư sinh, làm sao có thể...

"Điền Chính Duẫn, người yên tâm, chàng sẽ không sao." Chẳng qua là một người vượn, nàng tin tưởng Triển Chiêu sẽ đối phó được. Lần trước hắn còn không bị thương, huống chi lần này nàng cho hắn mang theo mê dược vô cùng lợi hại.

Thấy Hiểu Vân rất chắc chắn, Điền Chính Duẫn lúc này mới chậm rãi gật đầu, sau đó nói: “Triển huynh không phải nhân sĩ Lãng châu, lại để ý tới việc này như vậy, thật sự là tấm lòng nhiệt tình khiến Điền mỗ kính nể.”

Hiểu Vân nở nụ cười, nói: "Hắn chính là thích xen vào."

Nụ cười này của Hiểu Vân khiến Điền Chính Duẫn sững rột. Khuôn mặt nam nữ khó phân biệt, nhưng nụ cười xinh đẹp này, thật sự khiến người ta vô cùng không tự nhiên.

"Đúng rồi, ngoài phổ truyền tin, Bao Thanh Thiên Bao đại nhân đã tới thành Lãng châu." Hiểu Vân nhắc tới Bao đại nhân, vừa rồi lúc nàng tới Sài vương phủ, trùng hợp thấy Vương Triều cùng Mã Hán đứng ở cửa Sài vương phủ chờ, Vương Triều trên tay còn cầm một phong thư, chắc là thay Bao đại nhân gửi bái thiệp tới Sài vương gia.

"Bao đại nhân?" Điền Chính Duẫn lâm bẫm, hai mắt nhìn mạn giương, không biết suy nghĩ cái gì.

Hiểu Vân thấy hắn không nói gì, bèn dặn dò hắn nghỉ ngơi cho tốt, rồi rời đi.

Kể từ sau đêm đó, Mạch Trạch rất yên ổn, không thấy xuất hiện Hắc y nhân tới vì Điền Chính Duẫn nữa. Mà Điền Chính Duẫn kể từ sau khi tỉnh lại, tốc độ hồi phục cũng đột nhiên tăng mạnh, ba ngày sau đã có thể xuống giường đi lại. Nhưng mà, Triển Chiêu lại không thấy trở về, khiến Hiểu Vân lo lắng không thôi.

"Nha đầu, ta biết ngươi lo lắng cho con mèo kia, nhưng ngươi cứ ở trong phòng đi tới đi lui cũng không phải biện pháp tốt." Bạch Ngọc Đường nhìn Hiểu Vân ở trong phòng đi qua đi lại, có chút lo lắng thấp thỏm.

Từ sau khi vào thành Lãng châu, Bạch Ngọc Đường mỗi đêm đều tới chỗ Hiểu Vân một chuyến. Bởi vì Hiểu Vân mục tiêu quá lớn, nếu nàng đi tìm Bao đại nhân, tất nhiên sẽ có người phát hiện. Cho nên chỉ có thể nhờ hắn mỗi ngày vào ban đêm, lặng lẽ len vào Mạch Trạch liên hệ tin tức với nàng.

Hiểu Vân liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, ngòi xuống uống một ly nước lạnh, ép bản thân tỉnh táo lại: "Mấy ngày rồi không có tin tức, huynh nói ta sao có thể không vội."

"Đại nhân biết ngươi tất sẽ nóng lòng, cho nên đặc biệt căn dặn, bảo ngươi vững vàng chờ đợi, ngài ấy sẽ không để Triển Chiêu gặp chuyện không may." Nói xong, Bạch Ngọc Đường quen tay giơ lên, phát giác trong tay không có gì, lại thả xuống, ngón tay khẽ gõ lên bàn. Cây quạt kia rời khỏi người đã nhiều ngày, nhưng hắn vẫn cảm thấy không quen. Điều này cũng đúng, cây quạt ấy không rời khỏi hắn đã hơn mười năm, không phải mười ngày nửa tháng có thể quen được.

"Hôm nay Bao đại nhân đã nhắc tới vụ án ở Đãng châu với Sài vương gia, cũng nhắc tới "vô ảnh", Sài vương gia gật mình, nói sẽ phối hợp với

Bao đại nhân toàn lực tra rõ việc này."

"Tra rõ việc này?!" Hiểu Vân có chút giật mình, "Chẳng lẽ ông ta tự tin nắm chắc đã giấu rất kỹ, không ai có thể phát hiện sao? Hay là, chuyện này Sài vương gia hoàn toàn không biết gì?"

Bạch Ngọc Đường vuốt cằm, lắc đầu, "Khó nói. Ngày đó ta đi theo Bao đại nhân cùng gặp Sài vương gia, lúc nhắc tới Bạch gia, Sài vương gia thần sắc như thường, không có chút nào không ổn. Ngay cả Công Tôn tiên sinh cũng không nhìn ra manh mối."

Hiểu Vân khẽ cắn môi, nói: "Xem ra Sài vương gia này thật sự là sâu không lường được." Nhớ tới ngày đó gặp ông ta, Hiểu Vân mặt càng nhăn nhó.

"Cho nên nói, đại nhân bảo người an tâm chờ đợi, chớ có nóng vội, tránh đánh rần động cỏ."

Hiểu Vân mím môi không nói gì, cuối cùng gật đầu: "Huynh nói với đại nhân, ta sẽ nghe lời ngài ấy."

Bạch Ngọc Đường nhìn nàng gật đầu ừ một tiếng, còn nói: "Đúng rồi, vị thế tử yếu đuối nhiều bệnh lại què chân kia thế nào rồi?"

"Hắn không có bệnh nhiều, chỉ là thân thể yếu ớt thôi." Hiểu Vân lườm Bạch Ngọc Đường một cái, người này nói chuyện đôi lúc không chịu giữ gìn: "Kỳ thật... hắn cũng đáng thương." Nghĩ đến thế tử Sài Ngọc hào hoa phong nhã, Hiểu Vân không khỏi có chút cảm khái.

"Tuy rằng hắn là thế tử, nhưng từ nhỏ đã không có mẫu thân, lại bệnh tật quán thân, thuốc không rời miệng. Như vậy còn chưa hết, không bao lâu sau cưới ngựa vô ý ngã xuống bị thương suýt chết. May mắn còn sống, lại bị thương tật ở chân. Chính vì thế, hắn mới cả ngày ở trong vương phủ, rất ít ra ngoài, cũng có ít bằng hữu qua lại. Đã mấy ngày qua, ta thấy hắn không phải ở hoa viên thổi địch, chính là ở thư phòng đọc sách viết chữ. Một thanh niên đầy phong độ, tài hoa trác tuyệt, không ngờ thân lại mang bệnh hiểm, đi lại bất tiện, thật là đáng tiếc!"

Nghe nàng nói xong, Bạch Ngọc Đường bật cười, nhìn nàng trêu chọc: "Nha đầu, người không phải coi trọng hắn chứ?"

Hiểu Vân trừng mắt nhìn hắn, mắng ngược lại: "Người mới xem trọng hắn!"

Bạch Ngọc Đường cười hai tiếng, không nói gì thêm.

"Đúng rồi, Ngũ Ca, huynh nói Sài vương gia làm sao biết nhà huynh có tàng bảo đồ vậy?" Hiểu Vân đột nhiên nhớ tới một chuyện.

"Ta làm sao biết." Bạch Ngọc Đường la lên, nghĩ thầm: trước khi gặp chuyện không may, ta căn bản không biết cái gọi là tàng bảo đồ kia.

Hiểu Vân thở dài, cũng biết hắn vốn không đem những thứ này để vào mắt, khó trách lúc trước không có phản ứng gì. Nhớ tới chuyện ba năm trước, Hiểu Vân vẫn cảm thấy cả người không thoải mái. Lúc trước nàng

cùng Bạch Ngọc Đường bị trúng kế hãm hại, rớt cuộc vì trong tay Bạch Ngọc Đường có nửa tấm tàng bảo đồ. Càng khiến người ta buồn bực là, ngay từ đầu Bạch Ngọc Đường căn bản không phát hiện ra, chỉ cho nó là một mảnh vải rách, mặc kệ mất thì mất. Mãi tới sau đó huynh trưởng Bạch Cẩm Đường của hắn bị thương, hắn bị gọi gấp về Kim Hoa, mới biết nửa tấm bản đồ còn lại đã bị cướp mất, lúc này hắn mới biết, thứ “vật báu gia truyền” hắn vẫn mang theo trên người, chính là một nửa tấm tàng bảo đồ. Thật không biết hắn làm Bạch thiếu gia kiêu gì.

Bạch Ngọc Đường giống như nhìn ra tâm tư của Hiểu Vân, bĩu môi nói: “Thứ này mặc dù đã truyền qua ba đời Bạch gia, nhưng ban đầu vốn không phải vật của Bạch gia, nghe nói cố tổ ta vô tình có được, cũng không biết đến cùng là từ đâu ra. Theo lời huynh trưởng ta nói, thứ này có thể mang đến tài phú, như tổ huấn Bạch gia có câu: kẻ không an phận không thể mưu đồ, trừ phi tới lúc vạn bất đắc dĩ, không thể dùng tới thứ này. Hơn nữa, đem thứ đó phân làm hai mảnh, do hai huynh đệ Bạch gia chia nhau cất giữ. Người của Bạch gia căn tuân tổ huấn, chưa bao giờ chú ý đến tấm bản đồ này. Đến bây giờ, Bạch gia có dư tiền tài, càng không nghĩ tới nói. Tóm lại, ta không biết, cũng không phải chuyện gì đáng ngạc nhiên.”

Hiểu Vân nhìn Bạch Ngọc Đường, từ chôi cho ý kiến. Nếu hắn biết nhiều hơn một chút, thận trọng hơn một chút, có lẽ sự tình đã không phức tạp như vậy. Có điều, tuy rằng Chương Lăng đã chết, nhưng tốt xấu cũng còn manh mối để điều tra. Hai năm trước, người của Bạch gia ở Thục phát hiện tung tích Chương Lăng, nhưng lúc tìm được hắn, hắn cũng đã chết bất đắc kỳ tử. Lúc ấy vẫn chưa tra ra nguyên nhân chết, nhưng sau khi xảy ra vụ án tại Đãng châu, mọi người bắt đầu hoài nghi, có lẽ Chương Lăng cũng chết vì độc “vô ảnh”. Vì thế, mọi chuyện bắt đầu xâu chuỗi, tất cả đều chỉ về phía Sài vương phủ, bởi vậy mới có phỏng đoán:

Sài vương gia muốn làm phản, chiêu binh mãi mã cần lượng lớn kinh phí. Vì thực hiện dã tâm của ông ta, ông ta khổ công vợ vét của cải, trong đó bao gồm cả Lý Khôn cũng là một mắt xích. Lúc ông ta biết được Bạch gia có tàng bảo đồ, liền hao hết tâm lực muốn cướp lấy. Chuyện ở Thục nhân sơn, có lẽ cũng không thoát được có liên quan.

Sau khi Triển Chiêu tới Thục nhân sơn, chứng thực chuyện “Yêu quái ăn người” hoàn toàn không đáng tin. Cách nói này chẳng qua là nguy trang, có người cố ý phát ra lời đồn, khiến người khác sinh lòng sợ hãi, khiến dân chúng không dám tiếp cận Thục nhân sơn, hơn nữa đám thanh niên đi vào núi tìm người mất tích ắt hẳn phải tới một nơi “thích hợp” nào đó. Liên hệ mọi chuyện, không khó ra kết luận: những người đó, chỉ sợ đã bị mang đi đào kho báu. Mà kho báu kia, nằm ngay bên trong Thục nhân sơn.

Có điều, đây cũng chỉ là suy đoán mà thôi, không có chứng cứ xác thực. Hơn nữa, nếu bọn họ sơ ý, chẳng những không thể điều tra ra sự thật,

nêu đôi phương chó cùng rút giậu, giết những người đó diệt khẩu, mất nhiều hơn được. Bởi vậy, trước khi nắm được chứng cứ xác thực, Bao đại nhân cũng không dám gióng trống khua chiêng tra án. Lần này, ông phụng ý chỉ của Hoàng đế, tới đây chúc thọ bạn tốt Sài vương gia. Đúng vậy, Sài vương gia này, chính là bạn tốt của Bao đại nhân!

Hoàng đế cắt cử Bao đại nhân tới Lăng Châu, bề ngoài là chúc thọ Sài vương gia, kỳ thực là để Bao đại nhân điều tra rõ: Sài vương gia có nhị tâm hay không. Nhiệm vụ này của Bao đại nhân, không chỉ gánh nặng trách nhiệm, còn gánh nặng cả phần tâm lý. Giao tình của ông với Sài vương gia không ít, ông so với bất cứ ai đều không muốn tin tưởng, bằng hữu tri kỷ của mình, lại mưu đồ tạo phản!

"Nha đầu, ta phải đi đây."

Mãi đến lúc Bạch Ngọc Đường cất tiếng, Hiểu Vân mới phát giác mình lại bất tri bất giác đã chìm vào suy nghĩ mông lung. Gần đây, nàng quả thật dễ thất thần.

"Ừ, huynh về đi. Nhớ rõ giúp ta vấn..." Nàng muốn nói, nhớ thay nàng vấn an cha nàng, nhưng ngẫm lại, vẫn không thể nói ra lời. Khoát tay, ý bảo Bạch Ngọc Đường mau đi.

Bạch Ngọc Đường sâu sắc nhìn Hiểu Vân, không nói gì, xoay người phi thân qua cửa sổ, đảo mắt đã không thấy bóng dáng.

Nhìn cái bóng chớp qua cửa sổ, Hiểu Vân nhin không được lác đầu. Còn chuột này, cửa lớn không đi, lại thích trèo qua cửa sổ chạy ra ngoài, quả thật là thích bay nhảy. Chẳng lẽ đây là cái gọi là "Không đi đường bình thường"? Cuối cùng, Hiểu Vân bị suy nghĩ của mình chọc tới bật cười thành tiếng. Thôi thôi, đi ngủ đi. Ngày mai là sinh thần của Sài vương gia, cũng không biết có xảy ra chuyện gì không, vẫn nên nghỉ ngơi dưỡng sức cho thỏa đáng, gần đây quả thật có chút thiếu ngủ.

Hồi 136 - Càng ngày càng gần

Sài vương phủ thật náo nhiệt, giăng đèn kết hoa, người đến người đi. Hôm nay là sinh thần của Sài vương gia, trong phủ đãi tiệc lớn, đã sớm bận bịu. Hơn nữa người tới tặng đồ, tới chúc thọ, lại thêm hạ nhân bận bịu chuẩn bị thọ yến, qua lại như nước chảy, vương phủ náo nhiệt khác hẳn ngày thường.

Vẫn như mọi ngày, Hiểu Vân ngồi kiệu của Sài vương phủ tới châm cứu cho Sài Ngọc. Chữa bệnh này, là công trình trường kỳ, một ngày cũng không thể dừng. Tra án thì tra án, chữa bệnh vẫn phải chữa bệnh, tuy rằng cuối cùng Sài Ngọc sẽ không cần nàng điều trị nữa, nhưng nàng lại không có cách nào lười biếng, tóm lại chữa một ngày chính là một ngày, chuyện tới đâu hay tới đó.

Cỗ kiệu ngừng lại, nhưng kiệu phu vẫn chưa lên tiếng. Hiểu Vân nghi hoặc nhắc rèm kiệu nhìn, thấy cỗ kiệu dừng cách cửa sau Sài vương phủ vài bước, nhưng ngay trước cửa có một chiếc xe ngựa đang đứng chặn. Sài Lộc đang chỉ huy mấy gia đình khuân thứ gì đó vào bên trong. Hai người nâng, từng chút từng chút mang vào, không biết là cái gì, nhìn khá là nặng.

"Đình đại phu, ngại quá, ngài chờ một chút đã." Thấy Hiểu Vân xuống kiệu, Sài Lộc bước lên tạ lỗi.

"Không sao." Hiểu Vân cười đáp lời, sau đó đứng sang một bên, đợi bọn họ khuân hết đồ vào, cho xe ngựa đi rồi mới vào nhà.

Hiểu Vân đi theo sau một gia đình, chậm rãi đi tới. Tuy nàng biết đường tới chỗ ở của Sài Ngọc, nhưng vương phủ dù sao cũng là vương phủ, người ngoài tới thăm, luôn phải sắp người dẫn đường. Người đi lại trong vương phủ rõ ràng đông hơn ngày thường rất nhiều, có lẽ là vì chuẩn bị thọ yến cho Vương gia. Dẫn Hiểu Vân là một gia đình tuổi còn trẻ, đại khái tầm mười bảy, mười tám tuổi, nói không nhiều lắm. Đang đi, đột nhiên ngừng lại, cau mày, ôm bụng, vẻ mặt đau đớn.

"Tiểu ca, người làm sao vậy?"

Người nọ nhìn Hiểu Vân, vẻ mặt bất đắc dĩ. "Đình đại phu, bụng tôi không thoải mái, đi một chút sẽ trở lại, ngài ở đây chờ tôi một lát nhé."

Hiểu Vân vẻ mặt quan tâm, nói: "Người mau đi đi, đến đây nhiều lần như vậy, ta biết đường rồi, tự đi cũng được." Hơn nữa, chỉ sợ người này mất thời không cách nào rời xa nhà xí.

Người nọ nhìn Hiểu Vân, do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu, ôm bụng phi như bay. Hiểu Vân nhìn bóng dáng hẩn, rồi đi vòng vèo một chút, mới đi đúng hướng.

Hiểu Vân ở lại trong hoa viên Vương phủ một chốc lát, lúc tới chỗ Sài Ngọc khó tránh khỏi muộn hơn bình thường. Sau khi nàng vào phòng, Sài Ngọc đang viết chữ, thấy nàng tới muộn cũng không giận, chỉ nói đùa: "Đình đại phu hôm nay đến muộn?"

"Khiến tiểu vương gia đợi lâu. Vừa rời tại hạ đi vòng vèo trong sân một chút, Vương phủ vừa lớn vừa đẹp, khiến tại hạ lưu luyến không muốn rời." Hiểu Vân cười đáp.

Sài Ngọc cười gật đầu, đứng lên. Hiểu Vân buông hòm thuốc, lúc đang định lấy ngân châm ra, lại có người thông báo, nói Vương gia cho mời, Sài Ngọc dặn Hiểu Vân chờ một chút rồi đi ra ngoài.

Hiểu Vân nhàn rãi vô sự, liền đi tới trước giá sách của Sài Ngọc, muốn tìm một cuốn sách đọc tạm giết thời gian. Phòng Sài Ngọc rất rộng, chia làm ba khu, một phần đãi khách, một phần làm thư phòng, một phần làm phòng ngủ. Phía bên phải phòng ở, có một giá sách rất lớn, bên trên đặt đầy sách, sắp xếp ngăn nắp. Trong phòng cũng có chút đồ trang trí, nhưng chỉ là một ít đồ cổ và tranh chữ, san hô hay ngọc khí không hề có, có thể thấy Sài Ngọc là

người đơn giản mộc mạc.

"Đại học, Trung dung, Luận ngữ, Mạnh tử, Xuân thu tả truyện, Sử ký, Nhĩ nhã, Hán thư, Thượng thư, Nghi lễ, Chu dịch, Binh pháp Tôn Tử, Lục thao, Ngôn binh sự thư, Vây công binh pháp..."

Nhìn sách trên giá, Hiểu Vân không khỏi thở dài. Những danh thư này nàng đều từng nghe qua, có điều chưa từng đọc bất cứ quyển nào, huống chi đây là cổ bản bằng chữ phồn thể. Lật qua mấy cuốn sách, phát hiện đều là thể văn tối nghĩa khó hiểu, không có chú thích, Hiểu Vân không cam tâm từ bỏ ý niệm đọc sách trong đầu.

Đồ cổ, tranh chữ, nàng chỉ biết bề ngoài, cùng lắm nói đẹp hoặc xấu, đối với những thứ này nàng không có hứng thú. Nhưng ở góc giá sách có một cái hộp thu hút sự chú ý của nàng. Đây là một cái hòm hình vuông, ước chừng lớn bằng hai bàn tay, Toàn thân màu đen, có hoa văn sáng bóng xinh đẹp, nhìn thâm trầm tao nhã, tới gần còn có thể ngửi thấy hương thơm, xem ra là một khối gỗ tử đàn rất tốt. Có điều đồ án sóng động trên nắp hộp được chạm trổ cẩn thận khiến chiếc hộp này càng thêm xinh đẹp. Hiểu Vân cẩn thận cầm trong tay tinh tế quan sát, quả thật yêu thích không muốn buông tay.

Đang lúc Hiểu Vân ngắm nghía chiếc hộp, Sài Ngọc đã trở lại. Thấy Sài Ngọc nhìn mình cầm chiếc hộp trên tay, vẻ mặt khác thường, Hiểu Vân cảm thấy vô cùng xấu hổ, vô cùng ngượng ngùng nhìn Sài Ngọc tạ lỗi: "Tiểu vương gia, thật ngại quá, tại hạ thấy chiếc hộp này vô cùng tinh xảo, nhất thời vui vẻ nên cầm lên xem, chưa được Tiểu vương gia đồng ý, thật sự là thất lễ, xin Tiểu vương gia đừng trách."

Sài Ngọc khoát tay áo, cười nói: "Không sao, thứ đồ tốt đẹp, phải cùng mọi người ngắm nghía, Đình đại phu cứ việc xem đi."

Nghe Sài Ngọc nói như vậy, Hiểu Vân cảm thấy bình thường trở lại, cười nói: "Chiếc hộp này thật sự xinh đẹp, nhất là hùng ưng khắc ở trên nắp, giương cánh như muốn xuyên qua mây mù, rất có khí thế ngạo thị thiên hạ. Chắc hẳn vật này xuất phát từ một danh gia."

Sài Ngọc hơi sững sốt, từ trong tay Hiểu Vân tiếp nhận chiếc hộp, đặt trên tay nhìn chăm chú, tinh tế vuốt ve. Trên nắp hộp, ánh sang rực rỡ, giống như thường xuyên được lau dọn vuốt ve.

"Xem ra tiểu vương gia đối với chiếc hộp này cũng vô cùng ưa thích." Hiểu Vân mỉm cười nói.

Sài Ngọc chỉ cười không nói gì, xoay người đặt chiếc hộp trở lại giá sách.

"Tiểu vương gia, chúng ta bắt đầu đi." Hiểu Vân đi đến bên cạnh bàn, lấy ngân châm cùng thuốc đã chuẩn bị sẵn ra. Sài Ngọc lại đứng sững ở đó, mãi đến lúc Hiểu Vân thúc giục thêm một lần, mới chậm rãi cởi áo, đưa lưng về phía Hiểu Vân ngồi xuống ghế, Hiểu Vân bắt đầu chăm chú thi châm.

Ở đây vô sự, lại nói tới bên kia.

Bao đại nhân đang được Bao Hưng hầu hạ thay quần áo, chuẩn bị tới Sài vương phủ chúc thọ Sài vương gia, đột nhiên ngoài phòng có người gõ cửa.

"Đại nhân" Là giọng của Công Tôn Sách.

Bao đại nhân nhận ra sự lo lắng trong thanh âm của Công Tôn Sách vội gọi Bao Hưng ra ở cửa, tự mình mặc nốt xiêm y.

"Đại nhân, Triển hộ vệ đã trở lại." Công Tôn Sách vừa bước vào phòng Bao đại nhân, Triển Chiêu theo sau lưng tiến vào.

"Đại nhân."

"Triển hộ vệ, ngươi đã trở lại." Bao đại nhân tiến lên, đánh giá Triển Chiêu từ trên xuống dưới, thấy hẳn không có gì khác thường, trong lòng mới thoải mái: "Triển hộ vệ, kết quả thế nào?"

"Đại nhân." Triển Chiêu nhíu mày, vẻ mặt nghiêm túc: "Sự tình quả nhiên như chúng ta sở liệu, nơi đó đúng là chỗ có "kho báu", mà những người mất tích đều ở bên trong."

Ba ngày trước, Triển Chiêu tới gặp Bao đại nhân, báo cáo tình hình Lãng châu xong thì một mình lên Thục nhân sơn. Thục nhân sơn hẳn đã đi một lần, đi lần thứ hai chính là ngựa quen đường cũ. Mà vẫn như trước, hẳn gặp phải "quái thú mắt xanh" kia. Có điều theo Điền Chính Duẫn nói, quái thú mắt xanh thật ra chỉ là một người vợ to lớn, vốn sống ở sâu bên trong Thục nhân sơn, hẳn từng gặp một lần. Nhưng lúc đó, thoạt nhìn nó dáng điệu ngây ngô, không hung tàn như lần trước Triển Chiêu gặp phải. Cụ thể vì sao nó biến thành như vậy, sau khi Triển Chiêu gặp lại nó, đã biết nguyên nhân, nó bị người ta khống chế.

Triển Chiêu không giết người vợ mà dùng mê dược của Hiểu Vân, khiến nó mê man. Sau đó, hẳn ở vị trí lần trước dùng chân lần cuối tìm được một hang động bí ẩn. Trong động rộng rãi, cửa động bị bụi cây cùng thực vật trùm kín che mát, không nhìn kỹ rất khó phát hiện ở đây có một cái động.

Trong động rất tốt, giờ tay không thấy năm ngón. Triển Chiêu cũng không dám đốt lửa, chỉ có thể sờ soạng đi trong bóng tối. Trong động có rất nhiều thạch nhũ, từ đỉnh hướng xuống, giống như từng búp măng rất dài. Trong động nơi nơi đều ẩm ướt, không ngừng có nước từ trên cao rỏ xuống liên tiếp, âm thanh quanh quẩn trong hang động yên lặng, đơn điệu mà trống rỗng. Trong động nước đọng, khiến giày và vạt áo Triển Chiêu ướt đẫm, có điều hẳn cũng không có cách nào, chỉ có thể cẩn thận đi về phía trước, vừa đi vừa nghe ngóng, cảnh giác chú ý từng chút gió thổi cỏ lay.

Đi được ước chừng một khắc, trong động dần có chút ánh sáng, cửa động đã rất gần. Triển Chiêu xóc lại tinh thần, để ý thấy cách ánh sáng càng gần, lại bắt đầu có âm thanh nói chuyện. May mắn động này rộng rãi, lại có kết cấu phức tạp cùng thạch nhũ che dấu, Triển Chiêu sau khi tiếp cận cửa

động, không có ai phát giác.

Ở cửa động có hai người, cầm trường thương trong tay, lưng vác đại đao, một thân áo giáp, không ngờ lại là quan binh. Tuy rằng trong lòng sớm đã lường trước, có điều nhìn thấy binh lính một thân quân trang, Triển Chiêu vẫn thấy kinh hãi. Thật không ngờ bọn họ mắt to gan lớn, cứ như vậy mặc quân trang đứng đó. Triển Chiêu lợi dụng trong động ánh sáng không đủ, dùng kế dụ một người rời đi, trối lại một người khác, thay xiêm y của người nọ, bôi mặt đen, giả làm quan binh canh giữ ở động khẩu. Sau đó thừa lúc bọn họ thay ca, thuận lợi trà trộn vào bên trong.

Rời khỏi động, bên ngoài là một mảnh trời đất khác. Nơi này vô cùng rộng rãi, từng tảng nham thạch, sa thạch màu vàng đậm ở xung quanh; rất nhiều người đang bận rộn: đào bới, khuân vác, rửa nước, đốt lò các loại, có những việc hẩn nhìn không biết hoặc không hiểu. Mà những người đó, yên lặng làm việc, ngay ngắn thứ tự. Sau khi hẩn lấy cố di chuyển khắp các nơi, cho dù hẩn không hiểu bọn họ đang làm gì, nhưng lúc nhìn thấy vàng ròng được đưa ra, hẩn đã hiểu mình đang nhìn thấy cái gì. Đây, là một mỏ vàng. Bọn họ luôn tò mò bảo tàng kia là gì, thì ra là một mỏ vàng!

Hồi 137 - Bí quá hoá liều

Cái gọi là rung cây dọa khỉ, chính là tạo ra thanh thế công kích, khiến kẻ địch đang ẩn nấp phải hoảng sợ. Chỗ kỳ diệu không khác gì “Đánh rắn động cỏ”. Nhưng dùng kế này có chút phiêu lưu, kết quả có hai loại: một loại là con hổ kia bị dọa, không dám hành động thiếu suy nghĩ; một loại khác chính là chó cùng rứt giậu, con hổ kia sẽ xuống núi cắn người. Chưa tới thời khắc cuối cùng, không ai có thể khẳng định kết quả sẽ thuộc loại nào.

Nhưng mà, nếu kế này dùng cho Sài vương gia, kết quả thứ hai có thể cao hơn một chút. Bất luận thế nào, có cái gọi là không vào hang cọp, sao bắt được cọp con. Cho dù không nắm chắc, cho dù có nguy hiểm, để sớm giải quyết được việc này, vẫn phải liều mạng một phen.

Triển Chiêu sau khi nói rõ tình hình Thực nhân sơn cho Bao đại nhân, mọi người bàn bạc một hồi, quyết định giải quyết trước sự việc ở đó. Thứ nhất là mau chóng giải cứu thợ mỏ đang chịu khổ; thứ hai là rung cây dọa khỉ, khiến Sài vương gia có hành động.

Lập tức, Triển Chiêu cầm theo lệnh bài của Bao đại nhân, mang theo Vương Triều Mã Hán lặng lẽ rời khỏi thành điều binh. Ở chỗ mỏ vàng có hơn trăm binh lính trông coi, cho dù Triển Chiêu võ nghệ tốt, cũng không thể địch lại, bằng vào ba người bọn họ, không thể đảm bảo số thợ mỏ kia được an toàn, phải có đủ binh lực mới được.

Lúc Bao đại nhân xuất phát từ kinh thành, hoàng đế phái theo ba trăm điện tiền thị vệ. Vì không để Sài vương gia phát hiện, Bao đại nhân chỉ dẫn

theo năm mươi người vào thành, còn lại hiện đang trú đóng tại một chỗ bí mật trong núi bên ngoài thành Lăng châu đợi lệnh. Chỉ cần cầm lệnh bài của Bao đại nhân sẽ có thể điều động. Hai trăm năm mươi điện tiên thị vệ, đủ để chế phục số binh lính kia, không chế mỏ vàng, giải cứu đám thợ mỏ.

Triển Chiêu đi Thực nhân sơn chuyện này không thể chậm trễ. Việc này không làm khó được hắn. Nhưng thế cục trong thành lại có chút làm người ta lo lắng.

Thọ yến của Sài vương gia vô cùng náo nhiệt. Người tới dự lễ không dưới trăm người. Bàn tiệc được xếp thành sáu hàng ngang chín hàng dọc, một bàn có thể ngồi hai người. Mọi người theo lễ chế cùng quan tước ngồi theo thứ tự. Bao đại nhân không chỉ là tri kỷ của Sài vương gia, còn thay mặt Đương kim thánh thượng tới đây mừng thọ, tất nhiên ngồi bên trái Sài vương gia, bên phải chính là Sài Ngọc. Còn Bạch Ngọc Đường bị sắp xếp ở một vị trí hơi xa một chút.

Hơn một trăm người, ngồi trong hoa viên giăng đèn kết hoa, đèn luồng diễm xuyết, chiếu xuống mặt hồ một màu đỏ rực. Ca múa thái bình, chén rượu lần lượt đổi, vô cùng náo nhiệt.

Phía trước vô cùng náo nhiệt, phía sau hoa viên Sài vương phủ lại im ắng tới mức lạnh lùng. Cả sân viên lớn như vậy, chỉ nghe tiếng côn trùng cùng ếch kêu. Cho nên, lúc một cục đá nảy lên mặt đất, âm thanh phá lệ khiến người ta chú ý.

"Là ai?" Hậu hoa viên có người quát lên.

"Ầm ầm." Lại một tiếng nữa vang lên.

"Ai!" Người nọ có chút nổi giận.

Đáp lại hắn, chỉ có tiếng đá rơi.

"Người qua bên kia nhìn xem, ta đi bên này." Dứt lời, hai người đang canh giữ tại giả sơn nâng binh khí chia làm hai hướng tìm kiếm trong bụi cây.

Một bóng đen nhanh chóng hiện lên, cuối cùng biến mất bên trong giả sơn tối tăm.

Rượu quá ba tuần, đồ ăn qua năm loại. Ca múa dần dần rút xuống, hoa viên yên tĩnh hơn nhiều. Sài vương gia vừa uống rượu nói chuyện với Bao đại nhân, vừa nhìn quanh bốn phía, đột nhiên phát hiện có một chỗ ngồi trống không, nghĩ một hồi, quay sang hỏi Bao đại nhân: "Hi Nhân huynh, bên kia ban đầu là chỗ Bạch hộ vệ ngồi?"

Bao đại nhân theo ánh mắt Sài vương gia nhìn lại, nơi đó ban đầu quả thật là bàn của Bạch Ngọc Đường. Lúc này chỉ có một người, không thấy bóng Bạch Ngọc Đường.

"Đúng vậy, vừa mới rồi Bao Chứng còn thấy Bạch hộ vệ ngồi ở đó uống rượu." Bao đại nhân gật đầu.

"Ồ." Sài vương gia gật đầu, nói: "Bản Vương còn đang suy nghĩ,

không biết Bạch hộ vệ đã đi đâu rồi."

Bao đại nhân cười cười nói: "Bạch hộ vệ mê rượu, chắc là uống nhiều, lúc này đang đi nhà xí, khiến Vương gia chê cười."

Sài vương gia nghe xong bật cười: "Không nghĩ tới Bạch hộ vệ đối với rượu lại ưa thích như vậy."

Lúc này, Sài Ngọc cũng nở nụ cười, nói: "Đúng vậy, vừa mới rồi con thấy Bạch hộ vệ rời tiệc. Cước bộ vội vàng, xem ra rất sốt ruột. Nhưng đã đi một lúc mà không thấy về, không biết có phải ăn phải thứ gì không hợp không, hay là sai người đi tìm?"

Sài vương gia nghe xong, nghĩ cũng phải liền gật đầu, Sài Ngọc liền gọi Sài Lộc phái người đi tìm. Sài Lộc đi chưa được mấy bước, đã thấy một thân hồng y xuất hiện, Bạch Ngọc Đường đã trở về, lại ngồi về chỗ cũ. Thấy mấy người bọn họ nhìn hắn, liền nâng chén rượu kính Sài vương gia.

Sài vương gia nâng chén đáp lại, vừa cười vừa nói: "Trở lại rồi, quản gia không cần tìm nữa."

"Vâng." Sài Lộc liếc mắt một cái, rút lui sang một bên.

Bao đại nhân cười nói: "Nhọc Vương gia quan tâm ." Sau đó cũng nâng chén. Ba người cùng uống cạn chén rượu.

Thọ yến kéo dài ước chừng hơn một canh giờ mới tan dần. Bao đại nhân cùng Sài vương gia sau khi từ biệt cũng lên kiệu về trạm dịch. Hai người vừa về trạm dịch liền vào phòng khách nói chuyện.

"Bạch hộ vệ, tình hình thế nào?" Bao Hưng dâng trà nóng, Bao đại nhân cũng chưa vội uống đã hỏi thăm.

"Đúng như lời Hiều Vân nói, bên trong giả sơn ở hậu hoa viên có càn khôn. Trong giả sơn có mật thất, trong đó đều chứa hoàng kim, số lượng rất lớn, xem số lượng hòm gỗ trong phòng, ước chừng khoảng năm mươi vạn lượng." Bạch Ngọc Đường khẽ trả lời.

"Nói như vậy, vàng đào từ mỏ kia, đều đặt ở trong giả sơn rồi!" Bao đại nhân trầm ngâm nói. "Phát hiện này chọn đúng thời cơ, đều nhờ Hiều Vân truyền tin đúng lúc."

Sau giờ Ngọ, lúc Bao đại nhân bọn họ tới Sài vương phủ, tình cờ gặp Hiều Vân trong hoa viên. Đương nhiên cái gọi là tình cờ, chắc là do Hiều Vân cố ý. Nàng biết Bao đại nhân hôm nay sẽ tới Sài vương phủ chúc thọ, liền cùng bọn "tình cờ gặp ở hoa viên", chào hỏi một chút, sau đó thừa cơ nhét một tờ giấy vào tay Bao đại nhân. Trên đó viết: "giả sơn hậu viện, có càn khôn khác", chữ viết rất ngoạn, có thể thấy được khi viết vô cùng vội vàng.

Nàng biết giả sơn kia có huyền cơ, nhưng vương phủ bảo vệ sâm nghiêm, muốn thân không biết quý không hay vào trong tìm hiểu, không phải chuyện dễ. Tối nay Vương gia thọ yến chính là thời cơ tốt nhất. Bởi vậy nàng mới mạo hiểm gặp bọn họ trong vương phủ, đem tin tức truyền cho bọn

họ.

"Nay chúng ta đã có vật chứng, chỉ đợi Triển Chiêu phá được mỏ vàng ở Thực nhân sơn, chúng ta có thể theo chúng có bắt người." Bạch Ngọc Đường có chút hưng phấn. Vụ án này, rắc rối mấy ngày, cuối cùng có đột phá lớn, mắt thấy đã có thể kết thúc, hẳn sao có thể không hưng phấn, thật sự là rất muốn về nhà rồi.

"Đúng." Công Tôn Sách gật đầu, nhưng vẻ mặt vẫn vô cùng nghiêm túc: "Nhưng mà, lúc này là thời khắc mấu chốt. Ở chỗ Triển hộ vệ tất nhiên có thể tiến hành thuận lợi. Mà chúng ta ở trong thành Lãng châu, phải cẩn thận nhiều hơn, dù sao nhất cử nhất động, Sài vương gia đều quan sát, chỉ cần vô ý, sẽ gây ra dị động. Nếu ông ta hạ ngoan tâm, tiêu diệt chúng cứ, chúng ta sẽ thất bại trong gang tấc."

Công Tôn Sách nói vậy, Bạch Ngọc Đường cũng thấy đúng, không khỏi nhíu mày, Bao đại nhân lại lắc đầu nói: "Bản phủ không lo lắng chúng cứ sẽ bị tiêu hủy, dù sao số hoàng kim kia bọn chúng cũng lao lực tâm tư cùng thời gian mới có được, là căn cơ để bọn chúng khởi sự, hẳn sẽ không bỏ qua. Chúng ta chỉ cần đảm bảo an toàn đợi Triển hộ vệ trở về, mọi chuyện sẽ tiến hành thuận lợi."

Bao đại nhân cùng Sài vương gia là hảo hữu, bọn họ cũng hiểu rất rõ về nhau. Tuy rằng về tâm lý Bao đại nhân không muốn tin Sài vương gia sẽ mưu nghịch tạo phản, nhưng điểm đáng ngờ bày ra trước mắt, ông không thể không hoài nghi. Mà lấy hiểu biết của ông với Sài vương gia, việc Sài vương gia muốn làm, bất luận là cái gì ông ta cũng sẽ kiên trì tới cùng, không từ bỏ. Ông ta, là một người cố chấp.

Mà ngược lại, Sài vương gia đối với Bao đại nhân cũng vô cùng hiểu rõ. Ông ta biết bản tính Bao đại nhân, biết Bao đại nhân gặp việc bất bình, sẽ không bỏ qua bất cứ điểm khả nghi nào. Lời đồn về Thực nhân sơn, rơi vào trong tai Bao đại nhân, Bao đại nhân tất nhiên sẽ không bỏ mặc. Mà Bao đại nhân sau khi đến Lãng châu, tuy rằng từng nói chuyện đó trước mặt ông ta, nhưng lại vẫn chưa có hành động rõ ràng nào.

Lấy hiểu biết của Sài vương gia với Bao đại nhân, ông ta tất nhiên sinh nghi, chắc chắn có phòng bị. Nhưng Sài vương gia cũng không có hành động gì! Tình hình này vô cùng vi diệu. Vi diệu làm người ta nghĩ đến Gia Cát Lượng cùng Chu Du. Hai người hiểu nhau quá sâu, lại ai vì chủ nấy. Phán đoán lẫn nhau, tính toán đến cùng. Cuối cùng, vẫn là Gia Cát Lượng cao hơn một bậc, khiến Chu Du tức chết. Chỉ là không biết Bao đại nhân cùng Sài vương gia, cuối cùng ai có thể chiếm được tiên cơ.

Có điều, về mặt tâm lý, Bao đại nhân vẫn ôm một tia hy vọng: có lẽ lúc này Sài vương gia căn bản không biết gì, mà trong Sài vương phủ có người khác đang ra tay. Chẳng hạn, Sài Lộc, chẳng hạn tướng sĩ tiền triều Phạm Vĩnh cùng Trương Hướng. Có điều, hy vọng cuối cùng cũng chỉ là hy

vọng mà thôi. Thứ có thể chứng minh Sài vương gia có tội hay không, chỉ có chứng cứ là sự thật.

Hai người thấy Bao đại nhân thở dài, biết ông đang bất đắc dĩ cùng thốn thức, cũng không biết nói gì. Xem ra, tối nay sợ là một đêm không ngủ.

Tuy một đêm không ngủ, nhưng đêm này cuối cùng vẫn yên ổn trôi qua, bình tĩnh không sóng gió. Sáng sớm hôm sau, tình thế hoàn toàn nghịch chuyển, thật giống như những quân bài domino bị đẩy ngã quân đầu tiên, liền xảy ra một loạt phản ứng dây chuyền.

Hồi 138 – Sấm sét giữa trời quang

Thành Lãng châu yên tĩnh, khiến Hiểu Vân có chút lo sợ bất an. Yên tĩnh như vậy rất không bình thường. Triển Chiêu xuất phát đã hơn một ngày, dựa theo lộ trình tính toán, lúc này hẳn đã đến nơi, nhưng trong thành Lãng châu một chút động tĩnh cũng không có. Chẳng lẽ nhân mã của Sài vương gia đến giờ vẫn chưa nhận được tin tức sao?

"Phu nhân đã dậy rồi." Mạnh Lương thấy Hiểu Vân đi vào tiền sảnh, cười nói chuyện với nàng.

"Mạnh huynh đệ." Hiểu Vân cũng là cười đáp lời, có chút không yên lòng.

Mạnh Lương thấy nàng hướng ra ngoài nhìn, liền cười nói: "Kiệu của Vương phủ đang chờ bên ngoài, phu nhân sao còn chưa lấy hòm thuốc?"

"Kiệu của Vương phủ đã đến rồi?!" Vẫn tới đúng giờ như mọi hôm. Nếu đã như vậy, nàng thừa cơ hội này tới Vương phủ xem động tĩnh thế nào. Nghĩ xong, Hiểu Vân xoay người về phòng lấy hòm thuốc, lên kiệu tới Vương phủ. Trước khi đi còn gửi cho Mạnh Lương một phong thư, bảo hẳn đợi nàng đi rồi, đưa tới trạm dịch cho một người tên là Công Tôn Sách tiên sinh.

Mạnh Lương trong lòng nghi hoặc, có điều Hiểu Vân không có thời gian giải thích, vội vàng mà đi. Đợi nàng đi xa rồi, Mạnh Lương cũng ra cửa. Nhưng mà trong lòng suy nghĩ: Công Tôn Sách hẳn biết, là người rất mưu trí bên cạnh Bao đại nhân, Đinh đại phu viết thư cho ông ta làm gì? Chẳng lẽ nàng có quen biết Công Tôn Sách? Nàng có quan hệ gì với Khai Phong Phủ? Đã mấy ngày qua, mỗi ngày nàng đều tới Vương phủ chữa bệnh cho Thế tử, còn Triển đại ca đã đi mấy ngày không trở về rồi, không biết là đi làm gì. Hắn cảm thấy bọn họ cất giấu rất nhiều bí mật, mà bọn họ đến Lãng châu, tất nhiên không phải vì du sơn ngoạn thủy. Bọn họ, cuối cùng là ai? Bọn họ đến thành Lãng châu là vì cái gì?

Từng chút từng chút nghi vấn nổi lên trong lòng, Mạnh Lương không khỏi gia tang cước bộ, hướng tới trạm dịch. Hắn có trực giác, sau khi gặp vị Công Tôn tiên sinh kia, hẳn sẽ biết chân tướng bên trong.

-0-

Giống như bình thường, kiệu dừng trước cửa hông, sau đó vẫn là vị tiểu ca kia dẫn đường cho nàng. Hiểu Vân đi đường, tới hoa viên bên trong Vương phủ, vải đỏ cùng đèn lồng vẫn còn đó, chưa kịp cất đi. Ngẫu nhiên có một hai nô bộc đang dọn dẹp trong sân. Tất cả thoát nhìn vô cùng bình thường. Nàng đi vào chỗ ở của Sài Ngọc, hắn đang viết chữ. Hai người nói mấy câu, Hiểu Vân bắt đầu chăm chú. Nhưng mà nàng tâm thần không yên, mấy lần suýt nữa chằm sai huyết vị, khiến Sài Ngọc bị đau vài lần.

"Tiểu vương gia, xin lỗi, tại hạ đêm qua ngủ không ngon, có chút hoảng hốt, làm hại tiểu vương gia..." Hiểu Vân vừa thu dọn ngân châm, vừa ngượng ngùng nhận lỗi. Sài Ngọc lại vẻ mặt ôn hòa, khoát tay nói không sao.

Lúc này, Sài Lộc đi đến. Sau khi hành lễ cùng Sài Ngọc, lại thi lễ với Hiểu Vân, nói: "Đình đại phu, Vương gia cho mời."

"Vương gia?" Hiểu Vân có chút kinh ngạc, nàng tới nơi này nhiều lần như vậy, ngoại trừ lần đầu tiên gặp nhau, nàng còn chưa gặp lại Sài vương gia đâu.

"Phụ vương tìm Đình đại phu có việc à?" Sài Ngọc hỏi Sài Lộc.

"Vâng" Sài Lộc đáp.

"Quản gia, không biết Vương gia tìm tại hạ có chuyện gì?" Hiểu Vân nghiêng đầu nhìn Sài Lộc. Sài Lộc nói không biết, chỉ nói Vương gia muốn gặp nàng, Hiểu Vân nghĩ một chút, đeo hòm thuốc đi theo ông ta.

Hiểu Vân đi theo Sài Lộc, qua nhiều đường, đi vào một căn phòng lớn. Trong phòng không có người, Sài Lộc bảo nàng chờ một chút rồi bỏ đi, sau đó nha hoàn vào dâng trà. Hiểu Vân cũng không dám uống, chỉ ngồi chờ trên ghế. Đợi chốc lát cũng không thấy người đến, Hiểu Vân có chút không kiên nhẫn đứng lên. Sài vương gia này muốn làm gì vậy? Suy nghĩ một chút, đứng dậy muốn ra ngoài, còn chưa kịp bước qua cửa, chỉ nghe xịch một tiếng, Hiểu Vân thềm kêu không ổn, dưới chân hẫng một cái, rơi thẳng xuống dưới.

-0-

"Người đến làm gì?" Mạnh Lương đến trạm dịch, vừa tới cửa lớn, liền bị thị vệ ngăn lại tra hỏi.

Mạnh Lương hai tay ôm quyền vái chào. "Tiểu sinh tới truyền tin cho Công Tôn tiên sinh, xin vào thông báo một tiếng."

Thị vệ kia vừa nghe là tới truyền tin, liền bảo hắn để thư lại, Mạnh Lương không chịu, nói là phải gặp để đưa. Đúng lúc Trương Long đi từ trong ra, thị vệ kia giải thích cho Trương Long, Trương Long liền dẫn Mạnh Lương vào trạm dịch.

Cha, nữ nhi như cũ tới Vương phủ, đừng lo.

Một câu ngắn ngủi, đến cả lạc khoản cũng không có, lại khiến Công

Tôn Sách lệ nóng quanh tròn. Không biết cuối cùng là do kích động, hay là do lo lắng. Thời điểm máu chót này, nàng vẫn đến Sài Vương phủ. Mà một chữ cha kia, lại khiến ông cảm khái không thôi. Chẳng phải gọi là tiên sinh, từ nay về sau không còn quan hệ cha con sao? Nhưng mà, trong lúc vội vàng, buông một chữ này, chính là chân tình.

Mạnh Lương không như mình trông đợi, nghe được chuyện gì. Công Tôn Sách xem xong thư, đa tạ Mạnh Lương, rồi cho Trương Long nhanh chóng dẫn hắn ra ngoài. Mà Trương Long có tư thế vội vã đuổi hắn đi, làm Mạnh Lương trong lòng không thoải mái. Nghĩ người Khai Phong Phủ này quả thật là kiêu ngạo. Không muốn tiếp khách sao, đã thế tiểu sinh sẽ đi thật từ từ. Trong lòng suy nghĩ, dưới chân cố ý đi chậm lại. Lúc đi tới trước cửa, hắn nhìn mà choáng váng. Đây là tình huống gì?

Hai thị vệ vốn đang canh giữ ở cửa trạm dịch đã không còn bóng dáng. Chỉ thấy bên ngoài trạm dịch, cả con đường lớn đã ngập người. Giương cung bạt kiếm, binh lính trang bị giáp trụ, vây trạm dịch ba vòng.

"Đây, đây là chuyện gì?" Mạnh Lương có chút mê mang, lúc vừa rồi còn không thấy những người này, sao nhaoáng một cái đã vây chặt trạm dịch rồi? Bọn họ từ trên trời giáng xuống, hay là từ dưới đất chui lên? Còn nữa, bọn họ không phải là quan binh sao? Vây quanh trạm dịch làm gì? Ở bên trong chính là Bao đại nhân đó!

Trương Long thở dài, lắc đầu nói: "Vừa rồi bảo người đi mau một chút, người lại chậm chạp, giờ thì hay rồi, có muốn chạy cũng không chạy được nữa." Dứt lời, Trương Long liếc mắt nhìn hai người đứng giữa đám binh lính, người mặc quan bào hắn biết, là Tri châu Trương Hường, một vị tướng quân, có lẽ chính là thống soái châu quân Phạm Vĩnh.

"Trương, Trương đại nhân, bọn họ đang làm gì vậy? Chẳng lẽ bọn họ muốn, muốn..." Mạnh Lương không dám tin tình hình trước mắt, bị ý tưởng vừa lóe lên trong đầu dọa sợ. Chẳng lẽ bọn họ muốn mưu hại mệnh quan triều đình!

Trương Long nhìn Mạnh Lương, có chút bất đắc dĩ. "Đúng vậy, đúng như người suy nghĩ, người mau vào báo cho Bao đại nhân đi." Dứt lời, đẩy Mạnh Lương còn đang trợn mắt há mồm vào trong trạm dịch. Bản thân bước lên vài bước, hướng bọn họ hét lên: "Người ở đâu? Bao đại nhân ở trong này, sao có thể làm càn như vậy."

"Tri châu Lăng châu Trương Hường, chỉ huy sứ châu quân Phạm Vĩnh ở đây, xin Bao đại nhân ra mặt."

Mạnh Lương bị Trương Long đẩy vào trong, lão đảo một cái suýt nữa ngã sấp. Nghe thấy bên ngoài Trương Hường cùng Phạm Vĩnh kêu gào muốn Bao đại nhân ra mặt, cuống quýt chạy vội vào trong, vừa chạy vừa nghĩ, đừng phải chuyện trọng đại rồi.

"Bao, Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, đại sự không ổn..."

Công Tôn Sách đang cùng Bao đại nhân ở trong phòng, nghe tiếng Mạnh Lương, nhìn nhau nói:

"Chuyện nên đến, cuối cùng đến rồi."

Bao đại nhân đứng lên, vượt phăng quần áo, chậm rãi bước ra ngoài, Công Tôn Sách đi theo, Bạch Ngọc Đường theo sát phía sau. Ba người tới cửa trạm dịch, song phương đã thủ thế. Trương Long Triệu Hồ mang theo sai dịch của Khai Phong Phủ, còn có điện tiền thị vệ đi theo, chẳng qua sáu mươi người, người người cầm đại đao trong tay, trận địa sẵn sàng đón quân địch. Mà đối mặt với bọn họ, là đội quân áo giáp trường thương. Xếp thành sáu hàng, lấp kín con đường trước cửa. Bọn họ có bao nhiêu người? Từ đầu này đến đầu kia, nhìn không thấy điểm cuối. Ít nhất cũng phải có hơn bốn trăm người. Sáu mươi người đối địch với bốn trăm người? Cho dù có Bạch Ngọc Đường ở đây, bọn họ cũng không có phần thắng. Huống chi Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách tay trái gà không chặt.

"Trương Hường, Phạm Vĩnh bái kiến Bao đại nhân." Trương Hường cùng Phạm Vĩnh đứng ở trước đội ngũ bên kia, thấy Bao đại nhân đi ra, vội hai tay ôm quyền, cúi người hành lễ.

Bao đại nhân nhíu chặt hai hàng lông mày, mím chặt môi, mặt ngăm đen, không giận mà uy. Ông đứng trên bậc thềm ở cửa trạm dịch, đôi mắt quét một vòng, cuối cùng dừng tầm mắt trên người Trương Hường và Phạm Vĩnh.

"Trương Hường, Phạm Vĩnh. Hai người các ngươi biết mình đang làm gì không?" Bao đại nhân giọng nói trầm ôn mà uy nghiêm, cho dù đôi mắt với nhiều khó khăn thử thách, vẫn mặt không đổi sắc.

"Chúng ta tất nhiên biết mình đang làm gì." Trương Hường nhìn thẳng Bao đại nhân, cao giọng trả lời.

"Tốt." Bao đại nhân lớn tiếng nói một chữ tốt. "VẬY các ngươi cũng biết, ám sát mệnh quan triều đình, khâm sai đại thần là tử tội. Mà tội mưu nghịch, sẽ liên lụy tới cứu tộc!"

Trương Hường cười nói: "Chúng ta biết, có điều, chúng ta không sợ, bởi vì Triệu Trinh hãn không có cơ hội này!"

"Câm mồm!" Bao đại nhân lớn tiếng khiển trách, "Tên Thánh Thượng là điều kiêng kỵ, ai cho các ngươi gọi? Hạng người đại nghịch bắt đạo như các ngươi, bản phủ tất nhiên không thể buông tha."

"Bao đại nhân!" Trương Hường khoanh hai tay, cười càng sâu: "Lão nhân gia ngài nhìn cho kỹ tình thế trước mắt đi, hiện tại ngài là cá nằm trên thớt, ngài làm thế nào không buông tha chúng ta?"

"Thiên lý sáng tỏ, ngươi tất nhiên khó thoát lưới pháp luật." Bao đại nhân trầm giọng nói. "Nếu ngươi lạc đường biết quay lại đúng lúc, vẫn còn chưa muộn!"

"Bao đại nhân, theo Trương Hường thấy, Vương gia chính là thiên lý,

Trương Hường chỉ nhận Vương gia là chủ tử. Vì thiên hạ của Sài gia, Trương Hường cam nguyện vượt lửa qua sông, cho dù xuống địa ngục, Trương Hường cũng không nói một chữ không. Hưởng chi, chỉ là giết vài người."

"Chấp mê bất ngộ*!" Bao đại nhân nhìn Trương Hường, vẻ mặt kiên quyết, lại cảm thấy đau lòng. Vương gia à Vương gia, quả thật là ông, ông sao có thể hồ đồ như vậy!

** Chấp mê bất ngộ: một mực không chịu giác ngộ.*

"Bao đại nhân, hiện tại chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người ở đây sẽ chết dưới loạn tên. Cho dù có Cẩm Mao Thủ Bạch Ngọc Đường lừng lẫy đại danh, ngoại trừ hấn, chỉ sợ không thể cứu nổi ai khác." Trương Hường liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường nói: "Bạch Ngọc Đường, người nếu hành động thiếu suy nghĩ, ta cũng không cam đoan cung tiễn có mắt, sẽ không đả thương người nào."

Bạch Ngọc Đường nắm chặt kiếm trong tay, đứng bên cạnh Bao đại nhân, nhìn chăm chăm Trương Hường, không nói một lời.

Trương Hường cười cười, giống như vô cùng hài lòng với biểu hiện của Bạch Ngọc Đường, tiếp tục nói: "Sở dĩ ta không động thủ, Bao đại nhân chắc cũng hiểu được đạo lý bên trong! Bao đại nhân cùng Vương gia là bạn tốt nhiều năm, giao tình không nhỏ. Vương gia nhớ tình bằng hữu, không đành lòng nhìn ngài chết thảm, lệnh cho Trương Hường bất luận thế nào cũng phải giữ lại Bao đại nhân, giúp ngài ấy làm nên bá nghiệp thiên thu."

"Mơ tưởng!" Bao đại nhân nổi giận quát, "Bản phủ tuyệt không phụ thánh ân, người cũng chớ nên đắc ý vội, đến cuối cùng hươu chết vào tay ai, còn chưa biết đâu!"

Trương Hường cười lắc đầu, nói: "Bao đại nhân, Ngự miêu của ngài đã trở thành mèo chết, chẳng lẽ ngài còn trông cậy hấn mang theo đội quý thị vệ tới cứu ngài sao?"

Bao đại nhân trong lòng run lên, vẻ mặt thu lại, cau mày. Chẳng lẽ, chẳng lẽ Triển hộ vệ đã xảy ra chuyện? Đám người Công Tôn Sách cũng biến sắc, mở trừng mắt nhìn chăm chăm Trương Hường.

"Người làm gì Triển Chiêu rồi?" Bạch Ngọc Đường nghiêm mặt, lạnh lùng hỏi.

"Hấn, đã chết!" Trương Hường nói từng chữ một.

Trương Long giận dữ, quát: "Trương Hường, người cầm mồm! Triển đại nhân làm sao chết dưới tay đám tiểu nhân các người được!"

Trương Hường liếc mắt nhìn đám người Khai Phong Phủ cười nói: "Các người nghĩ xem, chúng ta làm sao lại ngốc như vậy, vận chuyển hoàng kim vào đúng ngày đại thọ của Vương gia? Các người nghĩ, Công Tôn Hiểu Vân làm thế nào lại phát hiện sự khác thường của hậu hoa viên trong Sài Vương phủ? Các người nghĩ xem, Triển Chiêu lên Thục nhân sơn, ở đó có

thể có cái gì chờ hấn? Chẳng qua chỉ là một đồng tử thi cùng hơn trăm cân hỏa dược mà thôi. Cho dù Triển Chiêu võ công cao cường, chỉ sợ cũng đành chạy trời không khỏi nắng."

Những lời này của Trương Hướng, giống như mũi dao nhọn, từng nhát từng nhát đâm vào tim bọn họ, khiến trái tim bọn họ vỡ nát, máu huyết đầm đìa. Triển đại nhân, Triển đại nhân của bọn họ!

Bạch Ngọc Đường không nói một lời, làm bộ rút kiếm, lại sợ ném chuột vỡ đồ, cắn chặt khớp hàm buông kiếm xuống.

Bao đại nhân chỉ cảm thấy một trận choáng váng, giống như bị thứ gì đó đánh trúng, thân hình chao đảo, suýt chút nữa không đứng vững.

"Đại nhân!" Công Tôn Sách bước lên phía trước đỡ lấy.

Không, không có khả năng, Triển hộ vệ hấn, hấn... Ngàn tính vạn tính, không tính đến bước này. Sài vương gia ơi Sài vương gia! Ông lại trở nên tâm ngoan thủ lạt như vậy, quả thật là quyền lực đã che mờ mắt ông rồi sao? Triển hộ vệ, bản phủ xin lỗi người, nếu không phải bản phủ còn trông vào một phần may mắn, làm sao lại người chết oan uổng như vậy? Bản phủ xin lỗi người...

"Đại nhân! Đại nhân!" Mắt thấy Bao đại nhân nhắm chặt hai mắt, thần sắc thống khổ, một hồi lâu nói không ra lời, mọi người nóng lòng không thôi, vội vàng gọi.

Qua hồi lâu, Bao đại nhân mới chậm rãi mở mắt, "Công Tôn tiên sinh, đỡ ta đi vào."

"Vâng, đại nhân." Công Tôn Sách cố nén đau xót trong lòng, đỡ Bao đại nhân, có Bạch Ngọc Đường che chở, chậm rãi lui vào trong trạm dịch.

Nhìn cửa trạm dịch đóng lại, Phạm Vĩnh có chút không kìm nén được. "Trương Hướng!"

Trương Hướng khoát tay, ngăn Phạm Vĩnh lại: "Đừng hoảng hốt, nay bọn họ đã là thịt bò trong nồi, chúng ta không ngại đợi thêm chút nữa. Bao đại nhân là tri kỷ của Vương gia, nếu có tổn hại, ở chỗ Vương gia cũng khó lòng giải thích."

Cửa lớn đóng chặt sau lưng, Bao đại nhân đỡ tường đá, thở dốc.

"Đại nhân..." Công Tôn Sách lo lắng, nóng lòng không thôi. Đại nhân luôn bình tĩnh, nếu không phải đau lòng mất đi ái tướng, cực kỳ bi ai, sao có thể thất thố như vậy. "Đại nhân, có nên..."

"Bạch hộ vệ." Giọng nói của Bao đại nhân có chút run rẩy, nhưng vẫn uy nghiêm.

"Có thuộc hạ."

"Giết!" Một chữ, nhẹ nhàng thốt ra từ miệng Bao đại nhân, lại uy thế khiếp người.

Bạch Ngọc Đường ngây người, không dấu được sát ý ngập tràn quanh thân: "Vâng!"

Xích... ! Một phát hỏa pháo xông lên trời cao, ba một tiếng chìm vào tận mây xanh, tản ra tàn lửa cùng sương khói, nhưng lại tạo ra hình một con chuột.

Bạch Ngọc Đường xuất kiếm, phi thân một cái nhảy khỏi tường. Tay trái vung lên, sáu cây tiêu đồng thời bắn ra, bay ra bốn phương tám hướng. Ngay sau đó, chân động một chút, bảo kiếm trên tay vung lên, phi thân bay về phía trước.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường tất sẽ báo thù cho ngươi!

Hồi 139 – Con trai của Vương gia

"A..." Trên cổ tay truyền đến từng trận đau đớn, khiến Hiểu Vân không khỏi rên rỉ ra tiếng. Tay phải khẽ sờ, gò lên một khối, đã sưng rộp lên rồi. Hiểu Vân nhẹ nhàng tựa vào tường đá, chậm rãi điều chỉnh hô hấp, để bản thân mình bình tĩnh trở lại. Mới vừa rồi bị rơi xuống, khiến nàng rất sợ hãi. Có điều còn may, chỉ bị thương ở tay thôi, đã may lắm rồi.

Bốn phía một mảnh tối đen, giờ tay không thấy năm ngón. Phòng tối yên tĩnh, Hiểu Vân chỉ nghe thấy tiếng hít thở của mình. Lẳng lẳng đợi trong chốc lát, chậm rãi thích ứng với bóng tối, nàng mới thấy trên đỉnh đầu có một chút ánh sáng. Phòng tối này có hình vuông, bốn phía tất cả đều là tường đá bóng loáng, sờ một vòng cũng không thấy cơ quan gì. Độ cao không đến hai trượng, đối với nàng mà nói đã là chuyện khó, huống chi trên nóc bị đá lấp lại, nàng làm thế nào ra được.

Nghĩ đến đây, Hiểu Vân không khỏi thở dài một tiếng, vốn định đến xem tình hình, kết quả ngược lại lọt vào cạm bẫy, thật sự là gây thêm trở ngại. Cũng không biết là ai bắt nàng, bọn họ giam nàng làm gì. Chẳng lẽ bọn họ đã biết thân phận của nàng? Nghĩ đến đây, Hiểu Vân không khỏi hoảng hốt. Chẳng lẽ bọn họ muốn lấy nàng ra áp chế Bao đại nhân? Nếu quả thực như thế, lần này nàng vạn phần không nên tới đây, không nên mạo muội như vậy. Nhưng mà bây giờ cho dù hối hận, cũng đã vô ích. Giờ phút này, nàng chỉ có thể chờ, chờ có người xuất hiện. Nếu bọn họ muốn bắt nàng làm con tin, vậy nàng tạm thời không bị nguy hiểm tới tính mạng. Huống chi nàng có thể trị được bệnh cho Sài Ngọc, Sài vương gia hẳn là sẽ không gây bất lợi với nàng. Nghĩ như vậy, trong lòng cũng dần yên tĩnh trở lại. Thôi, sự đã rồi, vậy phải thích ứng trong mọi tình cảnh thôi.

Hiểu Vân thở dài, tay phải theo bản năng xoa cái bụng bằng phẳng của mình. Cũng may, nó không sao. Nếu nó có gì sơ xuất, nàng làm sao ăn nói được với Triển Chiêu. Nếu Triển Chiêu biết mình mang thai đứa nhỏ này còn xúc động chạy loạn, có lẽ sẽ giận điên lên mất. Nhớ tới bộ dáng tức giận khản trương của Triển Chiêu, Hiểu Vân không nhịn được bật cười. Cho dù hẳn tức giận, cũng không nở mắng nàng, nàng hiện là phụ nữ có thai, là động

vật cần bảo hộ cấp một đó. Ha ha, không biết Triền Chiêu biết nàng mang thai sẽ cao hứng tới mức nào.

-0-

Bạch Ngọc Đường bắn xong phi tiêu, lập tức giết chết sáu người, rậm rạp ngã xuống. Người có mặt đều kinh ngạc. Bọn họ không ngờ Bạch Ngọc Đường lại đột nhiên phi thân ra từ trạm dịch, trực tiếp giao phong. Soạt một tiếng, binh lính bên người Trương Hướng đứng mũi chịu sào, bị Bạch Ngọc Đường một kiếm cắt qua cổ họng. Người nọ trong nháy mắt đã đứt khí. Máu phun như suối, bắn lên người Bạch Ngọc Đường, vạt áo thuần trắng của hắn nở ra từng đóa hoa hồng đỏ thắm.

Bạch Ngọc Đường giẫm lên bả vai một tên lính, ném về phía Trương Hướng, trường kiếm mang theo từng đợt máu tươi, theo động tác của hắn rơi xuống. Keng một tiếng, kiếm của Trương Hướng từng chiêu từng chiêu chống lại thế công của Bạch Ngọc Đường.

"Trương Hướng!" Bạch Ngọc Đường quát một tiếng, chân dẫm một cái, chuyển tư thế, trường kiếm vung lên, lại thêm một chiêu nữa. Kiếm khí sắc bén, chiêu chiêu hướng tới chỗ yếu hại, khiến Trương Hướng liên tục lui về phía sau. Người chung quanh đều thối lui, sợ kiếm khí của Bạch Ngọc Đường lan đến.

Phạm Vĩnh thấy Bạch Ngọc Đường tấn công ào ạt, không khỏi có chút tim đập nhanh, thối lui vài bước. Thấy đám người Trương Long đang xông ra, vội vung tay: "Bắn tên!"

Trong nhất thời, tên bay như mưa, hướng về đám người Trương Long. Người của Khai Phong Phủ, có ai không từng trải qua mưa gió hiểm nguy, mà những điện tiễn thị vệ này, là tinh hoa tuyển chọn từ trong quân, người người đều là cao thủ. Chỉ thấy bọn họ đưa đao vung lên, chặt đứt đám tên bay tới.

Hai nhóm người bắt đầu giao chiến. Hiện trường trong nháy mắt trở nên vô cùng hỗn loạn.

"Cộp cộp cộp..." Cùng với tiếng bước chân dồn dập, một đội quân từ phía tây xông đến, khí thế bài sơn đảo hải, khiến đám người Trương Hướng hoảng hốt.

Đúng, đó đúng là một đội quân. Người người giáp mũ chinh tề, mang theo trường mâu, đại đao, tư thế hiên ngang oai hùng, như từ trên trời giáng xuống.

Cầm đầu, một người mặt tròn da đỏ, dáng người khô ngô, một thân khô giáp bạc sáng loáng. Trường bào màu xanh đen, phấp phới theo gió. Trường thương bảy thước, tua kiếm đỏ tung bay. Bảo mã toàn thân đỏ thắm. Người như mãnh hổ, giọng như chuông lớn. Hét lên một tiếng, đao trường thương qua, đã khiến một đám người phía trước đổ rạp.

"Điền Thừa Văn ở đây. Nghịch tặc lớn mật, còn không mau thúc thủ

chịu trời... !"

"Điền tướng quân!"

Điền Thừa Văn, vào năm Đại Trung Tường Phủ thứ ba đời Tống Chân Tông (năm 1010), được phong làm An Bình Giao Chỉ tướng quân, biệt danh Điền lão hồ, xa gần không ai không kính phục.

Danh hào của An Bình Giao Chỉ tướng quân vừa nói ra, mọi người ồ lên, vội buông binh khí, không chiến mà hàng. Chỉ huy sứ Phạm Vĩnh ngoan cố chống cự, bị bắt. Trương Hượng bị thương bỏ trốn. Chỉ trong nửa canh giờ, trạm dịch đã được giải vây.

Ngược lại, Sài vương phủ bị vây. Sài vương gia khởi sự không thành, tự ái bỏ mình.

-0-

Tiếng bước chân lúc nặng lúc nhẹ, dần dần đến gần, sau đó đứng trước cửa phòng nàng.

Ầm một tiếng, phiến đá trên cao mở ra. Ánh sáng bất ngờ khiến Hiểu Vân theo phản xạ nhắm mắt lại.

"Là Đinh đại phu sao?"

Nàng nghe ở trên có tiếng người nói chuyện với mình, đó là giọng của Sài Ngọc. Là hấn?

"Ta đây."

"Để ta thả dây thừng xuống, ngươi bắt lấy dây thừng, ta kéo ngươi lên."

Vừa dứt lời, quả thực có dây thừng buông xuống. Hiểu Vân đưa tay tóm lấy, buộc thật chắc. Dưới chân dùng sức, nương theo dây thừng, vài ba cái đã nhảy lên trên.

"..."

Sài Ngọc đứng trước mặt nàng nhìn có chút kỳ quái. Vẻ mặt tiêu tụy u buồn. Nhìn ánh mắt hấn, càng khiến nàng không hiểu sao cảm thấy không thoải mái.

"Tiểu vương gia." Hiểu Vân thử gọi hấn một tiếng.

Sài Ngọc kinh ngạc một chút mới nói: "Khiến phu nhân sợ hãi rồi!"

Hiểu Vân cả kinh, hai tay căng thẳng, đề phòng nhìn hấn. Hấn biết thân phận nàng!

Sài Ngọc thấy nàng mang vẻ mặt phòng bị nhìn mình, cười khổ một chút rồi chậm rãi đi tới ngồi xuống ghế.

"Phụ vương, đã qua đời."

Hiểu Vân cả kinh, kinh ngạc nhìn hấn. Sài vương gia đã chết? Đang êm đẹp sao lại chết!

"Vương gia ngài ấy..." Hiểu Vân liếm đôi môi khô khốc, khẩn trương hỏi.

Sài Ngọc nhìn nàng, nhìn chằm chằm, ánh mắt phức tạp, khiến người

ta cảm thấy đau xót trong lòng. Bất đắc dĩ, đau đớn, chua xót, thống hận, nàng không nhìn rõ có bao nhiêu cảm xúc bên trong.

"Phụ vương..." Sài Ngọc chậm rãi nhắm mắt, vẻ mặt tuyệt vọng: "Mưu đồ tạo phản, sự tình bại lộ, khởi sự không thành, tự sát bỏ mình."

Mười sáu chữ vô cùng đơn giản, từ trong miệng Sài Ngọc nói ra, chữ nào cũng gian nan, giống như nặng ngàn cân.

"Ta không biết, phụ vương lại..."

Hiệu Vân trong lòng trầm xuống, nhẹ nhàng thở ra. Bọn họ đã thành công. Nhưng nhìn đến bộ dáng của Sài Ngọc, trong lòng không có cách nào thoải mái vui vẻ.

"Tiểu vương gia, người mắt đã mắt, xin nén bi thương." Hiệu Vân chỉ có thể an ủi hẩn như vậy.

"Phụ vương, sao người lại nhẫn tâm như vậy, bỏ con mà đi!" Sài Ngọc thấp giọng nức nở.

Sài Ngọc cực kỳ bi thương, bộ dáng thất hồn lạc phách khiến Hiệu Vân phải quay mặt đi, không đành lòng nhìn tiếp, không biết nói cái gì cho tốt. Nếu Sài Ngọc đã biết thân phận của nàng, hẳn tất nhiên cũng từ chỗ Sài vương gia biết được nàng tiếp cận hẩn với mục đích không thuần khiết. Hiện tại bất luận nàng nói gì cũng có vẻ không đúng.

"Ta, thật có lỗi..." Suy nghĩ hồi lâu, nàng chỉ có thể nói như vậy.

Sài Ngọc không mở mắt, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, không trả lời nàng. Im lặng, chỉ có lòng ngực không ngừng phập phồng, để biết hẩn vẫn còn đang hít thở. Yên tĩnh một hồi, mới nói: "Phu nhân ra ngoài đi, bọn họ có lẽ đang tìm người."

"Đa tạ tiểu vương gia." Hiệu Vân khẽ cắn môi, đứng dậy chuẩn bị chạy lấy người, vừa ra tới cửa lớn, chợt nghe thấy phía sau keng một tiếng. Hiệu Vân cuống quýt quay lại, nhìn thấy Sài Ngọc đang cầm chủ thủ trong tay, nhắm ngay vào bụng mình đang chuẩn bị đâm xuống.

"Tiểu vương gia!" Hiệu Vân kinh hô một tiếng, cuống quýt chạy lên muốn ngăn chủ thủ lại. Chỉ có điều không kịp nữa, chỉ có thể dùng sức đánh vào khuỷu tay hẩn, đánh lệch hướng chủ thủ, đâm trượt qua thắt lưng hẩn.

Hiệu Vân đoạt được chủ thủ ném ra ngoài.

Sài Ngọc ngẩng đầu nhìn nàng, giống như muốn lên án, vì sao nàng lại tước đoạt quyền được chết của hẩn. Hiệu Vân không hề sợ hãi trừng trở lại.

"Sài Ngọc, tự sát là hành vi của kẻ nhu nhược."

Hai người đối diện hồi lâu, cho đến lúc máu tươi chậm rãi chảy ra, nhiễm đỏ áo gấm.

Hiệu Vân không nói một lời, xé lụa mỏng trong phòng, buộc chặt thắt lưng của Sài Ngọc, tạm thời cầm máu. Sài Ngọc lại rất ngoan ngoãn ngồi yên, để mặc Hiệu Vân sắp xếp, không hề nhúc nhích.

Băng bó xong, Hiểu Vân cuối cùng nhịn không được chạy ra ngoài nôn một trận. Tư thế kia giống như muốn đem toàn bộ dạ dày ói ra ngoài, khiến Sài Ngọc kinh ngạc.

Hiểu Vân nôn xong một trận, tới lúc không thể phun ra thứ gì nữa, chỉ có thể liều mạng thở dốc. Qua hồi lâu mới dần dần dừng lại. Nhưng sắc mặt trắng bệch, khiến người ta nhìn mà lo lắng.

"Phu nhân, làm sao vậy?"

Hiểu Vân suy yếu lắc đầu. "Không có việc gì. Chỉ là nôn nghén mà thôi." Lần đầu tiên phản ứng khi mang thai, lại phát sinh lúc này, thật sự có chút xấu hổ.

"Nôn, nghén?" Trên mặt Sài Ngọc hiện lên một tia vi diệu: "Phu nhân có thai?"

"Đúng." Hiểu Vân ngượng ngùng gật đầu. Nàng muốn để Triền Chiêu là người đầu tiên biết. Không ngờ lại trở thành Sài Ngọc.

"Đây là việc vui, chỉ là đáng tiếc..." Sài Ngọc thở dài.

"Tiểu vương gia có ý gì?!" Hiểu Vân nén giận nhướn mi.

"Đáng tiếc, đứa nhỏ tương lai chỉ có mẫu thân, không có phụ thân rồi."

"Sài Ngọc! Lời này của ngươi có ý gì?" Hiểu Vân trừng mắt nhìn Sài Ngọc. Tiểu tử đáng chết, cho dù ngươi mất phụ thân, trong lòng không thoải mái, cho dù ta tiếp cận là muốn lợi dụng ngươi, nhưng cũng dụng tâm chữa bệnh cho ngươi, ngươi không thể nguyên rủa trượng phu người khác như vậy!

"Phụ vương đặt cược bấy hỏa dược ở mỏ vàng, không ai có thể sống sót."

"Không." Hiểu Vân lắc đầu, "Ngươi nói vậy, không có khả năng, ngươi nói vậy, có phải không?"

Sài Ngọc nhìn hai tay đang giấu trong tay áo của mình, sạch sẽ tinh tề, lại hiện lên gân xanh.

"Không, đây là thật sự."

"Tướng công, tướng công!"

Nhìn Hiểu Vân tông cửa xông ra, trên mặt Sài Ngọc có khoái cảm trả được thù, còn có hận ý không cần che dấu.

Hồi 140 – Ngày nào người về

"Đại nhân, đây là thư Sài vương gia để lại cho đại nhân." Công Tôn Sách dâng một phong thư, tìm thấy trên giường của Sài vương gia. Khi bọn họ vào tới vương phủ, tìm được Sài vương gia, ông ta đã khí tuyệt bỏ mình.

Bao đại nhân nhận thư, chậm rãi mở ra. Chữ viết quen thuộc, sinh động trước mắt. Câu chữ ít ỏi, lại khiến người đọc tê lương chua xót. Tay của Bao đại nhân không khỏi run lên.

Hi Nhân huynh,

Con ta vô tội, xin nhớ tình bạn cũ, thay ta chiêu cố.

Hoài Ân tuyệt bút

Hoài Ân huynh ơi Hoài Ân huynh, biết là như thế, tội gì mà làm? Sớm biết hôm nay, lúc trước sao còn như thế!

Mảnh giấy mong manh, khẽ khàng rơi xuống.

"Đại nhân..." Công Tôn Sách vẻ mặt lo lắng, không biết khuyên giải thế nào. Chỉ xoay người nhặt lên, vuốt phẳng lại, đặt trở vào bì thư.

Qua một hồi lâu, Bao đại nhân mới nói chuyện. "Đã tìm được Hiểu Vân chưa?"

Công Tôn Sách lắc đầu, "Vẫn không có tin tức."

Bao đại nhân thở dài thật sâu. Hôm nay, ông thật sự thở dài quá nhiều.

"Công Tôn tiên sinh, khi tìm được Hiểu Vân, nếu nàng hỏi Triển hộ vệ, chúng ta trả lời thế nào?"

Công Tôn Sách cúi đầu, trầm mặc một lúc mới nặng nhọc nói: "Trước tiên, trước tiên đừng nói. Đệ tử sợ..."

Vừa dứt lời, loảng xoảng một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra, người xông vào chính là Hiểu Vân.

"Đại nhân, cha!"

"Hiểu Vân? !" Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách đều ngẩn người.

"Cha, Triển Chiêu đâu?" Hiểu Vân chạy vội tới bên người Công Tôn Sách, nắm lấy ống tay áo của ông, vội vàng hỏi.

Về mặt kinh hoàng của Hiểu Vân, khiến Công Tôn Sách trong lòng căng thẳng, hay là nàng đã biết?

"Hiểu Vân, đại nhân đang ở đây, sao có thể vô lễ như vậy." Công Tôn Sách cố tình trấn tĩnh mà nhắc nhở nàng. Hiểu Vân giờ phút này làm sao để ý được chuyện gì, làm sao còn nghe vào lời của ông. Nàng ra sức túm tay áo ông, nhìn chằm chằm Công Tôn Sách hỏi lại một lần: "Triển Chiêu đâu?"

Âm thanh bén nhọn, Công Tôn Sách trong đầu run lên. Bao đại nhân bình tĩnh hơn, đi tới vỗ vai Hiểu Vân, an ủi nói: "Hiểu Vân, người quên rồi à? Triển hộ vệ không phải đi Thục nhân sơn sao? Sao có thể về nhanh như vậy. Cho dù nhanh nhất, hiện giờ cũng còn đang ở trên đường."

Hiểu Vân nhìn Công Tôn Sách, lại nhìn Bao đại nhân, buồn bã muốn khóc. "Đại nhân, đừng giấu con, nói cho con biết, Triển Chiêu làm sao rồi? Hắn làm sao rồi?"

"Hiểu Vân..." Mắt thấy tình trạng của nàng, biết nàng đã nghe tin, không giấu được nữa, Công Tôn Sách thở dài một tiếng, ghen ngào, trong nhất thời không nói nên lời.

"Triển hộ vệ hấn, hấn, hấn..."

"Cha, Sài Ngọc nói, mở vàng trên Thục nhân sơn đã chôn sẵn hỏa dược. Vào trong đó, bất luận là ai cũng không thể sống sót, thật vậy không?"

Là thật sao?"

Công Tôn Sách nhìn nữ nhi của mình, bi ai không thể nói thành lời. "Hiểu Vân... Trương Hương quả thật nói như vậy."

"Không, con không tin." Hiểu Vân bỏ tay Công Tôn Sách ra: "Đây không phải sự thật, con không tin!"

"Hiểu Vân..." Bao đại nhân thấy vậy, cũng lo lắng không thôi. Sớm biết nàng không thể tiếp nhận việc này, vốn định giấu nàng rồi nói sau, không ngờ...!

"Ta không tin, ta không tin!" Hiểu Vân lắc đầu, quật cường cố nín không cho nước mắt rơi xuống.

"Ta phải đi tìm hắn, ta đi tìm hắn trở về, hắn sẽ không bỏ ta lại, hắn đã đồng ý bất luận thế nào, dù đi xa tới đâu, cũng sẽ trở về!"

"Hiểu Vân!" Không kịp ngăn cản, Hiểu Vân đã thi triển khinh công chạy vội đi. Để lại Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách hai người bất đắc dĩ thở dài.

Không, không được. Đây nhất định không phải là sự thật. Sài Ngọc gạt người, Trương Hương gạt người. Cha, đại nhân, bọn họ cũng gạt người, các người không được tin bọn họ. Triển Chiêu không có việc gì, hắn là Nam hiệp, là Ngự miêu, hắn võ công cái thế, khinh công trác tuyệt, hắn sao có thể dễ dàng gặp chuyện không may. Sẽ không, nhất định không...

Ông trời, van cầu ông, đừng để hắn có chuyện, được không, đừng để hắn có chuyện được không!

"Vân nha đầu." Bạch Ngọc Đường xa xa nhìn thấy có bóng người từ trong vương phủ vội vàng chạy ra, nhìn kỹ, phát hiện chính là Hiểu Vân cải trang, liền gọi một tiếng. Không ngờ Hiểu Vân mất điếc tai ngơ, cho dù chạy qua bên cạnh hắn, cũng coi như không nhìn thấy. Bạch Ngọc Đường thấy bộ dáng của nàng, trong lòng trầm xuống, thâm kêu không ổn.

"Nha đầu, đợi đã!" Bạch Ngọc Đường dưới chân nhún một cái đuổi theo giữ chặt tay nàng.

Nhìn Hiểu Vân môi không có chút máu, mồ hôi đầm trán, Bạch Ngọc Đường đau lòng khó nhịn: "Nha đầu chết tiệt, ngươi làm gì vậy? Vân công như vậy không muốn sống nữa sao?"

"Ngũ Ca, huynh buông ra, ta muốn đi tìm Triển Chiêu." Hiểu Vân vịn hai tay, muốn tránh khỏi tay Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường lại nhanh chóng cầm chặt lấy.

"Bạch Ngọc Đường, huynh buông ra, ta muốn đi tìm trượng phu của ta!" Hiểu Vân oán hận trừng Bạch Ngọc Đường, càng dùng sức dẩy dụa.

"Nha đầu, mọi bình tĩnh một chút!" Bạch Ngọc Đường không dám buông tay, lại sợ nàng dùng sức tổn thương đến mình, hai tay giơ lên ôm nàng vào ngực ấn chặt: "Nha đầu, ta biết mọi sốt ruột, nhưng mà, mọi không thể như vậy, sẽ khiến mình bị thương."

"Ngũ Ca, huynh buông ra được không, ta muốn đi tìm hấn, ta muốn đi tìm hấn, ta muốn đi tìm hấn! A a a a a... Ô ô ô ô ô..."

Bả vai, bị cắn phát đau. Bạch Ngọc Đường vẫn không chịu buông tay, để mặc tay nàng túm chặt vạt áo mình, để mặc nàng khóc nháo trong ngực mình. Đau đớn thương tâm trong lòng nàng nếu không phát tiết ra, sẽ tổn thương tới thân thể.

"Nha đầu, đừng nóng vội. Chờ một chút, Ngũ Ca cùng muội đi tìm hấn, Ngũ Ca cùng muội dẫn hấn về."

Ông trời, nếu Triển Chiêu thật sự đã chết, thật không có thiên lý. Nếu ngài có mắt, hãy mở to mắt mà nhìn, ai là người tốt, ai là người xấu, ai nên mệnh dài trăm tuổi, ai không nên được chết già!

-0-

"Đại nhân, dựa theo phân phó của ngài. Phạm Vĩnh cùng Sài Lộc đã bị bắt giam, đợi xét xử. Những binh sĩ tham gia vào việc đó, cấp bậc tướng sĩ cũng bị giam giữ, còn lại đều hợp nhất là quân của Điền tướng quân."

"Được." Bao đại nhân gật đầu. "Lần này ít nhiều cũng nhờ vào Điền Chính Duẫn cùng Điền tướng quân."

"Vâng, cũng là cơ duyên xảo hợp, Triển hộ vệ từ trên Thục nhân sơn cứu được Điền Chính Duẫn, Hiểu Vân lại chữa trị cho hấn khỏe lại." Công Tôn tiên sinh thở dài nói. "Ngày đó khi Điền Chính Duẫn tới gặp đại nhân, đệ tử cũng không ngờ, hấn lại là cháu ruột của Điền tướng quân. Nếu không có hấn, việc này chỉ sợ không thể giải quyết nhanh như vậy."

Bao đại nhân lắc đầu, "Tuy nói sự kiện lần này đã được giải quyết, nhưng chúng ta cũng bị tổn thất rất nhiều. Những thợ mỏ vô tội, những điện tiền thị vệ, tính mạng của bọn họ... còn có Triển hộ vệ hấn..." Nói tới đây, Bao đại nhân lại thấy ngực một trận buồn bực, đau không thở nổi.

"Đại nhân..." Công Tôn Sách muốn nói lại thôi. Muốn mở miệng an ủi, lại một chữ cũng nói không nên lời. Ông làm sao không đau lòng? Nhưng có lời nói nào có thể khiến lòng mình thoải mái hơn? Có lời nào khiến đại nhân không khổ sở như vậy nữa?

"Công Tôn tiên sinh, bản phủ không sao. Nhưng Hiểu Vân, người phải coi chừng nàng. Hiện giờ thân thể nàng như vậy, lại thêm trạng thái tinh thần không ổn định, lỡ có gì sơ suất thì nguy mất."

"Vâng, đa tạ đại nhân quan tâm, đệ tử sẽ đi xem." Dứt lời, Công Tôn Sách hành lễ cáo từ.

Bao đại nhân chậm rãi đứng lên, đi đến bên cửa sổ. Ngoài cửa sổ ánh trăng mờ lung, hoàng hôn nặng trĩu, tựa hồ đến cả bóng đêm cũng vô cùng u uất.

Bọn họ đi đã hơn một ngày, không biết tình hình thế nào. Có thể tìm được đám người Triển hộ vệ không?

-0-

Tại cửa động rộng rãi, toàn bộ đã sụp đổ. Đường vào khu mỏ đã hoàn toàn bị phá hỏng. Nhìn đồng đá vỡ trước mặt, Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy đau đầu.

"Chính Duẫn huynh, còn đường nào khác đi vào bên trong không?"

Điền Chính Duẫn lắc đầu, "Không có." Nếu có, mỏ vàng đã sớm bị phát hiện rồi. "Bạch đại nhân, giờ phải làm sao đây?"

Bạch Ngọc Đường nhìn đồng đá ngổn ngang, phiền muộn vuốt cằm. Cuối cùng, chỉ nói một chữ. "Đào!" Nói xong, liền kéo vạt áo dắt lên hông, xắn tay áo, tay không dịch chuyển đá vụn.

"Các người, đi chuẩn bị công cụ, các người, động thủ, mau." Điền Chính Duẫn ra lệnh một tiếng, binh lính đi theo liền động thủ.

Triển Chiêu, người nhất định phải còn sống, nha đầu đang chờ người, hài tử của người đang chờ người, người nhất định phải còn sống! Người đã nói, muốn cho nàng hạnh phúc, người không thể nuốt lời!

Nghĩ tới Triển Chiêu, nghĩ tới Hiểu Vân, Bạch Ngọc Đường cơ hồ đỏ mắt.

Bọn họ thật vất vả mới được ở bên nhau, ông trời, sao ông có thể nhẫn tâm như vậy, không chia lìa bọn họ không được sao? Lần trước là Hiểu Vân gần chết, lần này là Triển Chiêu sinh tử không rõ. Nha đầu lao tâm quá độ, ngay cả đứa nhỏ cũng suýt mất. Một gia đình cứ như vậy mà tan nát. Lão thiên gia, bọn họ chẳng qua muốn làm một đôi vợ chồng bình thường, chẳng lẽ ông thật sự không thể cho bọn họ ở bên nhau, không thể không chia rẽ bọn họ sao?

Là Đinh Hiểu Vân thì sao, là Công Tôn Hiểu Vân thì sao? Ai quy định Công Tôn cô nương phải cô độc sống nốt quãng đời còn lại, ai muốn khiến Triển Chiêu một thân cô độc? Cái gì là thiên ý, cái gì là nghịch thiên? Đây chẳng lẽ là do lão thiên gia ông định đoạt sao? Vậy ai để Đinh Hiểu Vân xuất hiện ở nơi này, ai để bọn họ yêu nhau sâu sắc như vậy? Nếu bọn họ gặp nhau là nhất định sẽ chia lìa, vậy vận mệnh thật vô tình. Lão thiên gia, ông thật không biết nói đạo lý!

Phịch một tiếng, một khối đá lớn bị Bạch Ngọc Đường đập nát: "Các người động thủ nhanh lên!"

"Vâng, Bạch đại nhân." Mọi người cùng đáp lời, động tác tay lại càng nhanh hơn.

-0-

Lúc Công Tôn Sách đi vào phòng Hiểu Vân, nàng đã ngủ. Bà thím chăm sóc nàng nói, nàng vừa ăn cơm, uống thuốc, tất cả đều rất tốt. Nhưng Công Tôn Sách vẫn cảm thấy lo lắng, nhẹ nhàng đẩy cửa, rón rén đi đến bên giường nàng ngồi xuống.

Nhìn khuôn mặt không còn chút máu của nàng, Công Tôn Sách vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ. Từ sau giờ Ngọ ngày hôm qua, nàng còn chưa ra

khỏi căn phòng này, hầu hết thời gian đều nằm trên giường. Cũng thật sự làm khó nàng, nếu không phải bởi vì hôm qua quá mức kích động, lại vận công quá độ, khiến thai nhi trong bụng bị động, nàng sao có thể chịu nằm yên trong này? Nàng chỉ ước được bay tới mỏ vàng đi tìm Triển Chiêu.

Nhớ tới tình hình hôm qua, Công Tôn Sách đến giờ vẫn còn sợ hãi. Bọn họ cũng không biết nàng đã có bầu, bởi vậy nàng muốn làm gì, bọn họ cũng để mặc nàng. Nhân mã ra khỏi thành đã chuẩn bị xong, ngay trước khi bọn họ xuất phát lên đường tới mỏ vàng, Hiểu Vân đột nhiên sắc mặt xanh lè, sau đó té xuống ngựa. Cũng may Bạch Ngọc Đường nhanh tay đón được. Nhưng lời nàng nói lúc ấy, thật sự thiếu chút đem linh hồn nhỏ bé của ông bị dọa rớt mất.

Nàng lôi kéo tay ông nói: "Cha, con đau bụng, mau, giúp con, đưa nhỏ..."

Lúc đó ông vô cùng sửng sốt, nhất thời không phản ứng được gì, mãi tới lúc nàng không ngừng gọi, ông mới phục hồi lại tinh thần, để Bạch Ngọc Đường bế nàng trở về phòng. Vội vã nửa ngày, vừa châm cứu, vừa uống thuốc, mới ổn định lại đứa nhỏ.

Trải qua một hồi như vậy, Hiểu Vân cũng không nói muốn cùng Bạch Ngọc Đường tới mỏ vàng nữa, ngoan ngoãn nằm trên giường, yên lặng ăn cơm, uống thuốc, nghỉ ngơi. Ông biết, vì đứa nhỏ, nàng phải kiên cường, càng phải nhẫn nại.

Hiểu Vân, con gái của ta, con phải bảo trọng. Còn có cháu ngoại ta, con phải ngoan ngoãn ở yên trong bụng mẫu thân con, từng chút lớn lên.

Giống như cảm giác được sự có mặt của Công Tôn Sách, Hiểu Vân mở to mắt nghiêng đầu nhìn ông: "Cha? Cha đến rồi."

"Ừ. Ta tới thăm con."

"Cha, con khỏe lắm, cục cưng cũng không sao, cha không cần lo lắng. Chúng con đều đã khỏe lại, chờ Triển Chiêu trở về."

"Được, chờ hấn trở về." Công Tôn Sách đau xót, hốc mắt nóng bỏng, vội đưa tay lau đi.

Hiểu Vân lại nhợt nhạt nở nụ cười, "Cha, hấn sẽ trở về, thật đấy."

Công Tôn Sách không nói gì, Hiểu Vân tiếp tục nhẹ nhàng nói tiếp: "Con vừa rồi mơ thấy hấn, con nói với hấn, chúng ta có con rồi, hấn sắp làm cha. Hấn rất vui vẻ, ôm con xoay vòng, xoay con đến chóng cả mặt. Hấn nói, hấn sẽ mau trở lại."

"Ừ." Công Tôn Sách cắn răng khế lên tiếng. Hiểu Vân không nói nữa, Công Tôn Sách quay đầu lại, thấy nàng đã ngủ. Khóe miệng mang theo ý cười, ý cười kia lọt vào mắt ông, lại có hương vị đau xót. Đây là dáng vẻ kiên cường của nàng, còn có quật cường và bướng bỉnh.

Đêm hôm đó, Sài Lộc cùng Phạm Vĩnh tự sát trong lao. Lúc nha dịch vội vàng báo lại, đã là sớm ngày hôm sau. Khi đó Bao đại nhân đang thay quần áo, chuẩn bị thăng đường thăm vấn hai người. Kết quả không ngờ chưa kịp hỏi cung, bọn họ đã chết.

Trải qua Công Tôn Sách kiểm tra, hai người đều uống thuốc độc bỏ mình. Nhưng có phải tự sát hay không thì không biết. Có điều cái chết của hai người bọn họ, lại khiến vụ án vốn sắp kết thúc, lại có manh mối mới.

Theo nha dịch trông coi, đêm đó cũng không có người ngoài vào đại lao, lại càng không có ai trực tiếp tiếp xúc với bọn họ, cho nên bài trừ khả năng bọn họ bị giết. Nhưng mà, vì sao bọn họ lại tự sát? Chẳng lẽ là vì Sài vương gia bỏ mình, bọn họ muốn theo ông ta mà đi. Nhưng vì sao lại tự sát trong đại lao? Không khỏi không hợp tình hợp lý. Càng nghĩ, càng khiến người ta cảm thấy kỳ quái. Cuối cùng kết quả phỏng đoán, vẫn là “giết người diệt khẩu”.

"Sao tiên sinh đã nói bọn họ tự sát thân vong, lại nói bọn họ bị giết người diệt khẩu?" Đối với phân tích của Công Tôn Sách, Vương Triều trăm mối không thể giải. Không phải là mâu thuẫn sao?

"Vương Triều, trong giang hồ không phải có loại sát thủ tử sĩ, bọn họ khi nhiệm vụ thất bại sẽ uống thuốc độc tự sát sao? Bọn họ không phải là diệt khẩu mình sao?"

"Ý tiên sinh là..."

"Đệ tử đoán, Sài Lộc cùng Phạm Vĩnh cũng như vậy. Có lẽ bọn họ biết chút chuyện tuyệt đối không thể để chúng ta biết. Bọn họ sợ trong quá trình thăm vấn sẽ nói lộ ra, vì thế thà chọn tự sát, khiến mình vĩnh viễn không thể mở miệng, cũng phải bảo vệ bí mật đó. Huống chi, lấy tội trạng của bọn họ, vốn khó thoát khỏi tử tội." Công Tôn Sách giải thích.

"Công Tôn tiên sinh nói có lý, bản phủ cũng có ý này." Bao đại nhân gật đầu nói.

"Nếu bọn họ đã chết, vậy không phải chúng ta không cách nào tra ra bí mật kia sao?" Trương Long hỏi, "Hơn nữa, Sài vương gia sắp thành lại bại, sợ tội bỏ mình, bọn họ muốn giữ bí mật gì cho ông ta?"

Công Tôn Sách lắc đầu, nói: "Không, hành vi này của bọn họ, thật ra hoàn toàn ngược lại. Gọi là giấu đầu hở đuôi, đại nhân, ngài thấy sao?" Công Tôn Sách nhìn về phía Bao đại nhân, Bao đại nhân gật đầu, hai người cười có chút bí hiểm, đám người Vương Triều ở bên cạnh đầu óc mờ mịt.

Có điều, tuy bọn họ không hiểu rõ, nhưng bọn họ biết, chỉ cần chiếu theo Bao đại nhân dặn dò đi làm việc, là đúng đắn, vì thế lĩnh mệnh ra ngoài hành sự.

-0-

Ba ngày, đã ba ngày rồi. Trong thời gian này, trừ mỗi ngày đều tâm

tâm niệm niệm cầu nguyện vì Triển Chiêu, không còn cách nào khác. Mà ba ngày qua, lại có cảm giác sống một ngày như một năm. Chờ đợi, là sự dày vò, mà chờ đợi càng lâu, suy nghĩ càng nhiều. Mấy ngày qua, luôn chỉ có một suy nghĩ: chẳng lẽ bọn họ thật sự không thể ở bên nhau sao?

Cho tới tận bây giờ, chưa từng nghĩ tới cúi đầu trước vận mệnh. Không tin rằng bọn họ nhất định không thể ở bên nhau, tin tưởng chỉ cần bọn họ kiên trì, nhất định có thể hạnh phúc. Từng âm thầm hạ quyết tâm, cho dù xảy ra chuyện gì, cũng phải ở bên hấn. Cho dù tan xương nát thịt, cho dù hôi phi yên diệt, nhưng mà, sợ hấn đau, sợ hấn khổ, càng sợ hấn chết oan uổng.

Mấy ngày liền, hàng đêm đều mơ thấy ác mộng, đều mơ thấy hấn cả người đầy máu. Từng phiến máu tươi, như những đám mây màu đỏ, che mờ hai mắt, không thể nhìn rõ mặt hấn. Liều mạng gọi, lại liều mạng đuổi theo, nhưng làm thế nào cũng không tới được bên cạnh hấn. Sợ hãi, bưng tỉnh, thương tâm. Không muốn thừa nhận, nhưng thật sự hoài nghi, dao động.

Có phải thật sự đã sai rồi không?

Có phải không nên chấp nhất tình cảm của bọn họ không?

Có phải nên buông tay không?

Nếu lúc này có người tới nói, chỉ cần rời khỏi hấn, hấn sẽ bình an trở về. Sẽ không chút do dự mà ra đi sao? Giống như Triển Chiêu lúc trước vậy. hấn khi đó, bị ai tuyệt vọng tới chừng nào, đau đớn tận tim gan!

Vì sao lại thế? Vì sao? Bọn họ đã làm sai chuyện gì?!

Thím Bùi mang theo đồ ăn mà tới, xa xa nhìn thấy Hiểu Vân đứng ngăn người bên cửa sổ, vội bước nhanh lại gần.

"Dào ôi, phu nhân, sao lại đứng hứng gió thế này? Cẩn thận cảm lạnh." Buông khay, cầm lấy áo dài khoác thêm cho nàng.

Hiểu Vân vụng trộm lau nước mắt, yên lặng mặc thêm áo, lại được đỡ ngồi xuống bên cạnh bàn. Kỳ thật, nàng làm gì yếu ớt đến thế. Chẳng qua có người quan tâm sẽ thấy yên tâm hơn.

Trong chén là canh ngân nhĩ cùng củ kỷ, thím Bùi đưa bát canh cho Hiểu Vân, Hiểu Vân cũng nhân lấy. Miệng nhạt nhẽo, không khỏi nhíu mày. Bát canh đầy ngập ngân nhĩ, trong suốt long lanh, trông rất đẹp mắt; còn có củ kỷ đỏ sẫm mập mạp, trông thật đáng yêu. Đều là thứ bình thường thích ăn, nhưng gần đây không thấy thềm nữa. Huống chi, canh ngọt, cũng không phải là canh như ngày thường. Hiểu Vân nhìn thìa canh ngăn người.

Thím Bùi thấy nàng xuất thần, không khỏi thở dài. Chiều có thể nào đi nữa, vẫn thường xuyên thấy nàng ngăn người, không có tinh thần. Gần như cả ngày đều nhíu mày, ưu tư buồn bực. Ngay cả mình nhìn còn đau lòng, đừng nói vị đại nhân kia và phụ thân của nàng.

Đứa nhỏ này cũng thật đáng thương, tuổi còn trẻ, vừa hoài thai, kết quả trọng phụ ở đâu không rõ, sinh tử không biết. Đều là người có chồng có con, tâm tư của người làm thê tử, làm mẫu thân, có thể hiểu được. Trong tình

huống này, bao nhiêu khổ sở cùng chua xót bên trong, không phải người ngoài có thể hiểu hết. Đau chết tâm, chỉ có mình hiểu được. Nhưng mà, nếu cứ tiếp tục, chỉ sợ cơ thể không chịu nổi nữa, huống chi còn có đứa nhỏ.

"Phu nhân, ăn thêm chút đi." Thím Bùi vẫn không nhận được khuyên nhủ.

Hiều Vân ngẩng đầu nhìn, lại cúi đầu ăn thêm mấy miếng. Nhưng mà, vừa ăn vào lại thấy buồn nôn, vội buông xuống. Mấy ngày nay nôn nghén nghiêm trọng, gần như ăn gì cũng phun ra. Mức độ này đến mình cũng thấy hốt hoảng. Công Tôn Sách nói cảm xúc ảnh hưởng rất lớn, nàng biết, nhưng không có cách nào không chế. Cô ép mình ăn nhiều, nhưng mặc kệ ăn bao nhiêu, cũng sẽ nôn ra hết. Thật sự không được, dứt khoát muốn ăn thì ăn, không ép mình nữa, lại được nhiều hơn.

Thím Bùi thấy nàng buông thìa, biết nàng không ăn thêm được nữa, liền thu dọn rời ra ngoài.

-0-

"Vân Nhi, xin lỗi đã nuốt lời. Hãy bảo vệ bản thân cùng đứa nhỏ."

"Vân Nhi, nhất định phải sống thật tốt, nhất định phải khỏe mạnh."

"Vân Nhi, hẹn gặp lại..."

"Không, không được, không được đi, đừng bỏ lại ta, không được, không được..."

Mặc dù chỉ ngủ được một chút, vẫn đi vào giấc mộng. Lại từ trong mộng tỉnh lại, lệ rơi đầy mặt. Cho dù nhắm mắt lại, tình cảnh đáng sợ trong mộng lại hiện lên trước mắt. Hiểu Vân thở dốc, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

"Tướng công..."

"Triển phu nhân, tỉnh lại đi."

Giọng nói xa lạ đột nhiên lọt vào tai. Hiểu Vân chấn kinh mở choàng mắt ngồi dậy, lại thấy đầu vầng mắt hoa. Đợi nhìn rõ xung quanh, mới giật mình thấy bản thân không ở trong trạm dịch nữa.

"Ai vậy?" Hiểu Vân đề phòng nhìn chằm chằm người đứng ở trước mắt, tay nắm thành quyền, lại phát hiện không hề có khí lực. Trong lòng trầm xuống, thậm chí không ổn.

"Triển phu nhân, chúng ta lại gặp nhau." Người nọ cười cười chấp tay chào Hiểu Vân: "Tại hạ Trương Hường, hạnh ngộ!"

Trương Hường! Tri phủ Lăng châu Trương Hường! Hiểu Vân nhíu mày. Lại? Bọn họ từng gặp mặt sao? Hiểu Vân nghiêng đầu, cẩn thận đánh giá người tự xưng là Trương Hường trước mặt, nhìn ánh mắt hẩn, tựa hồ có chút quen thuộc, chẳng lẽ hẩn là...

"Chính là hắc y nhân che mặt đêm đó muốn ám sát Điện Chính Dẫn sao?" Thấy hẩn không phủ nhận, Hiểu Vân hừ lạnh: "Thật không ngờ, đường đường là tri phủ đại nhân vậy mà lại làm ra những chuyện như thế!"

Trương Hường không nao núng cười: "Có điều, gặp phu nhân lần đầu còn sớm hơn, không biết phu nhân có nhớ rõ hay không."

Hiểu Vân nhìn hẩn không nói gì, cố gắng nhớ lại, ngoại trừ đêm đó, bọn họ đã gặp nhau bao giờ đâu. Nghĩ hồi lâu vẫn không nhớ ra mình đã gặp hẩn lần nào khác.

"Xem ra phu nhân không nhớ ra, cũng khó trách, lúc đó phu nhân vẫn là một tiểu cô nương. Nháy mắt đã ba năm trôi qua, Công Tôn cô nương đã thành Triển phu nhân rồi. Nhớ ngày đó ở Tương Quốc Tự, dưới tàng cây mai, phu nhân mặc áo dài màu hạnh, quần màu lửa đỏ, trên nền tuyết trắng, thật như đóa hoa mai nở rộ. Cảnh tình ngày đó, tại hạ chưa từng quên." Trương Hường nhìn Hiểu Vân, như cười như không.

Ba năm trước đây? Tương Quốc Tự? Nhớ lúc đó cùng Địch nương nương đi qua, ở trong sân từng gặp một người, là một thư sinh văn nhược, hẩn lại chính là thư sinh kia sao? Hiểu Vân trừng mắt nhìn hẩn không dám tin.

"Xem ra phu nhân đã nhớ ra rồi." Trương Hường cười càng sâu.

"Cho nên, từ rất sớm người đã biết thân phận của ta?" Hiểu Vân không biết là do nóng vội hay căm giận, chỉ cảm thấy ngực có một cỗ khí nghẹn, không trút ra ngoài cũng không thể nuốt xuống, thật khó chịu.

"Đúng vậy."

Trương Hường trả lời, khiến tim Hiểu Vân rơi sâu xuống đáy cốc:

"Vậy ta chữa bệnh cho Sài Ngọc, mục đích là ra vào vương phủ, người cũng biết?"

"Không sai!" Trương Hường gật đầu, cười đến có chút đắc ý. "Ngày thứ ba người đến vương phủ, tiểu vương gia đã biết thân phận của người. Sau đó, tất cả hành động của các người đều nằm trong kế hoạch."

Tiểu vương gia? Thì ra hần... Vốn dĩ bởi vì lợi dụng hần mà trong lòng còn áy náy, không ngờ tới, hần cũng là đương sự. Mà lại không hề biết, từ rất sớm, mình đã bị tính kế. Cuối cùng rơi vào bẫy của bọn chúng, bị bọn chúng lợi dụng mà không biết!

Xe chở hoàng kim, là cố tình để nàng bắt gặp. Núi giả trong hoa viên, là bọn chúng cố ý để nàng phát hiện. Truyền tin cho Bao đại nhân, đã nằm trong kế hoạch của bọn chúng. Trời ạ, đều là âm mưu của bọn chúng. Mà, mình lại trở thành quân cờ của bọn chúng, giúp gian kế của bọn chúng thành công.

Nếu không phải, sự tình sẽ không phát triển đến tình trạng hôm nay. Là một cạm bẫy từng bước từng bước đưa Triển Chiêu tới chỗ đó. Đúng, thì ra là vậy! Trở lại làm gì, trở lại làm gì chứ!

"Không, không..." Run run, giống như lá rụng trong gió thu. Thế giới, trong nháy mắt sụp đổ.

Không, không phải sự thật, không phải...

"Trương Hường!" Hiểu Vân dùng hết toàn bộ khí lực, muốn xông tới, nhưng chỉ phí công, ngay cả góc áo hần còn chưa kịp đụng tới, đã ngã xuống đất.

"Triển phu nhân, ta biết hiện tại người hận không thể xâu xé ta, có điều, lấy tình hình hiện tại, bị thương cũng không tốt, không bằng tiết kiệm sức lực. Chuyện sau này còn có thể chịu đựng được." Nói xong, Trương Hường xoay người bỏ đi.

Nhìn chằm chằm vào cửa phòng đóng chặt, Hiểu Vân cuối cùng không thể khống chế được, tiếng thét xông ra khỏi cổ họng.

"A..."

Ngoài viện, Sài Ngọc đứng lẳng lặng. Âm thanh thống hận thê lương vừa rồi rơi vào trong tai hần, nhức nhối khiến hần nhú mào.

"Tiểu vương gia." Trương Hường cung kính thi lễ với Sài Ngọc.

Sài Ngọc xoay người, đối mặt với Trương Hường, thản nhiên nói: "Trương Hường, đúng vậy, để nàng biết bản thân mình hại chết trượng phu của mình, so với giết càng khó chịu hơn." Sài Ngọc nhìn cửa phòng, bên trong truyền ra tiếng nức nở, thanh thanh, bi thương.

Lòng người, thật sự là thứ phức tạp nhất trên đời. Hần muốn trả thù, muốn nàng thống khổ, nhưng khi thật sự nhìn thấy nỗi tuyệt vọng đó lại cảm thấy không đành lòng. Loại mâu thuẫn này, rối rắm trong lòng hần, không gạt đi được.

"Chỉ là mới bắt đầu thôi, những thứ bọn chúng khiến tiểu vương gia mất đi, Trương Hường sẽ không để bọn chúng có được; những tổn thất trên người Tiểu vương gia, Trương Hường sẽ khiến bọn chúng cũng nhận được. Trương Hường, muốn kéo bọn chúng xuống địa ngục."

Lúc Trương Hường nói, vô cùng bình tĩnh. Rất khó tưởng tượng một người có thể nói ra những lời tràn ngập cừu hận trong tư thế bình tĩnh như vậy. Mà Trương Hường lại làm được, quyết tâm báo thù của hắn, bình tĩnh mà kiên định.

Sài Ngọc nhìn hắn, chậm rãi gật đầu. "Được, xem xét mà làm."

"Vâng, tiểu vương gia." Trương Hường thi lễ rồi thôi lui.

Trương Hường, vì sao chuyện tới nước này, vẫn đi theo tiểu vương. Vì sao có thể vì tiểu vương làm được đến thế?

Lời nghi vấn, đã lên tới miệng mà không thể thốt ra. Chỉ sợ thốt ra rồi, hắn sẽ thương tâm.

Sài Ngọc nhìn bóng Trương Hường rời đi, không khỏi có chút thất thần. Gần đây, hắn mất đi rất nhiều. Đại kế tranh bá của hắn, giang sơn của hắn, phụ thân hắn, thuộc hạ của hắn, giấc mộng của hắn, từng chút đều mất đi. Nay còn lại, chỉ có một mình Trương Hường. Mà hắn ta, cũng sắp đi rồi. Như vậy, hắn còn lại cái gì?

Hồi 142 - Nghĩa vô phản cố

Tháng hai, thành Lãng châu luôn u ám, chưa từng sáng sủa. Mùa xuân thành Lãng châu, thường xuyên đều là bầu không khí này, tầng mây che kín bầu trời, không hề trong xanh. Người của Khai Phong Phủ tới đây hơn mười ngày, chưa từng thấy mặt trời lộ diện. Mấy ngày này, không khí càng âm trầm, tầng mây kia đã chiếm cứ khoảng không trên bầu trời Lãng châu nhiều ngày, nhưng lại không hề có mưa. Thời tiết muốn trong không trong, muốn mưa không mưa, rầu rĩ khiến người ta vô cùng khó chịu, vào ban đêm, có cảm giác không thở nổi, ngay cả tâm trạng cũng không khỏi có chút nóng nảy.

"Bùi tẩu tử, không ở trong viện cùng Hiếu Vân cô nương, lại chạy tới đây làm gì?" Triệu Hồ thấy Bùi gia tẩu tử vội vàng chạy tới, khiến sán đá trên hành lang cũng kêu lũng thùng, không khỏi nhíu mày. Đại nhân cùng tiên sinh đang ở thư phòng, đánh động tới bọn họ không tốt.

"Quan gia, không, không tốt." Bùi gia tẩu tử vừa chạy vừa kêu.

"Cái gì quan gia không tốt, được rồi, đừng gây ồn, kinh động đến đại nhân thì làm thế nào." Triệu Hồ nhăn mặt.

Bùi gia tẩu tử bị hắn nhắc nhở, không khỏi co người lại, nhìn Triệu Hồ vẻ mặt hung hăng trước mặt, miệng mở lớn, lại không dám nói. Trương Long thấy vậy, trừng Triệu Hồ, lại ôn tồn hỏi Bùi gia tẩu tử: "Bùi tẩu tử chớ

hoảng sợ, xảy ra chuyện gì, cứ từ từ nói?"

"Bẩm quan gia, phu nhân không thấy đâu!"

"Không thấy Phu nhân?" Trương Long không hiểu lắm, trao đổi ánh mắt với Triệu Hồ rồi lại hỏi: "Không thấy phu nhân là có ý gì?"

"Phu nhân không ở trong phòng, nô tỳ đã tìm khắp trong viện ngoài viện cũng không thấy, không biết đi đâu rồi." Bùi tẩu tử gấp đến độ mặt đầy mồ hôi. Người được giao cho mình chăm sóc, kết quả không thấy đâu, làm thế nào cho phải.

Trương Long ý thức được là Hiểu Vân biến mất, cuống quýt xoay người chuẩn bị gõ cửa, đúng lúc cửa thư phòng từ bên trong mở ra.

"Đại nhân, tiên sinh!"

"Trương Long, mau phái người tìm xung quanh. Mặt khác, phái người điều tra động tĩnh bên Vương phủ." Bao đại nhân bình tĩnh, nhanh chóng hạ lệnh.

"Vâng, đại nhân." Hai người lĩnh mệnh, nhanh chóng rời đi.

"Đại nhân, đệ tử tới phòng Hiểu Vân xem thế nào." Công Tôn Sách cũng quên cả lấy đèn lồng, rối loạn chạy về phía phòng Hiểu Vân. Bùi gia tẩu tử thấy vậy, vội thi lễ qua loa với Bao đại nhân rồi chạy theo.

"Triệu Hồ, cầm đèn."

"Vâng, đại nhân!"

Bao đại nhân đến phòng Hiểu Vân, liền thấy Công Tôn Sách đứng ở trong phòng, gập lưng, mắt nhìn chăm chăm mặt bàn.

"Công Tôn tiên sinh, bàn này có gì không ổn?" Bao đại nhân không khỏi nghi hoặc, trên bàn ngoại trừ trà đồ, không còn gì nữa.

"Đại nhân, mời xem!" Công Tôn Sách gọi Triệu Hồ mang đèn lồng tới gần, mọi người nhìn kỹ trên bàn, thấy miệng chén trà tụ tập không ít kiến bò tới bò lui.

"Kiến? Chỗ này sao lại có kiến?" Bao đại nhân khó hiểu, Công Tôn Sách vì sao lại thấy hứng thú với bầy kiến trên bàn, chẳng lẽ có quan hệ với chuyện Hiểu Vân mất tích?

"..." Bùi tẩu tử ở bên cạnh thấy vậy có chút hoảng. "Lúc trước phu nhân uống canh ngọt, chắc không cẩn thận rót ra, bởi vậy dẫn kiến tới, nô tì sẽ dọn dẹp, xin đại nhân chớ trách."

"Không." Công Tôn Sách lắc đầu, "Không cần, đây là Hiểu Vân cố ý để lại."

"?" Bao đại nhân nhướn mi, lại nhìn bầy kiến.

"Đại nhân, hình dạng đám kiến này tạo ra, có chút kỳ quái, thoát nhìn như đồ hình, hoặc là chữ. Đệ tử nghĩ, hẳn là Hiểu Vân dùng nước đường viết chữ trên bàn, bởi vì trong nước canh có đường, dẫn tới kiến vây lấy, chữ sẽ hiện ra. Là để lại tin tức cho chúng ta." Công Tôn Sách nhíu mi, nhìn đám kiến chăm chăm không chuyển mắt, là chữ gì vậy?

Nghe Công Tôn Sách giải thích, mọi người bưng tỉnh đại ngộ, lại tới gần, sợ quấy nhiễu bày kiến, liền không động tới chung trà, cứ vậy vây quanh cái bàn. Chậm rãi, kiến ngày càng nhiều, mà chữ cũng dần dần hiện ra.

"Khuyên*!"

* Khuyên: chó

"Tiên sinh? Là ý gì?" Bao đại nhân mờ mịt. Chữ "khuyên" là có ý gì?

Công Tôn Sách vuốt râu, nghĩ một lát, linh quang hiện ra, vỗ tay nói: "Triệu Hồ, tới nha môn đem mấy con quân khuyên về đây!"

"Vâng." Triệu Hồ lĩnh mệnh, vội vàng đi.

"Công Tôn tiên sinh, quân khuyên được quân đội nuôi làm nhiệm vụ cảnh giới, tuần tra trong chiến tranh, có quan hệ gì tới Hiếu Vân?"

"Đại nhân, Hiếu Vân từng nói, khứu giác của chó linh mãnh phi thường, hơn người hàng ngàn lần, chúng có thể nhận ra mùi vị khác biệt, hơn nữa có thể ngửi được mùi ở cách trăm dặm. Chó trải qua huấn luyện, càng có thể phát huy công năng tới mức cao nhất, dùng để truy tung. Hiếu Vân muốn nói cho chúng ta biết, có thể dùng quân khuyên để tìm người." Công Tôn Sách giải thích.

"Thì ra là thế." Bao đại nhân nghe xong, gật đầu. "Vậy Hiếu Vân là có ý bị bắt rồi."

Công Tôn Sách không khỏi thở dài.

Vì để Hiếu Vân được tĩnh dưỡng, mấy ngày nay bọn họ không nói cho nàng biết chuyện gì. Có điều, tuy bọn họ không nói ra, nhưng nàng vẫn biết một chút. Hiếu Vân à Hiếu Vân, sao lại để mình đi mạo hiểm thế? Nay con đã không phải một mình, nếu thai nhi trong bụng có gì sơ suất, biết làm thế nào cho phải đây!

Nghĩ đến đây, hai người không khỏi thở dài, nhìn nhau lắc đầu.

"Đại nhân, quân khuyên đã sắp xếp xong, xin đại nhân ra lệnh!"

Không lâu sau, Triệu Hồ đã trở về, đem theo hai binh lính giữ hai quân khuyên đen tuyền, lặng lẽ đứng sau lưng Triệu Hồ. Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách nhìn hai quân khuyên kia, thấy chúng nửa ngồi trên mặt đất, ánh mắt như điện, tinh thần no đủ, thật là uy phong.

Công Tôn Sách đem khăn tay Hiếu Vân mới dùng hôm nay giao cho Triệu Hồ: "Đề quân khuyên ngửi khăn tay."

Triệu Hồ theo lời làm theo, quân khuyên ngửi xong khăn tay, liền đứng lên, sau đó sửa về một hướng.

"Triệu Hồ, đi theo chúng nó, chúng nó sẽ mang chúng ta tìm được Hiếu Vân. Có tin tức gì thì mau chóng báo lại."

"Vâng, đại nhân."

...

Đợi tới nửa đêm, Hiếu Vân vẫn chưa có tin tức. Trời sắp sáng, vậy mà

lại nổi gió, sau đó trời bắt đầu mưa. Mưa bện thành một cái võng dày đặc, từ không trung rơi xuống, đập xuống đất, đánh lên lá cây, tiếng vang lộp bộp.

Mưa to, không mang đến khí lạnh, lại khiến người ta trở nên nôn nóng. Nhìn màn mưa dày đặc ngoài cửa sổ. Công Tôn Sách cảm thấy bất an. Trận mưa lớn này thật không đúng lúc, nếu không kịp tìm thấy Hiểu Vân, mùi của nàng sẽ bị mưa cọ rửa hết, cho dù là quân khuyển vô cùng linh mẫn, cũng không tìm được.

Triệu Hồ, phải nhanh một chút mới được.

-0-

"Bạch đại nhân, trong thành gửi thư!" Một tiểu binh vội vàng chạy vào báo.

"Chuyện gì?" Bạch Ngọc Đường ngừng động tác tay, có chút không kiên nhẫn trả lời. Đào ba ngày, cuối cùng sắp đến nơi rồi.

Tiểu binh kia bị Bạch Ngọc Đường trừng mắt, không hiểu hẳn muốn gì.

"Bạch đại nhân, sắp thông rồi, đã có ánh sáng!" Có người kinh hỉ kêu lên.

Bạch Ngọc Đường quay người lại, quả thực bên trong loạn thạch lộ ra chút ánh sáng, mới thoáng bình ổn lại cảm xúc, nhận thư tiểu binh truyền đến, cũng không quản tay bản liền mở ra xem. Xem xong, mặt xanh mét: "Người truyền tin đâu?"

"Đã, đã đi, đi rồi." Tiểu binh bị kéo áo, nhìn khuôn mặt đen sì của Bạch Ngọc Đường, đầu lưỡi thất lại. Bạch, Bạch đại nhân, tiểu nhân không làm sai chuyện gì, ngài tha cho tiểu nhân đi.

"Bạch đại nhân, xảy ra chuyện gì?" Điền Chính Duẫn đã tới nơi.

"Điền huynh đệ, bên trong giao cho người, tốc độ phải nhanh lên, ta phải trở về thành. Còn nữa, cho dù Triển Chiêu..., đều nhất định phải nhanh chóng đưa hắn về thành." Nói xong, Bạch Ngọc Đường cũng không chờ Điền Chính Duẫn trả lời, chân đã chạy vội.

Điền Chính Duẫn tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn sắc mặt đáng sợ của Bạch Ngọc Đường, không khỏi khiến hắn thấy bất an. Thấy binh lính đang khuân đá trong động đều dừng lại nhìn hắn, vội quát lớn bắt bọn họ gia tăng tốc độ. Mặc kệ trong thành xảy ra chuyện gì, hắn đều phải giải quyết chuyện này xong đã.

-0-

"Phụ vương, việc đã đến nước này, xin người hãy ủng hộ con."

"Vương gia, tiểu vương gia làm gì đi nữa, tất cả đều vì tổ tiên Sài gia, cầu Vương gia thành toàn."

"Phụ vương..."

"Sài Lộc, đi ra ngoài."

"Vâng, Vương gia."

"Sài Ngọc, mau quỳ xuống!"

"Phụ vương..."

"Nghịch tử, đừng có gọi phụ vương!"

"Phụ thân!"

"..."

"Phụ thân..."

"Ngọc nhi à Ngọc nhi, vì sao lại hồ đồ như vậy! Con bảo vi phụ làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ?"

"Phụ thân..."

"Giúp, làm thần bất trung; không giúp, làm cha bất nhân. Con thật biết ra đề cho vi phụ đó."

"Phụ thân, năm đó nếu không phải Triệu Khuông Dận binh biến ở Trần châu, khoác áo hoàng bào, nay phụ hoàng mới là ngôi cửu ngũ, giang sơn vốn của họ Sài không phải họ Triệu!"

"Câm mồm!"

"Phụ thân, con làm không sai!"

"Ngọc nhi, tuổi con còn trẻ, không hiểu chuyện. Thánh thượng đối với Sài gia đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ, Sài gia bao đời phải tạ ơn mới phải. Nếu không phải Thánh thượng tử tế, sao có được cuộc sống yên ổn vinh quang ngày nay?"

"Tiểu vương gia."

Trương Hường đã đến, khiến Sài Ngọc hồi thần. Xoay người, chỉ thấy Trương Hường mặc áo ngắn, trường kiếm nắm trong tay.

"Trương Hường, đến rồi à."

"Tiểu vương gia, Trương Hường là tới chào từ biệt Tiểu Vương gia."

"... Muốn đi?"

"Vâng."

"Trương Hường... hy vọng người có thể trở về. Đi theo nhiều năm, đã sớm thành thói quen bên người, nếu không có người,..." Sài Ngọc nhìn Trương HƯỜNG, trong lòng trăm mối ngổn ngang. Biết rõ lần này hẳn đi chính là vĩnh biệt, lại không bỏ được, vẫn lưu luyến.

"Tiểu vương gia." Trương Hường nhìn Sài Ngọc, trông mắt nóng rục. Từ ngày xác định chủ tớ, tới ngày hôm nay, Trương Hường cũng không uổng cuộc đời.

"Tiểu vương gia, đề phòng vạn nhất, Trương Hường để Công Tôn Hiểu Vân ở lại đây."

Sài Ngọc kinh ngạc, vô cùng kinh ngạc: "Vậy làm thế nào khiến bọn chúng..."

"Tiểu vương gia yên tâm, Trương Hường đã có sắp xếp." Trong mắt Trương Hường có một tia kiên quyết khiến người khác không thể bỏ qua.

Sài Ngọc lúc này không biết trong lòng đang mang tư vị gì, chỉ biết

nhìn Trương HƯớng, miệng mở ra, lại không biết nói gì. Hai người nhìn nhau không nói. Một hồi lâu, Trương Hướng ôm quyền hướng Sài Ngọc khom người thi lễ.

"Tiểu vương gia, bảo trọng, Trương Hướng bái biệt." Nói xong, dứt khoát xoay người, không quay đầu lại bỏ đi.

Sài Ngọc nhìn hấn, cuối cùng không vươn tay. Chậm rãi nắm chặt bàn tay, nhắm mắt lại, hướng về phía Trương Hướng rời đi, trong lòng trống rỗng, chỉ còn lại chua chát.

Trương Hướng à, Trương Hướng!

Hồi 143 – Mọi chuyện kết thúc

Hiểu Vân ngồi ở mép giường, tay chấp sau lưng, bị cột bằng dây thừng làm bằng vải bố, yên lặng nhìn Sài Ngọc, bất động thanh sắc.

"Sài Ngọc, cuối cùng xuất hiện rồi."

"Triển phu nhân biết là do tiểu vương sao?"

"Vôn chỉ hoài nghi, nhưng giờ đã khẳng định. Sài Ngọc, ngươi là chủ mưu thật sự."

"?" Sài Ngọc nhướn mi, "Làm sao biết được?"

"Vương gia đã qua đời, Phạm Vĩnh cùng Sài Lộ lại tự sát trong nhà lao. Trương Hướng đi theo là ngươi, không phải Sài Vương gia."

"Triển phu nhân, thực thông minh, nhưng thật đáng tiếc. Lần thứ hai gặp mặt, trò chuyện với nhau thật vui. Người hợp ý tiểu Vương cũng không nhiều. Nếu Đinh đại phu thật sự là Đinh đại phu, vậy tốt biết bao."

"Cho dù là Đinh đại phu, cũng sẽ không làm bằng hữu cùng kẻ giết cha." Hiểu Vân cười lạnh, hướng chi, còn thiết kế hãm hại trượng phu nàng.

Loảng xoảng đinh đang một trận, bộ trà trên bàn bị tay Sài Ngọc quét xuống đất, vỡ nát.

"Phụ vương không phải bị giết. Người bị các ngươi bức tử! Nếu không phải các ngươi phá hỏng kế hoạch, người cũng sẽ không bước lên con đường đó! Người cái gì cũng không biết, là bị các ngươi bức tử!" Sài Ngọc trừng mắt nhìn Hiểu Vân, mắt đỏ quạch, giống như ác lang đang giận dữ, muốn xé nát đối phương.

Hiểu Vân ngửa đầu nhìn hấn, không hề sợ hãi, thậm chí còn cười ra tiếng. Buồn cười, thật sự là buồn cười.

"Sài Ngọc, so với ai khác ngươi đều biết, là ai hại chết vương gia. Ép Vương gia tới tuyệt lộ không phải ai khác, là chính ngươi!"

"Không! Là các ngươi hại chết phụ vương!" Sài Ngọc rống giận, gằn như điên cuồng.

"A, cho dù phủ nhận thế nào, sự thật chính là sự thật, không ai có thể thay đổi."

"!" Sài Ngọc từng bước đến gần, trợn mắt, nghiến răng nghiến lợi: "Người không sợ chết sao?"

"Không sợ, bởi vì không chết được."

Đúng lúc Sài Ngọc vươn tay, Hiểu Vân đảo người, lách mình lách qua tay hắn, trong thời gian nháy mắt, mảnh vải buộc trên tay, đã quán lên cần cổ Sài Ngọc. Biến hóa xảy ra bất ngờ, khiến Sài Ngọc ngây người.

"Sao có thể!"

"Sài Ngọc, ta cũng không phải kẻ ngốc, không biết suy nghĩ, Trương Hường muốn tới đó gây chuyện, chỉ sợ không dễ dàng. Hơn nữa, thuốc của Trương Hường, cũng chỉ có thể gây khó khăn một chút."

"!" Sài Ngọc ra sức giãy dụa, lại không thoát được trói buộc trên cổ. Hiểu Vân tay hơi dùng sức, hắn thật sự không thở nổi.

"Sài Ngọc, đừng giãy dụa vô ích."

Sài Ngọc bị không chế, chỉ có thể từ bỏ, yên tĩnh lại: "A, tiểu Vương đã quên mất, Triển phu nhân không chỉ có y thuật, còn có một thân võ nghệ. Đã như vậy, muốn giết, xin cứ tự nhiên."

"Ta không giết người, trước kia chưa từng, hiện tại cũng sẽ không. Cho dù người làm nhiều chuyện táng tận lương tâm, cho dù người hại Triển Chiêu... cũng sẽ không giết người, việc người làm đều có luật pháp quản lý. Hiện giờ, ta chỉ muốn biết, Trương Hường đi đâu, hắn muốn làm gì?"

"Mơ tưởng."

Sài Ngọc trả lời, cũng là điều Hiểu Vân đã dự kiến, liền động thủ trói tay Sài Ngọc sau lưng, mang theo hắn ra ngoài.

"Sài Ngọc, cho dù người không nói ra, cho dù mục đích của Trương Hường là gì, chỉ cần có người trong tay, là có thể tìm được hắn, ngăn cản hắn!"

Có điều, khiến Hiểu Vân rầu rĩ là: ngôi nhà này ở trong rừng, chung quanh bị cây cối vây quanh. Không biết làm thế nào, càng không biết làm sao trở về trạm dịch, mà trong nhà, ngoại trừ một lão bộc cầm điếu, một người cũng không có.

Thấy Hiểu Vân nhíu mày, Sài Ngọc nâng khóe miệng, có chút vui sướng khi người gặp họa. Hiểu Vân hung hăng trừng hắn, đúng lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng xôn xao, có người đang tới. Hiểu Vân giấu mình sau một cây đại thụ, âm thầm quan sát. Lúc thấy rõ người, Hiểu Vân thật sự muốn võ tay.

"Triệu Hồ!"

"Hiểu Vân cô nương!"

Lúc Hiểu Vân cùng đám người Triệu Hồ mang theo Sài Ngọc trở lại trạm dịch, Trương Hường đang ở trong trạm dịch cùng Bạch Ngọc Đường giao chiến.

Nửa canh giờ trước, trong thư phòng Bao đại nhân bay vào một cây

phi tiêu. Trên đó có một phong thư cùng một chiếc trâm cài tóc. Trâm kia chính là của Hiếu Vân, trên thư nói Hiếu Vân bị giấu ở một bãi tha ma ở ngoại thành, nếu trong vòng một canh giờ không tìm ra, tính mạng khó giữ. Bao đại nhân biết rõ có thể là kế điệu hồ ly sơn, nhưng vì an nguy của Hiếu Vân, vẫn phải mạo hiểm điều ra phân nửa nhân thủ, tới bãi tha ma tìm người.

Quả nhiên, không bao lâu, Trương Hướng liền xâm nhập vào trạm dịch, ý vào một thân võ nghệ không kiêng nể gì. Tướng sĩ nha dịch Khai Phong Phủ chết vô số, cũng không thể bảo vệ Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách. Lúc Bạch Ngọc Đường đuổi tới nơi, hai người đã bị Trương Hướng bắt được.

Bạch Ngọc Đường cố ký an toàn của Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, Trương Hướng lại không chỗ hề sợ hãi, dùng tính mạng Bao đại nhân áp chế Bạch Ngọc Đường, bắt hãn tự mình hại mình. Bạch Ngọc Đường biết rõ, nếu mình chết, Trương Hướng sẽ càng không bỏ qua cho Bao đại nhân, huống chi Bao đại nhân không muốn hãn làm chuyện điên rồ, hãn cũng không dám tùy tiện động thủ. Vì thế hai bên bắt đầu giằng co.

Sự xuất hiện của Hiếu Vân đã đánh vỡ cục diện bế tắc. Tình thế lập tức đổi chiều, Trương Hướng thấy Sài Ngọc ở trong tay bọn họ, biết mình đã mất phần thắng. Để lại lời cuối, nói mọi chuyện đều do Trương Hướng hãn gây ra, không quan hệ gì tới tiểu vương gia, rời vung kiếm cắt cổ mình, đổ máu chết tại chỗ.

Trương Hướng chết rồi, chỉ còn lại Sài Ngọc. Mà hãn dường như chịu đả kích vô cùng mạnh, từ sau lúc đó không hề nói lời nào. Bất luận ai hỏi gì, hãn đều trầm mặc.

Vốn dĩ, Hiếu Vân còn tưởng, tuy rằng những người có liên quan đều đã chết, nhưng ít nhất nghe được Sài Ngọc chính miệng thừa nhận mình là chủ mưu mưu phản, bọn họ có thể trị tội Sài Ngọc. Nhưng lời nói của Bao đại nhân, lại khiến Hiếu Vân cảm thấy: thế giới này, có một số sự việc thật sự quá bất công.

"Sài Ngọc là hậu nhân duy nhất của Sài gia, kế thừa tước vị Vương gia thế tập, còn được ban cho “kim bài miễn tử”, cho dù là Thánh thượng, cũng không thể động đến hãn."

"Chỉ vì hãn là hậu nhân Sài gia, chỉ vì cái gọi là kim bài miễn tử, cho dù hãn phạm tội ác tày trời, cũng có thể nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật sao? Có bao nhiêu người vô tội đã bị hãn giết chứ?" Kết cục này, Hiếu Vân khó có thể chấp nhận.

"Hiếu Vân, tâm trạng của ngươi, bản phủ có thể hiểu. Bản phủ làm sao không biết chứ? Nhưng mà, quy của do Thái tổ hoàng đế định ra, không thể không theo." Bao đại nhân vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ.

"Ngay cả Bao đại nhân cũng vậy..." Hiếu Vân thất vọng tới cực điểm,

trong lòng bất bình, lại không biết phải nói sao.

Công Tôn Sách đi tới, vỗ vai Hiếu Vân: "Có điều, đại nhân tuy không thể chém đầu Sài Ngọc, nhưng hấn sau này, cũng không thể tự do nữa."

"Ý cha là?"

"Tuy hấn còn tước vị Vương gia, nhưng cả đời sẽ không thể bước ra khỏi Vương phủ nữa bước."

Nghe Sài Ngọc bị giam cầm chung thân, coi như Sài Vương phủ trở thành một nhà giam xa hoa, trong lòng Hiếu Vân mới dễ chịu một chút. Nói tóm lại, hành vi của hấn cũng phải trả giá.

Hôm sau, Sài Ngọc bị áp tải về Sài vương phủ, giam cầm ở chỗ ở ban đầu của hấn. Không lâu sau, ngoài thành truyền đến tin tức, động đá rộng lớn bị sụp đã được khai thông, trong mỏ quặng tìm được rất nhiều thi thể của thợ mỏ cùng thị vệ. Trước mắt không phát hiện người còn sống. Mà Triển Chiêu, vẫn không có tin tức.

Mọi người đều biết, bốn chữ "không có tin tức" trong thư báo của Điền Chính Duẫn, là các nói uyển chuyển nhất. Hiếu Vân cũng biết, nhưng không muốn tin, Triển Chiêu đã chết. Trước khi nhìn thấy xác chết của hấn, nàng tuyệt đối sẽ không tin. Nhưng nhìn mỏ quặng đã bị san thành bình địa, còn có thi thể chồng chất như núi, hy vọng duy nhất trong lòng cũng biến mất. Tình trạng này, còn có người có thể sống sót sao?

"Ngũ Ca, mệt mỏi quá, ta muốn nằm ngủ."

Đôi mắt với nguy cấp, Hiếu Vân bình tĩnh đến đáng sợ. Không khóc không nháo, chỉ muốn nghỉ ngơi. Bạch Ngọc Đường mang nàng xuống núi, đưa bọn họ tới doanh địa tạm thời ở thôn làng tại chân núi, người tới dọn dẹp mỏ quặng đều ở trong đó.

"Là căn lều cũ, tạm thời chịu đựng nhé." Bạch Ngọc Đường dẫn Hiếu Vân đi tới trước cửa một căn lều. Hiếu Vân vào trước, Bạch Ngọc Đường lo lắng cũng vào theo.

"Nha đầu..."

"Ngũ Ca, không sao, chỉ muốn nghỉ ngơi thôi."

Giọng nói run rẩy, khiến Bạch Ngọc Đường đau lòng không thôi, tiến lên phía trước, hai tay ôm lấy bả vai nàng.

"Nha đầu, biết là mọii khó chịu, khóc ra đi."

"Không, không được, ta chỉ cần nghỉ ngơi thôi. Ngũ ca, đi ra ngoài đi, ở đây không tiện, nếu để Triển Chiêu biết, chàng sẽ mất hứng."

"Nha đầu, Triển Chiêu hấn đã..."

Bạch Ngọc Đường muốn nói, Triển Chiêu đã không còn. Nhưng mà, nhìn thấy bộ dáng Hiếu Vân cắn chặt hàm răng, oán hận trừng mắt nhìn mình, lại không nói được nữa. Dù hấn không nói, nàng cũng biết rồi.

Bạch Ngọc Đường không biết làm gì nữa, xoay người yên lặng rời đi.

Hiếu Vân đi đến bên giường ngồi xuống, sau đó cởi giày nằm xuống

giường. Hai mắt mở to, nhìn dây thừng trên nóc lều hôi lâu, mới chậm rãi nhắm mắt. Hai giọt nước mắt, như trân châu trong suốt, theo khước mắt chậm rãi chảy xuống.

Nếu tỉnh không gặp được, vậy chúng ta gặp lại trong mộng. Sau đó, không xa nhau nữa.

Thi thể trong mỏ quặng được chuyển xuống núi, người nhà của người mất tích, cũng dần dần từ bốn phương tám hướng tới nhận xác. Từ buổi chiều ngày hôm ấy, dưới chân Thực nhân sơn, tiếng kêu khóc vang lên không ngừng.

"Đáng giận!" Nhìn mọi người gào khóc vì mất thân nhân, Bạch Ngọc Đường vung tay đánh vào thân cây, để lại dấu tay thật sâu. Sài Ngọc sao có thể không chết!

"Bạch đại nhân, Bạch đại nhân..." Điền Chính Duẫn vội vàng chạy xuống, vừa chạy vừa gọi.

"Chuyện gì?"

"Tìm, tìm được rồi! Tìm được Triển đại nhân rồi!"

Hồi 144 - May mắn sống sót

Hắn, vẫn tuấn lãng như trước. Mày kiếm tinh mâu, thần thái sáng láng. Ánh mắt của hắn, chân thành thâm tình; hắn dịu dàng nắm tay, vạn phần thương yêu; hắn chậm rãi nói, ôn nhu tới cực điểm; đôi môi của hắn, nhẹ nhàng dừng giữa hai mí mắt, dừng lại, lưu luyến ngàn vạn.

Thật sự, hắn đã đi vào giấc mộng. Sau đó, không có máu tươi đầm đìa, cũng không có bóng dáng rời xa, hắn ở ngay bên cạnh, quyến luyến thân thiết. Hạnh phúc, giống như nụ hoa nở tràn ngập trên cánh đồng quê, lan rộng, lan rộng, vô biên vô hạn.

Giấc mộng này, thật đẹp. Thật muốn vĩnh viễn không tỉnh lại, vĩnh viễn không. Ở đây, họ có thể vĩnh viễn ở bên nhau. Cho dù ở trong mộng, cũng cảm thấy mỹ mãn.

Không được, không được gọi, không muốn tỉnh lại. Để ta đắm chìm trong mộng, hạnh phúc vĩnh viễn.

"Vân nha đầu, nha đầu, tỉnh, mau tỉnh lại, nha đầu..."

"A, đừng gọi." Hiểu Vân phát tay, muốn đuổi đi âm thanh ầm ĩ bên tai, nhưng giọng nói kia không muốn dừng, ngược lại càng thêm dồn dập.

"Nha đầu, tỉnh mau!"

"Đừng có lay nữa!" Hiểu Vân lẩm bẩm một hồi mới mở mắt.

Đập vào mắt, là khuôn mặt vội vàng xúc động cùng lo lắng của Bạch Ngọc Đường. Cảm giác mát mát cùng tuyệt vọng tràn ra, Hiểu Vân ngồi dậy, trừng mắt nhìn hắn, vừa ai oán vừa tức giận. Vất vả mới có một giấc mộng đẹp, mộng thấy Triển Chiêu khỏe mạnh trở về, lại bị hắn quấy nhiễu, tất cả

đều biến mất.

"Nha đầu, tìm được Triền Chiêu, hắn còn sống!"

Lời của Bạch Ngọc Đường giống như sấm sét, đánh cho Hiểu Vân trợn mắt há mồm.

"Cái gì? Nói lại xem." Hiểu Vân vội đứng lên, bắt lấy vạt áo trước của Bạch Ngọc Đường. Có phải nghe lầm không? Có nghe lầm không?"

"Triền Chiêu còn sống!" Bạch Ngọc Đường nắm tay Hiểu Vân, cười rộ lên.

"Chàng còn sống... chàng thật sự còn sống?!" Trời, có phải đang nằm mơ không? "Ngũ ca, chàng ở đâu, chàng ở nơi nào?"

Hiểu Vân theo bản năng tóm chặt cánh tay Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường cũng mỉm cười, vỗ vỗ mu bàn tay nàng, để nàng yên tâm chớ nóng vội: "Điền huynh đệ nói, Triền Chiêu bị thương nặng, ý thức không rõ ràng, các huynh đệ đang đỡ hắn xuống núi, phải mất một chút thời gian. Điền huynh đệ biết mọi lo lắng, nên xuống trước báo tin, hắn còn sống."

"Chàng còn sống, chàng còn sống..." Rõ ràng là chuyện thật vui vẻ, nước mắt lại không thể ngừng được tràn ra, như thủy triều vỡ đê.

"Phải đi đón chàng, phải đi đón chàng..." Hiểu Vân lảo đảo bước thấp bước cao đi ra ngoài, vừa khóc vừa cười.

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ lắc đầu, ngăn lại. "Nha đầu, hắn không đi mất được đâu, không cần phải đi đón hắn, cứ ở lại đây."

"Lúc này ta làm sao mà chờ được." Đúng vậy, làm sao mà chờ được, chỉ muốn nhanh chóng bay đến bên cạnh hắn, muốn lập tức nhìn thấy hắn.

"Nha đầu, trước tiên chuẩn bị đồ chữa thương cho hắn đã! Ai cũng không quan trọng hơn đại phu."

Nghe Bạch Ngọc Đường nói vậy, Hiểu Vân không ngừng gật đầu: "Đúng đúng đúng, chuẩn bị đã, chàng bị thương nặng. Nước sôi, băng vải, còn, thảo dược đều cần, mau chuẩn bị thôi. Ngũ ca, mau đi đón chàng, còn nữa, phải hai người giúp ta chạy việc. Mau đi!"

"Được được được, biết rồi." Bạch Ngọc Đường vẻ mặt đầy ý cười, gọi hai người đi theo Hiểu Vân, rồi vội vàng hướng lên núi.

Hiểu Vân trong đầu thật loạn, thật bất ổn, luôn cảm thấy không ổn. Nhưng dù bối rối, vẫn có thể chuẩn bị xong những thứ cần thiết, sau đó bắt đầu chờ. Kỳ thật không có bao lâu, nhưng lại cảm thấy mỗi phút mỗi giây đều trôi qua thật chậm.

Sao còn chưa tới? Sao lại chậm như vậy.

Hiểu Vân sốt ruột, một khắc cũng không thể ngồi yên, đi đi lại lại bên ngoài doanh địa, trừng mắt nhìn sơn đạo, trông mong mòn mỏi.

Cuối cùng có người xuống núi, Bạch Ngọc Đường đi phía trước, Điền Chính Dẫn cũng có mặt, bọn họ thấy Hiểu Vân đứng bên ngoài doanh địa, liền phát tay gọi nàng, nhưng nàng như không nhìn thấy, chỉ không chuyển

mắt nhìn chăm chăm sau lưng bọn họ.

Nằm trên tấm gỗ kia, là hấn sao?

Không nhìn rõ mặt, chỉ thấy đầu tóc lộn xộn, quần áo bẩn thỉu. Một thân quần áo lấm bùn đất ấy, lại vẫn có thể nhận ra, chính là quan phục của hấn.

"Tướng công..."

Nàng bất động đứng ở đó, yên lặng nhìn hấn.

Bọn họ chậm rãi đến gần, cuối cùng dừng lại trước mặt nàng. Mà Hiểu Vân lúc này, trong đầu trống rỗng. Bàn tay vươn ra, ngón tay không ngừng run rẩy, tim hơi thở dưới mũi hấn. Hơi thở ấm áp, thông thả mà nhẹ nhàng lướt qua đầu ngón tay. Nhẹ như vậy, nhẹ như vậy, nhưng vẫn cảm giác được.

Hấn còn sống, hấn còn sống!

"A..." Có cảm giác giống như bừng tỉnh, vui sướng cùng chua xót đồng loạt sống dậy, thật nhiều thật nhiều cảm giác không thể nói rõ, nhiều tới mức nàng không nhìn được mà nước nở, vì thế che mặt khóc òa lên.

Thương thế của Triển Chiêu thật sự rất nặng, ít nhất phải nằm trên giường nửa tháng. Bỏ qua những vết thương ngoài da, cánh tay trái cùng chân phải đều gãy, xương sườn dưới ngực trái cũng gãy. Nhưng mà, xương ngực, lại thần kỳ không bị thương. Hấn có thể sống sót, chính là kỳ tích.

Sư phụ, là người giúp hấn, đúng không?

Sư phụ, cảm ơn!

Hiểu Vân nắm túi gấm, nhìn không được lại lệ nóng doanh tràng.

Ngón tay, nhẹ nhàng mà đặt lên mu bàn tay. Hiểu Vân ngẩng đầu, đối diện với hai tròng mắt của Triển Chiêu. Giống như trong mộng, lấp lánh tỏa sáng như ánh sao, ẩn chứa thâm tình vô tận.

"Vân Nhi, sao lại khóc..."

"Tướng công..." Hiểu Vân bật khóc thảm thiết. "Nghĩ đến, nghĩ đến sẽ không còn được gặp lại... ô ô..."

"Đồ ngốc, sao có thể bỏ nàng lại được. Ta đã hứa rồi, chắc chắn sẽ trở về."

Triển Chiêu nói có chút cố hết sức, giọng nói khàn khàn mà khô khốc. Hiểu Vân thấy bờ môi hấn khô nứt, vội đứng dậy muốn lấy nước ấm tới. Vừa dùng thìa đút nước vào miệng hấn, vừa không ngừng rơi lệ. Đút hấn uống nước, xong, Hiểu Vân lại bung cháo loãng tới.

Triển Chiêu lặng lẽ nằm bất động, không nói gì, chỉ nhìn Hiểu Vân ở bên cạnh hấn, vừa đến vừa đi, vừa khóc như lê hoa đá vũ. Trên người rất đau, đầu cũng nặng trĩu, nhưng mà, trong lòng lại ngọt ngào.

Lúc bị vây trong bóng tối bên trong hầm mỏ, hấn không biết đã trôi qua biết bao ngày. Hấn chỉ nhớ rõ, cả quá trình thật sự rất lâu rất lâu. Hấn chỉ muốn mau rời khỏi đây, gặp Bao đại nhân, gặp nàng. Nhưng mà, hấn không thể cử động, cũng không dám.

Mặc dù vào thời khắc hỏa dược phát nổ, hắn dùng hết toàn lực trôn vào trong một cái giếng cạn ở gần đó. Nhưng vẫn không thể thoát được chấn động của hỏa dược gây ra. Tiếng nổ vô cùng mạnh, vọng vào trong tai, khiến hắn trong thời gian dài không nghe thấy gì. Cho dù không nghe được, hắn vẫn cảm giác được xương cốt mình đứt gãy. Còn có từng cơn chấn động nặng nề trên ngực, khiến hắn giống như bị thiêu cháy.

Thời khắc ấy, hắn nghĩ mình sẽ chết. Thời khắc ấy, trong đầu hắn hiện lên là dáng vẻ của Hiều Vân. Bao đại nhân có thể không có hắn, nhưng Hiều Vân thì không thể. Hắn chưa bao giờ sợ chết, nhưng thời khắc đó, hắn sợ. Nếu không có hắn, vậy Hiều Vân phải làm sao bây giờ? Một mình nàng, làm sao có thể sống tiếp?

Nhưng cũng vào lúc đó, cảm giác nóng rực dần dần thoái lui, thay vào đó, chỗ xương gãy truyền đến từng cơn bỏng rát. Loại bỏng rát này, khiến hắn kinh hãi. Hắn còn sống, bởi vì hắn thấy đau. Kiểm tra giản lược một hồi, hắn đại khái đã hiểu rõ thương thế của mình. Gãy xương tay trái và đùi phải không sao, đòi mạng là gãy xương sườn. Hắn không thể dùng lực, cũng không thể tùy tiện cử động, nếu không, xương sườn đâm vào nội tạng, đến lúc đó cho dù là đại la thân tiên cũng không cứu được. Hắn căn bản không có khả năng đi ra ngoài, chỉ có thể đợi người tới cứu.

Vì thế, hắn chỉ có thể chờ, nằm bất động trong bóng tối ở đáy giếng, lặng lẽ chờ, chờ một ngày một đêm. Không ăn không uống, lúc tỉnh lúc mê. Cuối cùng thể lực không chống đỡ nổi, cuối cùng mất đi ý thức. Lúc tỉnh lại, không ngờ nhìn thấy lại là Hiều Vân.

Nàng ngồi ngay bên cạnh, đầu cúi xuống, rất vâng lời. Hắn lại nghĩ, có lẽ là ảo giác sinh ra sau khi hôn mê, mãi tới lúc hắn đụng tới tay nàng, mãi tới lúc hắn nhìn thấy nước mắt của nàng, hắn mới biết mình đã được cứu, đã trở về. Hắn chưa từng có cảm giác này, cảm giác bản thân có thể sống là chuyện tốt đẹp tới dường này.

"Được rồi, đừng khóc, xem kia, đổ mắt rồi." Triển Chiêu đưa tay lau nước mắt trên mặt Hiều Vân, mỉm cười khuyên. Cũng may, không phải hai tay đều bị thương.

Hiều Vân bỏ chén không sang bên cạnh, kéo tay Triển Chiêu xuống, hôn lên lòng bàn tay hắn, sau đó đặt tay hắn lên ngực mình, nắm thật chặt, giống như đang ôm hắn.

Hắn trở về, ở bên cạnh mình, nhưng tim vì sao vẫn đau như vậy.

"Ta rất sợ, sợ đây chỉ là một giấc mộng." Hiều Vân nhìn Triển Chiêu, hai mắt đầm lệ.

Triển Chiêu chậm rãi thở ra, thử cử động, lại thấy đau. Quả nhiên, vẫn không thể dùng lực. Nhưng mà, hắn lại cười. Đau như vậy, sao có thể là đang nằm mơ chứ?

"Đồ ngốc, không phải nằm mơ, bằng không, sao lại đau thế này!"

Triển Chiêu khẽ than, khiến Hiểu Vân vô cùng khẩn trương: “Sao thế, vết thương còn đau, chàng không thể cử động, muốn lấy cái gì?”

Bộ dáng kích động khiến Triển Chiêu bật cười.

"Vân Nhi, lại đây."

"Vâng, đây." Hiểu Vân ghé sát vào. "Sao thế?"

"Tiếp qua đến chút." Triển Chiêu chính là nhìn nàng cười.

"Chàng muốn làm gì, nói đi?" Hiểu Vân không rõ, nên có chút vội vàng, mãi tới lúc phát hiện hắn nhìn chăm chăm vào môi mình, không khỏi ngượng ngùng cười, sau đó chậm rãi cúi người, hạ môi xuống.

Nụ hôn sau sinh ly tử biệt, nhẹ nhàng, chậm rãi mà ôn hòa, ấm áp, tựa như trái tim đang đập, nói cho đôi phương, ta còn sống.

Hồi 145 – Chương cuối

Không biết vì Triển Chiêu thân thể khỏe mạnh, hay là Hiểu Vân chăm sóc tốt. Tóm lại, tháng tiếp theo, Triển Chiêu đã có thể xuống giường đi lại một chút. Đồi lại là người khác, bị trọng thương như vậy, không năm bốn năm tháng là không thể nào.

"Tướng công, cẩn thận, từ từ thôi."

Hiểu Vân đỡ cánh tay phải của Triển Chiêu, giúp hắn chậm rãi đi ra sau nhà. Sau đó buông rèm, xoay người tránh vài bước chờ. Qua một lát, nghe Triển Chiêu gọi, lại đi qua đỡ hắn về giường, để hắn nửa nằm nửa ngồi, sau đó bưng nước tới cho hắn rửa tay.

Sau khi Triển Chiêu có thể tự xuống giường, hắn không gọi Hiểu Vân giúp hắn giải quyết nhu cầu sinh lý nữa. Tuy là vợ chồng, tiếp xúc thân mật cũng đã có, nhưng hắn có tự tôn của hắn, Hiểu Vân cũng có thể hiểu. Cho nên lúc Triển Chiêu yêu cầu nàng ra ngoài tránh đi, nàng cũng nghe theo. Cử động một chút cũng không gây hại cho hắn. Hơn nữa, Triển Chiêu tuy bình thường luôn hòa khí, nhưng tính tình cứng rắn. Bắt đầu bướng bỉnh, thì không ai khuyên được, tất nhiên nàng cũng không đối nghịch với hắn.

"Canh bổ xương vừa nấu, uống nào." Hiểu Vân rửa tay xong, đem canh tới tay Triển Chiêu. Triển Chiêu nhìn chén canh đầy ắp trước mặt, khẽ nhíu mày.

"Vân Nhi, nhiều quá."

Hiểu Vân cười cười, cầm chén canh đưa lên miệng hắn vừa nói: “Uống nhiều mới mau khỏe. Canh mất rất nhiều công sức mới nấu được, không thể cô phụ tâm ý của ta.”

Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân, bất đắc dĩ cười. "A, mỗi lần đều dùng câu này."

"Là thật đó, mỗi bát canh đều phải tỉ mỉ pha chế. Nếu không uống, sao có thể khôi phục nhanh như vậy?"

Triển Chiêu lắc đầu, tiếp nhận bát canh uống hết. Hiểu Vân ngồi bên cạnh, vừa nhìn vừa nói.

"Đúng rồi, ta nhận được thư của cha, bọn họ nói sẽ phái xe ngựa tới đây, chúng ta có thể về thành Lăng Châu rồi."

Vì thương tích của Triển Chiêu không thể di chuyển, bọn họ liền ở lại trong Thạch Đầu thôn. Công Tôn Sách cách mấy ngày lại cho người đưa đồ ăn và thảo dược tới.

"Công Tôn tiên sinh gọi thư?" Triển Chiêu ngẩng đầu lên, hỏi.

"Ừ." Hiểu Vân trả lời, "Vừa nhận được."

"Đại nhân có nói chừng nào khởi hành hồi kinh không?"

"Không nói cụ thể, có điều chuyện ở thành Lăng Châu đã xử lý xong. Tài sản của Sài Vương phủ đã sung công, người bị hại cũng đã nhận được tiền đền bù, tuy rằng người chết không thể sống lại, nhưng người còn sống vẫn nhận được chút an ủi vật chất. Chuyện coi như giải quyết xong." Nói đến đây, Hiểu Vân không khỏi thở dài.

"Sài Ngọc hấn, tự sát rồi. Tuy rằng hấn không chết dưới lưỡi đao của Bao đại nhân, có điều cũng coi như đã gánh vác trách nhiệm do hấn gây ra."

"Loại người như hấn, chết trăm lần cũng chưa hết tội." Nói đến Sài Ngọc, Triển Chiêu không khỏi tràn ngập phẫn nộ. Đông người như vậy, điện tiền thị vệ hấn mang theo, thợ mỏ trong hầm, quân sĩ canh giữ thợ mỏ, cùng với người nhà của bọn họ, tất cả đều chết. Trong đó có đủ trẻ già nam nữ, đứa nhỏ kia, chỉ sợ còn chưa tới mười tuổi. Xác của những người đó, hấn tận mắt thấy, chòng chát ở đó, đập vào mắt lúc thức tỉnh, hấn suốt đời khó quên.

"Tướng công..." Hiểu Vân vỗ vỗ tay hấn, ý bảo hấn không cần kích động. "Chuyện đã qua, hấn cũng đã chết, đừng nghĩ nữa. Tức giận không tốt cho thân thể, hiện tại chàng đang là người bệnh đó."

Hiểu Vân cười, khiến Triển Chiêu bình tĩnh lại, uống nốt nửa bát canh. Hiểu Vân nhận lại bát không, bung lên chuẩn bị ra ngoài, lại bị Triển Chiêu gọi lại.

"Sao thế?" Hiểu Vân buông đồ xuống, đi đến bên người Triển Chiêu hỏi.

"Vân Nhi, nghỉ một lát đi." Triển Chiêu dịch người sang một bên lấy chỗ, khẽ nói: "Mấy ngày nay nàng vất vả, gầy đi rồi. Hơn nữa, giờ nàng thân mình không tiện, vẫn nên nghỉ ngơi nhiều đi."

Hiểu Vân ngơ ngẩn, một lát sau mới cười nói: "Yên tâm, ta biết chiếu cố bản thân, bằng không, nếu bệnh cũng không ai chiếu cố."

"Được. Vậy ngồi xuống đây một lát, từ sáng đã thấy nàng bận rộn rồi." Triển Chiêu kéo nàng dựa vào vai phải mình, nhẹ nhàng ôm lấy.

"Vâng." Hiểu Vân hạ mi mắt, nhẹ nhàng lên tiếng trả lời.

-0-

Sau khi Triển Chiêu cùng Hiểu Vân trở lại thành Lăng Châu nửa

tháng, Bao đại nhân mang theo mọi người của phủ Khai Phong dẹp đường hôi phủ. Chỉ để lại hai người bọn họ ở dịch quán, đợi thương thế của Triển Chiêu khôi phục bảy tám phần mới khởi hành trở về. Mà lần này bọn họ ở lại dịch quán tới một tháng. Thời gian một tháng này, vết thương của Triển Chiêu coi như khôi phục rất tốt. Đây là chuyện tốt, có điều, mấy ngày nay Triển Chiêu thường xuyên nhăn mày, không biết buồn phiền chuyện gì?

"Vân Nhi!"

"A." Hiểu Vân cả kinh, quần áo trên tay đều rớt xuống.

"Vân Nhi, sao thế?" Triển Chiêu chống gậy, chậm rãi đi tới bên cạnh Hiểu Vân. Mấy lời hấn vừa rồi nói nàng đều không nghe thấy.

"Không, không có gì." Hiểu Vân tránh ánh mắt quan tâm của Triển Chiêu, ngồi xuống xếp lại quần áo. Hiểu Vân dọn quần áo xong, xoay người tới đỡ Triển Chiêu. "Không còn sớm nữa, uống thuốc rồi nghỉ ngơi đi."

Triển Chiêu ngồi xuống mép giường, chậm lấy tay Hiểu Vân, không chịu buông ra.

Hiểu Vân giật mình, gương mặt nhìn hấn, trong lòng run lên. Hấn, vì sao lại nhìn như vậy?!

"Tướng, tướng công..."

"Vân Nhi, gần đây luôn xuất thần, có phải có tâm sự gì không? Ta luôn cảm thấy nàng có chuyện gì đó gặt ta?" Triển Chiêu yên lặng nhìn Hiểu Vân, hỏi.

"Không có." Hiểu Vân vội vàng phủ nhận, "Chỉ là hơi mệt, cho nên..."

"Thật sự không có chuyện gì gặt ta?" Triển Chiêu nửa tin nửa ngờ.

"Thật!" Hiểu Vân kiên định đáp, "Có chuyện gì để giấu chứ! Mau uống thuốc rồi lên giường nghỉ ngơi cho tốt đi."

Nói xong, Hiểu Vân đứng dậy đem canh thuốc đưa cho Triển Chiêu. Triển Chiêu nhận lấy, không nói gì một ngụm uống cạn. Hiểu Vân hầu hạ Triển Chiêu rửa mặt, diu hấn nằm xuống xong, lại ngồi bên giường một lát, mới đứng dậy rời đi.

Mới vừa nhắm mắt lại, đột ngột lại mở ra, nhìn bóng dáng gầy yếu của Hiểu Vân biến mất sau cánh cửa, Triển Chiêu vừa đau lòng vừa buồn bực.

Vân Nhi, vì sao? Đến tột cùng là vì cái gì?

-0-

Đêm khuya yên tĩnh, mọi âm thanh đều biến mất, chỉ có ánh trăng, lạng lẽ soi xuống, chiếu sáng một thân ảnh lạng lẽ rời đi.

Lời từ biệt không thể nói ra miệng, để lại dưới đáy lòng. Xoay người bỏ đi, kiếp này, sẽ không gặp lại nữa.

Triển Chiêu, hẹn gặp lại!

"Đình Hiểu Vân! Nàng dám thì đi đi!"

Giọng nói thính linh vang lên, giữa đêm đen yên tĩnh, càng thêm rõ ràng. Ngay cả nỗi giận dữ cũng thể hiện rõ trong đó.

Nàng xoay người lại, người nọ đứng dưới mái hiên, ánh trăng che khuất nửa thân thể hắn, nhìn không rõ mặt, lại cảm nhận rất rõ hắn đang phẫn nộ.

"Chàng, không phải đã ngủ sao?"

"Vì sao?" Triền Chiêu nói từng chữ, từng bước tới gần. Hiểu Vân kêu lên sợ hãi, vội sấn tới.

"Làm gì chứ! Sao có thể không mang gậy đã chạy ra ngoài!" Hiểu Vân muốn đỡ hắn, lại bị hắn tránh đi.

"Nếu đã quyết định bỏ đi, quản ta làm gì nữa?"

"..." Hiểu Vân không nói gì, chỉ có thể nhếch miệng, nhìn bóng dáng hắn. Nàng biết, hắn đang tức giận, thật sự tức giận. Bởi vì hắn chưa từng quay lưng về phía nàng.

"Chính là..." Hiểu Vân nắm chặt hành lý trong tay, không biết làm thế nào cho phải.

"Nói xem, vì sao nàng phải bỏ đi?" Triền Chiêu xoay người, đối mặt với Hiểu Vân.

"Ta, sợ hãi, sợ hãi sẽ gặp phải bất trắc. Lần này nếu không phải có ngọc bội của sư phụ, sẽ không gặp được chàng nữa!" Hiểu Vân quay đầu đi, không dám nhìn hắn.

"Nàng nghĩ sẽ đem bất hạnh đến cho ta? Cho nên, muốn lặng lẽ bỏ đi, tự mình từ bỏ cuộc hôn nhân của chúng ta?"

"..."

"Vân Nhi, còn nhớ rõ lúc ở Đãng Châu, chúng ta đã nói gì không?"

"Nhớ rõ." Lời thề đó, sao có thể quên?

"Sống chết cũng phải ở bên nhau. Nhưng mà nàng đang làm gì? Đang định một mình vụng trộm bỏ đi!" Triền Chiêu đi đến trước mặt nàng, nắm lấy vai nàng.

"Triền Chiêu, không nên, tay trái chàng chưa thể dùng lực!" Hiểu Vân đỡ tay hắn, hắn lại không chút để ý.

Đau xót trong mắt Triền Chiêu, đâm vào khiến hai mắt Hiểu Vân nóng rực. Nước mắt, như lũ muốn đổ ra. Không ngừng được từng giọt lệ, cũng không kéo được tay Triền Chiêu ra, chỉ có thể giải thích: "Xin lỗi, thật xin lỗi..."

"Không, không cần xin lỗi, chỉ cần ở bên cạnh ta." Bộ dáng khóc lóc bất lực, khiến Triền Chiêu đau lòng không thôi. Hai tay giơ lên, đem nàng ôm vào lòng. Hắn vẫn luyến tiếc nàng, thật sự luyến tiếc.

"Vân Nhi, đừng đi, ở lại bên cạnh ta. Phải tin tưởng ta, chắc chắn ta sẽ sống tốt, bởi vì phải chiếu cố nàng, còn có con của chúng ta nữa."

Con? Hắn, biết?

"Vân Nhi, có từng nghĩ tới, vì có nàng ta có thể sống càng lâu hơn? Nếu không phải vì nhớ kỹ nàng, có lẽ ta đã chết bên trong giếng mỏ; nếu

không phải nhớ kỹ nàng, sẽ không để ý tới sống chết. Cũng vì nàng mà có vương bận, khiến ta không dễ dàng buông tha sinh mệnh của mình?"

Trong mắt nóng cháy, nhắm mắt cũng không thể giảm bớt cảm giác này, cho đến lúc có chất lỏng tràn ra.

"Vân Nhi, nàng cũng biết. Nếu nàng ra đi, ta sẽ không vương bận nữa, cho dù chết, cũng không cảm thấy tiếc nuối. Vân nhi, chẳng lẽ nàng muốn như vậy sao?"

"Không, không phải." Hiểu Vân cơ hồ khóc không thành tiếng. "Không thể làm bừa như vậy!"

"Vây ở lại bên cạnh ta, nhìn ta cho rõ, không để ta làm bừa."

"..." Nghe Triển Chiêu nói, Hiểu Vân đột nhiên cảm thấy mình thật ngốc. Hai tháng qua đã suy nghĩ những gì? Mâu thuẫn cái gì? Suốt thời gian hai tháng, lại nghĩ ra cái kết luận đó, buổi tối còn muốn mang hành lý chạy lấy người. Nếu Triển Chiêu không phát hiện ra, nếu thật sự mình như mong muốn, bỏ đi mất, mà hắn không tìm ra, chuyện sẽ càng hồng bét. Triển Chiêu không chừng ở đâu đó trong khi làm nhiệm vụ gặp phải chuyện ngoài ý muốn, sẽ đánh mất cơ hội bọn họ ở bên nhau, đối lấy cùng một kết cục, thật là một cuộc mua bán lỗ vốn.

"Ta, sao lại, sao lại hồ đồ..." Hiểu Vân khóc thút thít ngẩng đầu lên, nhìn Triển Chiêu. "Tướng, tướng công, xin lỗi..."

"Biết sai là tốt rồi, không được có lần sau." Triển Chiêu véo nhẹ mũi nàng, Hiểu Vân nín khóc mà cười, ngoan ngoãn gập đầu, đỡ cánh tay phải của hắn. "Trở về phòng đi."

"Vân Nhi, tôi nay nghỉ trong phòng đi, chúng ta phân phòng cũng đã hai tháng rồi."

"A? Cái này không được." Hiểu Vân kinh hô, vội không ngừng lắc đầu.

"Vì sao không được?" Triển Chiêu nghi vấn.

"Chàng, vết thương còn chưa lành đâu! Hơn nữa, mang thai còn chưa đến ba tháng, thai nhi chưa ổn định, cho nên, không thể... cái đó..."

"..."

Nếu ánh trăng đủ sáng, tất nhiên có thể thấy hai lỗ tai đã đỏ ửng.

"Chỉ là muốn cùng đứa nhỏ nói chuyện thôi!"

"..."

"..."

"Đúng rồi, khi nào chàng biết ta mang thai, ai nói cho chàng biết?"

"Đêm trước lúc đại nhân hồi kinh, tiên sinh đã nói với ta."

"Cha? Rõ ràng nói với cha rồi, dặn cha đừng nói mà."

"Tiên sinh sợ nàng không chăm sóc bản thân, dặn ta chú ý."

"Chàng, thật mệt chàng hẳn được, không hề hỏi tới."

"Có thể nhìn được, hai tháng trời cũng không chịu nói ra, thử mấy lần

nàng cũng không chịu nói, ta sao có thể thiếu kiên nhẫn được."

"Không phải đang giận dỗi chứ?"

"..."

"Triển Chiêu, thật đáng yêu, giống như đứa nhỏ vậy."

Người nào đó lổ tai càng hồng.

"Ta không phải đứa nhỏ, trong bụng nàng mới là đứa nhỏ!"

"..."

Hồi 146 – Phiên ngoại (1)

Trăm hoa đua nở, chim hót hoa thơm. Lúc xuân về hoa nở, không khí luôn hợp lòng người. Ánh sáng ấm áp như vẫy hơi ấm lên cơ thể, gió nhẹ dịu dàng vượt qua mặt. Hiểu Vân ngồi trên xích đu trong sân phơi nắng, mắt nhắm hờ, lặng lẽ hưởng thụ ấm áp ngày xuân.

Ngày xuân yên tĩnh tường hòa, thật sự tốt đẹp.

Hiểu Vân thở dài dưới đáy lòng, nhắm mắt lại, muốn ngủ.

Đột nhiên, bên ngoài sân truyền đến tiếng động.

Ký nhi, nương cùng đệ đệ đang ngủ, ra ngoài chơi một lát đi.

Hiểu Vân trong lòng nói thầm, lông mi hơi động, vẫn nhắm hờ mắt.

Nhưng người tới rõ ràng không biết tâm tư nàng, âm thanh lại càng lớn. Hơn nữa nghe giọng nói, không phải chỉ hai người.

Ai, lại không ngủ được nữa rồi.

Hiểu Vân thở dài trong lòng, mở to mắt ngồi dậy. Mấy người kia đúng lúc tiến vào sân.

Nhìn con mình mặt như mèo hoa cùng đầu tóc rối bời, Hiểu Vân không nhịn được lắc đầu. Tiểu tử kia, gần đây càng ngày càng nghịch.

"Ký nhi, lại đánh nhau?"

"..." Triển Ký nhìn Hiểu Vân, thở dài, cúi đầu không nói.

Ồ, tiểu tử này, đánh nhau không cần phải dạy mà!

"Tiểu thư, là Tiểu Thúy không tốt, không trông coi bọn chúng." Tiểu Thúy vừa nói, vừa vỗ nhẹ đứa bé ôm trong lòng.

"Thúy nhi, chuyện gì xảy ra?" Hiểu Vân đi qua nhìn, tiểu hài tử còn đang ngái ngủ, mặt đỏ bừng, quệt miệng, khóe mắt còn dư lại hai giọt nước trong suốt: "Sao thế, Duyệt Duyệt khóc?"

"Vân di, vừa rồi A Hồ bọn chúng khi dễ muội muội, Ký nhi cùng con mới động thủ với bọn chúng. Không phải lỗi của Ký nhi, cũng không phải nương sai, Vân di đừng trách bọn họ." Vương Chí còn của Vương Triều đã sắp tám tuổi, ôn trọng đôn hậu, lời nói khí phách, giống như người lớn, rất có tư thế của phụ thân.

"Vây à, vậy các con chẳng phải là anh hùng cứu mỹ nhân sao?" Hiểu Vân ngồi xuống, sờ sờ đầu Vương Chí, cười nói: "Nếu các con là "anh hùng

cứu mỹ nhân”, vậy Vân di sao có thể trách các con? Đương nhiên, Vân di càng không có lý do trách nương con.”

"Tiểu thư..."

"Thúy nhi, không sao. Tiểu hài tử hiếu động, khó tránh khỏi chuyện đánh nhau, đừng để trong lòng. Nhìn Duyệt Duyệt kia, ôm vào trong phòng ngủ một lát đi."

"Cám ơn tiểu thư." Tiểu Thúy lắc đầu, "Đề em đưa nó về ngủ, trong nhà vẫn còn việc."

"Nếu vậy cũng không giữ em nữa." Hiểu Vân nói xong, Tiểu Thúy liền ôm Duyệt Duyệt mang theo Chí nhi rời khỏi viện.

Hiểu Vân xoay người, thấy Ký nhi ghé vào bên cạnh nôi, đưa tay muốn chạm, vội bước tới nắm lấy tay nó.

"Ký nhi, đừng gây sự, đệ đệ còn đang ngủ, đừng chọc em."

"Nương, " Triền Kí giọng nói còn non nớt gọi, "Đệ đệ sao không nhanh lớn lên. Nếu nó lớn bằng con, có thể chơi với chúng con rồi. Đệ nó lớn nhanh nhanh được không?"

"Ký nhi, đệ đệ cũng muốn lớn lên chứ, nhưng con cũng mất ba năm mới từ chỗ bằng đệ đệ lớn đến chừng này đây." Triền Ký nói lời trẻ con, khiến Hiểu Vân bật cười lớn. Tiểu oa nhi không phải muốn nó lớn là lớn đâu, nếu có thể, vậy thoải mái hơn nhiều.

"A. Vậy ba năm sau, đệ đệ cũng sẽ cao như con sao?" Triền Ký cái hiểu cái không, mím môi, ánh mắt chớp chớp nhìn mẫu thân.

Ôi, Ký nhi, thật là đáng yêu.

"Ký nhi, đúng là bảo bối mà." Hiểu Vân ngồi xuống, đem Triền Ký ôm vào trong ngực, cũng không quản mặt nó đang bẩn, hôn vài cái, miệng cũng dính đầy bùn.

"Ký nhi toàn thân đầy mồ hôi, thôi lắm, phải tắm rửa."

"Được được! Ký nhi muốn tắm rửa, nương tắm cho Ký nhi." Không biết vì sao, từ xưa tới nay, đứa nhỏ nào cũng mê nước, nghĩ đến tắm là vui vẻ. Nhất là Triền Ký, nhà bọn họ phải làm một bồn tắm thật lớn để nó bơi lội trong đó. Triền Ký ôm cổ Hiểu Vân, lại hôn thêm vài cái, sau đó vui vẻ chạy đi.

"Trần ma ma, nấu nước..."

Triền Ký hô lớn, đứa bé trong nôi cũng không chịu thua, a a mấy tiếng trong cổ họng như muốn khóc lên. Đương nhiên, Triền Hạo tuy nói đã hai tuổi, chẳng qua mới hơn mười bốn tháng. Trừ mấy tiếng xưng hô, còn chưa biết nói đâu.

"Tiểu Hạo nhi, muốn cùng ca ca tắm rửa sao?"

Đứa nhỏ hai tuổi cùng đứa nhỏ năm tuổi tắm rửa, kết quả là: tắm rửa biến thành nghịch nước, Hiểu Vân cũng cả người ướt sũng. Hai tiểu tử kia ép buộc suốt nửa canh giờ mới dừng lại. Cũng may trời ảm áp, nước cũng nóng,

bằng không sẽ cảm lạnh rồi.

Hai đứa trẻ chơi đùa tận hứng, cũng thấy mệt mỏi, mặc xong quần áo một lát thì ngủ. Hiểu Vân cũng mệt mỏi, thấy chúng ngủ rồi, dứt khoát nằm xuống ngủ theo. Triển Chiêu từ ngoài trở về, thấy ba mẹ con nằm trên giường đang ngủ say, trong lòng mềm oặt. Dưới chân giống như mọc rễ, không muốn cử động. Liền ngồi xuống bên giường, ngơ ngác nhìn, mãi một hồi lâu, mãi đến khi Hiểu Vân tỉnh lại, mới hồi phục tinh thần.

"Tướng công, về rồi." Hiểu Vân vừa tỉnh ngủ có chút mơ hồ, ngơ ngác nhìn Triển Chiêu, mắt chớp chớp mấy lần, mới chậm rãi ngồi dậy.

"Ừ, về rồi." Triển Chiêu bị bộ dáng này chọc cười thành tiếng, hôn nhẹ vào giữa hai mắt nàng. Một mùi thơm ngát chui vào mũi hắn, có hương thơm cơ thể, có mùi lá thơm, còn có vị hương trầm ngọt ngào, mê người, làm xôn xao thần kinh hắn.

Hắn hôn từ giữa trán tới hai má, cuối cùng rơi xuống môi, ngậm lấy lời chưa kịp thốt ra.

"A... ờn ư ả ả (còn chưa tắm rửa)."

Hiểu Vân muốn nói, lại bị Triển Chiêu hôn, qua một lát hắn mới buông ra.

"Nước đã đun rồi, mau đi tắm rửa, một thân toàn bụi đất." Hiểu Vân nhịn không được oán giận.

Triển Chiêu ôm nàng, vỗ về đôi môi đỏ bưng kiêu diễm ướt át, cúi đầu cười. "Tắm rồi?"

"Vâng. Buổi chiều tắm rửa cho Ký nhi cùng Hạo nhi, thuận tiện cũng tắm luôn."

"Ký nhi không phải hôm qua mới tắm qua sao? Mỗi ngày đều tắm cho nó, không ngại mệt à."

"Ký nhi hiếu động, chơi đùa về toàn mồ hôi, có thể không tắm sao?" Hiểu Vân than thở. "Chàng biết không, tiểu tử kia hôm nay còn đánh nhau với người ta đấy!"

"Đánh nhau?" Triển Chiêu nhướn mi.

"Đúng vậy!" Hiểu Vân đem chuyện buổi chiều nói với Triển Chiêu, cuối cùng không khỏi cảm khái: "Nó bảo vệ Duyệt Duyệt là tốt, nhưng nó còn nhỏ, đánh nhau cũng không tốt."

"Ký nhi có phải quá hiếu động không? Chúng ta đều yên tĩnh, dựa theo góc độ di truyền học, nó không thể hiếu động mới đúng chứ..." Nghĩ đến vấn đề này, Hiểu Vân thật sự lo lắng.

"Cuối cùng là giống ai chứ? Chẳng lẽ không quan hệ tới di truyền học, mà là cá biệt?"

"Ừ ừ, ta đi tắm trước đã." Triển Chiêu đứng lên, sờ sờ mũi rồi xoay người rời khỏi phòng.

A, giống ai chứ? Đương nhiên là giống Triển Chiêu hắn rồi. Khi hắn

còn là tiểu hài tử sáu bảy tuổi, không biết đánh bao nhiêu trận nữa. Lấy tính tình Triển Chiêu hiện tại, Hiều Vân sao cũng không thể nghĩ ra, hẳn từng là một đứa trẻ vô cùng hoạt bát hiếu động. Có điều, chuyện nhiều năm trước rồi, không dễ dàng biết tốt hơn.

Hồi 147 - Phiên ngoại (hai)

Cho dù là kiếp trước hay kiếp này, việc mang thai đối với Hiều Vân đều chưa từng trải qua. Lần đầu mang thai, tất nhiên không thể tránh khỏi có chút khẩn trương, cảm xúc kinh hỉ bất ngờ càng khiến tâm trạng dao động. Nhìn bụng bắt đầu to lên, cảm giác làm mẹ cũng bùng phát. Nhất là khi trong bụng thai nhi bắt đầu cử động, ở trong lòng vô cùng cảm khái. Khi đó mới hơn bốn tháng, đã bắt đầu tưởng tượng đứa nhỏ mặc yếm đi bộ. Lúc kể cho Triển Chiêu nghe, còn bị hắn trêu chọc một hồi. Có điều, ngoài miệng tuy Triển Chiêu nói đùa, nhưng trong đầu, làm sao lại không nghĩ tới chuyện đó?

Khi Hiều Vân mang thai, khẩn trương nhất vẫn là Triển Chiêu. Ba tháng trước, lúc bụng chưa lớn lên còn đỡ. Đợi tới lúc kích thích thắt lưng của Hiều Vân dần dần tăng lên, sự khẩn trương của hắn cũng bắt đầu thể hiện. Hắn coi Hiều Vân như hòn ngọc quý trên tay, ngậm trong miệng sợ tan, cầm trên tay sợ vỡ. Nếu không bắt buộc phải từ Lăng Châu trở lại kinh thành, hẳn thật sự chỉ muốn ở trong nhà không ra ngoài.

Đầu tháng sáu, xe ngựa đã chuẩn bị xong, hành lý cũng đã sẵn sàng, chuẩn bị sáng ngày mai xuất phát trở về. Nhưng Triển Chiêu vẫn lo lắng, đêm trần trọc không ngủ nổi. Hiều Vân đi tiểu đêm trở về, thấy hắn mắt mở to, vội giục hắn đi ngủ. Hắn lại ôm thê tử vào lòng mà nói.

"Vân Nhi, ngồi xe ngựa thật sự không sao chứ? Đường xóc nảy, chỉ sợ không ổn lắm?"

"Vây cưỡi ngựa đi vậy?" Hiều Vân hỏi lại.

"Không được! Tuyệt đối không được!" Triển Chiêu vội không ngừng lắc đầu.

"Vây đi bộ?"

"Đường xá xa xôi, hơn nữa thân thể bất tiện, sao có thể đi bộ về được!"

"Vây không phải phải ngồi xe ngựa sao!" Hiều Vân cười nói, vừa hạnh phúc vừa bất đắc dĩ. Hạnh phúc vì Triển Chiêu nóng ruột, bất đắc dĩ vì Triển Chiêu quá khẩn trương.

"Nhưng mà..." Triển Chiêu cảm thấy khó xử, không muốn nàng chịu xóc nảy, lại không thể ở lại đây, làm sao bây giờ?

"Tướng công!" Hiều Vân nghiêng người, nằm xuống bên cạnh Triển Chiêu nói: "Chúng ta không phải đang rất tốt sao? Hơn nữa, ta là đại phu, biết cái gì có thể, cái gì không thể. Huống chi, không phải cũng đã hỏi qua đại phu trong thành sao, ông ấy cũng nói là không sao mà?"

"Ừ." Triền Chiêu gật đầu, lên tiếng trả lời. Chuyện này hẳn cũng biết. Nhưng mà hẳn không có cách nào không lo lắng.

"Được, đừng nghĩ nhiều nữa. Nếu còn tiếp tục, cũng không ngủ được đâu." Hiểu Vân vỗ lưng Triền Chiêu, rồi vuốt mặt hẳn như dỗ trẻ con, Triền Chiêu mới nhắm mắt lại.

Đêm đó, Triền Chiêu thật sự không còn trăn trở. Có điều, đó không phải vì hẳn ngủ ngon, hẳn vẫn không ngủ được, chẳng qua là sợ động tới người bên cạnh, nên nằm im suốt cả đêm. Kết quả sáng hôm sau dậy, nhìn đôi mắt thâm đen của hẳn, Hiểu Vân chỉ biết lắc đầu.

Làm cha ba phần phiền não, xem ra không sai.

Sự thật chứng minh, lo lắng của Triền Chiêu là dư thừa. Bởi vì bọn họ mượn xe ngựa khá rộng, lại trải vài tầng chăn đệm bên trong, Hiểu Vân ở trong xe ngựa rất thoải mái. Bọn họ đi đường lớn, hành trình lại chậm, đi một chút dừng một chút, không khác gì du sơn ngoạn thủy. Kiểu đi đường này, đối với Hiểu Vân không có vấn đề gì, ngược lại càng thư sướng. Khẩn trương cùng lo âu của Triền Chiêu, từ sau khi bọn họ lên đường được ba ngày, cuối cùng cũng giảm bớt, hai người thật sự vừa đi vừa du ngoạn mà trở về.

Trên đường trở về, Triền Chiêu đi đường vòng, mang theo Hiểu Vân về lại Thường châu. Tất nhiên, chuyện Hiểu Vân mang thai, khiến người trong Triền gia vô cùng vui vẻ, bọn họ ai nấy đều xem nàng như trân bảo, rất chiều chuộng. Cách ngày liền khai đàn tế tổ, báo cáo với tổ tiên. Còn mở tộc phổ, long trọng ghi tên Hiểu Vân bên cạnh vị trí của Triền Chiêu.

Nhìn thấy bốn chữ "Đinh thị Hiểu Vân" xuất hiện trong gia phổ Triền gia, ngay bên cạnh tên của Triền Chiêu, Hiểu Vân kích động khóc một hồi. Thời này, nếu địa vị thấp, làm sao có thể được viết cả họ tên vào trong gia phổ. Để lại một cái họ đã coi như không tệ, huống chi là cả tên cả họ? Sao có thể không kích động.

"Triền Chiêu, tự Hùng Phi, người Vũ Tín Thường Châu. Cưới vợ Đinh thị, Hiểu Vân."

Câu nói giản dị tự nhiên như vậy, còn êm tai hơn cả những lời thề non hẹn biển.

Thì ra, những lời nói năm đó, hẳn đều nhớ rõ. Nay, trong gia phổ Triền gia ghi lại, Triền Chiêu, cưới vợ Đinh thị. Không phải hoàn toàn ứng với câu nói lưu truyền của hậu nhân kia sao?" Triền Chiêu, tự Hùng Phi, người Vũ Tín Thường Châu. Cưới vợ Đinh thị." Chỉ là, Đinh thị này, là Đinh Hiểu Vân, mà không phải Đinh Nguyệt Hoa.

-0-

Mùa thu, là mùa thu hoạch. Trong lúc này mà tổ chức tiệc cưới, chính là dấu hiệu cát tường như ý. Bên trong Đại Tổng bất kể là đường lớn xóm nhỏ, đều tổ chức rất nhiều đám cưới. Trong đó bao gồm đám cưới giữa Bạch

gia cùng Đình gia.

Hôn lễ của Bạch Ngọc Đường cùng Đình Nguyệt Hoa, ấn định vào ngày mười tháng sáu. Có điều, bởi vì đường xa xa xôi, tân nương tử cùng đồ cưới từ mấy ngày trước đã xuất phát từ Biện Lương. Dàn nhạc khoa chiêng gõ trống, đồ cưới kết hoa, xe ngựa kim bích huy hoàng, đội ngũ đưa dâu xếp hàng hàng lớp lớp, thật sự có tư thế mười dặm hồng trang. Đình đại tướng quân gả con gái, thật là kiểu cách mười phần. Hơn trăm người đưa dâu, thổi sáo đánh trống từ cửa đông Khai Phong Phủ xuất hành, đi về hướng nam.

Từ lúc Bạch Ngọc Đường vào giảng hồ, đã rời khỏi Kim Hoa. Ban đầu ở Hãm Không Đảo, sau khi đi theo Bao đại nhân, liền ở Khai Phong Phủ. Có điều chuyện đại sự như thành thân, vẫn phải về nhà. Kim Hoa Bạch gia mấy ngày nay khách khứa đông đúc. Chương quỹ của Bạch gia ở các nơi, khách thương lui tới, quan viên quen biết, thân hào địa phương, còn có bằng hữu giảng hồ, tính sơ lược cũng có tới bốn năm trăm người. Nhiều người như vậy, cùng tới Kim Hoa, khiến các khách điểm ở nơi này đều đầy người. Nếu mấy ngày này có người đi ngang qua Kim Hoa, muốn tới chúc mừng Bạch Ngọc Đường, chỉ sợ không tìm thấy chỗ ở. Bởi vì toàn bộ khách điểm đều đã được Bạch gia bao trọn gói.

Các huynh đệ của Hãm Không Đảo, do Lô Phương dẫn đầu, sớm đã tới Bạch gia. Giảng hồ không có nhiều chú ý như quan gia, thế tử đều dẫn theo. Tứ tử, Mẫn Tú Tú, còn có Lô Trân, Từ Lương mấy đứa nhỏ, mười người, đều vào ở trong nhà chính Bạch gia, rất náo nhiệt. Người từ Khai Phong Phủ tới chúc mừng không đông lắm, đám người Bao đại nhân đều có công vụ trong người, cả một Khai Phong Phủ lớn như vậy, không thể xin nghỉ hết chạy tới Kim Hoa, liền phái Triển Chiêu cùng Trương Long Triệu Hổ tới đại diện.

Là nhân vật chính, Bạch Ngọc Đường từ đầu đến chân toàn thân màu đỏ, so với trang phục Tứ phẩm hộ vệ còn đỏ hơn. Hơn nữa có việc vui vẻ, mặt đầy hồng quang, hoàn toàn từ một con chuột bạch biến thành chuột đỏ. Bộ dáng của hắn, không tránh được bị huynh đệ đùa cợt vài lần.

Tiếng pháo huyên náo, chiêng trống vang dội, dào dạt vui mừng. Bạch Ngọc Đường cưỡi ngựa, đón kiệu hoa từ ngoài thành vào. Người đến giúp vui, vây chặt đường lớn như nêm cối. Lộ trình vốn dĩ chỉ cần nửa canh giờ, ước chừng đi một canh giờ mới đến.

Đá kiệu đón tân nhân, bái đường, kính trà, hôn lễ long trọng rườm rà, đôi tân nhân dưới sự ủng hộ của mọi người, cuối cùng hoàn thành đại lễ. Cho dù có các huynh đệ chi thứ Bạch gia chống đỡ cho hắn, Bạch Ngọc Đường vẫn uống không ít rượu. Hơn nữa huynh đệ Ngũ tử không thể thoát được, đến lúc tiệc rượu gần kết thúc, hắn đã gần say. Huynh trưởng Bạch Cẩm Đường sai gia nhân đỡ hắn lui xuống. Bạch Ngọc Đường được hạ nhân giúp đỡ, đi đường vẫn lảo đảo, thấp giọng thì thào gì đó không ai nghe rõ, có

điều về mặt tràn đầy hạnh phúc cùng vui vẻ của hẳn, ai cũng nhìn ra.

Bạch Ngọc Đường rời tiệc, mọi người có chút mất hứng, từ từ giải tán. Nhưng có vài người không muốn tàn cuộc như vậy, ngày hiếm có này, sao có thể không say mà về? Tân lang động phòng hoa chúc của hẳn, bọn họ đi tìm lý do khác tiếp tục uống rượu. Chỉ là không nghĩ tới, tiêu điểm lại rơi xuống đầu Triển Chiêu.

"Triển phu nhân sắp sinh rồi, nhưng ta còn chưa được uống rượu mừng của Triển huynh đệ đó. Chuyện này Triển huynh đệ tính thế nào, làm vậy rất có lỗi với đám huynh đệ chúng ta." Người lớn giọng là Từ Khánh.

Từ Khánh nói, Hàn Chương cùng Tưởng Bình cũng đi theo phụ họa, tiếp theo cả hai huynh đệ Đinh gia cùng vào góp vui.

"Đúng đúng đúng, chuyện này hôm nay phải làm cho rõ."

"Đối với việc này, Triển Chiêu thật thất lễ, ngày khác sẽ thiết yến tại Khai Phong Phủ, khoản đãi các vị, đến lúc đó, nhất định để các vị tận hứng. Hôm nay là tiệc vui của Ngũ đệ, Triển Chiêu sao có thể giọng khách át chủ." Triển Chiêu ôm quyền thi lễ, thong dong đáp lại.

Không nghĩ tới, Bạch Cẩm Đường lại nói: "Không sao không sao, mọi người đều là người giang hồ, không câu nệ lễ tiết, không câu nệ lễ tiết. Huống chi có thể làm chủ nhà thay Triển Chiêu, là vinh hạnh của Bạch gia. Hàm rượu của Bạch gia có tới cả ngàn bình, các vị cứ việc tận hứng."

Bạch Ngọc Đường ngoại hình diễm lệ, huynh trưởng hẳn tất nhiên không kém, lúc nói những lời này, mặt mang ý cười, hơn nữa vài phần men say, lại hàm chứa gió xuân, khiến người ta không khỏi động tâm. Hai huynh đệ Bạch gia, thật sự là tai họa.

Nghe Bạch Cẩm Đường nói, bọn họ đều cao hứng.

"Nghe nói Triển huynh đệ chỉ thích Trúc Diệp Thanh, quý phủ Cẩm Đường huynh đệ có rượu này không?"

"Có có có, Tiểu Thạch Tử, mau đi lấy rượu."

"Vâng, gia, ngài chờ chút, đến ngay."

"Hôm nay, các huynh đệ phải uống say mới về."

Trương Long Triệu Hồ nhìn Triển Chiêu bị bọn họ vây quanh, ha ha cười rộ lên.

"Xem ra hôm nay Triển đại nhân nếu là không say, chắc chắn không thể thoát thân."

Triển Chiêu không thoái thác được, đành phải uống vài bát rượu. Trúc Diệp Thanh ngon thì ngon, nhưng uống nhiều lại có chút khó chịu. Cũng may, có uống viên giải rượu từ trước. Bẵng không ngày mai chưa chắc đã có thể thức dậy. Phu nhân của hẳn, quả nhiên là huệ chất lan tâm, ngay cả trường hợp này cũng có thể dự đoán được.

Chỉ là không biết mấy ngày nay nàng có khỏe không. Có ăn cơm đầy đủ không, mặc có đủ ấm không, đứa nhỏ có phải rất hiếu động, ầm ĩ khiến

nàng không yên giấc không?

-0-

"A..."

"Phu nhân, sao thế?"

"Không có gì, cục cưng ở trong bụng đánh Thái Cực thôi."

"Phu nhân, ngủ thôi."

"Ừ, được rồi. Còn có tay áo này nữa thôi, sáng mai khâu nốt."

"Mau trái giường cho phu nhân. Không có Triển đại nhân ở đây, phải trái thêm một tầng chăn mới được."

"Tiểu tử, đừng nghịch nữa, nương đi ngủ ngay đây."

"Triển đại nhân ngày mai về chưa nhỉ?"

"Nhanh nhất cũng phải ngày kia, hôm nay là ngày vui của Ngũ ca cùng Nguyệt Hoa, hiện giờ bọn họ chắc còn đang uống rượu."

"Phu nhân, được rồi."

"Ừ."

"Cục cưng ngoan, chúng ta ngủ thôi, ba ba quá mấy ngày sẽ trở lại, không cần gấp."

Hồi 148 - Phiên ngoại (ba)

Tuyết rơi như lông ngỗng, bay lả tả trắng trời, khắp nơi long lanh như dát bạc, trắng trong thuần khiết khác thường. Tuyết ở phương bắc không cấp tập như phương nam, rơi trên mặt đất cũng không dễ tan. Tuyết đọng trên đường, bị người qua lại đạp lên, để lại nhiều dấu chân hỗn độn. Sau khi vào tháng chạp, thành Biện Lương luôn có tuyết không ngừng, giống như vĩnh viễn không hết. Giá rét cùng lo lắng, khó tránh khỏi khiến người ta mất hứng.

Ba người, từ xa đang đi về hướng Khai Phong Phủ, đi đầu mặc áo đỏ, chính là Tổng triều Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ - Triển Chiêu. Dáng người của hắn, vẫn cứng cỏi cao lớn trong gió tuyết. Toàn thân màu đỏ, giữa bốn bề tuyết trắng lại rất nổi bật. Hắn vừa đi, vừa nghe Vương Triều Mã Hán nói chuyện bên cạnh. Ngẫu nhiên có người qua đường chào hỏi, hắn đều nho nhã lễ độ đáp lại. Nhưng mà, trên khuôn mặt tuấn lãng, hai hàng lông mày nhíu lại, giữa trán có nét lo âu.

"Triển đại nhân về rồi. Năm nay tuyết rơi dày thật nhỉ." Nha dịch ở công nha môn thấy Triển Chiêu đi vào liền chào hỏi.

Triển Chiêu mỉm cười gật đầu với hắn rồi vào phủ nha. Đi trên hành lang, nhìn bông tuyết phiêu tán bên ngoài, bất tri bất giác chậm lại, cuối cùng thậm chí dừng bước. Gần tới cuối năm, là lúc lạnh nhất, gần đây lại luôn có tuyết, khiến hắn cảm thấy hoang hốt. Kỳ thật, nỗi muộn phiền của hắn không liên quan tới thời tiết. Mà Hiểu Vân sắp tới kỳ sinh nở, khiến hắn cảm thấy

bất an. Tuy rằng Công Tôn Sách đã nói rõ, mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, sẽ không có vấn đề gì, nhưng hắn vẫn không hiểu sao cảm thấy phiền muộn.

Trước kia chỉ cảm thấy việc sinh đứa nhỏ là chuyện kinh thiên địa nghĩa, chưa bao giờ nghĩ sẽ liên quan tới hắn. Nay đến phiên thế tử của mình sắp sinh, mới phát hiện sinh đứa nhỏ không dễ dàng. Vì chuẩn bị tâm lý, hắn đã học hỏi những người có hiểu biết. Hắn hỏi bà đỡ đã mời từ trước, hỏi người hầu hạ Hiếu Vân, hỏi Công Tôn tiên sinh, hắn còn hỏi cả Vương Triều về tình hình phu nhân hắn sinh đứa nhỏ. Bọn họ cho hắn đáp án không giống nhau, nhưng tổng kết lại vẫn không thoát khỏi chữ đau.

Đau đau đau, cuối cùng là đau kiểu gì? So với lúc hắn bị thương có đau hơn không?

"Triển hộ vệ!"

Nghe có người gọi, Triển Chiêu mới hồi phục tinh thần, Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách đang tới gần. Triển Chiêu vội khom người thi lễ, "Đại nhân, tiên sinh."

Triển Chiêu có đôi khi cũng gọi Công Tôn Sách là "nhạc phụ đại nhân", nhưng mà trong phủ nha, có thể vì thói quen, hắn tới nay vẫn chưa sửa được miệng.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách đã sớm nhìn ra tâm sự của Triển Chiêu, nhìn nhau cười bất đắc dĩ.

"Hiếu Vân sắp lâm bồn rồi, Triển hộ vệ vẫn nên sớm về nhà cùng nàng đi. Dù sao phủ nha cũng không có chuyện gì quan trọng." Bao đại nhân đề nghị.

Đối với sự quan tâm của Bao đại nhân, Triển Chiêu cảm thấy vô cùng cảm tạ, vội vàng chạy về nhà.

"Vân Nhi!" Triển Chiêu vừa vào cửa, đã bị hành động của Hiếu Vân dọa sợ, vội chạy vài bước tới đỡ nàng ngồi xuống ghế, sau đó mới xoay người nhặt trái cây đặt lên bàn.

"Muốn dọn dẹp, gọi Trần ma ma là được, nếu không có người ở đây, cứ để mặc nó rơi xuống đất cũng không sao. Nếu lỡ có gì sơ xuất, làm sao mà bình an sinh nở được. Trần ma ma cùng Tiểu Quyên đâu? Sao lại không ở đây?" Triển Chiêu sốt ruột, lời nói có chút nóng nảy. Hiện tại hành động không tiện, hơn nữa lúc nào cũng có thể sinh, sao lại để một mình nàng trong phòng?

Hiếu Vân tay chống thắt lưng, tay vịn bụng, nhẹ nhàng thở phì phò. Bụng lớn, ngay cả ngồi cũng không xong. Vừa động, đã thở thành dạng này. Có điều cũng khó trách, hiện giờ lúc đứng, bản thân mình cũng không nhìn được tới chân, vậy mà còn muốn ngồi xuống nhặt đồ, thật sự không biết tự lượng sức.

"Ta bảo bọn họ đi chuẩn bị vài thứ. Đừng tức giận." Hiếu Vân nhìn Triển Chiêu, cười cười trấn an hắn. Gần đây, hắn tỏ ra vô cùng nóng nảy.

"Vân Nhi..." Triển Chiêu nhìn cái bụng lớn tới dọa người, khẽ nhíu mày, có chút bất đắc dĩ. Cuối cùng, cũng không nói gì, chỉ đưa tay qua, áp lên bàn tay nàng. Nàng nói, lửa than không tốt đốt với trẻ nhỏ, cho nên kiên trì không đốt than trong phòng, cho dù trời rất lạnh, vẫn thà mặc thêm nhiều quần áo, biến mình thành mập mạp cũng không muốn đốt than.

"Đề bọn họ đi chuẩn bị cái gì?"

"Bảo bọn họ đi chuẩn bị chăn đệm mới, kéo cùng vải sạch, còn có rượu mạnh nữa."

"Chuẩn bị làm gì?" Triển Chiêu nghi hoặc, mấy thứ đó chẳng phải để băng bó cho người bị thương sao.

"Lúc sinh đứa nhỏ sẽ dùng." Hiểu Vân cười nói, "Mấy thứ đó, trước khi dùng còn phải nấu trong nước sôi mấy canh giờ. Còn rượu là để tiêu độc."

"Ừ." Triển Chiêu gật đầu. Nàng từng nói với hắn, mấy thứ đồ đó có đủ loại vi khuẩn. Những thứ gọi là "vi khuẩn" đó, sẽ khiến người ta sinh bệnh. Còn rượu mạnh cùng độ nóng, có thể giết chết một phần đám vi khuẩn đó.

"Vân Nhi cảm thấy sắp tới lúc rồi sao?"

"Không biết." Hiểu Vân lắc đầu, dừng một lát lại nói: "Nghĩ lại hình như cũng tới lúc rồi?"

Tay Triển Chiêu, không khỏi run lên. Tới lúc rồi? Tức là đã sắp tới: "Vậy mau đi tìm bà đỡ."

"Tướng công, đừng nóng vội, không phải đã hẹn bà đỡ rồi sao? Hơn nữa cũng ở gần, đợi bụng bắt đầu đau hãy gọi cũng không muộn."

"Không được." Triển Chiêu nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy không ổn. "Tìm người đi gọi đi, mấy ngày tới bảo bà ấy ở nhà chúng ta luôn."

Nói xong, không đợi Hiểu Vân trả lời, liền đi ra.

Ban đêm, Triển gia trong kinh thành thật yên tĩnh. Trần ma ma đem nước ấm đến, Triển Chiêu giúp Hiểu Vân rửa chân xong, hai người lên giường ngủ. Đến nửa đêm, Hiểu Vân thức dậy đi ngoài, không bao lâu sau, lại ngồi dậy, cứ thế lặp lại vài lần, Triển Chiêu bắt đầu cảm thấy không thích hợp. Thời kỳ cuối mang thai, thường đi tiểu đêm, nhưng chưa từng thường xuyên như vậy.

"Vân Nhi? Sao thế, có chỗ nào không thoải mái sao?"

"Ừ, hình như sắp sinh rồi." Hiểu Vân nửa nằm trên giường, hơi thở đứt quãng. Thân dưới truyền đến từng trận nhức nhối, như có cái gì muốn đi ra.

"Tướng công..."

Triển Chiêu nhíu mày, trái tim co rút, vội đứng dậy mặc áo ngoài rồi ra cửa gọi người.

"Trần ma ma, Tiểu Quyên, Hồng Đại nương..."

Giọng Triển Chiêu rất lớn, cũng rất gấp. Người bên ngoài nhanh chóng bị đánh thức, thấp đèn chạy tới.

"Triển đại nhân."

"Trần ma ma, Tiểu Quyên, đem chăn đệm mới ở phòng bên vào thay đi. Mặt khác, mấy thứ phu nhân dặn chuẩn bị buổi chiều, mau dùng nước sôi nấu qua. Hồng đại nương, vào xem phu nhân." Triền Chiêu cố gắng bình tĩnh đem lời Hiếu Vân vừa dặn lúc nãy truyền lại. Trần ma ma cùng Tiểu Quyên đều đi làm việc. Hồng đại nương vào trong phòng, cởi bỏ quần áo Hiếu Vân, sờ bụng, hỏi mấy vấn đề, sau đó lại rời khỏi.

"Phu nhân mới bắt đầu đau bụng sinh, chắc một khoảng thời gian nữa mới sinh được, Triền đại nhân không cần gấp, từ từ sẽ đến."

Theo lời Hồng đại nương chuyện này chỉ mới bắt đầu. Hồng đại nương cho người chuẩn bị chút đồ ăn để tăng thêm sức lực. Hiếu Vân thật ra không có gì không ổn, thậm chí có thể vừa nói chuyện vừa ăn. Nhưng mà có vài khoảnh khắc vô cùng đau đớn, hai tay nắm chặt. Triền Chiêu chỉ không ngờ rằng, một lát thời gian mà Hồng đại nương nói, là hơn nửa buổi tối. Mãi tới lúc trời hoàn toàn sáng, Hiếu Vân vẫn chỉ kêu đau vài tiếng.

Triền Chiêu cho hạ nhân tới Khai Phong Phủ đưa tin, sau đó cho Tiểu Quyên mang bữa sáng tới. Hắn nhìn Hiếu Vân ăn, bản thân lại không thấy có khẩu vị, thậm chí còn cảm thấy chính mình cũng muốn đau. Đúng lúc hạ nhân vào báo có người tới. Triền Chiêu ra cửa xem, là Công Tôn Sách, Tiểu Thúy, còn cả Bạch Ngọc Đường cùng Đinh Nguyệt Hoa đều tới.

Tiểu Thúy cùng Triền Chiêu chào hỏi xong, liền vào phòng sinh. Triền Chiêu đi theo sau, muốn trở lại phòng, lại bị Tiểu Thúy ngăn lại.

"Triền đại nhân, ngài vẫn nên ở ngoài chờ thôi." Nói xong liền đóng cửa phòng.

Triền Chiêu nhìn cánh cửa đóng kín trước mặt, lòng bàn tay không ngừng ra mồ hôi lạnh. Âm thanh bắt đầu vọng ra từ trong phòng, là tiếng rên rỉ của Hiếu Vân. Giống như ản nhẫn, lại mang theo tiếng nức nở. Khiến hắn nghe được trong lòng cũng bắt đầu dậy sóng.

Công Tôn Sách tiến lên vỗ vai Triền Chiêu. Tình cảnh này, ông cũng từng trải qua, cảm giác của Triền Chiêu lúc này, ông có thể hiểu. Huống chi, bên trong phòng sinh chính là con gái ông.

"Nhạc phụ, Hiếu Vân..." Triền Chiêu mím môi, lạnh như vậy, hắn lại cảm thấy cả người đều đổ mồ hôi.

"A..." Đúng vào lúc này, tiếng kêu sợ hãi từ trong phòng truyền ra, khiến Triền Chiêu thất kinh.

"Hiếu Vân!"

"Triền Chiêu, nữ nhân sinh nở, khó tránh như vậy." Công Tôn Sách đè tay Triền Chiêu đang muốn gõ cửa lại: "Vào trong cũng không thể giảm bớt thống khổ của nó, ở bên ngoài chờ đi."

Triền Chiêu nắm tay, giãy dụa hồi lâu, cuối cùng thoái lui đứng bên cạnh cửa. Tiếng kêu của Hiếu Vân ngày càng thường xuyên hơn, lúc dài lúc ngắn, lúc cao lúc thấp. Mà Triền Chiêu ở ngoài phòng, giống như bị lãng trí,

tiếng kêu đau đớn của Hiều Vân, chính là bả đao, từng đao từng đao cắt lên người hắn. Mà loại lãng trì này, kéo dài liên tục suốt hai canh giờ, tới sau cùng, tiếng rên rỉ kia lại biến thành tiếng khóc khi có khi không, nếu không phải Bạch Ngọc Đường cùng Công Tôn Sách ngăn cản, Triển Chiêu thật muốn xông vào. Cho dù hắn không thể giúp gì, cũng muốn ở bên cạnh nàng.

Vân Nhi, Vân Nhi...

"Triển Chiêu... , Triển... Chiêu..."

"Vân Nhi!" Nghe thấy Hiều Vân gọi tên mình, Triển Chiêu cuối cùng không thể chịu đựng hơn, tránh khỏi tay Bạch Ngọc Đường, đi lên gõ cửa. Bạch Ngọc Đường kéo hắn, hắn bưng bình tránh thoát. "Ta ở đây, ta ở đây!"

"Vân Nhi! Vân Nhi! Tiểu Quyên, mở cửa nhanh."

Hiều Vân ở trong phòng khóc hô tên của hắn, Triển Chiêu ở ngoài phòng sốt ruột gõ cửa.

Người trong phòng không chịu được tiếng kêu của Triển Chiêu, vội mở cửa. Triển Chiêu trong lúc vội vàng, lời nói có chút dọa người, nhất là gặp phải chuyện của Hiều Vân, có đôi khi không giữ được lý trí.

Cửa mở, Triển Chiêu liền xông vào. Trong phòng sinh nóng hừng hực, tràn ngập hơi nước. Triển Chiêu không để ý gì khác, chạy thẳng đến đầu giường.

"Triển đại nhân!" Hồng Đại nương đối với việc Triển Chiêu xuất hiện, có chút bất mãn, lại không dám nói gì. Tiểu Thúy trấn định hơn bảo Hồng đại nương đừng động tới hắn, cứ làm việc của mình.

Hiều Vân mặt đỏ bừng, ướt sũng, cũng không biết là mồ hôi hay nước mắt, tóc dài rối tung dính trên sườn mặt, thoát nhìn cực kỳ chật vật.

"Triển Chiêu..."

"Vân Nhi, Vân Nhi..." Triển Chiêu quỳ gối ở đầu giường, nắm lấy tay nàng, không biết làm sao nói chuyện. Hắn nên làm gì bây giờ, hắn nên làm gì bây giờ?

"A, không sinh, không sinh nữa." Bị ép buộc năm sáu canh giờ, đã cướp hết sức lực vốn có. Hiều Vân khóc kêu, lệ rơi đầy mặt, ồn ào đòi không sinh đứa nhỏ.

"Phu nhân, cố gắng kiên trì, sắp sinh rồi." Hồng đại nương có chút bất đắc dĩ. Từng đờ đẻ không ít sản phụ, trường hợp như Triển phu nhân, cũng coi như thuận lợi, cho dù đau cũng chỉ cần dùng sức là sinh được. Nhưng bộ dáng hiện tại sao lại thế này.

"Đau muốn chết, không sinh..."

"Được được được, không sinh, không sinh."

"Tiểu thư, Triển đại nhân, tới lúc này rồi, sao có thể không sinh chứ!" Tiểu Thúy ảo não, giáo huấn lại Triển Chiêu, "Triển đại nhân, sinh đứa nhỏ không phải ăn cơm, sinh được thì sinh, không sinh thì thôi. Nếu không sinh,

đừng nói đùa nhỏ, ngay cả tiểu thư cũng sẽ nguy tới tính mạng đó!"

"Nhưng mà..." Triển Chiêu bị lời của Tiểu Thúy dọa sợ, kinh ngạc không biết làm thế nào cho phải.

"Triển đại nhân, ngài ra ngoài trước đã, cứ ở đây, tiểu thư không có cách nào sinh đứa nhỏ được đâu."

"Nhưng mà..." Một chốc lát này, Triển Chiêu ngoại trừ nhưng mà, thật sự không biết nói gì. Hiểu Vân thoát nhìn đau đớn vô cùng, nhưng đứa nhỏ không thể không sinh, biết làm sao bây giờ.

"Triển đại nhân, muốn tiểu thư mẫu tử bình an, ngài đi ra ngoài đi! Sinh đứa nhỏ đau đớn là bình thường, hồi nãy tiểu thư vẫn làm rất tốt, từ sau khi ngài vào thì tệ hơn hẳn, chỉ biết làm nũng thôi!"

Triển Chiêu nhìn Tiểu Thúy, lại nhìn Hiểu Vân, người trước trợn mắt nhìn, vẻ mặt bất đắc dĩ; người sau ủy khuất nhìn hẳn, nín tiếng nước nở. Cuối cùng, Triển Chiêu nhắm mắt, kìm nén, buông tay không quay đầu đi ra khỏi phòng.

Tiểu Thúy từng sinh hai đứa con, nghe nàng ắt hẳn không sai. Hiểu Vân đau thì đau, vẫn hơn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Kết quả, Triển Chiêu bị đuổi khỏi phòng sinh, sau đó bắt đầu đi qua đi lại bên ngoài, giống như muốn mài mòn mặt sàn trước cửa phòng vậy.

Cửa phòng lại đóng lại, tiếng rên rỉ cùng la khóc đứt quãng truyền ra, kéo dài suốt hai canh giờ. Cuối cùng, sau một tiếng kêu lớn, vang lên tiếng khóc nỉ non trong trẻo, phá không lan ra, rơi vào tai một người, vô cùng rõ ràng.

"Sinh rồi! Sinh rồi!" Đinh Nguyệt Hoa kéo tay Bạch Ngọc Đường, vui vẻ nhảy nhót.

Triển Chiêu chợt cảm thấy toàn thân bủn rủn, tựa vào bên tường, cả người vô lực. Chuyện này, quả thật còn vất vả khó khăn hơn cả đi bắt trộm cướp cả trăm ngàn lần.

Cửa mở ra một góc. Gió vù vù thổi vào trong phòng, cuốn tung rèm cửa. Đi ra là Tiểu Quyên, sắc mặt đầy vẻ vui mừng.

"Chúc mừng Triển đại nhân, phu nhân sinh được một tiểu công tử, mẫu tử bình an."

Công Tôn Sách vui vẻ ra mặt, mừng rỡ cười lớn. Bạch Ngọc Đường bước lên chúc mừng, Triển Chiêu lại rảo chân đi vào phòng sinh.

"Vân Nhi!"

Hiểu Vân nằm ở trên giường, bộ dáng vẫn chật vật như vậy, thoáng nhìn vẫn còn vẻ mệt mỏi. Lúc nghe thấy giọng nói của hẳn, chỉ chậm rãi mở mắt nhìn, rồi rất nhanh nhắm lại.

Triển Chiêu đưa tay đẩy tóc trên mặt nàng, rồi cầm lấy tay nàng, cơ hồ nghẹn ngào: "Vân Nhi."

Hiểu Vân không mở mắt, chỉ cúi đầu nói.

"Triển Chiêu, tương lai nếu con bất hiếu, nhất định phải thay ta đánh nó."

Triển Chiêu bật cười, nước mắt cũng theo đi ra, vội dùng tay áo trộm lau đi, sau đó trịnh trọng đáp lại: "Được. Nếu nó đối với nàng không tốt, ta sẽ thay nàng dạy dỗ nó."

"Triển đại nhân, đến xem tiểu công tử đi, thật xinh đẹp mà."

Hồng Đại nương đưa tiểu hài tử đã được quần tã lột tơi, Triển Chiêu đưa tay định đón, lại sợ tay chân mình thô lậu khiến nó bị thương, liền nâng nhẹ trên tay. Bộ dáng buồn cười ấy, khiến ba người trong phòng đều cười rộ lên.

"Triển đại nhân, làm thế này." Tiểu Thúy tiến lên làm mẫu, Triển Chiêu mới miễn cưỡng ôm đứa nhỏ vào trong ngực, sau đó cẩn thận ngồi xuống bên giường, để Hiều Vân nhìn thấy.

Hiều Vân nghiêng đầu nhìn, vươn tay chạm vào khuôn mặt trẻ con ửng đỏ, cười rộ lên.

"Xem ra đại đa số tiểu hài tử mới sinh đều có chút giống khi."

"Hò đồ, tiểu oa nhi sao có thể giống khi được." Lời của Hiều Vân đồng thời bị mọi người phản đối, Hiều Vân đành phải ngậm miệng không nói gì thêm.

Sinh mệnh mới sinh ra, luôn mang lại niềm vui. Nhất là tiểu oa nhi càng ngày càng trở nên đáng yêu này. Triển gia trên dưới đều vui vẻ, Khai Phong Phủ trên dưới cũng đều vui vẻ. Mấy ngày qua phòng khách Triển gia không ngớt người qua lại, đều là đến chúc mừng, đến tặng thuốc cho sản phụ mới bồi dưỡng thân thể, quà cáp đầy cả bàn.

Vậy là, chuyện khó có được xảy ra, Công Tôn Sách xách một đôi chim bồ câu, mang đến thăm con gái. Thứ nhất là thăm nom con gái cùng cháu ngoại, thứ hai là vì đặt tên cho cháu ngoại.

Mấy tháng trước, Hiều Vân từng nói tên đứa nhỏ sẽ để Công Tôn Sách đặt. Công Tôn Sách vô cùng cảm khái, cũng vui vẻ nhận lời. Đến nay, đứa nhỏ đã sinh được mấy ngày, chọn được ngày lành, ông đem bao lì xì đã chuẩn bị từ trước tới, giao cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu cảm tạ rồi nhận lấy. Mở ra xem, bên trong là khóa trường mệnh. Trên mặt khóa khắc một con dơi đang giương cánh, viết Bách niên trường mệnh. Mặt bên kia là một đứa trẻ đang chơi đùa, khắc hai chữ "Triển Ký".

"Triển Ký!" Triển Chiêu thấy vậy, vội đem khóa giao cho Hiều Vân. Hai người mặt nhìn nhau, kinh ngạc không thôi. Bọn họ chưa bao giờ đề cập cái tên "Triển Ký" với ông mà!

"Sao thế?" Biểu hiện của hai người khiến Công Tôn Sách kinh ngạc. Chẳng lẽ tên có gì không ổn?

"Không có gì, cha, tên đặt rất hay." Hiều Vân cười trả lời. Công Tôn

Sách lúc này mới yên tâm, cười rộ lên: “Vây thì tốt. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy tên này tốt nhất.”

Hiếu Vân xoa xoa chữ trên khóa, nhìn Triển Chiêu cười. Có lẽ, có vài thứ thật sự khó mà nói rõ ràng.

Hồi 149 - Phiên ngoại (bốn)

Lại một mùa xuân về hoa nở, là mùa xuân thứ tư Hiếu Vân tới Tổng triều. Từ sau khi có đứa nhỏ, ngày ngày ở nhà giúp chồng dạy con. Chuyện trong nhà đã có Trần ma ma cùng Tiểu Quyên làm, chỉ cần chăm sóc chồng và con là được. Những ngày tháng này, thật quá thanh thản.

Con hiếu động, buổi tối thường xuyên không chịu yên, nàng không ngủ ngon được, có điều ngày qua ngày, tập mãi cũng thành quen. Tháng ngày trôi qua, đứa trẻ càng lớn càng đáng yêu. Những dấu vết khi mới sinh ra đã hoàn toàn biến mất, làn da hồng đỏ ban đầu đã trở nên mềm mại trắng nõn, giống như ngọc dương chi vậy.

Mặt mày khỏe môi đứa bé đều giống Hiếu Vân, mặt tròn trịa, ngũ quan xinh xắn, phần điều ngọc mài, khiến người ta yêu thích. Nhìn nó lớn lên, không hề cảm thấy có gì là vất vả. Hơn nữa trượng phu với nàng ôn nhu săn sóc, che chở đầy đủ. Cuộc sống thật sự là hạnh phúc.

Gần đây người trong Khai Phong Phủ thay phiên nhau nghỉ xuân, hôm nay Triển Chiêu khó có được ngày ở nhà nghỉ ngơi, thời tiết lại tốt, liền ôm đứa nhỏ đi chơi ngoài sân viện. Hiếu Vân ngủ thêm một lát mới dậy, chuẩn bị thỏa đáng rồi mới ra ngoài, đúng lúc thấy Triển Chiêu đang chơi đùa với tiểu Triển Ký. Triển Chiêu ngồi trên chiếc ghế kê dưới mái hiên, chân đặt trên lan can hành lang, tiểu Triển Ký ngồi trên chân hán, bò đi bò lại. Triển Ký năm tháng đã có thể bò rất tốt.

Lúc tiểu Triển Ký sinh ra, thân hình chắc nịch, nặng ước chừng bốn cân. Cho nên Hiếu Vân sinh nó mới vất vả như vậy, lúc trước Hiếu Vân còn suy nghĩ rất hồi hận vì khi mang thai ăn quá nhiều, nuôi tiểu tử này béo tốt như vậy. Có điều hiện tại nhìn nó trưởng thành, lại thấy may mắn.

Đừng nhìn lúc Triển Ký mới sinh Triển Chiêu không biết bé nó thế nào. Hiện tại, hẳn chính là người cha tốt. Buổi tối đứa nhỏ nếu khóc nháo, hẳn dậy trước cả Hiếu Vân, sau đó cần đổi tã thì đổi tã, cần ăn thì sẽ giao tới cho Hiếu Vân, xong việc lại ôm lấy đứa nhỏ ru nó ngủ, những chuyện này đều làm vô cùng thành thạo.

Ngày thường, sau khi Triển Chiêu từ nha môn trở về, không có chuyện gì liền ở nhà chơi với Triển Ký. Hai cha con ngồi trên giường, cầm mấy món đồ chơi nhỏ đùa với nhau, chi chi nha nha không biết nói cái gì. Triển Ký đặc biệt thích ngồi trên người Triển Chiêu. Nếu hai người ngồi trên giường, Triển Ký sẽ bò đến bên người Triển Chiêu, Triển Chiêu cười cười ôm lấy nó,

nâng lên đặt xuống, khiến Triển Ký hoa tay múa chân vui sướng cười khanh khách không ngừng. Sau đó Triển Chiêu sẽ đem Triển Ký đặt lên bụng mình, để nó dựa vào người hắn. Phụ tử hai người chồng lên nhau, miễn nói có bao nhiêu đáng yêu.

"Cục cung." Hiều Vân cười khanh khách đi tới, tiểu Triển Ký nghe có người gọi nó, lập tức xoay đầu nhìn, nhếch môi cười không ngừng, nước miếng bên khóe miệng chảy ròng ròng, sau đó vươn tay muốn ôm. Hiều Vân bước đến gần ôm lấy nó, tiểu tử kia liền vòng tay qua cổ nàng, mặt dán mặt, sấn vào trong ngực, y y nha nha làm nũng.

Sau đó một nhà ba người đi ăn sáng. Triển Ký bốn tháng đã bắt đầu ăn dặm, hiện tại ngoại trừ bú sữa, còn uống nước cơm linh tinh, cho nên Triển Ký cũng thường xuyên được ngồi bàn "ăn cơm". Có điều hiển nhiên tiểu tử này không thích mấy thứ này lắm, ăn cũng không nhiều, nhưng lại đặc biệt cảm thấy hứng thú với rượu.

Có lần Công Tôn Sách đến nhà họ, cha vợ con rể ngồi uống rượu, Hiều Vân ôm Triển Ký ngồi bên cạnh, Triển Ký không biết như thế nào, lại bắt được chén rượu trên bàn. Chén đổ, rượu rót lên tay nó, nó lại đưa lên miệng liếm liếm tấp tấp ngon lành. Lúc ấy bọn họ chỉ cho là Triển Ký tò mò, không để bụng. Nhưng tình huống này sau đó còn xảy ra vài lần, khiến Hiều Vân sầu não. Tiểu hài tử đầu óc còn chưa lớn, dính phải rượu, không tốt cho sự phát triển. Vì thế từ đó về sau, nếu trên bàn cơm có rượu, liền ôm Triển Ký ngồi thật xa.

Ăn xong điềm tâm không bao lâu, Triển Ký đi ngủ. Triển Ký nghỉ ngơi rất có quy luật. Buổi tối ngủ bảy tám chung, nửa đêm sẽ tỉnh, uống sữa xong ngủ tiếp, buổi sáng ngủ năm sáu chung sẽ dậy, nếu không cho dậy nó sẽ khóc. Sáng sớm đưa nó ra ngoài chơi, sau đó ăn sáng, ăn xong lại buồn ngủ. Trong một lát, Hiều Vân có chút rảnh rỗi, tranh thủ làm chút việc. Bình thường đều là một mình đọc sách, hôm nay Triển Chiêu ở nhà, lại có thể tìm được chút việc cả hai người cùng làm, chính là: chơi cờ.

Hiều Vân pha một bình trà, bày bàn cờ, hai người ngồi trên sập gỗ bên cửa sổ, ngồi đối diện đánh cờ. Hiều Vân cầm cờ trắng, Triển Chiêu cầm cờ đen, có điều, hai người chơi không phải là cờ vây, mà là cờ năm quân. Hiều Vân cảm thấy cờ vây rất hao tâm tốn sức, lúc rảnh rỗi mới có thể chơi. Triển Chiêu lúc mới học cờ năm quân lúc nào cũng thua, có điều đến giờ, hai bên đã ngang sức ngang tài. Thật sự, Hiều Vân "kỳ nghệ" không tinh, Triển Chiêu âm thầm nhường nhịn chỉ để nàng thua một chút.

Thấy Triển Chiêu thanh thoi xoay mình như chong chóng, Hiều Vân không khỏi có chút cảm khái, chống cằm nhìn chằm chằm Triển Chiêu lẩm bẩm: "Tướng công, có cái gì không làm được không?" Võ công giỏi, chữ viết đẹp, kỳ nghệ tinh thông, tướng mạo đẹp, tính tình cũng tốt. Tuy rằng ban đầu không biết bé đứa nhỏ, nhưng giờ cũng đã vô cùng thuận tay. Trượng

phu này, thật sự quá hoàn mỹ.

Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân, sau đó cười nói: "Không biết y thuật."

Hiểu Vân nhếch miệng, thầm nghĩ: đó là vì không học, nếu học, khẳng định cũng không kém.

"Ai, người hoàn mỹ như vậy, đến chỗ nào cũng có người thích. Lại mỗi ngày đều chạy ở bên ngoài, thật sự không có cảm giác an toàn."

"?" Triển Chiêu nhướn mi, nhìn Hiểu Vân: "Không có cảm giác an toàn?"

"À..." Hiểu Vân nhú mày, không biết nói thế nào.

Cũng không phải không tin Triển Chiêu, Triển Chiêu là người rất rõ ràng, hẳn tuyệt đối sẽ không ở bên ngoài làm ra chuyện gì có lỗi với nàng. Nhưng mà... nhưng mà ở cổ đại, chuyện ba vợ bốn nàng hầu là rất bình thường, người có địa vị giống như hắn, chỉ có một lão bà, coi như cực kỳ hiếm, liệu có đồng nghiệp hay người nào đó tặng người cho hắn không? Nhớ trước kia hoàng đế có khi còn ban mỹ nhân cho hắn đấy. Bây giờ còn có không?

Có hay không có.

Hiểu Vân quăng hết những suy nghĩ ngổn ngang trong đầu, cho dù là có, Triển Chiêu cũng sẽ cự tuyệt, cho nên loại chuyện này kỳ thật không cần lo lắng. Nhưng mà... nhưng mà... nhưng mà...

Triển Chiêu không biết Hiểu Vân đang nghĩ gì, chỉ thấy nàng cau mày nhìn mình, bộ dáng phiền não.

"Vân Nhi! ?" Triển Chiêu thở dài, có chút buồn bực. "Nàng còn chưa biết ta sao."

"Ừ." Hiểu Vân nói, "Biết."

"Vậy còn lo lắng cái gì?" Triển Chiêu có chút khó hiểu. Có đôi khi hắn thật sự không biết trong cái đầu nhỏ của thê tử mình nghĩ cái gì.

"À..." Hiểu Vân nghĩ xong, đứng dậy đi đến bên cạnh Triển Chiêu, hai tay ôm lấy cổ hắn, ngồi lên đùi hắn.

Triển Chiêu ngây ngốc, không khỏi có chút xấu hổ.

"Sao thế?" Triển Chiêu đỡ lấy thắt lưng Hiểu Vân. Cứ như vậy nhìn hắn, đôi mắt trong vắt nhìn chằm chằm vào hắn, nhìn đến nỗi tim hắn đập thình thịch.

Nàng, rốt cuộc muốn làm gì...

Trong lúc Triển Chiêu còn đang nghi hoặc, hành động của Hiểu Vân đã cho hắn đáp án.

Mặt Triển Chiêu, lập tức đỏ rực.

Nàng, nàng, nàng, là...

Nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực, chóp mũi tràn ngập hơi thở ngọt ngào, trêu chọc hắn; đôi môi mềm mại, dán trên khoeo môi hắn, khiến hắn muốn nuốt xuống.

Nhưng mà.. Hấn không thể!

Hai tay Triển Chiêu vòng lại, ôm chặt lấy nàng, dành quyền chủ động, dùng sức đáp trả.

Môi của nàng vẫn tốt đẹp như vậy, thân thể của nàng so với trước kia càng thêm mềm mại, còn có đôi tay như không có xương, đang chạy sau lưng hấn, đốt lửa xung quanh.

Ồ, thì ra muốn câu dẫn hấn.

"Vân Nhi..."

Triển Chiêu giãy dụa, muốn dừng lại, nhưng lại luyến tiếc.

"Vân Nhi..." Triển Chiêu hôn vành tai nàng, lẩm bẩm.

"Vâng?" Hiểu Vân nhẹ nhàng lên tiếng trả lời, hơi thở nóng rực bên tai, khiến cả người hấn run rẩy. Khóe miệng lại lộ ra ý cười. Xem ra, lực hấp dẫn của hấn với nàng vẫn chưa hạ.

Đúng lúc Hiểu Vân bị hôn đến mức choáng váng, Triển Chiêu đột nhiên dừng động tác, đem Hiểu Vân ôm chặt vào lòng, dồn sức thở mạnh.

Vì sao?

Hiểu Vân có chút ngơ ngác, vì sao đột nhiên dừng lại? Thân thể hấn nóng như vậy, rõ ràng cảm nhận được khát vọng của hấn, tiếp theo hấn bọn họ sẽ lăn lên giường, đột nhiên lại dừng lại!

"Tướng công?"

Đáp lại là tiếng hít thở ồ ồ.

"Tướng công?" Hiểu Vân định cử động, lại bị Triển Chiêu đè lại, ngay cả đầu cũng bị giữ chặt trên vai hấn.

"Đừng nhúc nhích."

Hấn, vì sao không làm nữa?

Vì hiện tại là ban ngày sao? Nhưng mà bọn họ không phải chưa từng làm chuyện ấy ban ngày.

Hay là, lần trước bị thương khiến hấn bị di chứng lưu lại, cho nên, cho nên luôn không gần gũi ta? Lúc ở Lăng Châu Triển Ký ở trong bụng mới hai tháng, hiện tại Triển Ký đã sinh được năm tháng rồi, nhiều ngày như vậy, mỗi đêm bọn họ đều là "đắp chặn nói chuyện". Lúc mang thai, hấn là săn sóc; lúc đang ở cũ, không có cách nào; nhưng mà, hiện giờ hết ở cũ đã bốn tháng rồi. Chẳng lẽ hấn thật sự...

"Tướng, tướng công..."

"Ừ?" Triển Chiêu lên tiếng trả lời.

"Ta, có thể hỏi, để hỏi một chuyện không?" Hiểu Vân có chút xoắn xuýt, không biết nên hỏi thế nào. Loại vấn đề này, sẽ tổn hại tới tự tôn của nam nhân đúng không? Cho dù là thật hay giả.

"Chuyện gì?" Giọng Triển Chiêu vẫn còn khàn khàn. Đầu khẽ cử động, dùng cảm nhẹ nhàng vuốt ve tóc mai của nàng.

"Cái đó..."

"Cái đó?"

"..."

"Cái gì?"

"... Thân thể chàng có khỏe không?"

Triển Chiêu buông nàng ra, vẻ mặt nghi hoặc nhìn nàng, nàng lại quay đầu đi, không dám nhìn hấn.

"Thân thể ta rất tốt, Vân Nhi vì sao hỏi chuyện này?" Triển Chiêu khó hiểu, thấy nàng không nhìn hấn, liền đỡ lấy đầu nàng quay lại, để nàng đối mặt với mình. "Như thế nào?"

"À..." Hiểu Vân nhìn hấn, hạ tầm mắt. "Vì, vì sao không ôm ta?"

Ngừng, Hiểu Vân theo bản năng nuốt nước miếng.

"..." Triển Chiêu nhìn đôi má phỉm hồng cùng ánh mắt của nàng, suy nghĩ một lát, mới hiểu ra ý tứ.

"Cơ thể của ta tốt lắm." Triển Chiêu nghiêm mặt nói rất nghiêm túc. Nói xong, di chuyển bàn chân, dùng sức ôm nàng. Hiểu Vân a một tiếng, mặt càng đỏ hơn.

Đó, đó, cái đó...

Đúng, đúng, đúng, thân thể hấn rất tốt, không có vấn đề, tuyệt đối không có vấn đề.

"Nhưng mà..." Hiểu Vân chôn mặt trước ngực Triển Chiêu, trên mặt thật sự nóng. Nói ra rất xấu hổ, nhưng mà vẫn phải nói. Bởi vì vấn đề này thật sự rối rắm.

"Nhưng mà không hề, không cùng ta..."

...

"..." Triển Chiêu thở dài, trầm mặc một lát, mới rầu rĩ nói: "Lúc sinh Ký nhi thật vất vả, ta nhìn mà sợ hãi. Còn nữa, lúc ấy, nàng, nàng nói không muốn sinh nữa."

"..."

Ra vậy, Hiểu Vân cuối cùng biết nguyên nhân vì đâu. Thì ra vì chuyện sinh đứa nhỏ, xem ra lúc đó Triển Chiêu bị đả kích không nhỏ, di chứng thật sự là...

"Chuyện đó... Sinh đứa nhỏ quả thật rất thống khổ, nhưng cơn đau đi qua là xong. Hiện tại không phải rất tốt sao. Hơn nữa, hơn nữa chúng ta đã nói rồi, phải sinh bốn đứa nhỏ. Nếu chỉ có một mình Ký nhi, sẽ rất cô đơn."

Lời nói của Hiểu Vân, khiến mặt Triển Chiêu một trận xanh một trận đỏ.

Thê tử của hấn, thật đúng là bảo bối. Có nàng bên cạnh, cuộc sống của hấn tuyệt đối không thiếu niềm vui.

"Vậy, chúng ta từ hôm nay bắt đầu chuẩn bị cho Ký nhi thêm một đệ đệ hoặc muội muội đi."

Nói xong, Triển Chiêu muốn cúi đầu xuống. Có điều, ngay ở phía sau,

Triển Ký tỉnh lại, khóc òa lên. Có lẽ, trong lúc vô tình nó nghe được mình sẽ có đệ đệ hoặc muội muội nên hưng phấn đây.

Tuy rằng lúc ban ngày cứ như vậy mà trôi qua, nhưng đêm đó, Triển Chiêu thực hành rất tốt lời nói của hắn. Cuộc sống sau này cũng vậy, rất chăm chỉ nỗ lực vì đệ đệ hoặc muội muội của Ký nhi.

Lúc Ký nhi ba tuổi, Hiểu Vân sinh hạ đứa trẻ thứ hai của Triển gia, được Bao đại nhân đặt tên là Triển Hạo. Lúc Triển Hạo sinh ra là vào mùa đông tuyết lớn. Ngày đó, Triển gia lại trình diễn tiết mục lần trước, Hiểu Vân lại gào thét “không sinh”. Có điều lúc này, thời gian có vẻ ngắn hơn so với lần trước.

Lúc Ký nhi tám tuổi, Hiểu Vân sinh hạ đứa nhỏ thứ ba và thứ tư của Triển gia. Một lần hai đứa? Đúng vậy, chính là song sinh. Một đứa tên Triển Ngọc, một đứa tên Triển Vân.

Hiểu Vân, thực hiện xong nguyện vọng năm đó, cho Triển Chiêu một gia đình nào nhiệt hạnh phúc, khiến hắn không cảm thấy cô đơn nữa.

Mỗi khi Triển Chiêu về nhà, sẽ có hai tiểu hài tử chạy đến đòi hắn ôm, sau đó líu ríu không ngừng. Hai tiểu oa nhi được ôm trong lòng, còn y y nha nha phụ họa. Gia đình nào nhiệt như vậy, hắn muốn cảm thấy cô đơn cũng rất khó.

Hồi 150 - Phiên ngoại (năm)

Vài năm sau, Triển Ký cùng Vân Thụy cùng bị đưa tới núi Côn Luân học võ nghệ. Lúc ấy, Hiểu Vân cùng Triển Chiêu cãi nhau một trận, Hiểu Vân khóc lớn.

Lại vài năm sau, Triển Hạo đi theo ông ngoại Công Tôn Sách đọc sách, đến ở Khai Phong Phủ.

Lại mười mấy năm sau, lúc Tiểu Ngọc nhi cùng Tiểu Vân nhi tròn mười tám tuổi, Triển Chiêu bán chút điền sản, chuẩn bị đồ cưới cho các nàng, để các nàng phong quang xuất giá.

Thời gian hơn hai mươi năm, năm tháng cũng đã lưu lại dấu vết trên hai người. Mà đám trẻ đều đã lớn khôn, tự thành gia lập nghiệp. Triển gia nào nhiệt ngày nào, dần dần không còn nữa. Một ngày đi làm trở về, nghênh đón Triển Chiêu chỉ còn lại một mình Hiểu Vân. "Tướng công, về rồi." Một câu, hai mươi năm qua chưa từng thay đổi.

"Ừ, đã về." Triển Chiêu cười, khóe mắt đã có nếp nhăn thật sâu.

Hiểu Vân tiếp nhận quan mạo hắn gỡ xuống, đặt lên giá đỡ. Triển Chiêu ngồi trên ghế, chậm rãi hít thở. Tay phải không tự giác vỗ cánh tay trái của mình.

"Nước đun nóng rồi, tắm rửa trước đã, lát nữa ta dùng rượu thuốc bóp cho chàng."

Tắm rửa xong, Triển Chiêu nằm trên giường, không muốn cử động. Khăn mặt đã làm ẩm, ngâm rượu thuốc đắp lên cánh tay trái, áp áp, thật thoải mái.

Triển Chiêu nghiêng đầu, nhìn thê tử đang đắp khăn ở xương sườn cùng chân trái mình, cảm thấy trong lòng một mảnh ấm áp bình yên.

"Vân Nhi, cảm ơn."

Hiệu Vân ngồi ở bên giường, vén tóc mai của hắn ra đằng sau. Gần đây, tóc bạc đã nhiều hơn tóc đen.

"Ngốc quá, cảm tạ cái gì."

Triển Chiêu cười, vươn tay phải cầm tay nàng. Bàn tay vốn trắng mịn tinh tế, đã có nếp nhăn.

"Chúng ta đều già đi rồi." Không biết là ai cảm khái, hai người nhìn nhau cười.

"Chúng ta tuy rằng đều già đi, nhưng vẫn luôn ở bên nhau."

Càng nhớ năm đó mới gặp, tư thế oai hùng bùng bùng phấn chấn, hồng nhan xinh đẹp.

Càng nhớ năm đó thương nhau, tình si thắm thiết, bạc đầu không bỏ.

Càng nhớ năm đó chia xa, cõi lòng như tan nát, chỉ vì hồng nhan.

Càng nhớ năm đó gặp lại, mừng rỡ như điên, thề nguyện không rời.

Càng nhớ năm đó gặp nạn, bất khuất, làm bạn bên nhau.

Nắm tay người, cùng người đến chết.

Nắm tay người, cùng người say ngủ.

Nắm tay người, cùng người bạc tóc.

Nắm tay người, còn câu gì hơn nữa?

(Hết – 30/3/2017)

-----oOo-----